MARIO PUZO

Puzo revine cu un nou succes de proporții cu care ne introduce iarăși în culisele acestei sinistre frății a crimei – Mafia.

USA TODAY

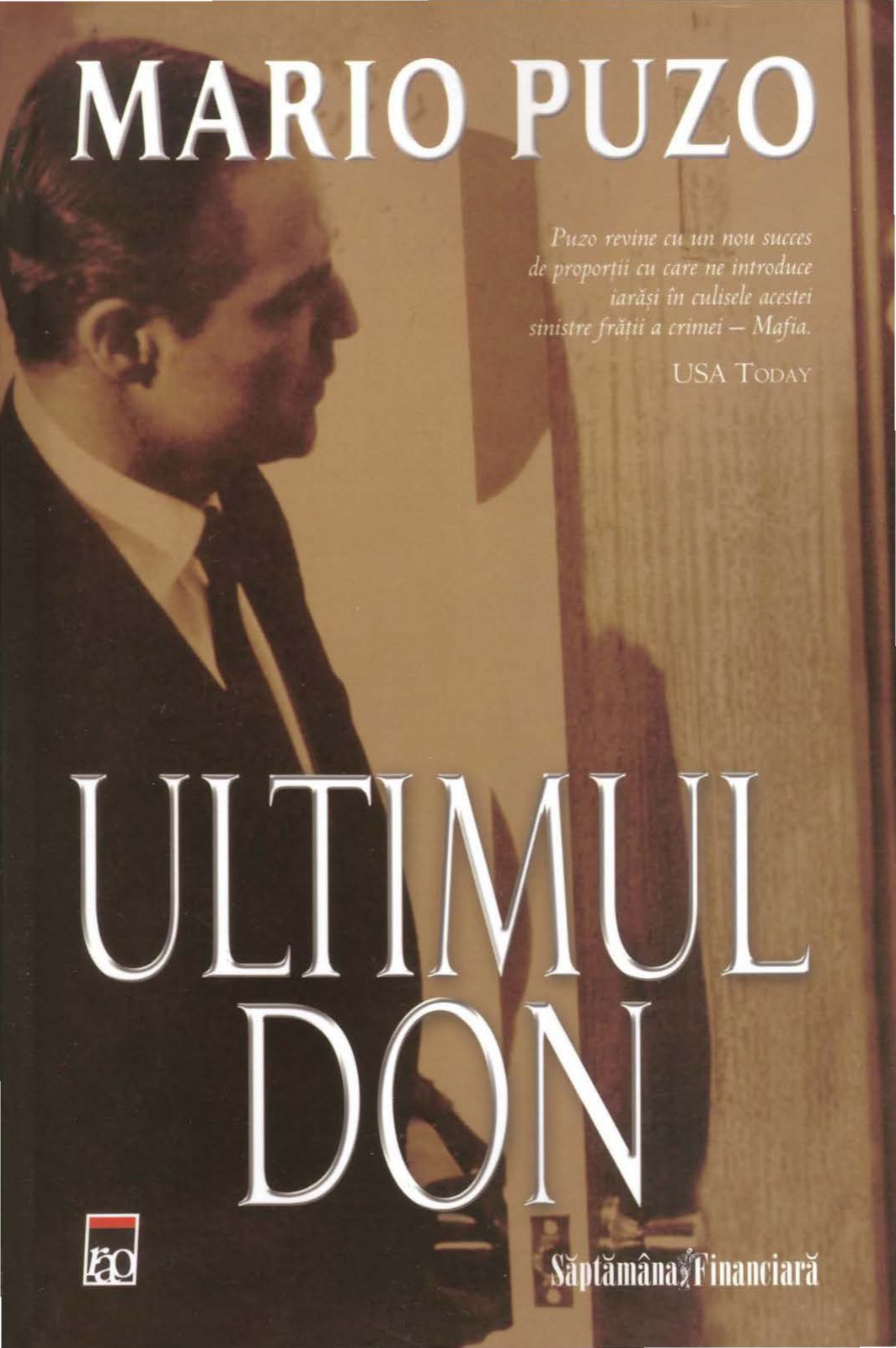

ULTIMUL DON

RAO

Săptămâna Financiară

Mario Puzo, autorul romanului *Nașul* își continuă cariera legendară cu un nou roman. De data aceasta Cosa Nostra, mafia americană, este surprinsă la sfîrșitul acestui secol, pe Coasta de Vest, la Hollywood și Las Vegas, unde și-a clădit un adevărat imperiu. Stăpînul absolut al acestuia, Don Domenico Clericuzio, vrea să asigure fiilor săi un viitor respectabil în această lume a jocurilor de noroc legalizate și a uriașelor investiții cinematografice, el rămînînd însă ultimul don.

rao
rao international publishing company

Săptămâna Financiară

ISBN 978-973-103-488-1

9 789731 034881

www.rao.ro
www.raobooks.com

MARIO PUZO

ULTIMUL DON

MARIO PUZO

ULTIMUL DON

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUŢIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUZO, MARIO

Ultimul Don / Mario Puzo; trad.: Daniela Truția. - București:
RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-488-1

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

MARIO PUZO
The Last Don
© Mario Puzo 1996
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-488-1

Pentru

Virginia Altman
Domenick Cleri

PROLOG

Quogue
1965

În Duminica Floriilor, la un an după marele război împotriva clanului Santadio, Don Domenico Clericuzio sărbătorea botezul celor doi urmaşi, în vinele cărora curgea sîngele lui, şi lua cele mai importante hotărîri din viaţa sa. Invitase pe cei mai mari şefi de Familii din America, pe Alfred Gronevelt, proprietarul hotelului Xanadu din Las Vegas, precum şi pe David Redfellow, care întemeiase un vast imperiu al drogurilor în Statele Unite. Toţi aceştia îi erau întrucîtva asociaţi.

Deşi în acel moment era cel mai puternic şef de clan mafiot din America, Don Clericuzio intenţiona să renunţe la putere, cel puţin în aparenţă. Sosise vremea să schimbe regulile jocului; puterea făţişă era prea primejdioasă. Dar şi renunţarea la putere reprezenta un pericol. Trebuia să facă acest pas cu mare iscusinţă, arătîndu-se binevoitor şi bine intenţionat. Şi mai trebuia ca totul să fie înfăptuit prin propriile lui puteri.

Domeniul Clericuzio din Quogue se întindea pe o suprafaţă de douăzeci de pogoane şi era împrejmuit cu un zid de cărămidă înalt de trei metri şi prevăzut cu sîrmă ghimpată şi senzori electronici. În afara propriei sale locuinţe, în interiorul zidurilor, se mai găseau casele celor trei fii ai săi şi douăzeci de vile mai mici pentru cei mai credincioşi oameni ai Familiei.

Înainte de sosirea oaspeţilor, Don şi fiii lui se aşezară în jurul mesei albe din fier forjat, în grădina cu boltă de viţă de vie din spatele casei. Băiatul cel

mare, Giorgio, era înalt, cu o mustăcioară subțire și fioroasă, subțiratec ca un gentleman englez și purta haine de comandă. În vîrstă de douăzeci și șapte de ani, avea o figură mohorîtă, impenetrabilă și era înzestrat cu o ironie necruțătoare. Don îl anunță pe Giorgio că trebuia să se înscrie la Școala Comercială Wharton. Acolo fiul cel mare avea să învețe diverse vicleșuguri prin care se puteau fura bani sub acoperirea legii.

Giorgio nu-i puse părintelui său nici o întrebare. Fusese o decizie, nu o invitație la discuții. Tînărul încuviință ascultător.

Don se întoarse apoi către nepot, Joseph „Pippi" De Lena. Don îl iubea pe Pippi la fel de mult ca pe băieții lui, întrucît, pe lîngă legătura de sînge – Pippi era fiul răposatei lui surori – nepotul fusese marele strateg care învinsese sîngeroasa Familie Santadio.

– Tu te vei duce să locuiești permanent în Vegas, decretă Don. Te vei îngriji de bunul mers al afacerilor noastre la hotelul Xanadu. Acum că Familia își încetează operațiunile, nu va mai fi mare lucru de făcut aici. Cu toate acestea, vei rămîne Ciocanul Familiei. Își dădu seama că Pippi nu era prea încîntat și că trebuia să-i ofere argumente. Soția ta, Nalene, nu poate trăi în sînul Familiei, în Enclava Bronx. Ea e altfel decît noi. Ceilalți n-o acceptă. Trebuie să-ți vezi de viața ta departe de noi. Don spusese adevărul, însă motivul lui era cu totul altul. Pippi era marele erou și războinic al Familiei Clericuzio și dacă ar fi rămas în continuare „primar" al Enclavei Bronx, ar fi devenit prea puternic pentru fiii lui Don după moartea acestuia. Tu vei fi Bruglione al meu pe Coasta de Vest, îi spuse el lui Pippi. Vei face avere. Dar ai de înfăptuit și lucruri importante. Îi înmînă lui Pippi actele unei case din Las Vegas și titlul de proprietar al unei agenții prospere de strîngere a taxelor. Apoi Don se întoarse către mezin, Vincent, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani. Acesta era cel mai scund dintre toți, dar bine clădit. Era scump la vorbă și bun la suflet. Încă de mic învățase de la mama lui să prepare toate felurile de mîncare ale bucătăriei tradiționale italiene și vărsase lacrimi amare atunci cînd ea murise în floarea vîrstei. Don îi zîmbi. Sînt pe punctul de a-ți decide soarta, spuse el, ca să-ți ofer o cale dreaptă în viață. Vei deschide cel mai select restaurant din New York. Nu te uita la bani. Vreau să le arăți francezilor ce înseamnă cu adevărat bucătăria de calitate. Pippi și ceilalți fii rîseră. Pînă și Vincent zîmbi. Don îi răspunse la surîs. Vei merge timp de un an la cea mai bună școală de bucătari din Europa.

Deși mulțumit, Vincent mîrîi:

– Ce-aș mai putea învăța de la ei?

Don îl privi cu asprime.

– Poate că pastele tale sînt mai bune, răspunse el. Dar principalul scop este să înveţi dedesubturile financiare ale acestui gen de afaceri. Cine ştie dacă nu cumva într-o zi vei fi proprietarul unui lanţ de restaurante? Giorgio îţi va da banii necesari. În sfîrşit, Don se întoarse către Petie. Petie era fiul mijlociu şi totodată cel mai vesel dintre fiii săi. La douăzeci şi şase de ani avea vioiciunea unui băieţandru, însă Don ştia că tocmai acesta era obstacolul care-l împiedica să devină un veritabil Clericuzio sicilian. Petie, îi spuse Don. Acum, că Pippi pleacă în Vest, tu vei fi primarul Enclavei Bronx. Tu vei recruta toţi oamenii pentru Familie. În plus, ţi-am cumpărat o firmă de construcţii, una mare. Te vei ocupa de renovarea zgîrie-norilor din New York, de construirea unor sedii ale poliţiei statale, de pavarea străzilor oraşului. E o afacere sigură, însă eu doresc să faci din firma asta o mare companie. Oamenii tăi vor putea avea slujbe legale, iar tu te vei umple de bani. La început îţi vei face ucenicia pe lîngă actualul patron. Ţine minte însă că principala ta îndatorire e să aduni şi să comanzi trupele Familiei. Don se întoarse către Giorgio. Tu, Giorgio, spuse el, vei fi succesorul meu. Tu şi Vinnie nu veţi mai lua parte la acele operaţiuni ale Familiei care implică riscuri, afară de cazul cînd e absolut necesar. Trebuie să privim în perspectivă. Copiii voştri, copiii mei, precum şi micuţii Dante şi Croccifixio nu trebuie să mai crească în lumea noastră. Sîntem bogaţi şi nu mai avem motive să ne punem viaţa în joc pentru a cîştiga pîinea cea de toate zilele. De acum înainte membrii Familiei noastre vor fi simpli consilieri financiari pe lîngă celelalte Familii. Le vom oferi sprijin politic, vom media conflictele dintre ele. Dar pentru aceasta trebuie să avem atuurile noastre. Adică o armată. Trebuie să apărăm avutul celorlalţi, pentru că astfel ne vor îngădui şi nouă să ne „muiem ciocul". Făcu o pauză. Peste douăzeci sau treizeci de ani, vom fi toţi asimilaţi de lumea în care domneşte legea şi ne vom putea bucura fără teamă de averea noastră. Cei doi copii pe care-i botezăm astăzi nu vor fi niciodată nevoiţi să comită păcatele noastre, nici să-şi asume riscurile asumate de noi.

– Atunci de ce mai păstrăm Enclava Bronx? întrebă Giorgio.

– În speranţa că într-o bună zi vom deveni sfinţi, răspunse Don. Dar nu martiri.

O oră mai tîrziu, Don Clericuzio şedea pe terasa casei sale, urmărind festivităţile desfăşurate în grădină.

Pe pajiştea întinsă, cu mese de picnic adăpostite sub umbrele verzi de soare ca nişte aripi, forfoteau vreo două sute de invitaţi, dintre care o bună parte erau soldaţi din Enclava Bronx. De regulă, botezurile se sărbătoreau cu mare veselie, acum însă voia bună era ceva mai temperată.

Familia Clericuzio plătise scump victoria asupra clanului Santadio. Don își pierduse fiul cel mai iubit, pe Silvio. Fiica lui Don, Rose Marie, rămăsese văduvă.

Don privea mulțimea oaspeților care se înghesuiau în jurul celor cîtorva mese lungi, pe care se vedeau carafe de cristal cu vin roșu-închis, supiere de un alb strălucitor pline cu diverse supe, paste de tot felul, platouri cu mezeluri și brînzeturi tăiate, pîine proaspătă și crocantă de toate formele și mărimile. Se lăsă legănat de sunetele blînde ale muzicii interpretate de mica formație instalată în fundul grădinii.

Chiar în mijlocul cercului format de mesele de picnic Don văzu cele două cărucioare cu paturi albastre. Ce curajoși fuseseră cei doi prunci, nici nu crîcniseră atunci cînd fuseseră cufundați în apă sfințită. Lîngă ei se găseau cele două mame, Rose Marie și Nalene De Lena, soția lui Pippi. Don deslușea chipurile încă nemarcate de grijile vieții ale celor doi micuți, Dante Clericuzio și Croccifixio De Lena. Don își asumase răspunderea de a face tot ce-i stătea în putință ca cei doi copilași să nu mai sufere ca să-și cîștige existența. Dacă reușea, atunci ei aveau să pătrundă în rîndul societății. I se păru ciudat că nici un bărbat din cei prezenți nu se apropia de micii sărbătoriți.

Văzu cum Vincent, cu chipul lui sever, parcă săpat în piatră, împărțea copiilor bunătăți din căruciorul cu hot dogs pe care-l construise special pentru această ocazie. Căruciorul semăna cu cele de pe străzile orașului New York, însă era mai mare, umbrela cu care era acoperit avea culori mai vii, iar Vincent oferea o mîncare mai gustoasă. Tînărul purta un șorț alb, curat și-și prepara crenvurștii cu varză acră și muștar, ceapă roșie și sos picant. Cu toată înfățișarea lui ursuză, Vincent era cel mai bun la suflet dintre toți fiii lui Don.

Pe terenul de popice, îl văzu pe Petie jucînd cu Pippi De Lena, Virginio Ballazzo și Alfred Gronevelt. Lui Petie îi plăceau farsele, obicei cu care Don nu era de acord, socotindu-l prea riscant. Chiar și acum, Petie întrerupse jocul cu o farsă: o bilă de popice se făcu bucăți de la prima lovitură.

Virginio Ballazzo era mîna dreaptă a lui Don, un fel de director executiv al Familiei Clericuzio. Avînd simțul umorului, se prefăcu că-l fugărește pe Petie, care, la rîndul său, se prefăcu că o ia la sănătoasa. Lui Don scena i se păru paradoxală. Știa că fiul lui, Petie, era un asasin înnăscut, iar glumețul Ballazzo se bucura și el de o faimă binemeritată.

Totuși, nici unul din ei nu se putea măsura cu Pippi.

Don văzu cum femeile invitate la petrecere aruncau priviri furișe către Pippi. Toate, cu excepția celor două mame: Rose Marie și Nalene. Pippi era un tînăr nespus de atrăgător. La fel de înalt ca Don, trupul lui emana o forță primitivă, pe potriva chipului său de o frumusețe aproape brutală. Mulți bărbați îl

studiau la rîndul lor, cîțiva fiind chiar oamenii lui Pippi din Enclava Bronx. Pe toți îi fascinau aerul lui de comandă și agilitatea mișcărilor sale, de unde și porecla de Ciocanul, cel mai destoinic dintre toți Membrii Competenți ai clanului.

David Redfellow, tînăr și rumen la față, cel mai puternic traficant de droguri din America, se aplecase să-i ciupească drăgăstos de obraji pe cei doi copilași din cărucioare. De fapt, Alfred Gronevelt, care rămăsese îmbrăcat în smoching și cravată, nu se simțea prea în largul lui jucînd un joc necunoscut. Gronevelt era de aceeași vîrstă cu Don, mergînd pe șaizeci de ani.

În ziua aceea Don Clericuzio avea să aducă o schimbare în viața tuturor celor prezenți – din cîte spera el, o schimbare în bine.

Giorgio veni pe terasă, ca să-l cheme la prima întîlnire programată pentru ziua în curs. Cei zece șefi mafioți se adunaseră într-o încăpere mai ferită. Giorgio îi pusese deja pe scurt în temă cu propunerea pe care intenționa să le-o facă Don Clericuzio. Botezul era o acoperire excelentă pentru această întrunire, însă capii mafioți nu se găseau în relații prea strînse cu Don Clericuzio, așa că doreau să plece cît mai curînd posibil.

Salonul în care se aflau era o cameră fără ferestre, cu mobilă masivă și cu bar. Încruntați, cei zece bărbați se așezară în jurul mesei mari de consiliu, din marmură de culoare închisă. Îl salutară pe rînd pe Don Clericuzio, apoi așteptară să audă ce avea de spus.

Don Clericuzio își chemă fiii, pe Vincent și Petie, împreună cu directorul executiv Ballazzo și Pippi De Lena. După sosirea acestora, Giorgio, rece și ironic, ținu o scurtă alocuțiune introductivă.

Don Clericuzio studie chipurile bărbaților din fața lui – cei mai influenți oameni ai societății care funcționa în afara legii, pentru a oferi soluții adevăratelor necesități ale oamenilor.

– Fiul meu Giorgio v-a pus la curent cum va decurge totul, spuse el. Iată propunerea mea. Mă retrag din toate operațiunile, cu excepția jocurilor de noroc. Voi lăsa toate afacerile mele din New York în seama prietenului meu Virginio Ballazzo. El își va forma propria lui Familie și va fi independent de clanul Clericuzio. Pe teritoriul Statelor Unite cedez Familiilor voastre toate afacerile mele legate de sindicate, transporturi, alcool, tutun și droguri. Vă pun la dispoziție relațiile mele juridice. Ceea ce vă cer în schimb e să-mi îngăduiți să vă administrez cîștigurile. Ele se vor afla în mîini sigure și vă vor sta oricînd la dispoziție. Nu va mai trebui să vă faceți griji că autoritățile ar încerca să descopere proveniența banilor. Pentru aceasta pretind doar un comision de cinci la sută.

Pentru cei zece era afacerea ideală. Erau recunoscători Familiei Clericuzio că se retrăgea chiar în momentul în care ar fi putut prelua controlul asupra imperiilor lor sau chiar ar fi putut să le distrugă.

Vincent ocoli masa şi turnă vin fiecărui invitat. Cei zece ridicară paharele şi băură în cinstea retragerii lui Don.

După ce şefii Familiilor mafiote îşi luară un rămas-bun protocolar, Petie îl pofti în salon pe David Redfellow. Acesta se aşeză în fotoliul de piele din faţa lui Don, şi Vincent îi oferi un pahar cu vin. Redfellow se deosebea de ceilalţi, nu numai din pricina părului lung şi blond, dar şi fiindcă purta un cercel cu diamant, geacă şi blugi curaţi, proaspăt călcaţi. În vinele lui curgea sînge scandinav. Era blond, cu ochi albaştri şi limpezi, întotdeauna vesel şi pus pe glume.

Don îi era profund recunoscător lui David Redfellow, întrucît de la el aflase că autorităţile puteau fi mituite ca să închidă ochii la traficul de droguri.

– David, începu Don Clericuzio. Te vei retrage din afacerile cu droguri. Am ceva mai bun pentru tine.

Redfellow nu protestă.

– De ce tocmai acum? îl întrebă el pe Don.

– În primul rînd, răspunse Don, fiindcă autorităţile se ocupă îndeaproape de acest gen de trafic. Ar trebui să trăieşti toată viaţa cu sabia deasupra capului. Mai mult decît atît, afacerea a devenit prea riscantă. Fiul meu Petie şi oamenii lui ţi-au fost gardă de corp. Nu-mi mai permit luxul acesta. Columbienii sînt prea periculoşi, prea nesăbuiţi şi prea violenţi. Să lăsăm drogurile pe seama lor. Tu te vei retrage în Europa. Voi întreprinde demersurile necesare ca să te bucuri de protecţie pe continent. Îţi poţi găsi de lucru cumpărînd o bancă în Italia, iar de locuit vei locui la Roma. Vom face o mulţime de afaceri în acest oraş.

– Nemaipomenit! mormăi Redfellow. Nu ştiu o iotă italieneşte şi n-am habar de bănci.

– Vei învăţa şi una, şi alta, îl linişti Don Clericuzio. Iar la Roma vei duce o viaţă fericită. Sau, dacă vrei, poţi rămîne aici, dar atunci nu vei mai beneficia de sprijinul meu, Petie nu-ţi va mai garanta siguranţa personală. Eşti liber să alegi.

– Cine va prelua afacerile mele? întrebă Redfellow. Vor cumpăra partea mea?

– Afacerile tale vor fi preluate de columbieni, răspunse Don. Nu avem încotro, aşa e cursul istoriei. Însă autorităţile le vor face zile fripte. Ei bine, accepţi sau nu?

Redfellow chibzui cîteva momente, apoi începu să rîdă.

– Spune-mi ce trebuie să fac mai întîi.

– Giorgio te va duce la Roma şi te va prezenta oamenilor mei de acolo, îi explică Don. Tot el va fi consilierul tău în următorii ani. Îl strînse în braţe pe Redfellow. Îţi mulţumesc că mi-ai urmat sfatul. Vom rămîne asociaţi şi în Europa, în plus, crede-mă, vei duce un trai pe cinste.

După plecarea lui David Redfellow, Don îl trimise pe Giorgio să-l cheme pe Alfred Gronevelt. În calitate de proprietar al hotelului Xanadu din Las Vegas, Gronevelt se bucurase de protecţia familiei Santadio, care apoi fusese anihilată.

– Domnule Gronevelt, i se adresă Don. Vei continua să administrezi hotelul, sub protecţia mea. N-ai de ce să te temi pentru viaţa sau proprietatea dumitale. Îţi vei păstra cele cincizeci şi unu de procente din hotel. Eu le voi prelua pe cele patruzeci şi nouă deţinute înainte de Santadio, sub aceeaşi acoperire legală. Te învoieşti?

În ciuda vîrstei, Gronevelt era un bărbat extrem de demn şi impunător.

– Dacă rămîn, răspunse el precaut, atunci trebuie să conduc hotelul cu aceeaşi autoritate. Altfel, vă vînd şi partea mea.

– Să vinzi o mină de aur? întrebă neîncrezător Don. Nu, nu, nu te teme de mine. În primul rînd, sînt om de afaceri. Dacă cei din clanul Santadio ar fi fost mai cumpătaţi, nu s-ar fi întîmplat niciodată asemenea nenorociri. Acum Familia Santadio nu mai există. Dar dumneata şi cu mine sîntem oameni cumpătaţi. Reprezentanţii mei vor prelua procentele Familiei Santadio. Iar Joseph De Lena, Pippi, se va bucura de toată consideraţia cuvenită. El va fi Bruglione al meu pe Coasta de Vest, cu un salariu de o sută de mii pe an, plătiţi de hotelul dumitale în maniera pe care o socoteşti de cuviinţă. Dacă ai cumva necazuri, apelezi la el. Or, în afaceri ca a dumitale, întotdeauna ai necazuri.

Gronevelt, un bărbat înalt şi uscăţiv, părea destul de calm.

– De ce-mi faceţi această favoare? Doar aveţi şi alte opţiuni mai profitabile.

– Pentru că în ceea ce faci eşti genial, răspunse cu gravitate Don Domenico. Aşa spune toată lumea din Las Vegas. Şi ca să-ţi dovedesc respectul meu, îţi voi dărui ceva în schimb.

Auzindu-l, Gronevelt zîmbi.

– Mi-aţi dăruit destul. Hotelul meu. Ce ar putea fi mai important?

Don îi adresă un zîmbet larg şi binevoitor. Deşi o fire sobră, îi plăcea să-şi uluiască semenii cu puterea lui.

– Poţi numi pe cine vrei în Comisia pentru Jocuri de Noroc din statul Nevada, îl anunţă Don. Există un loc liber.

Era una din rarele ocazii cînd Gronevelt rămînea surprins. Şi impresionat. Dar mai presus de orice, se simţea nespus de fericit, întrevedea pentru hotelul său o perspectivă la care nici nu visase.

– Dacă puteţi face asta, răspunse Gronevelt, atunci în anii următori toţi vom fi bogaţi.

– Am şi făcut-o, răspunse Don. Acum poţi merge să te distrezi alături de ceilalţi.

– Mă întorc la Vegas, îi spuse Gronevelt. Cred că-i mai prudent să nu se afle că am fost invitatul dumneavoastră.

Don încuviinţă din cap.

– Petie, trimite pe cineva să-l ducă pe domnul Gronevelt cu maşina la New York.

Don rămase în birou numai cu fiii lui, cu Pippi De Lena şi cu Virginio Ballazzo. Toţi păreau oarecum uimiţi. Numai Giorgio ştiuse de intenţiile tatălui său. Ceilalţi nu-i cunoscuseră planurile.

Ballazzo era tînăr pentru un Bruglione, cu numai cîţiva ani mai mare decît Pippi. El controla sindicatele, transporturile de confecţii şi o parte din traficul de droguri. Don Domenico îl anunţă că pe viitor avea să opereze independent de Familia Clericuzio. Nu trebuia decît să achite o taxă de zece la sută. În rest, avea control deplin asupra operaţiunilor sale.

Virginio Ballazzo se simţea copleşit de atîta mărinimie. De regulă, era un om pătimaş, care îşi exprima satisfacţia şi nemulţumirea cu aceeaşi convingere. Acum însă, se mărgini să-l strîngă în braţe pe Don, mut de recunoştinţă.

– Din cele zece procente, cinci ţi le voi pune deoparte pentru anii bătrîneţii sau pentru vremuri de restrişte, îi spuse Don lui Ballazzo. Te rog să mă ierţi, dar oamenii se schimbă, memoria îi lasă, recunoştinţa pentru acte de generozitate trecute se uzează în timp. Dă-mi voie să-ţi reamintesc să fii meticulos la contabilitate. Tăcu o clipă. În definitiv, eu nu sînt perceptor, nu-ţi pot aplica aceleaşi dobînzi oneroase şi penalizări.

Ballazzo înţelese. Cu Don Domenico, pedeapsa era întotdeauna promptă şi sigură. Fără nici un avertisment. Şi de fiecare dată pedeapsa era moartea. La urma urmei, ce altceva putea face cu un duşman?

Don Clericuzio îi spuse lui Ballazzo că putea să plece. În timp ce se îndrepta la rîndul său spre uşă împreună cu Pippi, Don se opri o clipă, apoi îşi trase nepotul lîngă el şi-i şopti la ureche:

– Ţine minte că noi doi avem un secret. Aşa trebuie să rămînă pe vecie. Eu nu ţi-am dat nici un ordin.

Pe peluza din faţa casei, Rose Marie Clericuzio aştepta să discute cu Pippi De Lena. Era o văduvă foarte tînără şi foarte drăguţă, însă nu-i stătea bine în negru. Doliul după soţ şi după frate îi umbrea vioiciunea naturală, atît de

potrivită cu înfățișarea ei. Ochii mari și căprui erau acum prea întunecați, pielea măslinie prea lividă. Numai Dante, băiețelul proaspăt botezat și împodobit cu fundă albastră, punea pe ea o pată de culoare. Pe tot parcursul zilei se ținuse neobișnuit de departe de tatăl ei, Don Clericuzio, și de cei trei frați, Giorgio, Vincent și Petie. Acum însă se pregătea să-l înfrunte pe Pippi De Lena.

Erau veri. Pippi avea cu zece ani mai mult, și în adolescență Rose Marie fusese îndrăgostită nebunește de el. Dar Pippi afișa întotdeauna un aer patern și distant. Deși renumit prin slăbiciunea sa pentru femei, fusese prea prudent ca să-și îngăduie o aventură chiar cu fiica lui Don.

– Bună, Pippi, îl întîmpină ea. Felicitări.

Pippi zîmbi cu un farmec care-i înfrumusețea trăsăturile brutale. Se aplecă să sărute fruntea bebelușului și observă că părul lui, care încă mirosea ușor a tămîie de la biserică, era foarte des pentru o vîrstă atît de fragedă.

– Dante Clericuzio, ce nume frumos! spuse el.

Complimentul nu era chiar atît de nevinovat. Rose Marie își reluase numele de fată atît pentru ea cît și pentru copilul orfan de tată. Don o convinsese să procedeze astfel, aducîndu-i argumente imbatabile, totuși Rose încă păstra un vag sentiment de vinovăție.

Același sentiment de vinovăție o făcu să întrebe:

– Cum ți-ai convins soția protestantă să accepte un botez catolic și să dea copilului un nume atît de religios?

Pippi îi zîmbi.

– Soția mea mă iubește și vrea să-mi facă pe plac.

Era adevărat, își spuse Rose Marie. Soția lui Pippi îl iubea pentru că nu-l cunoștea cu adevărat. Nu așa cum îl cunoscuse ea atunci cînd îl iubise.

– Ți-ai botezat baiatul Croccifixio, urmă Rose Marie. Puteai să-i faci și ei plăcerea, alegînd un nume american.

– L-am botezat după bunicul tău, ca să-i fac plăcere lui Don, explică Pippi.

– Așa cum trebuie să-i facă plăcere fiecare dintre noi, replică Rose Marie. Dar își ascunse amărăciunea sub un zîmbet, iar fizionomia o ajută ca surîsul să pară cît se poate de firesc, dîndu-i un aer suav și ștergînd din vorbele ei orice urmă de asprime. Rose Marie tăcu, apoi zise șoptind: Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Pippi o privi o clipă fără să înțeleagă, surprins și ușor circumspect. Apoi spuse cu blîndețe:

– N-ai fost nici o clipă în pericol. O luă pe după umeri. Crede-mă, continuă el. Nu te mai gîndi la astfel de lucruri. Dă totul uitării. Avem o viață fericită înaintea noastră. Uită trecutul.

Rose Marie se aplecă să-şi sărute pruncul, de fapt ca să-şi ferească obrazul de Pippi.

– Înţeleg tot, spuse ea, conştientă că Pippi va repeta conversaţia în faţa tatălui şi fraţilor ei. Dar m-am împăcat cu soarta.

Dorea ca familia să ştie că ea continua să-i iubească şi că se bucura că pruncul îi fusese acceptat, creştinat cu apă sfinţită şi salvat de blestemul veşnic.

În acel moment Virginio Ballazzo îi prinse de braţ pe amîndoi şi-i aduse în mijlocul pajiştii. Don Domenico îşi făcuse apariţia din casă, urmat de cei trei fii ai lui.

Întreaga Familie Clericuzio – bărbaţi în costume de gală, femei în rochii lungi, copii îmbrăcaţi în hăinuţe de saten – se adunaseră în semicerc pentru fotografii. Mulţimea invitaţilor începu să aplaude şi să strige urări în gura mare, momentul fiind imortalizat pe peliculă – momentul păcii, al victoriei şi al iubirii.

Mai tîrziu, fotografia mărită şi înrămată avea să fie agăţată în biroul lui Don, alături de ultima fotografie a fiului său Silvio, ucis în războiul cu Familia Santadio.

De pe terasa dormitorului, Don continuă să urmărească desfăşurarea petrecerii.

Rose Marie împinse cărucior printre jucătorii de popice, iar soţia lui Pippi, Nalene, înaltă, zveltă şi elegantă, traversă peluza, ţinîndu-şi în braţe băieţelul, pe Croccifixio. Puse copilul în acelaşi cărucior cu Dante şi amîndouă îi învăluiră cu priviri pline de afecţiune.

Don simţi un val de bucurie la gîndul că cei doi copii aveau să crească la adăpost şi în siguranţă, fără să cunoască preţul plătit pentru ca ei să ducă o viaţă fericită.

Apoi Don îl văzu pe Petie punînd un biberon în cărucior. Toată lumea începu să rîdă cînd cei doi bebeluşi începură să se lupte pentru el. Rose Marie îl luă în braţe pe Dante, şi Don şi-o aminti aşa cum fusese cu numai cîţiva ani în urmă. Oftă. „Nu exista nimic mai frumos decît o femeie îndrăgostită şi nimic mai jalnic decît ca o asemenea femeie să fie sortită văduviei", se gîndi el întristat.

Rose Marie era preferata lui şi fusese întotdeauna nespus de veselă şi de exuberantă. Numai că Rose Marie se schimbase. Durerea de a-şi fi pierdut şi fratele, şi soţul fusese prea copleşitoare. Şi totuşi, din experienţa sa de o viaţă, Don ştia că cei capabili de dragoste adevărată erau sortiţi să iubească din nou şi că văduvele se plictiseau de straiele cernite. Acum fata lui avea un copil de crescut.

Don se gîndi la propria sa viață, minunîndu-se de apogeul ei glorios. Desigur, ca să cîștige putere și avere luase unele decizii monstruoase, dar nu le regreta prea mult. Toate se dovediseră necesare și corecte. Alții nu aveau decît să-și deplîngă păcatele, Don Clericuzio le accepta și-și punea nădejdea în Dumnezeu, convins că acesta i le va ierta.

Acum Pippi juca popice împreună cu trei soldați din Enclava Bronx; toți trei erau mai vîrstnici decît el și cu afaceri prospere în Enclavă, dar îi purtau un respect nemărginit lui Pippi. Cu entuziasmul și îndemînarea lui, Pippi se găsea, ca de fiecare dată, în centrul atenției. Devenise o legendă, jucase popice cu clanul Santadio.

Bine dispus, Pippi scotea chiote de bucurie de fiecare dată cînd bila lui se ciocnea de cea a adversarului, pe care o îndepărta de popice. „Ce băiat era Pippi! își spuse Don. Un soldat credincios, un prieten de nădejde. Puternic și ager, viclean și reținut."

Pe teren își făcu apariția bunul lui prieten, Virginio Ballazzo, singurul care putea concura cu priceperea lui Pippi. Cu un gest larg, Ballazzo își lansă bila și lovi în plin, într-un cor de aclamații. Ridică triumfător mîna spre balcon, și Don bătu din palme. Se simțea mîndru că astfel de oameni evoluaseră și prosperaseră sub guvernarea lui, la fel ca toți cei adunați în Duminica Floriilor la Quogue. Și că simțul lui de prevedere avea să-i ocrotească în anii ce urmau.

Ceea ce Don nu avea cum să prevadă era sămînța răului sădită în niște minți omenești încă neformate.

CARTEA ÎNTÎI

Hollywood
Las Vegas
1990

Capitolul 1

Coama de păr roşcovan a lui Boz Skannet strălucea în razele aurii ale primăverii californiene. Trupul lui zvelt şi musculos zvîcnea, pregătit să dea bătălia decisivă. Se simţea copleşit de fericire că isprava lui va fi văzută de un miliard de oameni din întrega lume.

În cordonul elastic al şortului de tenis Skannet avea un mic pistol, ascuns sub bluzonul închis cu fermoar şi tras în jos pe coapse. Bluzonul alb era brăzdat de zigzaguri verticale. Îşi prinsese părul cu o bentiţă stacojie cu puncte albastre. În mîna dreaptă ţinea o sticlă uriaşă şi argintie de Evian. Boz Skannet se prezenta impecabil în faţa lumii spectacolului în care se pregătea să pătrundă.

Era vorba de mulţimea adunată în faţa Pavilionului Dorothy Chandler din Los Angeles, în aşteptarea vedetelor de film care aveau să sosească la ceremonia de acordare a Premiului Oscar. Spectatorii stăteau în tribune special construite, strada era ticsită de camere de televiziune şi reporteri care urma să transmită imagini în întreaga lume. În seara aceasta, lumea avea să vadă stele ale ecranului în carne şi oase, dezbrăcate de pielea artificială a personajelor care le aduseseră celebritatea, vulnerabile în faţa victoriei sau eşecului din viaţa de toate zilele.

Paznici în uniforme, cu bastoane maronii şi lucioase în tocul de la brîu, formau un cordon menit să ţină la distanţă spectatorii.

Boz Skannet nu-şi făcea griji din pricina lor. Era mai înalt, mai rapid şi mai solid decît oricare dintre ei şi, în plus, avea de partea lui elementul surpriză. Însă era circumspect în privinţa reporterilor şi cameramanilor de televiziune care mişunau prin tot locul, gata să iasă în calea celebrităţilor. Dar chiar şi aceştia aveau să fie dornici mai curînd să înregistreze decît să împiedice incidentul.

La intrarea în Pavilion opri o limuzină albă, şi Skannet o văzu pe Athena Aquitane, pe care unele reviste o decretau „cea mai frumoasă femeie din

lume". Cînd actrița coborî din mașină, mulțimea se îmbulzi, forțînd cordonul de poliție și strigîndu-i numele. Camerele de filmat o încercuiră, trimițîndu-i frumusețea pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale globului. Actrița făcu semn cu mîna.

Skannet făcu un salt peste gardul din jurul tribunei. Ocoli barierele care blocau circulația, observînd cum bluzoanele cafenii ale paznicilor se apropiau unele de altele, în dispozitivul cunoscut. Nu realizaseră unghiul cel mai bun. Skannet se strecură pe lîngă ei cu aceeași ușurință cu care dribla atacanții pe terenul de fotbal cu ani în urmă. Ajunse exact la momentul potrivit. Athena tocmai vorbea la microfon, cu capul puțin înclinat, ca să se înfățișeze camerelor de filmat din unghiul cel mai favorabil. În spatele ei stăteau trei bărbați. Skannet se asigură că intra în cadru și, în secunda următoare, aruncă lichidul din sticlă în obrazul Athenei.

– Poftim niște acid, cățea ce ești! strigă el. Apoi, privind direct spre aparatul de filmat, adăugă cu o expresie gravă, demnă și senină: Așa merită!

Un roi de paznici în bluzoane cafenii se năpusti asupra lui, cu bastoanele în mînă. Skannet căzu în genunchi.

În ultima secundă, Athena îi văzuse chipul. Îi auzise strigătul și întorsese capul, astfel că lichidul o stropise doar pe obraz și pe ureche.

Un miliard de oameni fuseseră martorii acestei scene. Chipul încîntător al Athenei, lichidul argintiu de pe obrazul ei, șocul și spaima, expresia de recunoaștere din momentul în care își descoperise atacatorul; o expresie de spaima veritabila, care pentru o fracțiune de secundă îi distrusese frumusețea răpitoare.

Același miliard de persoane văzu cum Skannet era luat pe sus de polițiști. Și el arăta ca o vedetă de cinema, ridicîndu-și victorios brațele prinse în cătușe, ca în secunda următoare să se prăbușească, lovit scurt și brutal în rinichi de un polițist furios, care-i găsise arma ascunsă la brîu.

Athena Aquitane, care încă nu-și revenise în urma șocului, își șterse cu un gest mecanic lichidul de pe obraz. Nu simțea nici un fel de arsură. Picăturile de pe mînă începură să se împrăștie. În jurul ei mulțimea se înghesuia, dornică s-o apere, s-o ia de acolo.

Actrița se smulse dintre ei și spuse calm:

– Nu-i decît apă. Linse picăturile de pe mînă ca să se convingă, apoi se sili să zîmbească. Un gest tipic pentru soțul meu, adăugă ea.

Dînd dovadă de același neasemuit curaj, care făcuse din ea o figură legendară, Athena se grăbi să intre în Pavilionul în care aveau să fie decernate premiile Oscar. Cînd i se oferi premiul pentru cea mai bună actriță, publicul se

ridică în picioare, izbucnind într-un ropot de aplauze care părea să nu se mai sfîrşească.

În apartamentul răcoros de pe terasa hotelului-cazinou Xanadu din Las Vegas proprietarul în vîrstă de optzeci şi cinci de ani simţea că i se apropie sfîrşitul. Dar în această zi de primăvară i se părea că aude, cu şaisprezece etaje mai jos, zgomotul bilei de fildeş rostogolindu-se printre despărţiturile roşii şi negre ale ruletei, murmurul îndepărtat al jucătorilor implorînd zarurile, huruitul a mii de automate de joc devorînd monede de argint.

Alfred Gronevelt se simţea fericit pe cît putea fi un om în pragul morţii. Vreme de aproape nouăzeci de ani fusese afemeiat, proxenet, amator de jocuri de noroc, instrument al crimei, mituitor de politicieni şi, în cele din urmă, stăpînul intransigent, dar blînd, al hotelului-cazinou Xanadu. De teamă să nu fie înşelat, nu iubise niciodată din tot sufletul o făptură omenească, dar făcuse bine multor oameni. Nu-l încercau nici un fel de regrete. Acum aştepta cu nerăbdare măruntele satisfacţii care-i mai erau îngăduite pe această lume. De pildă, incursiunea de după-amiază prin cazinou.

Croccifixio „Cross" De Lena, mîna lui dreaptă în ultimii cinci ani, intră în dormitor.

– Eşti gata, Alfred? întrebă el.

Gronevelt îi zîmbi şi încuviinţă din cap.

Cross îl ridică şi-l aşează pe scaunul cu rotile, infirmiera îl înveli cu pătura, iar ajutorul ei se pregăti să-l conducă. Infirmiera îi dădu bătrînului o cutioară cu pastile şi deschise uşa apartamentului. Ea rămînea acolo. Gronevelt nu suporta s-o aibă alături în timpul escapadelor de după-amiază.

Scaunul cu rotile înaintă uşor pe gazonul artificial al grădinii de pe terasă şi intră în ascensorul special şi rapid care cobora şaisprezece etaje pînă la cazinou.

Gronevelt îşi ţinea spatele drept, privind în dreapta şi în stînga. Cea mai mare plăcere era să vadă bărbaţi şi femei care luptau împotriva lui, deşi sorţii fuseseră dintotdeauna de partea sa. Scaunul cu rotile trecu fără grabă prin dreptul ruletei, al meselor de „21" şi baccara, apoi pe lîngă puzderia de mese pentru jocul de zaruri. Jucătorii aproape nu acordau atenţie bătrînului din scaunul cu rotile, cu privirea lui ageră şi cu chipul descărnat luminat de un zîmbet uimit. Jucătorii în scaune cu rotile erau o privelişte frecventă la Vegas. Îşi închipuiau că soarta le datora un dram de noroc în schimbul nenorocirii abătute asupra lor.

În cele din urmă, scaunul intră în cafeneaua-restaurant. Aici însoţitorul îi lăsă pe bătrîn şi pe Cross De Lena într-un separeu, apoi se retrase la altă masă, aşteptînd semnalul de plecare.

Gronevelt putea privi prin glasvand spre uriaşa piscină, în care apa, de un albastru intens, sclipea sub soarele Nevadei, în timp ce femei cu copii mici săltau la suprafaţa ei ca nişte jucării colorate. Simţi un mic fior de satisfacţie că toate acestea erau creaţia lui.

– Gustă ceva, Alfred, îl îndemnă Cross De Lena.

Gronevelt îi zîmbi. Îi plăcea nespus de mult băiatul, avea o frumuseţe care plăcea şi bărbaţilor, şi femeilor. În plus, era unul dintre puţinii oameni întîlniţi în viaţă în care Gronevelt aproape avusese încredere.

– Ador meseria asta, spuse bătrînul. Cross, tu vei moşteni procentele mele din hotel şi ştiu că va trebui să negociezi cu partenerii noştri din New York. Dar nu renunţa niciodată la Xanadu.

Cross îl bătu uşurel pe mîna numai piele şi os.

– N-am să renunţ, promise el.

Gronevelt simţea prin glasvand căldura soarelui pătrunzîndu-i în vine.

– Cross, spuse el. Te-am învăţat tot. Amîndoi am realizat unele lucruri dificile, cu adevărat greu de împlinit. Nu privi niciodată spre trecut. Ştii bine că te poţi folosi de avantajele de care dispui în diverse feluri. Fă cît mai mult bine în jurul tău. E tot un mod de a-ţi spăla păcatele. Nu vorbesc de dragoste şi ură. Sînt investiţii nerentabile. Amîndoi sorbiră din cafea. Gronevelt mîncă un singur ştrudel pufos. Cross comandă un suc de portocale la cafea. Încă ceva, continuă Gronevelt. Niciodată să nu dai o vilă cuiva care nu lasă un milion la cazinou. Ţine minte de la mine. Vilele sînt o legendă. Au o mare importanţă.

Cross îl batu din nou pe mîna, odihnindu-şi palma pe degetele lui. Ţinea sincer la bătrîn. Într-un fel, îl iubea pe Gronevelt mai mult decît pe propriul său tată.

– Fii liniştit, spuse Cross. Vilele sînt sacre. Altceva?

Ochii lui Gronevelt erau opaci, cataracta le stinsese flacăra de altădată.

– Să fii atent, îl sfătui el. Întotdeauna să fii atent.

– Aşa am să fac, făgădui Cross. Apoi, ca să abată atenţia bătrînului de la moartea care-l pîndea îndeaproape, întrebă: Cînd ai să-mi povesteşti despre marele război cu clanul Santadio? Pe atunci erai în slujba lor. Nimeni nu vorbeşte despre asta.

Gronevelt suspină bătrîneşte, abia auzit şi aproape lipsit de emoţie.

– Ştiu că nu mi-a mai rămas prea mult de trăit, mărturisi el. Dar încă nu-ţi pot spune. Întreabă-l pe tatăl tău.

– L-am întrebat pe Pippi, răspunse Cross. Însă n-a vrut să sufle o vorbă.

– Ce-a fost a fost, încheie Gronevelt. Nu privi niciodată în urmă. Nu cu regret. Nu ca să cauţi justificări sau ca să-ţi afli fericirea. Tu eşti aşa cum eşti, lumea este aşa cum este.

La înapoierea în apartament, infirmiera îi făcu lui Gronevelt baia de după-amiază, apoi îi controlă pulsul şi tensiunea. Se încruntă, iar Gronevelt spuse:

– Este doar din cauza procentelor.

În noaptea aceea dormi adînc şi, de îndată ce se lumină de ziuă, îi ceru infirmierei să-l ajute să iasă pe terasă. Ea îl instală pe scaunul uriaş şi-l înveli cu pături. Apoi se aşeză lîngă el şi-i apucă încheietura ca să-i ia pulsul. Cînd încercă să-şi retragă mîna, Gronevelt i-o reţinu. Ea îi făcu pe plac şi amîndoi rămaseră să privească soarele care răsărea peste deşert.

Soarele ca un glob roşu preschimba cerul din negru-albăstrui în portocaliu intens. Gronevelt văzu terenurile de tenis, de golf, piscina, cele şapte vile strălucitoare ca palatul din Versailles arborînd drapelul hotelului Xanadu: păduri verzi şi porumbei albi. Dincolo de ele începea întinderea nesfîrşită a deşertului.

„Eu am realizat toate acestea, îşi spuse Gronevelt. În inima pustietăţii am clădit temple ale plăcerii. Mi-am făurit o viaţă fericită. Din nimic. Am încercat să fac cît mai mult bine în această lume. Trebuie oare să fiu judecat?“ Gîndul i se întoarse în copilărie, la prietenii lui de joacă, filozofi de paisprezece ani care discutau despre Dumnezeu şi despre valorile morale, aşa cum obişnuiau pe atunci băieţii.

– Dacă ai putea cîştiga un milion de dolari pur şi simplu apăsînd pe un buton şi omorînd un milion de chinezi, întrebase triumfător prietenul lui, ca şi cum ar fi spus o ghicitoare morală, importantă şi imposibil de dezlegat, ai face pasul?

După o îndelungată dezbatere, toţi căzuseră de acord că n-ar fi făcut-o. Afară de Gronevelt.

Acum îşi spunea că avusese dreptate. Nu din pricina reuşitei sale în viaţă, ci pentru că marea întrebare nici nu-şi mai avea rostul. Nu mai era o dilemă. Problema nu putea fi pusă decît într-un singur fel.

„Ai fi în stare să apeşi butonul ca să ucizi zece milioane de chinezi – de ce neapărat chinezi? – pentru o mie de dolari?“ Acum aşa se punea întrebarea.

Razele soarelui colorau lumea în purpuriu, şi Gronevelt strînse mîna infirmierei ca să-şi păstreze cumpătul. Putea privi direct spre soare, cataracta îi apăra ochii ca un scut. Între somn şi trezie, gîndul îi zbură la cîteva femei pe care le cunoscuse şi iubise, la anumite decizii pe care le luase. La cei pe care fusese nevoit să-i zdrobească fără cruţare şi la mila de care dăduse dovadă alteori. Se gîndi la Cross ca la propriul său fiu şi-i păru bine că lăsa totul în urmă.

În definitiv, ce era de preferat, să trăiești o viață fericită sau una morală? Trebuia să fii chinez ca să iei o hotărîre?

Această ultimă nedumerire se dovedi fatală pentru creier. Infirmiera, care-l ținea de mînă, simți cum degetele lui se răcesc și se încordează. Se aplecă și-i luă din nou pulsul. Era limpede că Gronevelt încetase din viață.

Cross De Lena, moștenitorul și succesorul lui Gronevelt, se ocupă de înmormîntarea bătrînului. Toate personalitățile din Las Vegas, marii jucători, toate prietenele lui Gronevelt, întreg personalul hotelului, trebuia anunțat și invitat. Alfred Gronevelt fusese geniul recunoscut al jocurilor de noroc din Vegas.

Stimulase investițiile și contribuise cu fonduri la construirea bisericilor de diverse culte, întrucît, așa cum spunea adeseori: „Credincioșii care joacă merită o răsplată pentru credința lor." Interzisese construcțiile la periferie, înălțase spitale ultramoderne și școli de mîna întîi. Din cîte spunea el, întotdeauna din interese personale. Disprețuia Atlantic City, unde sub ocotirea statului contribuabilii erau jecmăniți de bani, fără nici un cîștig pentru infrastructura socială.

Gronevelt fusese primul care încercase să convingă publicul că jocurile de noroc nu erau un viciu sordid, ci o distracție a clasei mijlocii, la fel de normală ca și jocul de golf sau base-ball. El reușise să transforme jocurile de noroc într-o industrie respectabilă în America. Întregul Las Vegas îl venera pentru acest lucru.

Cross își lăsă deoparte emoțiile personale. Trăia un profund sentiment de pierdere, de cînd se știa, între el și bătrîn existase o legătură bazată pe sinceră afecțiune. Acum Cross deținea cincizeci și unu de procente din hotelul Xanadu. În valoare de aproape cinci sute de milioane de dolari.

Știa că viața lui va trebui să-și schimbe cursul. Acum, cînd devenise mult mai bogat și mai influent, în jurul lui aveau să se înmulțească pericolele. Relația lui cu Don Clericuzio și cu Familia avea să devină mai delicată, datorită faptului că în prezent era partenerul lor într-o afacere de proporții.

Mai întîi telefonă la Quogue și vorbi cu Giorgio, care-i dădu unele instrucțiuni. Giorgio îi spuse că nimeni din Familie nu va participa la înmormîntare, cu excepția lui Pippi. De asemenea, Dante urma să vină cu primul avion, ca să îndeplinească misiunea despre care discutaseră, însă nici el nu avea să asiste la înmormîntare. Faptul că acum Cross era proprietarul a jumătate din hotel fusese trecut sub tăcere.

Primise și un mesaj de la sora lui, Claudia, dar cînd îi telefonă, îi răspunse robotul. Mai avea un mesaj de la Ernest Vail. Îi plăcea Vail și-l creditase cu

cincizeci de mii din totalul chitanțelor semnate, dar Vail trebuia să aștepte până după înmormântare.

Sosise un mesaj și de la tatăl lui, Pippi, prieten de o viață cu Gronevelt. Acum Cross avea nevoie să fie sfătuit cum să-și urmeze drumul în viață. Cum va reacționa Pippi când va afla despre noua poziție și despre averea fiului său? Era o problemă la fel de spinoasă ca și discuția cu clanul Clericuzio, care trebuia să se împace cu gîndul că Bruglione al lor de pe Coasta de Vest ajunsese bogat, puternic și independent.

Cross nu avea nici o îndoială că Don se va purta corect și că putea conta pe sprijinul tatălui său. Dar cum vor reacționa fiii lui Don, Giorgio, Vincent și Petie, precum și nepotul Dante? El și Dante se dușmăniseră încă de cînd fuseseră botezați împreună în capela privată a lui Don. Era o glumă care circula printre membrii Familiei.

Acum Dante urma să sosească în Las Vegas ca să-și „facă treaba" cu Big Tim Pungașul. Faptul îl neliniștea pe Cross, care nutrea o simpatie tainică față de Big Tim. Dar soarta acestuia fusese decisă de însuși Don, iar Cross se întreba îngrijorat cum anume își va îndeplini Dante nisiunea.

Funeraliile lui Alfred Gronevelt erau cea mai grandioasă ceremonie organizată vreodată în Las Vegas – un tribut adus geniului răposatului. Corpul neînsuflețit fusese depus în biserica protestantă construită din banii lui și care combina măreția catedralelor europene cu zidurile cafenii și înclinate ale bisericilor americane. Spiritul practic caracteristic orașului Las Vegas adăugase și o parcare uriașă, decorată cu motive mai curînd americane decît inspirate din religia europeană.

Corul care aducea laudă Domnului și-l ridica în slăvi pe Gronevelt provenea de la universitatea în care existau trei catedre de științe umaniste create tot de el.

Sutele de oameni veniți să-i aducă ultimul omagiu și care absolviseră colegiul datorită burselor instituite de Gronevelt păreau cu adevărat copleșiți de durere. O parte dintre cei prezenți pariaseră pe mize foarte mari, pierzînd averi întregi la cazinoul hotelului, și acum păreau vag încîntați de faptul că, în sfîrșit, triumfaseră asupra lui Gronevelt. Femeile, rămase mai deoparte, unele de vîrstă mijlocie, plîngeau pe înfundate. Erau de față și reprezentanți ai sinagogilor evreiești și ai bisericilor catolice la construirea cărora contribuise.

Ar fi fost împotriva tuturor principiilor lui Gronevelt dacă și cazinoul și-ar fi încetat activitatea, așa că la înmormîntare asistau doar membrii administrației și crupierii care nu lucrau în schimbul de zi. Își făcuseră apariția chiar și cîțiva locatari ai vilelor, cărora Cross și Pippi le acordau un deosebit respect.

Guvernatorul statului Nevada, Walter Wavven, participa la înmormîntare, însoţit de primar. Strip Avenue era mărginit de cordoane de poliţie, astfel încît Alfred Gronevelt şi lunga procesiune de care mortuare argintii, limuzine negre şi oameni îndoliaţi care îl conduceau pe defunct pe ultimul drum să poată trece pentru ultima oară prin lumea creată de el.

În acea noapte toată lumea aflată în Las Vegas îi aduse lui Gronevelt ultimul omagiu într-un mod pe care el l-ar fi apreciat profund. Jucară jocuri de noroc cu o frenezie care avea să stabilească un nou record la încasări, desigur, cu excepţia Anului Nou. În semn de respect, jucătorii îşi îngropau banii o dată cu rămăşiţele pămînteşti ale lui Gronevelt.

La sfîrşitul zilei, Cross De Lena se pregăti pentru noua viaţă care-l aştepta.

În aceeaşi noapte, singură în casa ei de pe plaja Malibu, Athena Aquitane încerca să decidă ce avea de făcut. Şedea pe canapea, adîncită în gînduri, şi briza oceanului pătrunsă prin fereastra deschisă o făcea să se înfioare uşor.

E greu să-ţi imaginezi cum arăta în anii copilăriei o stea de cinema celebră în toată lumea. E greu de închipuit cum copila devenise treptat femeie. Aura unei vedete de cinema este extrem de puternică, de parcă imaginea adultă a eroinelor, a frumuseţii, s-ar fi născut dintr-o dată din fruntea lui Zeus[1]. Ea n-a făcut niciodată în pat, n-a avut niciodată coşuri, n-a trecut printr-o perioadă de urîţenie pe care a depăşit-o, n-a fost niciodată excesiv de timidă şi de înfumurată, n-a suspinat niciodată de dragul cuiva, n-a fost niciodată la cheremul sorţii. Athena aproape uitase această imagine a ei.

Athena se considera din naştere una dintre cele mai fericite făpturi de pe pămînt. Totul îi venise în viaţă fără efort. Avusese părinţi minunaţi, care-i descoperiseră şi-i cultivaseră talentul. O adorau pentru frumuseţea ei, dar în acelaşi timp făcuseră tot ce le stătea în putinţă ca să-i educe şi mintea. Tatăl ei o îndrumase în disciplinele sportive, mama ei o călăuzise în lumea literaturii şi a artelor. Nu-şi amintea nici un moment din copilăria ei în care să fi fost nefericită. Pînă cînd împlinise şaptesprezece ani.

Atunci se îndrăgostise de Boz Skannet, cu patru ani mai mare decît ea şi vedeta locală a echipei de fotbal din colegiu. Familia lui deţinea cea mai importantă bancă din statul Texas. Boz era aproape la fel de frumos ca ea, în plus avea umor, farmec şi o adora pe Athena. Trupurile lor perfecte se atrăgeau ca doi magneţi, cu nervii electrizaţi, cu carnea netedă şi mătăsoasă. Amîndoi trăiau într-un fel de paradis şi, ca să se asigure că acesta va dura o veşnicie, se căsătoriseră.

---

[1] Aluzie la naşterea zeiţei Atena, apărută din capul lui Zeus (n.tr.)

După numai cîteva luni Athena rămăsese însărcinată, dar trupul ei perfect nu se îngrăşase decît foarte puţin; niciodată nu-i fusese rău şi o bucura gîndul că va avea un copil. Continuase să meargă la colegiu, să studieze teatrul, să joace golf şi tenis. Boz o putea învinge la tenis, dar ea îl bătea la golf.

Boz începuse să lucreze la banca tatălui său. După naşterea copilului, o fetiţă pe care o botezaseră Bethany, Athena se înapoiase la şcoală, întrucît Boz avea destui bani ca să-şi permită o doică şi o fată în casă. Căsătoria o făcuse pe Athena şi mai dornică de cunoaştere. Citea cu pasiune, îndeosebi piese de teatru. O încînta Pirandello, o îndurera Strindberg, plîngea la Tennessee Williams. Devenise mai receptivă, inteligenţa îi completa frumuseţea fizică, dîndu-i un aer de demnitate pe care simpla frumuseţe adesea nu îl are. Nu era de mirare că mulţi bărbaţi, tineri şi vîrstnici, se îndrăgosteau de ea. Prietenii îl invidiau pe Boz Skannet pentru o asemenea soţie. Athena se mîndrise cu propria-i perfecţiune pînă nu de mult, cînd descoperise că tocmai această calitate îi agasa pe mulţi, inclusiv pe prietenii şi admiratorii ei.

Boz o compara în glumă cu un Rolls care trebuia parcat în stradă în fiecare noapte. Era îndeajuns de inteligent ca să priceapă că soţia lui era menită unor realizări măreţe şi că era o femeie ieşită din comun. Înţelegea la fel de limpede că îi era sortit s-o piardă, la fel cum îşi pierduse şi iluziile. Nu existase nici un război în care să-şi pună la încercare curajul, deşi era conştient că nu se temea de nimic. Ştia că are farmec şi o înfăţişare atrăgătoare, dar nici un talent deosebit. Nu-l interesa să adune averi uriaşe.

Era gelos pe harurile Athenei, pe faptul că ei îi era rezervat un loc sigur în societate.

Aşadar, Boz Skannet îşi continuase drumul în viaţă, urmîndu-şi destinul. Începuse să bea mult, să seducă nevestele colegilor şi să iniţieze tranzacţii dubioase la banca tatălui său. Începuse să fie mîndru de propria-i viclenie, ca orice om care îşi descoperă un nou talent, şi se folosea de această calitate ca să-şi ascundă ura crescîndă faţă de soţie. Nu era un act de eroism să deteşti o fiinţă atît de frumoasă şi de perfectă ca Athena?

În pofida exceselor, Boz continua să se bucure de o sănătate de fier. Se străduia din răsputeri să şi-o păstreze. Făcea exerciţii în sala de gimnastică, lua lecţii de box. Îi plăcea senzaţia fizică pe care i-o dădea ringul, unde putea zdrobi cu pumnul o faţă omenească; îi plăcea şiretlicul trecerii de la dreaptă la croşeu; stoicismul de a primi penalizare. Îi plăcea să vîneze, să ucidă vînatul. Îi plăcea să seducă femei naive, îi plăcea caracterul stereotip al idilei.

În continuare, cu nou descoperita sa viclenie se gîndise la o cale de scăpare. Era necesar ca el şi Athena să aibă mai mulţi copii. Patru, cinci, şase. Copiii i-ar fi apropiat din nou. Ar fi împiedicat-o să se avînte mai sus şi mai departe

decît el. Între timp însă, Atena îi înţelesese intenţiile şi se împotrivise. Mai mult decît atît.

– Dacă vrei copii, adăugase ea, n-ai decît să-i faci cu celelalte femei pe care le trînteşti la aşternut.

Era pentru prima oară cînd îi vorbea atît de vulgar. Boz nu se mirase că soţia era la curent cu escapadele lui; de altfel, nici nu încercase să le ascundă. De fapt, în aceasta consta viclenia lui. Astfel, el era cel care o părăsea, nu invers.

Athena vedea ce se întîmplă cu Boz, dar era prea preocupată de propria-i viaţă ca să-i acorde atenţia necesară. Abia cînd Boz începuse să devină violent, Athena – în vîrstă de douăzeci de ani – îşi descoperise o voinţă de fier, o imensă răbdare în confruntarea cu prostia.

Boz începuse să facă pe nebunul în stilul bărbaţilor care detestă femeile. Athena ajunsese chiar să creadă că mintea lui o luase razna.

Întotdeauna el lua rufele de la curăţat cînd se întorcea de la lucru, fiindcă, aşa cum deseori spunea: „Iubito, timpul tău e mai preţios decît al meu. Pe lîngă munca la colegiu, tu iei lecţii de muzică şi teatru." Boz îşi închipuia că ea nu va ghici reproşul şi invidia din spatele acelor vorbe aruncate ca din întîmplare.

Într-o zi, cînd Athena se găsea în baie, Boz se întorsese de la serviciu cărînd un braţ de rochii. Îşi privise soţia, cu pielea ei albă, cu părul auriu, cu sînii rotunzi şi şoldurile împodobite cu dantele de spumă. Îi spusese cu glas răguşit:

– Ce-ai zice dacă aş arunca toate porcăriile astea în cadă peste tine?

Dar în loc să le arunce, le agăţase în debara, o ajutase să iasă din apă, o ştersese cu prosoape trandafirii. Pe urmă făcuseră dragoste. Cîteva săptămîni mai tîrziu scena se repetase. De astă-dată însă, Boz aruncase hainele în apă.

Într-o noapte, la cină, ameninţase că va sparge toate farfuriile, dar n-o făcuse. După o săptămînă făcuse ţăndări toate vasele din bucătărie. De fiecare dată după astfel de ieşiri îşi cerea scuze şi, de fiecare dată, încerca să facă dragoste. Numai că în acea seară Athena îl respinsese şi se culcaseră în dormitoare separate.

Într-o altă seară, la cină, Boz ridicase pumnul şi spusese:

– Ai o faţă prea perfectă. Poate, dacă ţi-aş rupe nasul, ai avea mai multă personalitate, ca Marlon Brando. Ea fugise în bucătărie, dar Boz se luase după ea. Îngrozită la culme, înşfăcase un cuţit. Boz rîsese şi spusese: E singurul lucru pe care nu-l poţi face. Avea dreptate. Nu-i fusese greu să ia cuţitul din mîna Athenei. N-a fost decît o glumă, o liniştise el. Singurul tău cusur e că n-ai simţul umorului.

Athena, în vîrstă de douăzeci de ani, ar fi putut apela la ajutorul părinţilor, dar n-o făcuse, aşa cum nu făcea confidenţe nici prietenelor ei. Totuşi, cîntărise situaţia şi se bazase pe inteligenţă. Îşi dădea seama că nu va absolvi niciodată colegiul, situaţia era mult prea riscantă. Ştia că autorităţile nu-i puteau acorda nici un sprijin. Pentru scurt timp se gîndise să-l facă pe Boz s-o iubească din nou cu adevărat, să redevină cel de odinioară. Însă acum nutrea o asemenea aversiune faţă de el, încît ştia că nu va fi niciodată în stare să simuleze convingător iubirea, deşi această variantă îi stimula simţul actoricesc.

Motivul care pînă la urmă îi forţase mîna, determinînd-o să-l părăsească, nu fusese atitudinea lui Boz faţă de ea, ci faţă de Bethany.

Boz obişnuia adesea să se joace, aruncînd fetiţa în aer şi prefăcîndu-se că o lăsa să cadă, ca s-o prindă în ultima clipă. O dată însă, lăsase copilul – chipurile întîmplător – să cadă pe canapea. În cele din urmă, într-o zi îi dăduse drumul cu bună ştiinţă pe podea. Cu un icnet de spaimă, Athena se repezise să ridice copilul, să-l ia în braţe şi să-l liniştească. Toată noaptea rămăsese la căpătîiul pătuţului, să se asigure că fetiţei nu i se întîmplase nimic rău. Bethany avea un cucui uriaş în frunte. Boz îşi ceruse scuze cu lacrimi în ochi şi se jurase că va renunţa la acest fel de joacă. Dar hotărîrea Athenei era deja luată.

În ziua următoare, îşi lichidase contul în bancă şi-şi retrăsese toate economiile. Făcuse pregătiri de călătorie cît mai complicate, ca să nu i se poată da de urmă. Două zile mai tîrziu, înapoindu-se de la serviciu, Boz constatase că soţia şi copilul dispăruseră.

După şase luni Athena îşi făcuse apariţia la Los Angeles, fără copil, şi-şi începuse cariera. Găsise cu uşurinţă un agent de nivel mediu şi lucrase în mici trupe de teatru. Rolul dintr-o piesă jucată la Mark Taper Forum atrăsese după sine alte roluri minore în filme mediocre, după care fusese distribuită într-un rol secundar dintr-un film categoria A. O dată cu filmul următor devenise un megastar, iar Boz Skannet reintrase în viaţa ei.

Timp de trei ani îl plătise ca să se ţină deoparte, totuşi nu o mira gestul lui de la festivitatea Premiului Oscar. Vechiul truc. Prima dată fusese o simplă glumă... dar a doua oară sticluţa avea să fie plină cu acid.

– La studio e zarvă mare, îi spuse Molly Flanders Claudiei De Lena în aceeaşi dimineaţă. I s-a întîmplat ceva Athenei Aquitane. După atacul din ziua Premiului Oscar toţi se tem că Athena va renunţa să continue filmul la care lucrează. Bantz vrea să te duci pînă acolo. Te roagă să stai de vorbă cu Athena.

Claudia venise în biroul lui Molly împreună cu Ernest Vail.

– O sun de îndată ce termin aici, promise Claudia. Nu cred că vorbeşte serios.

Molly Flanders era avocat expert în domeniul spectacolului şi, într-un oraş de oameni influenţi, era cea mai redutabilă specialistă în litigii din cinematografie. Pur şi simplu, adora să se războiască în sala de judecată şi cîştiga aproape de fiecare dată, fiindcă era o mare actriţă şi mînuia legea cu deosebită măiestrie.

Înainte de a deveni juristă pe probleme de divertisment, fusese cel mai bun avocat al apărării din statul California. Salvase douăzeci de asasini de la camera de gazare. Cea mai grea sentinţă primită de aceştia fusese condamnarea la cîţiva ani de închisoare pentru diverse grade de omucidere. După aceea o cam lăsaseră nervii şi începuse să profeseze dreptul în domeniul spectacolului. Spunea adesea că era un domeniu mai puţin sîngeros, cu infractori mai importanţi şi mai inteligenţi.

Acum reprezenta regizori de filme categoria A, megastaruri şi pe cei mai importanţi scenarişti. În dimineaţa de după incidentul petrecut la festivitatea Premiului Oscar una dintre clientele ei preferate, Claudia De Lena, venise la birou. O însoţea scenaristul cu care lucra în acel moment, Ernest Vail, cîndva un renumit romancier.

Claudia De Lena era o veche prietenă şi, deşi nu făcea parte dintre clienţii importanţi ai lui Molly Flanders, îi era cea mai apropiată. Aşadar, atunci cînd Claudia o rugase să-l accepte pe Vail, Molly se învoise. Acum însă regreta. Vail venise cu o problemă pe care nu i-o putea rezolva nici ea. Totodată, era un bărbat pe care nu reuşea să-l placă, deşi de regulă ajungea să simpatizeze pînă şi clienţii acuzaţi de crimă. Din acest motiv, se simţea oarecum vinovată că trebuia să-i dea o veste proastă.

– Ernest, începu Molly. Am studiat toate contractele, toate actele legale. Nu ai nici un motiv să continui acţiunea împotriva Studiourilor LoddStone. Singurul mod de a-ţi recupera drepturile e să dai ortul popii înainte să-ţi expire copyright-ul. Adică în următorii cinci ani.

Cu un deceniu în urmă, Vail fusese cel mai faimos romancier american, lăudat de critici, citit de un numeros public. Unul dintre romane fusese scutit de taxe, element de care profitase LoddStone. Studioul achiziţionase drepturile şi făcuse filmul, care se bucurase de un imens succes. Cele două continuări realizaseră şi ele profituri uriaşe. Studioul avea în plan încă două. Din nefericire pentru Vail, primul contract semnat de el oferea studioului toate drepturile asupra personajelor şi titlului, pe toate planetele din univers şi în toate formele de spectacol cunoscute sau încă nedescoperite. Contractul tipic pentru romancierii care încă nu luaseră plasă în cinematografie.

Ernest Vail arbora întotdeauna o expresie acră și întunecată. Din motive bine întemeiate. Criticii continuau să-i aprecieze cărțile, însă publicul nu le mai citea. De asemenea, în ciuda talentului hărăzit de natură, viața lui fusese un eșec. Cu douăzeci de ani în urmă soția îl părăsise, luîndu-i cu ea pe cei trei copii. Singura carte după care se turnase un film de succes îi adusese profit numai o dată, în timp ce studiourile aveau să obțină anual cîștiguri în valoare de sute de milioane.

– Cum vine asta? întrebă Vail.

– Contractele sînt beton, îl lămuri Molly. Studioul e proprietarul personajelor tale. Nu există decît o portiță. Legea copyright-ului prevede că la moartea ta toate drepturile revin moștenitorilor.

Pentru prima oară Vail zîmbi.

– Asta da răsplată! spuse el.

– Despre ce sumă este vorba? întrebă Claudia.

– Într-un tîrg cinstit, cinci la sută din cîștigul brut, răspunse Molly. Închipuiți-vă că pe baza acestor personaje se mai toarnă încă cinci filme deloc de lepădat. Dacă estimăm totalul vînzărilor în întreaga lume la cîteva miliarde, atunci ar fi vorba de treizeci sau patruzeci de milioane. Tăcu o clipă, apoi zîmbi sarcastic. Dacă ai muri, moștenitorii tăi ar face o afacere și mai bună. Atunci chiar că le-ai pune celor de la studio pistolul la tîmplă.

– Sună la LoddStone, o rugă Vail. Vreau să mă întîlnesc cu ei. Am să-i conving că, dacă nu-mi dau ceea ce mi se cuvine, mă sinucid.

– Nu te vor crede, replică Molly.

– Atunci am s-o fac, i-o întoarse Vail.

– Nu mai bate cîmpii, interveni Claudia. Ernest, nu ai decît cincizeci și șase de ani. Ești prea tînăr ca să mori pentru bani. Pentru principii, pentru binele țării, mai înțeleg. Dar în nici un caz pentru bani.

– Trebuie să-mi întrețin soția și copiii, răspunse Vail.

– Fosta soție, îl corectă Molly. Pentru numele lui Dumnezeu, de atunci ai fost însurat încă de două ori.

– Vorbesc despre adevărata mea soție, precizează Vail. Cea cu care am copii.

Molly înțelegea de ce nimeni la Hollywood nu putea să-l sufere.

– Studioul nu-ți va da ce ceri, spuse ea. Cei de acolo știu că nu te vei sinucide și nu se vor lăsa duși de nas de un scriitor. Dacă ai fi un megastar, treacă-meargă. Regizor de categoria A, poate. În nici un caz scriitor. În branșa lor ești un nimeni. Iartă-mă, Claudia.

– Asta ştie şi Ernest, aşa cum ştiu şi eu, răspunse Claudia. Dacă nu s-ar întîmpla ca toată lumea din oraşul acesta să se teamă de o foaie albă de hîrtie, s-ar descotorosi de noi cît ai clipi. Nu poţi totuşi să faci ceva?

Molly oftă şi formă numărul lui Eli Marrion. Era suficient de versată ca să pătrundă pînă la Bobby Bantz, preşedintele Studiourilor LoddStone.

Ceva mai tîrziu, Claudia şi Vail se opriră să bea ceva în Polo Lounge.

– Ce înaltă e Molly! exclamă gînditor Vail. Femeile de genul ei sînt mai lesne de sedus. Şi mai agreabile la pat decît cele mărunţele. Ai remarcat?

Claudia se întrebă pentru a mia oară de ce ţinea atît de mult la Vail. Puţini erau cei care îl simpatizau. Dar ei îi plăcuseră romanele lui Vail, îi plăceau şi acum.

– Baţi cîmpii, îl dojeni ea.

– Voiam să spun că femeile înalte sînt mai afectuoase, explică el. Îţi aduc micul dejun la pat, te răsfaţă în fel şi chip. Chestii tipic feminine. Claudia ridică din umeri. Femeile înalte sînt bune la suflet, continuă Vail. Într-o noapte una m-a adus acasă, şi zău dacă ştia ce să facă cu mine. Se uita prin dormitor exact cum se uita maică-mea prin bucătărie cînd nu exista nimic de mîncare în casă şi se gîndea cum să încropească ceva. Se întreba cum dracu' puteam să ne distrăm cu ceea ce aveam la îndemînă.

Amîndoi sorbiră din pahare. Ca de fiecare dată cînd îl vedea atît de neajutorat, Claudia se simţi copleşită de afecţiune.

– Ştii cum am ajuns să mă împrietenesc cu Molly? întrebă ea. Molly apăra un individ care îşi omorîse prietena şi avea nevoie de un dialog convingător cu care să apară în instanţă. Eu i-am scris scena ca pentru un film şi tipul a scăpat cu omor fără premeditare. Dacă mă gîndesc bine, i-am scris dialogul şi scenariul pentru încă trei cazuri, după care ne-am oprit.

– Detest Hollywood-ul, declară Vail.

– Deteşti Hollywood-ul fiindcă Studiourile LoddStone te-au escrocat cu cartea, replică Claudia.

– Nu numai de aceea, o contrazise Vail. Eu semăn cu una dintre vechile civilizaţii – aztecii, imperiile chineze, indienii americani – care au fost exterminate de oameni cu tehnologii superioare. Sînt un scriitor adevărat, scriu romane care se adresează intelectului. Acest tip de literatură reprezintă o tehnologie foarte înapoiată. Nu poate face faţă lumii cinematografului. Cinematografia dispune de camere de filmat, de decoruri, de muzică şi de mari actori. Cum ar putea un scriitor să creeze aceeaşi impresie doar cu ajutorul unor simple cuvinte? În plus, filmele şi-au restrîns cîmpul de acţiune. Nu mai trebuie să cucerească intelectul, ci doar inima.

– Păi bine, afurisitule, eu nu sînt scriitoare? îl apostrofă Claudia. Un scenarist nu-i tot un scriitor? Vorbeşti aşa fiindcă nu te pricepi la scris scenarii.

Vail o bătu uşurel pe umăr.

– Nu-ţi minimalizez munca, o linişti el. Nici nu disprețuiesc filmul ca artă. Nu fac decît să dau o definiţie.

– Ai mare noroc că-mi plac cărţile tale, spuse Claudia. Nu mă mir că nimeni de aici nu te simpatizează.

Vail îi zîmbi amical.

– Nu, nu, o contrazise el. Nu numai că nu mă simpatizează. Mă disprețuiesc. Dar după moartea mea, cînd moşte-nitorii mei vor obţine drepturile ce li se cuvin, atunci şi ceilalţi vor ajunge să mă respecte.

– Doar nu vorbeşti serios, spuse Claudia.

– Cred că da, răspunse Vail. E o perspectivă foarte tentantă. Mă refer la sinucidere. E cumva incorect din punct de vedere politic la ora actuală?

– Oh, la dracu'! exclamă Claudia. Îşi petrecu braţul pe după gîtul lui Vail. Lupta abia începe, spuse ea. Sînt convinsă că mă vor asculta atunci cînd le voi cere drepturile tale. Okay?

Vail îi zîmbi.

– Nu-i nici o grabă, replică el. Îmi va lua pe puţin şase luni ca să aleg un mijloc de a-mi lua viaţa. Detest violenţa.

Brusc, Claudia înţelese că Vail vorbea serios. O surprinse starea de panică pe care i-o crease gîndul morţii lui. Nu că l-ar fi iubit, deşi pentru scurtă vreme fuseseră amanţi. Nici măcar pentru că ţinea mult la el. Ci fiindcă Vail socotea că minunatele cărţi scrise de el aveau mai puţină putere decît banii. Că arta lui putea fi învinsă de un duşman atît de josnic precum banul. Acelaşi sentiment de panică o îmboldi să adauge:

– În cel mai rău caz, mergem la Vegas şi vorbim cu fratele meu, Cross. El te simpatizează. Te va ajuta într-un fel.

Vail rîse.

– Nu mă simpatizează chiar atît de mult.

– E bun la suflet, spuse Claudia. Îmi cunosc fratele.

– Ba nu-l cunoşti deloc, i-o întoarse Vail.

În seara Premiului Oscar, Athena se înapoiase de la Pavilionul Dorothy Chandler fără să celebreze evenimentul şi se dusese imediat la culcare. Ore întregi se răsucise şi se frămîntase în pat, dar somnul nu i se lipea de pleoape. Toţi muşchii îi erau încordaţi. „N-am să-l mai las să facă asta, îşi repeta ea. Nu încă o dată. N-am de gînd să trăiesc sub teroare.

Îşi pregăti o ceaşcă de ceai şi încercă s-o bea, dar se îngrozi văzînd cum îi tremura mîna; ieşi pe balcon şi rămase acolo, scrutînd cerul întunecat al nopţii. Rămase aşa ceasuri întregi, cu inima încă bătînd năvalnic de spaimă.

Se îmbrăcă. Îşi puse un şort alb şi pantofi de tenis. Cînd soarele roşiatic începu să se arate la orizont, se duse să alerge. Alergă din ce în ce mai repede de-a lungul plajei, încercînd să păşească pe nisipul umed şi tare şi să urmeze linia ţărmului, cu apa rece clipocindu-i la picioare. Trebuia să-şi limpezească mintea. Nu-l putea lăsa pe Boz s-o înfrîngă. Muncise prea mult şi prea greu. Pînă la urmă avea s-o ucidă, nu se îndoia nici o clipă. Mai întîi însă se va juca cu ea, o va chinui, ca pînă la urmă s-o desfigureze, s-o sluţească, închipuindu-şi că astfel va fi din nou numai a lui. Simţea un nod în gît din pricina furiei, iar briza răcoroasă îi împroşca obrazul cu stropi din ocean. „Nu, îşi jură ea. Nu!"

Se gîndi la cei de la studio, care vor fi furioşi şi o vor ameninţa. Însă lor le păsa de bani, nu de soarta ei. Se gîndi la prietena ei, Claudia, care ca scenaristă ar fi dat lovitura, şi o cuprinse tristeţea. Se gîndi la toţi ceilalţi, deşi ştia că sentimentul de compasiune era un lux pe care nu şi-l putea permite. Boz era un dement, pe care persoane în toate minţile vor încerca să-l aducă la gînduri mai bune. El era suficient de isteţ ca să-i lase să creadă că pînă la urmă cîştigaseră partida, însă ea nu-şi făcea iluzii. Nu-şi putea asuma riscul. Nu-şi putea permite să-şi asume acest risc...

Cînd ajunse la bolovanii mari şi negri care marcau capătul de nord al plajei, abia mai răsufla. Se aşeză, încercînd să-şi potolească bătăile inimii. Ridică privirea, auzind ţipătul pescăruşilor care se năpusteau din înalturi, părînd să lunece peste suprafaţa apei. I se umplură ochii de lacrimi, dar se înfrînă cu preţul unui efort de voinţă. Îşi înghiţi nodul din gît. Pentru prima oară după multă vreme îşi dori ca părinţii ei să nu fi fost atît de departe. O parte a fiinţei ei o făcea să se simtă ca un copil neajutorat, gata să se refugieze la adăpostul căminului, lîngă cineva care s-o ia în braţe şi s-o împace. Zîmbi ca pentru sine, un zîmbet strîmb, crispat, amintindu-şi de vremea cînd credea că aşa ceva era posibil. Acum era atît de iubită de toată lumea, atît de admirată, de adorată... şi la ce bun? Îşi simţea sufletul mai pustiu şi mai singur decît crezuse vreodată că ar fi cu putinţă. Uneori, cînd trecea pe lîngă o femeie de rînd însoţită de bărbatul şi copiii ei, o femeie care ducea o existenţă obişnuită, o copleşea nostalgia. „Încetează! îşi spuse ea. Gîndeşte-te. De tine depinde. Fă-ţi un plan şi du-l pînă la capăt. Nu-i vorba doar de viaţa ta..."

Cînd se înapoie acasă, dimineaţa era pe sfîrşite. Dar se întoarse cu fruntea sus, cu privirea aţintită drept înainte. Acum ştia ce avea de făcut.

Boz Skannet rămase peste noapte la poliţie. De îndată ce fu pus în libertate, avocatul lui organiză o conferinţă de presă. Skannet declară reporterilor că era căsătorit cu Athena Aquitane, deşi n-o mai văzuse de zece ani şi nu făcuse decît să-i joace o farsă. Lichidul din sticluţă era apă curată. Anticipă că Athena nu-l va acuza de nimic şi lăsă să se înţeleagă că era în posesia unui secret teribil. Previziunile lui se adeveriră. Nu i se aduse nici o acuzaţie.

În aceeaşi zi Athena Aquitane informă pe cei de la LoddStone, studioul care realiza unul dintre cele mai costisitoare filme din istoria cinematografiei, că nu avea de gînd să reia filmările. În urma atacului la adresa ei, considera că viaţa îi era în primejdie.

Fără ea, filmările – un film istoric cu titlul Messalina – nu mai puteau fi încheiate. Investiţia de cincizeci de milioane de dolari se ducea pe apa sîmbetei. De asemenea, după un astfel de gest, nici un studio de renume nu va mai îndrăzni s-o distribuie într-un film.

Studiourile LoddStone dădură publicităţii o declaraţie în care se afirma că vedeta lor suferea de surmenaj, dar că într-o lună se va întrema suficient de mult cît să poată relua filmările.

Capitolul 2

Deşi Studiourile LoddStone erau cele mai mari producătoare de filme din întregul Hollywood, totuşi refuzul Athenei Aquitane de a relua filmările era o dezertare costisitoare. Rareori se întîmpla ca „talentul" pur să dea o lovitură atît de dureroasă, însă Messalina era „Locomotiva" studioului pentru perioada de Crăciun, marea producţie care trebuia să tragă după ea toate filmele realizate de studio pe timpul iernii lungi şi aspre.

Se întîmplă ca duminica următoare să fie data petrecerii de binefacere din cadrul Festivalului anual al Frăţiei, organizată pe domeniul din Beverly Hills al lui Eli Marrion, important acţionar şi totodată preşedintele Studiourilor LoddStone.

Situată departe între canioanele de deasupra cartierului Beverly Hills, uriaşa vilă a lui Eli Marrion era o locuinţă luxoasă şi de desăvîrşit bun gust, compusă din douăzeci de camere, deşi – paradoxal – avea un singur dormitor. Lui Eli Marrion nu-i plăcea să aibă oaspeţi peste noapte. Desigur, existau vilişoare pentru invitaţi, precum şi două terenuri de tenis şi o piscină încăpătoare. Şase dintre camere adăposteau marea sa colecţie de tablouri.

La serbarea de binefacere fuseseră invitate cinci sute dintre cele mai marcante personalităţi ale Hollywoodului, taxa de intrare fiind o mie de dolari de persoană. Pe întreg domeniul fuseseră amenajate baruri, corturi pentru bufet şi pentru dans; exista şi o orchestră. Însă casa în sine era inaccesibilă. Toalete portabile fuseseră instalate în corturi decorate vesel şi proiectate cu multă imaginaţie.

Vila, casele de oaspeţi, terenurile de tenis şi piscina erau împrejmuite cu cordoane de frînghie şi cu oameni de pază. Nici unul dintre oaspeţi nu se simţea jignit. Eli Marrion era un personaj prea important ca să i se poarte pică.

În timp ce invitaţii se distrau pe peluză, pălăvrăgind şi dansînd în intervalul obligatoriu de trei ore, Marrion se găsea în vasta sală de consiliu a vilei, împreună cu un grup de persoane direct implicate în producerea filmului Messalina.

Eli Marrion domina întrunirea. Își ascundea atît de bine cei optzeci de ani, încît nimeni nu-i dădea mai mult de șaizeci. Părul cărunt, cu luciri argintii, era tuns perfect, costumul de culoare închisă îi făcea umerii mai largi, împlinindu-i trupul uscățiv și acoperindu-i picioarele subțiri ca niște bețe. Pantofii de culoarea lemnului de mahon îl țineau drept pe picioare. Căzînd vertical pe cămașa albă, cravata trandafirie îi aducea puțină culoare în obrajii cenușii. Însă autoritatea lui asupra studiourilor LoddStone era absolută numai atunci cînd dorea el. Cîteodată era mai prudent să-i lase pe simpli muritori să-și exercite liberul arbitru.

Refuzul Athenei Aquitane de a termina un film aflat în lucru era o problemă îndeajuns de gravă ca să-l alarmeze pînă și pe Marrion. Messalina, o producție în valoare de o sută de milioane de dolari, „Locomotiva" studioului, ale cărei drepturi pentru televiziune, casete video și reprezentații peste hotare fuseseră deja vîndute pentru a acoperi costurile, era o adevărată comoară, gata să se scufunde ca un vechi galion spaniol și să se piardă pentru totdeauna.

Pe lîngă aceasta, era vorba și de Athena. În vîrstă de treizeci de ani și mare vedetă a ecranului, deja semnase contractul pentru altă mare producție a Studiourilor LoddStone. Un autentic talent, calitatea cea mai prețioasă. Marrion adora talentul.

Dar talentul era ca dinamita: putea fi periculos și trebuia ținut sub control. Prin afecțiune, prin lingușeli dintre cele mai abjecte, printr-o risipă de daruri lumești. Îi deveneai tată, mamă, frate, soră sau chiar amant. Nici un sacrificiu nu era prea mare. Totuși, venea o vreme cînd nu mai trebuia să te arăți slab, ci neîndurător.

Prin urmare, alături de Marrion, în sala de ședințe se găseau oamenii care urma să-i pună în aplicare voința. Bobby Bantz, Skippy Deere, Melo Stuart și Dita Tommey.

Față în față cu ei în familiara sală de consiliu în care numai tablourile valorau douăzeci de milioane de dolari, scaunele, covoarele, paharele și cupele de cristal însumînd încă cel puțin un milion, Eli Marrion avea senzația că i se fărîmă oasele. Zilnic se mira cît îi venea de greu să se înfățișeze lumii drept atotputernica personalitate care se presupunea că este.

Diminețile nu mai erau înviorătoare, îl obosea să se bărbierească, să-și facă nodul la cravată, să-și prindă butonii de la cămașă. Dar și mai primejdioasă era slăbiciunea minții. Aceasta lua forma compătimirii față de persoane mai puțin puternice decît el. Acum se folosea mai mult de Bobby Bantz, îi dădea mai multă putere. La urma urmei, Bobby avea cu treizeci de ani mai puțin și îi era cel mai apropiat și mai vechi prieten.

Bantz era președinte și prim-adjunct al studiourilor. Vreme de peste treizeci de ani, Bobby tăiase și spînzurase în numele lui Marrion; cu timpul relația lor devenise foarte strînsă, ca între tată și fiu. Se potriveau unul cu altul. După șaptezeci de ani Marrion devenise prea milos pentru a face anumite lucruri care se cereau neapărat făcute.

Bantz era cel care prelua pelicula de la regizorii de film, făcînd producțiile acestora acceptabile pentru public. Bantz discuta procentele regizorilor, vedetelor și scenariștilor, punîndu-i în situația de a alege între un proces și o cotă mai mică. Bantz era cel care negocia contracte foarte dure cu talentele. Îndeosebi cu scriitorii.

Bantz refuza să acorde scriitorilor fie și obișnuita promisiune deșartă. Era adevărat că pentru a începe un film era nevoie de un scenariu, însă Bantz nutrea convingerea că trăiai și mureai prin distribuție. Prin puterea vedetelor de cinema. Regizorii erau și ei importanți, fiindcă te puteau fura pe față. Producătorii, care nu se dădeau nici ei în lături de la escrocherii, erau necesari pentru energia supraomenească cu care se începea un film.

Dar scenariștii? Tot ce aveau de făcut era să traseze acea primă schiță pe o foaie albă de hîrtie. Pe urmă angajai alți doisprezece să prelucreze ideea. În continuare, producătorul dădea formă subiectului. Regizorul inventa aspectul comercial (cîteodată un film cu totul nou), după care veneau vedetele cu fragmente sugestive de dialog. Urma echipa de creație a studioului, care prin adnotări detaliate și bine chibzuite dădea scenariștilor sugestii, idei legate de subiect și liste de doleanțe. Lui Bantz i se întîmplase de nenumărate ori să vadă creații valorînd un milion de dolari și scrise de un mare scenarist, apoi să plătească milionul, ca la terminarea filmului să constate că nu se păstrase nici măcar o singură scenă sau un singur cuvînt din dialogul conceput inițial. Firește, Eli avea o mare slăbiciune pentru scriitori, dar numai pentru că erau atît de ușor de dus de nas cînd semnau un contract.

Marrion și Bantz călătoriseră împreună în întreaga lume, vînduseră filme pe la festivaluri și centre de comercializare din Londra, Paris, Cannes, Tokio și Singapore. Împreună hotărîseră destinul tinerilor actori. Conduseseră împreună un imperiu, în calitate de împărat și prim-sfetnic.

Eli Marrion și Bobby Bantz erau de acord că oamenii de talent – scenariști, actori sau regizori – erau cele mai ingrate creaturi din lume. Sigur, acești artiști autentici și idealiști puteau fi nespus de devotați, nespus de recunoscători pentru șansa oferită, nespus de maleabili cît timp luptau să-și facă un renume, dar ce mult se schimbau de îndată ce deveneau celebri! Albinele lucrătoare se transformau în viespi furioase. Era mai mult decît firesc ca Marrion și Bantz să dispună de douăzeci de avocați care să le prindă în plasă.

Oare de ce se dovedeau întotdeauna o adevărată pacoste? De ce erau atît de nefericiţi? Fără îndoială, cei are urmăreau în primul rînd cîştigul, nu arta, se bucurau de cariere mai lungi, obţineau mai multe satisfacţii de la viaţă, erau cu mult mai buni şi mai valoroşi din punct de vedere social decît artiştii care se străduiau să dezvăluie scînteia divină din fiinţa umană. Păcat că nu se putea face un film pe această temă şi că banii aduceau mai mare consolare decît arta şi iubirea. Însă un asemenea film nu ar fi avut niciodată succes la public.

Bobby Bantz îi adunase pe toţi cei prezenţi chemîndu-i de la serbarea care se derula în exteriorul vilei. Singurul talent dintre ei era regizoarea filmului Messalina, pe nume Dita Tommey, din categoria A, renumită pentru că se pricepea la starurile feminine, ceea ce la Hollywood nu se mai considera înclinaţie homosexuală, ci feministă. Faptul că era şi lesbiană nu prezenta nici o importanţă pentru bărbaţii întruniţi în sala de consiliu. Dita Tommey îşi realiza filmele în limitele bugetului alocat, peliculele ei aduceau profit, iar legăturile pe care le avea cu alte femei aduceau mai puţine prejudicii unui film decît dacă regizorul s-ar fi culcat cu actriţele. Amantele lesbiene ale celebrităţilor erau docile.

Eli Marrion se aşează în capul mesei de consiliu şi-l lăsă pe Bantz să conducă discuţiile.

– Dita, începu Bantz, spune-ne exact cum stăm cu filmul şi la ce soluţii te-ai gîndit ca să rezolvăm situaţia. Ce dracu', eu unul nici măcar nu înţeleg care-i problema.

Dita Tommey era scundă, foarte îndesată şi întotdeauna vorbea la obiect.

– Athena e speriată de moarte, spuse ea. Nu se va întoarce la lucru decît dacă nişte genii ca voi vor găsi o cale ca s-o vindece de spaimă. În caz că nu reia filmările, v-aţi ars de cincizeci de milioane de dolari. Filmul nu poate fi terminat fără ea. Tăcu o clipă. În ultima săptămînă am tot filmat scene cu ea, aşa că v-am făcut unele economii.

– Filmul ăsta nenorocit! exclamă Bantz. Întotdeauna am fost de părere să nu-l facem.

Remarca lui trezi reacţia celorlalţi din încăpere.

– Dracu' să te ia, Bobby! mormăi producătorul, Skippy Deere.

Iar Melo Stuart, agentul Athenei Aquitane, mîrîi:

– Rahat!

În realitate, filmul Messalina fusese sprijinit cu entuziasm de toată lumea. Primise una dintre cele mai rapide aprobări din istoria cinematografiei.

Messalina prezenta domnia împăratului Claudius în Imperiul Roman din punctul de vedere feminist. Istoria, aşa cum fusese scrisă de bărbaţi, o descria

pe împărăteasa Messalina ca pe o femeie de moravuri uşoare, coruptă şi ucigaşă, care într-o singură noapte antrenase întreaga populaţie a Romei într-o orgie sexuală. Dar filmul, creat la aproape două mii de ani mai tîrziu, o dezvăluia ca pe o eroină tragică, o Antigonă, o nouă Medeea. O femeie care, folosindu-se de singurele arme care-i stăteau la îndemînă, încercase să schimbe o lume dominată de bărbaţi în asemenea măsură, încît femeile, adică jumătate din rasa umană, erau considerate un fel de sclave. Era o concepţie grandioasă – acte sexuale frenetice, pline de culoare, şi o temă de actualitate extrem de relevantă – însă, pentru a deveni credibilă, avea nevoie de un ambalaj perfect. Mai întîi Claudia De Lena scrisese un scenariu inspirat, cu o puternică încărcătură epică. În calitate de regizor, Dita Tommey reprezenta o alegere pragmatică şi justă din punct de vedere politic. Avea o inteligenţă rece şi era o regizoare cu experienţă. Athena Aquitane era perfectă pentru rolul titular din Messalina şi, pînă în acel moment, fusese figura dominantă a filmului. Era frumoasă la minte şi la trup, iar interpretarea ei de geniu dădea veridicitate filmului. Lucru şi mai important, era una dintre cele trei megastaruri feminine din întrega lume. Claudia, cu geniul ei neconformist, îi oferise chiar şi o scenă în care Messalina, sedusă de amploarea crescîndă a legendelor creştine, salva martiri de la o moarte sigură în arenă.

– Hei, există totuşi o limită! îi spusese Tommey Claudiei cînd citise scena.

Claudia îi zîmbise şi-i răspunsese:

– Nu şi în filme.

– Trebuie să sistăm filmările pînă cînd o convingem pe Athena să se întoarcă la lucru. Asta ne va costa o sută cincizeci de mii pe zi. Iată cum stau lucrurile. Am cheltuit cincizeci de milioane. Am ajuns la jumătatea filmului, n-o putem scoate pe Athena de pe afiş şi nici nu-i putem angaja o dublură. Prin urmare, dacă ea nu se întoarce, renunţăm la film.

– Nu putem renunţa, protestă Bantz. Asigurările nu acoperă şi cazul în care o vedetă refuză să lucreze. Dacă o aruncăm din avion, asigurările plătesc. Melo, e datoria ta s-o aduci înapoi. Răspunderea îţi aparţine.

– Îi sînt impresar, răspunse Melo Stuart, dar e singura putere pe care o am asupra ei. Daţi-mi voie să vă spun un lucru. Athena e înspăimîntată de-a binelea. Aici nu-i vorba de un capriciu. E speriată, dar e o femeie inteligentă, aşa că trebuie să aibă un motiv. E o situaţie foarte riscantă şi foarte delicată.

– Dar că n-o să mai poată juca în viaţa ei dacă torpilează un film de o sută de milioane de dolari, asta i-ai spus? întrebă Bantz.

– Ştie, răspunse Stuart.

– Cine-i persoana cea mai potrivită ca s-o aducă la gînduri mai bune? întrebă Bantz. Skippy, tu ai încercat şi n-ai reuşit. Melo, şi tu ai încercat. Dita, ştiu că ţi-ai dat silinţa. Pînă şi eu am făcut o tentativă.

Tommey se întoarse către Bantz.

– Tu nu intri la socoteală, Bobby. Pe tine nu te poate suferi.

– Aşa e, unora poate nu le place stilul meu, dar cu toate acestea, mă ascultă, replică cu asprime Bantz.

– Bobby, nici un talent adevărat nu te simpatizează, preciză cu candoare Tommey, dar Athena nu te place ca persoană.

– Eu i-am dat rolul care a făcut din ea o stea, insistă Bantz.

– S-a născut stea, interveni calm Melo Stuart. Tu ai avut norocul s-o descoperi.

– Dita, îi eşti prietenă, spuse Bantz. E datoria ta s-o aduci înapoi la lucru.

– Athena nu mi-e prietenă, replică Tommey. E o colegă care mă respectă pentru că, după ce am încercat să fac sex cu ea şi am dat greş, am renunţat cu eleganţă. Nu ca tine, Bobby, care insişti de ani de zile.

– Dita, replică plin de politeţe Bantz, cine dracu' e Athena ca să nu ne cadă la aşternut? Eli, ar trebui să dai o lege în acest sens.

Toţi îşi îndreptară atenţia către bătrîn, care părea plictisit. Eli Marrion era atît de slab, încît un celebru actor spusese odată despre el, în glumă, că ar fi trebuit să poarte pe cap o gumă de şters, dar gluma fusese mai maliţioasă decît sugera realitatea. Marrion avea un cap uriaş în comparaţie cu corpul, chipul lătăreţ de gorilă, nasul borcănat şi buzele cărnoase s-ar fi potrivit unui bărbat mai corpolent, şi totuşi expresia lui era ciudat de binevoitoare, aproape blîndă, unii spuneau chiar frumoasă. Numai ochii îl trădau, reci şi cenuşii, emanînd o inteligenţă şi o concentrare absolută, care celor mai mulţi le inspira teamă. Poate de aceea insista ca toată lumea să i se adreseze cu numele de botez.

Marrion vorbi pe un ton lipsit de orice urmă de emoţie.

– Dacă Athena nu va pleca urechea la cuvîntul vostru, atunci nu se va lăsa înduplecată nici de mine. Postura mea de autoritate n-o va impresiona. Ceea ce face şi mai de neînţeles spaima ei în faţa atacului nesăbuit al unui ţicnit. Nu-l putem înduplека cu ajutorul banilor?

– Vom încerca, răspunse Bantz. Dar pentru Athena e tot una. Nu are încredere în el.

– Am încercat şi cu forţa. spuse producătorul Skippy Deere. I-am convins pe nişte amici din poliţie să facă presiuni asupra lui, dar tipul se ţine tare. Familia lui are bani şi relaţii, şi, pe deasupra, nici nu-i zdravăn la cap.

– De fapt, cît anume pierde studioul dacă renunţă să mai continue filmările? întrebă Stuart. Voi face tot posibilul să recuperaţi paguba prin contractele viitoare.

Se punea problema dacă să i se dezvăluie lui Melo Stuart la cît se ridicau prejudiciile; în calitate de impresar al Athenei ar fi ajuns în posesia unui atu prea puternic. Marrion nu-i răspunse, ci se mulţumi să dea din cap în direcţia lui Bobby Bantz.

Fără prea mare tragere de inimă, Bantz luă cuvîntul.

– Bani cheltuiţi, cincizeci de milioane. Bine, putem face abstracţie de ei. Dar trebuie să returnăm banii obţinuţi din vînzările în străinătate şi din videocasete, altfel nu va mai exista nici o „Locomotivă" de Crăciun. Toate acestea ne-ar putea costa alte... Tăcu, nevrînd să comunice suma: ... iar dacă mai punem la socoteală şi profiturile pe care le pierdem... la dracu', două sute de milioane de dolari. Va trebui să mai cobori pretenţiile la o mulţime de contracte, Melo.

Stuart zîmbi, gîndindu-se că pe viitor era cazul să crească preţul pentru Athena.

– De fapt, bani gheaţă nu pierdeţi decît cincizeci de milioane, spuse el.

Cînd Marrion vorbi, glasul lui îşi pierduse orice urmă de blîndeţe.

– Melo, începu el. Cît ne costă ca să-ţi convingem clienta să se întoarcă la lucru?

Toţi ştiau ce se întîmplase. Marrion hotărîse să acţioneze ca şi cum ar fi fost vorba de un simplu capriciu.

Stuart pricepu mesajul. De cîţi bani ai de gînd să ne scuturi pentru escrocheria asta? Era o ofensă la adresa integrităţii lui, dar Melo nu avea de gînd să reacţioneze vehement. Nu cu Marrion. Dacă ar fi fost vorba de Bantz, s-ar fi arătat mînios şi indignat.

Stuart era un om foarte puternic în lumea filmului. Nu trebuia să-i lingă tălpile nici măcar lui Marrion. Controla o echipă de cinci regizori categoria A, nu neapărat celebrităţi, totuşi foarte mari; două celebre megastaruri masculine şi unul feminin, Athena. Ceea ce însemna că avea trei oameni cu care putea produce orice film. Cu toate acestea, nu era prudent să-l scoată din fire pe Marrion. Stuart devenise puternic tocmai evitînd astfel de riscuri. Desigur, era o ocazie excelentă ca să scuture studioul de bani, dar nu întru totul. Pe de altă parte, era unul dintre acele rare prilejuri cînd sinceritatea putea aduce mari foloase. Cea mai mare calitate a lui Stuart era sinceritatea, el credea cu adevărat în ceea ce vindea, crezuse în talentul Athenei chiar şi cu zece ani în urmă, cînd încă nu era un nume. Credea în ea şi acum. Dar dacă totuşi reuşea

s-o convingă să se răzgîndească şi o readucea pe platou? Desigur că efortul lui merita o răsplată, bineînţeles că această opţiune trebuia avută în vedere.

– Nu-i vorba de bani, răspunse pătimaş Stuart. Era extaziat de propria-i sinceritate. I-ai putea oferi Athenei un milion în plus, dar tot nu s-ar întoarce. Trebuie să rezolvaţi problema aşa-zisului soţ absent atîta timp din viaţa ei.

Se lăsă o tăcere de rău augur. Toată lumea era numai ochi şi urechi. Fusese adusă în discuţie o sumă de bani. Era cumva un început?

– Athena nu va accepta bani, declară Skippy Deere.

Dita Tommey ridică din umeri. Nu-l crezuse nici o clipă pe Stuart. Dar nu erau banii ei. Bantz pur şi simplu îl fulgeră cu privirea pe impresar, care continua să-l privească netulburat pe Marrion.

Marrion cîntări just remarca lui Stuart. Athena nu s-ar fi întors pentru bani. Talentul nu era niciodată în stare de atîta viclenie. Decise să încheie şedinţa.

– Melo, explică-i clientei tale foarte clar că, dacă nu se înapoiază pînă într-o lună, studioul renunţă la film şi-şi asumă daunele. În acest caz o vom da în judecată şi-şi va pierde toată averea. Cred că ştie că pe viitor nu va mai putea lucra pentru nici un mare studio din America. Zîmbi pe rînd celor adunaţi în jurul mesei. Ce dracu', nu-i vorba decît de cincizeci de milioane!

Toţi înţelegeau că vorbise serios şi că-şi pierduse răbdarea. Dita Tommey intră în panică, pentru ea filmul însemna mai mult decît pentru oricare dintre ceilalţi. Era ca un copil al ei. Dacă reuşea, ar fi intrat în rîndul regizorilor celebri. Aprobarea ei ar fi devenit lege. Îmboldită de teamă, spuse:

– Roag-o pe Claudia De Lena să stea de vorbă cu ea. E una dintre cele mai bune prietene ale Athenei.

Bărbaţii din sala de consiliu rămaseră uimiţi că Tommey pomenea numele unei scenariste într-o discuţie la nivel atît de înalt şi că o stea de primă mărime ca Athena ar fi plecat urechea la o simplă scenaristă ca De Lena, oricît de pricepută ar fi fost ea.

– Nu ştiu ce-i mai rău pentru o celebritate, declară Bobby Bantz pe un ton dispreţuitor. Să se reguleze cu cineva mai prejos de ea sau să se împrietenească cu scenariştii.

Auzindu-l, Marrion îşi ieşi iarăşi din fire.

– Bobby, lasă fleacurile cînd discutăm afaceri. Convinge-o pe Claudia să stea de vorbă cu Athena. Să încheiem problema asta într-un fel sau altul. Mai avem şi alte filme de făcut.

În ziua următoare studioul primi un cec de cinci milioane de dolari. Era din partea Athenei Aquitane. Actriţa le înapoia avansul primit pentru Messalina.

În numai cincisprezece ani, Andrew Pollard ridicase Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean, făcînd din ea cea mai prestigioasă organizaţie de protecţie de pe Coasta de Vest. După ce-şi începuse activitatea într-un apartament de hotel, acum era proprietarul unei clădiri de patru etaje din Santa Monica – sediul în care lucra un personal permanent de peste cincizeci de persoane – şi avea în subordine cinci sute de detectivi şi gărzi de corp, toţi liber profesionişti, plus o echipă de rezervă, variabilă ca număr, care lucra pentru el o bună parte a anului.

Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean îşi oferea serviciile persoanelor extrem de bogate şi celebre. Ea proteja reşedinţele magnaţilor din cinematografie, prevăzîndu-le cu oameni înarmaţi şi dispozitive electronice. Aceeaşi companie închiria gărzi de corp vedetelor şi producătorilor. Oferea oameni de ordine în uniformă care să ţină mulţimea la distanţă cu ocazia unor mari evenimente mass-media, ca Premiile Oscar. Efectua investigaţii în probleme delicate, ca furnizarea de contrainformaţii cu scopul de a dejuca aşa-zise şantaje.

Andrew Pollard se realizase datorită grijii sale pentru detalii. Obişnuia să pună inscripţii cu avertismentul RIPOSTĂ ARMATĂ pe domeniile clienţilor bogaţi, care clipeau noaptea cu lumini roşii, trimitea maşini de patrulare dincolo de zidurile vilelor. Atent în selecţionarea personalului, plătea lefuri suficient de mari ca angajaţii să se teamă de concediere. Îşi permitea să fie generos. Clienţii lui erau cei mai bogaţi oameni din ţară şi plăteau pe măsură. De asemenea, era îndeajuns de inteligent ca să colaboreze strîns cu departamentul de poliţie din Los Angeles, la toate nivelurile. Era asociat pe probleme profesionale cu legendarul detectiv Jim Losey, un erou al poliţiştilor de rînd. Dar lucrul cel mai important dintre toate, era susţinut de Familia Clericuzio.

Cu cincisprezece ani în urmă, pe cînd era tînăr poliţist, încă puţin cam neatent, căzuse în plasa secţiei de probleme interne a departamentului de poliţie din New York. Primea o şpagă mică, aproape inevitabilă. Totuşi, se ţinuse tare şi refuzase să-şi denunţe superiorii implicaţi în afacere. Oamenii aflaţi în subordinea Familiei Clericuzio îi remarcaseră atitudinea şi puseseră în mişcare o serie de proceduri legale, în urma cărora lui Andrew Pollard i se propusese un compromis: să-şi dea demisia din departamentul de poliţie al oraşului New York şi astfel să scape de pedeapsă.

Pollard se mutase la Los Angeles împreună cu soţia şi copilul, iar Familia îi dăduse banii necesari pentru a înfiinţa Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. În continuare, Familia făcuse cunoscut faptul că clienţii lui Pollard nu trebuie agresaţi sau jefuiţi, că reşedinţele lor nu trebuie devalizate, că bijuteriile lor nu trebuie furate, iar dacă se va întîmpla din greşeală acest lucru, atunci obiectele vor fi înapoiate. Acesta era motivul pentru care inscripţiile luminoase RIPOSTĂ ARMATĂ menţionau şi numele companiei de protecţie.

Succesul lui Andrew Pollard fusese aproape un miracol, vilele aflate sub paza lui rămîneau întotdeauna neatinse. Gărzile lui de corp erau aproape la fel de bine pregătite ca şi oamenii FBI-ului, iar compania nu fusese niciodată dată în judecată pentru uciderea sau hărţuirea sexuală a clienţilor, nici pentru molestare de copii, cum se mai întîmpla cu oamenii de pază. Existaseră cîteva tentative de şantaj, aşa cum existaseră şi paznici care vînduseră ziarelor de scandal secrete intime ale clienţilor, dar astfel de incidente erau inevitabile. În ansamblu, Pollard conducea o afacere curată şi eficientă.

Compania lui avea acces prin computer la informaţii confidenţiale despre persoane de toate profesiile. Era cît se poate de firesc ca atunci cînd Familia Clericuzio avea nevoie de date, acestea să-i fie furnizate. Pollard cîştiga bine şi era recunoscător Familiei. La toate acestea se adăuga şi faptul că uneori mai apărea o treabă care nu putea fi lăsată în seama subordonaţilor, aşa că apela la Bruglione de pe Coasta de Vest, cerîndu-i oameni înarmaţi.

Existau fiare de pradă viclene pentru care Los Angeles şi Hollywood erau un fel de junglă a Edenului, mişunînd de victime. Existau directori de film care se lăsau atraşi în capcana unor şantaje, actori celebri homosexuali, regizori sadomasochişti, producători pedofili, toţi speriaţi că secretele lor ar putea ieşi la iveală. Se ştia că Pollard aborda astfel de cazuri discret şi cu delicateţe. Era capabil să negocieze plata cea mai mică, asigurîndu-se totodată că întîmplarea nu se va mai repeta.

A doua zi după decernarea Premiului Oscar, Bobby Bantz îl chemă pe Andrew Pollard în biroul său.

– Vreau toate informaţiile pe care le poţi obţine despre acest individ, Boz Skannet, îi ceru el lui Pollard. De asemenea, tot ce poţi găsi despre biografia Athenei Aquitane. La cît e de celebră, cunoaştem foarte puţine despre ea. În acelaşi timp, vreau să cazi la învoială cu Skannet. Avem nevoie de Athena la filmări între trei şi şase luni de acum înainte, aşa că încearcă să-l convingi

cumva să plece cît mai departe. Oferă-i douăzeci de mii pe lună, dar la nevoie poţi urca preţul şi pînă la o sută de mii.

– După aceea va putea face ce vrea? întrebă liniştit Pollard.

– După aceea va fi treaba autorităţilor, răspunse Bantz. Trebuie să fii cu mare băgare de seamă, Andrew. Familia tipului e foarte influentă. Industria filmului nu trebuie acuzată de nici o manevră dubioasă, altfel riscăm să se aleagă praful de film şi să aducem prejudicii studioului. Aşa că limitează-te să închei tîrgul. În plus, apelăm la firma ta ca să-i asigure Athenei paza personală.

– Şi dacă nu acceptă tîrgul? întrebă Pollard.

– Atunci va trebui s-o păzeşti zi şi noapte, răspunse Bantz. Pînă la terminarea filmărilor.

– Aş putea face unele presiuni asupra lui, propuse Pollard. Desigur, în limitele legii. Nu sugerez nimic altceva.

– Are relaţii prea sus-puse, se opuse Bantz. Poliţia se poartă cu mănuşi cu el. Pînă şi Jim Losey, care-i bun prieten cu Skippy Deere, a refuzat să intervină. Lăsînd deoparte relaţiile cu publicul, studioul ar putea fi dat în judecată pentru sume uriaşe. Nu zic să-l tratezi ca pe o floare, dar...

Pollard pricepu mesajul. Puţină duritate, doar cît să-l sperie pe tip, după care să-i plătească atît cît cere.

– Am nevoie de contracte, spuse el.

Bantz scoase un plic din sertarul biroului.

– Să-ţi semneze în trei exemplare. Ai aici un cec pentru un avans de cincizeci de mii de dolari. Contractul e în alb, îl completezi atunci cînd închei tîrgul. Cînd Pollard ieşea pe uşă, Bantz adăugă: Oamenii tăi n-au făcut treabă prea grozavă la festivitatea Premiului Oscar. La dracu', dormeau din picioare!

Pollard nu se supără. Acesta era stilul lui Bantz.

– Nu erau decît oameni de ordine, explică el. Nu te teme, la Athena Aquitane am să-mi trimit cele mai bune gărzi.

În douăzeci şi patru de ore, computerele Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean obţinură toate datele despre Boz Skannet. Avea treizeci şi patru de ani, absolvise Texas A&M, unde fusese fundaş la Conference All-Star, după care un sezon jucase fotbal profesionist. Tatăl lui era proprietarul unei bănci destul de mari din Houston, dar mai important decît atît, unchiul lui era liderul democraţilor din Texas şi totodată prieten bun cu preşedintele. În toată povestea era vorba de mulţi bani.

Boz Skannet era şi el un personaj ieşit din comun. În calitate de vicepreşedinte al băncii tatălui său, scăpase ca prin urechile acului de condamnare, în urma unei escrocherii cu o concesiune de petrol. Fusese arestat de şase ori pentru agresiune. Într-unul din cazuri bătuse doi poliţişti cu atîta violenţă, încît aceştia fuseseră spitalizaţi. Skannet nu ajunsese niciodată în faţa tribunalului, deoarece plătise daune celor doi poliţişti. Mai avea la activ şi o acuzaţie de hărţuire sexuală, rezolvată în instanţă. Înainte de aceste fapte, la vîrsta de douăzeci şi unu de ani, se căsătorise cu Athena Aquitane, iar în anul următor devenise tatăl unei fetiţe. Numele copilei era Bethany. La vîrsta de douăzeci de ani soţia îl părăsise, luînd cu ea fetiţa.

Toate aceste date îl ajutară pe Andrew Pollard să-şi facă o imagine. Individul era soi rău. Un tip care-i purtase pică soţiei vreme de zece ani, care se luase la bătaie cu poliţişti înarmaţi, lovindu-i cu destulă violenţă cît să-i trimită în spital. Şansele de a speria un asemenea individ erau egale cu zero. Trebuia să-i dea bani, să-l facă să semneze contractul şi să se spele pe mîini.

Pollard îl sună pe Jim Losey, care se ocupa de cazul Skannet în cadrul departamentului de poliţie din Los Angeles. Pollard îl venera pe Losey, care era un poliţist aşa cum i-ar fi plăcut şi lui să devină. Între ei exista o relaţie de colaborare. În fiecare an, de Crăciun, Losey primea un dar frumos din partea Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. Acum Pollard avea nevoie să afle ce date deţinea poliţia, să cunoască tot ce ştia Losey despre acest caz.

– Jim, îl abordă Pollard. Îmi poţi trimite toate informaţiile pe care le ai despre Boz Skannet? Am nevoie de adresa lui din Los Angeles şi aş vrea să ştiu mai multe despre el.

– Desigur, răspunse Losey. Însă acuzaţiile împotriva lui au fost retrase. La ce-ţi trebuie informaţiile?

– O problemă de protecţie, îl lămuri Pollard. Cît de periculos e individul?

– E ţicnit de-a binelea, răspunse Losey. Spune-le băieţilor tăi că, dacă se apropie, ar fi bine să tragă fără somaţie.

– Atunci m-ai aresta, rîse Pollard. E împotriva legii.

– Mda, încuviinţă Losey. Într-adevăr, n-aş avea încotro. A fost o glumă tîmpită!

Boz Skannet locuia la un hotel modest de pe Ocean Avenue, în Santa Monica, amănunt care-l îngrijoră pe Andrew Pollard, fiindcă hotelul se afla la numai un sfert de oră de mers cu maşina de vila Athenei din Malibu. Ordonă ca

o echipă de patru gărzi de corp să fie postată în jurul reşedinţei Athenei şi trimise alţi doi oameni la hotelul lui Skannet. Apoi aranjă să-l întîlnească pe acesta în cursul după-amiezii.

Pollard luă cu el pe trei dintre cei mai solizi şi mai duri oameni ai săi. Cu un individ ca Skannet, nu ştiai niciodată ce te aşteaptă.

Skannet îi pofti în apartamentul său de la hotel. Se arătă amabil, îi salută zîmbind, dar nu le oferi nimic de băut. Ca o ciudăţenie, purta cămaşă, costum şi cravată, poate ca să demonstreze că, la urma urmei, era bancher. Pollard se prezentă pe sine şi pe cele trei gărzi de corp, care îşi arătară legitimaţiile cu sigla Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. Skannet le zîmbi şi spuse:

– Da' ştiu că sînteţi zdraveni! Pun prinsoare pe o sută de dolari că în luptă dreaptă bat pe oricare dintre voi pînă îl las lat.

Cei trei oameni, instruiţi dinainte, se mulţumiră să zîmbească vag, în semn că acceptă gluma, însă Pollard se prefăcu ofensat cu bună ştiinţă. Iritarea lui era deliberată.

– Ne aflăm aici pentru afaceri, domnule Skannet, spuse el. Nu ca să-ţi suportăm ameninţările. Studiourile LoddStone sînt gata să-ţi plătească pe loc cincizeci de mii de dolari, apoi cîte douăzeci de mii pe lună vreme de opt luni. Tot ce ai de făcut este să părăseşti oraşul Los Angeles.

Pollard scoase din servieta-diplomat contractele şi cecul mare verde cu alb.

Skannet le studie cu atenţie.

– Contractul e foarte simplu, spuse el. Nici măcar nu am nevoie de un avocat. Totuşi, suma e foarte mică. Eu mă gîndeam la o sută de mii avans şi cîte cincizeci de mii pe lună.

– Prea mult, zise Pollard. Deţinem o ordonanţă judecătorească împotriva dumitale. Cum pui piciorul pe domeniul Athenei, cum ajungi după gratii. Athena e înconjurată de gărzi de corp douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am pus echipe care să-ţi supravegheze fiecare mişcare. Aşa că pentru dumneata banii sînt un adevărat chilipir.

– Trebuia să vin mai de mult în California, spuse Skannet. Aici străzile sînt pavate cu aur. Dar de ce ţineţi neapărat să mă plătiţi?

-Studioul vrea să liniştească temerile domnişoarei Aquitane, răspunse Pollard.

– Într-adevăr, e o mare actriţă, încuviinţă gînditor Skannet. Întotdeauna a fost o femeie deosebită. Şi cînd mă gîndesc că o regulam de cinci ori pe zi! Rînji către cei trei. Pe deasupra, mai e şi deşteaptă.

Pollard îl fixă cu o privire plină de curiozitate. Individul avea aceeaşi frumuseţe aspră ca bărbatul din reclamele pentru ţigări Marlboro, însă pielea îi era

mai roşcovană din cauza soarelui şi a băuturii, şi era ceva mai bine clădit. Vorbea tărăgănat, cu accentul încîntător al Sudului, pe un ton în egală măsură amuzat şi ameninţător. Multe femei se îndrăgosteau de acest gen de bărbaţi. La New York existaseră cîţiva poliţişti care arătau ca el şi se dovediseră toţi nişte bandiţi. Erau trimişi să ancheteze crime şi după o săptămînă ajungeau să consoleze văduvele. La urma urmei, şi Jim Losey făcea parte din această categorie. Pollard nu fusese niciodată atît de norocos.

– Să revenim la afaceri, spuse Pollard.

Voia ca Skannet să semneze contractul şi să ia cecul de faţă cu martorii, ca mai tîrziu, la nevoie, studioul să-l poată acuza de extorcare.

Skannet se aşeză la masă.

– Aveţi un stilou? întrebă el.

Pollard scoase stiloul din servieta-diplomat şi completă cecul pentru suma de douăzeci de mii de dolari pe lună. Skannet îl urmări în timp ce scria şi spuse bine dispus:

– Vasăzică aş fi putut obţine mai mult. Apoi semnă cele trei exemplare. Cînd trebuie să plec din Los Angeles?

– Chiar la noapte, răspunse Pollard. Te voi conduce la avion.

– Nu, mulţumesc, se împotrivi Skannet. Cred că mă voi duce cu maşina pînă la Las Vegas, să joc cu banii de pe cec.

– Sînt cu ochii pe dumneata, îl preveni Pollard. Simţea că sosise momentul să arate o oarecare duritate. Te avertizez că dacă te prind că pui piciorul în Los Angeles, voi cere să fii arestat pentru extorcare.

Pe chipul roşcovan al lui Skannet se citea o bucurie fără margini.

– Grozav mi-ar plăcea! exclamă el. Aş ajunge la fel de celebru ca Athena.

În aceeaşi noapte echipa de urmărire raportă că Boz Skannet nu făcuse decît să se mute la hotelul Beverly Hills şi că-şi depusese cecul de cincizeci de mii de dolari în contul pe care-l avea deschis la Bank of America. Pentru Pollard, faptul avea mai multe semnificaţii. În primul rînd, Skannet avea relaţii, din moment ce obţinuse cameră la hotelul Beverly Hills; în al doilea rînd, nu dădea doi bani pe înţelegerea lor. Pollard îi relată totul lui Bobby Bantz, căruia îi solicită instrucţiuni. Bantz îi ceru să-şi ţină gura. Contractul îi fusese arătat Athenei, pentru a o convinge să se întoarcă pe platou. Nu-i mai spuse lui Pollard că actriţa le rîsese în nas.

– Ai putea bloca cecul, îi sugeră Pollard.

– Nu, răspunse Bantz. Lasă-l să-l încaseze şi-l tîrîm în tribunal pentru fraudă, extorcare, orice. Nu vreau decît un lucru: să nu ştie Athena că el se află în oraş.

– Am să dublez numărul gărzilor de corp, promise Pollard. Dar, dacă tipul e nebun şi vrea într-adevăr să-i facă rău, paza nu va servi la mare lucru.

– Numai gura e de el, spuse Bantz. N-a făcut-o de prima dată, de ce ar face-o acum?

– Să-ţi spun de ce, îl lămuri Pollard. I-am cotrobăit prin cameră. Ghici ce-am găsit? O sticluţă cu acid adevărat.

– Oh, la dracu'! gemu Bantz. Nu poţi anunţa poliţia? Poate pe Jim Losey?

– Deţinerea de acid nu-i o infracţiune, răspunse Pollard. Dar spargerea unei locuinţe, da. Skannet mă poate vîrî la închisoare.

– Mie nu mi-ai spus nimic, îl preveni Bobby Bantz. Conversaţia de faţă nici n-a avut loc. Uită tot ce ştii.

– Desigur, domnule Bantz, îl asigură Pollard. Nici măcar nu-ţi pun la socoteală informaţia.

– Mii de mulţumiri, răspunse sarcastic Bantz. Ţinem legătura.

Skippy Deere îi relată pe scurt Claudiei despre ce era vorba, apoi îi spuse ce trebuia să facă, după cum era şi firesc, date fiind rolurile lor de producător şi scenarist ai unui film.

– Trebuie s-o pupi şi-n fund pe Athena, îi spuse Deere. Să te tîrăşti în faţa ei, să plîngi, să faci o criză. Aminteşte-i tot ce ai făcut pentru ea ca prietenă sinceră şi devotată, precum şi în calitate de colegă de breaslă. Trebuie neapărat s-o convingi să reia lucrul la film.

Claudia era obişnuită cu Skippy.

– De ce eu? întrebă ea cu răceală. Tu eşti producătorul, Dita e regizorul, iar Bantz e preşedintele studioului LoddStone. Pupaţi-o voi în fund. Oricum, aveţi mai multă experienţă decît mine.

– Pentru că de la început a fost proiectul tău, îi explică Deere. Tu ai scris scenariul original anume pentru ea, tu ne-ai convins pe mine şi pe Athena. Dacă proiectul cade, numele tău va fi definitiv legat de acest eşec.

Rămasă singură în birou după plecarea lui Deere, Claudia înţelese că acesta avea dreptate. În disperare de cauză, se gîndi la fratele ei, Cross. El era singurul care o putea ajuta, care putea face să dispară problema Boz. Detesta gîndul de a profita de prietenia ei cu Athena şi ştia că actriţa ar fi putut s-o refuze, dar Cross niciodată. Aşa cum n-o refuzase în nici o împrejurare pînă atunci.

Ceru să i se facă legătura cu hotelul Xanadu din Vegas, dar i se răspunse că în următoarele cîteva zile Cross putea fi găsit la Quogue. Vestea îi trezi un noian de amintiri din copilărie pe care întotdeauna încercase să le dea uitării. Nici nu se gîndea să-l sune pe fratele ei la Quogue. În veci nu mai voia să aibă de a face din proprie inițiativă cu familia Clericuzio. În veci nu voia să-și mai amintească de copilărie, de tatăl ei sau de vreun alt membru al familiei Clericuzio.

CARTEA A DOUA

Familia Clericuzio
şi
Pippi De Lena

Capitolul 3

Legenda ferocității Familiei Clericuzio prinsese rădăcini în Sicilia cu peste o sută de ani în urmă. Acolo clanul Clericuzio se războise vreme de douăzeci de ani cu o Familie rivală, pentru o fîşie de pădure. Şeful clanului advers, Don Pietra Forlenza, era pe patul de moarte. Supraviețuise după optzeci şi cinci de ani de lupte, ca să sufere un atac de cord, care, în opinia doctorului, avea să-i curme firul vieții pînă într-o săptămînă. Atunci un membru al Familiei Clericuzio pătrunsese în dormitorul bolnavului şi-l înjunghiase mortal, strigînd că bătrînul nu merita să moară de moarte bună.

Don Domenico Clericuzio istorisea adesea această veche şi sîngeroasă poveste, ca să arate cît de absurde erau vechile obiceiuri şi ca să demonstreze că violența lipsită de discernămînt nu era decît braggadocio. Ferocitatea era o armă mult prea valoroasă ca să fie folosită fără socoteală, întotdeauna trebuia să aibă un scop important.

Avea şi confirmarea spuselor sale, întrucît ferocitatea dusese la distrugerea Familiei Clericuzio în Sicilia. Cînd Mussolini şi fasciştii lui veniseră la putere în Italia, înțeleseseră că Mafia trebuia distrusă. Realizaseră acest lucru prin suspendarea procedurilor legale şi prin folosirea unor trupe înarmate imbatabile. Mafia fusese înfrîntă cu prețul a mii de vieți nevinovate, care umpluseră închisorile sau luaseră drumul exilului o dată cu mafioții.

Numai clanul Clericuzio avusese curajul de a se opune prin forță decretelor fasciste. Îl asasinase pe prefectul fascist local, atacase garnizoanele fasciste. Lucrul cel mai supărător dintre toate, atunci cînd Mussolini ținuse un discurs la Palermo, îi furase prețiosul său melon şi umbrela, aduse din Anglia. Tocmai acest umor şi dispreț țărănesc, care-l făcuseră pe Mussolini să ajungă de rîsul lumii în Sicilia, adusese pînă la urmă pierzania Familiei. În provincia lor fusese concentrat un mare număr de trupe înarmate. Cinci sute de membri ai clanului Clericuzio fuseseră uciși de la bun început. Alți cinci sute fuseseră exilați pe insulele sterpe ale Mediteranei, transformate în colonii de deportați.

Nu supravieţuiseră decît vîrfurile Familiei Clericuzio, care-l trimiseseră pe tînărul Domenico în America. Aici, dovedind că sîngele apă nu se face, Domenico îşi construise propriul imperiu, cu mult mai multă şiretenie şi intuiţie decît avuseseră strămoşii lui din Sicilia. Nu uitase însă niciodată că principalul duşman era un stat lipsit de legi. Aşadar, iubea America.

Cu mult timp în urmă, auzise celebra zicală referitoare la justiţia americană, anume că era de preferat ca o sută de vinovaţi să umble în libertate decît să fie pedepsit un singur nevinovat. Aproape năucit de frumuseţea conceptului, devenise un patriot înflăcărat. America era patria lui. Era decis să rămînă pentru totdeauna în America.

Inspirat de acest principiu, Don Domenico ridicase în America un imperiu Clericuzio mai solid decît cel de odinioară din Sicilia. Îşi asigurase relaţii amicale cu toate instituţiile politice şi juridice, prin daruri mari de bani. Nu se mulţumise cu una sau două surse de venit, ci îşi diversificase afacerile, în cea mai bună tradiţie americană. Se extinsese în construcţii, în salubritate, în diferite mijloace de transport. Dar veniturile cele mai consistente proveneau din jocurile de noroc, marea sa pasiune, în contrast cu profitul obţinut de pe urma drogurilor, în care – deşi mai profitabile – nu avea încredere. Aşadar, în ultimii ani nu îngăduise Familiei Clericuzio să se implice decît în jocuri de noroc. În celelalte afaceri îşi „muiau ciocul" doar în proporţie de cinci la sută.

Astfel, după douăzeci şi cinci de ani, planul şi visul lui Don erau pe cale să se împlinească. Acum jocurile de noroc deveniseră o afacere respectabilă şi, lucrul cel mai important, intrau treptat în legalitate. Existau puzderie de loterii de stat, escrocherii patronate de stat pe spezele cetăţenilor. Cîştigurile se eşalonau pe mai mult de douăzeci de ani, ceea ce însemna că statul nu plătea de fapt decît dobînda pentru banii reţinuţi. Dar şi aceasta era luată în calcul. Ce glumă! Don Clericuzio cunoştea detaliile, întrucît Familia lui deţinea una dintre companiile administrative care controla loteriile din cîteva state, contra unui onorariu substanţial.

Dar Don miza pe ziua cînd jocurile de noroc din sport aveau să devină legale pe tot cuprinsul Statelor Unite, aşa cum erau acum doar în Nevada. Îşi dădea seama după cota pe care o încasa din jocurile ilegale. Numai profitul realizat din Supercupa campionilor la fotbal, o dată legalizat, i-ar fi adus pînă la un miliard de dolari într-o singură zi. Campionatele mondiale, cu cele şapte meciuri ale lor, i-ar fi adus un profit echivalent. Fotbalul practicat la colegii, jocul de hochei, de baschet, toate erau surse bogate. În continuare aveau să apară loterii complicate şi irezistibile legate de evenimentele sportive – adevărate mine de aur în limitele legii. Don ştia că nu va apuca ziua aceea, dar ce vremuri vor veni pentru copiii lui! Familia Clericuzio va ajunge la fel ca

prinţii din epoca Renaşterii. Vor deveni patroni ai artelor, consilieri şi lideri guvernamentali, nume respectabile în cărţile de istorie. Aurul în care se vor scălda va acoperi căile prin care a fost cîştigat. Existenţa tuturor descendenţilor şi urmaşilor lui, a prietenilor de suflet, va fi pentru totdeauna asigurată. Cu siguranţă că Don avea viziunea unei societăţi civilizate, a unei lumi ca un enorm copac a cărui umbră adăpostea şi ale cărui roade hrăneau întreaga omenire. Dar la rădăcinile acestui uriaş copac urma să se ascundă nemuritorul piton al Familiei Clericuzio, hrănindu-se dintr-o sursă inepuizabilă.

Dacă pentru multe imperii mafiote, răspîndite pe tot cuprinsul Statelor Unite, Familia Clericuzio era Sfînta Biserică, atunci capul Familiei, Don Clericuzio, era Papa, admirat nu numai pentru inteligenţa, dar şi pentru puterea sa. Don Clericuzio era venerat în egală măsură pentru codul moral strict pe care-l impunea Familiei. Fiecare bărbat, femeie şi copil era pe deplin răspunzător de faptele sale, indiferent de încărcătura emoţională, de remuşcări sau de împrejurări. Un om se definea prin acţiunile sale; cuvintele nu însemnau nimic. Don dispreţuia toate ştiinţele sociale, toată psihologia. Era un catolic înflăcărat: păcatul se plătea pe lumea aceasta, iertarea venea pe lumea cealaltă. Fiecare datorie se cerea plătită, iar judecata lui Don pe lumea aceasta era extrem de strictă.

La fel de strictă era şi ierarhia obligaţiilor. Mai întîi faţă de cei de un sînge cu el; apoi faţă de Dumnezeu (nu avea acasă o capelă privată?); pe locul trei veneau obligaţiile faţă de toţi supuşii de pe teritoriul Familiei Clericuzio.

Cît despre societate şi stat, cu tot patriotismul său, ele nu intrau niciodată în discuţie. Don Clericuzio se născuse în Sicilia, unde societatea şi statul reprezentau duşmanul. Îţi puteai cîştiga pîinea zilnică trudind ca un sclav, fără speranţă şi fără demnitate, sau ca un om demn de respect. Familia din care făceai parte reprezenta societatea, Dumnezeu era cel care îţi trimitea pedeapsa, iar urmaşii te protejau. Faţă de cei din jurul tău aveai o datorie: să le asiguri pîinea cea de toate zilele, respectul semenilor lor şi să-i aperi de pedepsele altor oameni.

Don nu-şi construise imperiul ca fiii şi nepoţii lui să se piardă într-o bună zi în rîndul muritorilor neajutoraţi. El construise şi continua să construiască puterea, astfel ca numele şi averea Familiei să dăinuie tot atîta timp cît Biserica. Ce scop mai nobil putea avea un om pe lumea aceasta decît să-şi cîştige pîinea zilnică, iar în lumea de apoi să se înfăţişeze unei divinităţi milostive? Cît despre semenii săi şi despre structurile deficitare ale societăţii, din partea lui se puteau scufunda în fundul oceanului.

Don Domenico îşi condusese Familia pe culmile puterii. Realizase acest lucru cu o cruzime de Borgia şi cu o subtilitate machiavelică, la care se adăuga

un solid know-how american. Dar mai presus de orice, cu o iubire de patriarh față de urmașii lui. Virtutea îi fusese răsplătită. Ofensele fuseseră răzbunate. Existența îi era asigurată.

În cele din urmă, așa cum plănuise Don, Familia Clericuzio ajunsese pe asemenea culmi ale puterii, încît nu mai participa la operațiunile curente din activitatea infracțională decît în situații extreme. Celelalte Familii mafiote aveau îndeosebi rol de „baroni" executivi sau Bruglione și, o dată ajunși la ananghie, se duceau la clanul Clericuzio cu pălăria în mînă. În italiană cuvintele Bruglione și „baron" rimează, dar în dialect italian Bruglione înseamnă o persoană incapabilă să execute pînă și cele mai mărunte sarcini. Date fiind nenumăratele cereri de ajutor ale baronilor, Don Domenico lansase o vorbă de duh, schimbînd cuvîntul „baron" în Bruglione. Clanul Clericuzio făcuse pace între ei, îi scosese din închisoare, le ascunsese cîștigurile ilegale în Europa, le aranjase moduri sigure de a face contrabandă cu droguri în America, își folosise influența pe lîngă judecători și diverse autorități federale sau statale. De regulă, în cazul autorităților municipale nu era nevoie de intervenție. Dacă un Bruglione local nu putea exercita influență asupra orașului în care locuia, atunci nu făcea doi bani.

Geniul economic al lui Giorgio, fiul cel mare al lui Don Clericuzio, consolidase puterea Familiei. Ca o gospodină din povești, Giorgio spăla mari cantități de bani negri revărsați din măruntaiele civilizației moderne. El era cel care încerca de fiecare dată să îmblînzească ferocitatea părintelui său. Mai presus de orice, Giorgio se străduia să mențină Familia Clericuzio în afara atenției publice. Astfel, chiar și pentru autorități Familia exista ca un fel de OZN. Membrii ei erau zăriți întîmplător, circulau zvonuri și povești despre orori și fapte generoase. Erau menționați în fișierul FBI și în cel al departamentului de poliție, dar în ziare nu apărea nimic, nici măcar în publicațiile care-și făceau un titlu de glorie din descrierea isprăvilor altor clanuri mafiote, decăzute datorită neglijenței și orgoliului.

Nu că Familia Clericuzio ar fi fost un tigru fără dinți. Cei doi frați mai mici ai lui Giorgio, Vincent și Petie, deși nu la fel de inteligenți ca el, moșteniseră în parte ferocitatea lui Don. În plus, aveau și o bandă de executanți dintr-o zonă a Bronx-ului locuită dintotdeauna de italieni. Această enclavă de patruzeci de cvartale putea fi folosită într-un film despre Vechea Italie. Aici nu existau evrei bărboși și habotnici, nici negri, asiatici sau țigani. Nici una dintre aceste categorii nu făcea afaceri în cartier. Nu exista nici măcar un singur restaurant chinezesc. Clanul Clericuzio deținea și controla toate terenurile din zonă. Desigur, cîțiva tineri proveniți din familiile italiene își lăsau părul lung, aveau o atitudine protestatară și cîntau la chitară, dar asemenea adolescenți erau

trimişi la rudele din California. În fiecare an, noi imigranţi, selecţionaţi cu grijă, soseau din Sicilia ca să populeze cartierul. Enclava Bronx, în jurul căreia se aflau teritoriile cu cea mai ridicată rată a criminalităţii din întreaga lume, era singura ferită de infracţiuni.

Pippi De Lena avansase de la funcţia de primar al Enclavei Bronx la cea de Bruglione pentru zona Las Vegas, în slujba Familiei Clericuzio. Totuşi, rămînea direct subordonat clanului, care continua să aibă nevoie de calităţile lui deosebite.

Pippi era întruchiparea a ceea ce se numeşte Qualificato, adică un profesionist. Îşi începuse cariera de timpuriu, făcîndu-şi „botezul" la vîrsta de şaptesprezece ani, amănuntul cel mai remarcabil fiind acela că lucrase cu ştreangul. În orgoliul lor de novici, tinerii din America disprețuiau funia. De asemenea, Pippi era înalt, avea o mare forţă fizică şi o constituţie care impunea respectul. Bineînţeles, era expert în arme de foc şi explozive. Dar în afară de aceste calităţi, era o persoană încîntătoare prin plăcerea lui de a trăi; avea o fire veselă, care-i făcea pe bărbaţi să se simtă în largul lor, iar pe femei să-i aprecieze galanteria, care îmbina rusticitatea siciliană cu farmecul starurilor de cinema americane. Deşi îşi lua munca foarte în serios, nutrea convingerea că omul trebuie să se bucure de viaţă.

Avea şi el micile lui slăbiciuni. Obişnuia să bea zdravăn, miza mereu la jocuri de noroc şi-i plăceau nespus de mult femeile. Nu era chiar atît de necruţător pe cît ar fi vrut Don, poate pentru că lui Pippi îi plăcea prea mult compania altora. Dar toate aceste slăbiciuni făceau întrucîtva din el un instrument mult mai redutabil. În cazul lui Pippi, viciul mai curînd elimina otrava din trup în loc s-o absoarbă.

Bineînţeles, în cariera sa îl ajutase mult faptul că era nepotul lui Don. Erau rude de sînge, lucru care se dovedise extrem de important atunci cînd Pippi rupsese tradiţia familiei.

Nu există om care să nu greşească în viaţă. La vîrsta de douăzeci şi opt de ani Pippi De Lena se căsătorise din dragoste şi, ca să-şi desăvîrşească greşeala, alesese o soţie cu totul nepotrivită pentru un profesionist.

Fata se numea Nalene Jessup şi dansa în spectacolul de cabaret de la hotelul Xanadu din Las Vegas. Pippi sublinia întotdeauna cu mîndrie că Nalene nu era o dansatoare de rînd, care se prezenta în faţa publicului ca să-şi arate sînii şi şoldurile: ea era balerină. Totodată, Nalene era o intelectuală, după standardele oraşului Las Vegas. Îi plăcea să citească, se preocupa de politică şi, fiindcă provenea din mediul protestant anglo-saxon din Sacramento, California, prețuia valorile tradiţionale.

Erau firi diametral opuse. Pippi nu avea nici un fel de preocupări intelectuale, arareori citea, asculta muzică, mergea la cinema sau la teatru. Pippi semăna cu un taur, Nalene, cu o floare. Pippi era extrovertit şi plin de farmec, dar sugera pericol. Nalene era atît de blîndă, încît nici una dintre colegele de cabaret nu reuşise vreodată să se certe cu ea, aşa cum se ciondăneau adesea între ele, ca să-şi mai omoare timpul.

Singurul lucru pe care Nalene şi Pippi îl aveau în comun era dansul. Pippi De Lena, temutul „Ciocan" al clanului Clericuzio, devenea un veritabil savant analfabet de îndată ce punea piciorul pe ringul de dans. Aici sălăşluia poezia pe care altfel nu o putea citi, galanteria medievală a Sfinţilor Cavaleri, tandreţea, rafinamentul desăvîrşit al sexualităţii, singura ocazie cînd se ridica înspre ceva ce nici el nu putea să înţeleagă.

Pentru Nalene Jessup aceste momente erau un prilej de a-i citi în adîncul sufletului. Cînd dansau împreună ore întregi înainte de a face dragoste, actul fizic devenea ceva eteric, o comunicare reală între două suflete îngemănate. El îi vorbea în timp ce dansau singuri în apartamentul ei sau pe ringurile de dans ale hotelurilor din Las Vegas.

Era un povestitor talentat şi avea ce povesti. Îşi exprima adoraţia pentru ea în mod inteligent şi măgulitor. Avea o copleşitoare masculinitate, pe care o depunea la picioarele ei, ca un sclav, apoi o asculta. Era mîndru şi atent atunci cînd Nalene îi vorbea despre cărţi, despre teatru, despre datoria democraţiei de a-i ridica pe cei năpăstuiţi, despre drepturile negrilor, despre emanciparea Africii de Sud, despre obligaţia de a hrăni populaţia săracă şi nefericită din Lumea a Treia. Pippi era extaziat în faţa unor astfel de sentimente. Pentru el erau ceva cu totul inedit.

La toate acestea se adăuga şi faptul că se potriveau din punct de vedere sexual, datorită atracţiei contrastelor. Dragostea lor era avantajată şi de faptul că Pippi putea ghici adevărata fire a Nalenei, în timp ce Nalene nu bănuia adevărata fire a lui Pippi. Ceea ce vedea ea era un bărbat care o adora, care o copleşea cu daruri şi care o asculta cum îi povesteşte despre idealurile ei.

Se căsătoriseră la o săptămînă după ce se cunoscuseră. Nalene era în vîrstă de numai optsprezece ani şi lipsită de experienţă. Pippi avea douăzeci şi opt de ani şi era îndrăgostit cu adevărat. Şi el fusese crescut în respectul valorilor tradiţionale, desigur dintr-o perspectivă diferită, aşa că amîndoi doreau să întemeieze o familie. Nalene era orfană, iar Pippi nu voia să includă clanul Clericuzio în fericirea lor nou descoperită. Totodată, ştia că Familia nu va fi de acord. Era mai bine să-i pună în faţa faptului împlinit şi să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine. Tinerii se căsătoriseră într-o capelă din Las Vegas.

Dar Pippi se înşelase. Don Clericuzio fusese de acord cu însurătoarea. Aşa cum spunea adeseori, „Principala îndatorire a bărbatului în viaţă e să-şi cîştige singur existenţa", dar la ce bun, dacă nu avea o soţie şi copii? Totuşi, Don se simţise ofensat că nu i se ceruse sfatul şi că nunta nu se celebrase în Familie. La urma urmei, Pippi avea în vine sîngele Familiei Clericuzio.

„N-au decît să danseze amîndoi pe fundul oceanului", comentase morocănos Don.

Cu toate acestea, le trimisese daruri de nuntă generoase. Actul de proprietate al unei case şi al unei agenţii de colectare a taxelor care la vremea aceea aducea profitul princiar de o sută de mii de dolari anual, precum şi o avansare. Pippi De Lena continua să rămînă în slujba Familiei Clericuzio ca unul dintre cei mai credincioşi Brugliones de pe Coasta de Vest, însă era îndepărtat din Enclava Bronx, altfel cum ar fi reuşit soţia lui, străină de acele ţinuturi, să trăiască în armonie cu credincioşii? Pentru aceştia, Nalene era o venetică, la fel ca musulmanii, negrii, evreii şi asiaticii, care nu aveau voie să pună piciorul în Enclavă. Aşadar, deşi Pippi rămînea Ciocanul Familiei Clericuzio şi deşi continua să fie un baron local, totuşi pierdea o parte din influenţă la palat, la Quogue.

Cavaler de onoare la discreta ceremonie de căsătorie fusese Alfred Gronevelt, proprietarul hotelului Xanadu. După ceremonie, acesta organizase o mică petrecere de nuntă, la care mirele şi mireasa dansaseră toată noaptea. În anii următori, între Gronevelt şi Pippi De Lena se legase o strînsă şi sinceră prietenie.

Căsnicia durase destul de mult ca să fie aduşi pe lume doi copii: un băiat şi o fată. La vîrsta de zece ani, primul născut, Croccifixio – care întotdeauna fusese alintat cu numele de Cross – semăna leit cu mama sa, graţios la trup şi avînd o figură frumoasă, aproape efeminată. Cu toate acestea, moştenise forţa fizică şi superba armonie în mişcări a tatălui său. La nouă ani, mezina, Claudia, era exact imaginea tatălui ei, cu trăsături grosolane pe care numai prospeţimea şi candoarea copilăriei le ferea de urîţenie. Dar îi lipseau calităţile tatălui. În schimb, moştenise dragostea mamei pentru cărţi, muzică şi teatru, precum şi firea blîndă a Nalenei. Era firesc, deci, ca Cross şi Pippi să se apropie mai mult unul de altul, la fel cum Claudia se simţea mai legată de mama ei.

În cei unsprezece ani pînă la divorţul soţilor De Lena, lucrurile merseseră foarte bine. Pippi se stabilise în Las Vegas ca Bruglione, colector pentru hotelul Xanadu, şi Ciocan al Familiei Clericuzio. Se îmbogăţise şi ducea o viaţă îmbelşugată, deşi nu ostentativă, conform indicaţiilor lui Don. Bea, miza

la jocuri de noroc, dansa cu soţia lui, se juca cu cei doi copii şi încerca să-i pregătească pentru a-şi face intrarea în lumea celor mari.

În viaţa lui plină de primejdii, Pippi învăţase să privească lucrurile în perspectivă. Era una dintre explicaţiile reuşitei sale. Încă de timpuriu, cînd Cross era copil, tatăl său îl vedea deja bărbat. Ţinea ca pe viitor acest bărbat să fie aliatul lui. Sau poate dorea să-şi apropie măcar o singură fiinţă în care să se încreadă pe deplin.

Aşadar, îl pregătise pe Cross: îl învăţase toate trucurile jocurilor de noroc, îl luase la masă cu Gronevelt, ca să audă istorisiri despre diverse modalităţi de a escroca un cazinou. Gronevelt începea de fiecare dată prin cuvintele: „În fiecare noapte milioane de oameni nu-şi găsesc somnul, gîndindu-se cum să-mi escrocheze cazinoul."

Pippi îl luase pe Cross la vînătoare, îl învăţase să jupoaie şi să scoată măruntaiele animalelor, să cunoască mirosul sîngelui, să-şi privească mîinile pătate de sînge. Îl dusese la lecţii de box, ca să ştie ce este durerea, îl învăţase să folosească şi să aibă grijă de armele de foc, dar renunţase să-i arate cum să utilizeze ştreangul, care era o preferinţă a sa, nu foarte utilă în vremurile moderne. În plus, nu ar fi avut cum să-i explice mamei băiatului lucrul cu funia.

Clanul Clericuzio deţinea o uriaşă casă de vînătoare în munţii Sierra Nevada, pe care Pippi o folosea pentru vacanţele în familie. Ducea copiii la vînătoare, în timp ce Nalene citea în casă la căldură. Cross vîna cu uşurinţă lupi şi căprioare, ba chiar caguari şi urşi, ceea ce demonstra că era un băiat capabil, că stăpînea bine mecanismul armelor, că le folosea întotdeauna cu atenţie, fără să-şi piardă cumpătul în faţa pericolului, fără să clipească atunci cînd îşi vîra mîna în măruntaiele însîngerate, printre intestinele alunecoase. Niciodată nu strîmba din nas atunci cînd pregătea vînatul, retezînd capete şi membre. Claudia nu avea asemenea calităţi. Ea se crispa la auzul focurilor de armă şi vomita cînd trebuia să jupoaie o căprioară. După cîteva escapade, refuzase să iasă din casă, preferînd să-şi petreacă timpul lîngă mama ei, citind sau plimbîndu-se pe malul pîrîului din apropiere. Claudia nu voia nici să pescuiască, nu suporta să înfigă acul tare de oţel în carnea moale a unei rîme.

Pippi se ocupase îndeosebi de fiul său. Îl învăţase principiile elementare de comportament. Niciodată să nu se înfurie la auzul unei ofense, niciodată să nu-şi trădeze sentimentele. Să cîştige respectul semenilor lui prin fapte, nu prin vorbe. Să-şi respecte rudele de sînge. Jocurile de noroc să fie o distracţie, nu un mod de a-şi cîştiga existenţa. Să-şi iubească tatăl, mama, sora, dar să se ferească de dragostea altor femei, în afară de soţie. Soţia era mama copiilor lui.

O dată ce ajungea să fie tată, datoria lui în viață trebuia să fie aceea de a le procura pîinea cea de toate zilele.

Cross era un elev atît de silitor, încît tatăl lui îl iubea nespus de mult. Îi plăcea că Cross moștenise trăsăturile și grația Nalenei, că era copia fidelă a mamei lui, însă lipsită de calitățile ei intelectuale, care acum le distrugeau căsnicia.

Pippi nu crezuse niciodată în visul lui Don că toți copiii Familiei se vor integra în societatea bazată pe legi. Nici nu-i împărtășea părerea că era soluția cea mai potrivită. Recunoștea geniul bătrînului, dar aceasta era latura romantică a marelui Don. În definitiv, tații doreau ca fiii să muncească alături de ei, să fie la fel ca ei; sîngele apă nu se face, era o realitate pe care nimeni și nimic nu o putea schimba.

Și iată, se dovedi că Pippi nu se înșelase. Cu toate iluziile lui Don Clericuzio, chiar și nepotul lui, Dante, ajunsese să se împotrivească marelui plan. O dată cu vîrsta, în Dante se treziseră pornirile atavice ale sîngelui sicilian, setea de putere și voința neînduplecată. Dante nu se temea să încalce legile societății și ale lui Dumnezeu.

Cînd Cross avea șapte ani și Claudia șase, Cross – agresiv de felul lui – luase obiceiul de a o lovi pe Claudia cu pumnul în stomac, chiar de față cu tatăl ei. Claudia țipa după ajutor. În calitate de părinte, Pippi ar fi putut rezolva problema în diverse moduri. I-ar fi putut ordona lui Cross să înceteze, iar dacă acesta nu l-ar fi ascultat, l-ar fi putut înșfăca de guler, ridicîndu-l de la pămînt, așa cum proceda adeseori. Sau i-ar fi putut ordona Claudiei să răspundă cu aceeași monedă. Sau l-ar fi putut lega pe Cross cu cătușe de un zid, cum mai făcuse o dată sau de două ori. Într-o zi, poate pentru că tocmai luase masa și se simțea moleșit – sau mai degrabă pentru că Nalene protesta de fiecare dată cînd soțul ei se arăta dur cu copiii – își aprinsese calm trabucul și-i spusese lui Cross:

– Pentru fiecare pumn primit de la tine, sora ta capătă un dolar.

Cum Cross continua să-și lovească sora, Pippi făcuse să plouă cu bancnote de un dolar deasupra Claudiei, care nu mai putea de bucurie. În cele din urmă, Cross încetase, supărat.

Pippi își copleșea cu daruri soția, dar erau cadourile unui stăpîn față de sclava lui. Un fel de mită care să-i ascundă aservirea. Daruri scumpe: inele cu diamant, mantouri de blană, voiaje în Europa. Îi cumpărase o casă de vacanță în Sacramento, întrucît Nalene detesta Las Vegas. Cînd îi oferise în dar o limuzină Bentley, i-o adusese costumat în uniformă de șofer. Chiar înainte de divorț îi oferise un vechi inel atestat ca făcînd parte din colecția Borgia.

Singurul lucru asupra căruia îi impunea restricții erau cărțile de credit, Nalene trebuia să facă cheltuieli din cota alocată pentru gospodărie. Pippi nu folosea cărțile de credit niciodată.

Era îngăduitor în alte feluri. Nalene se bucura de o totală libertate fizică. Pippi nu era genul de soț italian măcinat de gelozie. Deși nu pleca în străinătate decît cu afaceri, îi permitea Nalenei să călătorească în Europa împreună cu prietenele, dat fiind că ea își dorea din suflet să viziteze muzeele din Londra, să vadă baletul din Paris și opera italiană.

Uneori Nalene se mira de faptul că Pippi nu era gelos, cu anii însă își dăduse seama că nici un bărbat din anturajul lor nu ar fi îndrăznit să-i facă avansuri.

Cu ocazia căsătoriei, Don Clericuzio comentase sarcastic:

– Credeți că vor putea dansa toată viața?

Răspunsul se dovedise a fi negativ. Nalene nu era o balerină chiar atît de bună, încît să devină o mare artistă: paradoxal, avea picioarele prea lungi. Era o fire mult prea serioasă ca să rămînă simplă dansatoare. Toate aceste elemente o determinaseră să se căsătorească. În primii patru ani fusese fericită. Se îngrijise de copii, urmase cursurile Universității din Nevada și citise cu pasiune.

Numai că pe Pippi nu-l mai interesa situația societății, nu-l mai preocupa problema negrilor cîrcotași, care nu erau în stare nici măcar să fure fără a fi prinși; cît despre băștinașii americani, oricine ar fi fost ei, nu aveau decît să zacă pe fundul oceanului. Discuțiile despre cărți îl depășeau cu desăvîrșire. Iar rugămintea Nalenei de a nu-și mai lovi copiii îl uimea. Copiii mici erau la fel ca animalele, cum îi puteai face să se comporte civilizat fără să dai cu ei de pămînt? De altfel, întotdeauna avea grijă să nu-i lovească prea rău.

Așadar, în al patrulea an de căsnicie Pippi începuse să-și ia amante. Una în Las Vegas, una în Los Angeles și una la New York. Nalene își luase revanșa obținînd diploma de profesoară.

Își dădeau toată silința. Își iubeau copiii și le făceau viața agreabilă. Nalene petrecea ceasuri întregi citind, cîntînd și dansînd împreună cu ei. Căsnicia se menținea prin buna dispoziție a lui Pippi. Vitalitatea și exuberanța lui aproape animalică aplanau cumva animozitățile dintre soț și soție. Cei doi copii își iubeau mama și-și respectau tatăl. Pe ea, fiindcă era atît de bună, blîndă, frumoasă și iubitoare, pe el, fiindcă era puternic.

Amîndoi părinții erau profesori excelenți. De la mama lor, copiii învățaseră convenienețele sociale, bunele maniere, dansul, modul de a se îmbrăca și de a arăta îngrijiți. Tatăl lor îi învățase cum funcționa societatea, cum să se apere de agresiunea fizică, cum să joace jocuri de noroc și cum să-și călească trupul prin gimnastică. Niciodată nu-i purtaseră pică tatălui lor pentru pregătirea fizică

aspră pe care le-o impunea, în primul rînd pentru că asprimea lui era menită să-i disciplineze; niciodată nu se supărau pe el şi niciodată nu-i purtaseră ranchiună.

Cross era curajos, dar maleabil. Claudiei îi lipsea curajul fizic al fratelui ei, în schimb avea o oarecare doză de încăpăţînare. De mare ajutor le era şi faptul că nu duceau niciodată lipsă de bani.

Pe măsură ce treceau anii, Nalene începea să observe anumite lucruri. La început de mică importanţă. Cînd Pippi îi învăţa pe copii să joace cărţi – pocher, „21", gin – aranja dinainte cărţile şi le lua la joc banii de buzunar, ca în final să le ofere o şansă miraculoasă, lăsîndu-i să meargă la culcare cu obrajii arzînd de bucuria victoriei. Ciudăţenia era că, în copilărie, Claudia îndrăgise jocul de cărţi mai mult decît Cross. Mai tîrziu Pippi le arătase cum îi trişa. Nalene se supărase. Avea sentimentul că Pippi se juca cu viaţa lor la fel cum se jucase şi cu a ei. Pippi îi explicase că acest lucru făcea parte din educaţia lor. Ea replicase că aceea nu era educaţie, ci corupţie. El răspunsese că voia să-i pregătească pentru realităţile vieţii de zi cu zi, în timp ce Nalene îi pregătea pentru partea frumoasă a existenţei.

Pippi avea întotdeauna prea mulţi bani gheaţă în portofel, amănunt la fel de suspect în ochii soţiei ca şi în cei ai perceptorului. Era adevărat că Pippi administra o afacere prosperă, Agenţia de Colectare a Taxelor, totuşi trăiau pe picior prea mare pentru o astfel de operaţiune.

Cînd familia pleca în vacanţă în Est şi intra în cercul monden al clanului Clericuzio, Nalenei nu-i scăpa respectul de care se bucura Pippi. Remarcase cît de circumspect se purtau cu el ceilalţi bărbaţi, atitudinea lor deferentă, lungile şedinţe cu uşile închise.

Dar mai erau şi alte amănunte. Pippi trebuia să plece în călătorie de afaceri cel puţin o dată pe lună. Nalene nu avea niciodată cunoştinţă de detaliile acestor deplasări, despre care el nu sufla o vorbă. Pippi deţinea permis de portarmă, lucru perfect firesc pentru cineva a cărui sarcină consta în adunarea unor sume mari de bani. Pippi era foarte prudent. Nalene şi copiii nu aveau niciodată acces la armă, iar gloanţele erau ţinute sub cheie, într-un dulap separat.

O dată cu trecerea anilor, Pippi începuse să plece în călătorie tot mai des. Nalene petrecea tot mai mult timp acasă, împreună cu copiii. Pippi şi Nalene se înstrăinaseră din ce în ce mai mult din punct de vedere sexual, şi cum Pippi devenise mai tandru şi mai înţelegător în dorinţa sa, distanţa dintre ei se mărea văzînd cu ochii.

Este imposibil ca un bărbat să-şi ascundă multă vreme adevărata fire faţă de cineva apropiat. Nalene îşi dăduse seama că Pippi era sclavul absolut al patimilor sale şi că avea o fire violentă, deşi niciodată nu şi-o manifestase faţă

de ea. Că era ascuns, deşi se prefăcea sincer. Că, deşi plin de bunăvoinţă, era un om primejdios.

Avea mici defecte personale, uneori de-a dreptul înduioşătoare. De pildă, tuturor trebuia să le placă ceea ce-i plăcea lui. O dată invitaseră o pereche să ia masa într-un restaurant italienesc. Cei doi nu se dădeau în vînt după bucătăria italiană şi mîncaseră foarte puţin. Remarcînd acest lucru, Pippi nu fusese în stare să-şi termine mîncarea.

Uneori vorbea despre munca lui la Agenţie. Aproape toate marile hoteluri erau clienţii lui: aduna banii datoraţi la joc de clienţii care refuzaseră să plătească pe loc. Insista în faţa Nalenei că nu folosea niciodată forţa şi că apela la anumite mijloace de convingere. Era o chestiune de onoare ca oamenii să-şi plătească datoriile, fiecare om era răspunzător pentru faptele sale, îl revolta că persoane cu greutate nu-şi achitau întotdeauna obligaţiile. Medici, avocaţi, preşedinţi de corporaţii acceptau serviciile suplimentare ale hotelului, apoi refuzau să achite ceea ce le revenea. Pe aceştia însă, îi puteai face lesne să plătească. Te duceai la birourile lor şi făceai scandal, aşa încît să audă colegii şi clienţii. Făceai tărăboi, nu recurgeai niciodată la ameninţări, le adresai epitete ca „escroci" sau „jucători degeneraţi" şi-i acuzai că-şi neglijează slujba ca să se lase pradă viciului. Micii afacerişti erau mai duri; indivizi zgîrciţi, care încercau să rezolve afacerea plătind un penny pentru un dolar. Mai existau şmecherii care semnau cecuri fără acoperire, apoi susţineau că fusese o greşeală. Trucul lor preferat. Îţi dădeau un cec de zece mii, iar în contul lor nu existau decît opt. Însă Pippi avea acces la informaţiile bancare, aşa că depunea cele două mii lipsă în contul respectivului şi după aceea retrăgea toate cele zece mii. Pippi rîdea cu gura pînă la urechi povestindu-i Nalenei toate aceste isprăvi.

Dar cea mai importantă parte a muncii lui, îi explicase Pippi Nalenei, era să convingă un jucător nu numai să-şi achite datoriile, dar să continue să joace. Chiar şi un jucător fără o leţcaie avea valoare. Omul muncea. Cîştiga bani. Aşa că, pur şi simplu, îi amînai scadenţa, îl îndemnai să joace în cazinoul tău, fără credit, şi să-şi plătească datoria de fiecare dată cînd cîştiga.

Într-o seară Pippi îi relatase Nalenei o întîmplare pe care el o socotea nespus de amuzantă. În ziua aceea, în timp ce lucra în biroul său din cadrul Agenţiei, care se afla pe o mică arteră comercială de lîngă hotelul Xanadu, auzise pe stradă focuri de armă. Alergase afară, la ţanc ca să vadă doi bărbaţi mascaţi şi înarmaţi ieşind în fugă dintr-un magazin de bijuterii din apropiere. Fără să stea pe gînduri, Pippi îşi scosese arma şi trăsese asupra celor doi. Aceştia săriseră într-o maşină şi reuşiseră să scape. Cîteva minute mai tîrziu sosise poliţia şi, după ce interogase pe toţi cei de faţă, îl arestase pe Pippi. Bineînţeles, ştiau că avea permis de portarmă, dar deschizînd focul, comisese

infracțiunea de „risc de omor prin imprudență". Alfred Gronevelt fusese nevoit să meargă pînă la secția de poliție și să-l elibereze pe cauțiune.

– Ce dracu' mi-o fi venit? se întrebase Pippi. Alfred zice că a reacționat vînătorul din mine. Dar zău că nu pricep nici în ruptul capului. Eu să trag după niște hoți? Eu să protejez societatea? Pe deasupra, mă și arestează! Pe mine.

Totuși, aceste mici revelații ale adevăratului său caracter erau în oarecare măsură și un șiretlic al lui Pippi, ca soția să-i poată ghici firea cît de cît, fără să-i descifreze marele secret. Dar ceea ce o făcuse pe Nalene să se decidă în favoarea divorțului fusese arestarea lui Pippi De Lena sub acuzația de crimă...

Danny Fuberta era proprietarul unei agenții de voiaj din New York, cumpărată din cîștigurile lui de cămătar protejat de Familia Santadio, acum dispărută. Dar cea mai mare parte a profiturilor proveneau din ocupația de organizator de excursii.

Un organizator de excursii semna un contract exclusiv cu un hotel din Vegas, prin care se angaja să transporte jucători aflați în vacanță, aducîndu-i direct în ghearele lor. Danny Fuberta organiza lunar o cursă cu un avion cu reacție 747 și recruta aproximativ două sute de clienți, pe care-i aducea la hotelul Xanadu. Pentru un tarif de o mie de dolari, clientul beneficia de o excursie New York–Las Vegas, transport gratuit, mîncare și băutură gratis în avion, cazare și masă gratis la hotel. Fuberta avea întotdeauna o listă lungă de înscrieri pentru aceste zboruri și-și alegea cu grijă clienții. Era necesar ca ei să fie oameni cu slujbe bănoase, nu neapărat legale, și să joace în cazinou cel puțin patru ore pe zi. Bineînțeles, cînd era posibil, aveau obligația să-și deschidă credit la casieria hotelului Xanadu.

Una dintre marile calități ale lui Fuberta era amiciția cu renumiți escroci, cu spărgători de bancă, contrabandiști de țigări, misiți de haine furate și alți pungași care cîștigau bani frumoși în lumea interlopă a New York-ului. Aceștia erau clienți de mîna întîi. La urma urmei, duceau o existență stresantă și aveau nevoie de vacanțe în care să se relaxeze. Cîștigau sume uriașe de bani „negri" lichizi și adorau jocurile de noroc. Pentru fiecare cursă care aducea hotelului Xanadu două sute de clienți, Danny Fuberta primea un onorariu de douăzeci de mii de dolari. Uneori mai primea și cîte o primă, atunci cînd clienții pierdeau sume importante. Toate acestea, împreună cu partea care-i revenea din costul excursiei, îi aduceau un venit lunar considerabil. Din păcate, Fuberta era și el un împătimit al jocurilor de noroc. La un moment dat datoriile îi depășiseră venitul.

Om întreprinzător, Fuberta se gîndise imediat la o modalitate de a redeveni solvabil. Una dintre îndatoririle lui ca organizator de excursii era aceea de a confirma creditul care urma să fie oferit de cazinou clientului adus.

Fuberta recrutase o bandă de tîlhari înarmaţi şi extrem de pricepuţi. Împreună cu ei elaborase un plan de jefuire a hotelului Xanadu de opt sute de mii de dolari.

Fuberta le făcuse rost de acte de identitate false, care-i prezentau drept proprietari de magazine de confecţii cu uriaşe posibilităţi de credit, detalii culese de prin fişierele propriei agenţii. Pe baza acestor acte le stabilise o limită de credit de două sute de mii de dolari. Apoi îi înscrisese pe lista de excursii.

„Oh, pentru ei a fost o nimica toată", avea să spună Gronevelt mai tîrziu.

În decursul şederii de două zile, Fuberta şi banda lui acumulaseră note de plată astronomice pentru serviciul la cameră, invitaseră la masă frumoasele dansatoare din program, semnaseră cecuri la magazinul de cadouri, dar acesta fusese numai începutul. Scoseseră jetoane negre de la cazinou şi semnaseră de primire.

Se împărţiseră în două echipe. Una miza pe un zar, cealaltă împotriva lui. În acest fel, nu riscau decît să piardă comisionul sau să iasă la egalitate. Aşadar, scoseseră de la casierie jetoane în valoare de un milion de dolari, pe care ulterior Fuberta le schimbase în bani gheaţă. Se prefăceau că joacă pătimaş, de fapt doar ca să adoarmă bănuielile. Creaseră în jurul lor o atmosferă de mare agitaţie. Jucau teatru, implorau zarurile, se încruntau cînd pierdeau, izbucneau în urale de fiecare dată cînd ieşeau cîştigători. La sfîrşitul zilei îi dăduseră lui Fuberta jetoanele ca să le schimbe în bani şi scoseseră pe semnătură altele noi. Două zile mai tîrziu, cînd comedia luase sfîrşit, sindicatul era mai bogat cu opt sute de mii de dolari, după ce se bucurase după pofta inimii de servicii valorînd alte douăzeci de mii, totuşi în scripte figurau cu un milion.

Creierul operaţiunii, Danny Fuberta, se alesese cu patru sute de mii, iar cei patru bandiţi înarmaţi se declaraseră mulţumiţi de partea lor, mai ales cînd Fuberta le promisese o nouă lovitură. Ce putea fi mai grozav decît să petreacă un lung week-end în marele hotel, cu mîncare şi băutură pe gratis, în compania unor fete frumoase? Plus o pradă de o sută de mii. Cu siguranţă că era mai bine decît să jefuiască o bancă, punîndu-şi viaţa în primejdie.

Gronevelt descoperise escrocheria chiar a doua zi. Evidenţa zilnică arăta că din casierie fusese scoasă o sumă mare, chiar şi pentru excursioniştii lui Fuberta. Banii lăsaţi la mesele de joc şi cei păstraţi după o noapte de joc arătau o cifră mult prea mică pentru suma de bani manevrată. Gronevelt ceruse caseta video înregistrată de „ochiul din cer", camera de filmat. Nu avusese nevoie

s-o privească mai mult de zece minute ca să-şi dea seama de întreaga operaţiune, înţelegînd că chitanţele pentru un milion de dolari nu valorau nimic şi că actele de identitate ale jucătorilor erau false.

Reacţia lui fusese una de iritare. În decursul anilor fusese martorul a nenumărate escrocherii, dar aceasta era de-a dreptul prostească. În plus, Danny Fuberta îi era simpatic; tipul adusese hotelului Xanadu bani frumoşi. Ştia ce va susţine Fuberta: că şi el fusese indus în eroare de actele false, fiind la rîndul său o victimă nevinovată.

Pe Gronevelt îl enervase incompetenţa personalului de la cazinou. Crupierul ar fi trebuit să observe şmecheria, fără îndoială, supraveghetorul ar fi trebuit să remarce mizele. Doar nu era un truc chiar atît de inteligent. Dar oamenii se dedulcesc la trai bun, iar cei de la Vegas nu făceau excepţie. Se gîndise cu regret că va fi nevoit să-i concedieze pe cei doi sau măcar să-i retrogradeze, punîndu-i să învîrtească ruleta. Un singur lucru însă nu-l putea evita. Trebuia să încredinţeze întreaga afacere Fuberta Familiei Clericuzio.

Mai întîi îl chemase la hotel pe Pippi De Lena şi-i arătase actele şi caseta filmată de „ochiul din cer". Pippi îl cunoştea pe Fuberta, nu şi pe ceilalţi patru, aşa că Gronevelt ceruse să i se facă fotografii după imagini stop-cadru de pe caseta video, apoi i le înmînase lui Pippi.

Pippi clătinase din cap.

– Cum dracu' şi-a închipuit Danny că-i va reuşi figura? Îl credeam un escroc isteţ.

– E jucător, răspunsese Gronevelt. Cei ca el îşi închipuie că nu pot trage decît cartea cîştigătoare. Tăcuse un moment. Danny va încerca să te convingă că nu are nici un amestec. Nu uita însă că el trebuia să garanteze solvabilitatea celor patru. Va declara că a făcut-o în baza actelor de identitate prezentate de ei. Un organizator de excursii trebuie să verifice dacă clienţii lui sînt ceea ce declară. Asta era cazul să ştie şi el.

Pippi zîmbise şi-l bătuse pe spate.

– Nu-ţi face griji, pe mine nu mă va convinge.

Amîndoi rîseseră. Nu conta dacă Danny Fuberta era sau nu vinovat. Trebuia să răspundă pentru greşelile lui.

A doua zi Pippi luase avionul spre New York. Ca să prezinte cazul la Quogue, în faţa Familiei Clericuzio.

După ce trecuse de paznicii de la poartă, mersese cu maşina pe lunga alee asfaltată care traversa o pajişte întinsă, mărginită de un zid terminat în sîrmă ghimpată şi senzori electronici. La uşa vilei era postat alt paznic. Şi acest lucru se întîmpla în vreme de pace.

Giorgio îi ieşise în întîmpinare şi-l condusese prin camerele vilei pînă în grădina din spate. Aici creşteau roşii şi castraveţi, salată şi chiar pepeni galbeni, toate împrejmuite de smochini cu frunze mari. Lui Don florile nu-i erau de nici o trebuinţă.

Familia şedea în jurul unei mese rotunde din lemn şi lua prînzul devreme. În mijlocul lor se afla Don, plesnind de sănătate, în ciuda celor aproape şaptezeci de ani, şi respirînd cu nesaţ mireasma smochinilor din grădină. Don îi dădea să mănînce lui Dante, nepotul său de zece ani, un copil frumos, dar impetuos pentru un băieţel de vîrsta lui Cross. Lui Pippi îi venea de fiecare dată să-i tragă o chelfăneală. Don nu mai putea de dragul nepoţelului; îl ştergea la gură, îi murmura tot felul de drăgălăşenii. Vincent şi Petie păreau agasaţi. Discuţiile nu puteau începe pînă cînd puştiul nu termina masa şi nu pleca cu mama lui, Rose Marie. Don Domenico îl urmărise îndepărtîndu-se, cu un zîmbet radios. Pe urmă se întorsese către Pippi.

– Ah, Martello[1], exclamase el. Ce zici de nemernicul acela de Fuberta? Noi îi oferim o pîine şi el se lăcomeşte la avutul nostru.

– Dacă înapoiază ce a luat, ne-ar putea aduce bani şi pe viitor, spusese împăciuitor Giorgio.

Fusese singurul apel la clemenţă cu sorţi de reuşită.

– Suma nu e mică, spusese Don. Trebuie s-o recuperăm. Tu ce părere ai, Pippi?

Pippi ridicase din umeri.

– Pot încerca. Dar aceştia nu sînt genul de indivizi care să strîngă bani albi pentru zile negre.

– Să vedem fotografiile, intervenise Vincent, căruia nu-i plăceau discuţiile inutile. Pippi scosese fotografiile, iar Vincent şi Petie îi priviseră cu atenţie pe cei patru hoţi înarmaţi. Apoi Vincent spusese: Petie şi cu mine îi cunoaştem.

– Bun, aprobase Pippi. Atunci de cei patru vă puteţi ocupa voi. Ce vreţi să fac cu Fuberta?

– Ne-au tratat cu dispreţ, vorbise Don. Drept cine ne iau? Ce, noi sîntem nişte amărîţi care trebuie să facă plîngeri la poliţie? Vincent, Petie, voi îl veţi ajuta pe Pippi. Vreau banii înapoi şi vreau ca aceşti mascalzoni să fie pedepsiţi.

Toţi înţeleseseră. Pippi urma să preia conducerea operaţiunii. Cei cinci fuseseră condamnaţi la moarte.

Don îi lăsase şi se dusese să se plimbe prin grădină.

Giorgio oftase.

– Bătrînul e prea aspru pentru vremurile noastre. Riscăm mai mult decît merită.

– Nu, dacă Vinnie şi Petie se ocupă de cei patru escroci, îl contrazisese Pippi. Eşti de acord, Vince?

– Giorgio, spusese Vincent, va trebui să stai de vorbă cu tata. Fără îndoială că cei patru nu mai au banii. Vom fi nevoiţi să încheiem un tîrg. Să meargă să cîştige bani şi să ne plătească datoria, iar noi îi vom ierta. Dacă îi lichidăm, ne luăm adio de la bani.

Vincent era un realist pe care setea de sînge nu-l împiedica să găsească soluţii mai convenabile.

– Oh, asta pot să-i spun tatei, încuviinţase Giorgio. Tipii n-au fost decît complici. Dar tata n-o să-l ierte pe Fuberta.

– Organizatorii de excursii trebuie să primească o lecţie, întărise Pippi.

– Vere Pippi, întrebase, zîmbind, Giorgio, ce răsplată pretinzi în schimbul acestui serviciu?

Pippi detesta să-l audă pe Giorgio numindu-l „vere". Vincent şi Petie îi spuneau aşa dintr-o pornire afectuoasă, dar Giorgio o făcea doar cînd aveau ceva de negociat.

– Face parte din îndatoririle mele, răspunsese Pippi. Voi mi-aţi dăruit Agenţia, şi primesc leafă de la Xanadu. Dar recuperarea banilor e o chestiune atît de spinoasă, încît ar trebui să primesc o cotă. La fel ca Vincent şi Petie, dacă reuşesc să stoarcă ceva de la cei patru pungaşi.

– E un tîrg cinstit, aprobă Giorgio. Aici însă nu încasezi bani de la datornici. Nu poţi pretinde cincizeci la sută.

– Nu, nu! se apărase Pippi. Doar cît să-mi moi ciocul.

Toţi făcuseră haz auzind vechea expresie siciliană.

– Giorgio, nu fi zgîrcit, intervenise Petie. Doar nu vrei să ne tragi pe sfoară pe mine şi pe Vincent!

Acum Petie controla Enclava Bronx în calitate de şef peste cei însărcinaţi să adune taxele şi, de fiecare dată, susţinea că oamenii lui ar fi trebuit să fie mai bine plătiţi. El unul obişnuia să-şi împartă cota cu băieţii din subordine.

– Oamenii tăi sînt cam lacomi, răspunsese zîmbind Giorgio. Dar am să-i propun tatei douăzeci la sută.

Pippi ştia că aceasta însemna în realitate cincisprezece sau zece la sută. Era un vechi truc al lui Giorgio.

– Ce-ar fi să facem banii pe din trei? i se adresase Vincent lui Pippi.

Ceea ce însemna ca ei trei să-şi împartă banii recuperaţi, indiferent de la cine şi în ce cantitate. Oferta era un gest de prietenie. Aveau şanse mult mai mari să-şi recapete banii de la cei lăsaţi în viaţă decît de la cei sortiţi să moară. Vincent înţelegea cît valorează Pippi.

– Sigur, Vince, se învoise Pippi. Mulţumesc.

Îl văzuse pe Dante plimbîndu-se de mînă cu Don în celălalt capăt al grădinii.

– Nu-i extraordinar ce bine se înțeleg Dante și tata? exclamase Giorgio. Bătrînul nu s-a purtat niciodată atît de cald cu mine. Tot timpul șușotesc între ei. Oricum, tata e un om extrem de inteligent, puștiul va învăța multe de la el.

Pippi văzuse că băiețelul ridicase capul către Don. Amîndoi arătau de parcă ar fi fost părtașii unui cumplit secret, care avea să le dea puteri depline asupra cerului și a pămîntului. Mai tîrziu, în mintea lui Pippi avea să prindă rădăcini convingerea că această imagine îi schimbase soarta în rău, abătînd asupra lui nenorocirea.

O dată cu trecerea anilor, Pippi De Lena își crease un renume datorită atenției cu care își planifica totul. Nu era o gorilă dezlănțuită, ci un profesionist desăvîrșit. Astfel, Pippi își baza executarea propriu-zisă a planului pe o strategie psihologică. În ce-l privea pe Danny Fuberta, existau trei probleme. În primul rînd, trebuia să recupereze banii. În al doilea rînd, trebuia să-și coordoneze cu atenție mișcările cu Vincent și Petie Clericuzio. (Acest lucru nu era dificil de realizat. Vincent și Petie erau extrem de eficienți. În două zile dăduseră de urma celor patru escroci, îi siliseră să-și recunoască faptele și aranjaseră o modalitate de despăgubire.) În al treilea rînd, trebuia să-l lichideze pe Danny Fuberta.

Lui Pippi nu-i fusese greu să-i iasă în cale ca din întîmplare lui Fuberta și să se folosească de farmecul personal ca să-l invite la prînz într-un restaurant chinezesc din East Side. Fuberta știa că Pippi era colectorul hotelului Xanadu, prin forța împrejurărilor făcuseră afaceri împreună în decursul anilor, iar Pippi se arătase atît de încîntat să-l întîlnească la New York, încît lui Fuberta îi fusese imposibil să refuze.

Pippi procedase cu mult tact. Așteptase pînă cînd li se adusese comanda, apoi spusese:

– Gronevelt mi-a povestit despre escrocherie. Știi că ești răspunzător pentru indivizii aceia al căror credit l-ai garantat.

Fuberta se jurase că era nevinovat, iar Pippi îi zîmbise larg și-l bătuse pe umăr amical.

– Ei, haide, Danny! Gronevelt are caseta video, iar cei patru au și făcut mărturisiri. Ai dat de bucluc, dar eu te pot face scăpat, cu condiția să înapoiezi banii. Poate reușesc să-ți păstrez și postul. Ca să-și confirme spusele, îi arătase fotografiile celor patru pungași. Uite-i pe amicii tăi, spusese el. Chiar în acest moment dau din ei tot ce știu. Aruncă totul în spinarea ta. Ne-au povestit și

cum ați împărțit banii. Dacă înapoiezi cei patru sute de mii, se cheamă că ești curat.

– Sigur, îi cunosc pe indivizi, încuviințase Fuberta. Dar sînt niște duri. N-ar sufla o vorbă.

– Au fost întrebați de Familia Clericuzio, precizase Pippi.

– Ah, fir-ar să fie! exclamase Danny. Nu știam că hotelul e al lor.

– Acum știi, i-o întorsese Pippi. Dacă nu le înapoiezi banii, ai dat de dracu'.

– Aș putea să mă ridic și să plec, sugerase Fuberta.

– Nu, nu, se împotrivise Pippi. Rămîi pe loc, rața de Pekin e grozavă. Uite, situația se poate aranja, nu-i mare lucru. Fiecare încearcă din cînd în cînd să mai scoată un ban, nu? Atîta doar că trebuie să dai banii înapoi.

– Păi nu mai am nici o lețcaie, declarase Fuberta.

Pentru prima oară Pippi începuse să dea semne de iritare.

– Trebuie să arăți puțin respect, spusese el. Înapoiază o sută de mii și-ți vom reține chitanțele pentru celelalte trei sute.

Fuberta chibzuise la cele auzite, continuînd să ronțăie o gălușcă prăjită.

– Pot să-ți dau cincizeci de mii.

– Bine, foarte bine, aprobase Pippi. Restul îl poți achita din sumele primite ca să aduci clienți la hotel. E corect?

– Cred că da, răspunsese Fuberta.

– Nu te mai frămînta, savurează-ți mîncarea, îl îndemnase Pippi. Rulase puțină carne de rață într-o clătită, turnase pe ea sos negru și dulce și i-o întinsese lui Fuberta. E nemaipomenită, Danny, spusese el. Mănîncă. Pe urmă vorbim și despre afaceri. La desert mîncaseră înghețată de ciocolată și aranjaseră ca Pippi să treacă pe la agenția de voiaj a lui Fuberta după orele de program, ca să ia cele cincizeci de mii. Pippi ceruse nota de plată și achitase cu bani gheață. Danny, spusese el, ai văzut cîtă cacao are înghețata de ciocolată la un restaurant chinezesc? E cea mai grozavă. Știi ce cred eu? Primul restaurant chinezesc din America a greșit rețeta, iar cele care au urmat, pur și simplu, au preluat-o așa cum era. Excelentă! O înghețată de ciocolată absolut grozavă!

Danny Fuberta nu se îndeletnicea degeaba cu escrocherii de patruzeci și opt de ani, așa că știa să descifreze niște semne. După ce se despărțise de Pippi se făcuse nevăzut, lăsînd vorbă că plecase să adune banii pe care-i datora hotelului Xanadu. Pippi nu era surprins. Fuberta folosea o tactică frecventă în astfel de cazuri. Dispăruse ca să poată negocia în deplină siguranță. Ceea ce însemna că nu avea bani, deci că Pippi nu va primi nici o recompensă decît dacă Vincent și Petie reușeau să adune ceva de la ceilalți patru.

Pippi trimisese cîţiva oameni din Enclava Bronx ca să răscolească oraşul. Tuturor li se dăduse de ştire că Danny Fuberta era căutat de Familia Clericuzio. Trecuse o săptămînă, timp în care Pippi îşi pierdea din ce în ce mai mult răbdarea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că cererea de a înapoia banii nu va face decît să-l alarmeze pe Fuberta. Şi că Fuberta ştia bine că cincizeci de mii nu erau de ajuns, chiar dacă ar fi dispus de această sumă.

După încă o săptămînă, Pippi începuse să se neliniştească, aşa că, atunci cînd i se ivise ocazia, acţionase mult mai îndrăzneţ decît îl îndemna prudenţa.

Danny Fuberta îşi făcuse apariţia într-un mic restaurant din Upper West Side. Proprietarul, aflat în solda Familiei Clericuzio, se grăbise să dea de veste prin telefon. Pippi sosise chiar cînd Fuberta se pregătea să iasă din restaurant şi, spre surprinderea lui Pippi, scosese un pistol. Fuberta era escroc, nu se pricepea la arme. Prin urmare, atunci cînd apăsase pe trăgaci, glonţul trecuse pe lîngă ţintă. Pippi trăsese în el cinci gloanţe.

În acest incident existaseră cîteva elemente nefericite. În primul rînd, erau martori. În al doilea rînd, o maşină de poliţie ajunsese la locul crimei înainte ca Pippi să apuce să dispară. În al treilea rînd, Pippi nu fusese pregătit să-l lichideze pe Fuberta. Intenţia lui fusese să-l ducă într-un loc sigur. În al patrulea rînd, deşi putea susţine că se afla în legitimă apărare, cîţiva martori declaraseră că Pippi trăsese primul. Astfel se ajunsese la vechea axiomă că nevinovaţii riscau mai mult în faţa legii decît cei vinovaţi. În plus, arma lui Pippi avea amortizor, în vederea ultimei discuţii amicale cu Fuberta.

Faptul că Pippi reacţionase perfect la ghinionul cu maşina de poliţie se dovedise în avantajul lui. Nu încercase să-şi facă drum spre ieşire, trăgînd în dreapta şi în stînga, ci procedase conform instrucţiunilor. Clanul Clericuzio avea un principiu strict: niciodată să nu tragi asupra unui poliţist. Aşa se comportase şi Pippi. Îşi aruncase arma la podea şi-i făcuse vînt cu piciorul. Se lăsase arestat fără să crîcnească şi negase categoric orice fel de relaţie cu mortul aflat la o distanţă de numai cîţiva metri.

Astfel de împrejurări erau luate în calcul şi pentru ele se prevedeau soluţii. La urma urmei, oricît ai fi fost de prudent, existau şi capricii ale sorţii. Se părea că asupra lui Pippi se abătuse uraganul ghinionului, însă el ştia că trebuia să rămînă calm şi să conteze pe Familia Clericuzio ca să-l remorcheze pînă la mal.

Mai întîi aveau să fie angajaţi unii dintre cei mai reputaţi avocaţi ai apărării, care să-i obţină eliberarea pe cauţiune. Veneau la rînd judecătorii şi avocaţii acuzării, care puteau fi convinşi să apere cu înverşunare adevărul, martorii a căror memorie putea fi şubrezită, juraţii americani independenţi şi neînduplecaţi care, de îndată ce aveau să primească un mic stimulent, ar fi

refuzat să dea verdictul de vinovăţie, inducînd astfel în eroare autorităţile. Un om al Familiei Clericuzio nu avea nevoie să scape de necaz recurgînd la armă, ca un cîine încolţit.

Cu toate acestea, pentru prima oară în atîţia ani de cînd se afla în serviciul Familiei Clericuzio, Pippi De Lena urma să apară în faţa unui tribunal. Or legea prevedea ca soţia şi copiii săi să asiste la proces. Se cuvenea ca juraţii să ştie că de hotărîrea lor depindea fericirea acestei familii nevinovate. Trebuia ca cei doisprezece bărbaţi şi femei selecţionaţi cu grijă să-şi împietrească inimile. „Beneficiul îndoielii" era o adevărată binefacere pentru un jurat cuprins de compătimire. În timpul procesului poliţiştii declaraseră că nu-l văzuseră pe Pippi cu arma în mînă şi nici împingînd-o cu piciorul. Trei dintre martori nu-l recunoşteau pe acuzat, ceilalţi doi îl identificaseră pe Pippi atît de categoric, încît acesta pierduse sprijinul judecătorului şi al juraţilor. Proprietarul restaurantului, omul lui Clericuzio, declarase că ieşise din restaurant după Fuberta, fiindcă acesta nu-şi achitase nota de plată şi că fusese de faţă cînd răsunaseră focurile de armă, însă cel care le trăsese cu siguranţă nu era acuzatul, Pippi De Lena.

În momentul în care folosise arma, Pippi purta mănuşi, aşa că pe pistol nu exista nici o amprentă. Apărarea dispunea de declaraţia medicilor că Pippi De Lena suferea din cînd în cînd de erupţii cutanate, o afecţiune inexplicabilă şi incurabilă, aşa că i se recomandase să poarte mănuşi.

Ca ultimă măsură de siguranţă, fusese cumpărat unul dintre juraţi. În definitiv, Pippi ocupa o funcţie înaltă în cadrul Familiei. Dar această ultimă măsură de precauţie nu mai fusese necesară. Pippi fusese achitat şi declarat definitiv nevinovat în faţa legii.

Nu însă şi în ochii soţiei sale, Nalene. La şase luni după proces, Nalene îi spusese lui Pippi că trebuia să divorţeze.

Toţi cei care trăiesc la cea mai înaltă tensiune ajung să se resimtă fizic. Anumite părţi ale organismului se uzează. Mîncarea şi băutura în exces obosesc ficatul şi inima. Somnul este o evadare periculoasă, mintea nu reacţionează la frumuseţe şi nu investeşte în încredere. Atît Pippi cît şi Nalene sufereau de această boală. Ea nu-l mai suporta alături în pat, iar el nu putea găsi plăcere într-o parteneră care nu-i împărtăşea plăcerea. Ea nu-şi putea ascunde groaza la gîndul că el era un asasin. El simţea o nespusă uşurare că nu mai era nevoit să-şi ascundă adevărata fire.

– OK, vom divorţa, îi răspunsese Pippi Nalenei. Dar nu accept să-mi pierd copiii.

– Acum ştiu cine eşti, declarase Nalene. Nu vreau să te mai văd şi nu accept ca cei doi copii ai mei să trăiască alături de tine.

Vorbele ei îl uimiseră pe Pippi. Nalene nu fusese niciodată categorică şi atît de directă. Îl surprindea şi faptul că ea îndrăznea să-i vorbească astfel tocmai lui, Pippi De Lena. Dar femeile erau întotdeauna nesăbuite. În momentul următor cîntărise situaţia în care se găsea. Nu era înzestrat ca să educe un copil. Cross avea unsprezece ani, Claudia, şapte, şi, în ciuda legăturii strînse dintre el şi Cross, Pippi era nevoit să admită că cei doi copii îşi iubeau mama mai mult decît pe el.

Voia să se arate corect faţă de soţie. La urma urmei, primise de la ea tot ce-şi dorise, o familie, copii, un punct de sprijin în viaţă, de care avea nevoie orice bărbat. Cine ştie ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi existat Nalene?

– Hai să discutăm fără patimă, propusese el. Să ne despărţim fără să ne purtăm pică unul altuia. Încercase să se folosească de farmecul personal. Ce naiba, doar am avut o căsnicie frumoasă timp de doisprezece ani! Am cunoscut şi momente fericite. Mulţumită ţie, avem doi copii minunaţi. Tăcuse, surprins din nou de expresia ei neînduplecată. Zău, Nalene, am fost un tată bun, copiii ţin la mine. Te voi ajuta în tot ce vei dori să faci. Desigur, poţi să păstrezi casa de aici, din Vegas. Îţi mai pot da unul dintre magazinele din Xanadu. Rochii, bijuterii, obiecte de artă. Îţi va aduce două sute de mii de dolari pe an. Iar copiii îi putem împărţi cumva.

– Urăsc Las Vegas-ul, răspunsese Nalene. L-am detestat întotdeauna. Am diploma de profesoară şi am o slujbă la Sacramento. Deja am înscris copiii la şcoală acolo.

În acel moment, Pippi îşi dăduse seama uluit că Nalene îi era potrivnică şi că era periculoasă. Gînd pînă atunci complet străin de el. Din experienţa lui, femeile nu erau niciodată primejdioase. Nu soţia, nu amanta, nu mătuşa, nu soţia unui prieten şi nici măcar fiica lui Don, Rose Marie. Pippi trăise întotdeauna într-o lume în care femeile nu puteau fi duşmance. Brusc îl cuprinsese furia, acelaşi val de furie pe care-l simţea faţă de un bărbat.

Îmboldit de acest sentiment, îi răspunsese:

– N-am de gînd să mă duc pînă la Sacramento ca să-mi văd copiii. Întotdeauna se înfuria cînd cineva îi refuza farmecul, prietenia. Oricine refuza să se arate rezonabil într-o discuţie cu Pippi De Lena risca să dea de necaz. O dată ce se situase pe poziţie adversă, Pippi mersese pînă la capăt. În plus, îl uimea faptul că soţia lui deja îşi făcuse planuri. Spuneai că ştii cine sînt, continuase Pippi. Atunci fii cu băgare de seamă. Te poţi muta la Sacramento, din partea mea n-ai decît să te duci şi în fundul oceanului. Dar nu vei lua cu tine decît un singur copil. Celălalt rămîne cu mine.

Nalene îl privise cu răceală.

– Asta va decide tribunalul, replicase ea. Cred că ar trebui să-ţi angajezi un avocat, care să discute cu al meu.

Văzîndu-l cît era de uluit, aproape îi rîsese în nas.

– Ţi-ai angajat avocat? întrebase Pippi. Mă dai în judecată?

În clipa următoare începuse să rîdă. Părea că nu se mai putea opri. Un rîs aproape isteric.

Era straniu să vezi un bărbat care timp de doisprezece ani fusese un îndrăgostit supus, care aproape cerşea trupul soţiei şi protecţia ei în faţa realităţii crude, transformîndu-se într-o fiară primejdioasă şi ameninţătoare. În acel moment Nalene înţelesese de ce alţi oameni îl tratau pe Pippi cu atît respect şi de ce îl ştiau de frică. Acum urîţenia lui plină de farmec era lipsită de buna dispoziţie care-l făcea irezistibil. Paradoxal, Nalene nu era atît înspăimîntată cît jignită că iubirea pe care i-o purtase Pippi se putea sfîrşi atît de repede. La urma urmei, timp de doisprezece ani îşi împreunaseră trupurile, făcuseră haz împreună, dansaseră împreună, îşi îngrijiseră copiii împreună, iar acum recunoştinţa lui pentru tot ce-i oferise Nalene se topise ca prin farmec.

– Nu-mi pasă ce hotărîre iei, îi spusese cu răceală Pippi. Nu-mi pasă ce decizie ia judecătorul. Poartă-te rezonabil şi mă voi purta şi eu la fel. Poartă-te urît şi nu vei obţine nimic.

Pentru prima oară ei i se făcuse frică de tot ceea ce iubea: de trupul lui puternic, de mîinile mari şi osoase, de trăsăturile aspre şi neregulate pe care întotdeauna le socotise pline de virilitate, dar pe care alţii le găseau urîte. Pe tot parcursul căsniciei lor el se purtase mai mult ca un amant decît ca un soţ, niciodată nu ridicase glasul la ea, nu făcuse nici o glumă cît de mică pe socoteala ei, nu o dojenise cînd acumula note de plată. În plus, era adevărat că fusese un tată bun, poate puţin cam aspru cu copiii atunci cînd nu se arătau destul de respectuoşi faţă de mama lor.

Simţise cum o cuprinde ameţeala, iar chipul lui Pippi devenise mai distinct şi parcă înconjurat de umbre. Obrajii lui păreau mai cărnoşi, iar gropiţa din bărbie părea să fie un mic punct negru. Sprîncenele lui groase erau înspicate, dar părul de pe capul masiv era negru, cu fire groase ca părul de cal. Ochii, de regulă atît de veseli, deveniseră neîndurători şi aveau culoarea catranului.

– Credeam că mă iubeşti, îngăimase Nalene. Cum de poţi să mă sperii în halul acesta?

O podidise plînsul.

Priveliştea îl dezarmase pe Pippi.

– Ascultă-mă, spusese el. Nu te mai lua după avocatul tău. Să zicem că ajungi la tribunal şi că eu pierd de la început şi pînă la sfîrşit. Tot n-ai să poţi obţine amîndoi copiii. Nalene, nu mă sili să fiu dur, nu vreau să mă port aşa

cu tine. Înţeleg că nu vrei să mai trăieşti alături de mine. Întotdeauna m-am socotit norocos să te am atîta timp cît te-am avut. Vreau să fii fericită. De la mine vei obţine mult mai mult decît de la orice judecător. Dar îmbătrînesc şi nu vreau să trăiesc fără o familie.

Era una dintre puţinele ocazii din viaţa ei cînd Nalene nu rezistase să nu lanseze o înţepătură.

– Îi ai pe cei din Familia Clericuzio, spusese ea.

– Aşa e, încuviinţase Pippi. Ar fi bine să nu uiţi asta. Dar problema este că nu vreau să rămîn singur la bătrîneţe.

– Milioane de bărbaţi rămîn singuri, ripostase Nalene. Cu femeile se întîmplă acelaşi lucru.

– Pentru că sînt neputincioşi, declarase Pippi. Alţii le decid soarta. Alte persoane se opun existenţei lor normale. Eu nu permit asta nimănui.

– Te împotriveşti? întrebase dispreţuitoare Nalene.

– Întocmai, încuviinţase Pippi. Îi zîmbise. Exact precum ai spus.

– Poţi veni să-i vezi ori de cîte ori doreşti, spusese Nalene. Dar amîndoi trebuie să trăiască alături de mine.

La aceste cuvinte, el îi întorsese spatele şi spusese:

– Fă cum vrei.

– Aşteaptă! îl oprise Nalene. Pippi se răsucise spre ea. Nalene văzuse pe chipul lui o expresie atît de înspăimîntătoare în ferocitatea ei aproape inumană, încît murmurase: Dacă unul din ei vrea să rămînă cu tine, n-am nimic împotrivă.

Brusc Pippi redevenise exuberant, ca şi cum problema ar fi fost rezolvată.

– Grozav! se bucurase el. Atunci cel care rămîne la tine mă poate vizita pe mine la Vegas, iar cel care rămîne la mine poate veni să te vadă la Sacramento. Perfect! Să punem lucrurile la punct chiar în astă-seară.

Nalene făcuse un ultim efort.

– Patruzeci de ani nu înseamnă mult, spusese ea. Ţi-ai putea întemeia o nouă familie.

Pippi clătinase din cap.

– Niciodată, declarase el. Eşti singura femeie care m-a prins în mreje. M-am însurat tîrziu şi ştiu că nu voi mai face pasul a doua oară. Ai noroc că sînt suficient de inteligent ca să înţeleg că nu te mai pot reţine lîngă mine. Şi suficient de inteligent să ştiu că n-am s-o mai pot lua de la început.

– E adevărat, încuviinţase Nalene. Nu mă poţi face să te iubesc din nou.

– Dar te-aş putea ucide, declarase Pippi.

Îi zîmbise de parcă ar fi făcut o glumă.

Ea îl privise în ochi, convinsă că Pippi vorbise serios. Îşi dăduse seama că acesta era secretul forţei lui: cînd rostea o ameninţare, oamenii îl credeau. Îşi adunase ultima rezervă de curaj.

– Dar nu uita, dacă amîndoi doresc să rămînă cu mine, atunci va trebui să-i laşi.

– Copiii ţin la mine, răspunsese Pippi. Unul din ei va rămîne aici, cu tatăl lui.

În aceeaşi seară, după cină, în casa răcorită de aerul condiţionat, în contrast cu arşiţa deşertului de afară, situaţia fusese adusă la cunoştinţa celor doi copii: Cross, în vîrstă de unsprezece ani, şi Claudia, în vîrstă de zece. Nici unul din ei nu păruse surprins. Cross, frumos ca mama lui, deja căpătase firea oţelită şi prudenţa tatălui. În plus, nu ştia ce-i frica.

– Eu rămîn cu mama, declarase el fără a sta pe gînduri.

Pe Claudia o îngrozea ideea de a alege. Cu şiretenie de copil, spusese:

– Eu rămîn cu Cross.

Pippi era uimit. Cross fusese mai apropiat de el decît de Nalene. Cross era cel care îl însoţise la vînătoare. Cel căruia îi plăcea să joace cărţi şi golf cu el sau să boxeze. Cel pe care nu-l interesa pasiunea mamei lui pentru cărţi şi muzică. Cel care venea cu el la Agenţie ca să-i ţină de urît duminica, de fiecare dată cînd trebuia să pună ordine în acte. De fapt, fusese convins că va reuşi să-l păstreze pe Cross. Pe el sperase să-l obţină.

Îl impresionase răspunsul inteligent al Claudiei. Fetiţa era isteaţă. Dar Claudia semăna prea mult cu el, Pippi nu avea chef să aibă zilnic în faţa ochilor o figură la fel de urîtă ca a lui. Pe urmă, era logic ca fetiţa să rămînă alături de mama ei. Claudia avea aceleaşi preferinţe ca Nalene. Ce dracu' s-ar fi făcut el cu Claudia?

Pippi îşi studiase amîndoi copiii. Era mîndru de ei. Ştiau că dintre cei doi părinţi mama lor era firea cea mai slabă şi doreau să rămînă lîngă ea. Mai remarcase şi că Nalene, cu instinctul ei teatral, se pregătise cu subtilitate pentru această ocazie. Se îmbrăcase sobru, în pantaloni şi pulover negru, îşi legase părul blond cu o bentiţă subţire şi neagră, pieptănătură severă, care-i dezvelea înduioşător obrazul tras şi alb. Pippi era conştient de înfăţişarea lui brutală, de felul cum apărea în ochii unor copii.

Făcuse apel la farmecul personal.

– Tot ce vă cer este ca unul din voi să-mi ţină şi mie de urît, spusese el. Vă puteţi vedea ori de cîte ori doriţi. Aşa-i, Nalene? Doar nu vreţi să trăiesc singur aici, în Vegas. Cei doi copii îl priveau cu un aer hotărît. Pippi se întorsese către Nalene. Trebuie să-mi dai o mînă de ajutor, o îndemnase el. Alege tu.

În clipa următoare gîndise furios: „De ce dracu' îmi pasă?"

– Mi-ai promis că, dacă amîndoi doresc să rămînă cu mine, nu vei avea nimic împotrivă, îi amintise Nalene.

– Să discutăm varianta asta, propusese Pippi.

Nu se simțea jignit, știa că cei doi copii îl iubesc, însă țineau mai mult la mama lor. I se părea firesc. Dar asta nu însemna că făcuseră alegerea corectă.

– Nu avem ce discuta, intervenise dispreţuitoare Nalene. Ai promis.

Pippi nu-și dădea seama cît de înfricoșător arăta în ochii celor trei. Nu știa că privirea i se făcuse ca de gheață. Își imagina că vorbea cu glas calm și stăpînit.

– Trebuie să alegi. Îți promit că, dacă nici așa nu merge, poți face ce crezi. Dar trebuie să-mi dai și mie o șansă.

Nalene clătinase din cap.

– Nu fi ridicol, spusese ea. Să decidă tribunalul.

În acel moment Pippi hotărîse ce avea de făcut.

-- N-are importanță. Poți să faci ce vrei. Dar gîndește-te la un singur lucru. Gîndește-te la viața noastră împreună. Gîndește-te cine ești tu și cine sînt eu. Te implor să fii rezonabilă. Să te gîndești la viitorul fiecăruia dintre noi. Cross are firea mea, Claudia îți seamănă ție. Cross s-ar simți mai bine lîngă mine. Claudia ar trăi mai fericită lîngă tine. Aceasta e situația. Tăcu cîteva secunde. Nu-ți ajunge să știi că amîndoi te iubesc mai mult pe tine? Că tu le-ai lipsi mai mult decît le-aș lipsi eu?

Lăsase ultima frază să plutească în aer. Nu voia ca cei doi copii să înțeleagă sensul vorbelor sale.

Dar Nalene înțelesese. Într-o pornire de spaimă, întinsese mîna și o trăsese pe Claudia lîngă ea. Atunci Claudia își privise fratele cu un aer rugător și îngăimase:

– Cross...

Chipul frumos al lui Cross rămăsese impasibil. Băiatul își mișcase grațios trupul. În secunda următoare stătea în fața tatălui său.

– Rămîn eu cu tine, tată, spusese el.

Pippi îl luase de mînă, recunoscător.

Nalene plîngea.

– Cross, să vii să mă vezi cît poți de des. Am să-ți păstrez o cameră a ta la Sacramento. Nimeni altcineva nu va avea voie s-o folosească.

În definitiv, îl trădase.

Pippi aproape sărise în sus de bucurie. I se luase o piatră de pe inimă la gîndul că nu va fi nevoit să îndeplinească ceea ce pentru o clipă hotărîse să facă.

– Trebuie să sărbătorim, spusese el. Chiar şi după divorţ, vom fi două familii fericite în loc de o una singură. Şi vom trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţe. Ceilalţi îl priveau fix, cu chipurile împietrite. Ce dracu', măcar ne vom da silinţa, adăugase el.

În primii doi ani Claudia nu se dusese niciodată să-şi viziteze fratele şi tatăl în Las Vegas. Cross venea în fiecare an la Sacramento să le vadă pe Nalene şi pe Claudia, dar pe la vîrsta de cincisprezece ani vizitele începuseră să se limiteze la vacanţa de Crăciun.

Cei doi părinţi, atît de diferiţi, reprezentau doi poli opuşi în viaţă. Claudia şi mama ei începuseră să se asemene din ce în ce mai mult. Claudiei îi plăceau şcoala, cărţile, teatrul, filmele. Se bucura de dragostea cu care o înconjura mama ei. Iar Nalene descoperea la Claudia firea veselă şi farmecul tatălui ei. Îi plăcea urîţenia fetiţei, care nu avea nimic din brutalitatea tatălui. Erau fericite împreună.

Claudia absolvise colegiul şi se dusese să locuiască la Los Angeles, ca să-şi încerce norocul în industria filmului. Nalenei îi păruse rău că pleacă, dar îşi făcuse o viaţă destul de agreabilă împreună cu prietenii din Sacramento şi devenise asistent principal la un liceu de stat.

Cross şi Pippi erau şi ei o familie fericită, dar într-un mod cu totul diferit. Pippi cîntărea faptele. Cross se dovedise un sportiv de excepţie în liceu, dar un student mediocru. Deşi nespus de atrăgător, totuşi nu-l interesau prea mult femeile.

Lui Cross îi plăcea să trăiască alături de tatăl său. Într-adevăr, oricît de neplăcute i-ar fi fost deciziile, ele se dovedeau întotdeauna a fi juste. Erau cu adevărat două familii fericite, dar nu împreună. Pippi se arătase un părinte la fel de bun pentru Cross ca şi Nalene pentru Claudia; cu alte cuvinte, îl modelase pe Cross după propria-i persoană.

Lui Cross îi plăceau nespus operaţiunile desfăşurate la hotelul Xanadu, felul în care erau manipulaţi clienţii, lupta împotriva escrocilor de mare clasă. Nu se simţea atras de fetele din balet, cum ar fi fost firesc; în definitiv, Pippi nu trebuia să-şi judece fiul în comparaţie cu el. Tatăl hotărîse că Cross trebuia să intre în Familie. Pippi credea în vorba pe care Don o repeta adeseori: „Cel mai important lucru în viaţă este să-ţi cîştigi singur existenţa."

Pippi îl luase pe Cross asociat la Agenţia de Strîngere a Taxelor. Îl dusese la hotelul Xanadu ca să ia masa împreună cu Gronevelt şi făcuse în aşa fel, încît bătrînul să se intereseze de bunăstarea fiului său. Îl cooptase pe Cross în calitate de al patrulea partener la golf, alături de cei mai bogaţi clienţi ai cazinoului Xanadu, punîndu-l de fiecare dată să joace împotriva sa. Cross, în vîrstă

de şaptesprezece ani, avea acea calitate specifică jucătorilor profesionişti de a juca mult mai bine atunci cînd miza era mai ridicată. De regulă, Cross şi partenerul său ieşeau învingători. Pippi accepta înfrîngerile cu seninătate; deşi îl costau bani, ele îi aduceau fiului său un enorm capital de simpatie.

Îl ducea pe Cross la New York cu ocazia fiecărui eveniment deosebit din Familia Clericuzio: în toate vacanţele – îndeosebi de 4 iulie, zi pe care Familia Clericuzio o sărbătorea cu mare elan patriotic; la toate căsătoriile şi înmormîntările din clanul Clericuzio. La urma urmei, Cross era văr primar cu ei, în vinele lui curgea sîngele lui Don Clericuzio.

Cînd Pippi îşi făcea incursiunea săptămînală pe la mesele de joc ale cazinoului Xanadu, ca să-şi cîştige cota de opt mii de dolari cu crupierul cu care era înţeles, Cross îl urmărea cum procedează. Pippi îl învăţase procentajele tuturor jocurilor de noroc. Îl învăţase cum se administrează fondurile pentru jocuri de noroc, atrăgîndu-i atenţia să nu joace niciodată dacă nu se simţea în formă, să nu joace mai mult de două ore pe zi şi mai mult de trei zile pe săptămînă, să se abţină de la mize mari dacă avea ghinion şi să-şi valorifice norocul cu prudenţă şi atenţie.

Lui Pippi nu i se părea nefiresc ca un tată să-şi lase fiul să cunoască faţa urîtă a realităţii. În calitate de partener mai tînăr la Agenţie, era strict necesar ca Cross să ştie astfel de lucruri, întrucît strîngerea taxelor nu era întotdeauna o activitate chiar atît de nevinovată pe cît i-o descrisese Pippi Nalenei.

În cîteva dintre cele mai dificile acţiuni de acest gen, Cross nu păruse dezgustat. Era încă prea tînăr şi prea frumos ca să inspire teamă, dar arăta suficient de puternic ca să poată duce la bun sfîrşit orice ordine i-ar fi dat Pippi.

În cele din urmă, ca să-şi pună fiul la încercare, Pippi îl trimisese într-o misiune extrem de dificilă, în care trebuia să-şi folosească puterea de convingere, nu forţa. Însuşi faptul că-l trimisese pe Cross însemna că nu trebuia să se ajungă la presiuni, o dovadă de bunăvoinţă faţă de debitor. Acesta, un mic Bruglione mafiot din nordul Californiei, datora hotelului Xanadu o sută de mii de dolari. Nu era o problemă chiar atît de gravă, încît să fie implicat numele Familiei Clericuzio: lucrurile se cereau rezolvate la un nivel obişnuit, mai curînd cu mănuşa de catifea decît cu pumnul de fier.

Cross se dusese la baronul mafiot într-un moment total nepotrivit. Baronul, pe nume Falco, ascultase argumentele lui Cross, apoi scosese un pistol şi-l lipise de gîtul tînărului.

– O vorbă în plus şi-ţi zbor amigdalele! se răstise Falco.

Spre marea sa uimire, Cross nu se simţise deloc înfricoşat.

– Plăteşte cincizeci de mii, spusese el. Doar n-ai să mă omori pentru cincizeci de mii! Tatălui meu n-o să-i prea placă asta.

– Dar cine-i taică-tău? întrebase Falco, fără să-şi ia arma de la gîtul lui.

– Pippi De Lena, răspunsese Cross. Şi el, oricum, o să mă împuşte, fiindcă am acceptat cincizeci de mii.

Falco rîsese şi pusese arma deoparte.

– OK, spune-i că am să plătesc cu prima ocazie cînd vin la Vegas.

– Telefonează-mi cînd vii. Am să-ţi ofer cazare, masă şi băutură gratis.

Lui Falco îi era cunoscut numele lui Pippi; dar pe lîngă aceasta îl dezarmase expresia de pe chipul lui Cross. Lipsa oricărei urme de teamă, reacţia lui detaşată, mica glumă pe care o făcuse. Toate acestea denotau un om cu prieteni care îl vor răzbuna. Totuşi, incidentul îl convinsese pe Cross ca la viitoarele incursiuni de strîngere a datoriilor să poarte armă şi să meargă însoţit de o gardă de corp. Pippi îi răsplătise curajul printr-o vacanţă în doi la Xanadu. Gronevelt le oferise două apartamente şi un săculeţ cu jetoane negre pentru Cross.

La vremea aceea Gronevelt avea optzeci de ani şi părul alb, dar trupul îi rămăsese viguros şi suplu. Totodată, bătrînul avea înclinaţii pedagogice. Îi plăcea grozav să-l instruiască pe Cross. Înmînîndu-i săculeţul cu jetoane, îi spusese:

– N-ai cum să cîştigi, aşa că voi recupera jetoanele. Acum ascultă-mă, ai o singură şansă. La hotel există şi alte posibilităţi de distracţie. Un vast teren de golf, pe care vin mari amatori de jocuri de noroc din Japonia. Avem restaurante selecte, iar teatrele noastre prezintă spectacole cu fete superbe, alături de care evoluează cele mai mari vedete ale muzicii şi ecranului. Avem terenuri de tenis şi piscine. Există o plimbare specială cu avionul pe deasupra Marelui Canion. Totul gratis. Prin urmare, nu ai nici un motiv să cheltuieşti cele cinci mii din săculeţ. Nu miza la jocuri de noroc.

În acea vacanţă de trei zile Cross urmase sfatul lui Gronevelt. În fiecare dimineaţă juca golf cu bătrînul, cu tatăl său şi cu unul dintre clienţii cei mai bogaţi ai hotelului. Gronevelt remarcase încîntat că Cross înregistra cele mai spectaculoase performanţe tocmai atunci cînd miza era mai ridicată.

– Are nervi de oţel, are nervi de oţel, îi spusese el admirativ lui Pippi.

Dar ceea ce-i plăcea în primul rînd lui Gronevelt era judecata corectă a tînărului, inteligenţa lui, intuiţia de a alege soluţia cea mai bună, fără a aştepta vreo sugestie din afară. În ultima dimineaţă, magnatul care juca golf împreună cu ei era în toane proaste, dintr-un motiv bine întemeiat. Jucător priceput şi pătimaş, putred de bogat de pe urma unei reţele rentabile de bordeluri, pierduse în noaptea precedentă cinci sute de mii de dolari. Nu-l supărau atît banii cît faptul că nu se stăpînise şi că încercase să-şi depăşească ghinionul, forţîndu-şi norocul. O eroare de începător.

În dimineaţă aceea, cînd Gronevelt propusese miza moderată de cincizeci de dolari la fiecare gaură, magnatul rîsese şi spusese:

– Alfred, cu cît mi-ai luat mie azi-noapte ţi-ai putea permite o mie de fiecare gaură.

Remarca îl jignise pe Gronevelt. Partida de golf de dimineaţă era o ocazie socială; tentativa de a amesteca afacerile cu distracţia dovedea lipsă de maniere. Totuşi, răspunsese cu politeţea lui obişnuită:

– Bineînţeles. Ţi-l dau pe Pippi partener. Eu am să joc cu Cross.

Începuseră jocul. Magnatul bordelurilor juca bine. La fel şi Pippi. La fel şi Gronevelt. Numai Cross rata loviturile. Juca mai prost decît oricînd. Îşi agăţa crosa în iarbă, se poticnea de obstacole, trimitea mingea în micul eleşteu (amenajat în deşertul Nevadei cu cheltuieli uriaşe), sărea ca un apucat cînd marca. Magnatul bordelurilor, mai bogat cu cinci mii de dolari şi cu orgoliul împăcat, insistase să-i invite la micul dejun.

– Regret că te-am dezamăgit, domnule Gronevelt, spusese Cross.

Gronevelt îl privise cu gravitate şi-i răspunsese:

– Într-o bună zi, cu îngăduinţa tatălui tău, va trebui să vii să lucrezi pentru mine.

În decursul anilor, Cross studiase cu atenţie relaţia dintre tatăl său şi Gronevelt. Erau buni prieteni, luau masa împreună o dată pe săptămînă, iar Pippi îi purta lui Gronevelt un vădit respect, pe care nu-l arăta nici Familiei Clericuzio. La rîndul său, Gronevelt nu părea să se teamă de Pippi, ci îi punea la dispoziţie întreg confortul hotelului Xanadu, cu excepţia vilelor. În plus, Cross observase că Pippi cîştiga săptămînal opt mii de dolari la hotel. Atunci înţelesese. Familia Clericuzio şi Alfred Gronevelt erau asociaţi la hotelul Xanadu. Cross era conştient că Gronevelt manifesta un interes deosebit faţă de el, arătîndu-i o deosebită consideraţie. Dovadă erau jetoanele negre, oferite în dar în această scurtă vacanţă. Mai existaseră şi alte semne de bunăvoinţă. Cross beneficia de serviciile gratuite ale hotelului, pentru el şi pentru prietenii lui. La absolvirea liceului, Gronevelt îi dăruise un automobil decapotabil. Încă de la vîrsta de şaptesprezece ani, Gronevelt îl prezentase dansatoarelor de la hotel într-un mod deosebit de afectuos, ca să apară important în ochii lor. Cu anii, Cross ajunsese să-şi dea seama că, în pofida vîrstei, bătrînul adesea invita femei la masă în apartamentul său şi, din cîte vorbeau fetele, Gronevelt era o partidă strălucită. Niciodată nu întreţinea o relaţie de durată, dar oferea cadouri atît de generoase, încît femeile îl venerau. Orice femeie care îşi păstra favorurile lui timp de o lună devenea bogată.

O dată, într-una dintre convorbirile lor de la profesor la elev, cînd Gronevelt îl învățase ce înseamnă să conduci un mare hotel-cazino ca Xanadu, Cross îndrăznise să-l întrebe despre relațiile cu femeile, de la patron la angajat.

Gronevelt îi zîmbise.

– Eu las dansatoarele în seama șefului secției divertisment. Pe celelalte le tratez la fel ca pe bărbați. Dar, dacă îmi ceri sfaturi legate de viața ta afectivă, trebuie să-ți spun un lucru. De regulă, un bărbat inteligent și rezonabil nu are motive să se teamă de femei. Trebuie să te ferești de două lucruri. Primul și cel mai periculos: o domnișoară disperată. Al doilea: o femeie mai ambițioasă decît tine. Să nu mă crezi lipsit de suflet, pot privi situația și din perspectiva femeilor, dar asta nu ne interesează. Am fost un om norocos, am iubit Xanadu mai mult decît orice pe lume. Trebuie totuși să-ți mărturisesc regretul meu că nu am copii.

– Se pare că duci o viață perfectă, spusese Cross.

– Crezi? întrebase Gronevelt. Ei bine, plătesc prețul.

La reședința din Quogue femeile din Familia Clericuzio roiau în jurul lui Cross. La vîrsta de douăzeci de ani acesta era în floarea tinereții și bărbăției – frumos, grațios, puternic și, pentru anii lui, surprinzător de galant. Familia făcea glume, nu chiar lipsite de maliției caracteristică țăranilor sicilieni, spunînd că, slavă Domnului, băiatul semăna cu mama, nu cu tatăl lui.

În duminica Paștelui, cînd peste o sută de rubedenii sărbătoreau învierea lui Hristos, Cross află de la vărul său Dante ultima piesă a mozaicului care compunea personalitatea tatălui său.

În întinsa grădină, împrejmuită cu ziduri, a reședinței Clericuzio, Cross văzu o fată frumoasă flirtînd cu un grup de tineri. Văzu cum tatăl său se duce la masa pe care era aranjat bufetul, apoi cum ia un platou cu cîrnăciori la grătar, adresînd în treacăt o remarcă înspre grupul fetei. Văzu cum fata se ferește din calea lui. De regulă, femeile îl plăceau pe Pippi; urîțenia, buna dispoziție și veselia lui le dezarmau.

Dante fusese și el martor la această scenă.

– Frumoasă fată! exclamă, zîmbind, vărul lui. Hai să mergem la ea s-o salutăm.

Făcu prezentările.

– Lila, începu el, acesta este vărul nostru, Cross.

Lila era de vîrsta lor, dar încă neîmplinită ca femeie; avea acea frumusețe puțin imperfectă a adolescenței. Părul ei era de culoarea mierii, pielea îi strălucea parcă împrospătată de un izvor interior, dar avea gura prea vulnerabilă,

parcă nu pe deplin formată. Purta un pulover alb de angora, care dădea pielii o nuanță aurie. Cross se îndrăgosti de ea din prima clipă.

Dar cînd încercă să-i adreseze cuvîntul, Lila nu-i dădu nici o atenție și se îndreptă spre altă masă, unde era sanctuarul matroanelor.

– Cred că nu-i place de mine, îi spuse Cross lui Dante, oarecum intimidat.

Dante îi zîmbi răutăcios.

Dante devenise un tînăr straniu, avea o figură inteligentă, vicleană și o extraordinară vitalitate. Părul negru și aspru, moștenit de la neamul Clericuzio, era ținut prizonier sub o beretă ciudată în stil renascentist. Extrem de scund, abia trecut de un metru cincizeci, era nespus de sigur pe el, poate fiindcă se știa preferatul bătrînului Don. În permanență afișa o expresie maliționsă. Dante se întoarse către Cross.

– Numele ei de familie e Anacosta.

Cross își aminti numele. Cu un an în urmă în familia Anacosta se petrecuse o tragedie. Capul familiei și fiul cel mare fuseseră împușcați mortal într-o cameră de hotel din Miami. Dante se uita la Cross, așteptînd un răspuns. Cross se străduia să rămînă impasibil.

– Și? întrebă el.

– Lucrezi pentru tatăl tău, așa-i? zise Dante.

– Bineînțeles, răspunse Cross.

– Și vrei să te întîlnești cu Lila? Nu ești în toate mințile! rîse el. Cross intui apropierea pericolului. Rămase tăcut. Nu știi cu ce se ocupă tatăl tău? continuă Dante.

– Adună taxe, răspunse Cross.

Dante clătină din cap.

– Trebuie să afli. Tatăl tău lichidează oameni în numele Familiei. E Ciocanul numărul unu al ei.

Cross avu senzația că toate misterele din viața lui se risipeau parcă sub semnul unei baghete magice. Dezgustul mamei lui față de Pippi, respectul de care se bucura tatăl său în rîndul prietenilor și al Familiei Clericuzio, absențele inexplicabile ale lui Pippi timp de mai multe săptămîni, arma de care nu se despărțea niciodată, glumele echivoce pe care el nu le înțelegea. Îi veni în gînd procesul în care tatăl lui fusese acuzat de crimă, alungă cumva din amintirile copilăriei pe cea a nopții în care Pippi îl luase de mînă. Apoi îl inundă o stranie afecțiune pentru tatăl lui, sentimentul că trebuia cumva să-l apere, acum cînd era atît de vulnerabil.

Dar mai presus de orice, Cross simți o mînie fără margini pentru faptul că vărul lui îndrăznise să-i spună acest adevăr.

– Nu, asta nu ştiu, îi răspunse el lui Dante. Şi nici tu nu ştii. Asta nu ştie nimeni. Abia se abţinu să nu continue: „Iar tu te poţi duce dracului, vierme nerușinat ce eşti!“ În loc de aceasta, îi zîmbi lui Dante şi-l întrebă: De unde naiba ţi-ai luat şapca aia caraghioasă?

Virginio Ballazzo pregătea copiii pentru tradiţionala expediţie de căutare a ouălor de Paşti, cu priceperea unui clovn înnăscut. Adună în jurul lui copiii, minunate flori în veşminte de Paşti, cu chipurile micuţe ca nişte petale, cu pielea albă ca şi coaja de ou, cu pălărioarele împodobite cu panglici trandafirii şi cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Balazzo dădu fiecăruia cîte un coş făcut din paie şi o sărutare plină de căldură, apoi strigă:

– Daţi-i drumul!

Copiii se risipiră în toate direcţiile.

Virginio Ballazzo oferea la rîndul lui o imagine de zile mari, cu hainele lucrate la Londra, cu pantofii făcuţi în Italia, cămăşile luate din Franţa şi părul tuns de un Michelangelo din Manhattan. Viaţa se arătase generoasă cu Virginio şi-l binecuvîntase cu o fiică aproape la fel de frumoasă ca şi copiii.

Lucille, alintată Ceil, avea optsprezece ani şi în această zi era mîna dreaptă a tatălui ei. În timp ce-i întindea părintelui ei coşuleţele, bărbaţii de pe peluză scoteau fluierături admirative. Lucille purta pantaloni scurţi şi o bluză albă decoltată. Avea pielea bronzată într-un frumos ciocolatiu deschis. Îşi răsucise părul negru în jurul capului, ca o coroană, şi arăta ca o tînără regină a frumuseţii, sănătăţii, prospeţimii, răspîndind în jur acea fericire autentică pe care o creează starea de bună dispoziţie.

Cu coada ochiului îi zări pe Cross şi pe Dante ciondănindu-se şi observă că, preţ de o clipă, Cross rămase cu colţurile gurii căzute, ca după o lovitură năprasnică. Ţinînd pe braţ ultimul coşuleţ, se duse pînă la locul unde stăteau Dante şi Cross.

– Care din voi vrea să caute ouă? întrebă fata cu un zîmbet larg şi vesel, întinzîndu-le coşuleţul.

Cei doi tineri o priviră cu uimire şi admiraţie. Lumina tîrzie a după-amiezii îi aurea pielea, iar ochii îi sclipeau de încîntare. Bluza albă se umfla ademenitor, şi totuşi atît de feciorelnic, iar coapsele rotunde aveau culoarea laptelui.

În acel moment una dintre fetiţe începu să ţipe. Toţi întoarseră privirea către ea. Fetiţa găsise un ou uriaş, mare cît o bilă de popice şi pictat în nuanţe vii de roşu şi albastru. Fetiţa se luptase să-l pună în coş, cu frumoasa ei pălărioară de paie căzută într-o parte, cu ochii măriţi de uimire şi înverşunare. Dar oul se spărsese şi din el zburase o păsărică micuţă. De aceea ţipase.

Petie traversă în fugă pajiştea şi luă fetiţa în braţe ca s-o liniştească. Fusese una dintre farsele lui şi toată lumea rîdea.

Fetiţa îşi aranjă cu grijă pălărioara, apoi ţipă cu voce ascuţită:

– M-ai păcălit!

Şi îl plesni pe Petie peste obraz. Mulţimea izbucni în hohote de rîs, iar fetiţa fugi de lîngă Petie, care continua să-i ceară iertare. El o prinse în braţe şi-i oferi un ou de Paşti decorat cu pietre preţioase şi agăţat la capătul unui lanţ de aur. Fetiţa îl luă şi-l sărută pe obraz.

Ceil îl apucă de mînă pe Cross şi-l duse pe terenul de tenis, aflat la o sută de metri de casă. Se aşezară în vestiarul cu trei pereţi şi cu deschidere spre partea opusă pajiştii pe care avea loc petrecerea, astfel încît să poată fi feriţi de ochii lumii.

Umilit, Dante îi urmări cum se îndepărtau. Era foarte conştient că Cross avea o înfăţişare mai atrăgătoare şi se simţea disprefuit. Totuşi, se mîndrea că avea un văr atît de frumos. Spre surpriza lui, se trezi că ţinea în mînă coşuleţul, aşa că ridică din umeri, apoi începu şi el să caute ouă.

În intimitatea vestiarului, Ceil prinse în palme obrazul lui Cross şi-l sărută pe buze. Sărutările ei erau tandre şi uşoare ca o adiere. Dar cînd el îşi vîrî mîinile pe sub bluza fetei, ea îl dădu deoparte. Chipul ei era numai zîmbet.

– Mi-am dorit să te sărut încă de la zece ani, spuse ea. Astăzi era ocazia cea mai potrivită.

Aţîţat de sărutările ei, Cross o întrebă:

– De ce?

– Pentru că eşti atît de frumos şi de perfect, răspunse Ceil. Într-o zi ca aceasta nu există păcat. Îşi strecură mîna într-a lui. Nu-i aşa că avem familii minunate? Apoi îl întrebă pe neaşteptate: De ce ai rămas cu tatăl tău?

– Aşa s-a întîmplat, răspunse Cross.

– E adevărat că ai avut un schimb de cuvinte cu Dante? întrebă Ceil. E un mare ticălos.

– N-am avut nimic cu Dante, explică Crooss. Pur şi simplu, glumeam. Şi el e amator de farse, la fel ca unchiul Petie.

– Dante e prea necioplit, insistă Ceil şi-l sărută din nou. Îl ţinea strîns de mîini. Tata cîştigă foarte mulţi bani, acum va cumpăra o casă în Kentucky şi un Rolls Royce model 1920. Are deja trei maşini de epocă şi intenţionează să cumpere cai în Kentucky. Ce-ar fi să vii mîine să vezi maşinile? Întotdeauna ţi-a plăcut cum gătesţe mama.

– Mîine trebuie să mă întorc la Vegas, spuse Cross. Acum lucrez la Xanadu.

Ceil îl strînse uşor de mînă.

– Detest Las Vegas, spuse ea. Mi se pare un oraş dezgustător.

– Mie mi se pare nemaipomenit, o contrazise, zîmbind, Cross. Cum de-l deteşti dacă n-ai fost niciodată acolo?

– Pentru că oamenii aruncă cu banii cîştigaţi din greu, răspunse Ceil cu indignare tinerească. Slavă Domnului că tata nu joacă jocuri de noroc. Pe urmă, toate fetele acelea desfrînate...

Cross rîse.

– Eu habar n-am, răspunse el. Nu mă ocup decît de terenul de golf. Nici n-am văzut cum arată cazinoul.

Ea îşi dădu seama că Cross glumea, totuşi spuse:

– Dacă te invit să mă vizitezi după ce plec la colegiu, ai să vii?

– Desigur, încuviinţă Cross. Avea mult mai multă experienţă în acest fel de jocuri decît ea. Îl înduioşa inocenţa fetei, felul în care îi ţinea mîinile, faptul că nu cunoştea adevăratele îndeletniciri ale tatălui ei şi ale Familiei. Înţelegea că Ceil nu făcea decît să-l încerce, îndemnată de vremea frumoasă, de explozia feminităţii, şi era mişcat de sărutările ei tandre şi lipsite de senzualitate. Ar fi mai bine să ne întoarcem la petrecere, propuse el.

Se înapoiară mînă în mînă la locul unde se desfăşura picnicul. Tatăl ei, Virginio, îi observă primul şi, frecîndu-şi un deget de altul, exclamă vesel:

– Ruşine, ruşine!

Apoi îi îmbrăţişă pe amîndoi. Era o zi pe care Cross avea să şi-o amintească întotdeauna pentru puritatea ei, pentru copiii îmbrăcaţi în culoarea albă a inocenţei, ca să vestească Învierea lui Hristos, şi pentru faptul că, în sfîrşit, înţelesese cine era tatăl lui.

Cînd Pippi şi Cross se întoarseră la Vegas, relaţia dintre ei era cu totul alta. Fără îndoială, Pippi ştia că fiul său aflase secretul, aşa că se purta faţă de Cross mai afectuos decît de obicei, oferindu-i diverse atenţii. Cross era surprins că sentimentele faţă de tatăl său nu se schimbaseră, că îl iubea la fel ca înainte. Nu-şi putea imagina existenţa fără tatăl lui, fără Familia Clericuzio, fără Gronevelt şi hotelul Xanadu. Aceasta era viaţa pe care trebuia s-o trăiască şi nu regreta. Totuşi, în el începea să crească nerăbdarea. Trebuia să facă un nou pas.

CARTEA A TREIA

Claudia De Lena
Athena Aquitane

Capitolul 4

Claudia de Lena parcurgea cu maşina distanţa dintre apartamentul ei de pe Pacific Palisades şi reşedinţa din Malibu a Athenei, gîndindu-se ce trebuia să-i spună actriţei ca s-o convingă să reia filmările la Messalina.

Pentru Claudia acest lucru era la fel de important ca şi pentru studio. Messalina era primul ei scenariu original; cele dinainte fuseseră adaptări după romane, rescrieri sau prelucrări ale altor scenarii şi colaborări.

De asemenea, Claudia era coproducătoare la Messalina, ceea ce-i conferea o influenţă cum nu avusese niciodată pînă atunci. La aceasta se adăuga o cotă substanţială din profituri. Ar fi trebuit să cîştige o sumă într-adevăr impresionantă. După aceea putea face pasul următor, acela de producător şi scenarist. Era poate singura persoană la vest de Mississippi care nu dorea să regizeze; activitatea de regizor necesita o cruzime în relaţiile dintre oameni pe care Claudia nu o putea accepta.

Relaţia ei cu Athena era una de sinceră prietenie, nu amiciţia profesională a unor colege de muncă din industria filmului. Fără îndoială, Athena ştia ce importanţă avea filmul pentru cariera Claudiei. Athena era o femeie inteligentă. Ceea ce Claudia nu reuşea să înţeleagă era teama Athenei de Boz Skannet. Athena nu se temuse niciodată de nimeni şi de nimic.

Ei bine, măcar un lucru putea să afle. Să descopere ce anume o înfricoşa pe Athena şi s-o ajute. Bineînţeles, trebuia s-o ajute pe Athena să nu-şi distrugă întreaga carieră. La urma urmei, cine ştia mai multe decît Claudia despre complicaţiile şi capcanele din industria filmului?

Claudia De Lena visase să ajungă scriitoare la New York. Nu-şi pierduse curajul cînd, la vîrsta de optsprezece ani, primul ei roman fusese refuzat de douăzeci de editori. Dimpotrivă, hotărîse să se mute la Los Angeles şi să-şi încerce condeiul la scenarii de film.

Întrucît era spirituală, ageră şi talentată, la Los Angeles îşi făcuse numeroşi prieteni. Se înscrisese la un curs de scenarişti de film în cadrul Universităţii din Los Angeles, unde întîlnise un băiat al cărui tată era un renumit specialist în chirurgie estetică. Cei doi tineri deveniseră amanţi, băiatul era fascinat de trupul şi de inteligenţa Claudiei. Aşadar, îi reconsiderase poziţia din aceea de parteneră la pat în cea de „relaţie serioasă" şi o invitase la masă în familie. Tatăl lui, chirurgul, se arătase încîntat de Claudia. După masă, chirurgul îi luase obrazul în mîini.

– E păcat ca o fată ca tine să nu fie frumoasă, aşa cum merită, îi spusese el. Să nu te simţi jignită, e un neajuns cît se poate de normal. Şi ţine de meseria mea. Dacă vrei, pot să-ţi rezolv problema.

Claudia nu se simţise jignită, ci indignată.

– La ce-mi trebuie să fiu frumoasă? Ce folos aş trage din asta? întrebase ea, zîmbind. Pentru fiul dumitale sînt destul de atrăgătoare.

– Toate foloasele din lume, răspunsese chirurgul. Iar cînd vei ieşi din mîinile mele, vei fi prea frumoasă pentru fiul meu. Eşti o fată adorabilă şi inteligentă, dar înfăţişarea îţi conferă putere. Chiar vrei să stai deoparte toată viaţa, în timp ce bărbaţii se înghesuie în jurul unor femei atrăgătoare care nu au nici măcar a zecea parte din inteligenţa ta? Iar tu să fii nevoită să stai ca o momîie, pentru că ai un nas prea gros şi o bărbie de gangster mafiot? Spunînd acestea, o bătuse uşor pe obraz şi adăugase cu blîndeţe: Nu voi avea prea mult de lucru. Ai ochi frumoşi şi gură frumoasă. Iar silueta ta e demnă de un star de cinema.

Claudia tresări. Ştia că seamănă cu tatăl ei; comparaţia cu un gangster mafiot atinsese un punct nevralgic.

– Oricum, nu contează, răspunsese ea. Nu vă pot plăti onorariul.

– Încă ceva, insistase chirurgul. Cunosc bine cum stau lucrurile în lumea filmului. Eu am prelungit cariera unor vedete ale ecranului, bărbaţi şi femei. Cînd va sosi ziua să prezinţi un film la studio, înfăţişarea ta va avea un cuvînt greu de spus. Poate ţi se pare nedrept. Ştiu că eşti o fată talentată. Dar aşa e în cinematografie. Gîndeşte-te ca la o necesitate de ordin profesional, nu la relaţia bărbat-femeie. Deşi şi acest lucru are importanţă. Observase că ea încă şovăia. Am să te operez gratis, adăugase chirurgul. O fac pentru tine şi pentru fiul meu. Deşi mă tem că, o dată ce vei fi frumoasă, aşa cum mi te închipui eu, băiatul meu îşi va pierde prietena.

Claudia ştiuse întotdeauna că nu era frumoasă; acum îi venise în minte preferinţa tatălui ei pentru Cross. Oare dacă ar fi fost frumoasă, ar fi avut un alt destin? Pentru prima oară îl studiase cu atenţie pe chirurg. Era un bărbat

frumos, cu o privire blîndă, care părea că înţelege ce se petrecea în sufletul ei. Rîsese şi spusese:

– Okay. Transformaţi-mă într-o Cenuşăreasă.

Chirurgul nu avusese chiar atît de mult de lucru. Îi subţiase nasul, îi rotunjise bărbia şi-i subţiase pielea. La revenirea în lume, Claudia era o femeie drăguţă, cu o înfăţişare mîndră şi un nas perfect: o prezenţă impresionantă, poate nu frumoasă în adevăratul sens al cuvîntului, dar, într-un fel, cu atît mai atrăgătoare.

Rezultatele profesionale fuseseră miraculoase. Deşi foarte tînără, Claudia obţinuse o întrevedere personală cu Melo Stuart, care-i devenise impresar. El îi obţinuse mici retuşuri de scenarii şi o invitase la petreceri la care cunoscuse producători, regizori şi mari actori. Îi cucerise pe toţi. În următorii cinci ani, cu toată tinereţea ei, ajunsese să fie etichetată drept scenarist categoria A pentru filme de categoria A. În viaţa particulară efectul fusese la fel de spectaculos. Chirurgul avusese dreptate. Fiul lui nu rezistase în faţa concurenţei. Claudia avusese o serie de legături amoroase – unele chiar pasiuni – cu care s-ar fi mîndrit şi o vedetă a ecranului.

Claudiei îi plăcea la nebunie să lucreze în cinematografie. Îi plăcea să colaboreze cu alţi scenarişti, să intre în dispute cu producătorii, să-i măgulească pe regizori: primilor le spunea cum să economisească bani, realizînd scenariul într-un anume fel, pe ceilalţi îi sfătuia cum să aplice scenariul în cel mai artistic mod cu putinţă. Admira profund actorii şi actriţele, modul în care se conformau indicaţiilor ei, menite să-i facă să joace mai bine şi mai convingător. Îi plăcea magia decorurilor, pe care cei mai mulţi le socoteau plicticoase, îi plăcea camaraderia din cadrul echipei de filmare şi nu avea mustrări de conştiinţă cînd se culca cu bărbaţi „sub condiţia ei".

O entuziasma procesul de deschidere a unui film, succesul sau eşecul lui. Considera cinematografia o mare formă de artă şi, cînd i se cerea să rescrie un scenariu, îşi imagina că este un fel de medic şi nu opera schimbări doar ca să-şi facă un renume. La vîrsta de douăzeci şi cinci de ani se bucura de o reputaţie extraordinară şi de prietenia a nenumărate celebrităţi, cea mai apropiată fiindu-i Athena Aquitane.

Dar ceea ce o surprindea mai mult era sexualitatea ei debordantă. Faptul de a se culca cu un bărbat era pentru ea la fel de firesc ca orice act de prietenie. Niciodată n-o făcea pentru vreun profit, era mult prea talentată pentru asta; uneori glumea spunînd că celebrităţile se culcau cu ea ca să primească un rol în următorul ei scenariu.

Prima aventură o avusese chiar cu chirurgul, care se dovedise mult mai fermecător şi mai versat decît fiul său. Probabil încîntat de propria-i realizare, se

oferise s-o instaleze într-un apartament, cu o alocaţie săptămînală, nu numai ca să facă sex, ci şi pentru plăcerea de a fi în compania ei. Claudia îl refuzase cu zîmbetul pe buze şi-i spusese:

– Parcă era vorba că renunţi la onorariu.

– Deja te-ai achitat, replicase el. Sper însă că ne vom putea vedea din cînd în cînd.

– Bineînţeles, răspunsese Claudia.

Ceea ce i se părea extraordinar era că putea face dragoste cu bărbaţi atît de deosebiţi, de diferite vîrste, tipuri şi înfăţişări. Şi să-i placă de fiecare dată. Ca o amatoare de mîncăruri rafinate, care gusta tot felul de delicatese inedite. Îi îndruma pe actorii şi scenariştii aflaţi la început de carieră, dar nu acesta era rolul care-i plăcea mai mult. Era dornică să înveţe. Aşadar, îi socotea pe cei mai vîrstnici decît ea mult mai interesanţi.

Într-o noapte de pomină avusese o aventură cu însuşi marele Eli Marrion. Îi plăcuse, deşi nu fusese chiar o reuşită.

Se întîlniseră la o petrecere organizată de Studiourile LoddStone şi ea îi trezise interesul lui Marrion, pentru că nu se temuse de el şi pentru că adusese critici dure celui mai recent film de succes. De asemenea, Marrion o auzise respingînd avansurile lui Bobby Bantz printr-o vorbă de duh, care-l făcuse pe acesta să-şi uite supărarea.

În ultimii ani Eli Marrion renunţase la sex. Efortul se dovedea mai mare decît satisfacţia, întrucît bătrînul era aproape impotent. Cînd o invitase pe Claudia să-l însoţească la vila din Beverly Hills, proprietate a Studiourilor LoddStone, îşi închipuise că ea accepta din pricina funcţiei lui. Nu ştia că adevăratul motiv fusese curiozitatea ei sexuală. Cum era să te culci cu un bărbat atît de influent şi atît de bătrîn? Acest lucru nu se dovedise de ajuns, Claudia îl găsise pe Marrion atrăgător, în ciuda vîrstei. Chipul lui de gorilă putea fi chiar frumos cînd zîmbea, aşa cum zîmbise cînd îi spusese că toată lumea i se adresa cu numele de Eli, chiar şi nepoţii. Inteligenţa şi farmecul lui firesc o uimiseră, întrucît auzise despre el că ar fi un om necruţător. Relaţia promitea să fie interesantă.

În dormitorul apartamentului de la parterul vilei din Beverly Hills Claudia remarcase amuzată că bătrînul era un timid. Lăsînd la o parte orice urmă de sfială, Claudia îl ajutase să se dezbrace şi, în timp ce el îşi aşeza hainele împăturite pe un fotoliu, se dezbrăcase la rîndul ei, îl îmbrăţişase şi se urcase alături de el sub cuvertură. Marrion încercase să facă o glumă.

– Cînd regele Solomon era pe moarte, i-au fost trimise în pat cîteva fecioare ca să-l încălzească.

– În acest caz, n-am să-ţi pot fi de mare folos, răspunsese Claudia.

Îl sărutase şi-l luase în braţe. Buzele lui aveau o căldură plăcută. Pielea avea o uscăciune ca de ceară, deloc dezgustătoare. Rămăsese surprinsă de fragilitatea lui în momentul în care îşi scosese hainele şi pantofii. O clipă se gîndise ce mult însemna un costum de trei mii de dolari pentru un om cu influenţă. Dar contrastul dintre trupul delicat şi capul mare o înduioşase. Nu fusese scîrbită. După zece minute de mîngîieri şi sărutări (marele Marrion săruta la fel de inocent ca un copil) amîndoi îşi dăduseră seama că el era complet impotent. Marrion îşi jurase că era pentru ultima oară cînd îşi aducea în pat o femeie. Oftase şi se relaxase, înlănţuit de braţele Claudiei.

– Okay, Eli, zisese Claudia. Acum am să-ţi spun în amănunt de ce filmul tău e o porcărie, începînd cu aspectul financiar şi terminînd cu cel artistic. Continuînd să-l mîngîie cu blîndeţe, îi făcuse o analiză inteligentă a scenariului, a regiei şi a actorilor. Nu numai că e un film prost, spusese Claudia, dar nici nu poate fi vizionat. Şi asta pentru că nu are un fir epic, tot ce vezi e o succesiune de cadre pe care regizorul le consideră un subiect de film. Iar actorii nu fac decît să-i execute indicaţiile, conştienţi că e o mare porcărie.

Marrion o ascultase cu un zîmbet binevoitor. Se simţea foarte bine. Îşi dădea seama că o latură esenţială a existenţei lui se încheiase, fiindcă era la apusul vieţii. Gîndul că nu va mai face niciodată dragoste cu o femeie, nici nu va mai încerca, nu era umilitor. Ştia că Claudia nu va povesti altora despre această noapte şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ce mai conta? Lui îi rămînea puterea peste semenii lui. Încă era capabil să modifice destinele a mii de oameni atîta timp cît rămînea în viaţă. Acum însă îl interesa analiza filmului.

– Nu înţelegi, spusese el. Eu pot face să se nască un film, însă nu-l pot realiza. Ai perfectă dreptate, niciodată n-am să-l mai angajez pe acel regizor. Talentul nu pierde bani, eu, da. Însă talentul trebuie să-şi asume criticile. Întrebarea pe care mi-o pun eu e dacă un film va avea succes de casă. Dacă devine şi operă de artă, nu-i decît o întîmplare fericită.

În timp ce vorbeau, Marrion se dăduse jos din pat şi începuse să se îmbrace. Claudia detesta să vadă bărbaţii îmbrăcîndu-se, era mult mai dificil să le vorbeşti în astfel de momente. Oricît părea de ciudat, Marrion i se păruse mult mai uşor de iubit cînd fusese dezbrăcat; picioarele descărnate, trupul împutinat, capul uriaş, toate îi inspirau milă şi afecţiune. Ca o ciudăţenie, chiar şi flasc, penisul lui era mai mare decît al majorităţii bărbaţilor, în stare de repaus. Îşi propusese să nu uite să-l întrebe pe chirurgul ei despre acest detaliu. Oare penisul se mărea pe măsură ce devenea inutilizabil?

Acum vedea cît de obositor era pentru Marrion să-şi încheie cămaşa şi să-şi prindă butonii. Sărise jos din pat ca să-l ajute.

Marrion îi studiase goliciunea. Claudia avea un trup mai frumos decît multe staruri cu care se culcase, însă creierul nu i se înfierbîntase şi nici trupul nu-i zvîcnise în faţa frumuseţii ei. Dar el nu simţise nici regret, nici tristeţe.

Claudia îl ajutase să-şi pună pantalonii, să-şi încheie cămaşa şi să-şi prindă butonii. Îi îndreptase cravata cafenie şi-i periase cu degetele părul argintiu, dîndu-l pe spate. El îşi pusese sacoul şi rămăsese în picioare, din nou stăpîn pe puterea sa vizibilă. Ea îl sărutase şi-i spusese:

– M-am simţit bine.

Marrion o studiase de parcă i-ar fi fost cumva duşmancă. Apoi îi adresase celebrul său zîmbet, care-i ştergea urîţenia trăsăturilor. Acceptase faptul că sinceritatea ei nu era prefăcută, că avea inimă bună, punînd probabil aceste însuşiri pe seama tinereţii. Păcat că lumea în care trăia avea s-o schimbe.

– Ei bine, cel puţin, îţi pot oferi o masă, spusese Marrion.

Ridicase receptorul, ca să sune serviciul la cameră.

Claudiei îi era foame. Înghiţise cît ai clipi o farfurie de supă, raţă cu legume şi o cupă uriaşă cu îngheţată de căpşuni. Marrion mîncase foarte puţin, însă nu ezitase să golească o sticlă de vin. Discutaseră despre filme şi cărţi şi, spre uimirea ei, Claudia descoperise că Marrion citise mult mai mult decît ea.

– Mi-ar fi plăcut să fiu scriitor, mărturisise Marrion. Îmi place să scriu, cărţile sînt pentru mine o mare bucurie. Dar să ştii că rareori mi-a fost dat să întîlnesc un scriitor pe care să-l plac ca om, chiar dacă îi ador cărţile. De pildă, Ernest Vail. Scrie cărţi frumoase, dar în viaţa de toate zilele e o pacoste. Cum se poate una ca asta?

– Pentru că scriitorii şi cărţile lor sînt două lucruri total diferite, răspunsese Claudia. Cărţile reprezintă chintesenţa a tot ce e mai bun în ei. Ca o tonă de rocă, pe care trebuie s-o fărîmi ca să găseşti un diamant minuscul – dacă aşa se obţin diamantele.

– Îl cunoşti pe Ernest Vail? întrebase Marrion. Claudia remarcase că întrebarea lui nu conţinea nici urmă de obscenitate. Probabil ştia că ea avusese o legătură cu Vail. Ei bine, îmi place cum scrie, dar pe el nu pot să-l sufăr. Şi are o pică aproape demenţială pe studiouri.

Claudia îl bătuse pe mînă, familiaritate permisă acum, după ce-l văzuse în pielea goală.

– Orice talent are pică pe studiouri, răspunsese ea. Nu-i vorba de ceva personal. În definitiv, nici tu nu eşti chiar un înger în relaţiile de afaceri. Poate că eu sînt singura scriitoare din oraş care te place.

Rîseseră amîndoi.

Înainte de a se despărţi, Marrion îi spusese Claudiei:

– Oricînd ai o problemă, te rog să mă suni.

Era o frază care-i dădea a înţelege că nu dorea să continue o relaţie personală.

Claudia pricepuse mesajul.

– Nu voi profita niciodată de această ofertă, răspunsese ea. Dar, dacă ai probleme cu scenariul, atunci sună-mă tu. Sfaturile mele nu te vor costa nimic, iar dacă trebuie să-l scriu eu, va trebui să-mi plăteşti onorariul cuvenit.

Voise să-i spună că, din punct de vedere profesional, el va avea mai multă nevoie de ea decît ea de el. Ceea ce, desigur, nu era adevărat, totuşi îi dădea a înţelege că ea avea încredere în propriul talent. Se despărţiseră prieteni.

Pe Pacific Coast Highway traficul nu era intens. Claudia privi în stînga, spre oceanul scînteietor, şi se miră cît de puţină lume era pe plajă. Cîtă deosebire faţă de Long Island, unde trăise cînd era mai tînără. Deasupra capului văzu deltaplane plutind în direcţia plajei, chiar deasupra liniilor de înaltă tensiune. În dreapta văzu o mulţime de oameni adunaţi în jurul unei camionete cu aparatură audio şi a unor uriaşe camere de filmat. Cineva turna un film. Ce mult îi plăcea Pacific Coast Highway! Şi cît o detesta Ernest Vail! Spunea că a conduce o maşină pe autostradă era ca şi cum ai lua un feribot spre iad...

Claudia De Lena îl întîlnise pentru prima oară pe Vail pe vremea cînd fusese angajată să lucreze la scenariul unui film după cel mai bun roman al lui. Întotdeauna îi plăcuseră cărţile lui Vail, avea propoziţii nespus de elegante, care curgeau una după alta, ca notele muzicale. Vail înţelegea viaţa şi tragediile personale. Capacitatea lui de a fi de fiecare dată altul o fermeca la fel ca poveştile cu zîne din copilărie. Fusese încîntată să-l cunoască. Dar omul Ernest Vail era o cu totul altă persoană.

La vremea aceea Vail era abia trecut de cincizeci de ani. Prezenţa lui fizică nu avea nimic din graţia prozei pe care o scria. Era scund, îndesat şi avea un început de chelie pe care nu se ostenea să-l ascundă. Poate că îşi înţelesese şi iubise personajele din cărţi, în schimb era total străin de manierele din viaţa cotidiană. Probabil că unul dintre elementele farmecului său era inocenţa copilărească. Abia cînd ajunsese să-l cunoască mai bine, Claudia descoperise că în spatele acestei inocenţe exista o inteligenţă ieşită din comun, capabilă să ofere satisfacţii. La fel ca un copil, Vail putea fi spiritual fără voia lui şi avea egoismul fragil al copilăriei.

La acel mic dejun, servit în Polo Lounge, Ernest Vail îi păruse cel mai fericit bărbat din lume. Romanele scrise de el îi cîştigaseră o reputaţie solidă în rîndul criticilor, precum şi bani frumoşi, care pentru el nu aveau nici o

importanţă. Apoi apăruse ultima sa carte, care avusese un enorm succes de public şi pe care Studiourile LoddStone o ecranizau în acel moment. Vail scrisese scenariul, iar Bobby Bantz şi Skippy Deere tocmai îi spuneau cît era de minunat. Spre uimirea Claudiei, Vail înghiţea laudele lor ca o actriţă de mîna a treia care se lasă trasă înspre canapea, în speranţa că va primi un rol. De ce dracu' îşi închipuia Vail că venise Claudia la acea întîlnire? Ceea ce o îndurera era faptul că aceiaşi Bantz şi Deere declaraseră cu o zi înainte că scenariul era „un rahat". Nu fusese o cruzime şi nici măcar o expresie peiorativă. Un rahat era, pur şi simplu, ceva care nu mergea.

Claudia nu fusese dezamăgită de urîţenia lui Vail, la urma urmei nici ea nu fusese o frumuseţe pînă cînd ieşise de sub bisturiul chirurgului. Mai mult decît atît, într-un fel o încînta credulitatea şi entuziasmul lui.

– Ernest, am angajat-o pe Claudia ca să te ajute. E foarte bună profesionistă, cea mai bună în branşa asta, şi va face un film mare. Eu unul ghicesc de pe acum că va fi un uriaş succes. Şi, nu uita, ai zece la sută din profitul net.

Claudia văzuse că Vail înghiţise momeala. Sărmanul nici măcar nu ştia că zece la sută din profitul net însemna zece la sută din nimic.

Vail îi fusese sincer recunoscător pentru ajutorul acordat.

– Desigur, acceptase el, pot învăţa de la ea. Să scrii scenarii e mult mai amuzant decît să scrii cărţi, pentru mine e ceva cu totul nou.

– Ernest, intervenise Deere pe un ton liniştitor, tu ai un fler înnăscut. Aici poţi găsi de lucru din belşug. Te poţi îmbogăţi din acest film, mai ales dacă are succes şi dacă obţine Premiul Oscar.

Claudia îi studia pe cei doi bărbaţi. Două javre şi un fraier, un trio obişnuit la Hollywood. Dar parcă ea fusese mai deşteaptă? N-o regulase Deere atît la propriu cît şi la figurat? Cu toate acestea, nu se putea stăpîni să nu-l admire pe Skippy. Părea absolut sincer.

Claudia ştia că proiectul era deja la mare ananghie şi că incomparabilul Benny Sly lucra în urma ei, transformîndu-l pe eroul intelectual al lui Vail într-un personaj cu totul nou, o combinaţie de James Bond, Sherlock Holmes şi Casanova. Din cartea lui Vail nu avea să mai rămînă decît scheletul.

Dintr-un sentiment de compătimire Claudia acceptase să ia masa cu Vail în aceeaşi seară, ca să facă planuri legate de colaborarea la scenariu. Unul dintre trucurile colaborării era evitarea oricăror implicaţii sentimentale, motiv pentru care, în timpul şedinţelor de lucru, ea adoptase o înfăţişare cît mai puţin atrăgătoare cu putinţă. Relaţiile amoroase o distrăgeau întotdeauna de la scris.

Spre surprinderea Claudiei, în cele două luni cît lucraseră împreună, între ei se legase o prietenie de durată. Cînd amîndoi fuseseră puşi pe liber în aceeaşi zi, se duseseră împreună la Las Vegas. Claudiei îi plăcuseră întotdeauna jocurile

de noroc, iar Vail avea acelaşi viciu. La Vegas Claudia îl prezentase fratelui ei Cross, mirată că cei doi bărbaţi se simpatizaseră din prima clipă. Nu exista absolut nici un motiv să fie prieteni. Ernest era un intelectual pe care nu-l interesa sportul sau golful, Cross nu citise o carte de ani de zile. Claudia îl întrebase pe Ernest cum de era posibil.

– El ascultă şi eu vorbesc, răspunsese scriitorul.

Claudiei i se păruse că nu era propriu-zis o explicaţie.

Îl întrebase pe Cross: deşi îi era frate, tînărul reprezenta o enigmă şi mai mare. Cross chibzuise asupra întrebării. În cele din urmă, răspunsese:

– Nu trebuie să stai cu ochii pe el, nu vrea nimic.

De îndată ce Cross rostise acele cuvinte, Claudia înţelesese că spusese adevărul. Pentru ea era o uimitoare revelaţie. Din păcate pentru el, Ernest Vail nu avea nimic de ascuns.

Legătura ei cu Ernest Vail fusese ceva cu totul special. Deşi romancier de renume internaţional, la Hollywood Vail nu avea nici o putere. De asemenea, nu era un om de societate; dimpotrivă, inspira antipatii. Articolele semnate de el prin reviste abordau delicate probleme naţionale şi erau întotdeauna incorecte din punct de vedere politic; paradoxal, faptul agasa ambele tabere. Ironiza procesul democratic din America; scriind despre mişcarea feministă, declara că femeile vor fi întotdeauna subjugate de bărbaţi, pînă cînd vor deveni egalele lor din punct de vedere fizic, şi-i sfătuia pe adepţii feminismului să creeze grupuri de pregătire paramilitară. În problema rasială, scrisese un eseu despre limbaj, în care insista că negrii ar trebui să-şi spună „oameni de culoare", întrucît cuvîntul „negru" era utilizat cu atîtea sensuri peiorative – gînduri negre, negru ca iadul, negru la faţă – şi că întotdeauna avea o conotaţie negativă, afară de sintagma „rochie simplă şi neagră".

În continuare, înfuria ambele tabere, susţinînd că rasele mediteraneene trebuia considerate „de culoare". Inclusiv italienii, spaniolii, grecii şi aşa mai departe.

Scriind depre clase, susţinea că oamenii care dispun de mulţi bani trebuie să fie cruzi şi să se apere, iar săracii trebuie să devină infractori, întrucît sînt nevoiţi să lupte împotriva legilor făcute de către cei bogaţi, cu scopul de a-şi proteja averea. Scria că orice tip de bunăstare era, de fapt, o mită necesară, menită să-i împiedice pe cei săraci să declanşeze o revoluţie. Despre religie scria că ar trebui prescrisă ca un medicament.

Din păcate, nimeni nu reuşea să-şi dea seama dacă glumea sau vorbea serios. Nici una dintre aceste excentricităţi nu apărea vreodată în romanele lui, astfel că lectura cărţilor scrise de el nu oferea nici un indiciu.

În timpul colaborării la scenariul după cel mai mare best-seller al lui, între Claudia şi Vail se legase o relaţie strînsă. El era un elev sîrguincios, o trata cu tot respectul, iar ea îi aprecia glumele cam acre, seriozitatea cu care discuta despre condiţiile sociale. O şoca indiferenţa lui faţă de banii gheaţă şi preocuparea pentru bani ca noţiune abstractă. Ignoranţa lui crasă în ce priveşte mersul lumii şi efectele puterii, în special la Hollywood. Se împăcau atît de bine, încît Claudia îl rugase să-i citească romanul. Se simţise flatată cînd el venise la studio a doua zi, cu manuscrisul adnotat.

În cele din urmă, romanul fusese publicat, pe baza succesului ei ca scenarist şi prin presiunile exercitate asupra impresarului Melo Stuart. Cartea beneficiase de cîteva recenzii vag laudative şi de altele ironice, mai ales pe motiv că era scenaristă. Dar Claudia continuase să-şi iubească romanul. Cartea nu se vînduse şi nimeni nu cumpărase drepturile de ecranizare. Totuşi, fusese tipărită. Ea îi dedicase lui Vail un exemplar cu autograf: „Pentru cel mai mare romancier în viaţă al Americii." Nici acest gest nu ajutase la nimic.

– Eşti o fată foarte norocoasă, îi spusese Vail. Nu eşti romancieră, eşti scenaristă. Nu vei ajunge niciodată scriitoare de romane. În următoarea jumătate de oră, fără răutate şi fără ironie, îi disecase romanul şi îi demonstrase că era o aiureală, că nu avea structură, profunzime, rezonanţă în caracterizare, chiar şi dialogul – punctul ei forte – era îngrozitor, de o spiritualitate nejustificată. Era un asasinat brutal, dar înfăptuit cu o asemenea logică, încît Claudia fusese nevoită să recunoască adevărul. El încheiase cu ceea ce socotise a fi o dovadă de amabilitate: E o carte foarte bună pentru o fată de optsprezece ani. Toate greşelile despre care ţi-am vorbit pot fi îndreptate prin experienţă, prin simpla trecere a anilor. Există însă un lucru pe care nu-l vei putea corecta niciodată. Nu ai vocabular.

Auzindu-l, Claudia, deşi profund mîhnită, se simţise ofensată. O parte din recenzii lăudaseră însuşirile lirice ale cărţii.

– Te înşeli, îl contrazisese ea. Am încercat să scriu propoziţii perfecte. Şi ceea ce admir mai mult la cărţile tale e poezia limbajului.

Pentru prima oară Vail zîmbise.

– Mulţumesc, spusese el. N-am încercat să fiu poetic. Limbajul folosit de mine se naşte din sentimentele personajelor. Limbajul, poezia ta în această carte sînt forţate. Total lipsite de sinceritate.

Claudia izbucnise în lacrimi.

– Dar cine dracu' eşti tu? explodase ea. Cum poţi să spui cuvinte atît de oribile şi de dureroase? Cum naiba poţi fi atît de categoric?

Vail păruse amuzat.

– Hei, poţi scrie cărţi publicabile şi totuşi să mori de foame. Dar de ce, cînd eşti o scenaristă genială? Cît despre faptul că sînt categoric, e singurul lucru la care mă pricep, dar mă pricep la perfecţie. Sau poate mă înşel?

– Nu te-nşeli, răspunsese Claudia, dar eşti un tiran şi un sadic.

Vail o privise circumspect.

– Eşti talentată, spusese el. Ai o ureche excelentă pentru dialogul de film, eşti expertă în firul epic. Te pricepi cu adevărat la filme. De ce să vrei să fii fierar şi nu mecanic auto? Eşti făcută pentru cinema, nu ca să scrii romane.

Claudia îl privise cu ochii mari, de uimire.

– Nici nu ştii cît mă jigneşti.

– Bineînţeles că ştiu, replicase el. Dar e spre binele tău.

– Nu pot să cred că eşti una şi aceeaşi persoană cu autorul care a scris acele cărţi, ripostase ea cu răutate. Nimeni n-ar crede că tu le-ai scris.

Auzind-o, Vail izbucnise într-un rîs încîntat.

– Adevărat, confirmase el. Nu-i extraordinar?

În săptămîna următoare se purtase oficial cu ea cît timp lucraseră la scenariu. Presupunea că prietenia lor luase sfîrşit. Într-un tîrziu Claudia îi spusese:

– Ernest, nu te mai ţine aşa băţos. Te iert. Mai mult chiar, cred că ai dreptate. Dar de ce a trebuit să fii atît de brutal? M-ai făcut să-mi închipui că faci paradă de superioritatea masculină. Înţelegi, adică să mă umileşti şi apoi să-ţi cad la pat. Ştiu însă că nu te duce mintea pînă acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, îndulceşte puţin pilula.

Vail ridicase din umeri.

– Eu nu cunosc decît o singură cale, răspunsese el. Dacă nu sînt cinstit cu astfel de lucruri, atunci nu sînt niciodată. În plus, am fost brutal pentru că ţin cu adevărat la tine. Nici nu ştii cît eşti de deosebită.

– Prin talentul meu, prin inteligenţă sau prin frumuseţe? întrebase, zîmbind, Claudia.

Vail dăduse din mînă a lehaminte.

– Nu, nu, protestase el. Pentru că eşti o persoană binecuvîntată şi foarte fericită. Pe tine nu te va îngenunchea nici o tragedie. Asta se întîmplă foarte rar.

Claudia cugetase la cele auzite.

– Ştii, replicase ea, ce spui tu e cam jignitor. Înseamnă că sînt proastă din născare? Tăcu o secundă. Se crede că omul melancolic este mai sensibil. Melancolia e un semn de sensibilitate.

– Aşa e, încuviinţase Vail. Eu sînt melancolic, deci sînt mai sensibil decît tine?

Amîndoi rîseseră şi în clipa următoare Claudia îl îmbrăţişase.

– Îţi mulţumesc că ai fost sincer cu mine, spusese ea.

– Nu te obrăznici, o dojenise Vail. Aşa cum spunea mama: „Viaţa e ca o cutie cu grenade de mînă, niciodată nu ştii ce te va trimite în împărăţia cerurilor".

Claudia spusese, rîzînd:

– Iisuse, întotdeauna trebuie să prevesteşti ziua de apoi? Niciodată nu vei ajunge scenarist, dovadă zicala de adineauri.

– Dar e mai aproape de adevăr, insistase Vail.

Înainte de a-şi încheia colaborarea la scenariu, Claudia îl trăsese în pat. Ţinea suficient de mult la el ca să dorească să-l vadă fără haine, astfel încît să poată avea o discuţie reală, să-şi poată face confidenţe adevărate.

Ca amant, Vail era mai mult entuziast decît expert. De asemenea, se arăta mai recunoscător decît majoritatea celorlalţi bărbaţi. Dar lucrul cel mai bun din toate, după ce făcea dragoste îi plăcea să stea de vorbă, faptul că era în pielea goală nu-l împiedica să ţină prelegeri, să emită raţionamente necumpătate. Iar Claudiei îi plăcea goliciunea lui. Dezbrăcat, avea agilitatea şi impetuozitatea unei maimuţe; era şi foarte păros: cu pieptul păros şi cu smocuri de păr pe spate. Avea şi lăcomia unei maimuţe, înşfăca trupul ei gol ca pe un fruct atîrnînd dintr-un copac. Dorinţa lui o amuza pe Claudia. O delecta comedia inerentă a sexului. Îi plăcea şi faptul că el era celebru în întreaga lume, că îl văzuse la televizor şi îl socotise cam infatuat în probleme de literatură sau cînd venea vorba de jalnica condiţie morală a omenirii; avea un aer nespus de demn, ţinînd în mînă pipa din care trăgea arareori cîte un fum, şi era îmbrăcat în haină de tweed cu cotiere de piele, care-i dădeau o alură profesională. Dar la pat era cu mult mai amuzant decît la televizor: aici îi lipsea latura actoricească.

Niciodată nu discutau despre iubire adevărată, despre o „legătură". Claudiei nu-i trebuia aşa ceva, iar Vail nu avea decît o percepţie literară a termenului. Amîndoi acceptau faptul că el era cu treizeci de ani mai în vîrstă şi, în plus, nu oferea nici un avantaj în afară de renume. Nu aveau în comun nimic altceva decît literatura, poate cea mai fragilă temelie pentru o căsnicie, lucru cu care amîndoi erau de acord.

Claudiei îi plăcea să discute cu el despre filme. Ernest insista că filmele nu erau artă, ci o revenire la picturile primitive descoperite în vechile caverne. În opinia lui, filmul nu avea limbaj, şi cum progresul speciei umane depindea de limbaj, filmul nu reprezenta decît o formă artistică minoră şi regresivă.

– Deci pictura nu este artă, Bach şi Beethoven nu sînt artă, Michelangelo nu este artă, rezuma Claudia. Vorbeşti tîmpenii.

Pe urmă își dădea seama că el nu făcea decît s-o tachineze, că îi plăcea s-o provoace – deși cu prudență, numai după ce făceau dragoste.

În momentul în care amîndoi fuseseră concediați ca scenariști, deveniseră foarte buni prieteni. Înainte de a se înapoia la New York, Vail îi oferise Claudiei un mic inel de formă asimetrică împodobit cu patru pietre prețioase de culori diferite. Nu părea prea scump, dar era o raritate de valoare, și colindase mult timp pînă s-o găsească. De atunci Claudia nu se mai despărțea de inel. Pentru ea devenise un talisman.

La plecarea lui Vail, relația lor intimă se încheiase. Cînd și dacă Vail avea să mai revină la Los Angeles, ea avea să fie angajată într-o nouă legătură. Iar Vail recunoștea că relația lor fusese mai mult prietenie decît pasiune. Ca dar de rămas-bun, Claudia îl familiarizase cu tot ce însemna Hollywoodul. Îi explicase faptul că scenariul lor era pe cale de a fi rescris de celebrul Benny Sly, legendarul scenarist nominalizat la un Premiu Oscar special pentru rescrieri de scenarii. Îi povestise că Benny Sly era specialist în transformarea poveștilor nevandabile în succese de o sută de milioane de dolari. Fără îndoială că avea să facă din cartea lui Vail un film pe care scriitorul îl va detesta, dar care cu siguranță va aduce o căruță de bani.

Vail ridicase din umeri.

– Eu primesc zece la sută din profitul net, spusese el. Voi fi bogat.

Claudia îl privise exasperată.

– Profitul net? exclamase ea. Nu vrei și cotă de asociat? N-ai să vezi un sfanț, indiferent cîți bani va aduce filmul. Cei de la LoddStone sînt geniali cînd e vorba să topească banii. Ascultă-mă, eu am avut profitul net de la cinci filme care au adus o tonă de bani și n-am primit nimic. Așa ai să pățești și tu.

Vail ridicase iar din umeri. Părea că nu-i pasă, ceea ce va face ca acțiunile lui din anii următori să fie și mai de neînțeles.

Următoarea legătură a Claudiei o făcuse să-și amintească de vorba lui Ernest, că viața semăna cu o cutie de grenade. Pentru prima oară, cu toată inteligența ei, se îndrăgostise – cu prudență – de un bărbat total nepotrivit. Un tînăr regizor „de geniu". După aceea se îndrăgostise serios și imprudent de un alt bărbat, de care s-ar fi îndrăgostit orice femeie din lume. La fel de nepotrivit și el.

Orgoliul inițial la gîndul că putea atrage asemenea bărbați se topise curînd, datorită felului în care se purtaseră cu ea.

Regizorul, un individ antipatic, cu figură de nevăstuică, doar cu cîțiva ani mai mare decît Claudia, făcuse trei filme de excepție, care nu numai că se bucuraseră de aprecierile criticii, dar aduseseră bani frumoși. Toate studiourile

doreau să colaboreze cu el. Studioul LoddStone încheiase contract pentru trei filme şi o însărcinase pe Claudia cu rescrierea scenariului pe care intenţiona să lucreze regizorul.

Una dintre caracteristicile geniului acestui regizor era aceea că ştia cu precizie ce voia. La început îi făcuse concesii Claudiei, pentru că era femeie şi scenaristă, două calităţi inferioare în ierarhia puterii de la Hollywood. Se certaseră din prima clipă.

El îi ceruse să scrie o scenă care, simţea ea, nu se integra în structura conflictului. Claudia admitea că scena în sine ar fi fost extraordinară, dar rămînea o scenă a cărei unică menire era să scoată în evidenţă arta regizorală.

– Nu pot scrie o astfel de scenă, protestase Claudia. Nu are nici o legătură cu subiectul. Nu-i decît acţiune şi cameră de filmat.

– De asta există filme, replicase scurt regizorul. Tu fă-o aşa cum am discutat.

– Nu vreau să irosesc nici timpul tău şi nici pe al meu, continuase să se opună Claudia. N-ai decît s-o scrii tu cu blestemata aia de cameră.

Regizorul nu catadicsise nici să se înfurie.

– Eşti concediată, o anunţase el. Nu mai lucrezi la film.

Şi bătuse din palme.

Dar Skippy Deere şi Bobby Bantz îi reconciliaseră, ceea ce se întîmplase numai fiindcă pe regizor începuse să-l intereseze încăpăţînarea ei. Filmul se dovedise un succes, iar Claudia se văzuse nevoită să admită că triumful se datora mai curînd talentului regizoral decît harului ei de scenarist. Pur şi simplu, nu fusese capabilă să sesizeze viziunea regizorului. Ajunseseră în pat aproape din întîmplare, însă regizorul o dezamăgise profund. Refuzase să se dezbrace şi făcuse dragoste cu cămaşa pe el. Totuşi, Claudia continuase să-şi facă visuri despre marile filme pe care le vor realiza împreună. Unul dintre cele mai mari cupluri regizor-scenarist ale tuturor timpurilor. Claudia era dispusă să fie vioara a doua în această colaborare, punîndu-şi talentul în slujba geniului. Împreună aveau să facă artă de mare calitate şi să devină o legendă. Legătura durase o lună, pînă cînd Claudia îşi terminase scenariul special pentru Messalina, pe care i-l arătase şi lui. El îl citise şi-l aruncase deoparte.

– O porcărie feministă, numai fese şi ţîţe, declarase el. Eşti o fată deşteaptă, dar acesta nu-i un film pentru care să-mi pierd un an din viaţă.

– E doar o primă schiţă, protestase Claudia.

– Iisuse, detest ideea de a profita de o relaţie personală ca să faci un film, declarase el.

În acel moment, Claudia se vindecase total de dragostea pe care i-o purta. Se simţea profund jignită.

– Eu n-am nevoie să mă culc cu tine ca să fac un film, spusese ea.

– Bineînţeles că nu, încuviinţase regizorul. Eşti talentată şi îţi merge vestea că ai unul dintre cele mai grozave funduri din industria filmului.

Claudia rămăsese de-a dreptul şocată. Ea nu vorbea niciodată despre bărbaţii cu care făcea dragoste. Detesta tonul pe care i se adresa el, ca şi cum femeilor ar fi trebuit să le fie ruşine că făceau ceea ce făceau şi bărbaţii.

– Ai talent, dar un bărbat care face amor cu cămaşa pe el are o reputaţie şi mai proastă, replicase Claudia. Eu, cel puţin, nu m-am culcat niciodată cu cineva ca să obţin o probă de filmare.

Relaţia lor se încheiase aici, iar Claudia începuse să se gîndească la Dita Tommey ca posibilă regizoare. Ajunsese la concluzia că numai o femeie ar fi valorificat scenariul aşa cum merita.

„Ei, ce dracu'!" se gîndise Claudia. Ticălosul nu se dezbrăca niciodată complet şi nu-i plăcea să stea de vorbă după ce făcea dragoste. Era cu adevărat genial în materie de film, dar nu avea vocabular. Iar pentru un geniu, era un bărbat cu totul neinteresant, afară de cazul cînd discuta despre filme.

Claudia se apropia de marea curbă din Pacific Coast Highway, de unde oceanul se vedea ca o oglindă nesfîrşită în care se reflectau stîncile de pe dreapta. Era locul ei preferat din întreaga lume, o frumuseţe naturală care o încînta de fiecare dată. Mai avea doar zece minute pînă la Malibu, unde locuia Athena. Claudia încercă să-şi formuleze rugămintea: trebuia să salveze filmul, s-o convingă pe Athena să se întoarcă. Îşi aminti că, în anumite momente din viaţa lor, avuseseră acelaşi amant şi se simţea mîndră că un bărbat care o iubise pe Athena o putuse iubi şi pe ea.

Acum soarele strălucea cu putere. Valurile Pacificului sclipeau ca nişte diamante uriaşe. Claudia frînă brusc. Crezuse că unul dintre deltaplane va ateriza chiar în faţa maşinii. Văzu şi zburătorul: o tînără cu un sîn scăpat din bluză îi făcu semn hotărît cu mîna, continuînd să se îndrepte către plajă. Cum de aveau voie, de ce nu apărea poliţia? Clătină din cap şi apăsă pe ambreiaj. Circulaţia se rărise şi autostrada făcea o cotitură, aşa că oceanul nu se mai vedea, deşi la nici doi kilometri mai încolo avea să reapară. „La fel ca iubirea adevărată", îşi spuse, zîmbind. În viaţa ei iubirea adevărată continua să reapară.

Cînd se îndrăgostise cu adevărat, trăise o experienţă dureroasă, dar plină de învăţăminte. De fapt, vina nu fusese a ei, întrucît bărbatul pe care îl iubise se numea Steve Stallings, megastar şi idol al femeilor din întreaga lume. Avea o extraordinară frumuseţe masculină, un farmec autentic şi o enormă vitalitate, alimentată de consumul ponderat de cocaină. De asemenea, era un actor extrem de

talentat. Dar mai presus de orice, era un Don Juan. Se culca cu toate femeile care-i ieşeau în cale – la filmări în Africa, în vreun orăşel din Vestul American, la Bombay, Singapore, Tokio, Londra, Roma, Paris. O făcea cu sentimentul unui gentleman care dă de pomană săracilor şi ca gest de milă creştinească. Nici nu se punea problema de o relaţie, nu mai mult decît în cazul unui cerşetor invitat la masă de un filantrop. Actorul se arătase atît de încîntat de Claudia, încît relaţia durase douăzeci şi şapte de zile.

În pofida plăcerii, pentru Claudia fuseseră douăzeci şi şapte de zile umilitoare. Steve Stallings era un amant irezistibil, graţie cocainei. Dezbrăcat, se simţea chiar mai în largul lui decît Claudia. La aceasta contribuia şi faptul că avea un trup perfect. Deseori Claudia îl surprindea studiindu-se în oglindă, aproape la fel ca o femeie care-şi potriveşte pălăria.

Claudia ştia că era o neînsemnată concubină. De fiecare dată cînd aveau întîlnire, el îi telefona s-o anunţe că va întîrzia o oră, apoi sosea abia după şase ceasuri. Uneori renunţa cu totul la întîlnire. Claudia nu era decît amanta lui de noapte. De asemenea, cînd făceau dragoste, el insista de fiecare dată să prizeze şi ea cocaină, experienţă interesantă, dar care o ameţea în asemenea măsură, încît în următoarele zile nu mai era în stare să scrie, iar ce scria nu prezenta încredere. Îşi dădea seama că devenea exact ceea ce detesta mai mult pe lume: o femeie a cărei viaţă depindea în întregime de capriciile unui bărbat.

Se simţea umilită că era abia pe locul patru sau cinci, dar nu-l învinovăţea pe Steve. Se învinovăţea pe sine. În definitiv, la cît era de celebru, Steve Stallings putea avea aproape orice femeie din America, totuşi o alesese pe ea. Stallings urma să îmbătrînească şi să se urîţească, să-şi piardă din faimă şi să depindă tot mai mult de cocaină. Trebuia să cîştige bani gheaţă cît timp era în floarea vîrstei. Era îndrăgostită şi, pentru una dintre puţinele ocazii din viaţa ei, profund nefericită.

Astfel, în cea de a douăzeci şi şaptea zi, cînd Stallings o sunase s-o prevină că va întîrzia, ea îi spusese:

– Nu te mai obosi, Steve, plec din casa ta, unde sînt un fel de gheişă.

Urmase o tăcere, apoi el îi răspunsese pe un ton deloc surprins:

– Sper că ne despărţim prieteni. Mi-a făcut cu adevărat plăcere să fim împreună.

– Desigur, răspunsese Claudia şi închisese telefonul.

Fusese pentru prima oară cînd la sfîrşitul unei legături nu-şi dorise să păstreze o relaţie de prietenie. Cel mai mult o supăra faptul că dăduse dovadă de prostie. Era limpede că toată atitudinea lui fusese un truc ca s-o determine să plece, dar ei îi trebuise prea mult timp ca să priceapă aluzia. Se simţea umilită. Cum de fusese atît de proastă? Plînsese, dar după o săptămînă

descoperise că nu simţea deloc nevoia să fie îndrăgostită. Acum timpul îi aparţinea în întregime şi putea lucra. Fusese o plăcere să se întoarcă la scris cu mintea limpezită de cocaină şi de dragoste adevărată.

După ce amantul ei, regizorul cel genial, îi refuzase scenariul, Claudia lucrase cu înverşunare timp de şase luni ca să-l rescrie.

Claudia De Lena scrisese scenariul original pentru filmul Messalina sub forma unui inteligent mesaj feminist. Dar după cinci ani petrecuţi în industria filmului, ştia că orice mesaj trebuia asezonat cu ingredientele de bază, lăcomia, sexul, crima şi credinţa în omenire. Ştia că trebuia să scrie roluri mari, nu numai pentru Athena Aquitane, dar cel puţin pentru încă trei vedete distribuite în roluri secundare. Rolurile feminine de calitate erau atît de puţine la număr, încît scenariul avea să atragă nume de prima mărime. Un element esenţial era marele nemernic – fermecător, necruţător, frumos şi inteligent. Pentru acest personaj se inspirase din amintiri despre tatăl ei.

La început Claudia intenţionase să abordeze o producătoare independentă şi cu influenţă, dar majoritatea directorilor de studiouri care puteau aproba realizarea unui film erau bărbaţi. Chiar dacă le-ar fi plăcut scenariul, i-ar fi neliniştit perspectiva de a-l transforma în propagandă deschisă, realizatorul şi regizorul fiind femei. Ar fi dorit să aibă în echipă cel puţin un bărbat. Claudia hotărîse deja ca regizoarea să fie Dita Tommey.

Fără îndoială că Tommey avea să accepte, întrucît filmul urma să beneficieze de un buget enorm. Dacă avea succes, un asemenea film ar fi adus-o în rîndul monştrilor sacri. Dar chiar şi în cazul unui eşec, reputaţia ei ar fi avut de cîştigat. Un film în care se investea atît de mult şi nu avea succes era uneori mai prestigios pentru un regizor decît unul de succes, făcut cu bani puţini.

Un alt motiv era acela că Dita Tommey iubea exclusiv femeile, iar filmul i-ar fi înlesnit accesul la patru femei frumoase şi celebre.

Claudia o voia pe Tommey pentru că, în urmă cu cîţiva ani, lucraseră împreună la un film, experienţă care se dovedise fructuoasă. Regizoarea era foarte tranşantă, foarte inteligentă şi foarte talentată. Totodată, nu era genul de regizor care „ucide scenaristul" şi care să-şi cheme prietenii să rescrie scenariul, ca apoi să-şi împartă banii. Niciodată nu pretindea drepturi de coautor decît în cazul unei contribuţii reale şi nu recurgea la hărţuire sexuală, cum procedau unii regizori şi actori – deşi termenul de „hărţuire sexuală" nu putea fi utilizat în cinematografie, unde comerţul cu seducţie făcea parte din meserie.

Claudia făcuse tot posibilul să-i trimită scenariul lui Skippy Deere într-o vineri, Skippy nu citea cu atenţie scenariile decît în week-end. I-l trimisese fiindcă, în ciuda micilor escrocherii, rămînea cel mai bun producător din oraş

şi pentru că Claudia niciodată nu putea renunţa definitiv la o veche relaţie. Trucul reuşise. Duminică dimineaţă Claudia primise un telefon de la el. Skippy o invitase să ia prînzul împreună în aceeaşi zi.

Claudia îşi pusese computerul în Mercedes şi se îmbrăcase de lucru: cămaşă bărbătească de doc albastru, blugi decoloraţi, pantofi de sport fără şireturi. Îşi prinsese părul la spate cu o eşarfă.

Pornise pe Ocean Avenue din Santa Monica. În Palisades Park, care separa Ocean Avenue de Pacific Coast Highway, văzuse săracii din Santa Monica înghesuindu-se la masa de duminică. Voluntari de la asistenţa socială le aduceau în fiecare duminică mîncare şi băutură, în aerul proaspăt al parcului, pe mese şi bănci de lemn. Claudia alegea întotdeauna acest traseu, anume ca să-i privească, să-şi amintească de cealaltă parte a societăţii, în care oamenii nu aveau Mercedes-uri, piscine şi nu-şi făceau cumpărăturile pe Rodeo Drive. Cu ani în urmă se oferise deseori ca voluntar, să ducă de mîncare în parc; acum se mărginea să trimită un cec bisericii care hrănea săracii. Devenise mult prea dureros să treacă de la o lume la alta, faptul îi stăvilea dorinţa de reuşită. Nu se putea abţine să nu-i privească, îmbrăcaţi în haine ponosite, viaţa lor o ruină, cu toate acestea unii păstrau o stranie demnitate. Acest trai fără speranţă i se părea extraordinar, şi totuşi, era doar o chestiune de bani, banii pe care ea îi cîştiga cu atîta uşurinţă scriind scenarii de film. În şase luni cîştiga mai mulţi bani decît vedeau aceşti oameni într-o viaţă întreagă.

La vila lui Skippy Deere, aflată în canioanele din Beverly Hills, administratorul o condusese la piscina cu cabine vopsite în galben şi albastru. Deere şedea într-un şezlong capitonat. Lîngă el se găsea o măsuţă de marmură, pe care erau telefonul şi un teanc de scenarii. Deere purta ochelarii de citit, cu ramă roşie, pe care-i folosea numai acasă. În mînă ţinea un pahar înalt cu apă Evian, de la gheaţă.

Skippy sărise în picioare şi o îmbrăţişase.

– Claudia, exclamase el, avem afaceri urgente.

Ea îi analizase tonul. De obicei, putea ghici reacţia la scenariile ei din inflexiunile vocii. Exista lauda formulată cu grijă, care însemna de fapt un „nu" categoric. Mai exista tonul vesel şi entuziast, exprimînd o admiraţie nereţinută, după care urmau de fiecare dată cel puţin trei motive pentru care scenariul nu putea fi cumpărat: un alt studio trata o temă asemănătoare, nu putea fi adunată distribuţia corespunzătoare, studioul nu voia să abordeze subiectul respectiv. Dar Deere vorbise pe tonul hotărît al unui om de afaceri care a descoperit ceva de valoare. Acum discuta despre bani şi răspunderi. Ceea ce însemna „da".

– Ar putea fi un film foarte mare, îi spusese el Claudiei. Foarte, foarte mare. De fapt, nici nu poate fi altfel. Ştiu ce poţi, eşti o fată tare deşteaptă, însă eu trebuie să ofer studioului ceva despre sex. Sigur, am să-l ofer starurilor pe motive de feminism. Actorul principal îl putem găsi, dacă-l mai îmblînzeşti puţin, dacă-i atribui mai multe momente de cumsecădenie. Ştiu că vrei să fii producător asociat, dar eu sînt şeful. Poţi să-ţi spui părerea, sînt receptiv la orice idee rezonabilă.

– Vreau să aleg eu regizorul, declarase Claudia.

– Apoi tot tu studioul şi actorii, adăugase, rîzînd, Deere.

– Nu vînd scenariul pînă nu primesc aprobare pentru regizor, insistase Claudia.

– De acord, se învoise Deere. Atunci, întîi anunţă studioul că vrei să regizezi, apoi retrage-te, iar ei vor fi atît de încîntaţi, că îşi vor da acordul. Tăcu o secundă. La cine te gîndeşti?

– La Dita Tommey, răspunsese Claudia.

– E bună, e inteligentă, întărise Deere. Actriţele o iubesc. La fel şi studioul. Se încadrează întotdeauna în buget, nu trăieşte pe seama filmului. Dar înainte s-o aduci, tu şi cu mine vom face distribuţia.

– Ce studio alegi? întrebase Claudia.

– LoddStone, declarase Deere. Ei merg în mare parte pe mîna mea, aşa că nu va trebui să ne luptăm prea mult pentru distribuţie şi regizor. Claudia, ai scris un scenariu perfect. Spiritual, incitant, cu idei interesante despre începuturile feminismului, un subiect fierbinte în zilele noastre. Există şi sex. O justifici pe Messalina şi pe toate femeile. Am să discut propunerile tale cu Melo şi cu Molly Flanders, ea poate pune problema pe tapet la departamentul afaceri al Studioului LoddStone.

– Ah, ticălosule! exclamase Claudia. Ai şi vorbit la LoddStone?

– Aseară, răspunsese Skippy Deere, zîmbind larg. Le-am dus scenariul şi ei mi-au dat mînă liberă să încep demersurile necesare. Ascultă, Claudia, cu mine să nu faci pe nebuna. Ştiu că atuul tău e Athena, de aceea joci atît de tare. Făcu o scurtă pauză. Le-am spus şi celor de la LoddStone. Iar acum, să trecem la treabă.

Acesta fusese începutul marelui proiect. Acum nu-l putea lăsa să se ducă de rîpă.

Claudia se apropia de semaforul la care trebuia să vireze către stînga, pe o şosea laterală care ducea spre Colonia Malibu. Pentru prima oară o încolţi un sentiment de panică. Athena era atît de inflexibilă, aşa cum trebuia să fie o celebritate, încît nu se va răzgîndi. Nu avea importanţă; dacă Athena refuza,

Claudia intenţiona să ia avionul pînă la Vegas şi să ceară ajutorul fratelui ei, Cross. El nu o refuzase niciodată. Nici în copilărie, nici cînd Claudia rămăsese să locuiască împreună cu mama lor, nici cînd aceasta murise.

Claudia păstra în memorie marile ocazii festive sărbătorite la reşedinţa familiei Clericuzio din Long Island. Un decor parcă desprins din basmele Fraţilor Grimm, vila împrejmuită de ziduri, ea şi Cross jucîndu-se printre smochini. Existau două grupuri de băieţi între opt şi doisprezece ani. Celălalt grup era condus de Dante Clericuzio, nepotul bătrînului Don, care se postase la o fereastră de la etaj, ca un dragon.

Dante era un băiat agresiv, îi plăcea să se bată, să conducă grupul şi, totodată, era singurul care îndrăznea să-l provoace pe fratele ei, Cross, la luptă dreaptă. Dante o trîntise pe Claudia la pămînt şi o lovea, silind-o să se dea bătută, cînd apăruse Cross. Atunci Dante şi Cross se luaseră la bătaie. Ceea ce o şocase atunci pe Claudia fusese siguranţa de sine a lui Cross în faţa ferocităţii lui Dante. Şi Cross învinsese fără efort.

Aşadar, Claudia nu înţelegea alegerea mamei ei. Cum de nu-l iubise mai mult pe Cross? Cross era cu mult mai demn de afecţiune. Îşi dovedise calităţile deosebite atunci cînd hotărîse să rămînă cu tatăl lor. Claudia nu se îndoise niciodată că Cross ar fi dorit de fapt să stea cu mama lor şi cu ea.

În anii de după divorţ, familia continuase să păstreze relaţii sporadice. Din conversaţii, din limbajul trupului folosit de oamenii din jurul lor, Claudia ajunsese să înţeleagă că fratele ei Cross se apropia întrucîtva de calităţile de excepţie ale tatălui lor. Afecţiunea dintre cei doi fraţi rămăsese neschimbată, deşi acum erau total deosebiţi. Claudia îşi dădea seama că Cross făcea parte din Familia Clericuzio, dar ea nu.

La doi ani după ce Claudia, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani, se mutase la Los Angeles, mama ei, Nalene, primise diagnosticul de cancer. Cross, care pe atunci lucra cu Gronevelt la Xanadu, după ce-şi făcuse botezul în Familia Clericuzio, venise să petreacă ultimele două săptămîni alături de ele, la Sacramento. Cross angajase infirmiere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, precum şi o bucătăreasă, şi o menajeră. Toţi trei locuiau împreună pentru prima oară de la dezmembrarea familiei. Nalene îi interzisese lui Pippi să vină să o vadă.

Cancerul îi afectase vederea, aşa încît Claudia îi citea tot timpul din reviste, ziare şi cărţi. Cross se ducea după cumpărături. Uneori trebuia să plece cu avionul la Vegas pentru o după-amiază, ca să se îngrijească de treburile hotelului, dar de fiecare dată se înapoia în cursul serii.

Noaptea, Cross şi Claudia stăteau cu rîndul lîngă mama lor, ţinînd-o de mînă şi încercînd să-i aline suferinţa. Deşi acum se afla sub medicaţie severă, Nalene îi strîngea de mînă fără încetare. Uneori avea halucinaţii, i se părea că cei doi copii ai ei erau din nou mici. Într-o noapte îngrozitoare plînsese şi-i ceruse iertare lui Cross pentru răul pe care i-l făcuse. Cross trebuise s-o ia în braţe şi s-o asigure că, pînă la urmă, aşa fusese cel mai bine pentru toţi.

În serile lungi, cînd mama lor dormea adînc după sedative, Cross şi Claudia îşi povestiseră fel şi fel de lucruri despre viaţa lor.

Cross o anunţase că vînduse Agenţia şi că se despărţise de Familia Clericuzio, deşi prin influenţa lor obţinuse slujba de la hotelul Xanadu. Făcuse aluzie la puterea lui şi-i spusese Claudiei că era oricînd bine venită la hotel, unde îi putea asigura cazare, masă şi băutură gratis. Claudia îl întrebase cum de era posibil, iar Cross îi răspunsese cu o undă de mîndrie:

– Eu ţin socotelile.

Claudia găsise mîndria lui comică şi puţin tristă.

După toate aparenţele, Claudia fusese mult mai afectată de moartea mamei lor decît Cross, dar trista întîmplare îi adusese din nou unul lîngă altul. Între ei se restabilise intimitatea din copilărie. În decursul anilor, Claudia se dusese în repetate rînduri la Vegas, unde îl cunoscuse pe Gronevelt şi remarcase relaţia strînsă dintre bătrîn şi fratele ei. În aceşti ani Claudia observase că Cross deţinea o anume putere, pe care însă ea nu o lega niciodată de Familia Clericuzio. Cum Claudia rupsese orice legătură cu Familia şi nu mergea la nici o înmormîntare, nuntă sau botez, nu ştia că Cross continua să facă parte din structura socială a Familiei. Iar Cross nu vorbea niciodată cu sora lui despre aceste lucruri. Claudia se vedea arareori cu tatăl ei. Pippi nu se interesa de fiica lui.

Ajunul Anului Nou era cel mai important eveniment la Vegas, unde dădeau năvală clienţi din întreaga ţară, dar Cross avea întotdeauna un apartament rezervat pentru Claudia. Claudia nu era o mare jucătoare, totuşi într-o noapte de Revelion se lăsă antrenată de joc. Adusese cu ea un tînăr cu aspiraţii actoriceşti şi încerca să-l impresioneze. La un moment dat, îşi pierduse controlul şi semnase o chitanţă pentru jetoane în valoare de cincizeci de mii. Cross venise în apartamentul ei cu jetoanele în mînă şi cu o figură stranie. Cînd începuse să vorbească, Claudia recunoscuse imediat acea expresie. Era expresia tatălui ei.

– Claudia, o admonestase Cross. Te credeam mai deşteaptă decît mine. Ce dracu' înseamnă asta?

Claudia se simţise oarecum intimidată. Cross o prevenise adesea să nu joace decît pe mize mici. De asemenea, să nu mărească miza dacă avea ghinion. Şi să nu joace mai mult de două-trei ore zilnic, fiindcă timpul petrecut la joc era cea mai mare capcană. Claudia îi nesocotise toate sfaturile...

– Cross, dă-mi cîteva săptămîni şi mă achit de datorie, îl rugase ea.

Rămăsese surprinsă de reacţia fratelui ei.

– Mai bine te omor decît să te las să plăteşti aceste sume. Cu mişcări încete rupsese chitanţa şi pusese bucăţelele în buzunar. Uite ce e, spusese el. Eu te invit aici pentru că vreau să te văd, nu ca să-ţi iau banii. Vîră-ţi bine în cap că nu poţi cîştiga. Cîştigul nu are nimic de a face cu norocul. Doi şi cu doi fac patru.

– Bine, bine, încuviinţase Claudia.

– Nu mă deranjează că trebuie să rup chitanţele, dar nu suport să te văd că pici de fraieră.

Discuţia se oprise aici, dar o pusese pe gînduri pe Claudia. Oare Cross avea chiar atît de mare influenţă? Gronevelt va fi de acord? Va fi oare pus la curent cu întîmplarea?

Mai existaseră şi alte asemenea incidente, dar unul dintre cele mai impresionante fusese legat de o anume Loretta Lang.

Loretta era pe atunci vedetă a cîntecului şi dansului în spectacolul de cabaret de la Xanadu. Avea o vervă debordantă şi o îndrăzneală firească şi plină de umor, pe care Claudia o găsea încîntătoare. După spectacol, Cross făcuse prezentările.

Loretta Lang era la fel de fermecătoare în viaţa de toate zilele ca şi pe scenă. Însă Claudia observase că Cross nu numai că nu-i împărtăşea entuziasmul, dar vioiciunea Lorettei chiar părea să-l agaseze.

La următoarea vizită, Claudia îl luase cu ea pe Melo Stuart pentru o noapte la Vegas, ca să asiste la spectacolul de cabaret. Melo venise doar ca să-i facă pe plac Claudiei şi nu se aştepta la mare lucru. Urmărise cu admiraţie spectacolul, apoi îi spusese Claudiei:

– Fata e un real talent. Nu numai că dansează şi cîntă, dar are un umor natural. O femeie cu un astfel de har e o adevărată comoară.

Cînd se dusese în culise ca s-o cunoască pe Loretta, Melo îşi luase un aer profesional şi spusese:

– Loretta, te-am plăcut la nebunie. La nebunie, înţelegi? Poţi veni săptămîna viitoare la Los Angeles? Am să aranjez să dai o probă, ca s-o prezint unui amic de-al meu care lucrează la un studio. Dar mai întîi va trebui să închei contract cu agenţia mea. Ştii bine că e nevoie să trudesc din greu înainte de a ajunge să cîştig bani. Aceasta-i meseria, dar ţine minte că te iubesc.

Loretta îi sărise de gît lui Melo. Claudia remarcase că gestul ei nu fusese un simulacru de recunoştinţă realizat cu mare artă. Fixaseră o dată, apoi toţi trei luaseră cina împreună, ca să sărbătorească evenimentul; a doua zi de dimineaţă Melo urma să ia primul avion spre Los Angeles.

În timpul mesei, Loretta le mărturisise că avea deja un contract ferm cu o agenție specializată în programe pentru cluburi de noapte. Contractul era valabil pe trei ani. Melo o asigurase că totul se va rezolva.

Dar lucrurile nu se rezolvaseră. Agenția de impresariat a Lorettei insistase să-și păstreze drepturile asupra ei încă trei ani. Disperată, Loretta o uimise pe Claudia, adresîndu-i rugămintea de a apela la fratele ei, Cross.

– Ce dracu' poate face Cross? se mirase Claudia.

– Are o mare autoritate în oraș, îi explicase Loretta. El poate ajunge la un compromis satisfăcător. Te rog.

Cînd Claudia se dusese în apartamentul lui Cross de pe terasa hotelului, ca să-i prezinte problema, fratele ei o privise dezgustat. Apoi clătinase din cap.

– Ce mare lucru? exclamase Claudia. Tu pune o vorbă bună, e tot ce-ți cer.

– Ești o naivă, răspunsese Cross. Am văzut zeci de tipe ca ea. Se folosesc de oameni ca tine pînă ajung mari, după care le dau cu piciorul.

– Și ce-i cu asta? replicase Claudia. Fata are talent. I s-a ivit o șansă care i-ar putea schimba tot cursul vieții.

Cross clătinase din cap a doua oară.

– Nu-mi cere să fac asta, o rugase el.

– De ce nu? se mirase Claudia.

Era obișnuită să intervină pe lîngă unele persoane în favoarea altora, era o practică frecventă în lumea filmului.

– Pentru că, o dată ce mă implic, trebuie să și reușesc, răspunsese Cross.

– Dar eu nu-ți cer să reușești, ci doar să faci tot ce depinde de tine, se încăpățînase Claudia. Cel puțin, să-i pot spune Lorettei că ne-am străduit.

Cross rîsese.

– Zău că ești naivă, spusese el. Bine, anunț-o pe Loretta și pe impresarul ei să vină mîine la mine. Fix la ora zece dimineața. Ai face bine să fii și tu de față.

La întîlnirea de a doua zi, Claudia făcuse cunoștință cu impresarul Lorettei. Acesta se numea Tolly Nevans și era îmbrăcat în stilul neconformist al orașului Vegas, adaptat la caracterul oficial al întrevederii. Adică în pulover albastru, cămașă albă fără guler și pantaloni albaștri de doc.

– Îmi face plăcere să te revăd, Cross, începuse Tolly Nevans.

– Ne-am cunoscut cumva? se mirase Cross.

Niciodată nu se ocupa personal de detaliile spectacolului de cabaret.

– Cu multă vreme în urmă, răspunsese mieros Nevans. Cu ocazia debutului Loretttei la Xanadu.

Claudia remarcase deosebirea dintre impresarii din Los Angeles, care se ocupau de vedetele ecranului, și Tolly Nevans care administra lumea mult mai mică a spectacolelor din cluburile de noapte. Nevans era mai neliniștit și

mai puțin impunător ca înfățișare. Nu avea deplina siguranță de sine a lui Melo Stuart.

Loretta îl ciupise pe Cross de obraz, fără să-i adreseze vreun cuvînt. De fapt, nu păstrase nici urmă din vioiciunea ei obișnuită. Se așezase lîngă Claudia, care îi simțise crisparea.

Cross era îmbrăcat în costum de golf, pantaloni albi, un tricou alb și pantofi de sport de aceeași culoare. Pe cap purta o șapcă albastră de base-ball. Oferise celor de față băuturi, dar toți refuzaseră. Apoi spusese liniștit:

– Și acum, să rezolvăm problema. Loretta?

Vocea ei tremura.

– Tolly vrea să-și păstreze cota de profituri din tot ce cîștig eu. Aici se include orice colaborare cinematografică. Bineînțeles că agenția din Los Angeles dorește profitul integral din orice contract pe care mi-l obține. Nu pot plăti două cote. În plus, Tolly vrea să aibă putere de decizie în tot ce fac. Celor din Los Angeles nu le convine, și nici mie.

Nevans ridicase din umeri.

– Avem un contract. Noi nu cerem decît ca Loretta să-l respecte.

– Dar, în aceste condiții, impresarul meu de film refuză să semneze contractul.

– Mie problema mi se pare simplă, intervenise Cross. Loretta, trebuie să dai bani în schimbul rezilierii contractului.

– Loretta e o mare artistă, zisese Nevans. Ne aduce o groază de bani. Întotdeauna i-am făcut reclamă, întotdeauna am crezut în talentul ei. Am investit sume uriașe. Nu putem renunța la ea numai pentru că își răscumpără contractul.

– Atunci, plătește-l ca să te lase în pace, Loretta, reluă Cross.

– Nu pot plăti două cote de profit, spusese aproape plîngînd Loretta. E mult prea mult.

Claudia încercase să-și stăpînească zîmbetul. Nu și Cross. Nevans avea un aer ofensat.

În cele din urmă, Cross spusese:

– Claudia, du-te să-ți iei echipamentul pentru golf. Vreau să jucăm împreună la nouă găuri. Ne întîlnim la parter, lîngă ghișeul casieriei, de îndată ce termin aici.

Claudia se mirase că Cross venise în ținută atît de neoficială la întîlnire. Ca și cum n-ar fi luat-o în serios. Se simțise ofensată și știa că la fel se simțea și Loretta. Însă Tolly era liniștit. Omul nu-i propusese nici un compromis.

Așadar, Claudia i se adresase lui Cross:

– Rămîn aici, vreau să-l văd pe Solomon la treabă.

Cross nu se putea supăra niciodată pe sora lui. Rîsese, iar ea îi răspunsese printr-un zîmbet. Apoi Cross se întorsese către Nevans:

– Văd că nu vrei să cedezi. Şi cred că ai dreptate. Ce-ai zice de o cotă din cîştigul ei în cinematografie timp de un an? Dar trebuie să renunţi la orice drept asupra ei, altfel nu batem palma.

– Eu nu-i dau banii! izbucnise Loretta furioasă.

– Nu asta vreau eu, răspunsese Nevans. Cît priveşte cota, de acord, dar ce facem în situaţia în care noi îi putem oferi un contract bănos, iar ea e prinsă cu filmările? Pierdem bani.

Cross oftase şi spusese aproape cu tristeţe:

– Tolly, îţi cer să reziliezi contractul cu fata asta. E o rugăminte. Hotelul nostru face multe afaceri cu tine. Fă-mi şi tu acest serviciu.

Pentru prima oară Nevans păruse alarmat. Răspunsese pe un ton aproape rugător:

– Aş vrea din tot sufletul să-ţi fac acest serviciu, Cross, însă trebuie să mă consult cu asociaţii mei de la agenţie. Tăcuse o clipă. S-ar putea să aranjez rezilierea contra unei sume de bani.

– Nu, se împotrivise Cross. Eu îţi cer o favoare. Nu o răscumpărare. Şi vreau să-mi dai răspunsul pe loc, ca să pot pleca şi ca să-mi tihnească partida de golf. Făcuse o pauză. Răspunde prin da sau nu.

Claudia rămăsese şocată de bruscheţea lui. Din cîte îşi dădea ea seama, Cross nu-şi ameninţase interlocutorul şi nici nu încercase să-l intimideze. De fapt, avea mai curînd aerul că voia să renunţe la tratative, ca şi cum şi-ar fi pierdut orice interes. Totuşi, Claudia observase că Nevans era tulburat.

Răspunsul impresarului o surprinsese.

– Dar e nedrept, spusese el.

Îi aruncase Lorettei o privire încărcată de reproş, iar ea îşi plecase ochii.

Cross îşi trăsese şapca de base-ball şmechereşte pe o ureche.

– E o simplă rugăminte, repetase el. Poţi oricînd s-o refuzi. Tu hotărăşti.

– Nu, nu, replicase Evans. Nu mi-am închipuit că pui aşa de mult la inimă problema aceasta şi că sînteţi atît de buni prieteni.

Claudia remarcase uluitoarea schimbare de atitudine a fratelui ei. Cross se aplecase şi-l îmbrăţişase afectuos pe Tolly Nevans. Chipul i se luminase de un zîmbet. „E frumos nemernicul!“ se gîndise ea. Apoi Cross spusese pe un ton plin de recunoştinţă:

– N-am să uit gestul tău, Tolly. Uite, ai mînă liberă să aduci aici la Xanadu orice nou talent pe care vrei să-l introduci în spectacol între primele trei nume de pe afiş. Ba chiar am să-ţi aranjez o noapte specială la cabaret cu fetele propuse

de tine, urmînd ca în aceeaşi seară tu şi asociaţii tăi să luaţi masa cu mine la hotel. Sună-mă oricînd doreşti şi anunţă-mă cînd vii. Pe firul direct. Bine?

Claudia înţelesese două lucruri. Cross îşi demonstrase puterea cu bună ştiinţă. Pe de altă parte, fratele ei avusese grijă să-l răsplătească într-o oarecare măsură pe Nevans, dar numai după ce-l îngenunchease, nu înainte. Tolly Nevans urma să se bucure de o noapte specială, să trăiască o seară în umbra puterii.

Mai mult decît atît, Claudia îşi dăduse seama că Cross îşi dezvăluise puterea în semn de afecţiune faţă de ea, afecţiune care avea o forţă concretă. Şi-i mai văzuse trăsăturile armonioase, frumuseţea pe care i-o invidia din copilărie, buzele senzuale, nasul perfect şi ochii migdalaţi, toate împietrite la fel ca marmura vechilor statui.

Claudia părăsi Pacific Ocean Highway şi se îndreptă spre poarta Coloniei Malibu. Îi plăcea nespus Colonia, casele ridicate chiar pe plajă, oceanul scînteind în dreptul lor; departe, în larg, văzu din nou, reflectîndu-se în apă, imaginea munţilor din spate. Parcă maşina în faţa vilei în care locuia Athena.

Boz Skannet stătea lungit pe plaja publică aflată la sud de gardul Coloniei Malibu. Gardul împletit din sîrmă ghimpată se întindea de-a curmezişul plajei, înaintînd zece paşi în apă. Dar el reprezenta doar o barieră simbolică. Dacă te duceai destul de departe în larg, îl puteai ocoli înot.

Boz chibzuia asupra următorului atac asupra Athenei. Pentru ziua aceea plănuise o incursiune de probă, aşa că venise cu maşina pînă la plaja publică, îmbrăcat în tricou şi şort peste costumul de baie. În sacul de plajă, de fapt un sac de tenis, avea o sticluţă de acid, înfăşurată în prosoape.

Din locul unde se găsea pe plajă putea privi prin împletitura de sîrmă ghimpată către casa Athenei. Îi vedea pe cei doi paznici de pe plajă. Amîndoi erau înarmaţi. Dacă spatele casei era asigurat, cu siguranţă că şi faţada era bine păzită. Nu-l deranja să-i lovească pe paznici, dar nu voia să apară ca un nebun care pocneşte în dreapta şi în stînga. Asta ar fi prejudiciat ideea de distrugere binemeritată a Athenei.

Boz Skannet îşi scoase şortul şi tricoul şi se întinse pe cearşaf, privind pe deasupra fîşiei de nisip spre întinderea albastră a Pacificului. Fierbinţeala soarelui îi îngreuna pleoapele. Se gîndi la Athena.

La colegiu audiase un profesor care ţinuse o prelegere despre eseurile lui Emerson, dînd următorul citat: „Frumuseţea se justifică prin ea însăşi". De Emerson să fi fost vorba? De Frumuseţe? Dar el se gîndise la Athena.

Rareori întîlneai o ființă omenească atît de frumoasă la înfățișare și înzestrată cu atîtea haruri. Așa că se gîndise la Thena. În copilărie toată lumea îi spunea Thena.

În tinerețe o iubise atît de mult, încît se legănase în iluzia fericită că și ea îl iubea. Nu-i venea să creadă că viața putea fi așa frumoasă. Apoi, puțin cîte puțin, totul începuse să se destrame.

Cum îndrăznea să fie atît de perfectă? Cum îndrăznea să pretindă atîta iubire? Cum îndrăznea să se facă iubită de atîția oameni? Nu știa cît de riscant putea fi?

Boz continuă să-și pună întrebări. Oare de ce iubirea lui se transformase în ură? De fapt, explicația era simplă. Fiindcă știa că Athena nu putea fi a lui pînă la sfîrșitul vieții, că într-o zi era sortit s-o piardă.

Că într-o zi ea se va culca cu alți bărbați și va dispărea din Paradisul lui. Că nu se va mai gîndi niciodată la el.

Deodată nu mai simți pe obraz căldura soarelui și deschise ochii. Deasupra lui stătea aplecat un bărbat foarte solid și bine îmbrăcat, care ținea în mînă un șezlong pliat. Boz îl recunoscu. Era Jim Losey, detectivul care-l anchetase după ce aruncase cu apă în obrazul Thenei.

Boz miji ochii către el.

– Ce coincidență, amîndoi frecventăm aceeași plajă. Ce dracu' vrei?

Losey își desfăcu șezlongul și se lungi pe el.

– Fosta mea soție mi-a făcut cadou șezlongul. Anchetam și arestam atîția amatori de surfing, încît mi-a spus că, cel puțin, puteam s-o fac dintr-o poziție confortabilă. Privi în jos către Boz Skannet aproape cu bunăvoință. Nu voiam decît să-ți pun cîteva întrebări. Prima, ce cauți atît de aproape de casa domnișoarei Aquitane? Ai încălcat dispozițiile judecătorului.

– Sînt pe o plajă publică, între mine și casa ei există un gard, și sînt în costum de baie. Am aerul că o hărțuiesc? întrebă Boz.

Losey zîmbi înțelegător.

– Uite ce e, spuse el. Dacă aș fi căsătorit cu tipa asta, nici eu n-aș putea sta departe de ea. Ce-ar fi să-mi arăți și mie ce ai în sacul de plajă?

Boz își puse sacul sub cap.

– Nu, răspunse el. Decît dacă ai mandat.

Losey îi adresă un surîs amical.

– Nu mă obliga să te arestez, spuse el. Sau să te bat măr, ca să-ți iau sacul.

Argumentul îl stîrni pe Boz. Se ridică în picioare și întinse sacul în direcția lui Losey, însă ținîndu-l departe de acesta.

– Încearcă numai să mi-l iei, îl provocă el. Jim Losey era surprins. Din cîte își amintea, nu întîlnise pe nimeni mai dur decît el. În oricare altă

situație și-ar fi scos bastonul sau arma și l-ar fi snopit în bătaie pe cel din fața lui. Poate nisipul de sub tălpi sau poate totala lipsă de teamă a lui Skannet îi dădea o stare de nesiguranță. Boz îi zîmbea. Va trebui să mă împuști, spuse el. Sînt mai puternic decît tine. Și la fel de înalt. Iar ca să mă împuști, nu ai nici un motiv valabil.

Losey îi admiră perspicacitatea. Într-o confruntare corp la corp, scorul ar fi fost îndoielnic. Și nu avea nici un motiv să scoată arma.

– Așa este, spuse el. Își strînse șezlongul și se îndepărtă cîțiva pași. Apoi se întoarse spre Boz și adăugă pe un ton admirativ: Zău că ești un tip dur. Ai cîștigat. Dar să nu-mi dai cumva un motiv valabil. Vezi bine că n-am măsurat distanța dintre tine și casă, se prea poate să fi depășit puțin limita impusă de judecător...

Boz rîse.

– Nu te teme, n-am să-ți dau motive.

Îl urmări pe Jim Losey pornind pe plajă, spre mașină, apoi demarînd. Boz își puse cearșaful în sacul de plajă și se înapoie la mașină. Puse sacul în portbagaj, scoase cheia mașinii de pe inel și o ascunse sub scaunul din față. Apoi se întoarse pe plajă, cu gînd să ocolească gardul înot.

Capitolul 5

Athena Aquitane își cîștigase renumele de celebritate în modul tradițional, apreciat arareori de public. Se pregătise ani îndelungați: luase lecții de actorie, de dans și mișcare, de dicție, citise un mare număr de creații teatrale, făcuse tot ce era necesar pentru arta actoriei.

La aceasta se adăuga, desigur, procedura de rutină. Luase la rînd toți impresarii, directorii de distribuție, producătorii și regizorii mai puțin libertini, înfruntase avansurile sexuale vulgare și fără perdea ale directorilor de studiouri și ale altor granguri din cinematografie.

În primul an își cîștigase existența realizînd reclame și pozînd ca model, apoi fusese gazda, sumar îmbrăcată, a unor saloane automobilistice, dar numai în primul an. După aceea talentul ei actoricesc începuse să se pună în valoare. Avusese amanți care o copleșiseră cu bani și bijuterii. Unii chiar o ceruseră în căsătorie. Legăturile fuseseră de scurtă durată și, la sfîrșit, se transformaseră în relații amicale.

Nici una dintre aceste experiențe nu fusese dureroasă sau umilitoare, nici chiar atunci cînd cumpărătorul unui Rolls Royce își închipuise că fata îi era oferită o dată cu limuzina. Ea îl pusese la punct, spunînd în glumă că avea același preț ca și mașina. Îi plăceau bărbații, îi plăcea să facă sex, dar numai din plăcere și ca recompensă pentru un efort mai serios. Bărbații nu reprezentau o latură importantă a vieții ei.

Viața Athenei era actoria. Secretul vieții ei particulare era grav. La fel și primejdiile lumii înconjurătoare. Dar înainte de orice, venea actoria. Nu micile roluri de film cu care își acoperea cheltuielile curente, ci roluri de excepție din celebre piese montate de colectivele teatrelor locale, apoi piesele de la Mark Taper Forum, care, în cele din urmă, o propulsaseră spre marile roluri de film.

Adevărata ei viaţă erau rolurile pe care le interpreta, se simţea mai vie atunci cînd dădea viaţă personajelor pe care le întruchipa şi pe care le purta în ea în timp ce-şi ducea existenţa zilnică. Legăturile ei amoroase erau simple distracţii, la fel ca jocul de golf şi tenis sau masa cu prietenii, adică lipsite de substanţă.

Viaţa ei adevărată se desfăşura numai în teatrul ca o catedrală: cînd îşi aplica machiajul, cînd adăuga o pată de culoare costumului, cînd chipul i se contorsiona de sentimentele cuprinse în replicile piesei derulate în memorie; atunci, privind spre întunericul de nepătruns în care se afla publicul – Dumnezeu care, în sfîrşit, îşi arăta chipul – îşi juca destinul. Plîngea, se îndrăgostea, ţipa de disperare, cerea iertare pentru păcatele-i ascunse şi, uneori, trăia răsplata de a-şi găsi fericirea.

Era însetată de faimă şi succes, ca să-şi poată şterge din minte trecutul, să îngroape amintirea lui Boz Skannet, a copilului pe care-l aduseseră pe lume împreună, a modului în care fusese trădată de propria-i frumuseţe; darul de naştere al unei zîne perfide.

Ca orice artist, dorea ca lumea să o iubească. Se ştia frumoasă – cum altfel, cînd în universul ei i se repeta întotdeauna acest lucru? – dar se ştia şi inteligentă. Astfel, din prima clipă fusese sigură pe ea. La început nu-i venise să creadă că avea calităţile necesare unui geniu autentic: o enormă energie şi putere de concentrare. La care se adăuga dorinţa de a învăţa.

Actoria şi muzica erau adevăratele iubiri ale Athenei şi, ca să se se poată concentra asupra lor, îşi folosise energia pentru a deveni expertă în toate celelalte domenii. Învăţase să repare o maşină, să gătească excelent, era o sportivă remarcabilă. Studiase cum se face dragoste, atît în literatură, cît şi în viaţa de toate zilele, ştiind cît era de important pentru profesia pe care şi-o alesese.

Avea şi un defect. Nu suporta să provoace durere semenilor ei şi, cum în viaţă aşa ceva era inevitabil, rămînea o femeie nefericită. Cu toate acestea, luase decizii necruţătoare, care îi înlesniseră ascensiunea în societate. Îşi folosise puterea de megastar, uneori era de o răceală la fel de desăvîrşită ca şi frumuseţea ei. Oameni influenţi o implorau să joace în filmele lor, bărbaţii o rugau în genunchi să-i primească în patul ei. Athena influenţa, chiar impunea, alegerea regizorilor şi a partenerilor de film. Îşi permitea să comită mici greşeli fără să fie pedepsită, să încalce tradiţia, să sfideze aproape toate normele moralei, şi cine ar fi putut ghici care era adevărata Athena? Misterul ei rămînea de nepătruns; ca în cazul oricărui megastar, existau două fâpturi gemene, viaţa ei reală nu putea fi separată de cele trăite pe ecran.

Cu toate acestea, lumea o iubea, dar ei nu-i era de ajuns. Îşi cunoştea urîţenia interioară. Exista o singură persoană care nu o iubea şi care o făcea să

sufere. Pe orice actriță o cuprinde disperarea dacă are o sută de cronici favorabile și numai una care o critică.

După primii cinci ani în Los Angeles, Athena obținu primul rol titular într-un film și făcu cea mai importantă cucerire.

Ca toți actorii de categoria întîi, Steven Stallings avea drept de veto asupra oricărei actrițe distribuite în rolul principal din filmele în care juca el. O văzuse pe Athena într-o piesă la Mark Taper Forum și-i recunoscuse talentul. Dar și mai mult îl impresionase frumusețea ei, astfel că o alesese să joace alături de el în viitorul film.

Athena fusese cum nu se poate mai surprinsă și mai măgulită. Știa că aceasta era marea ei șansă și, la început, nu-și dăduse seama de ce fusese aleasă. Impresarul ei, Melo Stuart, o lămurise.

Se găseau amîndoi în biroul lui Melo, o încăpere superb decorată cu tot felul de nimicuri orientale, carpete cu fir de aur și mobilă grea și confortabilă, totul scăldat în lumină artificială, întrucît draperiile fuseseră trase, împiedicînd lumina zilei să pătrundă înăuntru. Melo prefera să bea un ceai englezesc în birou decît să ia prînzul în oraș, așa că se servea cu mici sandvișuri, pe care le vîra în gură în timp ce vorbea. Nu lua prînzul în oraș decît cu clienții cu adevărat celebri.

– Meriți această șansă, îi spusese el Athenei. Ești o mare actriță. Dar n-ai venit în acest oraș decît de cîțiva ani și, cu toată inteligența ta, ești cam neștiutoare. Așa că să nu te simți jignită de ceea ce am să-ți spun... iată ce s-a întîmplat. Tăcu un moment. Nu-mi stă în fire să explic astfel de lucruri, de obicei nu-i necesar.

– Dar eu sînt cam neștiutoare, îl întrerupsese, zîmbind, Athena.

– Nu chiar neștiutoare, o corectase Melo. Dar arta ta te preocupă în asemenea măsură, încît uneori pari să nu-ți dai seama de complexitățile sociale ale industriei filmului.

Athena era amuzată.

– Atunci spune-mi de ce am obținut rolul.

– Mi-a telefonat impresarul lui Stallings. Mi-a spus că Steve te-a văzut în piesa de la Taper și a fost impresionat la culme de interpretarea ta. Te vrea cu orice preț ca parteneră. După aceea m-a sunat producătorul, ca să negociem, și am încheiat tîrgul. Salariu net două sute de mii, fără procentaje, acestea vor veni mai tîrziu în cariera ta. În plus, nu ai voie să joci în alt film. Pentru tine e foarte avantajos.

– Mulțumesc, spusese Athena.

– De fapt, n-ar trebui să-ţi vorbesc despre toate acestea, continuase Melo. Dar Steven are obiceiul să se îndrăgostească lulea de partenerele lui de film. E sincer, dar e un curtezan foarte înflăcărat.

– Nu mai e nevoie să continui, Melo, îl întrerupsese Athena.

– Eu simt că trebuie, insistase Melo.

O privise cu admiraţie şi afecţiune. La început, el însuşi, de regulă atît de detaşat, se îndrăgostise de Athena, dar cum ea nu încercase niciodată să-l seducă, pricepuse aluzia şi nu-şi dezvăluise sentimentele. La urma urmei, Athena era o proprietate valoroasă, care pe viitor avea să-i aducă milioane.

– Vrei să spui că trebuie să mă culc cu el cu prima ocazie cînd rămînem singuri? întrebase cu răceală Athena. Talentul meu nu-i de ajuns?

– Bineînţeles că nu, răspunsese Melo. Şi bineînţeles că da. Orice s-ar întîmpla, o mare actriţă rămîne o mare actriţă. Dar ştii cum poţi deveni o mare vedetă de cinema? Uneori ai nevoie să obţii rolul cel mare exact la momentul oportun. Iar pentru tine acesta este rolul cel mare. Nu-ţi poţi permite să-l ratezi. Care-i nenorocirea dacă te îndrăgosteşti de Steven Stallings? O sută de milioane de femei din întreaga lume îl iubesc, de ce nu şi tu? Ar trebui să te simţi flatată.

– Mă simt flatată, răspunsese cu răceală Athena. Dar, dacă îl detest, atunci ce se întîmplă?

Melo îşi vîrîse în gură alt sandviş.

– De ce să-l urăşti? E un om tare drăguţ, îţi jur. Flirtează cu el cel puţin pînă cînd filmările înaintează suficient de mult ca să nu te poată scoate din distribuţie.

– Dar dacă voi fi atît de bună, încît nu vor vrea să mă scoată? întrebase Athena.

Melo oftase.

– Sincer să fiu, Steven nu va aştepta atît de mult. Dacă nu te îndrăgosteşti de el în trei zile, s-a terminat cu filmul.

– Asta se numeşte hărţuire sexuală, exclamase, rîzînd, Athena.

– În cinematografie nu există hărţuire sexuală, replicase Melo. Îţi vinzi trupul într-un fel sau altul prin simplul fapt că eşti în branşă.

– Mă refeream la chestia cu îndrăgostitul, precizase Athena. Nu-i de ajuns să mă culc cu Steven?

– Steven se poate culca cu cine poftește, spusese Melo. E îndrăgostit de tine, aşa că pretinde în schimb tot dragoste. Pînă la terminarea filmărilor. Oftase. Atunci vă veţi vindeca amîndoi de dragoste, fiindcă veţi fi prea ocupaţi cu munca. Tăcuse o clipă. Nu va fi o ofensă la adresa demnităţii tale, adăugase el. O celebritate ca Steven îşi manifestă interesul. Destinatara, adică tu, răspunde sau manifestă lipsă de interes faţă de interesul lui. În prima zi Steven

îți va trimite flori. A doua zi, după repetiție, te va invita la masă, ca să studiați scenariul. Nu va fi nimic forțat. Bineînțeles, afară de faptul că, dacă nu te duci, pierzi rolul. Dacă mă plătești bine, mă pot duce în locul tău.

– Melo, nu crezi că sînt destul de bună ca să reușesc și fără să-mi vînd trupul? întrebase Athena cu prefăcut reproș.

– Sigur că ești, răspunsese Melo. Ești tînără, ai numai douăzeci și cinci de ani. Mai poți aștepta doi-trei ani, poate chiar patru sau cinci. Am încredere deplină în talentul tău. Dar acordă-i o șansă. Toată lumea îl iubește pe Steven.

Totul decursese exact cum prevăzuse Melo Stuart. În prima zi Athena primise flori. A doua zi repetaseră împreună cu întreaga echipă. Era o comedie dramatică în care rîsul sfîrșea în lacrimi, unul dintre lucrurile cel mai dificil de realizat. Athena era impresionată de arta actoricească a lui Steven. Își citea rolul monoton, fără a încerca să impresioneze, și totuși cuvintele erau vii, iar dintre variantele de intonație o alegea invariabil pe cea mai autentică. Jucaseră scena în douăsprezece feluri diferite, dîndu-și replica unul altuia, luîndu-se unul după celălalt, ca niște dansatori. La sfîrșit, el murmurase: „Bine, bine" și-i zîmbise cu admirație și respect pur profesional.

La capătul zilei, Steven făcuse, în sfîrșit, apel la farmecul personal.

– Cred că va fi un film mare, datorită ție, declarase el. Ce-ai zice să ne întîlnim diseară și să repetăm scenariul așa cum trebuie? Tăcuse un moment, apoi adăugase cu un zîmbet copilăros și înduioșător: Zău că facem un cuplu bun!

– Mulțumesc, spusese Athena. Cînd și unde?

Pe chipul lui Steven se așternuse imediat o expresie de prefăcută spaimă.

– Oh, nu! răspunsese el. Alege tu.

În acel moment Athena hotărîse să-și accepte rolul și să-l joace ca o adevărată profesionistă. El era superstarul. Ea era nouă în meserie. Dar toate opțiunile îi aparțineau lui Steve, iar Athena era datoare să aleagă ceea ce dorea el. Îi veniseră în minte vorbele lui Melo: „Aștepți doi-trei ani, poate chiar patru sau cinci." Ea nu-și permitea să aștepte.

– Te-ar deranja să vii la mine acasă? întrebase Athena. Voi pregăti o cină simplă, ca să putem lucra în timp ce mîncăm. Făcuse o scurtă pauză, apoi adăugase: La șapte?

Întrucît era o perfecționistă, Athena se pregătise pentru seducția reciprocă atît fizic cît și mental. Cina trebuia să fie ușoară, ca să nu le afecteze nici munca, nici relația sexuală. Deși rareori se atingea de alcool, cumpărase o sticlă de vin alb. Masa trebuia să-i pună în valoare talentele culinare, dar o putea prepara în timp ce lucrau.

Hainele. Înţelegea că seducţia trebuia să pară spontană, cîtuşi de puţin premeditată. Dar ţinuta ei nu trebuia nici să-l ţină la distanţă. În calitate de actor, Steven va încerca să interpreteze fiecare indiciu.

Athena îşi pusese o pereche de blugi decoloraţi, mulaţi pe şolduri, a căror albastru-spălăcit îi dădea un aspect vesel şi ademenitor. Fără centură. Pentru partea de sus, o bluză albă de mătase, cu volane, care, deşi nu avea decolteu, lăsa să i se vadă sînii albi ca laptele prin transparenţa materialului. Îşi pusese în urechi mici clipsuri rotunde, de culoare verde ca şi ochii ei. Dar ţinuta rămînea puţin cam severă, cam distantă. Lăsa loc de îndoială. Atunci îi venise o idee genială. Îşi făcuse pedichiura cu ojă roşie şi-l întîmpinase pe Steve în picioarele goale.

Steven Stallings venise cu o sticlă de vin roşu, nu de cea mai bună calitate, dar foarte gustos. Şi el se îmbrăcase ca pentru lucru. Pantaloni cafenii de catifea reiată, lăbărţaţi la genunchi, cămaşă albastră de doc, pantofi albi de sport. Părul negru ca tăciunele era pieptănat neglijent. Sub braţ ţinea scenariul, din care atîrnau fîşii de hîrtie galbenă cu adnotări. Singurul lucru care-l trăda era o vagă undă de colonie.

Mîncaseră fără pretenţii, la masa din bucătărie. El o lăudase pentru mîncare, după cum merita. În timp ce mîncau, frunzăriseră scenariul, comparînd însemnările, schimbînd ici-colo dialogul, pentru a-l face mai natural.

După masă trecuseră în salon şi jucaseră unele scene pe care le socoteau mai dificile. În tot acest timp fiecare rămăsese foarte conştient de prezenţa celuilalt, fapt care le afectase lucrul.

Athena observase că Steven Stallings îşi juca rolul la perfecţie. Se comporta profesional, plin de respect. Doar ochii lui trădau o admiraţie sinceră pentru frumuseţea ei, pentru talentul ei actoricesc şi pentru felul cum stăpînea materialul. În cele din urmă, o întrebase dacă se simţea prea obosită ca să joace principala scenă de dragoste trecută în scenariu.

Între timp cina fusese digerată confortabil. Între timp deveniseră buni prieteni, ca şi personajele din film. Jucaseră scena de dragoste. Steven o sărutase uşor pe buze, fără să-i atingă trupul. După primul sărut cast, o privise în ochi adînc şi sincer, apoi, cu glasul răguşit de o emoţie perfect jucată, spusese:

– Am vrut să fac asta de prima oară cînd te-am văzut.

Athena îi susţinuse privirea. Apoi îşi plecase ochii, îi trăsese încet capul spre ea şi-l sărutase nevinovat pe buze. Semnalul necesar. Pe amîndoi îi surprinsese patima reală cu care reacţionase el. Ceea ce dovedea că ea avea mai mult talent actoricesc, gîndise Athena. Dar el era expert. În timp ce o dezbrăca, mîinile îi lunecau pe pielea ei, degetele o pătrundeau, limba îi atingea interiorul coapsei, iar trupul ei răspundea. Nu era chiar atît de îngrozitor, se gîndise Athena, în

timp ce se îndreptau spre dormitor. Iar Steven era de o frumusețe șocantă, trăsăturile lui clasice, marcate de pasiune, aveau o intensitate care nu putea fi redată de peliculă, în film expresia lui ar fi degenerat în desfrîu. Cînd interpreta o astfel de scenă pe ecran, actul dragostei părea mult mai spiritualizat.

Între timp, Athena intrase în rolul femeii cuprinse de o irezistibilă patimă a cărnii. Se sincronizau perfect și într-o secundă explozivă atinseseră simultan momentul culminant. Lungiți pe pat, epuizați, amîndoi se întrebaseră cum ar fi arătat scena pe ecran, dar își spuseseră că nu ar fi fost destul de bună pentru o filmare. Nu revelase personajul așa cum ar fi trebuit și nici nu marcase un progres în derularea acțiunii. Îi lipsea emoția și tandrețea interioară a unei iubiri adevărate sau chiar a unei patimi autentice. Trebuia dată o nouă probă.

Steven Sallings se îndrăgostise, ceea ce i se întîmpla deseori. Deși, într-un fel, fusese vorba de un viol profesional, Athena era mulțumită că lucrurile evoluaseră atît de bine. Scena nu avusese nici un cusur, făcînd abstracție de liberul arbitru. Dar în existența oricărei persoane se întîmplă adesea ca renunțarea cu bună știință la liberul arbitru să fie necesară supraviețuirii individului.

Steven era fericit că la turnarea noului său film se putea bucura de toate avantajele. Avea o parteneră de lucru talentată. Între ei urma să existe o relație agreabilă, iar el nu era nevoit să caute altă aventură. Totodată, rareori îi fusese dat să întîlnească o femeie înzestrată cu harul și cu frumusețea Athenei, care să fie și bună la pat. Și, bineînțeles, nespus de îndrăgostită de el, fapt care mai tîrziu putea crea probleme.

Ceea ce se întîmplase în continuare consolidase prietenia dintre ei. Amîndoi săriseră jos din pat, spunînd:

– Și-acum, înapoi la treabă!

Fiecare își luase scenariul și, în pielea goală, exersaseră replicile.

Totuși, Athena rămăsese cumva dezamăgită în momentul în care Steven își pusese chiloții. Aceștia erau trandafirii și croiți anume ca să-i scoată în evidență fesele frumoase, cele două semilune care trezeau extazul admiratoarelor. Altă ciudățenie era declarația, făcută cu mîndrie, că folosise un prezervativ fabricat special pentru el de către o companie la care era acționar. Nici nu-ți dădeai seama că purta așa ceva. Erau absolut sigure. Steven o întrebase care ar fi fost cel mai potrivit nume pentru ele: Excalibur sau regele Arthur. Athena căzuse pe gînduri o clipă.

Apoi întrebase cu prefăcută seriozitate:

– Poate un nume mai potrivit din punct de vedere politic?

– Ai dreptate, o aprobase Steven. Fabricarea lor costă atît de mult, încît trebuie să le vindem ambelor sexe. Denumirea articolului pe piață va fi „Prezervativul Starurilor". Ce părere ai de așa un nume? Prezervativul Starurilor.

Atît filmul, cît şi relaţia lor se dovediseră o mare reuşită. Athena urcase cu succes prima treaptă spre celebritate şi fiecare film făcut de ea în următorii cinci ani consolidase acest triumf.

Legătura lor, ca majoritatea legăturilor dintre celebrităţi, fusese şi ea un succes, dar, bineînţeles, de scurtă durată. Steven şi Athena se iubeau graţie scenariului, dar iubirea lor avea umorul şi detaşarea necesară, datorită faimei lui Steve şi ambiţiei Athenei. Nici unul nu-şi putea permite să fie mai îndrăgostit decît celălalt, dar această egalitate a sentimentelor însemnase şi moartea pasiunii lor. Mai intervenise şi problema geografică. Legătura se sfîrşise o dată cu încheierea filmărilor. Athena plecase să filmeze în India, Steven, în Italia. Continuaseră să-şi telefoneze, să-şi trimită felicitări şi daruri de Crăciun, iar o dată chiar zburaseră cu avionul în Hawaii, unde petrecuseră un week-end de vis. Munca împreună la un film amintea de Cavalerii Mesei Rotunde. Aspiraţia către celebritate şi avere era un fel de căutare a Sfîntului Graal. Trebuia să-ţi urmezi drumul singur.

Circulase zvonul despre o posibilă căsătorie. Dar acest lucru era cu neputinţă. Athenei îi făcea plăcere legătura, dar întotdeauna văzuse şi latura ei comică. Deşi ca actriţă profesionistă îşi făcuse datoria de a părea mai îndrăgostiă decît Steven, îi era aproape imposibil să-şi stăpînească rîsul. Steven era atît de sincer şi de perfect în rolul de îndrăgostit sensibil şi pătimaş, că Athena s-ar fi putut la fel de bine duce să vizioneze un film de-al lui.

Frumuseţea lui fizică putea să placă, dar nu putea fi admirată la nesfîrşit. Steve îşi doza atît de strict consumul de droguri şi alcool, încît era imposibil să-l condamni. Considera cocaina un medicament dat pe reţetă, iar alcoolul îl făcea şi mai fermecător. Nici măcar succesul nu reuşise să-l facă încăpăţînat sau capricios.

Aşadar, pentru Athena fusese o mare surpriză să-l audă cerînd-o în căsătorie. Ea îl refuzase cu amabilitate. Ştia că Steven se culca cu orice femeie îi ieşea în cale, în deplasare, la Hollywood şi chiar la clinica de dezintoxicare, atunci cînd problema consumului cu droguri scăpa de sub control. Nu era genul de bărbat pe care să şi-l fi dorit tovarăş de viaţă aproape în permanenţă.

Pe Steven nu-l supărase refuzul ei. Propunerea fusese o slăbiciune de moment, datorată unui exces de cocaină. Aproape că răsuflase uşurat.

În următorii cinci ani, Athena ajunsese una dintre cele mai mari vedete ale ecranului, în timp ce steaua lui Steven începuse să apună. Continua să rămînă un idol pentru admiratorii lui, îndeosebi pentru femei, dar se dovedise ghinionist sau lipsit de inteligenţă în alegerea rolurilor. Drogurile şi alcoolul îl făcuseră mai neglijent cu munca lui. Prin intermediul lui Melo Stuart, Steven o rugase pe Athena să-i obţină rolul principal din Messalina. Situaţia se inversase. Cu

aprobarea celuilalt partener, Athena îi dăduse rolul. Acceptase dintr-un pervers sentiment al recunoştinţei şi pentru că rolul i se potrivea perfect lui Steven, cu condiţia de a nu fi obligată să se culce cu el.

În ultimii cinci ani Athena avusese legături de scurtă durată. Una dintre ele fusese cu un tînăr producător, Kevin Marrion, unicul fiu al lui Eli Marrion.

Deşi avea vîrsta ei, Kevin Marrion era un veteran în industria filmului. Primul său film important fusese realizat la douăzeci şi unu de ani şi se bucurase de un enorm succes. Faptul îl convinsese că era genial în acest domeniu. De atunci produsese alte trei filme, care se dovediseră eşecuri, iar în acel moment numai tatăl său îi mai acorda credit în cinematografie.

Kevin Marrion era extrem de atrăgător; de altfel, prima soţie a lui Eli Marrion fusese una dintre cele mai mari frumuseţi ale ecranului. Din păcate, pe peliculă frumuseţea lui părea îngheţată, aşa că nu reuşise la nici o probă de filmare. Meseria lui de viitor rămînea aceea de producător.

Athena şi Kevin se cunoscuseră în momentul în care el o solicitase să apară în noul său film. Athena îl ascultase încîntată şi îngrozită la culme. El vorbea cu candoarea specifică persoanelor foarte serioase.

– E cel mai bun scenariu pe care l-am citit vreodată, spusese Kevin. Trebuie să-ţi mărturisesc cu toată sinceritatea că am contribuit la rescrierea lui. Athena, eşti unica actriţă care merită acest rol. Aş putea distribui pe oricare alta, dar te vreau pe tine.

O privise ţintă, ca s-o convingă de sinceritatea lui.

Athena fusese fascinată de felul în care el îi povestea scenariul. Eroina, o femeie fără adăpost, care trăia în stradă, era răsplătită prin găsirea unui copil abandonat într-un tomberon de gunoi, copil care mai tîrziu avea să devină conducătorul sărăcimii din America. Jumătate din film prezenta femeia împingînd căruciorul în care se găsea tot avutul ei. După ce supravieţuia alcoolului, drogurilor, foametei, violului, după o încercare a autorităţilor de a-i lua copilul găsit, femeia candida ca independentă la funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Desigur, fără să cîştige alegerile, tocmai în aceasta consta valoarea scenariului.

Fascinaţia Athenei era, de fapt, oroare. Scenariul îi pretindea să fie o cerşetoare amărîtă, îmbrăcată în zdrenţe, într-un decor decrepit. Din punct de vedere vizual, un dezastru. Sentimentalismul scenariului era forţat, nivelul de inteligenţă al construcţiei dramatice la limita idioţeniei. O harababură confuză şi fără nici o şansă.

– Dacă joci acest rol, am să mor un om fericit, declarase Kevin.

„Sînt eu nebună sau tipul e cretin?“ se întrebase Athena. Dar era un extraordinar producător. Evident sincer şi evident un om capabil să realizeze ceea

ce-şi punea în gînd. Îi aruncase o privire disperată lui Melo Stuart şi acesta îi zîmbise încurajator. Dar Athena nu era în stare să scoată un sunet.

– Minunat! Splendidă idee! exclamase Melo. Clasic. Ascensiune şi cădere. Suişuri şi coborîşuri. Esenţa pură a dramei. Însă tu ştii, Kevin, cît de important e ca, după primul mare succes, Athena să-şi aleagă calea potrivită. Lasă-ne scenariul să-l citim şi pe urmă ţi-l înapoiem.

– Sigur, se învoise Kevin, oferind fiecăruia cîte un exemplar al scenariului. Sînt convins că o să vă placă.

Melo o dusese pe Athena într-un mic restaurant thailandez din Melrose. Comandaseră meniul şi începuseră să răsfoiască paginile scenariului.

– Mai bine mă omor! izbucnise Athena. Kevin e cumva debil mintal?

– Încă nu înţelegi cum merg treburile în lumea filmului, îi spusese Melo. Kevin e inteligent. Pur şi simplu, face un lucru pentru care nu e înzestrat. La viaţa mea am văzut lucruri şi mai rele.

– Unde ? Cînd? întrebase Athena.

– Nu-mi pot aminti la comandă, replicase Melo. Eşti un nume suficient de mare ca să refuzi, dar nu într-atît, încît să-ţi faci duşmani în mod inutil.

– Eli Marrion e prea deştept ca să-şi sprijine fiul în aşa ceva, spusese Athena. Nu se poate să nu-şi dea seama că scenariul e o oroare.

– Bineînţeles că-şi dă seama, răspunsese Melo. Ba chiar glumeşte, spunînd că fiul lui face filme proaste, dar comerciale, iar fiica lui face filme bune, din care nu cîştigă nici un ban. Eli trebuie totuşi să le dea o satisfacţie copiilor săi. Noi nu avem această obligaţie. Refuzăm filmul. Dar există un risc. LoddStone a obţinut dreptul de ecranizare a unui celebru roman, cu un rol mare pentru tine. Dacă-l refuzi pe Kevin, s-ar putea să nu primeşti celălalt rol.

Athena ridicase din umeri.

– De data aceasta am să aştept.

– De ce să nu accepţi ambele roluri? Pune condiţia să filmezi mai întîi romanul. Pe urmă vom găsi o cale să scăpăm de filmul lui Kevin.

– În acest caz nu ne mai facem duşmani? îl întrebase, zîmbind, Athena.

– Primul film va fi un succes răsunător, aşa că nu va mai conta. După el îţi vei putea permite să-ţi faci duşmani.

– Eşti sigur că după aceea voi reuşi să scap de filmul lui Kevin? insistase Athena.

– Dacă nu te scap, mă poţi concedia, o liniştise Melo.

Deja căzuse la înţelegere cu Eli Marrion, care nu se putea împotrivi direct fiului său, aşa că alesese această portiţă de scăpare. Eli voia ca răspunderea să le revină lui Melo şi Athenei. Lui Melo puţin îi păsa. Pe lîngă alte obligaţii,

meseria de impresar de film o implica şi pe aceea de a juca personajul negativ dintr-un scenariu.

Totul se petrecuse întocmai. Primul film, ecranizarea romanului, făcuse din Athena un megastar. Din păcate, consecinţele acestui succes o determinaseră să adopte o perioadă de abstinenţă sexuală.

În timpul aşa-ziselor pregătiri pentru filmul lui Kevin, care nu avea să fie turnat niciodată, era de prevăzut că tînărul se va îndrăgosti de Athena. Kevin Marrion era destul de inocent pentru un producător şi o curtase pe Athena sincer şi pătimaş, fără fereală. Farmecul lui consta în primul rînd în entuziasmul şi conştiinţa socială. Într-o seară, într-un moment de slăbiciune, la care se adăuga sentimentul de vinovăţie pentru că va refuza să joace în film, Athena îl primise în patul ei. Fusese destul de plăcut, iar Kevin o ceruse insistent în căsătorie.

Între timp, Athena şi Melo o convinseseră pe Claudia De Lena să rescrie scenariul. Ea îl refăcuse sub forma unei farse şi Kevin o concediase. Fusese atît de furios, încît începuse să devină plicticos.

Pentru Athena fusese o legătură convenabilă. Se potrivea de minune cu programul ei de lucru. Iar ardoarea lui Kevin era agreabilă la pat. Insistenţele lui de a se căsători, chiar şi fără un acord prenupţial, reprezentau o perspectivă atrăgătoare, întrucît într-o zi tînărul urma să moştenească studiourile LoddStone.

Dar într-o seară, după ce-l auzise pălăvrăgind fără încetare despre filmele pe care le vor face împreună, pe Athena o fulgerase un gînd: „Dacă trebuie să-l mai ascult pe tip încă un minut, mă omor." Ca multe alte persoane pe care exasperarea le face să devină grosolane, Athena nu se oprise aici. Deşi ştia că va avea remuşcări, îşi descărcase sufletul. Îi spusese lui Kevin nu numai că nu-l va lua în căsătorie, dar că pe viitor nu se va mai culca cu el şi nici nu avea de gînd să apară în filmul lui.

Kevin rămăsese năucit.

– Avem un contract, bîiguise tînărul. Şi vom face uz de el. M-ai înşelat în toate privinţele.

– Ştiu, răspunsese Athena. Discută cu Melo.

Simţea dezgust faţă de propria-i persoană. Desigur, Kevin avea dreptate, dar Athenei i se păruse interesant că îl îngrijora mai mult soarta filmului decît dragostea pe care i-o purta.

După această legătură, cariera ei fiind acum asigurată, Athena îşi pierduse interesul pentru bărbaţi. Hotărîse să rămînă singură. Avea lucruri mai importante de făcut, lucruri în care dragostea bărbaţilor nu-şi avea locul.

Athena Aquitane şi Claudia De Lena se împrieteniseră numai pentru că Claudia ţinea să cîştige prietenia femeilor pe care le aprecia. O cunoscuse pe

Athena cu ocazia rescrierii scenariului la unul dintre primele ei filme, pe cînd Athena încă nu era o celebritate.

Athena insistase s-o ajute la scenariu şi, deşi de regulă asemenea situaţii îi speriau pe scenarişti, Athena se dovedise inteligentă şi îi fusese de un real ajutor. Instinctul ei pentru personaj şi naraţiune era de fiecare dată fără greş şi aproape întotdeauna altruist. Era îndeajuns de inteligentă ca să-şi dea seama că prezenţa unor caractere puternice în jurul ei o stimula să-şi joace rolul mai convingător.

Deseori lucrau la reşedinţa Athenei din Malibu; aici descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Amîndouă erau sportive: înotătoare de rezistenţă, foarte bune jucătoare neprofesioniste de golf şi foarte bune jucătoare de tenis. La partide de dublu jucau împreună şi învingeau majoritatea echipelor de bărbaţi de pe terenurile de tenis din Malibu. Astfel, la terminarea filmărilor, continuaseră să rămînă prietene.

Claudia îi istorisise Athenei totul despre viaţa ei. Athena îi povestise doar foarte puţine lucruri. Aşa era prietenia lor. Claudia îşi dădea seama, dar pentru ea nu conta. Claudia îi relatase legătura ei cu Steve Stallings. Athena rîsese amuzată, apoi amîndouă făcuseră schimb de impresii. Erau de acord că Steve fusese un partener amuzant şi foarte bun la pat. De asemenea, extrem de talentat, nespus de înzestrat ca actor şi foarte agreabil ca persoană.

– Era aproape tot atît de frumos ca tine, îi mărturisise Claudia, care admira cu generozitate frumuseţea altora.

Athena părea să n-o fi auzit. Aşa făcea de fiecare dată cînd cineva vorbea despre frumuseţea ei.

– Asta înseamnă că e mai bun şi ca actor? întrebase în glumă Athena.

– Oh, nu! Tu eşti cu adevărat o mare actriţă, răspunsese Claudia. Apoi, ca s-o îndemne pe Athena la confidenţe, adăugase: Dar e o persoană mult mai fericită decît tine.

– Zău? întrebase Athena. Se poate. Numai că într-o zi va fi mult mai nefericit decît voi ajunge eu vreodată.

– Mda, încuviinţase Claudia. Cocaina şi băutura îl vor da gata. Nu va avea parte de o bătrîneţe prea frumoasă. Dar e un tip inteligent, poate se va adapta.

– Eu nu vreau să ajung cu nici un preţ aşa cum va ajunge el, declarase Athena. Şi n-am să ajung.

– Tu eşti eroina mea, spusese Claudia. Dar n-ai să poţi învinge bătrîneţea. Ştiu că nu bei şi nu te droghezi, că nu faci nici excese sexuale, dar secretele pe care le ascunzi îţi vor veni de hac.

Athena rîsese.

– Secretele vor fi salvarea mea, răspunsese ea. Secretele mele sînt atît de banale, încît nici nu merită să fie dezvăluite. Noi, stelele de cinema, avem nevoie să ne înconjurăm de mister.

În fiecare duminică dimineaţă, cînd nu lucrau, mergeau împreună la cumpărături pe Rodeo Drive. Pe Claudia o uimea întotdeauna cum reuşea Athena să se deghizeze, încît să nu fie recunoscută de admiratori sau de vînzătorii din magazine. Purta perucă neagră şi haine largi, care-i mascau silueta. Îşi schimba machiajul aşa ca maxilarul să pară mai proeminent, buzele mai groase; dar cel mai interesant lucru dintre toate, îşi putea modifica pînă şi trăsăturile feţei. În acelaşi timp, purta lentile de contact, care-i schimbau verdele strălucitor al ochilor într-un căprui sever. Vorbea cu accentul moale şi tărăgănat din Sud.

Cînd făcea cumpărături, Athena trecea totul pe cartea de credit a Claudiei, ca mai tîrziu, cînd luau prînzul, să ramburseze cu un cec. Era minunat să se poată relaxa într-un restaurant, ca două persoane obişnuite; după cum spunea în glumă Claudia, nimeni nu recunoştea un scenarist.

De două ori pe lună Claudia petrecea un week-end întreg la Malibu, în casa de pe plajă a Athenei, ca să înoate şi să joace tenis. Claudia îi dăduse Athenei să citească a două schiţă de scenariu la Messalina, iar Athena îi ceruse rolul principal. Ca şi cum nu ea ar fi fost celebritatea, ca şi cum nu Claudia ar fi trebuit s-o roage să-l accepte.

Aşadar, ajungînd la Malibu, ca s-o convingă pe Athena să reia filmările, Claudia simţea că are oarecare sorţi de izbîndă. În definitiv, Athena nu numai că şi-ar fi distrus propria carieră, dar ar fi ruinat-o şi pe cea a Claudiei.

Primul lucru care îi zdruncină încrederea fu paza severă din jurul casei în care locuia Athena, pe lîngă obişnuiţii paznici postaţi la poarta Coloniei Malibu.

Doi bărbaţi în uniforma Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean stăteau la poarta vilei. Alţi doi patrulau în interiorul uriaşei grădini. Cînd micuţa menajeră sud-americană o conduse în salonul cu vedere la ocean, Claudia văzu alţi doi oameni de pază afară, pe plajă. Toţi aveau bastoane şi pistoale vîrîte în toc.

Athena o întîmpină pe Claudia şi o strînse la piept.

– Îmi va fi dor de tine, spuse ea. Peste o săptămînă plec.

– De ce te porţi aşa prosteşte? întrebă Claudia. Ai de gînd să laşi o javră ticăloasă să-ţi ruineze întreaga viaţă? La fel şi pe a mea? Nu pot să cred că eşti aşa fricoasă. Ascultă, la noapte rămîn la tine, iar mîine vom face rost de permis portarmă şi vom începe să ne antrenăm. În cîteva zile vom fi trăgătoare de elită.

Athena rîse şi o îmbrăţişă din nou.

– Sîngele tău mafiot iese la iveală, zise ea.

Claudia îi povestise despre Familia Clericuzio şi despre tatăl ei.

Îşi pregătiră băuturi şi se aşezară în fotoliile din care puteau privi oceanul, ca pe un un tablou cu valuri de un verde-albăstrui intens.

– Nu mă poţi face să mă răzgîndesc şi nu sînt fricoasă, spuse Athena. Uite, am să-ţi destăinui secretul pe care voiai să-l afli. Poţi să-l spui şi celor de la studio, poate că atunci toată lumea va înţelege.

Îi istorisi Claudiei toată povestea căsniciei ei. Îi vorbi despre sadismul şi cruzimea lui Skannet, despre felul în care o umilise cu bună ştiinţă şi despre fuga ei de acasă...

Cu intuiţia-i ascuţită de scriitoare, Claudia simţi că din poveste lipsea ceva, că Athena îi ascundea intenţionat unele elemente importante.

– Ce s-a întîmplat cu fetiţa? întrebă Claudia.

Figura Athenei deveni masca unei actriţe de film.

– Deocamdată nu-ţi pot spune mai mult. De fapt, ceea ce ţi-am povestit adineauri, anume că am un copil, vreau să rămînă între noi. Asta să nu le spui celor de la studio. Am încredere că vei păstra secretul.

Claudia ştia că nu va putea scoate mai mult de la Athena pe acest subiect.

– Dar de ce renunţi la filmări? întrebă Claudia. Ţi se va acorda protecţie. După aceea poţi să-ţi pierzi urma.

– Nu, răspunse Athena. Studioul îmi va oferi protecţie doar pe durata filmărilor. Ceea ce este egal cu zero. Îl cunosc pe Boz. Nimic nu-l va opri. Dacă rămîn, oricum nu voi apuca să termin filmul.

În acel moment observară un bărbat în costum de baie care ieşise din apă şi se îndrepta spre vilă. Cei doi paznici îl opriră. Unul din ei suflă într-un fluier şi ceilalţi doi oameni de pază din grădină veniră alergînd. Pus faţă în faţă cu patru adversari, bărbatul în costum de baie păru să dea uşor înapoi.

Athena se ridicase în picioare, vădit şocată.

– E Boz, spuse ea calmă, adresîndu-se Claudiei. Face asta doar ca să mă sperie. Altceva vrea, de fapt.

Ieşi pe terasă şi se uită la cei cinci bărbaţi.

Boz Skannet ridică privirea către ele, mijind ochii, cu obrazul bronzat luminat de soare. În costum de baie, trupul lui era cu adevărat ameninţător.

Zîmbi şi spuse:

– Bună, Athena, ce-ai zice să-mi oferi ceva de băut?

Athena îi răspunse cu un surîs strălucitor.

– Ţi-aş oferi, dacă aş avea otravă. Ai încălcat ordinul judecătorului... Te-aş putea trimite după gratii.

– Nu, n-ai putea, răspunse Boz. Sîntem prea intimi, ne leagă prea multe secrete.

Deşi zîmbea, expresia lui era sălbatică.

Îi amintea Claudiei de bărbaţii care veneau la petrecerile Familiei Clericuzio, la reşedinţa Quogue.

– A ocolit gardul înot, dinspre plaja publică, spuse unul dintre paznici. Probabil că şi-a lăsat maşina acolo. La o adică, îl putem trimite la puşcărie.

– Nu, se împotrivi Athena. Duceţi-l la maşină. Şi anunţaţi agenţia că vreau încă patru oameni de pază în jurul casei.

Boz continua să stea cu faţa ridicată înspre ea, cu trupul ca o statuie uriaşă înfiptă în nisip.

– Pe curînd, Athena, spuse el.

Apoi paznicii îl luară de acolo.

– E înfricoşător, murmură Claudia. Poate că ai dreptate. Ca să-l oprim, ar trebui să tragem cu tunul.

– Te sun înainte să-mi iau zborul, o asigură Athena, pe un ton actoricesc. Am putea lua masa împreună pentru ultima oară.

Claudia era aproape cu ochii în lacrimi. Boz o înfricoşase cu adevărat, i-l adusese în minte pe tatăl ei.

– Iau avionul pînă la Vegas, să vorbesc cu fratele meu, Cross. E inteligent şi are o sumedenie de relaţii. Sînt convinsă că ne poate ajuta. Nu pleca pînă nu mă întorc.

– De ce ne-ar ajuta? întrebă Athena. Şi cum? Face parte din Mafie?

– Bineînţeles că nu, răspunse indignată Claudia. Ne va ajuta pentru că ţine la mine. Rostise cuvintele cu mîndrie în glas. Şi pentru că, în afară de tata, eu sînt singura persoană pe care o iubeşte cu adevărat.

Athena îi aruncă o privire încruntată.

– Fratele tău pare puţin cam dubios. Eşti foarte naivă pentru cineva care lucrează în cinematografie. Apropo, cum de te-ai culcat cu atîţia bărbaţi? Doar nu eşti actriţă şi, după părerea mea, nici femeie uşoară.

– Nu-i nici un secret, răspunse Claudia. De ce se culcă bărbaţii cu atîtea femei? O strînse în braţe pe Athena. Am plecat la Vegas, spuse ea. Să nu te mişti de aici pînă nu mă întorc.

În seara aceea Athena se aşeză pe terasă şi rămase privind oceanul negru sub cerul fără lună. Îşi revăzu în minte planurile şi se gîndi cu afecţiune la Claudia. Într-adevăr, era ciudat că nu ştia cine este propriul ei frate, dar iubirea este oarbă.

Tîrziu, în aceeaşi după-amiază, cînd Claudia se întîlni cu Skippy Deere şi-i relată povestea Athenei, amîndoi rămaseră un timp tăcuţi. Apoi Deere spuse:

– Ne ascunde unele lucruri. Am încercat să-i ofer bani lui Boz Skannet, ca să ne lase în pace. M-a refuzat. M-a avertizat că dacă ne mai ţinem de prostii, va da publicităţii o poveste care ne va ruina. Cică Athena şi-ar fi abandonat copilul.

Claudia îşi ieşi din fire.

– Nu-i adevărat! protestă ea. Oricine o cunoaşte pe Athena îşi dă seama că n-ar fi în stare de aşa ceva.

– Desigur, răspunse Deere. Dar noi n-am cunoscut-o pe Athena la douăzeci de ani.

– Du-te dracului şi tu! zise Claudia. Iau avionul pînă la Vegas să-l întîlnesc pe fratele meu, Cross. El are mai multă minte şi mai mult curaj decît oricare dintre voi. Cross va pune lucrurile la punct.

– Nu cred că-l poate speria pe Boz Skannet, spuse Deere. Am încercat şi noi.

Deere ştia unele lucruri despre Cross. Cross încercase să intre în industria filmului. Investise în şase dintre filmele lui Deere şi pierduse toţi banii, deci nu era chiar atît de inteligent. Se zvonea că avea „relaţii", că se bucura de oarecare influenţă în Mafie. „Dar toţi au relaţii cu Mafia", gîndi Deere. Asta nu însemna că erau periculoşi. Se îndoia că Cross i-ar putea ajuta în privinţa lui Boz Skannet. Dar un producător pleca urechea întotdeauna la un sfat, un producător era expert în posibilităţile cele mai îndrăzneţe. În fond, îl putea oricînd determina pe Cross să investească într-un alt film. Întotdeauna era util să ai parteneri neimportanţi, fără un cuvînt decisiv în realizarea propriu-zisă a filmului sau în problemele financiare.

Skippy tăcu, apoi îi spuse Claudiei:

– Merg cu tine.

Claudia De Lena ţinea mult la Skippy, deşi acesta o escrocase cîndva de jumătate de milion de dolari. Îl iubea pe Deere pentru greşelile lui, pentru diversitatea corupţiei lui şi pentru că Skippy era întotdeauna o companie plăcută, excelente însuşiri pentru un producător.

Cu ani în urmă lucraseră împreună la un film şi deveniseră prieteni. Încă de pe atunci, Deere era unul dintre cei mai renumiţi şi mai pitoreşti producători de la Hollywood. Cu ocazia unei filmări, actorul principal se lăudase că se culcase cu soţia lui Deere. Acesta ascultase relatarea, stînd pe o grindă aflată cu trei etaje mai sus, după care sărise de acolo drept în capul actorului şi-i fracturase umărul, pe lîngă directa de dreapta cu care îi făcuse nasul zob.

Claudia mai păstra încă o amintire. Se plimbau amîndoi pe Rodeo Drive şi ea remarcase o bluză într-o vitrină. Era cea mai frumoasă bluză pe care o văzuse vreodată. Albă cu dungi verzi aproape invizibile, atît de minunată de

parcă ar fi fost pictată de Monet. Magazinul făcea parte din categoria celor în care cumpărăturile se făceau pe bază de programare, ca şi cum patronul ar fi fost un mare medic. Nici o problemă. Skippy Deere era la fel de bun prieten cu patronul ca şi cu directorii de studiouri, preşedinţii de mari corporaţii sau şefii de state din lumea occidentală.

După ce intraseră în magazin, vînzătorul le spusese că bluza costa cinci sute de dolari. Claudia se trăsese înapoi, apăsîndu-şi pieptul cu palmele.

– Cinci sute de dolari pentru o bluză? întrebase ea. Glumiţi.

La rîndul său, vînzătorul rămăsese şocat de tupeul Claudiei.

– E făcută din cel mai fin material, spusese el. Ţesut de mînă... Iar dungile sînt de un verde cum nu mai există în întreaga lume. Preţul e foarte rezonabil.

Deere zîmbea.

– N-o cumpăra, Claudia. Ai idee cît costă ca s-o dai la curăţat? Cel puţin treizeci de dolari. De fiecare dată cînd o porţi, treizeci de dolari. Şi trebuie să ai grijă de ea ca de un copil mic. Fără pete de mîncare şi, bineînţeles, fără ţigări. Dacă îţi pică scrum pe ea, bang! S-au dus cinci sute de dolari.

Claudia îi zîmbise vînzătorului.

– Spuneţi-mi, întrebase ea, dacă cumpăr bluza primesc şi un obiect cadou?

Vînzătorul, un bărbat îmbrăcat elegant, îi spusese cu lacrimi în ochi:

– Vă rog să plecaţi.

Ieşiseră amîndoi din magazin.

– De cînd poate un vînzator să arunce un client în stradă? întrebase, rîzînd, Claudia.

– Aici e Rodeo Drive, îi explicase Skippy. Ai noroc că ai reuşit să intri.

A doua zi, cînd Claudia venise la studio ca să lucreze, pe birou o aştepta un pachet. Înăuntru se găseau douăsprezece bluze, împreună cu un bilet de la Skippy Deere: „A nu se purta decît la Premii Oscar."

Claudia ştia că atît vînzătorul de la magazin cît şi Skippy Deere exageraseră.Ulterior văzuse acelaşi frumos material cu dunguliţe verzi la rochia unei femei şi la o bentiţă specială de tenis, în valoare de o sută de dolari.

Filmul la care lucra cu Deere era o porcărie, o combinaţie de acţiune şi amor care nu putea spera la Premiul Oscar, la fel cum Deere nu putea să aspire la o funcţie în Tribunalul Suprem. Dar gestul lui o mişcase.

Venise şi ziua cînd filmul la care lucraseră împreună înregistrase cifra astronomică de încasări de o sută de milioane, iar Claudia îşi închipuise că se va îmbogăţi. Skippy Deere o invitase la masă ca să sărbătorească. Skippy era într-o dispoziţie de zile mari.

– Asta-i ziua mea cea norocoasă! exclamase el. Încasările au depăşit o sută de milioane, am regulat-o pe secretara lui Bobby Bantz, iar azi-noapte fosta

mea soție a murit într-un accident de mașină. La masă cu ei mai erau alți doi producători, care îi aruncaseră o privire încruntată. Claudia își închipuia că Deere făcuse o glumă. Dar Deere li se adresase celor doi producători: Văd că v-ați înverzit de invidie. Pe viitor voi economisi cinci sute de mii pe an pensie alimentară, iar cei doi copii ai mei vor moșteni proprietatea ei, după cum a fost înțelegerea, așa că eu nu mai sînt obligat să-i întrețin. Brusc, Claudia se simțise cuprinsă de mîhnire și Deere se întorsese către ea: Sînt sincer, așa ar gîndi orice bărbat, numai că n-ar spune-o în gura mare.

Skippy Deere își făcuse datoria către industria cinematografului. Fiu de dulgher, își ajutase tatăl să construiască vilele celebrităților din Hollywood. Într-una dintre acele ocazii posibile doar la Hollywood, devenise amantul unei actrițe între două vîrste, care-i făcuse rost de o slujbă ca practicant la agenția ei de impresariat, primul pas în încercarea de a se descotorosi de el.

Muncise din greu și învățase cum să-și stăpînească firea pătimașă. Dar mai presus de orice, cum să curteze talentul. Cum să implore regizori tineri și entuziaști, cum să le convingă rapid pe tinerele stele, cum să devină cel mai apropiat prieten și, totodată, mentorul autorilor de scenarii de doi bani. Făcea haz de propriul lui comportament, citînd un mare cardinal din epoca Renașterii, care pledase cauza Papei Borgia în fața regelui Franței. Cînd regele își arătase fundul, făcîndu-și nevoile în semn de dispreț față de Papă, cardinalul exclamase: „Oh, ce fund de înger!" și se repezise să-l sărute.

Însă Deere stăpînea toate mărunțișurile indispensabile meseriei. Învățase arta negocierii, pe care o simplificase la „Arta de a cere totul". Își lărgise orizontul cultural, formîndu-și ochiul pentru acel gen de romane din care se puteau realiza filme de calitate. Știa să descopere talentul actoricesc. Aprofundase detaliile producției de film, deprinsese diverse modalități de a fura bani din bugetul unui film. Devenise un producător de succes, capabil să realizeze pelicule cu cincizeci la sută din scenariu și șaptezeci la sută din buget.

Îi era de ajutor faptul că îi plăcea să citească și că se pricepea să scrie scenarii. Nu chiar de la zero, dar știa să taie scene și să refacă dialoguri, ba chiar putea crea fragmente de acțiune, mici scene improvizate, uneori magistrale în sine, dar rareori utile firului epic. Calitatea cu care se mîndrea și care contribuia la succesul financiar al filmelor sale era aceea de mare specialist în finaluri: mereu optimiste, ele demonstrau triumful binelui asupra răului – sau, dacă rețeta nu se potrivea, atunci cel puțin grandoarea înfrîngerii. Capodopera sa fusese finalul unui film despre distrugerea orașului New York cu o bombă atomică, poveste în care toate personajele deveneau mai bune și mai dispuse să-și iubească aproapele, inclusiv cel care lansase bomba. Angajase cinci scenariști care să colaboreze la realizarea proiectului. Toate acestea nu ar fi

valorat mare lucru pentru el ca producător, dacă nu ar fi fost deosebit de iscusit în problemele financiare. Obținea investiții din pământ, din piatră seacă. Compania lui era favorita oamenilor bogați, ca și a femeilor frumoase care i se agățau de braț. Vedetele și regizorii apreciau felul lui sincer și vulgar de a savura plăcerile vieții. Își punea la bătaie farmecul personal ca să obțină bani de la studiouri și învățase că aprobarea unor șefi de studiouri se putea obține cu ajutorul unor mite consistente. Listele lui de felicitări și daruri de Crăciun erau nesfîrșite, incluzînd celebrități, cronicari de film de la ziare și reviste, ba chiar și înalte autorități. Pe toți îi numea „scumpi prieteni", iar cînd nu-i mai erau utili, îi tăia numai de pe lista de cadouri, niciodată de pe cea de felicitări.

Un element cheie în a deveni producător era deținerea unei lucrări literare. Putea fi un roman obscur, fără succes la public, totuși un element concret despre care puteai discuta la studio. Deere își asigura drepturile la astfel de romane pe o perioadă de cinci ani, cu cinci sute de dolari anual. Sau alegea un scenariu și lucra împreună cu autorul, transformîndu-l în ceva ce putea fi cumpărat de studio. Era o muncă grea, scriitorii erau creaturi atît de fragile. „Fragil" era cuvîntul lui preferat pentru cei pe care-i socotea dobitoci. Un termen deosebit de util în relația cu actrițele.

Una dintre cele mai reușite și, totodată, mai plăcute relații fusese cea cu Claudia De Lena. Îi plăcuse cu adevărat puștoaica și se arătase dispus s-o învețe meserie. Trei luni lucraseră împreună la scenariu. Ieșeau în oraș și luau masa tot împreună, jucau golf împreună (Deere fusese surprins să constate că Claudia îl învingea). Se duceau la pista de curse Santa Anita. Înotau în piscina lui Skippy Deere, în timp ce secretare în costum de baie scriau după dictare. Claudia îl invitase chiar la Las Vegas într-un week-end, ca să-l cunoască pe fratele ei, Cross. Uneori dormeau împreună, era foarte convenabil.

Filmul fusese un mare succes financiar și Claudia își închipuise că va cîștiga o groază de bani la mica înțelegere. Urma să primească o cotă din cota încasată de Skippy Deere și știa că el era întotdeauna „în amonte", cum îi plăcea lui Deere să numească profitul brut. Dar ceea ce nu știa Claudia era că Deere avea două cote distincte, una din profitul brut, alta din cel net. Or, contractul încheiat de Claudia stipula un procent din profitul net al lui Skippy. Ceea ce era egal cu zero, deși filmul realizase încasări de o sută de milioane. Procedurile contabile ale studioului, procentul lui Deere din cîștigul brut și costul filmului anulau fără efort profitul net.

Claudia făcuse plîngere la tribunal, iar Skippy Deere îi oferise o sumă modică, pentru a salva prietenia dintre ei. Cînd Claudia îi făcuse reproșuri, Deere îi răspunsese:

– Asta nu are nici o legătură cu relaţia noastră personală. E de competenţa avocaţilor noştri.

Skippy Deere spunea adeseori:

– Şi eu am fost cîndva om, pe urmă m-am însurat.

Mai mult decît atît, se îndrăgostise cu adevărat. Avea scuza că fusese foarte tînăr, însă îşi dăduse toată silinţa să facă din Christi o adevărată stea. Solicitase favorurile altor producători, regizori, directori de studio, ca să-i obţină roluri importante. În cîteva filme reuşise s-o distribuie în rolul secundar feminin. Dar pe măsură ce avansa în vîrstă, ea muncea tot mai puţin. Aveau doi copii, însă Christi era din ce în ce mai nefericită, fapt care afecta o bună parte din timpul de lucru al lui Skippy.

Ca orice producător de succes, Skippy Deere era ocupat la limita suportabilului. Trebuia să călătorească în întreaga lume ca să supravegheze bunul mers al filmelor produse de el, să obţină finanţare şi să dezvolte proiecte. Întrucît venea în contact cu atîtea femei frumoase şi seducătoare şi cum simţea nevoia de companie, deseori se întîmpla să aibă legături amoroase, pe care le savura din plin, deşi continua să-şi iubească soţia.

Într-o zi, o fată de la secţia scenarii îi adusese un scenariu care, din spusele ei, era perfect pentru Christi, un rol garantat, nespus de potrivit cu talentul ei. Filmul era dramatic: o femeie îşi ucidea soţul din dragoste pentru un tînăr poet, apoi se lupta să scape de durerea copiilor şi să îndepărteze bănuielile rubedeniilor. Desigur, în final fapta ei îşi găsea răsplata. O tîmpenie cît toate zilele, dar cu şanse de succes.

Skippy Deere se confruntase cu două probleme: să convingă un studio să facă filmul şi apoi s-o impună pe Christi în rolul principal.

Apelase la toţi cei care-i erau îndatoraţi. Îşi cheltuise toţi banii dînd şpagă. Convinsese un celebru actor să accepte rolul principal masculin. O determinase pe Dita Tommey să fie regizor. Totul mersese ca pe roate. Christi îşi jucase perfect rolul. Deere produsese perfect filmul, adică realizase pelicula cu nouăzeci la sută din buget.

În toată această perioadă Deere nu-şi înşelase soţia decît o singură dată, într-o noapte cînd rămăsese la Londra ca să pună la punct distribuţia, şi asta se întîmplase pentru că englezoaica era atît de subţire, încît îi stîrnise curiozitatea.

Filmul fusese o reuşită. Avusese un mare succes la public. Deere obţinuse mai mult prin sacrificii şi relaţii decît printr-un contract cinstit, iar Christi primise Premiul Oscar pentru cea mai bună actriţă.

După cum se exprimase Skippy Deere faţă de Claudia, filmul ar fi trebuit să se termine cu fraza: „Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi." Dar acum, cînd crescuse în propriii ei ochi, soţia lui îşi înţelesese adevărata valoare.

Dovadă faptul că ajunsese o mare stea, primea scenarii prin curier, roluri de femei frumoase, figuri magice ale ecranului. Deere o sfătuise să caute ceva care să i se potrivească mai bine, următorul film era crucial pentru cariera ei. Niciodată nu-şi făcuse probleme pentru fidelitatea ei, ba chiar îi îngăduise să se distreze cînd filma în deplasare. Dar în cele cîteva luni de după decernarea premiului – timp în care devenise celebritatea oraşului, invitată la toate petrecerile din înalta societate, prezentă în toate cronicile de film, curtată de tineri actori în căutare de roluri – feminitatea ei înflorise într-o a doua tinereţe.

Se întîlnea fără fereală cu actori cu cincisprezece ani mai tineri. Reporterii de la ziarele de scandal o luau în colimator, feminiştii o susţineau entuziaşti.

Aparent, Skippy Deere suporta situaţia destul de bine. Înţelegea cum stau lucrurile. La urma urmei, el de ce continua să se culce cu fete tinere? Atunci de ce să-i poarte pică soţiei pentru o plăcere asemănătoare? Pe de altă parte, însă, de ce să continue să facă eforturi supraomeneşti pentru a-i sprijini pe mai departe cariera? Mai ales după ce ea îi ceruse un rol pentru unul dintre tinerii ei amanţi. Skippy încetase să-i mai caute scenarii, să-i mai facă publicitate la alţi producători, regizori şi directori de studio. Fiind oameni mai în vîrstă, aceştia manifestaseră faţă de el o solidaritate masculină şi nu-i mai acordaseră lui Christi o consideraţie specială.

Christi mai jucase rolul principal în alte două filme: amîndouă fuseseră eşecuri, fiindcă primise roluri care nu i se potriveau. De asemenea, îşi epuizase creditul profesional acordat de Premiul Oscar. În trei ani revenise la roluri de mîna a treia.

Între timp se îndrăgostise de un tînăr care aspira să devină producător şi care semăna foarte mult cu soţul ei, însă avea nevoie de capital. Aşadar, Christi ceruse divorţ şi obţinuse un partaj extrem de avantajos, la care se adăuga suma de cinci sute de mii de dolari anual, ca pensie de întreţinere. Avocaţii ei nu aflaseră despre averea lui Skippy în Europa, aşa că foştii soţi se despărţiseră în relaţii amicale. La şapte ani după divorţ, Christi murise într-un accident de automobil. Pînă atunci continuase să figureze pe lista pentru felicitări de Crăciun a lui Deere, precum şi pe cea intitulată „Viaţa e prea scurtă", însemnînd că Skippy nu va răspunde niciodată apelurilor ei telefonice.

Aşadar, Claudia De Lena nutrea faţă de Skippy Deere sentimente amestecate. Fiindcă îşi dezvăluia adevărata fire în faţa celorlalţi, fiindcă trăia atît de ostentativ pentru propriile-i interese şi fiindcă era în stare să te privească în ochi şi să te numească prieten, fără să-i pese că ştiai că nu va schiţa niciodată un gest amical. Fiindcă era un ipocrit vesel şi pătimaş. În plus, Deere ştia să fie convingător ca nimeni altul. În plus, era singurul la fel de inteligent ca Cross. Claudia şi Deere urcară împreună în primul avion spre Vegas.

CARTEA A PATRA

Cross De Lena
Familia Clericuzio

Capitolul 6

Cînd Cross împlinise vîrsta de douăzeci şi unu de ani, Pippi De Lena era nerăbdător ca fiul său să-şi urmeze destinul. Lucrul cel mai important în viaţa unui bărbat – recunoscut de toată lumea – era să-şi cîştige existenţa. Trebuia să-şi cîştige pîinea, să aibă un acoperiş deasupra capului, să se îmbrace şi să-şi hrănească copiii. Pentru a realiza toate acestea fără greutăţi inutile, un bărbat trebuia să deţină o anumită putere în lume. Reieşea, deci, la fel de clar ca ziua care urmează după noapte, că Cross trebuia să-şi ocupe locul în Familia Clericuzio. Pentru aceasta era absolut necesar să-şi „facă botezul".

Cross avea o bună reputaţie în sînul Familiei. Răspunsul dat lui Dante, cînd acesta îi destăinuise că Pippi era „Ciocanul" Familiei, era adesea repetat de însuşi Don Domenico, care savura cuvintele aproape cu extaz: „Eu nu ştiu. Tu nu ştii. Nimeni nu ştie. De unde dracu' ţi-ai luat bereta asta caraghioasă?" Ce răspuns! exclama Don în culmea încîntării. Un băiat atît de tînăr şi atît de discret, de spiritual, ce mîndru trebuie să fie tatăl lui! Trebuie să-i dăm flăcăului o şansă. Toate aceste detalii ajunseseră la urechea lui Pippi, care ştia că sosise momentul potrivit.

Începuse să-l pregătească pe Cross. Îl trimisese în misiuni de strîngere a taxelor, operaţiuni dificile, în care era necesar să facă uz de forţă. Discutase cu el despre vechile tradiţii ale Familiei şi despre modul de executare a operaţiunilor. Fără improvizaţii, sublinia el. Sau, dacă voiai să improvizezi ceva, atunci trebuia să-ţi faci planul pînă la ultimul detaliu. Ca să-ţi fie simplu, se impunea să acţionezi cu simplitate absolută. Determinai o zonă geografică restrînsă, apoi capturai ţinta pe teritoriul respectiv. Întîi supravegherea, apoi maşina, execuţia, blocarea maşinilor unor eventuali urmăritori, după care te dădeai la fund pentru un timp, ca să nu poţi fi luat la întrebări prea curînd. Era simplu. Fantezia era fantezie. Îţi puteai imagina orice, dar trebuia să-ţi susţii ideea printr-un plan solid. Nu trebuia recurs la fantezie decît atunci cînd era absolut necesar.

Pippi îi dezvăluise lui Cross şi cîteva cuvinte codate. „Împărtăşanie" însemna că trupul victimei trebuia să dispară. Aceasta era fantezie. „Miruire" era atunci cînd cadavrul urma să fie găsit. Acestea erau coduri simple.

Pippi îi povestise pe scurt lui Cross despre Familia Clericuzio. Despre marele război împotriva Familiei Santadio, care îi adusese supremaţia. Pippi nu suflase o vorbă despre rolul lui în acel război şi nu intrase în amănunte. Mai curînd îi lăudase pe Giorgio, pe Vincent şi pe Petie. Dar cel mai mult îl ridicase în slăvi pe Don Domenico, pentru clarviziunea sa.

Clanul Clericuzio se extinsese în multe domenii, dar reţeaua cea mai amplă era cea a jocurilor de noroc. Ea domina toate formele de joc ilegale şi din cazinouri de pe întreg cuprinsul Statelor Unite. Clanul avea o influenţă subtilă asupra cazinourilor americanilor autohtoni şi una profundă asupra pariurilor sportive, legale în Nevada şi ilegale în tot restul ţării. Familia deţinea fabrici de jocuri mecanice, avea mari interese de afaceri în confecţionarea cărţilor de joc şi a zarurilor, a porţelanurilor şi argintăriei, precum şi a lenjeriei pentru hotelurile prevăzute cu săli de joc. Jocurile de noroc reprezentau principalul giuvaer al imperiului Familiei, care ducea o campanie publică de legalizare a jocurilor de noroc în toate statele americane. Îndeosebi pariurile sportive, domeniu atestat ca fiind sursa unor cîştiguri enorme.

În prezent, legalizarea jocurilor de noroc pe tot cuprinsul Statelor Unite prin lege federală era Sfîntul Graal al Familiei Clericuzio. Nu numai cazinourile şi loteriile, dar şi pariurile sportive: base-ball, fotbal, baschet şi toate celelalte. În America sportul era sacru şi, o dată legalizate jocurile de noroc, aura de sacralitate s-ar fi extins şi asupra lor.

Giorgio, a cărui companie administra cîteva loterii de stat, dezvăluise Familiei schema numerelor cîştigătoare. La Supercupă, pe întreaga suprafaţă a Statelor Unite pariurile se cifrau-ră la minimum două miliarde de dolari, în cea mai mare parte în mod ilegal. Dintre pariurile sportive de la Vegas, numai cele legale se ridicau la peste cincizeci de milioane. Cupa Mondială, care depindea de numărul de meciuri jucate, totaliza încă un miliard. Baschetul aducea mult mai puţin, dar numeroasele finale realizau încă un miliard, nemaipunînd la socoteală pariurile zilnice din timpul sezonului sportiv.

O dată intrate în legalitate, toate aceste cîştiguri ar fi fost cu uşurinţă dublate sau triplate prin loterii speciale şi pariuri combinate, cu excepţia Supercupei, la care cîştigurile ar fi fost de zece ori mai mari, aducînd zilnic un venit net de un miliard de dolari. Suma totală putea ajunge la o sută de miliarde de dolari, partea frumoasă fiind aceea că nu se investea nimic, singurele cheltuieli fiind cele de marketing şi administraţie. Ce sume enorme puteau aduna cei din clanul Clericuzio, un profit de cel puţin cinci miliarde de dolari pe an.

În plus, Familia Clericuzio dispunea de priceperea, relaţiile politice şi forţa pură necesare controlării unei părţi considerabile din această piaţă. Giorgio avea scheme cu complicatele cîştiguri care puteau fi obţinute pe baza marilor evenimente sportive. Jocurile de noroc erau sortite să devină un uriaş magnet care să scoată banii din imensa mină de aur reprezentată de poporul american.

Deci jocurile de noroc prezentau un risc minim şi mari posibilităţi de extindere. Pentru legalizarea lor, Familia Clericuzio nu se uita la bani, ba chiar lua în calcul riscuri şi mai mari.

De asemenea, Familia se îmbogăţise şi de pe urma drogurilor, dar numai la nivel foarte înalt, altfel era prea periculos. Clanul controla prelucrarea drogurilor, oferea protecţie politică şi asistenţă juridică şi se ocupa de spălarea banilor. Poziţia lui în comerţul cu droguri era intangibilă din punct de vedere legal şi extrem de profitabilă. Depuneau banii negri într-o reţea de bănci europene şi în alte cîteva din Statele Unite. Astfel, legea era eludată.

Cu toate acestea, îi atrăsese atenţia Pippi, veneau momente cînd era necesar să-ţi asumi riscul, cînd trebuia să te arăţi mînă de fier. În astfel de cazuri, Familia proceda cu discreţie şi ferocitate. În asemenea momente trebuia să-ţi cîştigi traiul îndestulat pe care îl duceai, să-ţi cîştigi cu adevărat pîinea zilnică.

Curînd după ce împlinise douăzeci şi unu de ani, Cross fusese, în cele din urmă, pus la încercare.

Una dintre relaţiile politice cele mai valoroase ale Familiei Clericuzio era Walter Wavven, guvernatorul statului Nevada. Acesta era un bărbat abia trecut de cincizeci de ani, înalt şi deşirat, care purta pălărie de cowboy, deşi se îmbrăca în costume de o croială impecabilă. Era un bărbat frumos şi, deşi însurat, avea o atracţie nepotolită faţă de sexul opus. De asemenea, îi plăceau mîncarea şi băutura de calitate, adora pariurile sportive şi era un pătimaş client al cazinourilor. Ţinea prea mult la imaginea sa publică pentru a-şi dezvălui această latură a caracterului sau pentru a risca aventuri amoroase. Aşadar, se bizuia pe Alfred Gronevelt şi pe hotelul Xanadu ca să-şi satisfacă poftele, continuînd să-şi păstreze imaginea politică şi personală de om cu frica lui Dumnezeu şi de vajnic apărător al valorilor familiale tradiţionale.

Gronevelt intuise însuşirile speciale ale lui Wavven cu multă vreme în urmă şi oferise baza financiară care-i permitea acestuia să avanseze în ierarhia politică. Cînd Wavven devenise guvernator al statului Nevada şi-şi dorise un week-end în care să se relaxeze, Gronevelt îi pusese la dispoziţie o vilă.

Vilele fuseseră cea mai grozavă idee a lui Gronevelt...

Gronevelt se stabilise în Las Vegas cu mulţi ani în urmă, pe cînd oraşul rămînea în mare parte o aşezare din Vest, în care cowboy-ii veneau să practice jocuri de noroc. Studiase jocurile şi jucătorii, ca un savant iscusit care cercetează o insectă reprezentativă pentru procesul evoluţiei. Singurul mare mister care avea să rămînă pe veci nedezlegat era de ce oamenii foarte bogaţi continuau să-şi piardă vremea practicînd jocuri de noroc, ca să cîştige bani cu care nu aveau ce face. Gronevelt trăsese concluzia că ei procedau astfel ca să-şi ascundă alte vicii sau fiindcă doreau să învingă însuşi destinul, dar mai presus de orice, ca să-şi arate într-un fel superioritatea faţă de semenii lor. Ca urmare, ajunsese la convingerea că, atunci cînd jucau, asemenea persoane trebuiau tratate ca nişte zeităţi. În acest caz, ei jucau ca nişte zeităţi sau ca regii Franţei la Versailles.

Aşadar, Gronevelt cheltuise o sută de milioane de dolari ca să construiască pe domeniul hotelului Xanadu şapte vile de lux şi o bijuterie de cazinou (cu clarviziunea lui caracteristică, achiziţionase mult mai mult teren decît fusese necesar pentru hotel). Aceste vile erau mici palate, fiecare putînd caza şase perechi în şase apartamente separate, nu în simple camere. Mobilierul era extrem de luxos: covoare ţesute de mînă, pardoseală de marmură, băi aurite, tapete din materiale scumpe, sufragerii şi bucătării deservite de personalul hotelului. Aparatura audio-vizuală ultramodernă transforma saloanele în teatre. Barurile vilelor erau prevăzute cu cele mai fine vinuri şi lichioruri, precum şi cu cîte o cutie de havane de contrabandă. Fiecare vilă îşi avea propria sa piscină în exterior şi propriile sale băi jacuzzi în interior. Toate gratuite, la dispoziţia jucătorilor.

În spaţiul izolat în care se afla complexul de vile exista un mic cazinou oval, denumit Perla, în care amatorii de mize mari puteau juca feriţi de ochii lumii şi unde miza minimă la bacara era o mie de dolari. Pînă şi jetoanele acestui cazinou erau diferite, cea mai mică valoare fiind o sută de dolari, reprezentată printr-un jeton negru; cel de cinci sute era alburiu cu vinişoare aurii; cel de o mie, albastru cu o dungă aurie; iar cel de zece mii de dolari, anume conceput pentru cazinou, avea încrustat un mic diamant în centrul suprafeţei aurite. Totuşi, ca o concesie făcută femeilor, la ruletă jetoanele de o sută de dolari puteau fi schimbate în altele de cinci dolari.

Era uimitor cum bărbaţi şi femei peste măsură de bogaţi înghiţeau momeala. Gronevelt calcula că toţi aceşti clienţi extravaganţi, care beneficiau de cazare, masă şi băutură gratuită, costau hotelul cincizeci de mii de dolari săptămînal. Dar în evidenţa pentru impozitare aceste sume erau trecute la pierderi. În plus, toate preţurile erau rotunjite pe hîrtie. Cifrele (Gronevelt ţinea o contabilitate separată) demonstrau că fiecare vilă aducea în medie un profit

de un milion de dolari săptămînal. Restaurantele selecte care deserveau oaspeţii vilelor şi alţi clienţi importanţi aduceau şi ele profit, fiind scutite de impozite. În registrul de cheltuieli, o masă de patru persoane costa peste o mie de dolari, dar din moment ce clienţii beneficiau de gratuitate, suma era trecută la cheltuieli de afaceri, nefiind supusă impozitării. Cum o masă nu costa hotelul mai mult de o sută de dolari, inclusiv personalul care servea, şi aceasta era o sursă de cîştig.

Astfel, pentru Gronevelt cele şapte vile erau şapte coroane puse doar pe creştetul acelor jucători care riscau sau mizau la joc peste un milion de dolari în cursul unei şederi de două sau trei zile. Nu conta dacă pierdeau sau cîştigau. Important era faptul că jucau. Şi că trebuia să-şi achite poliţele la timp, ca să nu fie mutaţi în camerele hotelului, care, deşi foarte luxoase, totuşi nu se comparau cu vilele.

Desigur, mai era şi altceva. În vile personalităţile publice îşi puteau aduce amantele sau prietenii şi puteau juca incognito. Deşi pare ciudat, mulţi magnaţi ai afacerilor, oameni dispunînd de milioane de dolari, se simţeau singuri, chiar şi atunci cînd aveau soţii sau amante. Erau dornici de compania unor femei fără obligaţii şi pline de solicitudine. Pentru astfel de bărbaţi, vilele erau prevăzute de Gronevelt cu frumuseţi pe măsură.

Guvernatorul Walter Wavven făcea şi el parte din această categorie. El era singurul scutit de obligaţia de a miza un milion de dolari, instituită de Gronevelt. Juca pe sume modeste şi, chiar şi atunci, juca din banii oferiţi în particular de Gronevelt; dacă datoriile lui depăşeau o anumită sumă, atunci acestea îi erau reţinute din cîştiguri.

Wavven venea la hotel ca să se relaxeze, să joace golf pe terenul special amenajat al hotelului Xanadu, să bea şi să flirteze cu fetele frumoase puse la dispoziţie de Gronevelt.

Gronevelt îl răsfăţase multă vreme pe guvernator. În douăzeci de ani nu-i ceruse niciodată direct un serviciu, afară de o aprobare specială ca să-şi prezinte argumentele în favoarea unei legislaţii avantajoase pentru afacerile cazinoului din Vegas. De cele mai multe ori punctul său de vedere fusese precumpănitor; în celelalte situaţii guvernatorul îi explica în amănunt realităţile politice care îl contracarară. Însă Wavven îi făcuse lui Gronevelt un preţios serviciu prin faptul că-l prezentase unor judecători şi politicieni influenţi, care puteau fi cumpăraţi cu sume consistente.

În străfundul inimii, Gronevelt nutrea speranţa că, în pofida îndelungii aşteptări, guvernatorul Walter Wavven ar putea ajunge cîndva preşedinte al Statelor Unite. Atunci răsplata strădaniilor lui putea fi enormă.

Dar destinul trișează pînă și mințile cele mai inteligente, după cum recunoștea întotdeauna Gronevelt. Cei mai neînsemnați dintre muritori deveneau purtătorii dezastrului pentru cei puternici. De această dată, persoana fusese un tînăr de douăzeci și cinci de ani, care devenise amantul fiicei celei mari a guvernatorului, în vîrstă de optsprezece ani.

Guvernatorul era căsătorit cu o femeie frumoasă și deșteaptă, cu vederi politice mai corecte și mai liberale decît cele ale soțului ei, deși lucrau bine în echipă. Aveau trei copii, familia fiind un mare atu politic al guvernatorului. Fiica cea mare, Marcy, frecventa Colegiul Berkeley, ales de ea și de mama ei, nu de guvernator.

Scăpată de restricțiile unui cămin cu obligații politice, Marcy se lăsase sedusă de viața libertină din universitate, de orientarea de stînga a instituției, de deschiderea ei către muzica modernă și de viziunile oferite de droguri. Ca fiică bună a tatălui ei, nu se sfia să-și ascundă atracțiile sexuale. Cu inocența și instinctul firesc al sincerității caracteristice tinerilor, îi compătimea pe cei săraci, clasa muncitoare, minoritățile copleșite de privațiuni. De asemenea, se îndrăgostise de puritatea artei. Așadar, era firesc să se împrietenească cu studenți care se ocupau de poezie și de muzică. Era chiar și mai firesc ca, după cîteva întîlniri întîmplătoare, să se îndrăgostească de un coleg care scria piese de teatru, știa să ciupească corzile chitarei și era sărac.

Tînărul se numea Theo Tatoski și era partenerul ideal pentru o idilă de colegiu. Brunet și chipeș, provenea dintr-o familie de catolici care munceau în uzinele de automobile din Detroit; cu acel simț al aliterației caracteristic poetului, se jura întotdeauna că mai curînd se regulează decît să repare o aripă de mașină. Cu toate acestea, muncea cu jumătate de normă ca să-și plătească taxele universitare. Se lua foarte în serios, atitudine oarecum pusă în umbră de faptul că avea talent.

Timp de doi ani, Marcy și Theo fuseseră nedespărțiți. Ea îl invitase pe Theo la reședința guvernatorului, ca să-i cunoască familia, și constatase cu încîntare că tînărul nu se lăsase impresionat de tatăl ei. Mai tîrziu, în dormitorul lor din reședința statală a guvernatorului, tînărul o informase că tatăl ei era prototipul ipocritului. Poate că Theo își dăduse seama de condescendența gazdelor; atît guvernatorul cît și soția lui se arătaseră deosebit de prietenoși și de amabili, decișI să-l primească cu toate onorurile pe alesul fiicei lor, deși în sinea lor deplîngeau o nepotrivire atît de flagrantă. Mama nu-și făcuse prea multe griji, știa că farmecul lui Theo va începe să pălească pe măsură ce fiica lor se va maturiza. Tatăl se simțise cam stînjenit, dar încercase să-și ascundă sentimentele sub masca unei amabilități ieșite din comun chiar și pentru un politician. La urma urmei, prin platforma sa politică guvernatorul era un

susținător al clasei muncitoare, iar mama crescuse în cultul liberal. O idilă cu Theo nu putea decît să-i ofere lui Marcy o perspectivă mai cuprinzătoare asupra existenței. Între timp, Marcy și Theo se mutaseră împreună și intenționau să se căsătorească după terminarea studiilor. Theo urma să scrie și să prezinte piese de teatru, Marcy avea să fie profesoară de literatură, și totodată, muza lui.

Se pare că făceau abuz de droguri, iar relația lor sexuală nu era prea pătimașă. Guvernatorul își spunea că, în cel mai rău caz, căsătoria tinerilor i-ar fi adus capital politic, iar populația ar fi înțeles că, în pofida rădăcinilor anglo-saxone protestante, a averii și culturii sale, accepta în mod democratic un ginere proletar.

Fiecare se adaptase în felul său la o situație banală. Un singur lucru și-ar fi dorit părinții, ca Theo să nu fi fost atît de plicticos.

Dar tinerii sînt schimbători. În ultimul an de colegiu Marcy se îndrăgostise de un coleg bogat, cu o situație socială mai acceptabilă pentru părinții ei decît cea a lui Theo. Însă fata voia să-l păstreze și pe Theo, ca simplu prieten. I se părea interesant să jongleze cu doi amanți, fără să comită păcatul adulterului. În naivitatea ei, se simțea o făptură unică.

Surpriza venise din partea lui Theo. El reacționase la noua situație, nu ca un radical tolerant de la Berkeley, ci ca un cavaler polonez îngust la minte. Cu toate înclinațiile lui boeme de poet și muzician, cu toate preceptele feministe sădite în el de profesori și cu toată atmosfera de libertate sexuală de la Berkeley, Theo manifestase o gelozie violentă.

Întotdeauna fusese excentric și capricios, acest lucru făcea parte din farmecul său tineresc. În conversații adopta adesea o poziție revoluționară, susținînd că moartea a o sută de persoane ar fi fost un sacrificiu neînsemnat pentru o viitoare societate liberă. Cu toate acestea, Marcy știa că Theo nu ar fi comis niciodată astfel de fapte. O dată, cînd se înapoiaseră în apartamentul lor după o vacanță de două săptămîni, găsiseră în pat o puzderie de pui de șoricei. Theo, pur și simplu, dusese puișorii în stradă, fără să le facă nici un rău. Marcy găsea gestul lui de-a dreptul înduioșător.

Totuși, aflînd despre celălalt iubit al ei, Theo o plesnise peste față. Apoi izbucnise în lacrimi și o implorase să-l ierte. Ea îl iertase. Îi plăcea în continuare să facă dragoste cu el, mai ales acum, cînd conștiința trădării o făcea să se simtă mai puternică. Dar el devenise din ce în ce mai violent, se certau tot mai des, viața în doi nu mai era la fel de amuzantă, iar Marcy se mutase din camera în care locuiseră împreună.

Treptat îl abandonase și pe cel de al doilea amant. Marcy mai avusese alte cîteva legături. Dar ea și Theo rămaseseră prieteni și, din cînd în cînd, mai

petreceau noaptea împreună. Marcy intenționa să plece pe Coasta de Est, ca să-și ia diploma la un colegiu Ivy League.Theo se mutase la Los Angeles, ca să scrie piese de teatru și să caute de lucru ca scenarist. Un scurt musical al lui fusese pus în scenă de un mic teatru, care dăduse trei spectacole. El o invitase pe Marcy să asiste la reprezentație. Marcy plecase cu avionul la Los Angeles să vadă piesa. Era atît de îngrozitoare, încît jumătate din spectatori se ridicase și părăsise sala. Așadar, Marcy rămăsese peste noapte în apartamentul lui Theo, ca să-l consoleze. Ce se întîmplase în acea noapte nu se știa cu exactitate. Tot ce se putea spune era că spre dimineață Theo o înjunghiase mortal pe Marcy, apoi își înfipsese cuțitul în stomac și chemase poliția. Exact la timp ca el să scape cu viață, nu însă și Marcy.

Evident, procesul ținut în California fusese un mare eveniment pentru mass-media. Una dintre fiicele guvernatorului Nevadei fusese asasinată de un poet proletar, fostul ei amant timp de trei ani, pe care îl abandonase.

Avocatul apărării, Molly Flanders, se specializase cu succes în crime „pasionale", deși acesta fusese ultimul ei caz înainte de a se orienta spre domeniul spectacolului. Abordase o tactică clasică. Adusese martori care să dovedească faptul că Marcy avusese cel puțin șase amanți, în timp ce Theo trăise cu iluzia că urma să se căsătorească. Marcy cea bogată și desfrînată, cu rădăcini în înalta societate, își abandonase dramaturgul proletar care o iubise sincer, iar acesta își pierduse mințile. Flanders susținea că clientul ei suferise de „nebunie temporară". Fraza cea mai apreciată (scrisă pentru Molly de Claudia De Lena) fusese următoarea: „Niciodată nu va trebui făcut răspunzător pentru fapta comisă". O frază pentru care Don Clericuzio ar fi făcut criză de nervi.

În timpul interogatoriului Theo păstrase un aer abătut, cum se și cuvenea. Părinții lui, catolici fervenți, convinseseră cîțiva membri influenți ai clerului din California să susțină cauza fiului lor, iar aceștia declaraseră că Theo renunțase la înclinațiile lui hedoniste și în acel moment studia ca să intre în rîndurile preoției. Se insistase asupra faptului că Theo încercase să-și ia singur zilele, dovadă clară că era măcinat de remușcări și, totodată, că nu era în toate mințile – ca și cum cele două stări ar fi decurs una din cealaltă. Toate aceste elemente beneficiaseră de retorica lui Molly Flanders, care făcuse apologia marilor servicii pe care Theo le putea aduce societății dacă nu era pedepsit pentru un act necugetat, determinat de o femeie de moravuri ușoare, care-i sfîșiase inima de proletar. O fată bogată și nepăsătoare, care din păcate își pierduse viața.

Lui Molly Flanders îi plăceau juriile din California. Erau formate din oameni inteligenți și suficient de educați ca să înțeleagă nuanțele traumei psihice;

sub influența înaltului nivel de cultură oferit de teatru, film, muzică și literatură, juraţii aveau o mare capacitate de înţelegere. După ce discutase cu ei, Molly Flanders nu se mai îndoise de rezultat. Theo fusese declarat nevinovat, pe motiv de pierdere temporară a controlului. Imediat fusese solicitat să apară într-un miniserial despre povestea vieţii lui, nu ca actor principal, ci într-un rol secundar în care urma să cînte compoziţii proprii, ca părţi de legătură între episoade. Fusese un sfîrşit perfect satisfăcător al unei tragedii moderne.

Dar consecinţele asupra guvernatorului Walter Wavven, tatăl fetei, se dovediseră dezastruoase. Cînd în intimitatea vilei guvernatorul îl anunţase pe Gronevelt că nu va mai candida la următoarele alegeri, bătrînul îşi văzuse investiţiile de douăzeci de ani ducîndu-se pe apa sîmbetei. La ce-i mai folosea puterea, cînd o lepădătură oarecare, crescută în şanţ, îi înjunghiase fata, aproape retezîndu-i capul, şi totuşi continua să fie un om liber? Mai mult decît atît, scumpa lui fiică fusese terfelită de ziare şi de televiziune, ca o tîrfă de cea mai joasă speţă, care îşi meritase moartea.

În viaţă există răni ce nu mai pot fi vindecate, aşa se întîmplă şi cu guvernatorul. Petrecea cît mai mult timp la hotelul Xanadu, dar îşi pierduse veselia de altădată. Nu-l mai interesau dansatoarele, nici zarurile. Nu făcea decît să bea şi să joace golf, ceea ce-l punea pe Gronevelt în faţa unei probleme foarte delicate.

Îl compătimea din tot sufletul pe guvernator. Nu poţi cultiva un om timp de peste douăzeci de ani, fie şi din interes, fără să ajungi să-i porţi o anumită afecţiune. Însă realitatea era că, retrăgîndu-se din politică, guvernatorul Walter Wavven încetase să mai reprezinte un personaj cheie, o valoare pentru viitor. Acum devenise un om ca toţi ceilalţi, care îşi îneca amarul în băutură. De asemenea, cînd juca, o făcea cu atîta neatenţie, încît îi era deja dator lui Gronevelt două sute de mii. Aşadar, sosise momentul în care Gronevelt se văzuse nevoit să-i refuze guvernatorului accesul la o vilă. Bineînţeles, intenţiona să-i dea un apartament de lux în hotel, însă era oricum, o decădere din drepturi. Aşadar, înainte de a lua această măsură, Gronevelt făcuse o ultimă încercare de a-l aduce pe drumul cel bun.

Într-o dimineaţă, Gronevelt îl convinsese pe guvernator să accepte o întîlnire pe terenul de golf. Ca parteneri, îi chemase pe Pippi De Lena şi pe fiul acestuia, Cross. Pippi avea un umor fără perdea, pe care guvernatorul îl apreciase întotdeauna, iar Cross era un tînăr atît de frumos şi de manierat, încît oamenii mai vîrstnici erau întotdeauna încîntaţi să-l aibă în preajmă. După partida de golf, toţi merseseră la vila guvernatorului, să ia prînzul.

Wavven slăbise mult şi părea că nu-i mai pasă cum arată. Purta un trening pătat şi o şapcă cu emblema hotelului Xanadu. Era nebărbierit. Zîmbea adesea,

nu un zîmbet de politician, ci o grimasă jalnică. Gronevelt observase că Wavven avea şi dinţii îngălbeniţi. În plus, era beat criţă.

Gronevelt hotărîse să ia taurul de coarne.

– Domnule guvernator, începuse el, îţi dezamăgeşti familia, îţi dezamăgeşti prietenii şi dezamăgeşti populaţia Nevadei. Nu poţi continua în acest fel.

– Bineînţeles că pot, ripostase Walter Wavven. Dracu' s-o ia de populaţie din Nevada! Cui îi pasă?

– Mie, răspunsese Gronevelt. Mie îmi pasă de dumneata. Am să-ţi dau bani şi, la alegerile viitoare, trebuie să candidezi din nou ca senator.

– De ce dracu' trebuie? se răstise guvernatorul. Nu însemn nimic pentru ţara asta blestemată. Sînt guvernatorul marelui stat al Nevadei, şi viermele ăla îmi omoară fata, apoi e pus în libertate. Iar eu trebuie să înghit. Lumea glumeşte pe seama fetei mele moarte şi se roagă pentru ucigaş. Ştiţi pentru ce mă rog eu? Ca o bombă atomică să şteargă de pe suprafaţa pămîntului ţara asta nenorocită şi, în primul rînd, statul California.

Pe toată durata acestei discuţii, Pippi şi Cross păstraseră tăcerea. Erau oarecum şocaţi de ieşirea violentă a guvernatorului. Dar, în acelaşi timp, amîndoi înţelegeau că Gronevelt urmărea un scop.

– Trebuie să dai uitării totul, îl sfătuise Gronevelt. Nu lăsa ca această tragedie să-ţi distrugă viaţa.

Onctuozitatea lui ar fi scos din sărite şi pe un sfînt.

Guvernatorul îşi azvîrlise şapca de base-ball în celălalt capăt al încăperii şi-şi mai turnase un pahar de whisky de la bar.

– Nu pot să uit, răspunsese el. Noaptea stau treaz şi îmi imaginez cum îi scot ochii javrei ăleia. Vreau să-i dau foc, să-i tai mîinile şi picioarele. Dar să rămînă în viaţă, ca să pot face din nou acelaşi lucru la nesfîrşit. Le adresase un zîmbet de om beat şi se poticnise, gata să cadă. Ceilalţi îi vedeau dinţii îngălbeniţi şi-i simţeau mirosul greu al gurii. Wavven părea să se fi dezmeticit puţin, îşi domolise tonul, vorbind de parcă ar fi stat la taclale: Aţi văzut cum a înjunghiat-o? întrebase el. În ochi. Judecătorul nu a acceptat ca juraţii să vadă fotografiile. Ca să nu influenţeze verdictul. Dar eu, care-i eram tată, am avut voie să le văd. Iar micul Theo e pus în libertate, cu zîmbetul lui dispreţuitor. Mi-a omorît fata înfigîndu-i cuţitul în ochi, iar el se trezeşte în fiecare dimineaţă şi vede lumina soarelui. Oh, aş vrea să-i pot ucide pe toţi, şi pe judecător, şi pe juraţi, şi pe avocaţi, pe toţi. Îşi umpluse paharul şi începuse să se învîrtă prin cameră, spunînd tot ce-i trecea prin minte, ca un om nebun. Nu mă pot duce să-i mint de la obraz cu lucruri în care eu nu mai cred. Nu atîta timp cît nemernicul acela e în viaţă. A stat la masa mea, soţia mea şi cu mine l-am tratat ca pe o fiinţă omenească, deşi nu ne-a plăcut. I-am acordat beneficiul

îndoielii. Niciodată să nu faceţi asta. L-am primit în casa noastră, i-am dat un pat în care să doarmă cu fata mea şi în tot acest timp el îşi bătea joc de noi. „Cui dracu' îi pasă că sînteţi guvernator? spunea el. Cui dracu' îi pasă că aveţi bani? Cui dracu' îi pasă că sînteţi oameni manieraţi şi cumsecade? Am să vă ucid fata oricînd voi avea chef şi nu veţi putea mişca un deget. Am să vă distrug. Am s-o regulez pe fata voastră şi apoi am s-o omor, după care am să vă dau cu tifla şi am să fiu pus în libertate." Wavven se clătinase pe picioare şi Cross se repezise să-l sprijine. Guvernatorul privise peste capul lui Cross, spre tavanul înalt, decorat cu îngeri trandafirii şi sfinţi în veşminte albe. Vreau să-l ştiu mort, repetase el şi izbucnise în lacrimi. Vreau să-l ştiu mort.

– Walter, spusese liniştit Gronevelt, totul va trece, numai că e nevoie de timp. Candidează la funcţia de guvernator. Ai toată viaţă înainte, încă poţi realiza o mulţime de lucruri.

Wavven se smulsese de lîngă Cross şi i se adresase calm lui Gronevelt:

– Nu înţelegi că nu mai cred în ideea de a face bine? Îmi este interzis să spun cuiva ce simt, chiar şi soţiei mele. Să vorbesc despre ura care-mi umple sufletul. Să vă mai spun ceva. Electoratul mă disprețuieşte, mă consideră un prost şi un neputincios. Un om care acceptă ca fiica lui să fie asasinată, fără să ceară pedepsirea vinovatului. Cine ar încredinţa bunăstarea statului Nevada unei asemenea persoane? Zîmbise disprețuitor. Jigodia aia ar avea mai multe şanse la alegeri decît mine. Tăcuse o clipă. Nu mai insista, Alfred. Nu mai candidez pentru nimic.

Gronevelt îl studiase cu luare-aminte. Descoperise ceva care le scăpa lui Pippi şi lui Cross. Durerea pătimaşă genera adesea slăbiciune, dar Gronevelt hotărîse să-şi asume riscul.

– Walter, spusese el, dacă individul este pedepsit, accepţi să candidezi ca senator? Atunci ai să redevii cel de altădată? Guvernatorul părea să nu fi înţeles. Ochii îi fugiseră uşor spre Pippi şi Cross, apoi îl privise drept în faţă pe Gronevelt. Gronevelt se întorsese către Pippi şi Cross: Aşteptaţi-mă în biroul meu. Pippi şi Cross ieşiseră repede. Gronevelt şi guvernatorul Wavven rămăseseră singuri. Gronevelt spusese pe un ton grav: Walter, şi tu, şi eu trebuie să fim foarte sinceri pentru prima oară în viaţa noastră. Ne cunoaştem de douăzeci de ani, am fost oare vreodată indiscret? Atunci, răspunde-mi. Rămîne între noi. Vei candida din nou dacă individul moare?

Guvernatorul se dusese la bar şi-şi turnase whisky. Dar nu băuse. Zîmbise.

– Îmi voi depune candidatura chiar a doua zi după înmormîntarea lui, la care voi asista, în semn că l-am iertat. Electoratul va aprecia acest lucru.

Gronevelt se relaxase. Tîrgul era încheiat. Dintr-un sentiment de uşurare, îşi îngăduise o abatere de la sobrietatea lui obişnuită.

– Mai întîi du-te la dentist, îi spusese el guvernatorului. Trebuie să-ţi cureţi dracului dinţii.

Pippi şi Cross îl aşteptau pe Gronevelt în biroul său de pe terasă. Bătrînul îi condusese în apartamentul său, într-o ambianţă mai confortabilă, apoi le comunicase conţinutul discuţiei cu guvernatorul.

– Guvernatorul se simte bine? întrebase Pippi.

– Guvernatorul nu era chiar atît de beat pe cît voia să pară, răspunsese Gronevelt. Mi-a transmis mesajul fără să se implice propriu-zis.

– Diseară plec cu avionul pe Coasta de Est, anunţase Pippi. Trebuie obţinut acceptul Familiei Clericuzio.

– Spune-le că guvernatorul e un tip care poate ajunge foarte sus, îl atenţionase Gronevelt. Pînă la funcţia supremă. Va fi un prieten nepreţuit.

– Giorgio şi Don vor înţelege, îl asigurase Pippi. Nu trebuie decît să le relatez faptele şi să obţin acordul lor.

Gronevelt se uitase la Cross şi zîmbise, apoi se întorsese către Pippi.

– Pippi, spusese el cu blîndeţe, consider că a sosit momentul ca Cross să se integreze în Familie. Cred că ar trebui să meargă cu tine pe Coasta de Est.

Dar Giorgio Clericuzio hotărîse să vină el pe Coasta de Vest, la Vegas, în vederea întîlnirii. Voia să afle povestea chiar de la Gronevelt, or bătrînul nu mai călătorea de zece ani.

Giorgio şi garda lui de corp fuseseră instalaţi într-o vilă, deşi fiul cel mare al lui Don nu era jucător. Gronevelt era genul de om care ştia cînd trebuie să se abată de la regulă. Refuzase să pună vilele la dispoziţia unor influenţi politicieni, magnaţi ai finanţelor, celebre staruri de la Hollywood, femei frumoase care se culcaseră cu el şi prieteni personali. Îl refuzase chiar şi pe Pippi De Lena. Totuşi, îi oferea o vilă lui Giorgio Clericuzio, deşi ştia că Giorgio avea gusturi spartane şi nu aprecia prea mult luxul exorbitant. Orice dovadă de respect conta, se adăuga la celelalte, la fel cum orice abatere, oricît de neînsemnată, putea fi adusă în discuţie într-o bună zi.

Întîlnirea avusese loc la vila lui Giorgio. Fuseseră de faţă Gronevelt, Pippi şi Giorgio...

Gronevelt explicase situaţia.

– Guvernatorul poate fi o valoare inestimabilă pentru Familie, spusese bătrînul. Dacă îşi vine în fire, poate avansa pînă la funcţia supremă. Mai întîi senator, apoi preşedinte. Dacă se întîmplă aşa, atunci avem mari şanse ca pariurile sportive să fie legalizate în întreaga ţară. Asta ar însemna un cîştig de miliarde pentru Familie, miliarde care nu vor fi bani negri. Bani albi. Eu zic că pasul trebuie făcut.

Banii albi erau mult mai valoroşi decît cei negri. Dar marele merit al lui Giorgio era acela că nu putea fi zorit să ia decizii pripite.

– Guvernatorul ştie că faci parte dintre Familia noastră?

– Nu cu certitudine, răspunsese Gronevelt. Probabil că a auzit unele zvonuri. Pe urmă, nu-i un dobitoc. Am făcut pentru el anumite lucruri care nu mi-ar fi fost la îndemînă dacă aş fi fost singur. Tipul e isteţ. Nu a spus altceva decît că va candida în alegeri dacă puştiul moare. Nu mi-a cerut nimic. E mare şmecher, nu era chiar atît de beat atunci cînd a făcut mărturisirea. Eu cred că asta urmărea. A fost sincer, dar, în acelaşi timp, a jucat şi teatru. Nu putea găsi o cale ca să se răzbune, dar şi-a închipuit că eu îl puteam ajuta cumva. Suferă, totuşi îşi face planuri. Tăcuse o clipă. Dacă reuşim, va candida ca senator şi atunci va fi senatorul nostru.

Giorgio se învîrtea cu stîngăcie prin încăpere, ocolind statuile pe piedestaluri şi băile jacuzzi, a căror marmură sclipea prin perdeaua care le despărţea de restul camerei.

– I-ai făcut promisiunea fără să ai acordul nostru? îl întrebase el pe Gronevelt.

– Da, răspunsese bătrînul. Se punea problema să-l conving. Să-i dau sentimentul că încă e puternic. Că încă poate influenţa mersul lucrurilor, ca să se simtă din nou atras de putere.

Giorgio oftase.

– Detest această latură a afacerilor, spusese el.

Pippi zîmbise. Giorgio mînţea cu nerusinare. Doar contribuise la distrugerea Familiei Santadio cu o ferocitate care-l umpluse de mîndrie pe bătrînul Don.

– Cred că aici e nevoie de priceperea lui Pippi, spusese Gronevelt. Şi mai cred că a sosit momentul ca fiul lui, Cross, să intre în Familie.

Giorgio se uitase la Pippi.

– Crezi că Cross e pregătit? întrebase el.

– Pînă acum a trăit pe picior mare, răspunsese Pippi. E timpul să-şi cîştige singur existenţa.

– Dar o va face? insistase Giorgio. E un pas important.

– Am să stau de vorbă cu el, răspunsese Pippi. O va face.

Giorgio se întorsese către Gronevelt.

– Facem acest serviciu guvernatorului, dar dacă uită că ne e dator? Ne asumăm riscul degeaba. Tipul e guvernatorul Nevadei, fiica lui a fost asasinată şi el nu mişcă un deget. E un laş.

– Ceva tot a făcut, precizase Gronevelt. A venit la mine. Trebuie să înţelegi acest gen de oameni. Ca să vină la mine, i-a trebuit o mare doză de curaj.

– Şi va colabora cu noi? întrebase Giorgio.

– Îl vom păstra pentru cele cîteva cazuri de maximă importanţă, răspunsese Gronevelt. Fac afaceri cu el de douăzeci de ani. Vă garantez că va colabora, dacă vom şti cum să-l luăm. Cunoaşte regulile jocului, e foarte inteligent.

– Pippi, spusese Giorgio, totul trebuie să pară un accident. Va fi mare tevatură. Vrem ca guvernatorul să nu fie ţinta unor aluzii din partea duşmanilor, a ziarelor sau a blestematei de televiziuni.

– Aşa e, întărise Gronevelt, e absolut necesar să nu se poată face nici o legătură cu guvernatorul.

– Poate că-i o chestiune prea delicată pentru „botezul" lui Cross, zisese Giorgio.

– Nu, e exact ceea ce-i trebuie, declarase Pippi.

Ceilalţi nu puteau obiecta. În acest domeniu, Pippi era şeful. Îşi dovedise eficienţa în multe operaţiuni de acest gen, mai ales în marele război împotriva clanului Santadio. Pippi spusese adesea Familiei Clericuzio: „Aici eu îmi pun pielea în băţ, dacă sînt prins, să fie vina mea, nu a altcuiva."

Giorgio bătuse din palme.

– Bine, atunci să trecem la treabă. Alfred, ce-ai zice de o partidă de golf mîine dimineaţă? Mîine seară plec cu treburi la Los Angeles, iar poimîine dimineaţă mă întorc pe Coasta de Est. Pippi, dă-mi de ştire ce oameni din Enclavă vrei ca ajutoare şi anunţă-mă dacă Cross este sau nu de acord.

Din vorbele lui, Pippi înţelesese că tînărul nu avea să fie niciodată admis în Familia Clericuzio dacă refuza misiunea.

Golful devenise o pasiune pentru membrii Familiei Clericuzio care făceau parte din generaţia lui Pippi; bătrînul Don spunea maliţios că era un joc pentru Brugliones. În cursul după-amiezii Pippi şi Cross se întîlniseră pe terenul de golf al hotelului Xanadu. Nu veniseră cu cărucioarele. Pippi voia să facă puţină mişcare şi să se bucure de solitudinea spaţiilor verzi.

La doi paşi de cea de a noua gaură exista o livadă în care se găsea o bancă. Se aşezaseră acolo.

– Eu n-am să trăiesc o veşnicie, începuse Pippi. Iar tu trebuie să-ţi cîştigi singur existenţa. Agenţia reprezintă o excelentă sursă de venituri, dar e un post greu de păstrat. Trebuie să intri în Familia Clericuzio.

Pippi îl pregătise pe Cross, îl trimisese în misiuni dificile de strîngere a taxelor, în care trebuia să facă uz de forţă şi de violenţă, îl făcuse părtaş la bîrfele de familie; ştia el ce ştia. Aşteptase momentul oportun, o victimă care să nu trezească sentimente de compătimire.

– Înţeleg, răspunsese calm Cross.

– Tipul care a ucis-o pe fiica guvernatorului, urmase Pippi. O javră, un huligan, şi uite că a scăpat nepedepsit. Nu-i deloc just.

Pe Cross îl amuza demersul psihologic al tatălui său.

– Iar guvernatorul e prietenul nostru, comentase el.

– Întocmai, întărise Pippi. Cross, ţine minte că ai dreptul să refuzi. Dar aş vrea să mă ajuţi într-o treabă pe care e nevoie s-o duc la bun sfîrşit.

Cross privise de-a lungul peluzei verzi, la steguleţele înfipte la fiecare gaură şi încremenite în aerul lipsit de orice adiere, apoi la cerul care reflecta firmele luminoase de pe Strip, ascunse vederii lui. Înţelesese că viaţa lui era pe cale să se schimbe şi trăise un moment de panică.

– Dacă nu-mi place, pot oricînd să merg să lucrez pentru Gronevelt, spusese tînărul.

Dar îşi pusese o clipă mîna pe umărul tatălui său, ca să-i dea a înţelege că făcuse o glumă.

Pippi îi zîmbise larg.

– Treaba asta e pentru Gronevelt. L-ai văzut cu guvernatorul. Ei bine, noi îi vom îndeplini dorinţa. Gronevelt a trebuit să obţină aprobare de la Giorgio. Iar eu am declarat că tu mă vei ajuta.

Departe, pe una dintre peluze, Cross deslusise un grup de patru persoane, doi bărbaţi şi două femei, sclipind ca nişte siluete de carton sub soarele deşertului.

– Trebuie să-mi fac botezul, se adresase el tatălui său.

Ştia că trebuia să accepte, altfel viaţa lui ar fi fost cu totul alta. Or, lui Cross îi plăcea existenţa pe care o ducea, îi plăcea să lucreze pentru tatăl lui, să locuiască la Xanadu, să-l aibă ca şef pe Gronevelt, îi plăceau frumoasele dansatoare, banii uşor cîştigaţi, sentimentul puterii. O dată ce făcea acest pas, niciodată nu avea să mai depindă de destinul oamenilor de rînd.

– Eu am să concep planul, spusese Pippi. Voi fi tot timpul lîngă tine. Nu există nici un risc. Însă tu va trebui să fii cel care apasă pe trăgaci.

Cross se ridicase de pe bancă. Vedea cum flutură steagurile de pe cele şapte vile, deşi pe terenul de golf nu se simţea nici o adiere. Pentru prima oară în puţinii ani pe care îi trăise, simţise durerea de a lăsa în urmă o întreagă lume.

– Sînt alături de tine, declarase el.

În cele trei săptămîni care urmaseră, Pippi se ocupase de pregătirea lui Cross. Îi spusese că aşteptau raportul echipei care-l supraveghea pe Theo: unde mergea, ce obiceiuri avea, fotografii recente. De asemenea, o echipă de intervenţie compusă din şase oameni ai Enclavei avea să se deplaseze la Los Angeles, unde continua să locuiască Theo. Tot planul operaţiunii se baza pe

raportul echipei de supraveghere. Pippi îi ţinuse lui Cross un discurs despre partea teoretică a operaţiunii.

– Aici e vorba de afaceri, spusese el. Îţi iei toate măsurile de precauţie, ca să previi dezastrul. Oricine poate lichida un om. Şmecheria e să nu te laşi niciodată prins. Acesta e păcatul. Nu te gîndi niciodată la personalităţile implicate. Cînd directorul de la General Motors pune pe liber cincizeci de mii de oameni, e o chestiune de afaceri. E nevoit să le distrugă viaţa, nu are încotro. Ţigările omoară mii de persoane, dar ce poţi să faci? Oamenii vor să fumeze şi nu poţi interzice o afacere care produce miliarde de dolari. Acelaşi lucru se întîmplă cu armele: toată lumea poartă armă, toată lumea ucide pe cîte cineva, e o industrie care aduce miliarde de dolari, n-o poţi desfiinţa. Ce să faci? Oamenii trebuie să-şi cîştige existenţa, acesta e lucrul cel mai important. Dintotdeauna. Dacă nu mă crezi, atunci n-ai decît să trăieşti în mizerie. Familia Clericuzio este extrem de strictă. Trebuie să obţii aprobarea lor, îi spusese Pippi lui Cross. Nu poţi lichida pe cine vrei, numai pentru că ţi-a scuipat pe bombeu. Familia trebuie să fie de acord, pentru că ei te pot scăpa de închisoare.

Cross se mărginise să asculte. Nu pusese decît o singură întrebare.

– Giorgio vrea să pară accident. Cum procedăm?

Pippi rîsese.

– Niciodată să nu laşi pe altul să-ţi dea indicaţii cum să-ţi îndeplineşti misiunea. N-au decît să se ducă dracului. Ei îmi spun doar ce doresc, iar eu fac ceea ce socotesc că e mai bine pentru mine. Şi cel mai bine e să fie simplu. Foarte, foarte simplu. Cînd vrei să umbli la fantezie, atunci trebuie să ai o imaginaţie foarte, foarte bogată.

De îndată ce primiseră rapoartele echipei de supraveghere, Pippi îl pusese pe Cross să studieze toate datele. Existau şi cîteva fotografii cu Theo, precum şi cu maşina lui, pe care se vedea placa de înmatriculare. O hartă a traseului dintre Brentwood şi Oxnard, unde se ducea la o prietenă.

– Mai poate să-şi găsească o prietenă? îl întrebase Cross pe tatăl său.

– Nu cunoşti femeile, răspunsese Pippi. Dacă te plac, poţi să te şi uşurezi în chiuveta de bucătărie. Dacă nu te plac, poţi să faci din ele regine ale Angliei, că tot nu dau doi bani pe tine. Pippi luase avionul pînă la Los Angeles, ca să-şi aleagă colaboratorii. După două zile se înapoiase şi-i spusese lui Cross: Mîine noapte.

În dimineaţa următoare, înainte de ivirea zorilor, ca să evite arşiţa deşertului, plecaseră cu maşina din Las Vegas în direcţia Los Angeles. În timp ce străbăteau deşertul, Pippi îl îndemnase pe Cross să se relaxeze. Cross era fascinat de superbul răsărit de soare, care părea să topească deşertul,

preschimbîndu-l într-un fluviu adînc de aur cît vedeai cu ochii, pînă la poalele munţilor Sierra. Era neliniştit. Voia să termine cît mai curînd.

Sosiseră la reşedinţa Familiei din Pacific Palisades, unde-i aşteptau cei şase oameni din Enclava Bronx. Pe alee se vedea o maşină furată, revopsită şi cu numere false. Tot aici îi aşteptau armele neînregistrate, care urma să fie folosite.

Cross rămăsese uimit de luxul de la vilă. Reşedinţa oferea o minunată priveliştе către oceanul aflat de cealaltă parte a autostrăzii şi era prevăzută cu o piscină şi un uriaş ponton. În interior existau şase dormitoare. Cei şase bărbaţi păreau să-l cunoască bine pe Pippi. Însă nu-i fură prezentaţi lui Cross, nici el lor.

Mai aveau de omorît unsprezece ore pînă la începerea operaţiunii, fixată pentru miezul nopţii. Fără să acorde nici o atenţie uriaşului televizor, ceilalţi bărbaţi începuseră să joace cărţi pe ponton. Toţi erau în costum de baie. Pippi îi zîmbise lui Cross şi spusese:

– Fir-ar să fie, mi-am uitat slipul!

– Nu face nimic, îl liniştise Cross. Putem înota în şort.

Casa era izolată, înconjurată de copaci enormi şi de un gard viu.

– Putem intra în apă chiar şi în pielea goală, spusese Pippi. Nu ne vede nimeni, afară de cei din elicoptere, dar ei se uită după tipele care fac plajă în faţa caselor din Malibu.

Amîndoi înotaseră şi stătuseră la soare cîteva ore, după care luaseră masa, pregătită de unul dintre cei şase. Meniul consta din friptură făcută la grătarul de pe ponton şi o salată combinată din arugula şi lăptuci. Ceilalţi bărbaţi băuseră vin, dar Cross se mulţumise cu sifon. Observase că toţi mîncau şi beau cu măsură.

După masă, Pippi şi Cross plecaseră în recunoaştere cu maşina furată. Opriseră la cafeneaua-restaurant stil western aflată ceva mai departe pe Pacific Coast Highway, unde urma să-l aştepte pe Theo. Rapoartele echipei de supraveghere indicau că în fiecare miercuri, în jur de miezul nopţii, pe drumul către Oxnard, Theo obişnuia să oprească la acest restaurant, pentru o cafea şi ouă cu şuncă. Pe la unu noaptea pleca mai departe. În noaptea aceea, o echipă avea să-l urmărească şi să anunţe prin telefon în momentul în care pornea din nou la drum.

Întorşi la vilă, Pippi trecuse în revistă încă o dată detaliile operaţiunii în faţa celor şase. Aceştia urma să dispună de trei maşini. Una trebuia să meargă înaintea celei în care se vor afla Cross şi Pippi, alta trebuia să vină în arier-gardă, iar a treia trebuia să staţioneze în parcarea restaurantului, gata să intervină la nevoie.

Cross şi Pippi se aşezaseră pe ponton, aşteptînd să sune telefonul. Pe alee erau cinci maşini, toate negre, strălucind în lumina lunii ca nişte cărăbuşi. Cei şase din Enclavă continuau să joace cărţi, mizînd cu monede de argint de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi. În cele din urmă, la ora unsprezece jumătate sună telefonul: Theo plecase din Brentwood şi se îndrepta către restaurant. Cei şase bărbaţi urcaseră în trei maşini şi plecaseră să-şi ocupe poziţiile dinainte stabilite. Pippi şi Cross se instalaseră în maşina furată şi aşteptaseră încă un sfert de oră înainte de a demara şi ei. Cross avea în buzunarul bluzonului un mic pistol calibrul 22, care, deşi fără amortizor, nu scotea decît un pocnet uşor; Pippi avea un Glock cu detunătură foarte zgomotoasă. De la unica lui arestare sub acuzaţia de crimă, Pippi refuzase să mai folosească amortizor.

Pippi era la volan. Operaţiunea fusese plănuită pînă în cele mai mici amănunte. Nici un membru al echipei nu trebuia să intre în restaurant. Detectivii aveau să-i pună chelnerului întrebări despre toţi clienţii. Echipa de supraveghere anunţase cu ce era îmbrăcat Theo, marca şi numărul maşinii pe care o conducea. Aveau noroc că maşina lui Theo era un Ford ieftin, de un roşu-aprins, uşor de identificat într-o zonă înţesată de maşini Mercedes şi Porsche.

Cînd ajunseseră în parcarea restaurantului, Pippi şi Cross văzuseră că maşina lui Theo era deja acolo. Pippi parcase chiar lîngă ea. Apoi stinsese farurile, oprise motorul şi rămăsese pe întuneric. De cealaltă parte a autostrăzii vedeau scînteierile oceanului brăzdat de fîşiile aurii ale razelor de lună. Observaseră că una dintre maşinile lor trăsese tocmai în capătul opus al parcării. Ştiau că celelalte două echipe erau la posturile lor, pe autostradă, aşteptînd să-i însoţească pe drumul de întoarcere la vilă, pregătiţi să oprească eventualii urmăritori şi să înlăture din drum orice obstacol.

Cross se uitase la ceas. Era douăsprezece şi jumătate. Mai aveau de aşteptat un sfert de oră. Deodată Pippi îl bătuse pe umăr.

– A plecat mai devreme! şoptise el. Du-te!

Cross văzuse o siluetă ieşind din restaurant, profilată în cadrul luminat al uşii. Rămăsese surprins de înfăţişarea adolescentină a băiatului: scund şi subţire, cu o claie de păr cîrlionţat care-i încadra obrazul supt. Theo părea prea delicat ca să fie un ucigaş.

Dar Theo îi luase prin surprindere. În loc să se îndrepte spre maşină, traversase autostrada, ferindu-se de maşini. Ajuns de partea cealaltă, pornise pe plajă pînă la ţărm, unde se spărgeau valurile. Rămăsese pe loc, cu privirea aţintită spre ocean, în timp ce luna gălbuie cobora departe la orizont. Apoi făcuse stînga împrejur şi se înapoiase pe unde venise, traversînd autostrada şi

ajungînd din nou în parcare. Lăsase valurile să-i ude picioarele şi apa pătrunsă în cizmele lui elegante clipocea uşor.

Cross coborîse încet din maşină. Theo se găsea aproape în dreptul lui. Cross îl aşteptase să treacă pe lîngă el, zîmbise politicos şi-l lăsase să urce în maşină. Cînd Theo se aşezase la volan, Cross scosese pistolul. Theo, care se pregătea să introducă cheia în contact, fără să fi ridicat geamul portierei, îi observase umbra şi înălţase privirea. În acel moment Cross apăsase pe trăgaci, cu ochii în ochii lui. Theo încremenise, cu obrazul zdrobit de glonţ şi, în clipa următoare, chipul lui devenise o mască însîngerată, cu ochii ieşiţi din orbite. Cross smucise portiera şi-i trăsese alte două gloanţe în creştet. Simţise cum îl împroaşcă sîngele în obraz. Apoi aruncase un săculeţ de droguri pe podeaua maşinii şi trîntise la loc portiera. Pippi pornise motorul exact cînd răsunaseră împuşcăturile. Deschisese portiera şi Cross sărise înăuntru. După cum se înţeleseseră dinainte, nu aruncase pistolul. Altfel ar fi părut o lovitură premeditată, nu o neînţelegere spontană, pornită de la droguri.

Pippi scosese maşina afară din parcare, urmat imediat de automobilul de escortă. Cele două maşini se angajaseră pe autostradă şi cinci minute mai tîrziu se înapoiaseră la vila Familiei. După alte zece minute, Pippi şi fiul său se găseau în maşina lui Cross, în drum spre Vegas. Echipa de colaboratori urma să se descotorosească de maşina furată şi de armă.

Trecînd pe lîngă restaurant, nu văzuseră nici urmă de poliţie. Era evident că Theo încă nu fusese descoperit. Pippi deschisese aparatul de radio al maşinii şi ascultase buletinul de ştiri. Nimic deosebit.

– Perfect, spusese Pippi. Cînd planul e bun, totul merge strună.

Ajunseseră în Las Vegas chiar la răsăritul soarelui, cînd deşertul era o mare roşie şi posomorîtă. Cross nu avea să uite niciodată drumul prin deşert, prin întuneric, sub lumina lunii, un drum care părea să nu se mai sfîrşească. Deodată însă răsărise soarele şi, ceva mai tîrziu, aparuseră luminile de neon ale oraşului Las Vegas, strălucind ca un far care vesteşte sosirea la liman, trezirea din coşmar. La Vegas nu era niciodată întuneric.

Cam tot atunci fusese descoperit şi Theo, cu faţa zdrobită, în lumina palidă a zorilor. Ziarele făcuseră mare vîlvă în jurul faptului că lîngă Theo se găsise cocaină în valoare de o jumătate de milion de dolari. Era limpede că fusese victima unor traficanţi de droguri. Guvernatorul nu avea nici un amestec.

În urma acestui incident Cross reţinuse mai multe lucruri. Că drogurile pe care le pusese în maşina lui Theo nu costau mai mult de zece mii de dolari, deşi autorităţile le evaluaseră la jumătate de milion. Că fusese apreciat gestul guvernatorului de a transmite condoleanţe familiei lui Theo şi că după o săptămînă ziarele abandonaseră subiectul.

Pippi şi Cross fuseseră convocaţi pe Coasta de Est, la o întîlnire cu Giorgio. Acesta îi lăudase pe amîndoi pentru modul inteligent şi profesionist în care executaseră misiunea, fără a mai aminti că ar fi trebuit să pară un accident. Cu ocazia acestei vizite, Cross îşi dăduse seama că acum clanul Clericuzio îl trata cu acelaşi respect ca pe „Ciocanul" Familiei. Prima dovadă în acest sens fusese faptul că Cross primise o cotă din cîştigurile realizate de jocurile de noroc din Vegas, atît legale cît şi ilegale. Era limpede că de acum devenise oficial membru al Familiei Clericuzio, putînd fi solicitat în cazuri speciale, în schimbul unor recompense proporţionale cu riscul misiunii.

Gronevelt îşi obţinuse şi el răsplata. O dată ales senator, Walter Wavven îşi acordase un week-end de odihnă la Xanadu. Gronevelt îi oferise o vilă şi se dusese să-l felicite pentru victorie.

Senatorul Wavven redevenise omul de altădată. Juca şi cîştiga, lua cina în intimitate cu dansatoarele de la Xanadu. Părea să-şi fi revenit pe deplin. O singură dată făcuse aluzie la starea lui de criză dinainte.

– Alfred, îi spusese el lui Gronevelt, am pentru tine un cec în alb.

– Nimeni nu-şi permite să ţină în portofel cecuri în alb, răspunsese, zîmbind, Gronevelt. Oricum, îţi mulţumesc.

Bătrînul nu voia cecuri prin care senatorul să-şi achite integral datoriile. El urmărea o prietenie de durată, care să nu se încheie niciodată.

În următorii cinci ani Cross devenise expert în jocurile de noroc şi în administrarea hotelului-cazinou. Lucra ca asistent al lui Gronevelt, deşi îndatorirea lui de bază era aceea de a colabora cu tatăl său, nu numai la Agenţie, pe care fusese desemnat s-o moştenească, dar şi ca Ciocanul numărul doi al Familiei Clericuzio.

La douăzeci şi cinci de ani, Cross era cunoscut în Familia Clericuzio sub porecla de Ciocănaşul. Se mira şi el cum îşi putea păstra sîngele rece în astfel de misiuni. Victimele nu erau niciodată persoane cunoscute. Erau simple grămezi de carne acoperite de o piele care nu le oferea nici o protecţie; scheletul de dedesubt îi făcea să semene cu fiarele pe care le vîna alături de tatăl său în copilărie. Se temea de risc, dar numai cu gîndul; neliniştea nu-i afecta şi trupul. Existau momente cînd se odihnea şi cînd se trezea dimineaţă cu o spaimă vagă, ca şi cum ar fi avut un coşmar îngrozitor. Alteori se simţea deprimat, îndeosebi cînd îşi amintea de sora şi de mama lui, de mici întîmplări din copilărie şi de vizitele la Claudia şi Nalene, după ce părinţii lui se despărţiseră.

Îşi amintea obrazul mamei lui, carnea ei caldă, pielea catifelată, atît de transparentă, încît lui Cross i se părea că aude sîngele pulsînd pe dedesubt,

liniştit şi sigur. Dar în visele lui, pielea se fărîmiţa ca scrumul şi sîngele ţîşnea prin despicături în cascade stacojii.

În continuare se trezeau alte amintiri. Mama lui sărutîndu-l cu buze reci, strîngîndu-l scurt în braţe, numai de complezenţă. Niciodată nu-l ţinea de mînă, aşa cum o ţinea pe Claudia. De cîte ori se dusese s-o vadă şi plecase din casa ei cu inima zbătîndu-i-se năvalnic, cu pieptul arzînd, parcă îndurerat de lovituri. Niciodată nu-i simţea absenţa în prezent, îl durea doar faptul că o pierduse în trecut.

Cînd se gîndea la sora lui, Claudia, nu trăia acelaşi sentiment al pierderii. Trecutul lor împreună continua să existe, iar Claudia făcea şi acum parte din viaţa lui, deşi nu îndeajuns. Îşi amintea cum se băteau iarna. Îşi repezeau pumnii unul spre altul prin buzunarele paltonului. Un duel inofensiv. Totul era aşa cum trebuia să fie, îşi spunea Cross, atîta doar că uneori îi era dor de mama şi de sora lui. Totuşi, era fericit cu tatăl său şi cu Familia Clericuzio.

În cel de al douăzeci şi cincilea an de viaţă, Cross se implică în ultima sa operaţiune ca Ciocan al Familiei. Victima era o persoană pe care o cunoştea de cînd lumea...

O vastă razie FBI se soldase cu arestarea unui mare număr de baroni titulari, cîţiva adevăraţi Brugliones din întreaga ţară, printre care Virginio Ballazzo, devenit şeful celei mai mari Familii de pe Coasta de Est.

Virginio Ballazzo fusese baron al Familiei Clericuzio timp de peste douăzeci de ani şi-şi făcuse după cuviinţă datoria de a lăsa clanul Clericuzio să-şi moaie ciocul. Drept răsplată, Familia Clericuzio îl ajutase să devină un om bogat: în momentul arestării, Ballazzo avea peste cincizeci de milioane de dolari. El şi familia lui trăiau cu adevărat pe picior mare. Şi totuşi, incredibilul se întîmplase. Deşi îndatorat Familiei, Virginio Ballazzo îi trădase pe cei care-l ridicaseră la o poziţie atît de înaltă. Încălcase legea omerta, codul care interzicea dezvăluirea oricăror informaţii poliţiei.

Una dintre acuzaţiile care i se aduseseră era aceea de crimă, dar nu teama de închisoare îl determinase să trădeze; în definitiv, în statul New York nu exista pedeapsa cu moartea. Oricît de grea ar fi fost sentinţa, în cazul unei condamnări Familia Clericuzio l-ar fi pus în libertate după zece ani şi i-ar fi creat condiţii ca şi cei zece ani de detenţie să fie uşor de suportat. Cunoştea repertoriul. La proces martorii făceau declaraţii false în favoarea lui, juraţii puteau fi înduplecaţi cu bani. După cîţiva ani de detenţie se putea pregăti un nou proces, cu noi probe care să-i ateste nevinovăţia. Existase un caz celebru, în care Familia Clericuzio realizase o performanţă similară, după ce unul dintre clienţii lor executase cinci ani de închisoare. Omul fusese pus în libertate şi

statul îl despăgubise cu peste un milion de dolari pentru faptul că fusese închis „pe nedrept".

Nu, Ballazzo nu se temea de închisoare. Ceea ce-l determinase să trădeze fusese ameninţarea guvernului federal de a-i confisca întreaga avere, sub incidenţa legilor RICO promulgate de Congres pentru eradicarea infracţionalităţii. Ballazzo nu suporta ideea ca el şi copiii lui să-şi piardă casa ca un palat din New Jersey, reşedinţa luxoasă din Florida, creşcătoria de cai din Kentucky, care adusese trei participanţi la cursele din acelaşi stat. Blestematele de legi RICO permiteau statului să confişte întreaga avere în cazul persoanelor acuzate de complicitate la crimă. Acţiunile, maşinile de epocă riscau să fie confiscate. Pînă şi Don Clericuzio îşi ieşise din fire din pricina acestor legi, dar singurul său comentariu fusese că „tot cei bogaţi vor regreta, va veni ziua cînd sub incidenţa legii RICO va fi arestat întregul Wall Street".

Nu norocul, ci spiritul de prevedere determinase clanul Clericuzio să nu-i mai acorde încredere lui Ballazzo în ultimii cîţiva ani. Devenise prea ostentativ pentru gustul lor. New York Times publicase un articol despre colecţia lui de maşini de epocă. Virginio Ballazzo la volanul unui Rolls Royce 1935, purtînd o şapcă nostimă cu cozoroc. Virginio Ballazzo la televizor, participînd la cursele de cai din Kentucky, cu cravaşa în mînă şi vorbind despre frumuseţea acestui sport al regilor. Acolo fusese prezentat drept un bogat importator de covoare. Era prea mult pentru Familia Clericuzio, care începuse să devină circumspectă.

Cînd Virginio Ballazzo începu să fie anchetat de procurorul districtual, Familia Clericuzio fu înştiinţată chiar de avocatul lui. Don, care se retrăsese parţial, preluă imediat conducerea de la fiul său Giorgio. Se crease o situaţie în care era nevoie de o mînă de sicilian.

Fu convocată o consfătuire a Familiei. Don Clericuzio; cei trei fii ai lui, Giorgio, Vincent şi Petie; Pippi De Lena. Era adevărat că Ballazzo putea prejudicia structura Familiei, dar atunci numai nivelurile inferioare ar fi fost puternic afectate. Trădătorul putea dezvălui informaţii preţioase, însă fără nici o dovadă legală. Giorgio opină că, în cel mai rău caz, îşi puteau muta sediul în altă ţară, dar Don respinse ideea, supărat. Cum să poată trăi în altă parte decît în America? America îi îmbogăţise, America era cea mai puternică ţară de pe glob şi-i proteja pe cei avuţi. Don repeta adeseori principiul: „Mai bine scapă o sută de vinovaţi, decît să fie condamnat un singur nevinovat", apoi adăuga: „Ce ţară minunată!" Necazul era că toţi se lăsau pe tînjală din pricina traiului bun. În Sicilia Ballazzo nu ar fi îndrăznit niciodată să trădeze, nu i-ar fi trecut prin minte să încalce legea omerta. Ar fi fost ucis de propriii lui fii.

– Sînt prea bătrîn ca să trăiesc în altă țară, spuse Don. N-am să mă las alungat din casa mea de un trădător.

O mică problemă în și prin sine, Virginio Ballazzo reprezenta un simptom, un morb. Existau mai mulți ca el, care nesocoteau vechile legi care-i făcuseră puternici. Un Bruglione al Familiei din Louisiana, unul din Chicago și altul din Tampa se lăudaseră cu averea lor și făcuseră paradă de putere, ca să-i știe toată lumea. O dată prinși, acești cafoni încercaseră să scape de pedeapsa pe care și-o atrăseseră prin propria lor nesăbuință. Încercaseră să scape încălcînd legea omertà. Trădîndu-și confrații. Putregaiul de soiul lor trebuia curățat. Aceasta era poziția lui Don. Acum însă voia să asculte și părerea celorlalți; la urma urmei, el era bătrîn, poate existau și alte soluții.

Giorgio relată pe scurt situația. Ballazzo negociase cu avocații statului. Era dispus să meargă la închisoare, cu condiția ca statul să nu facă uz de legile RICO, iar soția și copiii lui să-și poată păstra averea. Desigur, încercase să scape și de închisoare, făgăduind să depună mărturie la tribunal împotriva celor pe care îi trăda. El și soția urma să beneficieze de protecție ca martori și să trăiască pînă la adînci bătrîneți sub o nouă identitate. Intenționau să recurgă chiar la operații de chirurgie estetică. Dar copiii lor aveau să ducă un trai respectabil și confortabil. Aceasta fusese înțelegerea.

Oricare i-ar fi fost defectele, Ballazzo era un tată iubitor, lucru știut de toată lumea. Avea trei copii care primiseră o educație aleasă. Un fiu urma să termine Școala Comercială de la Harvard, fiica, Ceil, avea un magazin de produse cosmetice pe Fifth Avenue, iar cel de al doilea băiat lucra ca informatician în cadrul programului spațial. Toți își meritau pozițiile. Erau adevărați americani și trăiau visul american.

– Prin urmare, spuse Don, îi vom trimite lui Virginio un mesaj pe care îl va înțelege. Poate da informații despre cine vrea. Poate trimite pe oricine la pușcărie sau pe fundul oceanului. Dar dacă suflă o vorbă despre clanul Clericuzio, copiii lui își pierd orice fel de drepturi.

– Se pare că amenințările nu mai sperie pe nimeni, interveni Pippi De Lena.

– Amenințarea vine din partea mea personal, precizà Don Domenico. Pe mine mă va crede. Nu-i promiteți nimic pentru el. Va înțelege.

În continuare vorbi Vincent.

– Nu vom reuși niciodată să ajungem la el, dacă se află sub protecție ca martor.

Don i se adresă lui Pippi De Lena.

– Dar tu, Martello, ce părere ai?

Pippi De Lena ridică din umeri.

– După ce depune mărturie şi după ce îl vor ascunde, bineînţeles că vom putea. Dar între timp se va crea mare zarvă şi publicitate. Oare merită? Oare asta schimbă ceva?

– Tocmai fiindcă va fi zarvă şi publicitate merită încercat. Mesajul nostru se va adresa întregii lumi. De fapt, atunci cînd o vom face, trebuie făcută o bella figura.

– Am putea lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul lor, spuse Giorgio. Indiferent ce declară Ballazzo, pe noi nu ne poate afecta. Răspunsul dumitale, tată, e doar o soluţie temporară.

Don chibzui la cele auzite.

– E adevărat ce spui. Dar oare există soluţie definitivă? Viaţa e plină de îndoieli, de soluţii temporare. Te îndoieşti că pedeapsa îi va împiedica pe alţii să se lase atraşi în aceeaşi cursă? Poate că da, poate că nu. Cu siguranţă că pe unii îi va opri. Nici Dumnezeu nu a putut crea o lume fără pedepse. Am să discut eu însumi cu avocatul lui Ballazzo. Va înţelege punctul meu de vedere. Va transmite mesajul. Iar Ballazzo îl va crede. Tăcu o clipă, apoi oftă. După proces, vom face ce trebuie făcut.

– Dar soţia lui? întrebă Giorgio.

– O femeie cumsecade, spuse Don. Dar prea americanizată. Nu putem lăsa o văduvă îndurerată să-şi strige în gura mare jalea şi secretele.

Petie vorbi pentru prima oară.

– Dar copiii lui Virginio?

Petie era un asasin profesionist.

– Nu, dacă nu-i neapărat necesar. Nu sîntem monştri, răspunse Don Domenico. Iar Ballazzo nu le-a vorbit niciodată despre afacerile lui. Voia ca toţi să-l creadă mare amator de cai. N-are decît să-şi călărească herghelia în fundul oceanului. Toţi tăcură. Apoi Don adăugă cu tristeţe: Lăsaţi-i în pace pe copii. În definitiv, trăim într-o ţară în care copiii nu-şi răzbună părinţii.

A doua zi mesajul ajunsese la Virginio Ballazzo prin intermediul avocatului. Ca în toate mesajele de acest gen, limbajul era plin de înfloriturі. Vorbind cu avocatul, Don îşi exprimase speranţa că vechiul său prieten Virginio Ballazzo păstra cele mai frumoase amintiri despre membrii Familiei Clericuzio, care se vor îngriji întotdeauna de interesele nefericitului lor prieten. Don îi spusese avocatului că Ballazzo nu trebuia să-şi facă griji pentru copii, oriunde i-ar fi pîndit pericolul, chiar şi pe Fifth Avenue, întrucît însuşi Don le garanta siguranţa. El, Don, ştia ce mult ţinea Ballazzo la copii, ştia că pe prietenul său nu-l speriau nici scaunul electric, nici diavolii din iad, ci numai perspectiva răului care ar fi planat asupra copiilor.

– Transmite-i că eu însumi, Don Clericuzio, îl asigur că nu li se va întîmpla nici o nenorocire, i se adresase Don avocatului.

Avocatul îi comunicase clientului mesajul cuvînt cu cuvînt, iar acesta răspunsese:

– Spune-i prietenului meu, bunului meu prieten, care a crescut împreună cu tatăl meu în Sicilia, că mă bizui pe făgăduiala lui, pentru care îi sînt nespus de recunoscător. Spune-i că păstrez cele mai frumoase amintiri despre toţi membrii Familiei Clericuzio, atît de calde, încît nici nu le pot pune în cuvinte. Îi sărut mîna. Tra, la, la..., adăugase Ballazzo la cele spuse avocatului. Cred că ar fi bine să mai revedem o dată textul declaraţiei, propusese el. Nu vreau să-l implic pe bunul meu prieten...

– Bine, se învoise avocatul, cum avea să-i relateze mai tîrziu lui Don.

Totul se desfăşură conform planului. Virginio Ballazzo încălcă legea omertà şi depuse mărturie, trimiţînd după gratii un mare număr de membri ai Familiei de la nivelurile inferioare, precum şi un adjunct de primar al oraşului New York. Dar nu suflă o vorbă despre Clericuzio. Apoi dispăru împreună cu soţia, prin grija statului, care le oferea protecţie ca martori.

Ziarele şi televiziunea jubilau: temuta Mafie fusese anihilată. Fură publicate sute de fotografii, televiziunea transmise reportaje în direct cu toţi acei ticăloşi care erau duşi la închisoare. Ballazzo ocupă toată pagina de mijloc a ziarului Daily News: MARELE ŞEF AL MAFIEI A FOST CAPTURAT. Fotografia îl arăta alături de maşinile lui de epocă, de herghelia din Kentucky şi de garderoba lucrată la Londra. O avere fabuloasă.

Cînd îi încredinţă lui Pippi sarcina de a-i depista şi pedepsi pe soţii Ballazzo, Don spuse:

– Rezolvă în aşa fel, încît presa să urle la fel ca acum. Nu vrem ca Virginio al nostru să fie dat uitării.

Dar avea să treacă mai mult de un an înainte ca Ciocanul să-şi îndeplinească misiunea.

Cross şi-l amintea pe Ballazzo ca pe un om vesel şi generos, despre care păstra amintiri frumoase. Împreună cu Pippi, tînărul luase masa în casa lui Ballazzo, întrucît doamna Ballazzo era o renumită specialistă în bucătăria italiană, îndeosebi macaroane şi conopidă cu usturoi şi verdeţuri, fel de mîncare pe care Cross şi-l amintea şi acum. Cînd era mic, se jucase cu copiii lui Ballazzo, ba chiar se îndrăgostise de fiica lui, Ceil, la anii adolescenţei. Ea îi scrisese de la colegiu, după acea duminică de vis, dar el nu-i răspunsese niciodată. Rămas singur cu Pippi, Cross îi spuse:

– Nu vreau să execut această misiune.

Tatăl său îl privi şi-i zîmbi trist.

– Cross, spuse el, astfel de lucruri se întîmplă uneori, trebuie să te obişnuieşti. Altfel nu vei supravieţui.

Cross clătină din cap.

– Nu pot s-o fac, repetă tînărul.

Pippi oftă.

– Bine, spuse el. Am să le spun că te folosesc la elaborarea planurilor. Pentru execuţia propriu-zisă am să-i rog să mi-l dea pe Dante.

Pippi începu căutările. Cu ajutorul unor mite uriaşe, Familia Clericuzio reuşi să afle unde fuseseră ascunşi cei doi martori.

Soţii Ballazzo se simţeau în siguranţă cu noua lor identitate, cu certificatele de naştere false, cu noile numere de asigurări sociale şi noile certificate de căsătorie; operaţia estetică le schimbase înfăţişarea în asemenea măsură, încît arătau cu zece ani mai tineri. Cu toate acestea, silueta, gesturile, vocea îi făceau mai uşor de identificat decît şi-ar fi închipuit.

Vechile obiceiuri nu dispar cu una, cu două. Într-o noapte de sîmbătă Virginio Ballazzo şi soţia lui se duseră cu maşina într-un orăşel din Dakota de Sud, aproape de noua lor reşedinţă, ca să joace într-o speluncă obscură aflată sub protecţie locală. Pe drumul de întoarcere, fură interceptaţi de Pippi De Lena şi Dante Clericuzio, împreună cu o echipă de şase oameni. Nesocotind planul, Dante nu rezistă tentaţiei de a-şi dezvălui identitatea înainte să apese pe trăgaci.

Nu încercară să ascundă cadavrele. Nu luară nimic de valoare. Crima trebuia să fie un act de răzbunare care să transmită un mesaj întregii lumi. Presa şi televiziunea se arătară extrem de revoltate, autorităţile promiseră să facă dreptate. Într-adevăr, se crease suficientă tevatură şi tot Imperiul Clericuzio părea pus în pericol.

Pippi se văzu nevoit să se ascundă în Sicilia timp de doi ani. Dante deveni Ciocanul numărul unu al Familiei. Cross fu numit Bruglione al Imperiului Clericuzio de pe Coasta de Vest. Refuzul lui de a lua parte la execuţia lui Ballazzo nu trecuse neobservat. Nu avea temperamentul necesar unui adevărat Ciocan.

Înainte să plece în Sicilia pentru doi ani, Pippi avu o ultimă întîlnire cu Don Clericuzio şi fiul său Giorgio, la o cină de rămas-bun.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru fiul meu, spuse Pippi. Cross e tînăr şi tinerii sînt sentimentali. Ţinea foarte mult la familia Ballazzo.

– Şi noi ţineam mult la Virginio, replică Don. Niciodată n-am fost mai legat de cineva.

– Atunci de ce l-am lichidat? întrebă Giorgio. Am stîrnit mai mare tămbălău decît ar fi fost cazul.

Don Clericuzio îi aruncă o privire severă.

– Nu poţi trăi într-o lume în care nu există ordine. Dacă ai putere, atunci trebuie s-o foloseşti şi să împarţi dreptatea fără părtinire. Ballazzo a comis o greşeală gravă. Pippi înţelege cum vine asta, nu-i aşa, Pippi?

– Desigur, Don Domenico, răspunse Pippi. Dar dumneata şi cu mine facem parte din vechea generaţie. Fiii noştri nu înţeleg. Tăcu o clipă. Voiam să-ţi mulţumesc că l-ai numit pe Cross Bruglione al dumitale în Vest cît timp sînt eu plecat. Nu te va dezamăgi.

– Ştiu, răspunse Don. Am la fel de mare încredere în el ca şi în tine. E inteligent şi reticenţa lui se datorează tinereţii. Timpul îi va împietri inima.

Cina fusese pregătită de una dintre femeile ai căror soţi lucrau în Enclavă. Femeia uitase să-i aducă lui Don castronelul cu parmezan ras, aşa că Pippi se duse la bucătărie după răzătoare, apoi îi aduse bătrînului castronelul. Rase cu atenţie brînza în castronel şi-l urmări pe Don cum vîră lingura de argint în grămăjoara gălbuie, cum duce brînza la gură şi cum soarbe din paharul cu vin tare, de casă. „Iată un om cu pîntece, gîndi Pippi. Are peste optzeci de ani şi încă poate să ordone uciderea unui trădător, la fel cum poate să-şi mănînce brînza iute şi să-şi bea vinul aspru."

– Rose Marie e acasă? întrebă el ca din întîmplare. Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la ea.

– Iar a făcut una din crizele acelea idioate, îi explică Giorgio. S-a încuiat în camera ei, slavă Domnului, altfel nu ne-ar mai fi tihnit cina.

– Ah! exclamă Pippi. Întotdeauna am crezut că în timp totul se va aranja.

– Gîndeşte prea mult, zise Don. Îşi iubeşte prea mult fiul, pe Dante. Refuză să înţeleagă. Lumea este aşa cum este şi tu eşti aşa cum eşti.

– Pippi, interveni mieros Giorgio, ce părere ai despre Dante după operaţiunea Ballazzo? A avut cumva trac?

Pippi ridică din umeri şi rămase tăcut. Don scoase un mormăit uşor şi-l privi pătrunzător.

– Poţi vorbi cu mîna pe inimă, îl îndemnă el. Giorgio e unchiul lui, iar eu îi sînt bunic. Sîntem rude de sînge şi ne este îngăduit să ne judecăm unul pe altul.

Pippi se opri din mîncat şi-i privi fix pe Don şi pe Giorgio. Apoi spuse aproape cu regret:

– Dante e setos de sînge.

În lumea lor expresia descria pe cineva care depășea sălbăticia, demonstrînd chiar bestialitate atunci cînd executa o misiune necesară. În Familia Clericuzio expresia era cu desăvîrșire interzisă.

Giorgio se lăsă pe spătarul scaunului.

– Iisuse Hristoase! exclamă el.

Don îl sfredeli cu o privire dezaprobatoare pentru cuvintele lui blasfematoare, apoi îi făcu semn lui Pippi să continue. Nu părea surprins.

– A fost un elev bun, spuse Pippi. Are temperamentul și forța fizică necesare. E iute de mînă și inteligent. Dar îi place prea mult ceea ce face. A pierdut prea multă vreme cu soții Ballazzo. A vorbit cu ei timp de zece minute înainte să împuște femeia. Pe urmă a mai așteptat alte cinci ca să-l lichideze pe Ballazzo. Mie nu-mi plac astfel de treburi, dar lucrul cel mai important este că niciodată nu știi de unde te pîndește pericolul, fiecare minut contează. În alte misiuni s-a arătat de o cruzime inutilă, reminiscență a vremurilor de demult, cînd părea o idee nemaipomenită să agăți un om într-un cîrlig de abator. Nu vreau să intru în amănunte.

– Asta pentru că cretinul de nepotu-meu e mic de statură! izbucni furios Giorgio. O piticanie nenorocită! Ba mai poartă și pălăriile acelea blestemate. De unde dracu' face rost de ele?

– De acolo de unde își procură și negrii pălăriile, răspunse Don bine dispus. În copilăria mea, în Sicilia, toată lumea purta pălării caraghioase. Poate că e o moștenire de familie. Maică-sa e cea care i-a vîrît tot felul de prostii în cap încă de cînd era un puști. Ar fi trebuit să se mărite din nou. Văduvele sînt ca păianjenii. Urzesc prea mult.

– Totuși, Dante face treabă bună, spuse convins Giorgio.

– Mai bună decît va reuși vreodată Cross, încuviință cu diplomație Pippi. Dar uneori îmi vine să cred că e țicnit ca mama lui. Făcu o pauză. Cîteodată zău că mă sperie.

Don mai luă o înghițitură de brînză, apoi una de vin.

– Giorgio, spuse el, stai de vorbă cu nepotul tău, arată-i unde greșește. Într-o bună zi ar putea pune în primejdie toată Familia. Dar nu-i spune că eu te-am trimis. E prea tînăr, iar eu sînt prea bătrîn, nu va pleca urechea la îndemnul meu.

Pippi și Giorgio știau că era o minciună, așa cum știau și că, din moment ce bătrînul voia să rămînă în umbră, însemna că avea motive bine întemeiate. Chiar atunci auziră pași undeva deasupra, apoi cineva coborî scările. În sufragerie își făcu apariția Rose Marie.

Cei trei bărbați își dădură seama cu tristețe că iar făcuse o criză. Avea părul răvășit, un machiaj straniu și hainele în dezordine. Mai grav decît atît, ținea

gura deschisă, dar nu scotea un sunet. Mişcările trupului şi fluturarea palmei ţineau loc de cuvinte. Gesturile ei erau şocant de elocvente, mai clare decît vorbele. Îi ura, voia să-i vadă morţi, iar sufletele lor să ardă pe veci în flăcările iadului. Să le stea îmbucătura în gît, vinul să-i orbească şi să le cadă sexul cînd se culcau cu nevestele. Apoi luă farfuria lui Giorgio şi pe cea a lui Pippi şi le izbi de pardoseală.

Toate acestea îi erau permise, dar cu ani în urmă, cînd suferise prima criză, spărsese şi farfuria lui Don, care ordonase ca Rose Marie să fie încuiată în camera ei, apoi o trimisese trei luni la un sanatoriu de boli nervoase. Chiar şi acum, Don se grăbi să acopere castronelul cu un capac; femeia scuipa în dreapta şi în stînga. Criza luă brusc sfîrşit şi Rose Marie se linişti ca prin farmec.

– Voiam să-mi iau rămas-bun, i se adresă ea lui Pippi. Sper să mori în Sicilia.

Pippi se simţi copleşit de milă pentru ea. Se ridică şi o strînse în braţe. Ea nu se împotrivi. Pippi o sărută pe obraz şi-i spuse:

– Şi eu sper să mor în Sicilia decît să mă întorc acasă şi să te găsesc aşa.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi alergă în sus pe scări.

– Foarte emoţionant, comentă Giorgio pe un ton aproape ironic. Atîta doar că tu nu trebuie s-o supporţi în fiecare lună.

Îşi însoţi cuvintele de un zîmbet uşor obscen, dar toţi ştiau că Rose Marie trecuse cu mult de vîrsta menopauzei şi crizele ei nu se limitau la una pe lună.

Don părea cel mai puţin tulburat de criza fiicei lui.

– Ori se face mai bine, ori moare, spuse el. Altfel, o expediez de aici. Apoi se întoarse către Pippi: Am să-ţi dau de ştire cînd te poţi înapoia din Sicilia. Profită şi odihneşte-te, toţi îmbătrînim. Dar fii cu ochii în patru la oameni care pot fi recrutaţi pentru Enclavă. E foarte important. Trebuie să dispunem de oameni de care să fim siguri că nu ne vor trăda, care au omerta în sînge, nu ca javrele născute în ţara asta, care vor să ducă un trai îndestulat, fără să plătească pentru el.

A doua zi, în timp ce Pippi se afla în drum spre Sicilia, Dante fu invitat să-şi petreacă week-end-ul la conacul Quogue. În prima zi Giorgio îl lăsă să stea numai cu Rose Marie. Era emoţionant să vezi cîtă afecţiune arătau unul faţă de celălalt. Lîngă mama lui, Dante era cu totul alt om. Niciodată nu purta beretele lui caraghioase, o lua la plimbare pe domeniu, o scotea în oraş la cină. O înconjura cu toate atenţiile, ca un curtezan francez din secolul al optsprezecelea. Cînd ea izbucnea într-un plîns isteric, el o strîngea în braţe, iar ea nu mai făcea criza. Îşi vorbeau tot timpul cu voce joasă, pe un ton confidenţial.

La ora cinei Dante o ajută pe Rose Marie să pună masa, să radă brînza lui Don şi-i ţinu companie la bucătărie. Ea pregăti mîncarea lui preferată, penne cu broccoli şi friptură de miel împănată cu usturoi şi slănină.

Pe Giorgio îl uluia de fiecare dată relaţia dintre Don şi Dante. Dante se arătă grijuliu, puse în farfuria lui Don penne şi broccoli şi şterse ostentativ lingura mare de argint pentru parmezan ras. Dante îl tachină pe bătrîn.

– Bunicule, spuse el, dacă ţi-ai face o dantură nouă, n-ar mai trebui să radem brînza asta. Acum dentiştii fac minuni, îţi pot implanta oţel în maxilare. Un adevărat miracol.

Don răspunse pe acelaşi ton de glumă.

– Vreau să mor cu dinţii mei în gură. Şi apoi, sînt prea bătrîn pentru miracole. De ce să-şi irosească Dumnezeu un miracol pe un moşneag ca mine?

Rose Marie se gătise în onoarea fiului ei, lăsînd să se întrevadă urme ale frumuseţii de odinioară. Părea fericită că tatăl şi fiul ei se înţelegeau atît de bine. Constatarea îi şterge obişnuita expresie neliniştită.

Şi Giorgio era mulţumit. Era mulţumit că sora lui părea fericită. Nu-l mai călca pe nervi şi chiar gătea mai bine. Nu-l mai fixa cu o privire acuzatoare şi nu mai făcea crize.

După ce Don şi Rose Marie se duseră la culcare, Giorgio îl luă pe Dante în biroul lui. Era o încăpere în care nu exista nici telefon, nici televizor, nici un mijloc de comunicare cu vreo aripă a casei. Uşa era şi ea foarte groasă. Înăuntru se găseau două canapele de piele neagră şi fotolii de piele cu ţinte. Mai erau un dulăpior cu whiskey şi un mic bar prevăzut cu frigider şi raft pentru pahare. Pe masă se găsea o cutie cu havane. Încăperea era lipsită de ferestre, ca o mică peşteră.

Chipul lui Dante, prea viclean şi interesant pentru un om atît de tînăr, îl făcea de fiecare dată pe Giorgio să nu se simtă în largul lui. Ochii lui sclipeau de prea multă şiretenie; în plus, lui Giorgio nu-i plăcea că Dante era mic de statură.

Giorgio pregăti de băut pentru amîndoi şi aprinse o havană.

– Har Domnului că nu te vede maică-ta cu una dintre beretele alea trăsnite, începu el. De fapt, de ce le porţi?

– Fiindcă îmi plac, răspunse Dante. Şi ca să vă oblig pe dumneata, pe unchiul Petie şi pe unchiul Vincent să mă luaţi în seamă. Tăcu o clipă, apoi adăugă cu un surîs răutăcios: Beretele mă fac să par mai înalt.

„E drept că beretele îl fac să pară mai frumos", gîndi Giorgio. Îi încadrau chipul de nevăstuică într-un fel care-i venea bine; fără beretă trăsăturile lui păreau ciudat de asimetrice.

– N-ar trebui să le porți când pleci în misiune, îi spuse Giorgio. Cu ele poți fi ușor recunoscut.

– Morții nu vorbesc, replică Dante. Ucid pe oricine mă vede la treabă.

– Ia mai lasă-mă cu aiurelile, nepoate! se răsti Giorgio. Nu-i o idee bună. E riscant. Familia nu-și asumă riscuri. Și încă ceva. Umblă vorba că ești setos de sînge.

Pentru prima oară Dante avu o reacție de mînie. Brusc, expresia lui deveni înfricoșătoare. Își puse paharul pe masă și întrebă:

– Bunicul știe? Aceasta e părerea lui?

– Don nu știe nimic, minți Giorgio. Era expert în arta de a minți. Iar eu n-am să-i suflu o vorbă. Ești preferatul lui, s-ar simți profund mîhnit. Dar ține minte ce-ți spun: fără berete cînd pleci în misiune și mai lasă gura. Acum ești Ciocanul numărul unu al Familiei și meseria asta îți place cam prea mult. E un lucru riscant și contravine regulilor Familiei.

Dante părea să nu-l fi auzit. Rămase pe gînduri, apoi își recăpătă zîmbetul.

– Probabil că ți-a spus Pippi, continuă el jovial.

– Așa e, încuviință scurt Giorgio. Iar Pippi e cel mai bun. Te-am pus să lucrezi cu Pippi ca să înveți cum trebuie făcute lucrurile. Știi de ce e cel mai bun? Pentru că are suflet. N-o face niciodată din plăcere.

Dante nu se mai stăpîni. Începu să rîdă în hohote. Se rostogoli pe canapea și de acolo pe podea. Girogio îl privi cu acreală, spunîndu-și în sinea lui că puștiul era la fel de țicnit ca maică-sa. În cele din urmă, Dante se ridică în picioare, trase o înghițitură zdravănă din paharul lui și spuse bine dispus:

– Cu alte cuvinte, eu n-am suflet.

– Exact, răspunse Giorgio. Ești nepotul meu, dar știu bine cine-mi ești. Ai omorît doi oameni din motive personale, fără acordul Familiei. Don nu a vrut să te pedepsească în nici un fel, nici măcar nu ți-a făcut morală. Pe urmă ai ucis o dansatoare pe care o regulai de un an de zile. Dintr-o toană a ta. I-ai dat „Împărtășanie", ca să nu poată fi găsită de poliție. După cum nici n-a fost. Te crezi al dracului de deștept, dar Familia a pus lucrurile cap la cap și a aflat că tu ești vinovatul, deși nici un tribunal din lume nu ar avea cum să te condamne.

Dante tăcea. Nu de teamă, ci fiindcă își făcea unele calcule.

– Don știe toate fleacurile astea?

– Da, răspunse Giorgio. Dar rămîi în continuare preferatul lui. Ne-a spus să-ți trecem cu vederea, fiindcă ești încă tînăr. Cu timpul ai să înveți. Nu vreau să-i spun că ești setos de sînge, e prea bătrîn. Ești nepotul lui, mama ta îi este fiică. I-ai frînge inima.

Dante rîse din nou.

– Don are o inimă. Pippi De Lena are o inimă. Cross are şi el o inimă cît un purice, mama are o inimă zdrobită. Numai eu n-am inimă? Dar dumneata, unchiule Giorgio? Dumneata ai inimă?

– Bineînţeles că am, replică Giorgio. Din moment ce încă te suport.

– Vasăzică, eu sînt singurul care n-are dracului o inimă? se răsti Dante. Îmi iubesc mama şi bunicul, care se urăsc unul pe altul. Bunicul mă iubeşte tot mai puţin, pe măsură ce trec anii. Dumneata, Vinnie şi Petie nici măcar nu mă simpatizaţi, deşi sîntem rude de sînge. Crezi că nu-mi dau seama? Dar eu continui să vă iubesc pe toţi, deşi voi mă socotiţi mai prejos decît blestematul de Pippi De Lena. Sau poate îţi închipui că n-am nici minte?

Giorgio fu luat prin surprindere de izbucnirea lui. În acelaşi timp, adevărul din vorbele lui Dante îl făcu să devină circumspect.

– Te înşeli în privinţa lui Don, ţine la tine la fel ca întodeauna. Tot aşa Petie, Vincent şi cu mine. Nu te-am tratat întotdeauna cu respectul datorat unui membru al familiei? Sigur, Don se implică mai puţin, dar e foarte bătrîn. Cît despre mine, n-am făcut decît să te pun în gardă, pentru binele tău. Ai o meserie foarte riscantă, trebuie să fii cu ochii în patru. Aici nu-i loc pentru sentimente personale. Altfel, s-a zis cu tine.

– Petie şi Vinnie sînt la curent cu ce mi-ai spus acum? întrebă Dante.

– Nu, răspunse Giorgio.

O altă minciună. Vincent îi vorbise şi el lui Giorgio despre Dante. Petie n-o făcuse, dar Petie era un asasin înnăscut. Cu toate acestea, şi lui îi displăcea compania lui Dante.

– Mai există şi alte plîngeri în legătură cu felul în care îmi fac meseria? se interesă Dante.

– Nu, răspunse Giorgio. N-o lua şi tu în tragic. Te sfătuiesc ca unchi. Şi, totodată, în virtutea poziţiei mele în Familie. De azi încolo nici o Împărtăşanie şi nici o Miruire fără acordul Familiei. Ai priceput?

– Am priceput, încuviinţă Dante. Dar rămîn Ciocanul numărul unu, da?

– Pînă cînd se întoarce Pippi din mica lui vacanţă, răspunse Giorgio. Depinde de felul cum munceşti.

– O să-mi placă mai puţin ce fac, dacă aşa doreşti, spuse Dante. Bine?

Îşi bătu unchiul pe umăr cu afecţiune.

– Bine, spuse Giorgio. Mîine seară invit-o pe maică-ta la masă în oraş. Ţine-i companie. Bunicul tău o să fie încîntat.

– Desigur, încuviinţă Dante.

– Vincent are un restaurant în East Hampton, adăugă Giorgio. Ai putea s-o duci pe mama ta acolo.

– Starea ei s-a înrăutăţit? întrebă deodată Dante.

Giorgio ridică din umeri.

– Nu poate uita trecutul. Se agaţă de vechile poveşti, pe care ar trebui să le uite. Don repetă mereu vechea lui vorbă: „Lumea este aşa cum este, iar noi sîntem aşa cum sîntem". Dar ea nu poate accepta acest lucru. Îl strînse pe Dante în braţe cu căldură. Hai să uităm discuţia asta. Detest să fiu pus în astfel de situaţii.

Ca şi cum nu ar fi primit instrucţiuni precise de la Don.

Luni dimineaţă, după plecarea lui Dante, Giorgio îi relată lui Don întreaga conversaţie. Bătrînul oftă.

– Ce băieţaş dulce era! Oare ce s-a întîmplat cu el?

Giorgio avea o mare calitate. Vorbea fără înconjur atunci cînd voia, chiar şi faţă de tatăl său, marele Don.

– A stat prea mult de vorbă cu maică-sa. Şi are sîngele stricat.

După această frază, amîndoi rămaseră cîtva timp tăcuţi.

– Cînd se întoarce Pippi, ce facem cu nepotul nostru? întrebă Giorgio.

– Orice ar fi, cred că Pippi ar trebui să se retragă, spuse Don. Dante merită şi el o şansă să fie primul, la urma urmei e un Clericuzio. Pippi va fi consilierul fiului său pe Coasta de Vest. La nevoie, poate oricînd să-i dea sfaturi lui Dante. Nimeni nu-i versat ca el în astfel de treburi. După cum a dovedit şi în războiul cu Santadio. Dar trebuie să-şi sfîrşească zilele în tihnă.

– Ciocanul emerit, murmură sarcastic Giorgio.

Don se prefăcu a nu înţelege gluma.

Se încruntă şi-i spuse lui Giorgio:

– Curînd vei prelua îndatoririle mele. Ţine minte, scopul suprem este ca într-o bună zi familia Clericuzio să se integreze în societate, familia nu trebuie să piară. Indiferent cît de greu ne va fi să alegem.

Cu aceasta, se despărţiră. Dar aveau să mai treacă doi ani înainte ca Pippi să se întoarcă din Sicilia, răstimp în care asasinarea lui Ballazzo urma să se piardă în păienjenişul birocratic. Un păienjeniş ţesut de clanul Clericuzio.

CARTEA A CINCEA

Las Vegas
Hollywood
Quogue

Capitolul 7

Cross de Lena îşi întîmpină sora, pe Claudia, şi pe Skippy Deere în biroul de pe terasa hotelului Xanadu. Pe Deere îl şoca de fiecare dată deosebirea dintre cei doi fraţi. Claudia, nu o frumuseţe în adevăratul sens al cuvîntului, dar nespus de plăcută, Cross, de o frumuseţe clasică şi o constituţie suplă, însă atletică; Claudia, cu firea ei atît de amicală, Cross, de o afabilitate extrem de rigidă şi distantă. „Există o deosebire între amical şi afabil, gîndi Deere. Prima însuşire e înnăscută, pe a doua o deprinzi în decursul vieţii."

Claudia şi Skippy se aşezară pe canapea. Cross luă loc în faţa lor. Claudia îi povesti despre Boz Skannet, apoi se aplecă spre el şi spuse:

– Cross, te rog ascultă-mă. Aici nu-i vorba numai de afaceri. Athena e cea mai bună prietenă a mea. E cu adevărat una dintre persoanele cele mai înzestrate din cîte am cunoscut. Ea m-a ajutat cînd am avut nevoie. Acesta e cel mai important serviciu pe care te-am rugat vreodată să mi-l faci. Ajut-o pe Athena să iasă din necaz şi niciodată n-am să mai apelez la tine. Apoi se întoarse către Skippy Deere. Discută cu Cross partea financiară.

Deere întotdeauna pornea la ofensivă înainte de a cere o favoare.

– Sînt clientul hotelului tău de peste zece ani, îi spuse el lui Cross. Cum de nu mi-ai dat niciodată o vilă?

Cross rîse.

– Sînt mereu ocupate.

– Dă pe careva afară, replică Deere.

– Sigur, încuviinţă Cross. Cînd ai să-mi garantezi o parte din profit la un film de-al tău şi cînd ai să joci la bacara pe o miză de zece mii.

– Eu sînt sora lui şi niciodată n-am primit o vilă, interveni Claudia. Termină cu tîmpeniile, Skippy, şi spune-i cum e cu banii.

Cînd Deere termină de vorbit, Cross revăzu însemnările pe care şi le făcuse pe un blocnotes şi spuse:

– Să vedem dacă am înţeles bine. În caz că Athena nu se întoarce pe platou, tu şi studioul pierdeţi cincizeci de milioane bani gheaţă, plus două sute de milioane profitul estimat. Athena nu vrea să se întoarcă fiindcă se teme de fostul ei soţ, pe nume Boz Skannet. Îi puteţi da bani lui Boz, dar ea tot nu se va întoarce, e convinsă că tipul nu poate fi oprit. Asta-i tot?

– Da, încuviinţă Deere. I-am promis Athenei că pe timpul filmărilor va fi păzită mai bine decît preşedintele Statelor Unite. Chiar şi în clipa de faţă îl ţinem sub supraveghere pe Skannet. Am pus paznici în preajma ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cu toate acestea, refuză să reia filmările.

– Nu prea văd care-i problema, spuse Cross.

– Individul provine dintr-o familie de politicieni influenţi din Texas, explică Deere. Zău că e un dur, am încercat să-i pun pe oamenii noştri de pază să facă presiuni asupra lui...

– Cu ce agenţie de protecţie lucraţi? întrebă Cross.

– Pacific Ocean, răspunse Deere.

– De ce aţi apelat la mine? întrebă Cross.

– Fiindcă sora ta a spus că ne-ai putea ajuta, răspunse Deere. N-a fost ideea mea.

Cross se adresă surorii lui.

– Claudia, ce te-a făcut să crezi că v-aş putea ajuta?

Ea schiţă o grimasă, stînjenită.

– Te-am văzut şi altă dată rezolvînd unele probleme, Cross. Eşti foarte convingător şi se pare că de fiecare dată ştii să găseşti o soluţie. Îi zîmbi cu zîmbetul ei inocent. Pe urmă, eşti fratele meu mai mare, am încredere în tine.

Cross oftă şi spuse:

– Iar vorbeşti prostii.

Dar Deere remarcă sincera afecţiune dintre cei doi fraţi.

Toţi trei rămaseră tăcuţi un timp, apoi Deere spuse:

– Cross, am venit la tine socotind că eşti ultimă speranţă. Iar dacă vrei să faci o nouă investiţie, pregătesc un proiect foarte, foarte bun.

Cross se uită la Claudia, apoi la Deere, şi răspunse gînditor:

– Skippy, vreau s-o cunosc şi eu pe Athena, după aceea poate voi reuşi să vă rezolv toate problemele.

– Grozav! exclamă Claudia, răsuflînd uşurată. Putem merge la ea chiar mîine.

Îşi îmbrăţişă fratele.

– Perfect, spuse Deere.

Deja încerca să găsească o cale de a-l face pe Cross să preia o parte din pierderile la filmul Messalina.

A doua zi luară avionul spre Los Angeles. Claudia o convinsese pe Athena să-i primească, apoi Deere îi luase receptorul din mînă. În urma conversației se convinsese că Athena nu se va întoarce niciodată pe platou. Deși furios, în avion încercă să-și alunge gîndurile negre, chibzuind cum să-l determine pe Cross să-i dea una dintre vilele acelea blestemate, cu ocazia primei vizite în Las Vegas.

Colonia Malibu, unde locuia Athena Aquitane, era o porțiune de plajă aflată la aproximativ patruzeci de minute de Beverly Hills și Hollywood. Colonia cuprindea ceva mai mult de o sută de locuințe, fiecare valorînd între trei și șase milioane de dolari, în pofida fațadei obișnuite și deteriorate. Fiecare era împrejmuită cu garduri, iar unele aveau porți ornamentate.

Intrarea în Colonie se făcea pe un drum separat, supravegheat de paznicii postați într-o gheretă, care efectuau și controlul la barieră. Personalul de pază și protecție verifica toți vizitatorii, prin telefon sau după liste. Rezidenții aveau lipite pe mașini ecusoane speciale, care se schimbau în fiecare săptămînă. Cross își dădu seama că bariera avea mai curînd un rol de „descurajare", nu de control propriu-zis.

În schimb, paznicii postați de Agenția Pacific Ocean în jurul casei în care locuia Athena erau cu totul altceva. Aceștia purtau uniforme, erau înarmați și aveau o condiție fizică impresionantă.

Intrară în casă pe ușa dinspre trotuarul paralel cu plaja. Aici se găsea un alt dispozitiv de pază, controlat de secretara Athenei, care le îngădui accesul în locuință, printr-un semnal sonor emis dintr-o căsuță de oaspeți din apropiere.

Înăuntru erau alți doi paznici în uniforma Agenției Pacific Ocean, precum și un al treilea la ușă. Trecînd de casa de oaspeți, cei trei vizitatori străbătură o grădină lungă, plină de flori și lămîi care înmiresmau aerul sărat. În cele din urmă, ajunseră la corpul principal de clădire, cu vedere către Oceanul Pacific.

O menajeră micuță, cu trăsături sud-americane, îi pofti înăuntru și-i conduse, printr-o bucătărie uriașă, în sufragerie, ale cărei ferestre enorme dădeau impresia că valurile oceanului ajung pînă acolo.

În cameră se găsea mobilier de bambus, mese de sticlă și canapele de un verzui intens, ca marea. Menajera îi conduse prin această încăpere către o ușă de sticlă, care dădea spre terasa cu vedere la ocean – o terasă lungă și lată, prevăzută cu scaune și mese, alături de o bicicletă de gimnastică cu sclipiri argintii. Dincolo de toate acestea se vedea oceanul verde-albăstrui, pînă departe în zare, unde se unea cu cerul.

Dînd cu ochii de Athena pe terasă, Cross De Lena simți cum îl străbate un fior de teamă. Era cu mult mai frumoasă decît pe ecran, ceea ce se întîmpla arareori.

Pelicula nu-i putea reda întocmai culoarea pielii, profunzimea şi verdele ochilor. Trupul ei unduia ca cel al unui mare atlet, cu o graţie fizică lipsită de efort. Părul auriu şi tuns scurt, care ar fi dezavantajat altă femeie, îi desăvîrşea frumuseţea. Purta un trening azuriu, care nu reuşea să-i ascundă formele. Picioarele lungi, în comparaţie cu trupul, erau goale, iar unghiile nu erau date cu lac.

Dar ceea ce-l impresionă mai mult era inteligenţa care i se citea pe chip şi expresia ei concentrată.

Athena îl salută pe Skippy cu obişnuita sărutare pe obraz, o îmbrăţişă cu căldură pe Claudia şi strînse mîna lui Cross. Ochii ei reflectau valurile oceanului din spate.

– Claudia vorbeşte tot timpul despre tine, îi spuse ea lui Cross. Fratele ei frumos şi învăluit în mister care, dacă vrea, opreşte şi pămîntul în loc.

Rîse – un rîs perfect firesc, nu rîsul unei femei înspăimîntate.

Cross era în culmea încîntării, nu putea găsi un alt cuvînt care să-i definească sentimentele. Vocea ei uşor răguşită, cu timbru grav, era un instrument muzical fascinant. Profilată pe ocean, cu pometii delicaţi, cu buzele nerujate, pline şi de culoarea vinului roşu, toată făptura ei emana inteligenţă. Lui Cross îi fulgerară prin minte scurtele prelegeri ale lui Gronevelt: Pe lumea asta banul te fereşte de orice, cu excepţia unei femei frumoase.

La Vegas Cross cunoscuse multe femei frumoase, ca şi în Los Angeles şi Hollywood. Dar la Vegas frumuseţea era frumuseţe în sine, cu o vagă urmă de talent; multe dintre acele frumuseţi eşuaseră la Hollywood. La Hollywood frumuseţea se însoţea cu talentul şi, mai rar, cu măreţia artistică. Amîndouă oraşele atrăgeau frumuseţi din întreaga lume. Pe lîngă ele existau actriţele care deveneau megastaruri.

Acestea erau femei care, pe lîngă farmec şi frumuseţe, aveau un fel de inocenţă şi curaj copilăresc. O ciudăţenie în meseria lor, dar care putea fi înălţată la o formă de artă, ceea ce le conferea o anumită demnitate. Deşi frumuseţea era la ordinea zilei în ambele oraşe, zeiţele de la Hollywood trezeau şi primeau adoraţia întregii lumi. Athena Aquitane era una dintre acele zeiţe de excepţie.

– Claudia mi-a spus că eşti cea mai frumoasă femeie din lume, îi spuse Cross Athenei cu un aer detaşat.

– Dar despre intelectul meu ce-a spus? replică Athena.

Se aplecă peste balustrada pontonului şi întinse un picior în spate, într-o mişcare de gimnastică. Ceea ce la altă femeie ar fi părut afectare, la ea era un gest perfect firesc. Într-adevăr, pe toată durata discuţiei, Athena continuă să facă gimnastică, aplecîndu-şi trupul în faţă şi în spate, întinzînd piciorul peste balustradă şi însoţindu-şi vorbele din cînd în cînd cu mişcări ale braţelor.

–Thena, nici n-ai zice că sîntem fraţi, aşa-i? întrebă Claudia.

– Nici în ruptul capului, sublinie Deere.

Dar Athena se uită la amîndoi şi spuse:

– Semănaţi foarte mult unul cu celălalt.

Cross îşi dădu seama că vorbea serios.

– Acum înţelegi de ce ţin la ea, nu scăpă ocazia Claudia.

Athena încetă pentru o clipă să mai facă gimnastică şi i se adresă lui Cross:

– Claudia şi Skippy mi-au spus că mă poţi ajuta. Nu prea văd cum.

Cross încercă să nu se uite fix la ea, să nu-i privească aurul topit al părului, profilat pe verdele din spatele ei.

– Mă pricep să conving oamenii, răspunse el. Dacă e adevărat că singurul motiv care te împiedică să te întorci la lucru este soţul tău, poate reuşesc să ajung la o înţelegere cu el.

– Mă îndoiesc că Boz îşi respectă înţelegerile, spuse Athena. Studioul deja a încheiat un pact cu el.

Deere interveni pe un ton care se voia reţinut:

– Athena, zău că nu ai de ce să-ţi faci griji. Îţi promit.

Nu se ştie de ce, vorbele lui nu sunaseră convingător nici pentru propriile lui urechi. Îi privi cu atenţie pe ceilalţi. Ştia ce impresie copleşitoare producea Athena asupra bărbaţilor; cînd voiau, actriţele ştiau să fie cele mai încîntătoare făpturi din lume. Dar Deere nu descoperi la Cross nici o reacţie.

– Skippy, pur şi simplu, nu poate să accepte că sînt în stare să renunţ la cinema, explică Athena. Pentru el e ceva extrem de important.

– Nu şi pentru tine? i-o întoarse mînios Deere.

Athena îl ţintui cu o privire rece.

– Aşa a fost cîndva. Dar îl cunosc pe Boz. Trebuie să dispar, trebuie să încep o viaţă nouă. Le zîmbi maliţios. Sînt capabilă să mă adaptez oricăror condiţii.

– Pot ajunge la o înţelegere cu soţul tău, spuse Cross. Îţi garantez că o va respecta.

– Athena, interveni sigur pe el Deere, în cinematografie există sute de cazuri ca al tău: ţicniţi care hărţuiesc celebrităţile. Avem metode garantate. Te asigur că nu-i nici un pericol.

Athena continua să facă gimnastică. Ridică piciorul incredibil de sus deasupra capului.

– Nu-l cunoşti pe Boz, repetă ea. Eu, da.

– El e singurul motiv pentru care nu reiei filmările? întrebă Cross.

– Da, răspunse Athena. Mă va hăitui toată viaţa. Voi îmi puteţi oferi protecţie numai pînă la încheierea filmărilor, şi pe urmă?

– Niciodată nu s-a întîmplat să nu ajung la o înţelegere, spuse Cross. Am să-i dau ce vrea.

Athena încetă să mai facă exerciţii. Pentru prima oară îl privi pe Cross drept în ochi.

– Niciodată nu voi avea încredere într-o înţelegere cu Boz, declară ea.

Se întoarse cu spatele, semn că nu mai avea nimic de adăugat.

– Regret că ţi-ai pierdut timpul cu mine, spuse Cross.

– Nu mi-am pierdut timpul, replică veselă Athena. Am făcut gimnastică. Se uită drept în ochii lui. Apreciez faptul că îţi dai silinţa. Pur şi simplu, încerc să mă prefac că nu-mi este teamă, la fel ca pe ecran. În realitate, sînt înspăimîntată de moarte. Îşi recăpătă imediat controlul şi adăugă: Claudia şi Skippy vorbesc mereu despre faimoasele voastre vile. Dacă vin la Vegas, ai să-mi oferi şi mie una în care să mă ascund?

Chipul ei îşi păstrase aerul grav, dar ochii îi sclipeau şăgalnic. Îşi demonstra puterea în faţa Claudiei şi a lui Skippy. Nu se îndoia că răspunsul lui Cross va fi afirmativ, fie şi numai din galanterie.

Cross îi zîmbi.

– De regulă, vilele sînt ocupate, răspunse el. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton extrem de serios, care-i surprinse pe ceilalţi: Dar, dacă vii la Vegas, îţi garantez că nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Athena i se adresă direct:

– Nimeni nu-l poate opri pe Boz. Nu-i pasă dacă va fi prins. Indiferent ce va face, va face în public, ca să vadă toată lumea.

– Dar de ce? întrebă Claudia, pierzîndu-şi răbdarea.

– Pentru că odinioară m-a iubit, răspunse, rîzînd, Athena. Şi pentru că am reuşit în viaţă mai bine decît el. O clipă privirea îi zăbovi asupra celor trei. Nu-i păcat cînd doi oameni care s-au iubit ajung să se urască unul pe celălalt?

În acel moment menajera sud-americană le întrerupse conversaţia, conducînd un bărbat pe terasă.

Acesta era înalt, frumos şi în ţinută oficială, îmbrăcat într-un stil uşor eterogen: costum Armani, cămaşă Turnbull & Asser, cravată Gucci şi pantofi Bally. Bărbatul începu imediat să-şi ceară scuze:

– Menajera nu mi-a spus că sînteţi ocupată, domnişoară Aquitane, spuse el. Cred că a speriat-o insigna mea. Îi arătă insigna. Am venit să vă cer unele informaţii despre incidentul de aseară. Pot să aştept. Sau să vin mai tîrziu. Vorbea politicos, dar avea un aer îndrăzneţ. Se uită la ceilalţi doi bărbaţi şi adăugă: Noroc, Skippy.

Skippy Deere era furios.

– Nu poţi vorbi cu ea în absenţa unui avocat şi a cuiva de la relaţii cu publicul, replică el. Ştii asta mai bine decît mine, Jim.

Detectivul dădu mîna cu Claudia şi Cross şi se prezentă:

– Jim Losey.

Amîndoi ştiau cine era. Cel mai renumit detectiv din Los Angeles, ale cărui isprăvi constituiseră sursa de inspiraţie a unui miniserial. Totodată, Losey apăruse în roluri minore şi figura pe lista de felicitări şi cadouri a lui Deere. Aşadar, Skippy se simţi îndreptăţit să precizeze:

– Jim, sună-mă mai tîrziu şi am să-ţi aranjez o întrevedere cu domnişoara Aquitane.

Losey îi zîmbi amical.

– Sigur, Skippy, încuviinţă el.

– S-ar putea să nu mai rămîn prea mult aici, interveni Athena. De ce nu-mi puneţi întrebările acum? N-am nimic împotrivă.

Losey ar fi avut un aer inocent, dacă n-ar fi fost privirea lui în permanenţă circumspectă şi un freamăt al trupului deprins după mulţi ani de luptă împotriva infractorilor.

– De faţă cu ei? întrebă detectivul.

Trupul Athenei împietri. Actriţa îi răspunse fără urmă din farmecul de pînă atunci:

– În ei am mult mai multă încredere decît în poliţie.

Losey nu se simţi ofensat. Nu era pentru prima oară cînd auzea astfel de vorbe.

– Voiam să vă întreb de ce v-aţi retras acuzaţia la adresa soţului dumneavoastră. V-a ameninţat în vreun fel?

– Oh, nu, răspunse dispreţuitoare Athena. N-a făcut decît să-mi arunce apă în obraz în văzul unui miliard de oameni şi să urle: „Acid!“ A doua zi a fost eliberat pe cauţiune.

– Bine, bine, se grăbi să spună Losey, ridicînd braţele împăciuitor. Am crezut că vă pot ajuta.

– Jim, telefonează-mi ceva mai tîrziu, interveni Deere.

În mintea lui Cross se aprinse un semnal de alarmă. Îl privi gînditor pe Deere, evitînd să se uite la Losey. Losey evita şi el să-l privească.

– Bine, acceptă Losey. Văzu poşeta Athenei pe un scaun şi o luă în mînă. Am văzut aşa ceva pe Rodeo Drive, spuse el. Două mii de dolari. Se uită ţintă la Athena şi întrebă cu politeţe dispreţuitoare: Poate îmi explicaţi şi mie cum poate cineva să dea atîta bănet pentru un asemenea obiect?

Cu chipul ca o stană de piatră, Athena se desprinse de fundalul oceanului.

– Întrebarea dumitale e o insultă. Te rog să pleci.

Losey se înclină şi ieşi. Zîmbea cu gura pînă la urechi. Făcuse exact impresia pe care o dorise.

– Aşadar, pînă la urmă eşti o fiinţă omenească, spuse Claudia. Înconjură cu braţul umerii Athenei. De ce ţi-ai ieşit aşa din fire?

– Nu mi-am ieşit din fire, răspunse Athena. I-am transmis un mesaj.

După ce plecară de la locuinţa Athenei, cei trei vizitatori părăsiră Malibu şi porniră cu maşina către Nate şi Al's, în Beverly Hills. Deere insistă pe lîngă Cross că acela era singurul loc la vest de Munţii Stîncoşi unde puteai mînca păstramă comestibilă, carne de vită conservată şi hot dogs à la Coney Island.

În timp ce mîncau, Deere spuse cu un aer gînditor:

– Athena nu se va întoarce la lucru.

– Asta am ştiut întotdeauna, interveni Claudia. Ceea ce nu înţeleg e motivul pentru care s-a înfuriat în aşa hal pe detectiv.

Deere rîse şi se întoarse către Cross:

– Tu ai înţeles?

– Nu, răspunse Cross.

– Una dintre marile legende ale Hollywoood-ului este cum poate ajunge cineva să se culce cu celebrităţile, spuse Deere. Cu bărbaţii e clar, de aceea vezi fetele dînd tîrcoale platourilor de filmare şi hotelului Beverly Wilshire. Cu femeile e mai greu... norocul poate da peste un tip care le lucrează casa, un dulgher, un grădinar, poate că ei îi vine cheful, mi s-a întîmplat şi mie. Cascadorilor le pică multe femei, cei din echipa de filmare pot avea baftă şi ei. Dar pentru actriţe asta înseamnă să se coboare sub nivelul lor, ceea ce le afectează cariera. Desigur, afară de cazul cînd sînt superstaruri. Nouă, veteranilor în meserie, nu ne prea convine. Ce dracu', păi nu banul şi puterea înseamnă tot? Le zîmbi larg. Luaţi-l, de pildă, pe Jim Losey. E un tip solid şi frumos. Le face felul la tot soiul de ticăloşi, e o figură legendară pentru cei care trăiesc într-o lume a ficţiunii. El ştie asta. Şi profită. Prin urmare, Jim nu roagă o celebritate, o intimidează. De asta a făcut aluzia. De fapt, de asta a şi venit. A fost pretextul lui ca s-o întîlnească pe Athena şi şi-a închipuit că nu strica să-şi încerce norocul. Prin întrebarea aceea jignitoare i-a declarat, de fapt, că voia să se culce cu ea. Iar Athena i-a retezat-o scurt.

– Adică e Fecioara Maria? întrebă Cross.

– Pentru o stea de cinema, da! răspunse Deere.

– Crezi că încearcă să şantajeze studioul ca să obţină mai mulţi bani? întrebă brusc Cross.

– Niciodată n-ar face aşa ceva, interveni Claudia. E de o corectitudine exemplară.

– Are de plătit vreo poliță mai veche? insistă Cross.

– Nu înțelegi cum stau lucrurile în afaceri, spuse Deere. În primul rînd, studioul s-ar lăsa șantajat. Celebritățile procedează așa întotdeauna. În al doilea rînd, dacă ar avea pică pe cineva, ar spune-o verde în față. Or Athena are o purtare neobișnuită. Tăcu un moment. Îl detestă pe Bobby Bantz și nici după mine nu se dă în vînt. De ani întregi umblăm cu limba scoasă după ea, dar n-am prins-o niciodată.

– Păcat că nu ne-ai putut fi de folos, îi spuse Claudia lui Cross.

Dar el nu-i răspunse.

Pe drumul de înapoiere din Malibu, Cross se gîndise intens tot timpul. Era exact ocazia pe care o aștepta. Avea să fie riscant, dar, dacă reușea, se putea desprinde, în sfîrșit, de Familia Clericuzio.

– Skippy, spuse Cross. Am o propunere pentru tine și pentru studio. Vă cumpăr filmul chiar acum, pe loc. Vă dau cele cincizeci de milioane pe care le-ați investit, adaug restul banilor pînă la completarea sumei și studioul poate să-l distribuie.

– Ai o sută de milioane? întrebară uluiți Skippy Deere și Claudia.

– Cunosc anumiți oameni care dispun de acești bani, răspunse Cross.

– N-o poți aduce înapoi pe Athena. Fără Atena, nu există nici filmul, îl temperă Deere.

– Spuneam că știu să fiu convingător, spuse Cross. Îmi puteți obține o întîlnire cu Eli Marrion?

– Sigur, răspunse Deere, dar numai dacă eu rămîn producătorul filmului.

Întîlnirea nu era chiar așa ușor de aranjat. Studiourile LoddStone, adică Eli Marrion și Bobby Bantz, trebuia convinși că Cross De Lena nu era un escroc bun de gură, că, într-adevăr, avea banii și că prezenta garanții. Desigur, era proprietarul unei părți a hotelului Xanadu din Vegas, dar nu exista nici un document care să-i ateste solvabilitatea, garantînd că putea încheia afacerea propusă. Deere urma să garanteze pentru el, însă condiția esențială era ca Cross să prezinte o scrisoare de credit în valoare de cincizeci de milioane de dolari.

La sfatul surorii lui, Cross De Lena o angajă ca avocată în această tranzacție pe Molly Flanders.

Molly Flanders îl primi pe Cross în biroul ei ca o peșteră. Cross era foarte circumspect, cunoștea anumite lucruri despre ea. În universul în care trăise pînă atunci, nu întîlnise niciodată o femeie care să dispună de putere, iar Claudia îi spusese că Molly Flanders era una dintre cele mai influente persoane de la Hollywood. Directorii de studio acceptau să discute cu ea la telefon,

impresari celebri ca Melo Stuart îi cereau ajutorul în contractele cele mai importante. Staruri ca Athena Aquitane o foloseau în conflictele lor cu studiourile. Odată Flanders oprise producerea unui miniserial de televiziune pe motiv că cecul clientului ei fusese expediat cu întîrziere.

Arăta cu mult mai bine decît se aşteptase Cross. Era voinică, dar bine proporţionată, şi se îmbrăca cu gust. Pe umerii ei stătea un cap bălai de spiriduş, cu nas acvilin, gură generoasă, ochi căprui şi pătrunzători, care priveau printre pleoapele îngustate cu o căutătură concentrată, inteligentă şi combativă. Purta părul împletit în cozi răsucite în jurul capului. Prezenţa ei intimida, pînă în momentul în care zîmbea.

Cu toată firea ei neînduplecată, Molly Flanders era sensibilă la bărbaţii frumoşi, aşa că îl plăcu pe Cross din prima clipă. Era surprinsă, se aşteptase ca fratele Claudiei să aibă o fizionomie oarecare. Dar dincolo de frumuseţe, Molly ghici o forţă care-i lipsea Claudiei. Cross avea expresia cuiva pentru care lumea nu ascunde nici un fel de surprize. Totuşi, nu era suficient ca s-o convingă să-l accepte de client. Îi ajunseseră la ureche zvonuri despre anumite relaţii ale lui; ei nu-i plăcea viaţa din Vegas şi nu ştia pînă unde ar fi fost el dispus să accepte un risc atît de mare.

– Domnule De Lena, începu jurista, dă-mi voie să-ţi precizez un lucru. Eu o reprezint pe Athena Aquitane ca avocat, nu ca impresar. I-am explicat ce consecinţe va trebui să suporte dacă îşi menţine hotărîrea. Sînt convinsă că nu se va răzgîndi. Dacă vrei să închei afacerea cu studioul şi Athena tot nu reia filmările, atunci pe ea o voi reprezenta, în caz că o vei acţiona în justiţie.

Cross o studie cu atenţie. Nu putea ghici cu nici un chip ce se ascundea în mintea unei astfel de femei. Trebuia să joace cu aproape toate cărţile pe masă.

– Voi da în scris că nu o voi acţiona în justiţie pe domnişoara Aquitane dacă voi cumpăra filmul, spuse el. Am aici un cec de două sute de mii de dolari, dacă mă accepţi de client. Acesta e doar acontul. Mă poţi taxa mai mult.

– Să vedem dacă am înţeles bine, spuse Molly. Dumneata plăteşti studioului cele cincizeci de milioane de dolari investiţi de ei. Acum, pe loc. Oferi şi suma necesară pentru încheierea filmărilor, minimum încă cincizeci de milioane. Deci mizezi o sută de milioane în ideea că Athena se va întoarce la lucru. Şi că filmul va fi un succes răsunător. Ar putea fi un fiasco. Îţi asumi un risc enorm.

Cross ştia să fie fermecător atunci cînd voia. Intuia însă că în relaţia cu această femeie farmecul nu-i va fi de nici un folos.

– Înţeleg că, datorită banilor rezultaţi din vînzările în străinătate, din casete video şi televiziune, filmul nu poate pierde bani, chiar dacă va fi un fiasco,

spuse Cross. Singura problemă reală este s-o aducem pe domnişoara Aquitane înapoi la lucru. Poate ne ajuţi cumva.

– Nu, nu pot, răspunse Molly. Nu vreau să vă induc în eroare. Am încercat şi am dat greş. Toată lumea a încercat şi a dat greş. Iar Eli Marrion nu umblă cu prostii. Va sista filmările şi va suporta pierderile, apoi va încerca s-o ruineze pe Athena. Dar eu n-am să-i permit.

Cross era intrigat.

– Şi cum vei face asta?

– Marion e nevoit să rămînă în relaţii bune cu mine, spuse ea. E un om inteligent, am să-l înfrunt în instanţă. Am să-i aduc studioul la sapă de lemn ori de cîte ori mi se iveşte ocazia. E drept că Athena nu va mai putea lucra în cinematografie, dar n-am să-l las s-o ruineze.

– Dacă mă reprezinţi pe mine, poţi salva cariera clientei dumitale, spuse Cross.

Scoase din buzunarul interior un plic, pe care i-l întinse lui Molly. Ea îl deschise, îi studie conţinutul, apoi ridică receptorul şi dădu cîteva telefoane, ca să se convingă că cecul era valabil.

Îi zîmbi lui Cross şi spuse:

– Nu vreau să te insult, dar aşa procedez şi cu cei mai mari producători din oraş.

– De pildă, Skippy Deere? întrebă, rîzînd, Cross. Am investit în şase filme de-ale lui. Patru au fost mari succese, dar eu nu am văzut un ban.

– Pentru că nu te-am reprezentat eu, îl lămuri Molly. Înainte să-mi dau acordul, va trebui să-mi spui cum vei proceda ca s-o aduci pe Athena înapoi la lucru. Făcu o pauză: Am auzit unele lucruri despre dumneata.

– Şi eu despre dumneata, replică Cross. Ţin minte cum, cu ani în urmă, cînd erai avocat al apărării, ai scăpat un puşti acuzat de crimă. Îşi omorîse prietena, iar dumneata l-ai declarat nebun. În mai puţin de un an umbla liber pe străzi. Tăcu o clipă, lăsînd cu bună ştiinţă să i se ghicească iritarea. Nu ţi-ai făcut probleme pentru reputaţia lui.

Molly îl privi cu răceală.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cross decise că o minciună trebuia spusă cu oarecare farmec.

– Molly, începu el. Îmi dai voie să-ţi spun Molly? Ea încuviinţă. Ştii că administrez un hotel la Vegas. Acolo am învăţat un lucru. Banii sînt miraculoşi, cu bani poţi învinge orice fel de spaime, aşa că intenţionez să-i ofer Athenei cincizeci la sută din profitul pe care-l voi obţine de pe urma filmului. Dacă formulezi bine contractul şi dacă avem noroc, asta ar însemna treizeci de

milioane pentru ea. Tăcu cîteva momente, apoi adăugă cu sinceritate: Spune, Molly, tu n-ai fi dispusă să rişti pentru treizeci de milioane?

Molly clătină din cap.

– Pe Athena n-o interesează banii.

– Singurul lucru care mă nedumereşte este că studioul nu-i face aceeaşi ofertă, spuse Cross.

Pentru prima oară în cursul acelei întrevederi, Molly îi zîmbi.

– Nu ştii cum sînt studiourile de film, spuse ea. Se tem că dacă creează un precedent, toate vedetele vor pretinde aceleaşi condiţii. Dar să continuăm. Cred că studioul îţi va accepta propunerea, pentru că va cîştiga o groază de bani numai din distribuirea filmului. Vor insista asupra acestui lucru. Totodată, vor pretinde o cotă din profituri. Dar îţi repet, Athena nu va accepta. Tăcu, apoi adăugă cu un surîs poznaş: Credeam că voi, magnaţii din Vegas, nu vă încercaţi mîna la jocuri de noroc.

Cross îi răspunse la zîmbet.

– Toată lumea joacă jocuri de noroc. La fel şi eu, cînd miza este mare. În plus, intenţionez să vînd hotelul şi să intru în lumea filmului. Făcu o pauză, ca ea să se convingă de sinceritatea dorinţei lui de a face parte din această lume. Mi se pare mai interesant.

– Înţeleg, spuse Molly. Deci nu e doar o simplă fantezie trecătoare.

– E un picior în prag, răspunse Cross. Însă o dată ce fac primul pas, voi avea nevoie în continuare de ajutorul tău.

Pe Molly o amuzară vorbele lui.

– Am să te reprezint, spuse ea. Cît despre afacerile noastre viitoare, să vedem mai întîi dacă pierzi suta de milioane. Ridică receptorul şi vorbi la telefon. Apoi puse receptorul în furcă şi i se adresă lui Cross: Am aranjat întîlnirea cu cei de la departamentul afaceri, ca să fixăm punctele esenţiale. Ai la dispoziţie trei zile ca să te răzgîndeşti.

Cross era impresionat.

– Dar ştiu că a mers repede! exclamă el.

– Nu eu, ci ei, preciză Molly. Îi costă o avere să bată pasul pe loc cu acest film.

– Ştiu, nu-i cazul să-mi mai spui, răspunse Cross. Dar oferta pe care vreau s-o fac domnişoarei Aquitane e confidenţială, rămîne între noi.

– E de la sine înţeles, încheie Molly.

Îşi strînseră mîinile, dar după plecarea lui Cross, Molly îşi aminti ceva. De ce adusese vorba Cross De Lena despre vechiul caz, cînd ea îl făcuse scăpat pe

acel puşti – un mare triumf al ei? De ce tocmai acel caz? Doar obţinuse achitarea în atîtea cazuri de crimă.

Trei zile mai tîrziu Cross De Lena şi Molly Flanders se întîlnirã în biroul juristei, înainte de a pleca spre Studiourile LoddStone, ca ea sã verifice actele bancare pe care Cross urma sã le prezinte la întrevedere. Apoi porniră către studio în Mercedesul SL 300 al lui Molly.

După ce trecură de poartă, Molly îi spuse lui Cross:

– Verifică parcarea. Ai de la mine un dolar pentru fiecare maşină americană pe care o vezi.

Trecură pe lîngă un mare număr de maşini elegante, de toate culorile: Mercedes, Aston Martin, BMW, Rolls-Royce. Cross văzu un Cadillac şi i-l arătă lui Molly.

– Vreun amărît de scriitoraş de la New York, spuse ea veselă.

Studiourile LoddStone ocupau un teren vast, pe care se ridicau construcţii mai mici, reprezentînd sediile companiilor de producători independenţi. Corpul principal avea numai zece etaje şi semăna cu un decor de film. Studioul îşi păstrase aspectul din anii douăzeci, cînd îşi începuse activitatea, singurele intervenţii fiind unele reparaţii indispensabile. Lui Cross îi amintea de Enclava Bronx.

Birourile din corpul administrativ erau mici şi înghesuite, cu excepţia celor de la etajul al zecelea, unde se găseau birourile lui Eli Marrion şi Bobby Bantz. Între cele două birouri exista o uriaşă sală de consiliu,cu un bar deservit de un barman, iar alături o mică bucătărie. În jurul mesei de consiliu se vedeau fotolii de pluş purpuriu. Pe pereţi erau lipite afişe cu filme realizate de LoddStone.

Aici îi aşteptau Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, şeful echipei de consilieri a studioului şi încă doi avocaţi. Molly îi întinse consilierului documentele bancare şi cei trei jurişti se aşezară să le citească în întregime. Barmanul le aduse băuturi după preferinţe, apoi dispăru. Skippy Deere făcu prezentările.

Ca de fiecare dată, Eli Marrion insistă ca Cross să-i spună pe nume. Apoi relată una dintre istorioarele lui preferate, de care se servea adesea pentru a-şi dezarma adversarii de negocieri. Bunicul lui, povestea Eli Marrion, înfiinţase compania la începutul anilor douăzeci. El voise să o numească Studiourile Lode Stone[1], dar păstrase un pronunţat accent german, care-i derutase pe avocaţi. Pe atunci, compania valora numai zece mii de dolari şi cînd greşeala fusese descoperită, se considerase că nu merita osteneala de a o îndrepta. Acum compania avea o valoare de şapte miliarde de dolari şi un nume lipsit de sens. Dar – sublinia Marrion, care nu făcea niciodată o glumă fără substrat

serios – ceea ce conta nu era cuvîntul tipărit. Ci imaginea vizuală a magnetitului, care atrage lumina din toate colţurile universului, ceea ce făcea ca denumirea companiei să fie atît de sugestivă.

În continuare, Molly prezentă oferta. Cross urma să plătească cele cincizeci de milioane cheltuite de LoddStone, să dea studioului dreptul de distribuire şi să-l păstreze pe Skippy Deere ca producător. Tot Cross avea să pună la dispoziţie banii necesari pentru terminarea filmărilor. De asemenea, Studiourile LoddStone urma să primească cinci la sută din profituri.

Toţi ascultară cu atenţie.

– Cota de profit e ridicolă, protestă Bobby Bantz. Va trebui să ne cedezi mai mult. Pe urmă, de unde ştim că nu eşti înţeles cu Athena? Şi că nu e o escrocherie?

Cross rămase uimit de reacţia lui Molly. Dintr-un motiv sau altul, anticipase că negocierile vor fi mult mai civilizate decît cele cu care era obişnuit în Las Vegas.

– Dracu' să te ia, Bobby! aproape că ţipă Molly, cu obrazul ei de spiriduş stacojiu de furie. Ai tupeul să ne acuzi pe noi că sîntem înţeleşi? Asigurările nu-ţi acoperă această pierdere. Accepţi o întîlnire care te scoate din rahat şi pe urmă ne insulţi. Dacă nu-ţi ceri scuze imediat, plec chiar acum împreună cu domnul De Lena, iar tu n-ai decît să baţi cîmpii cît pofteşti.

– Molly, Bobby, veniţi-vă în fire, interveni Skippy Deere. Încercăm să salvăm un film. Haideţi măcar să terminăm discuţia...

Marrion urmări scena cu un zîmbet liniştit, dar nu spuse nimic. Avea să intervină doar ca să spună „da" sau „nu".

– Cred că întrebarea mea îşi are rostul, insistă Bobby Bantz. Ce-i poate oferi Athenei în plus faţă de noi, ca s-o determine să se întoarcă?

Cross şedea pe locul lui, zîmbind. Molly îi ceruse s-o lase pe ea să dea răspunsurile ori de cîte ori era posibil.

– E limpede că domnul De Lena va face o ofertă specială. De ce v-ar spune vouă despre ce e vorba? Dacă-i daţi zece milioane pentru această informaţie, voi încerca să-l conving. Dar zece milioane sînt o nimica toată.

La aceste cuvinte, rîse pînă şi Bobby Bantz.

– Toţi cred că Cross n-ar risca atîţia bani dacă n-ar fi sigur pe rezultat, spuse Skippy Deere. Iată de ce se arată oarecum suspicioşi.

– Skippy, replică Molly. Te-am văzut plătind un milion pentru un roman pe care nu l-ai ecranizat niciodată. Care-i deosebirea?

– Deosebirea e că Skippy îşi scoate milionul pe spinarea studioului, interveni Bobby Bantz.

Toţi rîseră. Pe Cross îl nedumerea consfătuirea. Începea să-şi piardă răbdarea. În acelaşi timp, ştia că nu trebuia să pară prea nerăbdător, aşa că nu strica să-şi manifeste iritarea.

– Merg la inspiraţie, spuse el cu glas coborît. Dacă vă e greu să înţelegeţi, s-o lăsăm baltă.

– Aici e vorba de o mulţime de bani, spuse mînios Bobby Bantz. Filmul acesta ar putea încasa jumătate de miliard pe întreg globul.

– Doar dacă reuşiţi s-o aduceţi pe Athena, se grăbi să precizeze Molly. Aflaţi că am discutat cu ea azi-dimineaţă. Deja şi-a tuns părul, ca să demonstreze că vorbeşte serios.

– Îi putem pune perucă. Naiba să le ia de actriţe! izbucni Bantz. Îl priponi pe Cross cu o privire pătrunzătoare, încercînd să ghicească ce era în mintea lui. Îl frămînta un gînd. Dacă Athena nu se întoarce şi dumneata îţi pierzi cele cincizeci de milioane, spuse el, atunci cine obţine pelicula realizată pînă acum?

– Eu, răspunse Cross.

– Aha! exclamă Bantz. Şi o vei distribui aşa cum este. Poate ca film porno.

– E o posibilitate, încuviinţă Cross.

Molly clătină din cap în direcţia lui Cross, avertizîndu-l să-şi ţină gura.

– Dacă acceptaţi tîrgul, i se adresă ea lui Bantz, atunci putem negocia totul, vînzările în străinătate, videocasetele, televiziunea şi cotele de profit. Există o singură condiţie. Înţelegerea trebuie să rămînă secretă. Domnul De Lena vrea să figureze doar ca producător asociat.

– Eu n-am nimic împotrivă, se învoi Skippy Deere. Dar contractul meu de plată cu studioul rămîne în picioare.

Marrion interveni pentru prima oară în discuţie.

– Asta-i cu totul altceva, spuse el pe un ton în care se ghicea refuzul. Cross, acorzi avocatului tău mînă liberă în aceste negocieri?

– Da, răspunse Cross.

– Iată punctul meu de vedere oficial, spuse Marrion. Probabil ştii că noi intenţionam să renunţăm la film şi să ne asumăm pierderea. Sîntem convinşi că Athena nu se va întoarce. Nu vrem să te lăsăm să crezi că există şanse să se întoarcă. Dacă încheiem afacerea şi ne plăteşti cincizeci de milioane, noi sîntem scutiţi de orice răspundere. Va trebui s-o acţionezi în justiţie pe Athena, care nu are atîţia bani.

– N-aş acţiona-o niciodată în justiţie, spuse Cross. Aş ierta-o şi aş socoti totul de domeniul trecutului.

– Nu trebuie să dai socoteală asociaţilor dumitale? întrebă Bobby Bantz.

Cross ridică din umeri.

– Asta-i corupție, spuse Marrion. Pentru o inițiativă personală nu-ți poți trăda asociații care au încredere în dumneata. Doar pentru faptul că sînt bogați.

Cross răspunse fără șovăire:

– Totdeauna am fost de părere că nu trebuie să te pui rău cu cei bogați.

– Trebuie să fie o șmecherie, exclamă exasperat Bobby Bantz.

Luînd o expresie de încredere binevoitoare, Cross răspunse:

– Toată viața mea am convins oameni. În hotelul meu din Vegas trebuie să conving oameni foarte inteligenți să-și joace banii cu orice risc. Și reușesc prin faptul că-i fac fericiți. Adică, le dau ceea ce-și doresc cu adevărat. La fel voi proceda și cu domnișoara Aquitane.

Lui Bantz îi displăcea toată afacerea. Nu se îndoia că studioul era pe cale să se lase escrocat.

– Dacă aflăm că Athena a acceptat deja să lucreze cu dumneata, te vom da în judecată, spuse el scurt. Și nu vom onora contractul de față.

– Vreau să rămîn în industria filmului în perspectivă, spuse Cross. Vreau să lucrez cu Studiourile LoddStone. Am destui bani pentru toată lumea.

Pe întreaga durată a întrevederii Eli Marrion îl studiase pe Cross, încercînd să-și formeze o părere. Tînărul se arăta foarte ponderat, nu era farsor și nici palavragiu. Agenția de Pază și Protecție Pacific Ocean nu descoperise nici o legătură între el și Athena, deci era puțin probabil să fi fost înțeleși dinainte. Trebuia luată o decizie, dar, de fapt, decizia nu era chiar atît de dificilă pe cît lăsau să se înțeleagă cei de față. Marrion se simțea atît de obosit, încît hainele îi atîrnau greu pe trupul descărnat. Nu voia decît să se termine o dată.

– Poate că Athena e, pur și simplu, țicnită, poate și-a pierdut mințile, spuse Skippy Deere. În acest caz ne descurcăm cu asigurările.

– E mai întreagă la minte decît oricare dintre cei de față, replică Molly Flanders. Mai repede vă scot eu nebuni pe voi decît voi pe ea.

Bobby Bantz îl privi pe Cross drept în ochi.

– Accepți să dai în scris că în momentul de față nu ești de conivență cu Athena?

– Da, răspunse Cross, fără să-și ascundă antipatia față de Bantz.

Marrion îi remarcă satisfăcut atitudinea. Măcar această parte a consfătuirii mergea conform planului. Acum Bantz întruchipa personajul negativ. Era uimitor cum oamenii îl antipatizau aproape instinctiv; de fapt, nici nu era vina lui. Acesta era rolul care-i fusese destinat, deși Marrion trebuia să admită că i se potrivea.

– Pretindem douăzeci la sută din profituri, declară Bantz. Noi vom distribui filmul, atît în țară cît și peste hotare. În plus, vom fi asociați la posibilele continuări.

– Bobby, interveni exasperat Skippy Deere, în final mor toți. Nu are cum să existe o continuare.

– Bine, acceptă Bantz, drepturi asupra oricărei prelucrări.

– Prelucrare, continuare, rahat! exclamă Molly. Le veţi avea. Dar nu primiţi mai mult de zece la sută din profituri. Veţi cîştiga o avere din distribuire. În plus, nu riscaţi nimic. Nu trebuie decît să răspundeţi „da" sau „nu".

Eli Marrion era la capătul răbdării. Se ridică, ţinîndu-şi spatele foarte drept şi vorbi pe un ton calm şi măsurat:

– Doisprezece la sută, spuse el. Atunci batem palma. Tăcu, apoi, privind direct spre Cross, adăugă: Nu atît pentru bani. Dar ar putea fi un film mare şi nu vreau să renunţ la el. În acelaşi timp, sînt curios să văd ce se va întîmpla. Se întoarse către Molly: Deci, răspunsul e da sau nu?

Fără să arunce vreo privire către Cross, ca să-i ceară părerea, Molly răspunse:

– Da.

Puţin mai tîrziu, Eli Marrion şi Bobby Bantz rămaseră singuri în sala de consiliu. Amîndoi tăceau. În decursul anilor, învăţaseră că erau lucruri care nu trebuia spuse cu glas tare. În cele din urmă, Marrion vorbi:

– Problema are şi un aspect moral.

– Am dat în scris că înţelegerea va rămîne secretă, Eli, spuse Bantz. Dar, dacă tu crezi că e cazul, aş putea da un telefon.

Marrion oftă.

– Atunci pierdem filmul. Tipul acesta, Cross, e singura noastră speranţă. În plus, dacă află că tu ai vorbit, ne expunem la riscuri.

– Orice ar fi, nu îndrăzneşte să se atingă de LoddStone, spuse Bantz. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este că-i permitem să aibă un cuvînt de spus.

Marrion sorbi din băutură şi pufăi din trabuc. Fumul subţire, cu aromă de lemn, îi trimise un fior plăcut în tot trupul.

Eli Marrion se simţea cu adevărat istovit. Era prea bătrîn ca să-şi mai facă griji pentru dezastre dintr-un viitor îndepărtat. Marele dezastru universal era mult mai aproape.

– Nu da nici un telefon, spuse el. Trebuie să respectăm înţelegerea. Pe deasupra, poate că am dat în mintea copiilor, dar tare aş vrea să văd ce scoate din joben magicianul nostru.

După întrunire, Skippy Deere se înapoie acasă şi-i telefonă lui Jim Losey, ca să fixeze o întîlnire. După ce-l puse pe Losey să jure că nu va sufla o vorbă, îi relată cele întîmplate.

– Cred că ar trebui să-l pui pe Cross sub urmărire, spuse el. S-ar putea să descoperi unele lucruri interesante.

Dar discuţia avu loc numai după ce Skippy acceptase să-l distribuie pe Jim Losey într-un mic rol din noul film pe care îl turna despre crimele în serie din Santa Monica.

Cît despre Cross De Lena, el se înapoie la Las Vegas. Odată ajuns în biroul de pe terasă, începu să cugete la noua direcţie pe care urma s-o ia viaţa lui. De ce îşi asumase riscul? În primul rînd, putea cîştiga enorm: nu numai bani, dar şi un nou mod de viaţă. Însă cel mai mult îl preocupa mobilul ascuns, imaginea Athenei Aquitane profilată pe valurile verzui ale oceanului, cu trupul în continuă mişcare, ideea că într-o zi ea ar putea ajunge să-l cunoască şi să-l iubească, nu pentru o veşnicie, dar măcar pentru un timp. Cum spunea Gronevelt? „Niciodată nu sînt mai periculoase femeile pentru bărbaţi decît atunci cînd trebuie salvate. Atenţie, mare atenţie!, spunea Gronevelt, la Frumuseţea aflată în Pericol."

Dar îşi alungă gîndul din minte. Privi în jos, către Strip, la zidul de neon multicolor, la mulţimea care se îmbulzea printre lumini, furnici cărînd saci de bani ca să-i îngroape într-un ascunziş adînc, şi pentru prima oară cîntări problema într-un mod rece şi neutru.

Dacă Athena Aquitane era aşa un înger, atunci de ce pretindea, nu prin cuvinte, ci subînţeles, ca preţul revenirii la filmări să fie uciderea soţului ei? Fără îndoială, acest lucru trebuia să fie limpede pentru toată lumea. Oferta de protecţie a studioului pe timpul filmărilor nu valora mare lucru din moment ce, lucrînd, ea se apropia tot mai mult de moarte. După terminarea filmului, cînd avea să rămînă singură, Skannet va veni după ea.

Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, toţi trei cunoşteau problema, la fel cum cunoşteau şi răspunsul. Dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să spună lucrurilor pe nume. Pentru oameni cu poziţia lor, riscul era prea mare. Se ridicaseră atît de sus, trăiau atît de bine, încît aveau prea mult de pierdut. Pentru ei cîştigul nu acoperea riscul. Puteau accepta să renunţe la film, pentru ei era o pierdere minoră. Dar nu-şi puteau permite să se prăbuşească de pe cea mai înaltă pe cea mai joasă treaptă socială. Era un risc fatal.

La drept vorbind, luaseră o decizie inteligentă. Nu erau specialişti în domeniu, aşa că puteau comite greşeli. Preferau să considere cele cincizeci de milioane de dolari o pierdere determinată de prăbuşirea cursului acţiunilor pe Wall Street.

Se puneau două probleme esenţiale. Prima era ca Boz Skannet să fie lichidat într-un mod care să nu afecteze sub nici o formă imaginea Athenei. A doua, mult mai importantă, era să obţină acordul tatălui său, Pippi De Lena şi al Familiei Clericuzio. Cross ştia că pentru ei înţelegerea nu va rămîne un secret prea multă vreme.

Capitolul 8

Cross De Lena pledase pentru viaţa lui Big Tim din mai multe motive. În primul rînd, Tim avea o contribuţie între cinci sute de mii şi un milion de dolari anual la fondurile hotelului Xanadu. În al doilea rînd, Cross nutrea o afecţiune tainică pentru acest bărbat, pentru pofta lui de viaţă, pentru comicăriile lui extravagante.

Tim Snedden, cunoscut şi sub porecla de Hoţomanul, era proprietarul unui lanţ de magazine din nordul Californiei. Totodată era unul dintre clienţii avuţi ai oraşului Las Vegas şi, de regulă, rezerva cameră la Xanadu. Îi plăceau grozav pariurile sportive, la care avea un noroc teribil. Hoţomanul miza pe sume mari, cincizeci de mii la fotbal şi uneori zece mii la baschet. Crezîndu-se isteţ, pierdea pariurile mici, dar le cîştiga aproape invariabil pe cele mari. Cross îl adulmecase imediat.

Hoţomanul era foarte înalt, măsura aproape un metru nouăzeci şi cîntărea peste o sută şaptezeci şi cinci de kilograme. Avea o poftă de mîncare pe măsura înfăţişării, devora tot ce-i stătea la îndemînă. Se lăuda că îşi făcuse o operaţie la stomac, astfel că hrana parcurgea aparatul digestiv fără să fie asimilată. Era foarte încîntat de această însuşire, un fel de supremă trişare a naturii.

Şi asta fiindcă Hoţomanul era un escroc înnăscut, de unde i se trăgea şi porecla. La Xanadu îşi hrănea prietenii pe degeaba, datorită gratuităţii de care beneficia, făcea ravagii cu serviciul la cameră. Încerca să-şi treacă fetele şi cumpărăturile de la magazinul de suveniruri pe lista de gratuităţi. Cînd pierdea şi aduna un vraf de chitanţe, amîna plata pînă la viitoarea sa şedere la Xanadu, în loc să le achite într-o lună, ca un jucător de onoare.

Deşi avea un noroc fantastic la pariurile sportive, la jocurile de noroc ale cazinoului situaţia era diferită. Hoţomanul era priceput, cunoştea mizele şi miza corect, dar se lăsa antrenat de firea lui exuberantă, pînă cînd pierdea ce cîştigase la pariurile sportive şi chiar mai mult. Prin urmare, decizia Familiei

Clericuzio de a interveni nu era motivată atît de bani, cît de raţiuni strategice mai generale.

Cum scopul final al Familiei era legalizarea pariurilor sportive pe întreg cuprinsul Statelor Unite, orice scandal în domeniul jocurilor de noroc în care ar fi fost implicate şi pariurile sportive ar fi dăunat acestui scop. Aşadar, se făcuseră cercetări asupra modului de viaţă al lui Big Tim Snedden Hoţomanul. Rezultatul fusese atît de alarmant, încît Pippi şi Cross fuseseră convocaţi pe Coasta de Est, la conacul Quogue, unde urma să aibă loc o consfătuire. Era prima operaţiune a lui Pippi după întoarcerea din Sicilia.

Pippi şi Cross luară împreună avionul spre Coasta de Est. Cross îşi făcea griji că Familia Clericuzio aflase deja despre afacerea lui cu filmul Messalina şi că tatăl său se va supăra că nu-i ceruse sfatul. La cincizeci şi şapte de ani, Pippi, deşi retras din activitate, continua să fie consilierul fiului său, numit Bruglione.

Aşadar, în avion Cross îi povesti tatălui său despre film şi-l asigură că-i preţuia sfatul la fel de mult ca întotdeauna, însă voise să nu-l pună într-o situaţie delicată faţă de clanul Clericuzio. Totodată, îşi mărturisi temerile ca nu cumva rechemarea lui pe Coasta de Est să fi fost consecinţa faptului că Don aflase despre planurile lui la Hollywood.

Pippi îl ascultă fără să scoată un cuvînt, apoi oftă, dezgustat.

– Eşti încă prea tînăr, spuse el. Nu-i vorba de afacerea ta cu filmul. Don nu şi-ar dezvălui niciodată intenţiile atît de curînd. Ar aştepta să vadă ce se întîmplă. Giorgio pare să fie şeful, aşa îşi închipuie Vincent, Petie şi Dante. Dar se înşală. Bătrînul e mai inteligent decît noi toţi. Şi nu-ţi face griji, în astfel de probleme e întotdeauna corect. Păzeşte-te însă de Giorgio şi de Dante. Tăcu un moment, ca şi cum ar fi avut reţineri să vorbească despre Familie, fie chiar şi cu Cross. Ai remarcat că nici copiii lui Vincent, nici ai lui Petie nu cunosc nimic despre afacerile Familiei? Don şi Giorgio au plănuit lucrurile în aşa fel, încît copiii să fie invulnerabili în faţa legii. Don a avut aceleaşi intenţii şi în privinţa lui Dante, dar Dante a fost mai isteţ, a ghicit cum stau lucrurile şi a vrut să intre în organizaţie. Don nu l-a putut împiedica. Gîndeşte-te la noi toţi – Giorgio, Vincent, Petie, tu, eu şi Dante – ca la un fel de ariergardă, care luptă pentru ca Familia Clericuzio să ajungă în siguranţă. Acesta este planul lui Don. Iată de unde i se trage puterea şi măreţia. Prin urmare, s-ar putea chiar să se bucure că tu încerci să scapi, aşa spera el să facă Dante. Despre asta e vorba, nu?

– Cred că da, răspunse Cross. Nu voia să-i mărturisească nici măcar tatălui său teribila lui slăbiciune. Nici că gestul lui se datora iubirii pentru o femeie.

– Întotdeauna să privești în perspectivă, așa ca Gronevelt, spuse Pippi. Cînd va veni momentul, vorbește-i deschis lui Don și asigură-te că Familia își va muia ciocul în profituri. Dar fii cu ochii pe Giorgio și pe Dante. Vincent și Petie nici nu se vor sinchisi.

– De ce Giorgio și Dante? întrebă Cross.

– Giorgio, pentru că e nemernic și lacom, răspunse Pippi. Dante, pentru că întotdeauna a fost invidios pe tine și pentru că ești fiul meu. În plus, e un dezaxat.

Cross rămase surprins. Era pentru prima oară cînd își auzea tatăl criticînd pe cineva din Familia Clericuzio.

– Și de ce Vincent și Petie nu se vor sinchisi? întrebă el.

– Pentru că Vincent își are restaurantele lui, iar Petie își are trustul de construcții și Enclava Bronx. Vincent vrea să-și trăiască bătrînețea în tihnă, iar lui Petie îi place să ducă o viață activă. Pe urmă, amîndoi te simpatizează și te respectă. În tinerețe am lucrat toți trei împreună.

– Tată, nu ești supărat că nu te-am pus în temă? întrebă Cross.

Pippi îi aruncă o privire sarcastică.

– Mie să nu-mi umbli cu prostii, replică el. Știai că nici eu, nici Don nu vom fi de acord. Așadar, cînd ai de gînd să-l lichidezi pe Skannet?

– Încă nu știu, răspunse Cross. E o chestiune foarte delicată, trebuie să fie o „Miruire", ca Athena să știe că nu trebuie să-și mai facă griji din pricina lui. Atunci va putea relua filmările.

– Lasă-mă pe mine să-ți fac planul, spuse Pippi. Dar, dacă tipa asta, Athena, nu se întoarce la lucru? Atunci pierzi cincizeci de milioane.

– Se va întoarce, răspunse Cross. Ea și Claudia sînt bune prietene, iar Claudia m-a asigurat că va veni.

– Scumpa mea fiică, exclamă Pippi. Și acum refuză să mă vadă?

– Nu cred, răspunse Cross. Dar poți trece pe la mine cînd e și ea la hotel.

– Nu, refuză Pippi. Dacă Athena nu se înapoiază pe platou după ce tu îți faci treaba, am să-i pun la cale o „Împărtășanie", cît o fi ea de celebră.

– Nu, nu, se opuse Cross. Ar trebui s-o vezi pe Claudia. Acum e mult mai drăguță.

– Mă bucur, spuse Pippi. În copilărie era tare urîțică. La fel ca mine.

– De ce nu te împaci cu ea? întrebă Cross.

– Nu m-a lăsat să vin la înmormîntarea fostei mele soții și nu mă place. Atunci, ce rost are? De fapt, la moartea mea, vreau să n-o lași nici tu să vină. Dă-o dracului! Tăcu o clipă. Era o puștoaică tare curajoasă.

– S-o vezi acum, insistă Cross.

– Ţine minte, îl sfătui Pippi. Nu deschide discuţia faţă de Don. Consfătuirea are alt obiect.

– Cum de eşti atît de sigur? întrebă Cross.

– Pentru că altfel m-ar fi chemat întîi pe mine, să vadă dacă te voi da de gol, răspunse Pippi.

Aşa cum avea să se adeverească, Pippi avea dreptate.

La conac, Giorgio, Don Domenico, Vincent, Petie şi Dante îi aşteptau în grădină, lîngă pîlcul de smochini. După cum era obiceiul, întîi luară masa împreună, apoi se ocupară de afaceri.

Giorgio expuse problema. Cercetările demonstrau că Snedden Hoţomanul măsluia unele meciuri de colegiu din Midwest. Nu era exclus să fure puncte la meciurile profesioniste de fotbal şi de baschet. Acest lucru îl realiza mituind autorităţile şi pe anumiţi jucători, iniţiativă extrem de delicată şi riscantă. Dacă era descoperit, s-ar fi dezlănţuit un uriaş scandal şi o publicitate care ar fi dat o lovitură aproape fatală efortului Familiei Clericuzio de a legaliza pariurile sportive în Statele Unite. Or, pînă la urmă totul avea să iasă la iveală.

– Poliţia foloseşte mai multe forţe în cazul unui meci trucat decît la prinderea unui criminal în serie, spuse Giorgio. De ce, nu ştiu. Ce dracu' contează cine pierde şi cine cîştigă? E o infracţiune care nu dăunează nimănui, cu excepţia agenţilor de pariuri, pe care poliţia oricum îi detestă. Dacă Hoţomanul ar truca toate meciurile cu Notre Dame, ca aceştia să iasă întotdeauna cîştigători, ar fi fericită toată ţara.

– De ce trebuie să mai discutăm pe tema asta? întrebă nerăbdător Pippi. Puneţi pe cineva să-l avertizeze.

– Am şi făcut-o, răspunse Vincent. Tipul e o figură aparte. Nu ştie ce-i frica. A fost avertizat, dar îşi vede de treaba lui.

– I se spune Big Tim Hoţomanul, interveni Petie, iar lui îi place la nebunie porecla. Niciodată nu-şi achită notele de plată, ba chiar le trage clapa celor de la controlul veniturilor, se luptă cu autorităţile statului California pentru că refuză să-şi plătească taxa pe vînzări la magazinele al căror proprietar este. Ce dracu', îşi înşală pînă şi fosta nevastă, şi copiii la pensia alimentară. E un hoţ înnăscut. Nu-l poţi face să-i vină minţile la cap.

– Cross, tu îl cunoşti personal, de cînd vine să joace la Vegas, spuse Giorgio. Care e părerea ta?

Cross căzu pe gînduri.

– Întîrzie mult cu plata chitanţelor. Dar pînă la urmă le achită. E un jucător isteţ, nu degenerat. Face parte din categoria indivizilor pe care nu-i prea poţi

simpatiza, dar e foarte bogat, aşa că are o mulţime de prieteni, pe care îi aduce la Vegas. De fapt, chiar dacă măsluieşte meciuri şi-şi însuşeşte o parte din banii noştri, oricum ne aduce beneficii. Lăsaţi-l în pace.

Sfîrşind ce avea de spus, văzu că Dante surîdea, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce el nu aflase.

– Nu-l putem lăsa în pace, protestă Giorgio. Pentru că acest Big Tim sau Hoţomanul e ţicnit de-a binelea. A elaborat o schemă idioată, ca să măsluiască meciul pentru Supercupă.

Don Domenico vorbi pentru prima oară, adresîndu-se direct lui Cross:

– E posibil, nepoate?

Întrebarea era un compliment. Prin ea, Don îl recunoştea pe Cross ca expert în domeniu.

– Nu, îi răspunse tînărul. Nu pot fi mituiţi arbitrii de la Supercupă, pentru că nu se ştie cine vor fi aceştia. Nu pot fi mituiţi jucătorii, pentru că cei buni cîştigă mult prea bine. De asemenea, un meci sportiv nu se poate niciodată aranja sută la sută. Dacă te îndeletniceşti cu aşa ceva, atunci trebuie să aranjezi cincizeci sau o sută de meciuri. Astfel, dacă pierzi trei sau patru, nu păţeşti nimic. Prin urmare, dacă nu poţi măslui la scară mare, atunci nu merită riscul.

– Bravo! îl felicită Don. Atunci de ce omul acesta, care e bogat, vrea să facă ceva atît de nesăbuit?

– Ca să ajungă celebru, răspunse Cross. Ca să măsluiască Supercupa, ar trebui să facă ceva atît de riscant, încît cu siguranţă ar fi descoperit. Ceva atît de trăsnit încît nici nu-mi pot imagina ce anume. Hoţomanul se va gîndi la ceva inteligent. Şi apoi, e genul de om care îşi închipuie că poate scăpa din orice încurcătură.

– În viaţa mea n-am întîlnit un asemenea individ, spuse Don.

– Nu cresc decît în America, replică Giorgio.

– Atunci e foarte periculos pentru intenţiile noastre, continuă Don. Din cîte îmi spui, e un tip care nu pleacă urechea la nimic. Deci nu avem de ales.

– Aşteaptă, îl opri Cross. Hoţomanul aduce cazinoului un profit de cel puţin o jumătate de milion de dolari pe an.

– E o chestiune de principiu, vorbi şi Vincent. Agenţiile ne plătesc ca să le protejăm.

– Lăsaţi-mă să discut cu el, spuse Cross. Poate că pe mine mă va asculta. Facem din ţînţar armăsar. Nu poate cumpăra Supercupa. Nu merită să luăm măsuri împotriva lui.

Dar din privirea aruncată de tatăl său, înţelese că, într-un fel, nu se cuvenea să aducă astfel de argumente.

Don vorbi pe un ton categoric:

– Individul e periculos. Nu discuta cu el, nepoate. Nu ştie cine eşti în realitate. De ce să-i oferi acest avantaj? E periculos, pentru că-i prost, la fel de prost ca un animal care vrea să se hrănească cu orice. Şi care, o dată prins, vrea să distrugă cît mai mult în jurul lui. Va trage după el pe toată lumea, cu sau fără motiv. Făcu o scurtă pauză, apoi se uită la Dante. Nepoate, spuse el, cred că trebuie să-ţi faci meseria. Dar lasă-l pe Pippi să elaboreze planul operaţiunii, e specialitatea lui.

Dante încuviinţă din cap.

Pippi ştia că se afla pe un teren minat. Dacă i se întîmpla ceva lui Dante, el urma să fie tras la răspundere. Şi îi mai era clar încă un lucru. Că Don şi Giorgio erau decişi ca într-o zi să-l numească pe Dante şeful clanului Clericuzio. Numai că deocamdată nu aveau încredere în discernămîntul lui.

La Vegas, Dante îşi rezervă o cameră la hotelul Xanadu. Snedden Hoţomanul trebuia să sosească la Vegas abia peste o săptămînă, timp în care Cross şi Pippi se ocupară de pregătirea lui Dante.

– Hoţomanul mizează pe sume mari, îi spuse Cross. Dar nu suficient de mari cît să poată locui într-o vilă. Nu face parte din categoria arabilor şi asiaticilor. Pretenţiile lui de gratuitate sînt enorme, vrea să primească gratis cît mai mult posibil. Îşi invită prietenii la restaurant, comandă cele mai bune vinuri, ba mai încearcă să treacă în contul său şi magazinul de suveniruri. Aşa ceva nu permitem nici celor pe care îi cazăm în vile. E mare şmecher, aşa că crupierii trebuie să stea cu ochii pe el. Pretinde că a mizat cu o clipă înainte să iasă numărul cîştigător. La bacara va încerca să mizeze după ce a fost arătată prima carte. La „21“ pretinde că voia să mizeze optsprezece, cînd cartea următoare este trei. Întîrzie mult cu plata datoriilor. Dar ne aduce jumătate de milion pe an, chiar făcînd abstracţie de banii escrocaţi la pariurile sportive. E şmecher. Scoate jetoane pentru amicii lui şi le trece în contul său, ca noi să credem că joacă pe sume mai mari decît o face în realitate. Tot felul de trucuri, cum obişnuiau pe vremuri tipii de la Centrul de Confecţii. Dar cînd are ghinion, parcă înnebuneşte. Anul trecut a pierdut două milioane, iar noi i-am organizat o petrecere şi i-am făcut cadou un Cadillac. El ne-a reproşat că nu era un Mercedes.

Dante era revoltat la culme.

– Scoate jetoane şi bani pe care nu-i joacă?

– Întocmai, răspunse Cross. O mulţime de clienţi procedează astfel. Pe noi nu ne deranjează. Ne convine să fim luaţi de fraieri. Asta îi face mai siguri pe ei la masa de joc. Îşi închipuie că iar ne-au dus de nas.

– De ce i se spune Hoţomanul? întrebă Dante.

– Pentru că ia lucruri fără să le plătească, răspunse Cross. Cînd e cu femei, le muşcă de parcă ar vrea să plece cu carnea lor în dinţi. Şi nimeni nu-i face nimic. E un mare, mare escroc.

– Abia aştept să-l aud, spuse visător Dante.

– Niciodată n-a reuşit să-l convingă pe Gronevelt să-i dea o vilă, spuse Cross. Aşa că nici eu nu-i dau.

Dante îl privi pătrunzător.

– Cum se face că mie nu mi s-a oferit o vilă?

– Pentru că ar costa hotelul între o sută de mii şi un milion pe noapte, răspunse Cross.

– Dar Giorgio e cazat la vilă, insistă Dante.

– Bine, spuse Cross. Am să aranjez cu Giorgio.

Ştiau amîndoi ca Giorgio va fi revoltat la culme de pretenţia lui Dante.

– Slabă speranţă! exclamă Dante.

– Cînd ai să te însori, ai să-ţi poţi petrece luna de miere la o vilă, spuse Cross.

– Planul meu depinde de caracterul lui Big Tim, spuse Pippi. Cross, tu trebuie să cooperezi cu noi la Vegas, ca să-l putem atrage în cursă pe individ. Va trebui să-i acorzi lui Dante un credit nelimitat şi apoi să-i anulezi datoriile. Între timp, vom face pregătirile necesare la Los Angeles. Trebuie să te asiguri că tipul va veni aici şi că nu va renunţa la rezervare. Aşadar, dă o petrecere în cinstea lui, ca să-i faci cadou un Rolls-Royce. Cînd va fi aici, fă-i cunoştinţă cu mine şi cu Dante. Din acel moment, rolul tău s-a încheiat.

Lui Pippi îi luă mai mult de o oră ca să le comunice planul în amănunt.

– Giorgio a spus întotdeauna că eşti cel mai bun, spuse plin de admiraţie Dante. M-a cam deranjat că Don te-a trimis să rezolvi împreună cu mine treaba asta. Acum însă îmi dau seama că a avut dreptate.

Pippi acceptă aprecierea cu o figură împietrită.

– Ţine minte că-i vorba de o Împărtăşanie, nu de o Miruire. Trebuie să pară că a spălat putina. Cu cazierul lui şi cu toate procesele care i-au fost intentate, fuga va fi plauzibilă. Dante, să nu porţi cumva vreo pălărie fistichie la această operaţiune. Oamenii îşi amintesc detaliile ieşite din comun. Nu uita, Don a spus că ar vrea ca tipul să-i dea informaţii despre escrocherie, dar nu-i obligatoriu. El e creierul, o dată ce iese din joc, se va prăbuşi tot sistemul. Aşa că să nu faci vreo trăsnaie.

– Fără pălărie mă tem de ghinion, declară cu răceală Dante.

Pippi ridică din umeri.

– Încă ceva, nu încerca să abuzezi de creditul tău nelimitat. Banii vin chiar de la Don, or el nu vrea ca hotelul să piardă o avere pentru o simplă operaţiune. Şi-aşa au fost nevoiţi să cheltuiască pentru Rolls.

-- Nu te teme, îl linişti Dante. Munca e plăcerea mea. Tăcu o clipă, apoi adăugă cu un rînjet viclean: Sper ca de data asta să-mi dai referinţe favorabile.

Vorbele lui îl surprinseră pe Cross. Era limpede că între cei doi exista o anumită ostilitate. Totodată, îl surprindea faptul că Dante încerca să-l intimideze pe tatăl lui. Aşa ceva se putea solda cu un dezastru, indiferent că Dante era sau nu nepotul lui Don.

Dar Pippi nu-i dădu nici o atenţie.

– Eşti un Clericuzio, spuse el. Cine sînt eu ca să dau referinţe despre tine? Îl bătu pe Dante pe umăr. Noi doi avem o treabă de făcut. Hai s-o facem în condiţii cît mai agreabile.

Cînd sosi Snedden Hoţomanul, Dante îl studie cu atenţie. Era înalt şi gras, dar grăsimea lui era tare, se lipea de oase, nu sălta. Purta o cămaşă albastră de doc, cu buzunare mari pe piept, fiecare prins cu un nasture alb în mijloc. Într-un buzunar îndesă jetoanele negre de o sută de dolari, în celălalt pe cele albe cu auriu în valoare de cinci sute. Cele roşii de cinci şi cele verzi de douăzeci şi cinci le puse în buzunarul pantalonilor albi de pînză. În picioare avea sandale cafenii şi ponosite.

Hoţomanul juca mai ales zaruri, jocul cu cele mai mari şanse de cîştig. Cross şi Dante ştiau că deja pariase zece mii la două meciuri de baschet între colegii şi mizase ilegal alte cinci mii în oraş, la o cursă de cai din Santa Anita. Hoţomanul nu avea de gînd să-şi plătească datoriile. Şi, după toate aparenţele, nu-şi făcea griji pentru sumele mizate. Se distra de minune dînd cu zarurile.

Domina masa de zaruri, îndemnîndu-i pe ceilalţi jucători să meargă pe mîna lui, strigîndu-le vesel să nu le fie frică. Miza jetoanele negre, aşezîndu-le stive pe toate numerele şi cîştiga de fiecare dată. Cînd îi venea rîndul la zaruri, le arunca cu putere, făcîndu-le să se lovească de marginea opusă a mesei şi să se rostogolească înapoi spre el, la îndemînă. Atunci încerca să pună mîna pe ele, dar crupierul era de fiecare dată atent să le prindă cu vergeaua şi să le ţină pe loc, astfel încît să poată miza şi ceilalţi jucători.

Dante îşi ocupă locul la masa de zaruri şi făcu prinsoare cu Big Tim că va cîştiga. Apoi mizã pe toate numerele de la margine care, afară de cazul că avea noroc cu carul, însemnau pierdere sigură. Mizã pe patru şi pe zece. Mizã pe şase-şase, apoi pe aşi şi pe unsprezece, cu şanse de treizeci şi cincisprezece la unu.

Ceru să i se facă o chitanţă de douăzeci de mii de dolari şi, după ce semnă pentru jetoanele negre, le împrăştie pe toată masa. Ceru încă o chitanţă. Între timp, reuşise să atragă atenţia lui Big Tim.

– Hei, tu cel cu pălăria! Învață să joci ca lumea, îi spuse Big Tim. Dante îi făcu un semn vesel cu mîna și continuă să mizeze la fel de nesăbuit. Cînd Big Tim marcă un șapte, Dante luă zarurile și ceru jetoane în valoare de alte cincizeci de mii de dolari. Puse jetoanele pe toate numerele de pe masă, rugîndu-se la Dumnezeu să nu aibă noroc. Și nu avu. Acum Big Tim îl urmărea cu o atenție ieșită din comun.

Big Tim Hoțomanul luă masa la cafeneaua-restaurant, unde se servea bucătărie simplă, americană. Big Tim mînca arareori la restaurantul francez de lux al hotelului Xanadu, la cel italian ori la English Royal Pub. La masă îi țineau companie cinci prieteni, și Big Tim Hoțomanul cumpără bilete de loterie pentru fiecare, ca să poată urmări schema numerelor în timp ce mîncau. Cross și Dante se așezară într-un colț.

Părul blond, tuns scurt îl făcea pe Hoțoman să semene cu tabloul lui Brueghel care înfățișează un tîrgoveț neamț pus pe petreceri. Big Tim comandă o mare varietate de mîncăruri, cît pentru trei mese, dar, spre lauda sa, devoră aproape tot, apoi ciuguli și din farfuriile prietenilor.

– Mare păcat! spuse Dante. Niciodată n-am văzut un tip cu așa o poftă de viață.

– E un mod de a-ți face dușmani, replică Cross. Mai ales atunci cînd te bucuri de viață pe cheltuiala altora. Îl urmăriră pe Big Tim cum semna cecul pe care nu trebuia să-l plătească și cum cerea unuia dintre însoțitorii lui să dea bacșiș bani gheață. După plecarea lor, Cross și Dante rămaseră să-și savureze liniștiți cafeaua. Lui Cross îi plăcea mult uriașa sală de mese cu pereți de sticlă prin care se vedea întunericul nopții sfîșiat ici-colo de lămpi trandafirii, în timp ce verdele ierbii și copacilor de afară se reflecta în interior, îmblînzind lumina candelabrelor. Îmi aduc aminte de o noapte în urmă cu vreo trei ani, continuă Cross. Hoțomanul era într-o formă de zile mari la zaruri. Cred că a cîștigat peste o sută de mii. Era cam trei noaptea. Cînd crupierul a vrut să-i ia jetoanele, ca să le strîngă, Hoțomanul a sărit pe masa de joc și a urinat pe ea.

– Și tu ce-ai făcut? întrebă Dante.

– Am ordonat oamenilor de pază să-l ducă în camera lui și l-am taxat cu cinci mii de dolari pentru că a urinat pe masă. Sumă pe care n-a achitat-o nici pînă în ziua de azi.

– Eu i-aș fi smuls inima din piept, murmură Dante.

– Cînd cineva îți aduce jumătate de milion pe an, nu l-ai lăsa să-și facă nevoile pe masă? întrebă Cross. Dar, sincer să fiu, i-am purtat întotdeauna pică pentru asta. De fapt, dacă ar fi făcut-o în cazinoul vilelor, cine știe cum aș fi reacționat?

A doua zi Cross luă masa cu Big Tim, ca să-i dea de ştire despre petrecerea în cinstea lui şi despre limuzina Rolls-Royce care urma să-i fie oferită. Pippi veni la masa lor şi Cross făcu prezentările.

Big Tim întotdeauna pretindea mai mult.

– Apreciez gestul cu limuzina, dar cînd îmi daţi şi mie o vilă?

– Ce-i drept, o meriţi, spuse Cross. Data viitoare cînd vii la Vegas, vei primi o vilă. Îţi promit solemn, chiar dacă ar fi să dau pe cineva afară.

Big Tim Hoţomanul se întoarse către Pippi.

– Fiul dumitale e mult mai simpatic decît şmecherul cel bătrîn, Gronevelt.

– În ultimii ani s-a purtat cam bizar, încuviinţă Pippi. Eu i-am fost cel mai bun prieten, şi, cu toate acestea, niciodată nu mi-a dat o vilă.

– Ei, dracu' să-l ia! exclamă Big Tim. Acum, că fiul dumitale administrează hotelul, poţi avea o vilă oricînd doreşti.

– Nici vorbă, răspunse Cross. Tata nu e jucător.

Rîseră toţi trei.

Însă Big Tim abordă un alt subiect:

– Am remarcat un tip bizar, cu o pălărie caraghioasă. E cel mai prost jucător de zaruri pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse el. Individul a cerut jetoane în valoare de aproape două sute de mii în mai puţin de o oră. Ce-mi puteţi spune despre el? Ştiţi bine că sînt în permanentă căutare de investitori.

– Nu-ţi pot destăinui nimic despre clienţii mei, răspunse Cross. Ce-ai zice dacă aş da altora informaţii despre tine? Tot ce pot să-ţi spun e că ar putea obţine oricînd o vilă, numai că n-o cere. Nu-i place să iasă în evidenţă.

– Atunci fă-mi cunoştinţă cu el, îl rugă Big Tim. Dacă închei o afacere, ai şi tu o cotă din cîştig.

– Nu, îl refuză Cross. Însă tata îl cunoaşte.

– Mi-ar prinde bine nişte bani, spuse Pippi.

– E-n regulă! declară Big Tim. Ai grijă, fă-mi reclamă.

Pippi recurse la farmecul personal.

– Voi doi aţi face o echipă minunată. Tipul are o groază de bani, dar îi lipseşte flerul tău pentru afaceri în stil mare. Ştiu că eşti corect, Tim, aşa că dă-mi cît crezi tu că merit.

Auzindu-l, Big Tim zîmbi larg. Alt fraier bun de tras pe sfoară.

– Bravo, încuviinţă el. Diseară voi fi la masa zarurilor, adu-l şi pe el.

La masa zarurilor, după ce fură făcute prezentările, Big Tim Hoţomanul îi luă prin surprindere atît pe Dante cît şi pe Pippi: smulse bereta renascentistă a lui Dante şi-i puse în loc propria-i şapcă de base-ball cu inscripţia Dodgers. Rezultatul era nespus de comic. Bereta renascentistă îl făcea pe Big Tim să semene cu unul dintre piticii din basmul cu Albă-ca-Zăpada.

– Ca să ne schimbăm norocul, explică Big Tim.

Rîseră cu toții, totuși lui Pippi nu-i plăcu sclipirea răutăcioasă din privirea lui Dante. Totodată, era furios că acesta nu ținuse seamă de instrucțiunile lui și continuase să poarte bereta. Îl prezentase pe Dante sub numele de Steve Sharpe și-i făcuse lui Big Tim capul calendar cu tot felul de povești, cum că Steve era marele șef al unui imperiu al drogurilor de pe Coasta de Est și că trebuia să „spele" multe milioane. Adăugase că Steve era un jucător înrăit, care pariase un milion la Supercupă și-l pierduse fără să clipească. În plus, datoriile lui la cazinou se ridicau la o avere. Iar tipul plătea pe loc.

Așadar, Big Tim înconjură cu brațul lui uriaș umerii lui Dante și spuse:

– Stevie, trebuie să stăm de vorbă. Hai să îmbucăm ceva la cafenea.

La cafenea, Big Tim ceru un separeu. Dante comandă cafea, însă Big Tim comandă o gamă întreagă de deserturi: înghețată de căpșuni, prăjituri cu cremă, plăcintă cu cremă de banane și fursecuri asortate.

Apoi se lansă într-un discurs de o oră. Spuse că era proprietarul unui mic lanț de magazine, o sursă de cîștig pe termen lung, dar pe care intenționa să-l vîndă, fiind dispus să accepte în mare parte bani negri. Mai avea o fabrică de ambalaje pentru carne, precum și cantități mari de produse proaspete, care puteau fi vîndute pe bani negri și apoi revîndute pentru profit pe bani „albi". Era implicat și în industria filmului, așa că putea contribui la finanțarea filmelor înregistrate direct pe videocasete sau destinate cinematografelor porno.

– O afacere grasă, sublinie Big Tim. Cunoști celebrități, te culci cu actrițe de mîna a doua și, pe deasupra, îți mai speli și banii.

Lui Dante îi plăcea scena. Big Tim vorbea cu atîta încredere și entuziasm, încît victima nu putea decît să viseze la bogățiile viitoare. Dante îi puse unele întrebări care îi trădau nerăbdarea, totodată simulînd timiditatea.

– Dă-mi cartea ta de vizită, spuse el. Am să-ți telefonez sau am să-l rog pe Pippi să te sune. Aranjăm o întîlnire și discutăm pe îndelete, ca să pot lua o hotărîre.

Big Tim îi dădu cartea lui de vizită.

– Să ne grăbim, adăugă el. Am o afacere sigură, în care te voi lua părtaș și pe tine. Dar va trebui să ne mișcăm rapid. Tăcu o clipă. E ceva legat de sport.

Dante se arătă mai entuziasmat decît oricînd.

– Doamne, asta mi-am dorit întotdeauna! Ador sportul. Vrei să spui că poate cumperi una dintre principalele echipe de base-ball din ligă?

– Nu una chiar atît de importantă, se grăbi să precizeze Big Tim. Dar suficient de renumită.

– Deci cînd ne întîlnim? întrebă Dante.

– Mîine hotelul îmi oferă o petrecere şi un Rolls Royce, declară cu mîndrie Big Tim. Pentru că sînt unul dintre cei mai mari fraieri ai lor. A doua zi după petrecere mă înapoiez la Los Angeles. Ce-ai zice să ne vedem în aceeaşi seară?

Dante se prefăcu a sta pe gînduri.

– Bine, se învoi el. Pippi vine la Los Angeles cu mine, aşa că am să-l rog să-ţi telefoneze, ca să fixaţi întîlnirea.

– Perfect, se bucură Big Tim.

Îl mira puţin prudenţa interlocutorului, dar nu era cazul să anuleze o afacere punînd întrebări inutile.

– Diseară am să-ţi arăt cum să dai cu zarul, ca să poţi cîştiga şi tu.

Dante îşi luă un aer temător.

– Cunosc posibilităţile de cîştig, dar mie îmi place să casc gura. Unde pui că mi se duce vestea şi poate îmi mai pică vreo dansatoare.

– Atunci eşti fără speranţă, spuse Big Tim. Oricum, tu şi cu mine vom face bani împreună.

Petrecerea de a doua zi în cinstea lui Big Tim Hoţomanul se ţinea în marea sală de dans a hotelului Xanadu, deseori utilizată la ocazii speciale: revelioane, petreceri de Crăciun, nunţi ale clienţilor înstăriţi, înmînarea unor premii şi daruri speciale, petreceri în cinstea Supercupei şi a Campionatului Mondial, ba chiar şi convenţii politice.

Sala era o încăpere uriaşă, cu tavan înalt, cu baloane plutind peste tot, cu două mese enorme de bufet, care împărţeau încăperea în două. Bufetele aveau forma unor ghetări uriaşi, în gheaţă fiind expuse fructe exotice de toate culorile. Pepeni galbeni, tăiaţi în două ca să li se vadă miezul galben-auriu, struguri mari, purpurii şi zemoşi, cu boabele gata să plesnească, ananas, kiwi şi kumquat[1], nectarine şi lichee[2], precum şi pepene roşu. Recipiente cu douăsprezece feluri de îngheţată erau „îngropate" ca nişte submarine. Exista un şir de mîncăruri calde: un hartan de friptură de vită mare cît un bivol, un curcan uriaş, şuncă albă, învelită în grăsime. Mai era şi o tavă cu diverse paste făinoase, stropite cu pesto verde sau cu sos de roşii. Apoi un vas mare şi roşu, mare cît o cutie de gunoi, cu mînere de argint, în care aburea tocană de mistreţ – în realitate un amestec de porc, vită şi viţel. Pe mese se vedeau toate sortimentele de pîine şi cornuri pudrate cu făină. Pe un alt aisberg se găseau deserturile, gogoşi cu cremă, prăjituri cu frişcă, torturi asortate cu ornamente reprezentînd hotelul Xanadu. Cafeaua şi băuturile alcoolice erau servite de

[1] Varietate de citrice (n.tr.)

[2] Varietate de fruct chinezesc (n.tr)

cele mai frumoase chelneriţe ale hotelului. Nici nu sosirã bine primii oaspeţi, cã Big Tim Hoţomanul începu sã facã ravagii pe cele douã mese.

Chiar în centrul sãlii, pe o rampã izolatã de mulţime printr-un cordon, se afla limuzina Rolls-Royce. Albã, sclipitoare şi luxoasã, de o eleganţã autenticã şi cu o linie care vãdea o scînteie de geniu, limuzina contrasta flagrant cu superficialitatea lumii din Las Vegas. Un perete al sãlii fusese înlocuit cu draperii mari, aurii, în vederea aducerii şi ducerii maşinii. Într-un colţ mai îndepãrtat era un Cadillac, care urma sã fie acordat ca premiu la tombola oaspeţilor cu invitaţii numerotate: clienţi bogaţi, invitaţi la petrecere, şi directori de cazino din cele mai mari hoteluri. Fusese una dintre cele mai inspirate idei ale lui Gronevelt. Astfel de petreceri sporeau considerabil cîştigurile hotelului.

Petrecerea se bucura de un mare succes, pentru cã Big Tim avea o vervã extraordinarã. Servit de douã chelneriţe, aproape devastã cele douã mese de bufet. Îşi umplu cu vîrf trei farfurii şi mîncã atît de mult, încît misiunea lui Dante devenea aproape inutilã.

Cross ţinu discursul prin care oferea premiul din partea hotelului. Apoi Big Tim luã cuvîntul, ca sã mulţumeascã.

– Vreau sã mulţumesc hotelului Xanadu pentru minunatul lor dar, spuse el.Aceastã maşinã în valoare de douã sute de mii de dolari îmi aparţine, fãrã sã dau nimic în schimb. Este rãsplata mea pentru faptul cã în ultimii zece ani am fost clientul hotelului Xanadu, timp în care personalul m-a tratat ca pe un prinţ şi mi-a golit portofelul. Îmi imaginez cã, dacã mi-ar oferi cincizeci de limuzine, poate cã am fi chit, dar ce dracu', nu pot conduce decît o singurã maşinã o datã. Aici fu întrerupt de aplauze şi ovaţii. Cross schiţã o grimasã. Întotdeauna îl indispuneau aceste ritualuri, care dezvãluiau serviabilitatea de circumstanţã a hotelului. Big Tim înconjurã cu braţele umerii celor douã chelneriţe aşezate de o parte şi de alta. Le strînse sînii cu un gest familiar. Aşteptã sã se potoleascã aplauzele, la fel ca un comic cu experienţã. Lãsînd gluma la o parte, le sînt sincer recunoscãtor, continuã el. E una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea. La fel de fericitã ca cea în care am dat divorţ. Încã ceva. Cine-mi dã bani de benzinã, ca sã mã întorc cu limuzina la Los Angeles? Xanadu m-a lãsat şi de data asta cu buzunarele goale.

Big Tim ştia cînd trebuie sã se opreascã. Izbucnirã noi aplauze şi aclamaţii, iar el coborî de pe rampã şi se urcã la volan. Draperiile aurii care ţineau loc de perete se traserã de o parte şi de cealaltã, iar Big Tim scoase maşina din salã.

Petrecerea se termină curînd după ce Cadillac-ul fusese cîştigat de unul dintre clienţii cei mai avuţi. Cheful durase patru ore şi toată lumea era nerăbdătoare să se întoarcă la mesele de joc.

În noaptea aceea, duhul lui Gronevelt ar fi fost încîntat la culme de rezultatele petrecerii. Încasările aproape se dublaseră faţă de serile obişnuite. Pentru relaţiile sexuale nu existau dovezi concrete, dar mirosul de spermă părea să inunde coridoarele. Frumoasele fete invitate la petrecerea dată în cinstea lui Big Tim intraseră rapid în relaţii cu magnaţii mai puţin împătimiţi de joc, care le ofereau jetoane negre ca să joace.

Gronevelt îi spusese adeseori lui Cross că femeile şi bărbaţii pasionaţi de joc aveau obiceiuri sexuale diferite. Era important ca patronii cazinoului să le cunoască.

În primul rînd, Gronevelt proclama ceea ce el numea supremaţia „păsăricii". Păsărica putea învinge orice. Putea face un jucător degenerat să apuce pe calea cea bună. Numeroase personalităţi din întreaga lume fuseseră clienţii hotelului. Oameni de ştiinţă, cîştigători ai Premiului Nobel, miliardari, mari promotori ai religiei, reprezentanţi de frunte ai literaturii. Un cîştigător al Premiului Nobel pentru fizică, poate cea mai strălucită minte de pe mapamond, se zbenguise cu o armată de balerine în cele şase zile cît rămăsese la hotel. Nu jucase mult, dar pentru hotel fusese o onoare să-l aibă client. Gronevelt personal se văzuse nevoit să cumpere cîte un dar pentru fiecare dintre fete, laureatului nu-i trecuse prin minte să facă aşa ceva. Fetele îi relataseră că fizicianul era cel mai grozav amant din lume, dornic, pătimaş, priceput, fără şmecherii, şi avea unul dintre cele mai frumoase intrumente pe care le văzuseră vreodată. Dar, mai presus de orice, era un om amuzant, nu le plictisea niciodată cu discuţii serioase. Îi plăceau bîrfele şi cancanurile la fel de mult ca oricărei femei. Dintr-un motiv oarecare, vestea îl înveselise pe Gronevelt, pentru faptul că un asemenea creier putea satisface sexul opus. Nu ca Ernest Vail, un mare scriitor, dar în acelaşi timp un copil între două vîrste, mereu pătimaş, neacceptînd să discute despre fleacuri. Pe urmă senatorul Wavven, un posibil viitor preşedinte al Statelor Unite, care trata partidele de sex la fel ca pe cele de golf. Ca să nu mai vorbim de decanul de la Yale, de cardinalul oraşului Chicago, de preşedintele Comitetului Naţional pentru Drepturi Cetăţeneşti şi de potentaţii republicani, veşnic nemulţumiţi. Toţi aceştia deveneau mieluşei în faţa unei păsărici. Singurele posibile excepţii erau homosexualii şi consumatorii de droguri, care de regulă nici nu erau pasionaţi de jocuri de noroc.

Gronevelt remarcase că bărbaţii aveau nevoie de fete înainte de a se aşeza la masa de joc. Dimpotrivă, femeile preferau să facă sex după ce jucau. Cum

hotelul trebuia să satisfacă necesităţile sexuale ale tuturor clienţilor şi cum nu existau bărbaţi de consumaţie, ci numai gigolo, hotelul folosea crupierii, ei îi raportaseră lui Gronevelt aceste lucruri. Astfel, bătrînul ajunsese la o concluzie. Bărbaţii aveau nevoie de sex ca să-i pregătească să intre în luptă încrezători în forţele lor. Femeile aveau nevoie de sex ca să se consoleze după pierdere sau ca parte din răsplată după cîştig.

Era adevărat că Big Tim ceruse o fată cu o oră înainte de petrecere; în dimineaţa următoare se culcă cu cele două chelneriţe, după ce pierduse o mare sumă de bani. Fetele se cam codiră, erau fete cinstite. Big Tim rezolvă problema în felul său caracteristic. Ceru jetoane negre în valoare de zece mii de dolari şi le spuse că banii le aparţineau, dacă acceptau să petreacă noaptea împreună cu el. Adăugă obişnuita promisiune că, dacă se distrau pe cinste, urma să primească şi mai mult. Îi plăcu modul în care fetele studiară gînditoare jetoanele înainte de a-şi da acordul. Partea comică era că-l îmbătară atît de tare, încît nu apucă să depăşească stadiul giugiulelilor, ci adormi, îmbuibat de mîncare şi băutură. Adormi între ele, împingîndu-le cu trupul lui mătăhălos pînă la marginea patului şi amîndouă rămaseră agăţate de el, pînă cînd, într-un tîrziu, căzură pe podea şi aţipiră.

Tîrziu, în aceeaşi noapte, Cross primi un telefon de la Claudia.

– Athena a dispărut, îl anunţă ea. Cei de la studio şi-au ieşit din minţi, iar eu sînt îngrijorată. Atîta doar că, de cînd o cunosc, Athena obişnuieşte să dispară cel puţin o săptămînă la sfîrşitul fiecărei luni. Însă de data aceasta m-am gîndit că trebuie să ştii şi tu. Ar fi bine să faci ceva înainte să-şi ia zborul definitiv.

– Bine, răspunse Cross.

Nu-i spuse că ordonase oamenilor săi să nu-l scape din ochi pe Skannet.

Telefonul îl trimise din nou cu gîndul la Athena. Chipul ei magic, pe care i se citeau toate sentimentele, picioarele lungi şi frumoase. Inteligenţa din priviri, asemenea vibraţiei unui instrument invizibil din adîncul fiinţei ei.

Ridică receptorul şi telefonă unei balerine cu care se întîlnea uneori, o fată pe nume Tiffany.

Tiffany era conducătoarea trupei de balet din marele spectacol de cabaret dat la hotelul Xanadu. Această poziţie îi dădea dreptul la un cîştig suplimentar, precum şi la prime, pentru faptul că menţinea disciplina, evitînd obişnuitele scandaluri şi chiar bătăi care se mai iscau între dansatoare. Avea o frumuseţe statuară, cu care însă nu reuşise la probele de filmare, din simplul motiv că era prea înaltă pentru ecran. Dacă pe scenă frumuseţea ei era impozantă, pe ecran părea uriaşă.

Cînd veni la Cross, fata rămase surprinsă de graba lui de a face dragoste. Tînărul, pur şi simplu, puse mîna pe ea şi-i smulse hainele, după care îi acoperi trupul cu sărutări. O pătrunse imediat şi termină rapid. Era o deosebire atît de mare faţă de stilul lui obişnuit, încît fata spuse aproape cu tristeţe:

– De data asta se pare că e dragoste adevărată.

– Sigur că da, răspunse Cross şi începu din nou să facă dragoste.

– Nu vorbesc de mine, prostuţule, preciză Tiffany. Cine-i norocoasa?

Cross se supără că fata îl ghicise atît de uşor. Cu toate acestea, nu se putu stăpîni să devoreze trupul pe care-l avea alături. Nu se mai sătura de sînii ei savuroşi, de limba ei mătăsoasă, de ridicătura catifelată dintre coapsele ei, toate emanau o căldură irezistibilă. După cîteva ore, cînd îşi domoli, în sfîrşit, pofta trupească, tot nu reuşi să şi-o scoată din minte pe Athena.

Tiffany ridică receptorul şi ceru să li se aducă de mîncare în cameră.

– O plîng pe fata aceea cînd, în cele din urmă, va fi în mîna ta, spuse Tiffany.

După plecarea ei, Cross se simţi eliberat. Era o slăbiciune să fie atît de îndrăgostit, dar faptul că-şi satisfăcuse pofta trupească îi reda încrederea în sine. La ora trei dimineaţă făcu o ultimă inspecţie prin cazinou. La cafenea îl văzu pe Dante în compania a trei femei frumoase şi volubile. Deşi una dintre ele era Loretta Lang, cîntăreaţa pe care o ajutase să-şi anuleze contractul, Cross nu o recunoscu. Dante îi făcu semn cu mîna să se apropie, dar el clătină din cap. Întors în apartamentul de pe terasă, înghiţi două somnifere, apoi se duse la culcare. Dar o visă tot pe Athena.

Cele trei femei de la masa lui Dante erau cunoscute figuri de la Hollywood, soţii de megastaruri şi actriţe de mîna a doua, ajunse prin propriile lor puteri. Toate trei fuseseră chemate la petrecerea lui Big Tim, nu cu invitaţii, ci fiindcă făcuseră apel la farmecul personal.

Cea mai vîrstnică era Julia Deleree, căsătorită cu unul dintre cele mai celebre megastaruri din lumea filmului. Aveau doi copii şi familia lor apărea adesea în paginile revistelor, ca un exemplu de căsnicie fericită şi lipsită de probleme, ambii soţi fiind încîntaţi de mariajul lor.

Cea de a doua era Joan Ward. Era încă foarte frumoasă, deşi se apropia de cincizeci de ani. Acum juca numai roluri secundare, de regulă femei inteligente, mama îndurerată a unui copil suferind de o boală incurabilă sau femeia părăsită, a cărei tragedie duce la un al doilea mariaj, de astă dată reuşit. Mai interpreta şi înfocate apărătoare ale drepturilor femeii. Era căsătorită cu un director de studio, care-i achita notele de plată fără comentarii, indiferent de sumă, şi care nu-i pretindea decît un singur lucru, să fie amfitrioana

numeroaselor reuniuni de societate şi afaceri pe care le organiza. Nu aveau copii.

Cea de a treia era Loretta, care ajunsese favorita rolurilor principale din comedii trăsnite. Şi ea făcuse un mariaj avantajos, cu un megastar de filme de acţiune lipsite de substrat psihologic, care-l obligau să filmeze peste hotare în cea mai mare parte a anului.

Cele trei femei se împrieteniseră fiindcă jucau în aceleaşi filme, îşi făceau cumpărăturile pe Rodeo Drive şi luau prînzul în Polo Lounge, la hotelul Beverly Hills, unde comparau cronicile despre soţii lor şi cărţile de credit ale acestora. În privinţa cărţilor de credit, nu aveau motive să se plîngă. Erau un fel de lopată cu care săpau într-o mină de aur, fără ca soţii să comenteze vreodată notele de plată.

Julia îi imputa soţului ei că nu petrece mai mult timp cu copiii. Joan, al cărei bărbat era un renumit descoperitor de noi talente, se plîngea că nu avea copii. Loretta se plîngea că soţul ei ar trebui să obţină şi roluri mai serioase. Venise însă o zi cînd Loretta, cu volubilitatea ei caracteristică, spusese:

– Să lăsăm prostiile. Toate trei avem căsnicii fericite şi sîntem măritate cu persoane importante. Ceea ce nu ne convine e faptul că bărbaţii noştri ne trimit la cumpărături pe Rodeo Drive ca să-şi răscumpere sentimentul de vinovăţie fiindcă se culcă cu alte femei.

Făcuseră haz toate trei. Era cît se poate de adevărat.

– Îmi iubesc soţul, declarase Julia, dar e plecat o lună în Tahiti ca să facă un film. Şi sînt convinsă că nu stă pe plajă, masturbîndu-se. Cum eu n-am chef să petrec o lună în Tahiti, el se culcă fie cu partenera lui din film, fie cu talentele locale.

– Ceea ce ar face oricum, chiar dacă ai fi şi tu acolo, completase Loretta.

– Iar bărbatu-meu, deşi nu are spermă nici cît o furnică, are penisul ca o tulpină de bambus, adăugase cu nostalgie Joan. Cum se face că majoritatea talentelor pe care le descoperă sînt femei? Proba lor de film constă în cît reuşesc să înghită din organul lui.

Deja erau aproape bete. Toate credeau că vinul nu are calorii.

– Nu putem da vina pe bărbaţii noştri, spusese cu asprime Loretta. Cele mai frumoase femei din lume îşi arată farmecele în faţa lor. Zău că nu au încotro. Dar de ce să suferim noi? Daţi-le naibii de note de plată, haideţi să ne distrăm.

Începuseră să petreacă în oraş cîte o noapte în fiecare lună, obicei pe care-l respectau cu sfinţenie. Cînd soţii lor erau plecaţi, ceea ce se întîmpla adeseori, îşi îngăduiau şi aventuri de o noapte.

Cum erau figuri cunoscute de majoritatea americanilor, erau nevoite să se deghizeze. Acest lucru se dovedise extrem de simplu. Cu ajutorul cosmeticelor

fie își îngroșau buzele, fie și le subțiau. Se îmbrăcau ca niște femei de condiție mijlocie. Își reduceau din frumusețe, dar nu conta, întrucît, la fel ca majoritatea actrițelor, puteau fi nespus de fermecătoare. Le plăcea grozav să-și joace rolurile. Le plăcea să asculte diverși bărbați care își deschideau sufletul în fața lor, în speranța că vor ajunge să se culce cu ele, inițiativă de multe ori încununată de succes. Era un crîmpei de viață reală, cu personaje încă pline de mister, nu schematice ca într-un scenariu. Uneori aveau parte de surprize încîntătoare. Cereri în căsătorie bine intenționate, dragoste adevărată; bărbați care le mărturiseau necazurile lor, închipuindu-și că nu aveau să le revadă niciodată. Admirația de care se bucurau, nu datorită identității ascunse, ci farmecului lor înnăscut. Le plăcea nespus de mult să întruchipeze noi personaje. Uneori erau operatoare pe computer aflate în concediu, alteori, infirmiere în timpul lor liber, tehniciene dentare sau funcționare la asigurări sociale. Se pregăteau pentru aceste roluri citind despre profesiile nou alese. Cîteodată se dădeau drept secretare ale unui mare avocat din Los Angeles, specializat în domeniul de divertisment și răspîndeau zvonuri scandaloase despre soții lor sau despre prietenii lor actori. Se distrau de minune, dar, de fiecare dată, mergeau în afara orașului. Los Angeles era prea riscant, se puteau întîlni cu prieteni care să le recunoască, în pofida machiajului. Descoperiseră că și San Francisco era riscant. Unii homosexuali le ghiceau dintr-o ochire adevărata identitate. Locul lor preferat era Las Vegas.

Dante le agățase în clubul hotelului Xanadu, loc de recreere pentru jucătorii osteniți, care puteau asculta o orchestră, un comic și o cîntăreață. Cîndva, la începutul carierei, și Loretta evoluase aici. Între timp se renunțase la dans. Hotelul voia ca clienții să se înapoieze la mesele de joc de îndată ce-și mai împrospătau forțele.

Pe Dante îl atrăsese vioiciunea și farmecul lor natural. Ele îl plăcuseră fiindcă îl urmăriseră jucînd și-l văzuseră pierzînd sume enorme, cu credit nelimitat. După băuturi el le conduse la ruletă și oferi fiecăreia un teanc de jetoane în valoare de o mie de dolari. Cele trei femei erau încîntate de bereta lui, de deosebita amabilitate pe care i-o arătau crupierii și supraveghetorul, de farmecul lui șmecheresc, ușor malițios. Dante avea un umor vulgar și uneori înfricoșător. Iar jocul lui extravagant le trezea interesul. Desigur, și ele erau bogate, cîștigau bănet cu carul, dar aici era vorba de bani gheață, care își aveau magia lor. Bineînțeles, într-o singură zi cheltuiseră pe Rodeo Drive zeci de mii de dolari, primind în schimbul lor mărfuri de lux. Cînd Dante semnă o chitanță de o sută de mii de dolari, cele trei femei îl priviră cu venerație, cu toate că soții lor le cumpăraseră mașini care costaseră mult mai mult. Însă Dante, pur și simplu, arunca cu banii.

Nu se culcau întotdeauna cu bărbaţii pe care-i agăţau, dar cînd merseră la toaletă se vorbiră care dintre ele să-l ia pe Dante. Julia le rugă cu lacrimi în ochi să i-l lase ei, adăugînd că avea chef să urineze în bereta lui. Celelalte două cedară.

Joan sperase să cîştige cinci sau zece mii. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de bani, dar erau bani gheaţă, bani adevăraţi. Loretta nu se simţea chiar atît de atrasă de Dante ca prietenele ei. Viaţa ei la cabaretul din Las Vegas o obişnuise cu bărbaţi ca el. Erau prea plini de surprize, cel mai adesea neplăcute.

Femeile rezervaseră la Xanadu un apartament cu trei dormitoare. Întotdeauna îşi luau cameră împreună în astfel de escapade, din motive de siguranţă şi ca să poată bîrfi despre aventurile lor. Îşi făcuseră o regulă din a nu petrece o noapte întreagă cu bărbaţii pe care-i agăţau.

Deci Julia îl obţinu pe Dante, care nu avusese nici un cuvînt de spus în această alegere, deşi ar fi preferat-o pe Loretta. Totuşi, el insistă ca Julia să vină în apartamentul lui, aflat chiar sub al lor.

– Am să te conduc pînă la camera ta, spuse el dezinvolt. Nu putem sta împreună decît un ceas. Mîine dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

Abia atunci Julia înţelese că Dante le considera nişte tîrfe de duzină.

– Vino tu în camera mea, propuse Julia. Pe urmă te conduc eu.

– Acolo sînt amicele tale în călduri. De unde ştiu eu că nu veţi sări toate pe mine, să mă violaţi? Sînt un copil neştiutor.

Vorbele lui o amuzară pe Julia îndeajuns de mult ca să accepte să meargă în camera lui. Nu remarcase surîsul viclean al lui Dante. În timp ce se îndreptau spre apartamentul lui, ea îi spuse în glumă:

– Vreau să mă uşurez în bereta ta.

– Dacă pe tine te amuză, atunci mă amuză şi pe mine, îi răspunse Dante cu o figură împietrită.

Ajunşi în apartamentul lui, nu pierdură prea mult timp cu discuţiile. Julia îşi aruncă poşeta pe canapea, apoi îşi trase în jos corsajul rochiei, ca să i se vadă sînii, tot ce avea ea mai frumos. Dar Dante părea să facă excepţie, era unicul bărbat pe care nu-l interesau sînii.

El o duse în dormitor, îi scoase rochia şi lenjeria. Cînd Julia ramase goala, se dezbrăcă şi el.

Văzu că penisul lui era scurt, îndesat şi necircumcis.

– Trebuie să-ţi pui prezervativ, spuse femeia.

Dante o trînti pe pat. Julia era o femeie robustă, dar el o înşfăcă şi o trînti pe pat, aparent fără efort. Apoi o încălecă.

– Îţi repet, pune-ţi prezervativ, insistă ea. Vorbesc serios.

În clipa următoare avu senzația că-i explodează capul. Își dădu seama că bărbatul o plesnise atît de tare, încît aproape că-și pierdu cunoștința. Încercă să se elibereze, dar, pentru cît era de scund, Dante se dovedi incredibil de puternic. Julia primi încă două palme, care făcură să-i ardă obrazul și s-o doară dinții. Apoi îl simți cum o pătrunde. Bărbatul se mișcă în ea cîteva secunde, apoi se lăsă greu deasupra ei.

Rămaseră îmbrățișați, apoi el vru s-o întoarcă cu fața în jos. Julia îl văzu că era din nou în erecție și înțelese că voia s-o penetreze anal.

– Îmi place mult, șopti ea, dar trebuie să-mi iau niște vaselină din poșetă.

Dante îi dădu voie să iasă de sub el și Julia se duse în salon. Dante veni după ea pînă în ușa dormitorului. Amîndoi erau dezbrăcați, iar el continua să fie în erecție. Julia scormoni prin poșetă, apoi, cu un gest teatral, scoase un pistol mic, argintiu. Era o piesă de recuzită dintr-un film în care jucase și întotdeauna își imaginase cum ar fi fost să-l folosească în viața de toate zilele. Îndreptă pistolul spre Dante, își depărtă picioarele, așa cum fusese învățată să facă în film, și spuse:

– Acum mă îmbrac și plec. Dacă încerci să mă oprești, trag.

Spre uimirea ei, Dante, în pielea goală, izbucni într-un rîs bine dispus. Totuși, Julia remarcă satisfăcută că nu mai era în erecție.

Savura situația. Se și imagina în apartamentul de la etaj, împreună cu Joan și Loretta, făcînd un haz nebun. Își luă inima în dinți și-i ceru bereta, ca să urineze în ea.

De data aceasta, Dante fuse cel care o luă prin surprindere. Porni încet spre ea. Zîmbind, îi spuse cu blîndețe:

– E de calibru atît de mic, încît nu mă va opri, decît dacă ai noroc să mă împușți în cap. Să nu folosești niciodată o armă mică. Vîri trei gloanțe în mine, după care eu vin și te strîng de gît. Pe urmă, nici nu ții bine arma. Nu-i nevoie să stai în poziția asta, așa n-ai forță. Unde pui că s-ar putea să nu mă nimerești. Jucăriile astea n-au pic de precizie. Mai bine aruncă obiectul și hai să stăm de vorbă. După aceea, poți să pleci.

Continuă să se apropie de ea și Julia aruncă arma pe canapea. Dante o luă și se uită la ea, clătinînd din cap.

– O armă de jucărie? se miră el. Cu asta chiar că poți să fii ucis. Clătină din cap dezaprobator și aproape înduioșat. Ei, dacă ai fi o tîrfă adevărată, ai avea și o armă adevărată. Prin urmare, cine ești? O sili pe Julia să se așeze pe canapea și o forță să stea pe loc, apăsîndu-și degetele de la picioare pe părul ei pubian. Apoi îi deschise poșeta și-i risipi conținutul pe măsuța de cafea. Scotoci prin despărțiturile poșetei, apoi scoase teancul de cărți de credit și permisul de conducere. Le studie cu atenție și zîmbi sincer încîntat. Scoate-ți peruca, îi ceru el.

Ridică un mileu de pe canapea și-i șterse machiajul de pe față. Iisuse Hristoase, ești Julia Deleree! exclamă Dante. Am regulat o stea de cinema! Degetele lui de la picioare o scormoneau între picioare. Nu te teme, spuse el.

O sărută, apoi o întoarse, aplecînd-o peste spătarul canapelei, cu fesele ridicate înspre el.

– Ai promis că mă lași să plec, îi spuse aproape plîngînd Julia.

Dante îi sărută fesele, cu degetele înfipte în sexul ei. Apoi o pătrunse cu sălbăticie, făcînd-o să urle de durere. Cînd termină, o bătu cu tandrețe pe fund.

– Acum poți să te îmbraci, spuse el. Îmi pare rău că mi-am călcat promisiunea. Pur și simplu, nu puteam rata șansa de a spune prietenilor mei că am regulat-o pe celebra Julia Deleree în fundul ei frumos.

Cross ceruse ca a doua zi de dimineață să fie trezit devreme. Avea să fie o zi încărcată. Trebuia să scoată toate chitanțele lui Dante din casieria cazinoului și să se ocupe de birocrația necesară pentru a le face dispărute. Trebuia să ia registrele supraveghetorilor de sală și să le rescrie. După aceea trebuia să facă demersurile cuvenite ca actele limuzinei Rolls Royce să fie anulate. Giorgio pregătise deja actele legale, așa că schimbarea oficială de proprietar urma să intre în vigoare abia după o lună. Giorgio era un maestru.

În toiul acestor ocupații fu întrerupt de un telefon al Lorettei Lang. Se afla la hotel și voia să-l vadă fără întîrziere. Închipuindu-și că era ceva în legătură cu Claudia, Cross ordonă paznicilor s-o conducă pînă în biroul lui.

Loretta îl sărută pe amîndoi obrajii, după care îi relată toată întîmplarea cu Julia și Dante. Îi spuse că individul se prezentase cu numele de Steve Sharpe și că pierduse o sută de mii la masa de joc. Femeile fuseseră impresionate, iar Julia hotărîse să se culce cu el. Ele veniseră acolo doar la odihnă și pentru o noapte de joc. Acum se temeau că Steve va dezlănțui un scandal.

Cross dădu din cap înțelegător. „Ce tîmpenie a putut să facă Dante înaintea unei operațiuni!" își spuse el. Pe deasupra, idiotul le mai dăduse și jetoane negre pipițelor pe care le agățase.

– Sigur că-l cunosc pe individ, îi spuse el liniștit Lorettei. Cine sînt cele două femei care te însoțesc?

Loretta își dădu seama că nu era cazul să-l mintă pe Cross. Îi destăinui cele două nume. Cross zîmbi.

– Faceți deseori astfel de lucruri?

– Trebuie să ne distrăm și noi puțin, răspunse Loretta.

Cross îi surîse îngăduitor.

– Bine, spuse el. Prietena ta s-a dus în camera acestui bărbat. S-a dezbrăcat. Iar acum vrea să pretindă că a fost violată sau ce?

– Nu, nu, se grăbi să-i răspundă Loretta. Vrem doar să-şi ţină gura. Dacă vorbeşte, s-ar putea alege praful de cariera noastră.

– Nu va vorbi, o asigură Cross. E un tip bizar. Nu-i place să iasă în evidenţă. Dar ascultă-mi sfatul, nu vă mai încurcaţi cu el. Ar trebui să fiţi mai atente.

Pe Loretta o indispuse această ultimă remarcă. Cele trei femei hotărîseră să-şi continue escapadele. Doar nu erau să se lase intimidate de un singur incident nefericit. De fapt, nu se întîmplase nimic rău.

– De unde ştii că nu va vorbi? întrebă ea.

Cross o privi cu un aer grav.

– Am să-i cer această favoare, răspunse el.

După plecarea Lorettei, Cross ceru registrul cu toţi clienţii filmaţi de camera ascunsă de la recepţie. Cercetă paginile cu atenţie. Acum, că se afla în posesia informaţiei respective, îi era mai uşor să înţeleagă de ce se deghizaseră cele două prietene ale Lorettei. Dante făcuse o prostie că nu încercase să obţină aceleaşi date.

Pippi veni în apartamentul lui Cross ca să ia prînzul, înainte de a pleca la Los Angeles ca să verifice dacă totul era pregătit pentru operaţiunea Big Tim. Cross îi povesti tot ce aflase de la Loretta.

Pippi clătină din cap.

– Imbecilul ar fi putut rata întreaga operaţiune, dînd peste cap sincronizarea diverselor etape. Pe deasupra, continuă să poarte bereta aceea blestemată, deşi i-am spus să renunţe la ea.

– Ai grijă ce faci, îl sfătui Cross. Fii cu ochii pe Dante.

– Eu am conceput planul operaţiunii, nu are cum să dea greş, răspunse Pippi. Diseară, cînd am să-l întîlnesc pe Dante la Los Angeles, am să-i repet încă o dată detaliile acţiunii.

Cross îi povesti cum aranjase Giorgio actele maşinii, astfel ca Tim să nu devină proprietarul limuzinei decît peste o lună, ca după moartea lui hotelul să reintre în posesia automobilului.

– E tipic pentru Giorgio, întări Pippi. Don ar fi lăsat ca maşina să revină moştenitorilor.

Două zile mai tîrziu, Big Tim Hoţomanul plecă din Las Vegas cu o datorie de şaizeci de mii de dolari faţă de hotelul Xanadu. Luă un avion de seară pînă la Los Angeles, se duse la biroul lui şi lucră cîteva ore, după care merse cu maşina la Santa Monica, să cineze cu fosta lui soţie şi cu cei doi copii. Avea buzunarele ticsite cu bancnote de cinci dolari, pe care le dădu copiilor, împreună cu o cutie de carton cu dolari de argint. Îi înmînă soţiei

cecul cu pensia alimentară și de întreținere, fără care nu i-ar fi fost permis să-și viziteze familia. După ce copiii se duseră la culcare, încercă s-o îmbrobodească cu vorbe dulci, dar femeia refuză să-l primească în patul ei, ceea ce nici el nu dorea cu adevărat după Las Vegas. Nu strica totuși să încerce, doar era pe gratis.

A doua zi se dovedi foarte încărcată pentru Big Tim Hoțomanul. Doi funcționari de la Venituri Interne încercară să-l facă să plătească anumite taxe aflate în litigiu. Big Tim le declară că va merge la tribunal și-i dădu pe ușă afară. În continuare, avea de vizitat un depozit de alimente conservate și un altul de medicamente legale, ambele achiziționate cu prețuri minime, întrucît termenul de valabilitate era pe cale să expire. Datele respective trebuia modificate. La prînz se întîlni cu vicepreședintele unui lanț de supermarketuri, care acceptă să preia marfa. În cursul mesei, îi strecură vicepreședintelui un plic cu zece mii de dolari.

După masa de prînz primi un telefon surpriză de la doi agenți FBI, care doreau să-i pună întrebări despre relația lui cu un congresman anchetat de poliție. Big Tim le spuse să se ducă dracului.

Big Tim Hoțomanul nu știuse niciodată ce e frica. Poate din pricina staturii lui sau poate pentru că nu era întreg la minte. Nu numai că nu știa ce-i spaima fizică, dar spaima cerebrală îi era și ea străină. Nu pornise ofensiva doar asupra omului, ci a însăși naturii umane. Cînd medicii îi spuseseră că excesul de mîncare i-ar putea fi fatal și că trebuia să țină un regim strict, alesese calea unei operații de stomac, soluție mult mai riscantă. Dar operația reușise perfect. Acum mînca oricît poftea, fără vreun efect dăunător. În același mod își construise și imperiul financiar. Încheiase contracte pe care refuza să le mai onoreze în momentul în care deveneau neprofitabile. Își înșelase asociații și prietenii. Toți îl dădeau în judecată, dar de fiecare dată erau nevoiți să se mulțumească cu mai puțin decît ar fi primit conform înțelegerii inițiale. Pentru cineva care nu-și lua măsuri de precauție pentru viitor, ducea o viață plină de succese. Întotdeauna era convins că, în cele din urmă, va ieși învingător. Era oricînd dispus să ruineze corporații și să pălăvrăgească pe seama celor cu care avea conflicte. Față de femei se arăta și mai lipsit de milă. Le promitea centre comerciale, apartamente, magazine. Pînă la urmă se mulțumeau cu o mică bijuterie de Crăciun, cu un cec pentru ziua lor de naștere. Sume importante, dar departe de făgăduielile inițiale. Big Tim nu-și dorea o legătură. Nu voia decît să se asigure că putea face sex la modul amical ori de cîte ori simțea nevoia.

Lui Big Tim îi plăcea toată această agitație, viața îi părea mai interesantă. La Los Angeles existase un agent independent de pariuri, pe care îl escrocase de șaptezeci de mii la un pariu sportiv. Agentul îi lipise un pistol de tîmplă, dar

Big Tim îi spusese să se ducă dracului. Apoi îi oferise zece mii în schimbul datoriei. Agentul acceptase banii.

Averea, sănătatea lui de invidiat, statura impozantă, lipsa sentimentului vinovăției îl ajutaseră pe Big Tim să reușească în tot ce făcea. Convingerea lui că întreaga omenire era coruptibilă îi dădea o oarecare inocență, folositoare nu numai în relația cu femeile, dar și la tribunal. Iar pofta lui de viață îi dădea un anumit farmec. Era un trișor care îți îngăduia să arunci o privire la cărțile pe care le ținea în mînă.

Prin urmare, pe Big Tim nu-l uimi caracterul secret al aranjamentului încheiat cu Pippi De Lena pentru noaptea aceea. Tipul era la fel de escroc ca el și putea fi abordat în consecință. Promisiuni mari și recompense minime.

Cît despre Steve Sharpe, Big Tim mirosea aici o ocazie strălucită, o escrocherie de perspectivă. Sub ochii lui, piticul lăsase la masa de joc cel puțin jumătate de milion numai într-o noapte. Asta însemna că se bucura de un credit enorm la cazinou, avînd deci posibilitatea să cîștige o mulțime de bani negri. Era omul ideal pentru escrocheria cu Supercupa. Nu numai că-i putea furniza banii pentru pariuri, dar se bucura și de încrederea agenților. În definitiv, aceștia nu acceptau mize uriașe chiar de la oricine.

Apoi Big Tim visă la următoarea sa ședere la Las Vegas. În sfîrșit, avea să capete o vilă. Chibzui pe cine să invite. Afaceri sau plăceri? Viitoare victime ale escrocheriilor sale sau numai femei? În cele din urmă, se făcu ora cînd trebuia să ia masa cu Pippi și Steve Sharpe. Telefonă fostei soții și copiilor, mai schimbă o vorbă cu ei, apoi plecă la întîlnire.

Luară cina la un mic restaurant pescăresc din Los Angeles, situat în zona portului. Nu exista om de serviciu, așa că Big Tim își duse mașina într-o parcare.

În restaurant îl întîmpină un șef de sală mărunțel, care-l cîntări din priviri, apoi îl conduse la o masă la care aștepta Pippi De Lena.

Big Tim era un expert în abraccio, așa că îl strînse în brațe pe Pippi.

– Unde-i Steve? Nu cumva mă face să-mi pierd timpul de pomană? Eu n-am vreme de prostii.

Pippi apelă la farmecul personal. Îl bătu pe umăr pe Big Tim.

– Dar eu ce sînt? Ficat la grătar? Ia loc și gustă cel mai bun pește pe care l-ai mîncat vreodată. După aceea mergem să-l vedem pe Steve.

Cînd șeful de sală veni să le ia comanda, Pippi îi spuse:

– Vrem tot ce ai mai bun și porții cît mai mari. Prietenul meu e sportiv de performanță și, dacă se scoală flămînd de la masă, am să-i spun lui Vincent. Șeful de sală zîmbi sigur pe el; cunoștea calitatea bucătăriei sale. Restaurantul

făcea parte din imperiul lui Vincent Clericuzio. Cînd poliția va încerca să dea de urma lui Big Tim, aici avea să se lovească de un zid de tăcere.

Mîncară pe rînd moluște, midii, creveți, apoi homari: trei pentru Big Tim și unul pentru Pippi. Pippi termină cu mult înaintea lui Big Tim.

– Steve îmi e prieten și pot să-ți spun că-i mare șef în rețeaua de comerț cu droguri. Dacă asta te sperie, spune-mi acum.

– Mă sperie tot atît de mult ca și homarul acesta, replică Big Tim, fluturînd cleștii uriași și zimțați pe sub nasul lui Pippi. Altceva?

– Întotdeauna are de spălat bani negri, zise Pippi. În afacerea ta va trebui să ții seama de acest lucru.

Big Tim savura mîncarea, simțind în nări diversele miresme ale oceanului.

– Perfect, nu-i nici o noutate, răspunse el. Dar pe unde dracu' umblă?

– E pe iaht, îi explică Pippi. Nu vrea să fiți văzuți împreună. E în interesul tău. Steve e un tip foarte prudent.

– Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă mă vede cineva cu el, declară Big Tim. Nu vreau decît să mă văd eu cu el. În cele din urmă, Big Tim termină de mîncat. La desert mîncară fructe și băură cafea expresso. Ca să mă țină treaz, precizează el. Cel de al treilea homar aproape m-a dat gata.

Nu i se aduse nici o notă de plată. Pippi lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari și amîndoi ieșiră din restaurant, în timp ce șeful de sală admira în tăcere performanța gastronomică a lui Tim.

Pippi îl conduse la o mașină micuță de închiriat, în care Tim abia reuși să intre.

– Iisuse, nu-ți permiți o mașină mai mare? exclamă Big Tim.

– Nu mergem mult, răspunse împăciuitor Pippi.

Într-adevăr, nu merseră cu mașina decît cinci minute. Între timp se întunecase aproape complet, afară de luminile unui mic iaht ancorat pe chei.

Schela de bord era coborîtă și lîngă ea stătea de pază un bărbat aproape la fel de uriaș ca Big Tim. În celălalt capăt al punții se vedea un altul. Pippi și Big Tim urcară schela, ajungînd pe puntea iahtului. În acel moment își făcu apariția Dante, care veni spre ei să le strîngă mîna. Purta bereta lui renascentistă și se feri, bine dispus, cînd Big Tim încercă să i-o ia de pe cap.

Dante îi conduse sub punte, într-o cabină decorată ca o sufragerie. Se așezară în jurul mesei, pe fotolii confortabile, prinse în șuruburi de podea.

Pe masă se aflau mai multe sticle cu băutură, o frapieră și o tavă cu pahare. Pippi turnă coniac pentru toți trei.

În același moment motorul începu să duduie și iahtul se puse în mișcare.

– Unde dracu' mergem? întrebă Big Tim.

– Dăm o raită, să respirăm puţin aer curat, răspunse mieros Dante. De îndată ce ieşim în larg, putem ieşi pe punte, să ne aerisim plămînii. Big Tim părea oarecum bănuitor, totuşi era sigur pe el că ar putea face faţă oricărei situaţii. Acceptă explicaţia. Tim, din cîte am înţeles, vrei să faci afaceri cu mine, începu Dante.

– Nu, vreau ca tu să faci afaceri cu mine, replică Big Tim plin de sine şi bine dispus. Tu îţi speli banii, fără să plăteşti nimic. Ba mai obţii şi un profit. Tocmai construiesc un lanţ de magazine lîngă Fresno, poţi cumpăra şi tu unul, preţul e între cinci şi zece milioane. Am în permanenţă o mulţime de alte afaceri.

– Mi se pare o propunere avantajoasă, întări Pippi De Lena.

Big Tim îi aruncă o privire rece.

– Tu unde intri în joc? Chiar voiam să te întreb.

– El e noul meu asociat, răspunse Dante. Consilierul meu. Eu vin cu banii, el cu ideile. Tăcu, apoi adăugă pe un ton sincer: Mi-a povestit o mulţime de lucruri frumoase despre tine, Tim, de aceea stăm de vorbă.

Acum iahtul înainta foarte rapid, paharele se clătinau pe tavă. Big Tim se întrebă în sinea lui dacă era cazul să-l ia părtaş pe individ la escrocheria cu Supercupa. Apoi îl fulgeră o presimţire, iar presimţirile lui se dovedeau întotdeauna juste. Se lăsă pe spătarul fotoliului, sorbi din coniac şi îi măsură pe cei doi bărbaţi cu o privire gravă şi iscoditoare, practicată adeseori şi pe care, de fapt, o exersase. Privirea cuiva gata să-şi deschidă inima. Faţă de un bun prieten.

– Am să vă spun un secret, începu el. Dar, mai întîi, încheiem afacerea? Vreţi o parte din magazine?

– Eu vreau, răspunse Dante. Avocaţii noştri se vor întîlni mîine şi am să avansez o sumă de bani, ca să-ţi arăt că sînt de bună credinţă.

Big Tim îşi goli paharul de coniac, apoi se aplecă în faţă.

– Pot aranja Supercupa, declară el. Cu un gest teatral, îi ceru lui Pippi să-i umple paharul. Constată cu satisfacţie expresia uimită de pe chipurile celor doi. Credeţi că bat cîmpii, nu-i aşa? întrebă el.

Dante îşi scoase bereta renascentistă şi o privi gînditor.

– Cred că-ţi faci nevoile în bereta mea, răspunse el, zîmbind amintirii. Nu eşti singurul care încearcă. Dar Pippi e specialist în domeniu. Pippi?

– Imposibil, declară Pippi. Supercupa va avea loc peste opt luni şi nici măcar nu ştii cine participă.

– Atunci duceţi-vă dracului! izbucni Big Tim. Nu vreţi să intraţi într-o afacere sigură, mie puţin îmi pasă. Dar vă spun că pot s-o aranjez. Dacă nu

vreți, foarte bine, haideți să facem tîrgul pentru magazine. Întoarce iahtul și nu vă mai bateți joc de timpul meu.

– Nu fi chiar atît de susceptibil, interveni Pippi. Spune-ne cum vrei să procedezi.

Big Tim dădu pe gît coniacul și spuse pe un ton încărcat de regret:

– Asta nu vă pot spune. Dar vă ofer o garanție. Voi pariați zece milioane și împărțim cîștigul. Dacă nu iese cum trebuie, atunci vă înapoiez cele zece milioane. Acum vi se pare cinstit?

Dante și Pippi se priviră unul pe altul, zîmbind amuzați. Dante își trase bereta pe o ureche, acum aducea cu o veveriță șireată.

– Îmi înapoiezi bani gheață? întrebă el.

– Nu chiar, răspunse Big Tim. Îi scad din altă afacere. Scad cele zece milioane din prețul magazinelor.

– Cumperi jucătorii? întrebă Dante.

– Nu are cum, interveni Pippi. Tipii cîștigă prea bine. Mai curînd oficialitățile.

Lui Big Tim îi revenise entuziasmul.

– Nu vă pot vinde pontul, dar e absolut sigur. În definitiv, ce contează banii? Gîndiți-vă la glorie. Va fi cea mai mare escrocherie din istoria sportului.

– Sigur, ne vor sărbători la pușcărie, spuse Dante.

– Tocmai de aceea nu vă spun nimic, precizâ Big Tim. Eu intru la răcoare, voi, nu. Avocații mei sînt foarte buni și am o mulțime de relații.

Pentru prima oară Dante se abătu de la scenariul lui Pippi.

– Ne-am îndepărtat destul de mult de țărm? întrebă el.

– Da, răspunse Pippi. Dar cred că, dacă insistăm, Tim ne va destăinui secretul.

– Dă-l dracului pe Tim, spuse bine dispus Dante. Ai auzit, Big Tim? Vreau să știu cum procedezi. Dar fără șmecherii.

Tonul lui fusese atît de disprețuitor, încît lui Big Tim îi năvăli sîngele în obraz.

– Stîrpitură nemernică, mîrîi el, îți închipui că mă sperii? Te crezi mai tare decît cei de la FBI sau de la Venituri ori decît cei mai necruțători cămătari de pe Coasta de Vest? Mă piș în bereta ta!

Dante se lăsă pe spătarul fotoliului și bătu cu pumnul în peretele cabinei. În cîteva secunde doi bărbați cu înfățișare de brute deschiseră ușa și se postară în dreptul ei. Drept răspuns, Big Tim se ridică în picioare și cu brațul lui uriaș mătură tot ce era pe masă. Sticlele de băutură, frapiera, și tava cu pahare zburară pe podeaua cabinei.

– Nu, Tim, ascultă-mă! strigă Pippi.

Voia să-l scutească de o suferință inutilă. În același timp, nu voia să fie el cel care apasă pe trăgaci, nu așa fusese planul. Dar Big Tim se năpusti către ușă, gata de luptă.

Brusc, Dante se strecură între brațele uriașe ale lui Big Tim, lipindu-se de trupul lui uriaș. Se trase înapoi și Big Tim se prăbuși în genunchi. Era o priveliște înspăimîntatoare. Jumătate din cămașă fusese despicată și în partea stîngă a pieptului său păros apăruse o pată uriașă, din care țîșnea un jet enorm de sînge, împroșcînd jumătate din masă.

În mîna lui Dante se vedea cuțitul, cu lama mînjită de sînge purpuriu pînă la plăsele.

– Așezați-l pe un scaun, ordonă Dante celor doi paznici.

Luă fața de masă și încercă să oprească sîngerarea. Big Tim aproape își pierduse cunoștința din pricina șocului.

– Puteai să mai aștepți, spuse Pippi.

– Nu, răspunse Dante. E un tip rezistent. Hai să vedem cît rezistă.

– Mă duc pe punte să fac pregătirile necesare, spuse Pippi.

Nu voia să fie de față. Niciodată nu practicase tortura. De fapt, nici nu existau secrete atît de importante, încît să justifice astfel de practici. Cînd ucideai un om, pur și simplu îl trimiteai pe lumea cealaltă, ca să nu-ți mai poată face nici un rău.

Pe punte văzu că doi dintre oamenii lui era deja pregătiți. Cușca de oțel era agățată de cîrligul ei, cu ușa de scînduri închisă. Puntea fusese acoperită cu o folie de plastic.

Simți mireasma sărată a oceanului, purpuriu și liniștit în întunericul nopții. Iahtul își reduse viteza, apoi se opri.

Pippi rămase privind apa cel puțin un sfert de oră pînă cînd cei doi bărbați care făcuseră de pază la ușă își făcură apariția, cărînd cadavrul lui Big Tim. Era o priveliște atît de cumplită, încît Pippi se uită în altă parte.

Cei patru bărbați puseră cadavrul lui Big Tim în cușcă, apoi o coborîră deasupra apei. Unul dintre ei potrivi scîndurile, astfel încît cușca să rămînă deschisă, iar locuitorii adîncurilor să se poată strecura înăuntru și să se ospăteze din cadavru. Apoi cîrligul fuse tras și cușca se prăvăli spre fundul oceanului.

Pînă la răsăritul soarelui, din Big Tim avea să rămînă numai scheletul, înotînd pe veci în cușca lui din abis.

Dante veni pe punte. Se vedea că făcuse duș și-și schimbase hainele. Sub bereta lui renascentistă, părul era încă ud și lipit în șuvițe. Nu avea nici cea mai mică urmă de sînge.

– Aşadar, a primit deja sfînta „Împărtăşanie“, spuse Dante. Puteaţi să mă aşteptaţi şi pe mine.

– A vorbit? întrebă Pippi.

– Da, răspunse Dante. Escrocheria era destul de simplă. Atîta doar că a făcut pe nebunul pînă în ultima clipă.

A doua zi Pippi luă avionul spre Coasta de Est, ca să dea un raport amănunţit lui Don şi lui Giorgio.

– Big Tim era smintit, spuse el. I-a mituit pe cei care aprovizionau cu mîncare şi băutură echipele participante la Supercupă. Aceştia urma să folosească droguri, ca să facă echipa împotriva căreia se făceau pariuri tot mai incapabilă să joace pe măsură ce se desfăşura meciul. Antrenorii şi jucătorii şi-ar fi dat seama, chiar dacă suporterii nu ar fi remarcat nimic. La fel şi FBI-ul. Ai avut dreptate, unchiule, scandalul ne-ar fi compromis programul, poate chiar definitiv.

– Nu era întreg la minte? întrebă Giorgio.

– Cred că voia să devină celebru, răspunse Pippi. Nu-i ajungea că era bogat.

– Cum rămîne cu ceilalţi implicaţi în escrocherie? întrebă Don.

– Dacă nu vor mai primi nici o veste de la Hoţoman, le va fi frică şi nu vor mai întreprinde nimic, spuse Pippi.

– Sînt de aceeaşi părere, întări Giorgio.

– Foarte bine, sublinie Don. Dar nepotul meu s-a descurcat bine?

Părea o remarcă întîmplătoare, însă Pippi îl cunoştea pe Don îndeajuns de bine ca să înţeleagă că întrebarea fusese pusă la modul cel mai serios. Raspunse cît mai chibzuit cu putinţă, dar urmărind un scop.

– I-am spus să nu mai poarte bereta în cursul operaţiunii din Las Vegas şi Los Angeles. Nu m-a ascultat. În plus, nu a urmat întocmai planul de acţiune. Am fi putut obţine informaţia prelungind încă puţin discuţia, dar el voia sînge. L-a ciopîrţit de tot pe individ. I-a retezat sexul, testiculele şi mameloanele. Nu era nevoie. Îi place să facă astfel de lucruri, ceea ce e foarte riscant pentru Familie. Cineva trebuie să stea de vorbă cu el o dată pentru totdeauna.

– Acela trebuie să fii dumneata, i se adresă Giorgio lui Don. Pe mine nu mă ascultă.

Don Domenico chibzui mult timp asupra celor auzite.

– E tînăr, cu timpul îi va trece.

Pippi îşi dădu seama că Don nu va mişca un deget. Atunci îi povesti despre aventura lui Dante cu actriţa de cinema în noaptea dinaintea operaţiunii. Îl

văzu pe Don crispîndu-se şi pe Giorgio schiţînd o grimasă de dezgust. Se aşternu o lungă tăcere. Pippi se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

Într-un tîrziu, Don clătină din cap şi spuse:

– Pippi, planul tău a fost excelent, ca întotdeauna, dar nu-ţi mai face griji. Niciodată nu vei mai fi nevoit să lucrezi cu Dante. Trebuie însă să înţelegi, Dante e singurul copil al fiicei mele. Giorgio şi cu mine trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru el. Cu timpul, îi va veni mintea la cap.

Cross De Lena stătea pe balconul apartamentului său de pe terasa hotelului Xanadu şi se gîndea la riscurile acţiunii în care se angaja. De sus, de unde se afla, vedea bulevardul pe toată lungimea lui, şirul de hoteluri-cazino de lux de o parte şi de alta, forfota de pe stradă. Pe terenul de golf al hotelului Xanadu vedea jucătorii trăgînd din superstiţie la prima gaură, ca mai tîrziu să cîştige la masa de joc.

Riscul numărul unu: în operaţiunea Boz, făcea o mişcare importantă fără avizul Familiei Clericuzio. E drept că el era baron peste imperiul vestic, cuprinzînd Nevada şi o parte a Californiei. E drept că baronii operau independent în multe zone şi nu se aflau sub controlul strict al Familiei Clericuzio, atîta timp cît lăsau clanul să-şi moaie ciocul în profituri. Dar existau reguli foarte severe. Nici un baron sau Bruglione nu se putea angaja într-o operaţiune de asemenea amploare fără aprobarea Familiei Clericuzio. Dintr-un motiv extrem de simplu. Dacă un baron întreprindea ceva pe cont propriu şi dădea de necaz, nu avea parte de indulgenţa tribunalului, nici de intervenţii în justiţie. În plus, nu i se acorda sprijin împotriva unui nou şef care s-ar fi ridicat pe teritoriul său, iar banii lui nu ar fi fost spălaţi şi puşi deoparte pentru anii bătrîneţii. Cross ştia că trebuia să meargă la Giorgio şi la Don, ca să le ceară aprobarea.

Operaţiunea putea fi extrem de delicată. Cross investea o parte din cele cincizeci şi unu de procente moştenite din hotelul Xanadu pentru a finanţa o afacere în industria filmului. E drept că erau banii lui, dar erau bani legaţi de interesele secrete ale Familiei Clericuzio, asociată cu el la hotel. Bani pe care clanul îl ajutase să-i cîştige. Cei din Familia Clericuzio aveau capriciul bizar, şi totuşi foarte uman, de a se interesa în calitate de proprietari de averea subordonaţilor. I-ar fi nemulţumit ca el să investească fără să le ceară sfatul. Deşi lipsit de bază legală, subterfugiul lor amintea de obiceiurile medievale: nici un baron nu-şi putea vinde castelul fără consimţămîntul regelui.

Alt factor era suma vehiculată. Cross moştenise cele cincizeci şi unu de procente ale lui Gronevelt, iar Xanadu valora un miliard de dolari. Cross urma să arunce în joc cincizeci de milioane şi să investească alte cincizeci, în total o sută de milioane. Riscul economic era enorm. Iar Familia Clericuzio era

cunoscută pentru prudența și conservatorismul ei, așa cum și trebuia să fie, ca să poată supraviețui în lumea în care trăiau.

Cross își mai aminti un lucru. Cu mult timp în urmă, cînd clanurile Santadio și Clericuzio erau în relații bune, prinseseră un picior de pod în industria filmului. Dar afacerea sfîrșise prost. Cînd Imperiul Santadio fusese zdrobit, Don Clericuzio ordonase sistarea oricăror tentative de infiltrare a industriei filmului.

„Oamenii aceștia sînt prea inteligenți, spusese Don. Și nu se tem, pentru că recompensele sînt foarte mari. Am fi nevoiți să-i ucidem pe toți, dar atunci nu am ști cum să administrăm asemenea afaceri. E mai complicat decît în cazul drogurilor."

Nu, decise Cross. Dacă cerea permisiunea, avea să fie refuzat. Ceea ce l-ar fi pus în imposibilitate de a acționa. După ce îndeplinea operațiunea, putea suporta consecințele, putea lăsa clanul Clericuzio să se înfrupte din profitul lui oricît dorea; de multe ori succesul era o scuză pentru greșelile cele mai imprudente. Iar dacă dădea greș, atunci, oricum, s-ar fi zis cu el, indiferent că avea sau nu aprobarea clanului. Dar aici se ridica un ultim semn de întrebare.

De ce făcea acest lucru? Se gîndi la Gronevelt.

„Ferește-te de femeia aflată la necaz", la dracu', doar mai întîlnise femei la necaz și le lăsase în ghearele celor care le chinuiau. Vegas-ul era plin de femei la ananghie.

Însă Cross știa. Tînjea după frumusețea Athenei Aquitane. Nu numai după chipul ei încîntător, după ochii, părul, picioarele și sînii ei. Tînjea după scînteia caldă și inteligentă din privirea ei, din trăsăturile feței, din conturul delicat al buzelor. Simțea că dacă ar fi ajuns să o cunoască, să fie alături de ea, întregul univers ar fi căpătat o nouă lumină, soarele ar fi încălzit cu totul altfel.

Văzu oceanul din spatele ei, talazurile verzui cu dantelă albă de spumă, care îi înconjurau fruntea ca o aureolă. Îl fulgeră un gînd: Athena era genul de femeie cum își dorise să fie mama lui.

Constată cu uimire că îl copleșise un dor năvalnic de a o revedea, de a fi cu ea, de a-i asculta vocea, de a-i urmări gesturile. Apoi își spuse: „Ah, la dracu', oare acesta să fie motivul pentru care vreau să acționez?"

Acceptă explicația, satisfăcut că, în sfîrșit, cunoștea adevăratul motiv al acțiunilor sale. Descoperirea îi întări decizia și-l ajută să se concentreze. În momentul de față principala problemă era de ordin operațional. Nu trebuia să se gîndească la Athena. Nici la Familia Clericuzio. Se punea problema dificilă a lui Boz Skannet, o problemă care trebuia rezolvată cît mai curînd.

Cross se știa expus, o complicație în plus. Era riscant să profite în văzul lumii, în caz că i se întîmpla ceva lui Skannet.

Cross hotărî cine urma să fie cele trei persoane de care avea nevoie în operaţiunea pe care o plănuise. Primul era Andrew Pollard, proprietarul Agenţiei de Pază şi Protecţie Ocean, deja implicat în toată povestea. Al doilea era Lia Vazzi, îngrijitorul casei de vînătoare a Familiei Clericuzio din munţii Nevadei. Lia era şeful unui grup de oameni care, de asemenea, se ocupau de întreţinerea cabanei, dar executau, la ordin, şi misiuni speciale. Cel de al treilea era Leonard Sossa, un falsificator retras din activitate şi rămas în solda Familiei pentru diverse însărcinări. Toţi trei se aflau în subordinea lui Cross De Lena, care era Bruglione al Coastei de Vest.

Mai trecură două zile pînă cînd Andrew Pollard primi un telefon de la Cross De Lena.

– Am auzit că te speteşti muncind, îi spuse Cross. Ce-ai zice de o mică vacanţă la Vegas? Masă, casă, băutură gratis. Ia-ţi şi soţia. Iar dacă te plictiseşti, treci pe la biroul meu, să mai schimbăm o vorbă.

– Mulţumesc, răspunse Pollard. Pe moment sînt foarte ocupat, am putea lăsa pe săptămîna viitoare?

– Sigur, acceptă Cross. Însă eu voi fi plecat din oraş, aşa că nu ne vom putea vedea.

– Atunci vin mîine, propuse Pollard.

– Perfect, se bucură Cross şi puse receptorul în furcă.

Pollard se lăsă pe spătarul fotoliului, căzînd pe gînduri. Invitaţia fusese un ordin. Trebuia să fie foarte circumspect.

Leonard Sossa se bucura de viaţă, aşa cum numai cineva scăpat de o cumplită condamnare la moarte putea fi în stare. Se bucura de răsăritul şi apusul soarelui. Se bucura de firul ierbii şi de vacile care o păşteau. Se bucura să vadă femei frumoase, tineri încrezători şi copii isteţi. Se bucura de o coajă de pîine, un pahar de vin şi un boţ de brînză.

Cu douăzeci de ani în urmă, FBI-ul îl arestase pentru falsificarea unor bancnote de o sută de dolari în folosul fostei Familii Santadio. Complicii lui îşi recunoscuseră vinovăţia şi aruncaseră totul în spinarea lui. Crezuse că-şi va petrece în închisoare cei mai frumoşi ani ai tinereţii. Falsificarea de bani era un delict cu mult mai grav decît violul, crima sau incendierea. Cine falsifica bani submina însuşi mecanismul statului. Cine se făcea vinovat de celelalte infracţiuni nu era decît o pasăre de pradă ciugulind din hoitul uriaşei fiare care era specia umană în perpetuă înmulţire. Leonard Sossa nu se aşteptase şi nici nu avusese parte de clemenţă. Fusese condamnat la douăzeci de ani închisoare.

Nu ispăşise decît un singur an. Un alt deţinut, copleşit de admiraţie pentru talentele lui Sossa, pentru geniul cu care mînuia tocul, stiloul şi cerneala, îl recrutase în serviciul Familiei Clericuzio. Pe neaşteptate îi fusese dat alt avocat. Tot pe neaşteptate i se adusese un medic din afară, pe care nu-l mai întîlnise niciodată. Din senin avusese loc o audiere în care se solicitase clemenţă, pe motiv că nivelul lui mental regresase pînă la cel al unui copil şi că nu mai reprezenta un pericol pentru societate. Pe neaşteptate, Leonard Sossa devenise un om liber, în serviciul Familiei Clericuzio.

Familia avea nevoie de un falsificator de mîna întîi. Nu pentru bani, ştiau că în ochii autorităţilor falsificarea era o infracţiune de neiertat. Aveau nevoie de un falsificator pentru treburi mult mai importante. La munţii de hîrtii pe care trebuia să le mînuiască Giorgio, care jongla cu diverse corporaţii naţionale şi internaţionale, semnînd acte juridice în numele unor funcţionari de corporaţie inexistenţi, depunînd şi retrăgînd mari sume de bani, era necesară o diversitate de semnături şi imitaţii de semnături.

Cu timpul, Leonard primi şi alte însărcinări.

Hotelul Xanadu se folosea de îndemînarea lui în mod extrem de profitabil. Cînd un client înstărit murea, lăsînd poliţe în seiful cazinoului, lui Sossa i se cerea să semneze pentru încă un milion de dolari. Desigur, familia răposatului nu achita datoriile. Însă întreaga sumă putea fi trecută la pierderi, cu consecinţe asupra impozitelor percepute hotelului Xanadu. Acest lucru se întîmpla mult mai frecvent decît era normal. Se părea că plăcerile duceau la o rată crescută a mortalităţii. La fel se întîmpla cu clienţii bogaţi care nu-şi recunoşteau datoriile sau care acceptau să le achite doar în parte.

Pentru toate aceste îndeletniciri Leonard Sossa primea o sută de mii de dolari pe an, sub interdicţia de a efectua orice altă muncă, îndeosebi falsificare de bani. Acest lucru se potrivea cu politica de ansamblu a Familiei. Clanul Clericuzio avea un principiu, care interzicea tuturor membrilor organizaţiei crimei să comită falsuri sau răpiri. Aceste două delicte atrăgeau intervenţia în forţă a autorităţilor federale. Satisfacţiile obţinute, pur şi simplu, nu meritau riscul.

Aşadar, timp de douăzeci de ani Sossa se bucurase de viaţă ca un artist, în casuţa lui cocoţată în canionul Topanga, nu departe de Malibu. Avea o mică grădină, o capră, o pisică şi un cîine. Ziua picta, iar noaptea bea. Avea o provizie nelimitată de fete care locuiau în canion, firi libertine şi pictoriţe la fel ca el.

Sossa nu părăsea canionul decît ca să meargă la cumpărături în Santa Monica sau cînd era chemat de Familia Clericuzio pentru vreo treabă, de regulă de două ori pe lună, pe o perioadă de numai cîteva zile. Îndeplinea

sarcina care-i fusese încredințată, fără să pună niciodată întrebări. Era unul dintre oamenii de valoare ai Familiei Clericuzio.

Astfel, cînd mașina veni să-l ia și șoferul îi spuse să-și ia uneltele și haine pentru cîteva zile, Sossa își lăsă libere animalele în canion și-și încuie casa. Animalele își puteau purta de grijă singure; în definitiv, nu erau copii. Nu că nu ar fi ținut la ele, dar viața lor era scurtă, mai ales în canion, și se obișnuise ca după un timp să rămînă fără ele. Anul petrecut în închisoare îl făcuse pe Sossa să devină realist, iar eliberarea sa neașteptată îl făcuse optimist.

Lia Vazzi, îngrijitorul cabanei de vînătoare a Familiei Clericuzio din munții Sierra Nevada, sosise în Statele Unite pe cînd avea numai treizeci de ani și era omul cel mai căutat de poliție din toată Italia. În cei zece ani care trecuseră de atunci învățase să vorbească englezește aproape fără accent și știa să scrie și să citească destul de bine. Familia lui din Sicilia era una dintre cele mai educate și mai influente familii de pe insulă.

Cu cincisprezece ani în urmă, Lia Vazzi fusese șeful mafiei din Palermo, un profesionist de cea mai bună calitate. Însă întrecuse măsura. La Roma, guvernul numise un magistrat anchetator, căruia îi conferise puteri nelimitate de a lichida Mafia din Sicilia. Magistratul sosise la Palermo cu soția și copiii, protejat de un contingent de armată și de un mare număr de polițiști. Ținuse un discurs înflăcărat, făgăduind să se arate necruțător față de acei criminali care conduseseră secole la rînd frumoasa insulă a Siciliei. Sosise timpul ca legea să devină atotputernică, iar soarta Siciliei să fie hotărîtă de reprezentanții aleși ai poporului italian, nu de acei derbedei ignoranți și de blestematele lor societăți secrete. Vazzi luase discursul acestuia drept o insultă personală.

Păzit cu strășnicie zi și noapte, magistratul audia depozițiile martorilor și emitea mandate de arestare. Tribunalul își avea sediul într-o fortăreață, iar locuința magistratului era încercuită de trupe de soldați. Din cîte se părea, era cu neputință de ajuns pînă la el. Dar după trei luni Vazzi aflase itinerariul magistratului, ținut secret ca să prevină atacurile surpriză.

Magistratul se deplasa în principalele orașe ale Siciliei, ca să adune probe și să emită mandate de arestare. Urma să se înapoieze la Palermo, ca să primească o medalie pentru eforturile sale eroice de a elibera insula de flagelul mafiot. Lia Vazzi și oamenii lui minaseră un mic pod, peste care urma să treacă magistratul. Acesta și paznicii săi fuseseră pulverizați în fragmente atît de mici, încît fuseseră pescuite din apă cu minciogul. Furios, guvernul de la Roma ripostase trimițînd trupe numeroase în căutarea vinovaților, așa că Vazzi trebuise să se ascundă. Deși nu existau nici un fel de probe împotriva lui, știa că, dacă va cădea în mîna autorităților, era mort.

La vremea aceea, clanul Clericuzio îl trimitea în fiecare an pe Pippi De Lena în Sicilia, ca să recruteze oameni pentru Enclava Bronx şi soldaţi pentru Familie. Principiul de bază al lui Don era că numai sicilienii, cu respectul lor secular faţă de legea omerta, prezentau garanţii că nu vor trăda.

Tinerii din America erau prea slabi de înger, prea plini de ei şi puteau fi lesne transformaţi în informatori de către cei mai temuţi procurori districtuali, care trimiteau atîţia Brugliones după gratii.

Ca filozofie, legea omerta era foarte simplă. Trădarea era un păcat fatal. Ea consta din a destăinui poliţiei orice amănunt care putea cauza prejudicii Mafiei. Dacă un clan mafiot rival ucidea tatăl sub ochii fiului, acesta nu avea voie să informeze poliţia. Dacă tu însuţi erai împuşcat şi trăgeai să mori, nu aveai voie să anunţi poliţia. Dacă ţi se fura măgarul, capra, bijuteriile, era interzis să te adresezi poliţiei. Autorităţile erau Marele Satan, la care un adevărat sicilian nu apela niciodată. Răzbunătorii erau familia şi Mafia.

Cu zece ani în urmă, Pippi De Lena îşi luase fiul, pe Cross, în excursie în Sicilia, ca parte din educaţia sa. Misiunea lor nu era atît să recruteze cît să trieze: existau sute de oameni al căror ideal suprem era să fie aleşi şi să plece în America.

Se duseseră într-un orăşel aflat la optzeci de kilometri de Palermo, într-un ţinut de provincie în care satele aveau case din piatră, decorate cu flori strălucitoare din Sicilia. Fuseseră primiţi chiar în casa primarului.

Acesta era un bărbat scund, cu pîntece proeminent şi la propriu, şi la figurat, întrucît „om cu pîntece" era expresia siciliană care desemna un şef mafiot.

Casa avea o grădină frumoasă, cu smochini, măslini şi lămîi. Aici îşi făcuse Pippi selecţia. Grădina semăna ciudat de mult cu cea a Familiei Clericuzio de la Quogue, cu excepţia florilor în culori vii şi a lămîilor. Se vedea de la o poştă că primarul era un iubitor al frumosului, fiindcă avea o nevastă frumoasă şi trei fete drăguţe şi apetisante, care, deşi în vîrstă de numai zece ani, arătau ca nişte femei în toată firea.

Cross constatase că în Sicilia tatăl lui era un cu totul alt om. Aici nu se purta cu galanterie şi nonşalanţă, ci se arăta respectuos cu femeile, fără urmă din farmecul său obişnuit. Tîrziu, în aceeaşi noapte, în camera unde dormeau, îi dăduse lui Cross următorul sfat: „Trebuie să fii foarte atent cu sicilienii. Nu au încredere în bărbaţii care se uită după femei. Dacă te-ai culca cu una dintre fetele primarului, n-am mai ieşi niciodată vii din casa asta."

În următoarele cîteva zile se prezentaseră diverşi bărbaţi, care fuseseră cercetaţi şi examinaţi de Pippi. Pippi îşi avea criteriile lui. Bărbaţii nu puteau să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, nici mai puţin de douăzeci. Dacă erau căsătoriţi, nu puteau avea mai mult de un copil. În sfîrşit, primarul trebuia

să garanteze pentru fiecare. Exista şi o explicaţie. Dacă erau prea tineri, se puteau lăsa influenţaţi de modul de viaţă american. Dacă erau prea vîrstnici, nu se adaptau la viaţa din America. Dacă aveau mai mult de un copil, erau prea prudenţi ca să-şi asume riscurile implicate de misiunile care urma să le fie încredinţate.

Unii dintre cei care se prezentau erau atît de compromişi în faţa legii, încît erau nevoiţi să plece din Sicilia. Alţii, pur şi simplu, căutau o viaţă mai bună în America, indiferent cu ce preţ. Alţii erau prea inteligenţi ca să se bazeze pe destin şi doreau cu disperare să se înroleze în serviciul Familiei Clericuzio. Aceştia erau cei mai buni.

La sfîrşitul săptămînii, Pippi îşi completase numărul de douăzeci de oameni şi dăduse lista primarului, care urma să-i confirme şi să facă demersurile necesare pentru emigrare. Primarul tăiase un nume de pe listă.

– Credeam că ar fi perfect pentru ce ne trebuie nouă, spusese Pippi. Am greşit cumva?

– Nu, nu, răspunsese primarul. Ai procedat cu aceeaşi înţelepciune ca întotdeauna.

Pippi rămăsese nedumerit. Toţi recruţii urma să fie trataţi foarte bine. Celibatarii aveau să primească locuinţe, cei însuraţi şi cu copil chiar o căsuţă. Toţi urma să aibă slujbe sigure. Toţi aveau să locuiască în Enclava Bronx. Ulterior, o parte din ei urma să fie numiţi soldaţi ai Familiei Clericuzio, situaţie în care aveau să cîştige bani frumoşi şi să li se asigure un viitor strălucit. Cel care fusese tăiat de pe listă de către primar era, probabil, foarte compromis. Atunci de ce primise totuşi învoirea să se prezinte la discuţii? Pippi adulmecă un şiretlic sicilian.

Primarul îl urmărea cu un aer viclean, părînd să-i citească gîndurile, mulţumit de ceea ce ghicea în ele.

– Eşti prea sicilian ca să te pot trage pe sfoară, spusese primarul. Numele pe care l-am tăiat e cel al tînărului cu care intenţionează să se mărite fiica mea. Vreau să-l mai ţin aici un an, de dragul fiicei mele, după care ţi-l dau. Nu i-am putut refuza dorinţa de a se prezenta la discuţii. Celălalt motiv e că am alt om, pe care cred că ar trebui să-l iei în locul lui. Vrei să-mi faci plăcerea să-l cunoşti?

– Desigur, acceptase Pippi.

– Nu vreau să-ţi ascund adevărul, spusese primarul, dar e un caz special şi omul trebuie să părăsească insula fără întîrziere.

– Ştii bine că se impune să fiu foarte atent, răspunsese Pippi. Cei din Familia Clericuzio sînt foarte meticuloşi.

– Va fi în interesul tău, continuase primarul. Dar e puţin riscant.

Îi vorbise despre Lia Vazzi. Asasinarea magistratului fusese anunţată de presa din întreaga lume, aşa că Pippi şi Cross erau la curent cu cele întîmplate.

– Dacă nu există dovezi, de ce e o situaţie atît de disperată pentru Vazzi? întrebase Cross.

– Tinere, aici e Sicilia, răspunsese primarul. Poliţiştii sînt tot sicilieni. Magistratul era şi el sicilian. Toată lumea ştie că a fost mîna lui Lia. Probele legale nu au nici o importanţă. Dacă Lia încape pe mîna autorităţilor, e un om mort.

– Îl poţi scoate din ţară şi trimite în America? întrebase Pippi.

– Da, răspunsese primarul. Problema e cum să-l ascundem în America.

– Mi se pare că facem mai mare zarvă decît e cazul, îşi dăduse cu părerea Pippi.

Primarul ridicase din umeri.

– Mărturisesc că Lia mi-e prieten. Dar să trecem peste asta. Tăcuse, zîmbind politicos, ca să se asigure că Pippi nu va trece cu vederea amănuntul. Totodată e un profesionist. Expert în explozive, domeniu în care există întotdeauna un risc. Se pricepe la juvăţ, deprindere veche şi foarte utilă. Şi, bineînţeles, la cuţit şi la arme de foc. Dar mai presus de orice, e un om inteligent şi înzestrat cu toate calităţile. Neclintit ca o stîncă. Nu vorbeşte niciodată. Ştie să asculte şi are darul de a dezlega limbile. Ia spune-mi, n-ai nevoie de un asemenea om?

– Dumnezeu mi l-a trimis, spusese mieros Pippi. Totuşi, de ce un om ca el trebuie să fugă?

– Pentru că, pe lîngă toate celelalte calităţi, mai e şi prudent, răspunsese primarul. Nu sfidează destinul. Aici zilele lui sînt numărate.

– Şi un om atît de înzestrat se va mulţumi să fie simplu soldat în America? întrebase Pippi.

Primarul îşi lăsase capul în piept, îndurerat şi compătimitor.

– E un bun creştin, răspunsese el. Are acea umilinţă pe care a predicat-o Hristos.

– Trebuie să-l întîlnesc pe acest om, declarase Pippi, măcar pentru plăcerea de a-l cunoaşte. Dar nu promit nimic.

Primarul schiţase un gest larg şi expansiv.

– Mai trebuie să-ţi spun un lucru. Lia mi-a interzis să-ţi ascund realitatea. Pentru prima oară primarul nu se mai arăta la fel de încrezător. Are o soţie şi trei copii, pe care vrea să-i ia cu el.

În acel moment Pippi înţelesese că răspunsul va fi negativ.

– Ah, exclamase el. Asta complică mult lucrurile. Cînd ne întîlnim cu el?

– Va fi în grădină după lăsarea serii, îl anunţase primarul. Nu-i nici un pericol, mi-am luat toate măsurile de precauţie.

Lia Vazzi era un bărbat mărunţel, dar cu acea alură aspră şi vînjoasă moştenită de mulţi sicilieni de la strămoşii lor arabi. Avea o figură frumoasă, vulturească, pielea măslinie, un aer demn şi vorbea destul de bine englezeşte.

Se aşezaseră în jurul mesei din grădina primarului, la o sticlă de vin roşu de casă, un platou cu măsline culese din copacii din apropiere şi pîine crocantă şi proaspătă, coaptă în aceeaşi seară, rotundă, încă aburind. Alături se găsea un jambon uriaş, împănat cu boabe de piper ca nişte diamante negre. Lia Vazzi mîncase şi băuse, fără un cuvînt.

– Ai primit referinţe excelente, începuse plin de respect Pippi. Dar mă nelinişteşte un lucru. Va putea un om cu educaţia şi calităţile dumitale să fie fericit în America în slujba altcuiva?

Lia se uitase la Cross, apoi îi răspunsese lui Pippi:

– Ai un băiat. Ce-ai face ca să-l salvezi? Eu vreau să-mi ştiu soţia şi copiii în siguranţă, iată motivul pentru care îmi voi face datoria.

– Pentru noi vor exista unele riscuri, spusese Pippi. Înţelegi că trebuie să cuget asupra avantajelor care ar justifica pericolul.

Lia ridicase din umeri.

– Asta nu pot să apreciez eu.

Părea resemnat cu ideea unui refuz.

– Dacă vii singur, va fi mai simplu, spusese Pippi.

– Nu, răspunsese Vazzi. Eu şi familia mea vom trăi împreună sau vom muri împreună. Făcuse o scurtă pauză. Dacă îi las aici, Roma le va face viaţa amară. Ar fi mai bine să mă predau.

– Problema e cum să vă ascundem pe dumneata şi familia, explicase Pippi.

Vazzi ridicase din umeri.

– America e mare, spusese el. Îi oferise lui Cross platoul cu măsline şi-l întrebase aproape batjocoritor: Tatăl tău te-ar părăsi vreodată?

– Nu, răspunsese Cross. Tata e de modă veche, ca şi dumneata. Vorbise pe un ton grav, cu un zîmbet abia schiţat. Am auzit că eşti şi agricultor, continuase tînărul.

– Cultiv măsline, răspunsese Vazzi. Am propria mea presă.

– Ce-ai zice de cabana de vînătoare a Familiei din munţii Sierra? întrebase Cross, adresîndu-se lui Pippi. Lia ar putea avea grijă de cabană, împreună cu familia, şi, în acelaşi timp, şi-ar cîştiga singur existenţa. E un loc izolat. Familia l-ar putea ajuta. Se întorsese către Lia. Ai fi dispus să trăieşti în pădure?

„Pădure" reprezenta termenul generic pentru tot ce nu era oraș. Lia ridicase din umeri.

Argumentul hotărîtor pentru Pippi fusese forța personală a lui Lia Vazzi. Vazzi nu era înalt, dar trupul său emana o demnitate electrizantă. Prezența lui era copleșitoare, un om care nu se temea de moarte, nici de iad, nici de ceruri.

– E o idee bună, acceptase Pippi. Un camuflaj perfect. Vom apela la dumneata pentru misiuni speciale, prin care vei cîștiga un ban în plus. Operațiunile vor fi pe riscul dumitale.

Văzuseră cum chipul lui Lia se destinde, înțelesese că fusese ales. Cînd vorbise, glasul îi tremura ușor.

– Vreau să vă mulțumesc, fiindcă ați salvat viața soției și a copiilor mei, spusese el, privindu-l drept în ochi pe Cross De Lena.

De atunci, Lia Vazzi răsplătise cu vîrf și îndesat favoarea acordată. Avansase de la simplu soldat la șef peste toate echipele operaționale ale lui Cross. Răspundea de cei șase oameni care-l ajutau să aibă grijă de domeniul din jurul casei de vînătoare, pe care se găsea și locuința lui. Prosperase, devenise cetățean american, copiii lui plecaseră să studieze la universitate. Toate aceste avantaje le cîștigase prin curajul și cumpătarea sa, dar, în primul rînd, prin fidelitate. Așadar, primind mesajul lui Cross De Lena, care-i ceruse să vină pînă la el la Vegas, își puse cu dragă inimă valiza în noul său Buick și porni în lunga călătorie pînă la Vegas, la hotelul Xanadu.

Primul sosi la Vegas Andrew Pollard. Acesta luase avionul de amiază pînă la Los Angeles, jucase cîteva ore ca să-și omoare timpul, apoi fusese condus în taină pînă în biroul de pe terasă al lui Cross De Lena.

Dădură mîna și Cross spuse:

– N-am să te reții mult. Diseară poți pleca înapoi. Am nevoie de toate informațiile pe care le deții despre Boz Skannet.

Pollard îl puse la curent cu cele întîmplate și-l anunță că în prezent Skannet stătea la hotelul Beverly Hills. Apoi îi relată conversația lui cu Bantz.

– Vezi bine că, în realitate, pe cei de la studio îi doare în cot de Athena, nu vor decît să-și termine filmul, îi spuse el lui Cross. În plus, studioul nu ia în serios astfel de personaje. Agenția mea are o brigadă de douăzeci de oameni care nu se ocupă decît de hărțuitori. Stelele de cinema au toate motivele să-și facă griji în privința unor indivizi ca el.

– Dar polițiștii? întrebă Cross. Ei nu pot face nimic?

– Nu, răspunse Pollard. Nu înainte ca răul să se producă.

– Dar tu? insistă Cross. Ai în serviciul tău oameni foarte capabili.

– Trebuie să fiu cu băgare de seamă, explică Pollard. Dacă mă port prea aspru, risc să-mi pierd agenţia. Ştii cum sînt instanţele. De ce să-mi vîr gîtul în laţ?

– Ce fel de tip e acest Boz Skannet? întrebă Cross.

– Un tip care nu se sperie de nimic, răspunse Pollard. De fapt, el mă sperie pe mine. E un tip cu adevărat dur, care nu se teme de urmări. Familia lui are bani şi influenţă politică, aşa că el îşi închipuie ca poate scăpa din orice. Pe deasupra, îi place să intre în belea, ştii cum sînt unii. Dacă vrei să te implici în povestea asta, trebuie s-o faci la modul foarte serios.

– Eu sînt întotdeauna serios, răspunse Cross. În prezent îl ţii pe Skannet sub supraveghere?

– Bineînţeles, răspunse Pollard. Fără îndoială că în orice moment e în stare de o figură urîtă.

– Retrage-ţi oamenii, îi ceru Cross. Nu vreau să-l mai urmărească nimeni. Înţelegi?

– Bine, dacă aşa vrei tu, se învoi Pollard. Tăcu cîteva secunde, apoi adăugă: Ai grijă cu Jim Losey, e cu ochii pe Skannet. Îl cunoşti pe Losey?

– L-am întîlnit, răspunse Cross. Şi mai vreau ceva de la tine. Împrumută-mi legitimaţia ta de la Pacific Ocean pentru cîteva ore. O vei avea înapoi la timp ca să poţi prinde avionul de la miezul nopţii spre Los Angeles.

Pollard era neliniştit.

– Ştii că aş face orice pentru tine, Cross, dar fii foarte atent, e un caz extrem de delicat. Am reuşit să-mi făuresc o existenţă foarte bună aici şi nu vreau să se ducă pe apa sîmbetei. Ştiu că totul vi se datorează ţie şi Familiei Clericuzio, întotdeauna v-am fost recunoscător, întotdeauna mi-am plătit datoriile. Dar aici e vorba de o treabă foarte complicată.

Cross îi zîmbi liniştitor.

– Eşti prea valoros pentru noi. Şi încă ceva, dacă Skannet sună la agenţie ca să verifice cu ce oameni de-ai voştri stă de vorbă, tu confirmă. Auzindu-l, lui Pollard i se strînse inima. Urma să aibă serios de furcă. Acum spune-mi tot ce ştii despre el. Cum Pollard şovăia, Cross adăugă: Am să-ţi fac şi eu un serviciu. După aceea.

Pollard chibzui o clipă.

– Skannet pretinde că deţine un mare secret, pentru care Athena ar da orice să nu se afle. De aceea şi-a retras acuzaţiile. Un secret teribil, iar Skannet iubeşte acest secret, Cross. Nu ştiu cum şi de ce te-ai implicat, dar poate că, descoperind secretul, ai rezolva problema.

Pentru prima oară Cross îl privi fără urmă de bunăvoință, iar brusc Pollard înțelese cum ajunsese acesta să-și cîștige reputația. Căutătura tînărului era rece, calculată, un calcul care putea duce la moarte.

– Știi bine care-i interesul meu. Nu mă îndoiesc că Bantz ți-a relatat povestea. Te-a angajat ca să afli cît mai multe despre mine. Spune, tu știi în ce constă acest mare secret, studioul știe?

– Nu, răspunse Pollard. Nimeni nu știe, Cross. Știi bine că pentru tine fac tot ce îmi stă în putere.

– Da, știu, răspunse Cross, redevenind amabil. Să te lămuresc eu cum stau lucrurile. Studioul arde să afle cum voi reuși s-o conving pe Athena Aquitane să se întoarcă la filmări. Am să-ți spun cum. Îi voi oferi jumătate din profiturile filmului. Nu am nimic împotrivă să le-o spui și lor. Prezintă informația ca pe o mare descoperire, poate iei și o primă. Vîrî mîna în birou și scoase un săculeț rotund de piele, pe care îl puse în mîna lui Pollard.

– Jetoane negre în valoare de cinci mii, spuse el. De fiecare dată cînd te chem aici, mă tem să nu pierzi bani la cazinou.

Nu avea motive să se îngrijoreze. Andrew Pollard preda întotdeauna jetoanele la casă, în schimbul unei sume de bani gheață.

Leonard Sossa tocmai se instala într-un apartament de serviciu, aflat sub pază, din hotelul Xanadu, cînd i se aduse legitimația lui Pollard. Cu ajutorul instrumentarului său, confecționă cu grijă patru legitimații cu antetul Agenției de Pază și Protecție Pacific Ocean, cu învelitori speciale, care puteau fi deschise printr-o simplă mișcare a degetului. Legitimațiile n-ar fi rezistat ochiului ager al lui Pollard, dar nici nu era nevoie, Pollard nu avea să le vadă niciodată. Cîteva ore mai tîrziu, cînd Sossa își termină treaba, doi oameni îl conduseră cu mașina la cabana de vînătoare din Sierra Nevada și îl instalară într-o căsuță ascunsă în inima pădurii.

În aceeași după-amiază, stînd pe terasa casei, Sossa urmări trecînd o căprioară și un urs. Noaptea își curăță instrumentele și așteptă. Nu știa unde se află sau ce urma să facă și nici nu voia să știe. Își încasa cei o sută de mii pe an și trăia liber, la aer curat. Își omorî timpul desenînd ursul și căprioara pe o sută de foi de hîrtie, apoi le răsfiră, ca și cum ursul ar fi fugărit căprioara.

Lia Vazzi fu întîmpinat cu totul altfel. Cross îl îmbrățișă și îl invită la masă în apartamentul lui. De cînd se afla în America, Vazzi fusese în numeroase rînduri șeful echipelor de operațiuni. Cu toată forța sa de caracter, Vazzi nu încercase niciodată să uzurpe autoritatea, iar Cross îl tratase cu respectul cuvenit unui egal.

În decursul anilor Cross se dusese la cabana de vînătoare la sfîrşit de săptămînă şi amîndoi merseseră la vînătoare. Vazzi îi povestea despre tulburările din Sicilia şi despre viaţa diferită trăită în America. Cross îl invitase pe Vazzi împreună cu familia la Vegas, pe cheltuiala hotelului Xanadu, şi-i acordase un credit de cinci mii la cazinou, bani pe care nu-i ceruse niciodată să-i restituie.

La masă discutară de una, de alta. Vazzi nu înceta să se minuneze de viaţa pe care o ducea în America. Fiul lui cel mare urma să-şi ia diploma la Universitatea din California, fără să bănuiască viaţa secretă a tatălui său. Pe Vazzi îl încerca un sentiment de vinovăţie.

– Uneori îmi spun că nu a moştenit sîngele meu, zise el. Crede tot ce-l învaţă profesorii. Crede că femeile sînt egale cu bărbaţii, crede că ţăranilor ar trebui să li se distribuie gratuit pămînt. Face parte din echipa de înot a colegiului. De cînd sînt pe lume – şi Sicilia e o insulă – n-am văzut sicilian care să înoate.

– Decît vreun pescar căzut din barcă, rîse Cross.

– Nici măcar! replică Vazzi. Se îneacă toţi.

Cînd terminară de mîncat, începură să discute despre afaceri. Vazzi nu se dădea în vînt după mîncarea de la Vegas, în schimb îi plăceau coniacul şi havanele. În fiecare an, cu ocazia Crăciunului, Cross îi trimitea cîte o lădiţă cu coniac fin şi o cutie de havane subţiri.

– Am pentru tine o treabă foarte dificilă, spuse Cross. O treabă la care e nevoie de o minte inteligentă.

– Asta-i întotdeauna foarte greu, replică Vazzi.

– Operaţiunea trebuie să aibă loc la cabana de vînătoare, continuă Cross. Vom aduce acolo o anumită persoană. Vreau să scrie cîteva scrisori. Şi vreau să destăinuie o anumită informaţie. Tăcu, zîmbind la gestul nepăsător al lui Vazzi. Lia făcea adesea comentarii pe marginea filmelor americane, în care eroul pozitiv sau negativ refuza să dezvăluie o informaţie. „Îl pot face să vorbească şi chinezeşte", părea să spună Vazzi. Greutatea, continuă Cross, constă în faptul că pe corp nu trebuie să rămînă urme, iar în organism nu trebuie să se găsească nici urmă de drog. De asemenea, persoana respectivă este foarte tenace.

– Numai femeile îi pot face pe bărbaţi să-şi dezlege limba cu sărutări, spuse binevoitor Vazzi, savurîndu-şi trabucul. Mi se pare că ai de gînd să te implici personal în această afacere.

– Nu am încotro, îi răspunse Cross. Cei care vor executa misiunea vor fi oamenii tăi, dar, mai întîi, trebuie să-ţi trimiţi soţia şi copiii de acasă.

Vazzi îşi flutură trabucul prin aer.

– Se vor duce la Disneyland, o binecuvîntare atît la bucurie cît şi la necaz. Întotdeauna îi trimit acolo.

– La Disneyland? întrebă, rîzînd, Cross.

– Eu n-am fost niciodată, continuă Vazzi. Sper să nu ajung decît cînd mi-o fi dat să mor. Va fi o Împărtăşanie sau o Miruire?

– O Miruire, răspunse Cross.

În continuare, trecură la detalii. Cross îi explică lui Vazzi în ce consta operaţiunea, de ce şi cum trebuia executată.

– Ce părere ai? întrebă el.

– Eşti mult mai sicilian decît fiul meu, deşi te-ai născut în America, răspunse Vazzi. Dar ce se întîmplă dacă se va încăpăţîna şi nu-ţi va spune ceea ce vrei să afli de la el?

– Atunci vina va fi a mea, declară Cross. Şi a lui. În plus, totul se plăteşte. Din acest punct de vedere, în America e la fel ca în Sicilia.

– Adevărat, încuviinţă Vazzi. La fel ca în Rusia, China şi Africa. După cum spune adesea Don, pe urmă putem merge toţi să înotăm pe fundul oceanului.

Capitolul 9

Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere şi Melo Stuart se adunaseră într-o şedinţa urgentă acasă la Marrion. Andrew Pollard îi raportase lui Bantz planul secret al lui Cross De Lena de a o aduce pe Athena înapoi la lucru. Informaţia fusese confirmată de Jim Losey, care însă refuzase să-şi divulge sursa.

– E jaf curat! exclamă Bantz. Melo, eşti impresarul ei, răspunzi de Athena şi de toţi clienţii tai. Adică, sîntem în mijlocul turnării unui mare film şi vedeta ta refuză să se întoarcă la lucru pînă cînd nu obţine jumătate din profituri?

– Numai daca eşti îndeajuns de nebun ca să-i plăteşti, replică Stuart. Lăsaţi-l pe acest De Lena sa rezolve treaba. Nu va rămîne mult timp în afacere.

– Melo, tu vorbeşti în perspectivă, iar noi ne referim la ce se întîmplă în clipa de faţă, interveni Marrion. Dacă Athena se înapoiază la lucru, atunci tu şi clienta ta ne uşuraţi de bani ca nişte spărgători de bancă. Vei îngădui aşa ceva?

Toţi făcură ochii mari. Rareori se întîmpla ca Marrion să fie atît de tranşant, cel puţin de cînd era trecut de anii tinereţii. Stuart se alarmă.

– Athena nu ştie nimic, preciza el. Mi-ar fi spus şi mie.

– Dacă ar şti, ar accepta tîrgul? întrebă Deere.

– Eu aş sfatui-o s-o facă, dar i-aş scrie o scrisoare confidenţială, prin care aş îndemna-o să dea jumătate din bani studioului.

– Atunci toate pretenţiile ei de teamă ar fi o bătaie de joc, declară cu asprime Bantz. Pe scurt, vorbe goale. Cît despre tine, Melo, baţi cîmpii. Crezi că studioul s-ar mulţumi cu jumătate din ce primeşte Athena de la De Lena? Toţi banii ne aparţin de drept nouă. Poate că Athena se va îmbogăţi graţie lui De Lena, dar asta ar însemna sfîrşitul carierei ei cinematografice. Nici un studio n-o va mai angaja vreodată.

– Numai cele străine, protestă Skippy. Poate că ele şi-ar asuma riscul.

Marrion ridică receptorul şi i-l întinse lui Stuart.

– Vorbim degeaba. Sun-o pe Athena. Spune-i ce vrea să-i ofere Cross De Lena şi întreab-o dacă are de gînd să accepte.

– A dispărut în week-end-ul trecut, spuse Deere.

– S-a întors, îl liniști Stuart. Adesea i se întîmplă să dispară în week-end.

Apăsă pe tastele telefonului.

Nu schimbară decît cîteva cuvinte. Stuart închise telefonul și zîmbi.

– Spune că nu a primit o astfel de ofertă. Și chiar dacă ar primi-o, tot nu s-ar întoarce la lucru. Puțin îi pasă de carieră. Tăcu o clipă, apoi adăugă admirativ: Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Skannet. Un bărbat care reușește să sperie o actriță în așa hal, încît s-o determine să renunțe la carieră nu poate să nu aibă anumite calități.

– Deci e limpede, vorbi Marrion. Ne-am recuperat pierderile dintr-o situație disperată. Oricum, mare păcat. Athena era, într-adevăr, o actriță de excepție.

Andrew Pollard primise instrucțiuni. În primul rînd, trebuia să-l informeze pe Bantz despre intențiile lui Cross De Lena în privința Athenei. În al doilea rînd, trebuia să-și retragă oamenii care-l urmăreau pe Skannet. În al treilea rînd, trebuia să meargă la Skannet și să-i facă o propunere.

Skannet îl pofti pe Pollard în apartamentul său de la hotelul Beverly Hills, îmbrăcat în flanelă de corp și mirosind a colonie.

– Tocmai m-am bărbierit, spuse el. Acest hotel are mai multe parfumuri de baie decît un bordel.

– Parcă trebuia să nu mai fii în oraș, îi spuse Pollard cu reproș.

Skannet îl bătu pe spate.

– Știu, dar mîine plec. Mai am de rezolvat unele treburi.

Cu altă ocazie, bucuria răutăcioasă și torsul masiv al lui Skannet l-ar fi speriat pe Pollard, acum însă, că era implicat și Cross, nu-i inspirau decît compătimire. Trebuia însă să rămînă cu ochii în patru.

– Athena nu-i surprinsă că n-ai plecat, spuse el. Are impresia că studioul nu te înțelege, însă ea, da. Așa că vrea să te întîlnească personal. Crede că între patru ochi ați putea cădea la învoială.

Văzînd roșeața bruscă din obrazul lui Skannet, Pollard își dădu seama că Cross avusese dreptate. Boz continua să fie îndrăgostit de Athena, așa că avea să înghită momeala.

Brusc, Boz Skannet deveni circumspect.

– Nu prea e stilul ei. Nu poate să mă vadă în ochi, deși n-o condamn. Rîse. Doar are nevoie de mutrișoara ei frumoasă.

– Vrea să-ți facă o ofertă serioasă, continuă Pollard. O rentă viageră. Dacă vrei, chiar și o cotă din cîștigurile ei pentru tot restul vieții. Dorește însă să discute cu tine personal și în secret. Fiindcă mai vrea un lucru.

– Știu ce vrea, interveni Skannet.

Pe chipul lui se așternu o expresie bizară. Pollard o mai văzuse pe fața violatorilor, care își recunoșteau vinovăția cu un amestec de regret și nostalgie.

– La ora şapte, spuse Pollard. Doi dintre oamenii mei vor veni să te ia şi să te ducă la locul de întîlnire. Vor rămîne lîngă ea ca gărzi de corp. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei, amîndoi înarmaţi. Aşa că nu care cumva să faci prostii.

Skannet zîmbi.

– Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el.

– Bine, încuviinţă Pollard şi plecă.

Cînd uşa se închise în urma lui, Boz ridică braţul drept în sus, într-un gest victorios. O va revedea pe Athena, păzită doar de doi detectivi particulari cretini. Va avea şi dovada că ea propusese întîlnirea, deci el nu încălcase ordinul judecătorului.

Tot restul zilei se gîndi la întîlnire. Pentru el era, într-adevăr, o surpriză şi, pe măsură ce se gîndea, ajungea la concluzia că Athena îşi va folosi farmecele trupeşti ca să-l convingă să accepte tîrgul. Păstrase imaginea clară a trupului ei. Pielea albă, pîntecele rotund, sînii cu sfîrcuri trandafirii, ochii atît de verzi, de parcă erau o altă sursă de lumină, buzele calde şi delicate, răsuflarea, părul strălucitor ca soarele, care în întunericul nopţii căpăta reflexe de bronz. O clipă simţi cum îl năpădeşte iubirea de altădată, iubirea pentru inteligenţa şi curajul ei, pe care el le transformase în spaimă. Apoi, pentru prima oară de la şaisprezece ani, începu să se mîngîie. Mintea lui evoca imagini clare ale Athenei, îndemnîndu-l să continue, pînă cînd se eliberă. În acel unic moment se simţi fericit şi îndrăgostit de ea.

Brusc, reveni la realitate. Îl cuprinse un sentiment de ruşine şi de umilinţă. O detesta din nou. Deodată îi încolţi convingerea că era o capcană. Ce ştia, de fapt, despre acest individ, Pollard? Skannet se îmbrăcă grăbit şi studie cartea de vizită lăsată de Pollard. Agenţia se afla la numai douăzeci de minute de mers cu maşina faţă de hotel. Ieşi alergînd din hotel şi un funcţionar îi aduse maşina.

De cum intră în Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean, rămase surprins de dimensiunile şi opulenţa instituţiei. Se duse la biroul de recepţie, unde spuse pentru ce venise. Un paznic înarmat îl conduse pînă în biroul lui Pollard. Skannet observă că pereţii erau împodobiţi cu medalii primite de la Departamentul de Poliţie Los Angeles, Asociaţia de Ajutorare a Celor Lipsiţi de Adăpost şi alte organizaţii, inclusiv Cercetaşii Americii. Printre ele exista chiar şi un premiu cinematografic.

Andrew Pollard îl privi surprins şi uşor îngrijorat. Skannet se grăbi să-l liniştească.

– Voiam să te anunţ că voi merge la întîlnire cu maşina mea, spuse el. Oamenii dumitale pot veni împreună cu mine, ca să-mi dea indicaţii.

Pollard ridică din umeri. Asta nu mai era treaba lui. El făcuse ceea ce i se ceruse să facă.

– Foarte bine, încuviinţă Pollard. Dar ai fi putut să-mi telefonezi.

Skannet îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Bineînțeles, dar am vrut să văd cu ochii mei unde lucrezi. În plus, vreau s-o sun pe Athena, ca să mă asigur că treaba e cinstită. Mă gîndeam că, poate, vrei s-o chemi dumneata. Ar putea refuza să vorbească cu mine.

– Sigur, acceptă amabil Pollard.

Ridică receptorul. Nu știa ce se întîmplă și, în adîncul sufletului, spera că Skannet va renunța la întîlnire, iar el nu va fi amestecat în ceea ce plănuia să facă Cross. În același timp, era convins că Athena va refuza să vorbească direct cu Boz.

Formă numărul și o ceru pe Athena. Puse în funcțiune difuzorul, ca Skannet să poată auzi convorbirea. Secretara Athenei îi spuse că domnișoara Aquitane era plecată și că urma să se întoarcă abia a doua zi. Puse receptorul în furcă și se uită la Skannet cu o sprînceană ridicată. Skannet părea fericit.

Și chiar era. Avusese dreptate. Athena intenționa să-și folosească trupul ca să încheie tîrgul. Plănuia să-și petreacă noaptea împreună cu el. Obrazul lui roșcovan căpătă o nuanță ca de bronz în clipa în care sîngele îi năvăli în creier, o dată cu amintirea tinereții lor, cînd Athena îl iubea așa cum o iubea și el.

La ora șapte în aceeași seară, cînd Lia Vazzi sosi la hotel împreună cu unul dintre oamenii lui, Skannet îl aștepta gata de plecare. Se îmbrăcase curat, ca un adolescent. Purta blugi de un albastru închis, o cămașă de doc bleu-pal și un bluzon alb de sport. Se bărbierise cu grijă și își pieptănase părul blond, dîndu-l pe spate. Pielea lui roșcovană părea mai palidă, dînd chipului o expresie mai blîndă. Lia Vazzi și însoțitorul său îi arătară lui Skannet legitimațiile false, cu antetul Agenției de Pază și Protecție Pacific Ocean.

Cei doi nu-l impresionară pe Skannet. Doi țărănoi din care unul părea mexican după accent. Nu-i vor crea probleme. Agențiile particulare de pază erau o mare tîmpenie, ce fel de protecție îi puteau oferi Athenei?

– Am înțeles că vrei să mergi cu mașina dumitale, i se adresă Vazzi lui Skannet. Eu voi veni cu dumneata, iar prietenul meu ne va urma cu mașina noastră. Ai ceva împotrivă?

– Nu, răspunse Skannet.

Cînd coborîră din ascensor în holul hotelului, îi opri Jim Losey. Detectivul așteptase pe o banchetă lîngă șemineu și-i interceptă dintr-o simplă presimțire. Rămăsese prin preajmă ca să poată fi cu ochii pe Skannet, pentru orice eventualitate. Le prezentă celor trei legitimația.

Skannet se uită la ea și întrebă:

– Ce dracu' vrei?

– Cine sînt cei doi bărbați care te însoțesc? întrebă Jim Losey.

– Nu-i treaba ta! i-o întoarse Skannet.

Vazzi și însoțitorul său rămaseră tăcuți, Losey îi privea cu atenție.

– Vreau să discut ceva cu tine între patru ochi, spuse Losey. Skannet îl dădu deoparte, dar Losey îl prinse de braţ. Amîndoi erau solizi. Skannet se zbătu cu disperare.

– Acuzaţiile împotriva mea au fost retrase, îi strigă el furios lui Losey. Nu sînt obligat să discut cu tine. Şi dacă nu-ţi iei mîna de pe mine, îţi rup oasele.

Losey îi dădu drumul din strînsoare. Nu era intimidat, dar mintea lui lucra cu repeziciune. Prezenţa celor doi bărbaţi alături de Skannet i se părea bizară, ceva se întîmpla. Se dădu deoparte, dar veni pe urma lor pînă sub arcadele hotelului, unde erau aduse maşinile clienţilor. Îl urmări pe Skannet cum urcă în maşina personală, împreună cu Lia Vazzi. Celălalt bărbat parcă intrase în pămînt. Losey îi remarcă absenţa şi aşteptă să vadă dacă din parcare mai ieşea încă o maşină, dar nu trecu nici una.

Nu avea rost să pornească după ei şi nici să dea în urmărire maşina lui Skannet. Chibzui dacă să-i relateze sau nu incidentul lui Skippy Deere, dar decise să n-o facă. Un lucru era sigur, dacă Skannet mai făcea o prostie, avea să regrete amarnic insultele de astăzi.

Drumul era lung. Skannet nu înceta să protesteze, să pună întrebări, ba chiar ameninţă că va face cale întoarsă. Dar Lia Vazzi îl linişti. Lui Skannet i se spusese că locul de întîlnire era o cabană de vînătoare a Athenei, situată în munţii Sierra Nevada, în care cei trei urma să rămînă pînă a doua zi. Athena insistase că ţinea ca întîlnirea să rămînă secretă şi că va rezolva problema, astfel încît toată lumea să fie mulţumită. Skannet nu-şi dădea seama ce însemna acest lucru. Ce-ar fi putut face Athena ca să topească ura crescută între ei în ultimii zece ani? Oare era chiar atît de proastă, încît să-şi închipuie că o noapte de dragoste şi un teanc de bani îl vor îndupleca? Îl credea chiar atît de dobitoc? Întotdeauna îi admirase inteligenţa, dar poate că şi ea era la fel ca toate actriţele înfumurate de la Hollywood, care îşi închipuiau că puteau cumpăra orice cu trupul şi cu banii lor. Cu toate acestea, imaginea frumuseţii ei îl obseda. În sfîrşit, după atîţia ani Athena îi va zîmbi, îl va fermeca, i se va supune. Indiferent ce se întîmpla, în noaptea aceea avea să-i aparţină.

Pe Lia Vazzi nu-l îngrijorau ameninţările lui Skannet că se va întoarce din drum. Ştia că în spatele lor veneau trei maşini de escortă şi primise instrucţiuni. În ultimă instanţă, putea, pur şi simplu, să-l lichideze. Totodată, instrucţiunile precizau că Skannet nu trebuia bruscat cu nici un chip pînă în momentul morţii.

Intrară pe poarta deschisă şi Skannet rămase surprins de dimensiunile cabanei de vînătoare. Arăta ca un mic hotel. Coborî din maşină şi-şi dezmorţi braţele şi picioarele. Pe toată lungimea cabanei erau parcate cinci-şase maşini, şi Skannet avu o clipă de nedumerire.

Vazzi îl conduse pînă la uşă, pe care o deschise. În acelaşi moment, Skannet auzi mai multe maşini trăgînd pe alee. Întoarse capul, închipuindu-şi că sosise Athena. Văzu trei automobile care tocmai parcau, apoi din fiecare coborîră cîte doi bărbaţi. Lia îl conduse pe intrarea principală, pînă în salonul unde se găsea un şemineu uriaş. Acolo, stînd pe canapea, îl aştepta un om pe care nu-l întîlnise niciodată. Era Cross De Lena.

Totul se petrecu foarte rapid.

– Unde-i Athena? întrebă furios Skannet.

Atunci doi bărbaţi îl înşfăcară de braţe, alţi doi îi lipiră pistoalele de tîmplă, iar aparent inofensivul Lia Vazzi îi puse piedică, aşa încît Skannet se prăbuşi pe podea.

– Dacă nu faci exact ceea ce ţi se spune, vei muri, îi spuse Vazzi. Nu te mai zbate. Stai liniştit. Alt bărbat îi prinse gleznele cu cătuşe, apoi îl ridicară în picioare, cu faţa către Cross. Pe Skannet îl surprinse cît se simţea de neputincios chiar şi după ce-i eliberară braţele. Ca şi cum cătuşele de la picioare l-ar fi secat de puteri. Îşi repezi braţul, măcar să-i poată trage un pumn ticălosului, dar Vazzi se feri, iar Skannet făcu un mic salt înainte, fără a reuşi să-l atingă. Vazzi îl privi liniştit şi dispreţuitor. Ştim că eşti violent, spuse el, dar a sosit vremea să-ţi foloseşti şi creierul. De data asta, forţa nu-ţi slujeşte la nimic.

Skannet îi urmă sfatul. Mintea îi lucra cu înfrigurare. Dacă ceilalţi ar fi vrut să-l ucidă, ar fi făcut-o pînă atunci. Era o manevră de intimidare, ca să-l oblige să accepte ceva. Foarte bine, va accepta. Iar pe viitor îşi va lua măsuri de precauţie. De un lucru era sigur. Athena nu avea nici un amestec în toată povestea. Fără să-i mai acorde vreo atenţie lui Vazzi, se întoarse către omul care şedea pe canapea.

– Tu cine dracu' eşti? întrebă el.

– Îţi cer să faci cîteva lucruri, după care te poţi urca la volan şi poţi pleca acasă, vorbi acesta.

– Iar dacă refuz, mă veţi tortura, nu-i aşa? rîse Skannet.

Începea să creadă că cei de la studio recurgeau la o scenă hollywoodiană de două parale, vreun film de prost gust produs de ei.

– Nu, răspunse simplu Cross. Nici vorbă de tortură. Nimeni nu se va atinge de tine. Vreau să iei loc la masa aceea şi să scrii patru scrisori. Una către Studiourile LoddStone, prin care să promiţi că niciodată nu te vei mai apropia de platourile lor. Una către Athena Aquitane, ca să-ţi ceri scuze pentru ce i-ai făcut şi să juri că în viaţa ta n-ai să-i mai ieşi în cale. Una către poliţie, prin care să declari că ai cumpărat acid cu gînd să-l foloseşti într-un nou atac la adresa soţiei tale, şi ultima pentru mine, în care îmi vei destăinui secretul pe care îl deţii despre soţia ta. Asta-i tot. Skannet făcu un salt nesigur către Cross, dar unul dintre bărbaţi îl îmbrînci, aşa că se prăbuşi pe canapea, în faţa lui Cross. Nu-l atingeţi, ordonă acesta cu asprime.

Sprijindu-se în braţe, Skannet se ridică din nou în picioare.

Cross îi făcu semn către un birou pe care se găsea un teanc de coli.

– Unde-i Athena? întrebă Skannet.

– Nu-i aici, răspunse Cross. Toată lumea să iasă, în afară de Lia, ceru el. Ceilalţi bărbaţi părăsiră încăperea. Du-te şi aşază-te la birou, îi spuse lui Skannet. Acesta făcu ce i se ceruse. Vreau să discut cu tine foarte serios, continuă Cross. Nu te mai strădui să faci pe durul. Ascultă ce-ţi spun. Lasă prostiile. Ai mîinile libere şi asta îţi poate da impresia că încă eşti puternic. Nu vreau decît să scrii scrisorile, apoi eşti liber.

– Du-te dracului! îl repezi dispreţuitor Skannet.

Cross se întoarse către Vazzi şi rosti:

– N-are rost să pierdem timpul. Ucide-l.

Cross nu ridicase nici o clipă tonul, şi totuşi, calmul lui avea ceva înfricoşător. În acel moment pe Skannet îl năpădi o spaimă cum nu mai trăise din copilărie. Pentru prima oară înţelese ce era cu bărbaţii aceia din cabană şi că toţi erau împotriva lui. Lia Vazzi nu schiţase nici o mişcare.

– Bine, acceptă Skannet. Fac ce-mi spui.

Luă o coală de hîrtie şi începu să scrie. Viclean, scrise scrisorile cu mîna stîngă; ca orice bun atlet, se putea folosi aproape la fel de bine de ambele mîini. Cross veni în spatele lui şi privi peste umăr. Ruşinat de clipa lui de laşitate, Skannet îşi propti bine tălpile în podea. Încrezător în puterea lui de a-şi coordona gesturile, îşi trecu fulgerător stiloul în mîna dreaptă şi ţîşni în picioare, cu gînd să înfigă stiloul în obrazul lui Cross şi sperînd să i-l înfigă în ochi. Sări ca un arc, repezindu-şi braţul şi încordîndu-şi torsul, dar îl surprinse uşurinţa cu care Cross se feri din calea lui. Deşi avea picioarele legate, Skannet încercă să se mişte.

Cross îl privi liniştit şi spuse:

– Fiecare are dreptul la o singură încercare. La fel şi tu. Acum pune jos stiloul şi dă-mi foile.

Skannet se supuse. Cross studie scrisorile şi spuse:

– Nu mi-ai dezvăluit secretul.

– Nu vreau să-l aştern pe hîrtie. Dă-l afară pe tipul de colo, arătă el către Vazzi, şi am să-ţi spun.

Cross îi înmînă scrisorile lui Lia.

– Ocupă-te de ele, ordonă el. Vazzi ieşi din cameră. Bine, i se adresă el lui Skannet. Şi-acum, să auzim marele secret.

Cînd ieşi din cabana de vînătoare, Vazzi parcurse în fugă cei o sută de metri pînă la căsuţa unde fusesea instalat Leonard Sossa. Acesta îl aştepta. Se uită la cele două foi de hîrtie şi spuse dezgustat:

– E scris cu stînga. Nu pot imita scrierea cu mîna stîngă. Cross ştie bine asta.

– Mai uită-te o dată, îl îndemnă Vazzi. Individul a încercat să-l înjunghie pe Cross cu mîna dreaptă.

Sossa cercetă din nou paginile.

– Da, întări el. Tipul nu-i stîngaci. Pur şi simplu, încearcă să vă tragă clapa.

Vazzi luă foile şi se înapoie la cabana de vînătoare, ducîndu-se în bibliotecă. După expresia de pe chipul lui Cross, înţelese că ceva nu era în ordine. Pe faţa lui Cross se citea nedumerirea, în timp ce Skannet stătea lungit pe canapea, cu picioarele pe braţul acesteia şi zîmbea încîntat, cu ochii în tavan.

– Scrisorile nu sînt bune, îl anunţă Vazzi. Le-a scris cu mîna stîngă, iar specialistul spune că nu e stîngaci.

Cross se întoarse către Skannet.

– Cred că eşti prea tare pentru mine. Nu te pot speria, nu te pot sili să faci ce vreau eu, aşa că renunţ.

Skannet se ridică de pe canapea şi i se adresă răutăcios lui Cross:

– Dar ceea ce ţi-am spus e adevărat. Toată lumea se îndrăgosteşte de Athena, dar nimeni n-o cunoaşte aşa cum o cunosc eu.

– N-o cunoşti, îl contrazise netulburat Cross. Şi nu mă cunoşti nici pe mine.

Se duse la uşă şi făcu un semn cu mîna. În cameră intrară patru bărbaţi. Atunci Cross se întoarse către Lia.

– Ştii ce vreau. Dacă nu face ce trebuie, scapă de el.

Părăsi încăperea.

Lia Vazzi răsuflă vădit uşurat. Îl admira pe Cross, i se supusese cu dragă inimă în toţi aceşti ani, dar Cross era prea răbdător. E drept că marii Doni sicilieni aveau darul răbdării, totuşi ştiau cînd să se oprească. Vazzi se temea că Cross De Lena avea o oarecare toleranţă americănească, ceea ce avea să-i îngreuneze ascensiunea la putere. Vazzi se răsuci spre Skannet şi spuse cu glas mieros:

– Şi acum, între noi doi. Apoi se adresă celor patru bărbaţi: Legaţi-i mîinile, dar cu blîndeţe. Nu-l bruscaţi. Cei patru se năpustiră asupra lui Skannet. Unul dintre ei scoase o pereche de cătuşe şi într-o clipă Skannet deveni complet inofensiv. Vazzi îl sili să îngenuncheze pe podea, iar ceilalţi îl forţară să rămînă pe loc. Comedia s-a sfîrşit, îi spuse Vazzi lui Skannet. Trupul lui vînjos părea relaxat, tonul devenise conversaţional. Vei scrie scrisorile cu mîna dreaptă. Eşti liber să refuzi. Unul dintre bărbaţi scoase un revolver uriaş şi o cutie cu gloanţe, pe care i le întinse lui Lia. Acesta încărcă revolverul, arătîndu-i lui Skannet gloanţele unul cîte unul. Se duse la fereastră şi trase în direcţia pădurii, pînă cînd goli încărcătorul. Apoi se înapoie lîngă Skannet şi vîrî în revolver un singur glonţ. După ce răsuci butoiaşul, apăsă ţeava armei sub nasul lui Skannet. Nu ştiu exact unde e glonţul, spuse Lia. Nu ştii nici tu. Dacă refuzi şi acum să scrii scrisorile, apăs pe trăgaci. Aşadar, da sau nu? Skannet se uită în ochii lui Lia, fără să răspundă. Lia apăsă pe trăgaci. Se

auzi clinchetul unui lăcaș gol. Lia dădu din cap aprobator. Ai toată admirația mea, îi spuse el lui Skannet. Privi în interiorul butoiașului și puse un glonț în primul lăcaș. Se duse la fereastră și apăsă pe trăgaci. Detunătura făcu să se cutremure pereții. Lia se înapoie la masă, luă din cutie un alt glonț și-l puse în încărcător, învîrtind butoiașul. Mai încercăm o dată, spuse Lia.

Lipi revolverul sub bărbia lui Skannet. De data aceasta, Skannet avu o tresărire de teamă.

– Cheamă-ți șeful înapoi, îi ceru Skannet. Aș mai putea să-i spun cîteva lucruri.

– Nu, răspunse Lia. S-a terminat cu prostiile. Acum răspunde, da sau nu?

Skannet se uita în ochii lui Lia și citi în ei, nu amenințare, ci compătimire și regret.

– Bine, acceptă Skannet. Scriu.

Imediat fu ridicat în picioare și așezat la masa de scris. Vazzi se instală pe canapea, în timp ce Skannet așternea scrisorile. Apoi luă foile din fața lui Boz și se duse cu ele la căsuța lui Sossa.

– Acum e în regulă? întrebă el.

– Perfect, răspunse Sossa.

Vazzi se înapoie la cabana de vînătoare și-i dădu raportul lui Cross. Apoi intră în biblioteca și-i spuse lui Skannet:

– Asta a fost tot. De îndată ce sînt gata, te duc cu mașina înapoi la Los Angeles.

Apoi îl conduse pe Cross pînă la mașină.

– Știi ce ai de făcut, îi spuse Cross. Așteaptă pînă dimineață, ca să ajung eu la Vegas.

– Nu-ți face griji, răspunse Vazzi. Nu credeam că vom reuși. Ce bestie! Își dădu seama că pe Cross îl frămînta ceva. Ce ți-a spus în lipsa mea? întrebă Vazzi. Ceva ce ar trebui să știu și eu?

Cross îi răspunse furios și amărît cum Vazzi nu-l văzuse niciodată.

– Ar fi trebuit să-l ucid pe loc. Să-mi asum riscul. Detest cînd cineva face atîta pe deșteptul.

– Ei, asta e, spuse Vazzi. Acum s-a terminat.

Îl urmări pe Cross cum ieșea pe poartă la volanul mașinii. Era una dintre rarele ocazii din ultimii zece ani cînd îi era dor de Sicilia. În Sicilia bărbații nu-și pierdeau niciodată mințile pentru secretul unei femei. În Sicilia nu s-ar fi făcut niciodată atîta tevatură. Skannet ar fi înotat de mult pe fundul oceanului.

La ivirea zorilor, în fața cabanei de vînătoare trase o furgonetă închisă.

Lia Vazzi luă de la Leonard Sossa scrisoarea falsificată în care se vorbea de sinucidere, apoi îl conduse pe acesta la mașina care urma să-l ducă înapoi în canionul Topanga. Vazzi făcu curățenie în căsuță și arse scrisorile lui Skannet,

ştergînd orice urmă care ar fi putut trăda că acolo locuise cineva. Cît timp rămăsese în căsuţă, Leonard Sossa nu dăduse ochii nici cu Cross, nici cu Skannet.

După aceea Lia Vazzi se pregăti de execuţia lui Boz Skannet.

În această operaţiune erau implicaţi şase oameni. Aceştia îl legaseră la ochi pe Skannet şi-i puseseră căluş în gură, apoi îl suiseră în furgonetă. Doi oameni urcaseră alături de el. Skannet era complet neputincios, legat de mîini şi de picioare. Un alt bărbat conducea maşina, în timp ce un al patrulea se aşezase lîngă şofer, cu arma în mînă. Al cincilea era la volanul maşinii lui Skannet. Lia Vazzi şi cel de al şaselea om se găseau în maşina din faţă.

Lia Vazzi urmări cum soarele se ridica încet dintre umbrele muntelui. Convoiul parcurse vreo nouăzeci de kilometri, apoi coti pe un drum lăturalnic care se pierdea în inima pădurii.

În cele din urmă, convoiul se opri. Vazzi indică exact cum trebuia parcată maşina lui Skannet. Apoi ordonă ca acesta să fie coborît din furgonetă. Skannet nu opuse nici o rezistenţă. Părea împăcat cu soarta. „În sfîrşit a înţeles", îşi spuse Vazzi.

Vazzi luă funia din maşină. Măsură cu atenţie lungimea şi agăţă unul din capete de o ramură a unui copac din apropiere. Doi bărbaţi îl ţinură drept pe Skannet, ca Vazzi să-i poată petrece laţul în jurul gîtului. Vazzi luă cele două pagini ale falsei scrisori de adio lucrate de Leonard Sossa şi le strecură în buzunarul hainei lui Skannet.

Fură necesari patru oameni ca să-l suie pe Skannet pe furgonetă, apoi Lia Vazzi făcu semn şoferului. Furgoneta demară brusc de sub picioarele lui Skannet şi trupul acestuia începu să se legene în aer. Trosnetul gîtului frînt trimise ecouri în toată pădurea. Vazzi verifică dacă Skannet murise, apoi îi scoase căţuşele. Ceilalţi oameni îi luară căluşul din gură şi legătura de la ochi. La gură avea mici zgîrieturi, dar după cîteva zile în pădure ele nu vor mai conta. Vazzi cercetă braţele şi picioarele cadavrului, căutînd urme de violenţă. Existau urme uşoare, care însă nu aveau să fie concludente. Era mulţumit. Nu ştia ce va ieşi pînă la urmă din toată povestea, dar tot ce ordonase Cross fusese adus la îndeplinire.

Două zile mai tîrziu, în urma unui telefon anonim, şeriful comitatului descoperi trupul lui Skannet. Se văzu nevoit să alunge un urs cafeniu cam curios, care zgîlţîia frînghia ca să legene cadavrul. Cînd sosiră la faţa locului, medicul legist şi asistenţii săi găsiră pielea cadavrului intrată în putrefacţie şi mîncată de insecte.

CARTEA A ŞASEA

O moarte la Hollywood

Capitolul 10

Zece funduri goale de femeie se ridicară simultan ca să salute ochiul clipitor al camerei de filmat. Deşi filmul era încă la început, Dita Tommey dădea probe de filmare în studioul unde se turna Messalina, căutînd o dublură pentru fundul Athenei Aquitane.

Athena refuza să apară dezbrăcată, adică să-şi arate sînii şi fesele, modestie uimitoare pentru o celebritate, totuşi nu una fatală. Dita urma, pur şi simplu, s-o substituie cu sînii şi fesele altor actriţe, care dădeau probă în faţa ei.

Bineînţeles, le oferise scene întregi, cu dialoguri, nu le-ar fi înjosit cerîndu-le doar să pozeze ca pentru filme pornografice. Dar elementul culminant era scena de dragoste, cînd, rostogolindu-se în pat, femeia trebuia să-şi îndrepte fesele goale spre camera de filmat. Coregraful scenei respective lucra mişcările şi rostogolirile împreună cu actorul principal, Steve Stallings.

Bobby Bantz şi Skippy Deere urmăreau şi ei probele, alături de Dita Tommey. Pe platou nu mai era decît strict echipa de filmare. Tommey nu avea nimic împotrivă ca Deere să fie de faţă, dar ce dracu' căuta Bobby Bantz? O clipă se gîndise să-i interzică să rămînă pe platou, dar, dacă se renunţa la filmul Messalina, atunci ea s-ar fi găsit într-o poziţie foarte vulnerabilă. Aşa, putea apela oricînd la bunăvoinţa lui.

– De fapt, ce căutăm? întrebă nerăbdător Bantz.

Coregraful scenei de dragoste, un tînăr pe nume Willis, care era şi şeful trupei de balet din Los Angeles, răspunse vesel:

– Cel mai frumos fund din lume. Dar trebuie să aibă şi muşchi buni. Fără porcării, nu vrem să se vadă despicătura sexului.

– Corect, încuviinţă Bantz. Fără porcării.

– Dar cu sînii cum rămîne? întrebă Deere.

– Nu trebuie să salte, declară coregraful.

– Sînii se vizionează mîine, anunţă Tommey. Nici o femeie nu are sîni sau fund perfect, poate cu excepţia Athenei, care refuză să şi le arate.

– Tu ar trebui să ştii, Dita, interveni cu subînţeles Bantz.

Tommey uită de poziţia vulnerabilă în care se afla.

– Iar tu, Bobby, eşti tipul cretinului absolut, dacă asta căutăm. Athena a refuzat să se culce cu tine, iar tu ai presupus că-i lesbiană.

– Bine, bine, bătu în retragere Bantz. Acum am de dat o groază de telefoane.

– Şi eu, îi ţinu isonul Deere.

– Nu vă cred, băieţi, declară Tommey.

– Dita, o rugă Deere, fii şi tu înţelegătoare. Ce distracţii crezi că avem, Bobby şi cu mine? Sîntem prea ocupaţi ca să jucăm golf. Vizionarea de filme e munca noastră. Nu avem timp să mergem la teatru sau la operă. Abia dacă reuşim să ne procurăm cîte o oră de distracţie pe zi, după ce stăm cu familiile. Ce poţi face într-o singură oră zilnic? Te regulezi. E distracţia care te solicită cel mai puţin.

– Mamă, Skippy, ia uită-te aici! exclamă Bantz. E cel mai frumos fund pe care l-am văzut vreodată.

Deere încuviinţă din cap, în culmea admiraţiei.

– Bobby are dreptate, Dita, asta-i fata noastră. Noteaz-o.

Tommey încuviinţă şi ea din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Iisuse, dar voi doi sînteţi idioţi de-a binelea. E un fund de negresă.

– Noteaz-o, oricum, insistă exuberant Deere.

– Da, încuviinţă şi Bantz. O sclavă etiopiană pentru Mesalina. Dar de ce dracu' dă probă?

Dita Tommey îi studia intrigată pe cei doi bărbaţi. În faţa ei se găseau doi dintre cei mai puternici oameni din industria filmului, fiecare primind sute de telefoane, şi ei se purtau ca nişte adolescenţi în aşteptarea primului orgasm.

– Cînd difuzăm anunţuri pentru probe de film nu avem voie să menţionăm că ne trebuie doar funduri albe, răspunse ea răbdătoare.

– Vreau s-o cunosc pe fata asta, declară Bantz.

– Şi eu, se grăbi să adauge Deere.

Discuţia fu întreruptă de apariţia pe platou a lui Melo Stuart. Impresarul zîmbea victorios.

– Ne putem întoarce toţi la lucru, anunţă el. Athena reia filmările. Soţul ei, Boz Skannet, s-a spînzurat. S-a zis cu Boz Skannet.

Spunînd acestea, bătu din palme, la fel cum făceau membrii echipei de filmare de fiecare dată cînd un actor îşi termina rolul dintr-un film. Skippy şi Bobby începură şi ei să aplaude. Dita îi ţintui pe toţi trei cu o privire plină de dezgust.

– Eli vă cheamă imediat pe amîndoi, spuse Melo. Pe tine nu, Dita, surîse el în chip de scuză. Va fi doar o discuţie de afaceri, fără decizii de ordin creator.

Bărbaţii părăsiră studioul.

După plecarea lor, Dita Tommey o chemă la ea pe fata cu pricina. Era foarte frumoasă, cu pielea mai curînd neagră decît ciocolatie, şi avea o vioiciune nestăpînită, pe care Dita o ghici ca ţinînd de firea ei, nu improvizată cu talent actoricesc.

– Îţi dau rolul sclavei etiopiene a Messalinei, o anunţă Dita. Vei avea o replică în dialog, dar, în principal, îţi vom filma fundul. Din păcate, ca s-o dublăm pe domnişoara Aquitane avem nevoie de un fund alb, iar al tău e prea închis la culoare, altfel i-ai fura filmul. Îi zîmbi prietenos. Falene Fant, un nume potrivit pentru ecran.

– N-are a face, răspunse fata. Vă mulţumesc. Şi pentru compliment, şi pentru rol.

– Încă ceva, adăugă Dita. Producătorul nostru, Skippy Deere, e de părere că ai cel mai frumos fund din lume. La fel şi domnul Bantz, preşedintele şi şeful de producţie al studioului. Vor lua legătura cu tine.

Falene Fant zîmbi răutăcios.

– Şi dumneavoastră ce ziceţi? întrebă ea.

Dita Tommey ridică din umeri.

– Pe mine nu mă interesează fundurile, aşa cum îi interesează pe bărbaţi. Cred însă că eşti o fată încîntătoare şi o actriţă foarte bună. Îndeajuns de bună ca să poţi primi mai mult de o replică în acest film. Dacă vii la mine acasă diseară, putem discuta despre cariera ta. Te invit la masă.

În aceeaşi seară, după ce Dita Tommey şi Falene Fant petrecură două ore în pat, Dita pregăti cina şi discutară despre cariera fetei.

– A fost plăcut, spuse Dita. Cred însă că pe viitor e cazul să rămînem doar prietene şi să trecem noaptea aceasta sub tăcere.

– Desigur, se învoi Falene. Dar toată lumea ştie că eşti lesbiană. Din pricină că fundul meu e negru? rîse ea, arătîndu-şi toţi dinţii.

Dita nu luă în seamă cuvîntul lesbiană. Era o obrăznicie intenţionată, Falene o gîndise ca o revanşă pentru aşa-zisa ei respingere.

– E un fund nemaipomenit, fie el negru, alb, verde sau galben, replică Dita. Dar eşti cu adevărat talentată. Dacă te voi distribui în continuare în filmele mele, talentul tău nu se va pune în valoare. Eu nu pot face filme decît o dată la doi ani. Trebuie să-ţi găseşti şi altceva de lucru. Majoritatea regizorilor sînt bărbaţi şi cînd distribuie o fată ca tine, speră de fiecare dată s-o aibă şi la pat. Dacă te vor crede lesbiană, s-ar putea uita după alte fete.

– La ce-mi trebuie regizori, dacă am un producător şi un director de studio? întrebă veselă Falene.

– Îi ai, încuviinţă Dita. Ei îţi pot netezi calea, însă regizorul te poate abandona pe podeaua cabinei de montaj. Sau te poate filma în aşa fel, încît să arăţi şi să te auzi ca dracu'.

Falene clătină din cap cu tristeţe.

– Trebuie să mă culc cu Bobby Bantz, cu Skippy Deere şi deja m-am culcat cu tine. E absolut necesar?

O privi cu ochi mari şi inocenţi.

În acel moment, Dita simţi pentru ea o sinceră afecţiune. Iată o fată care nu încerca să facă pe indignata.

– M-am simţit foarte bine în astă-seară, spuse ea. Ai fost exact aşa cum trebuie.

– De fapt, niciodată n-am înţeles de ce se face atîta tapaj pe tema sexului, spuse Falene. Pentru mine nu-i mare lucru. Nu consum droguri, nu beau peste măsură. Trebuie să mă distrez şi eu puţin.

– Bravo, încuviinţă Dita. Acum să vorbim despre Deere şi Bantz. Deere e un pion mai important şi am să-ţi spun de ce. Deere e îndrăgostit de propria-i persoană şi-i plac femeile. El te va ajuta cu adevărat. Îţi va găsi un rol bun, e suficient de inteligent ca să-şi dea seama că ai talent. Bantz nu ţine la nimeni, în afară de Eli Marrion. În plus, nu are gust şi nici ochi ca să descopere talentul. Bantz îţi va semna un contract cu studioul, după care va uita de tine. Aşa face şi cu soţia lui, ca să-i închidă gura. Îi dă o mulţime de roluri, plătite gras, dar nici unul de calitate. Dacă Skippy Deere te va plăcea, va face ceva concret pentru cariera ta.

– Sună puţin cam cinic, spuse Falene.

Dita o bătu uşor pe braţ.

– Lasă prostiile. Sînt lesbiană, dar sînt şi femeie. În plus, cunosc actorii. Fie ei bărbaţi sau femei, sînt în stare de orice, numai să avanseze în carieră. Toţi jucăm pe mize mari. Vrei să munceşti cu program de la nouă la cinci în Oklahoma sau să devii vedetă a ecranului şi să locuieşti la Malibu? Am citit pe foaia ta de înscriere că ai douăzeci şi trei de ani. Cu cîţi te-ai culcat pînă acum?

– Te pun la socoteală şi pe tine? întrebă Falene. Poate cincizeci. Dar numai din distracţie, adăugă ea, scuzîndu-se în glumă.

– Prin urmare, nu va fi un şoc să mai accepţi cîţiva, replică Dita. Şi, cine ştie, poate te vei distra şi de data asta.

– Ştii, îndrăzni Falene, n-aş face-o dacă n-aş fi încredinţată că într-o zi voi deveni vedetă.

– Bineînțeles, întări Dita. Nimeni n-ar face-o.

Falene rîse.

– Dar tu? întrebă ea.

– Eu n-am avut de ales, explică Dita. Am reușit numai datorită talentului meu fără egal.

– Biata de tine, o căină Falene.

În clădirea Studiourilor LoddStone, Bobby Bantz, Skippy Deere și Melo Stuart se întîlniră cu Eli Marrion în biroul acestuia din urmă. Bantz era furios la culme.

– Cretin nenorocit! Ne bagă în sperieți pe toți și pe urmă se omoară.

– Melo, înțeleg că clienta ta se întoarce la lucru, i se adresă Marrion lui Stuart.

– Desigur, încuviință Melo.

– Mai are și alte pretenții, e nevoie de noi metode de convingere? întrebă Marrion pe un ton ucigător de liniștit. Pentru prima oară Melo Stuart își dădu seama că Marrion fierbea de mînie.

– Nu, răspunse el. Poate începe filmările chiar mîine.

– Foarte bine, se bucură Deere. S-ar putea să ne încadrăm totuși în buget.

– Vreau să faceți liniște și să mă ascultați cu toții, spuse Marrion.

Bruscheța lui, nemaiîntîlnită pînă atunci, îi reduse pe toți la tăcere.

Marrion vorbi pe tonul lui coborît și agreabil dintotdeauna, dar supărarea lui era vizibilă.

– Skippy, cui îi pasă dacă filmul se încadrează în buget? Nu mai e proprietatea noastră. Am intrat în panică, am comis o greșeală prostească. Toți sîntem vinovați. Filmul nu ne mai aparține nouă, ci unui străin.

Skippy încercă să-l întrerupă.

– LoddStone va cîștiga o avere din distribuirea filmului. În plus, obținem o cotă din profituri. Nu-i o afacere chiar atît de proastă.

– Dar De Lena cîștigă mai mult decît noi, interveni Bantz. Nu-i cinstit.

– E vorba că De Lena nu a făcut nimic ca să ne rezolve problema, spuse Marrion. Nu se poate să nu existe un temei legal în baza căruia să ne recăpătăm dreptul de proprietate asupra filmului.

– Așa e, întări Bantz. Dracu' să-l ia pe De Lena. Să-l dăm în judecată.

– Îl amenințăm cu tribunalul, apoi încheiem un tîrg cu el, spuse Marrion. Îi înapoiem banii și-i oferim zece la sută din venitul brut rotunjit.

Deere rîse.

– Eli, Molly Flanders nu-i va îngădui să-ți accepte oferta.

– Vom negocia direct cu De Lena, spuse Marrion. Cred că voi reuşi să-l conving. Tăcu o clipă. I-am telefonat de îndată ce am primit vestea. Va veni în curînd la noi. Ştiţi bine că are o anumită reputaţie, iar sinuciderea lui Skannet i-a picat cum nu se poate mai bine. Nu cred că-i va conveni vîlva stîrnită în jurul unui proces.

În apartamentul său de pe terasa hotelului Xanadu, Cross De Lena citea relatările din presă despre moartea lui Skannet. Totul se derulase perfect. Era un caz clar de sinucidere, cele două scrisori de adio nu lăsau nici o îndoială. Experţii grafologi nu aveau nici o şansă să descopere falsul. Boz Skannet nu lăsase prea multă corespondenţă, iar Leonard Sossa era prea priceput. Căţuşele în care fuseseră prinse încheieturile lui Skannet nu fuseseră prea strînse şi nu lăsaseră urme. Lia Vazzi era profesionist.

Primul telefon primit de Cross era chiar cel aşteptat. Giorgio Clericuzio îl convoca la reşedinţa Familiei din Quogue. Cross nu-şi făcuse nici o clipă iluzii că clanul Clericuzio nu-i va descoperi isprava.

Al doilea telefon veni din partea lui Eli Marrion, care-l ruga să vină la Los Angeles, dar fără avocată. Cross îi promise că va veni. Însă înainte de a porni către Las Vegas o sună pe Molly Flanders şi-i spuse că Marrion îi telefonase. Avocata îşi ieşi din fire.

– Vin să te iau de la aeroport şi mergem împreună. Unui director de studio nu-i dai nici bună-ziua decît în prezenţa avocatului.

Din clipa în care intrară în Studiourile LoddStone, apoi în biroul lui Marrion, înţeleseră că era vorba de ceva grav. Cei patru bărbaţi care-i aşteptau aveau figurile grave şi crunte ale unor persoane pregătite să recurgă la forţă.

– Am decis să-mi aduc şi avocata, i se adresă Cross lui Marrion. Sper că nu ai nimic împotrivă.

– Cum doreşti, replică Marrion. Nu voiam decît să te scutesc de o eventuală situaţie penibilă.

– Asta ar fi culmea! interveni supărată Molly Flanders, cu o expresie îndîrjită. Vrei să-ţi recapeţi filmul, însă contractul e beton.

– Ai dreptate, confirmă Marrion. Dar vom apela la corectitudinea lui Cross. El n-a mişcat un deget ca să ne rezolve problema, în timp ce Studioul LoddStone a investit din belşug timp, bani şi talent, fără de care realizarea acestui film nu ar fi fost posibilă. Cross îşi va recăpăta banii. Va primi zece la sută din profitul brut rotunjit, iar rotunjirile vor fi făcute cu generozitate. Nu va risca nimic.

– Deja a supravieţuit riscului, replică Molly. Oferta voastră e jignitoare.

– Atunci vom fi nevoiți să mergem la tribunal, declară Marrion. Cross, sînt convins că și ție îți este la fel de neplăcut.

Îi zîmbi lui Cross. Un zîmbet amabil, care dădea chipului său de gorilă un aer angelic.

Molly era în culmea furiei.

– Eli, tu te duci la tribunal și dai declarații de douăzeci de ori pe an, pentru că de fiecare dată umbli cu tertipuri. Se întoarse către Cross. Hai să mergem.

Dar Cross știa că nu-și putea permite să ajungă în instanță. Faptul că la scurt timp după ce achiziționase filmul survenise moartea atît de oportună a lui Skannet va îndrepta suspiciunile asupra lui. Se vor face cercetări despre relațiile lui, va fi analizat în fel și chip, va deveni o figură prea cunoscută, ceea ce Don nu ar fi îngăduit cu nici un preț. Fără îndoială că Marrion își dădea seama de toate aceste lucruri.

– Să rămînem, îi spuse Cross lui Molly. Apoi se întoarse către Marrion, Bantz, Skippy Deere și Melo Stuart. Dacă la hotelul meu vine cineva care joacă la risc și cîștigă, eu îi plătesc întreaga sumă. Nu doar cît a mizat. Exact invers decît procedați dumneavoastră, domnilor. De ce nu reveniți asupra propunerii?

– Aici vorbim despre afaceri, nu despre jocuri de noroc, replică disprețuitor Bantz.

– Așa poți cîștiga zece milioane de dolari de pe urma investiției dumitale, interveni împăciuitor Melo Stuart. E un tîrg cinstit, fără doar și poate.

– Și încă fără să ridici un deget, adăugă Bantz.

Numai Skippy Deere părea să fie de partea lui.

– Cross, meriți mai mult. Dar ceea ce-ți oferă ei e de preferat unui proces, pe care riști să-l pierzi. Acceptă, și cu prima ocazie vom face afaceri amîndoi, fără studio. Îți promit că vei primi o cotă cinstită.

Cross știa că era important să nu pară că amenință. Zîmbi resemnat.

– Poate că toți aveți dreptate, spuse el. Vreau să rămîn în acest gen de afaceri și să păstrez relații bune cu toată lumea, iar un profit de zece milioane nu-i rău pentru început. Molly, ocupă-te de acte. Acum trebuie să prind avionul, așa că vă rog să mă scuzați.

Ieși din sala de conferințe, urmat de Molly.

– Putem cîștiga procesul, îi spuse Molly.

– Nu vreau să ajung la tribunal, îi explică Cross. Înțele-ge-te cu ei.

Molly îl studie cu luare-aminte, apoi spuse:

– Bine, dar voi obține mai mult de zece la sută.

A doua zi, cînd Cross sosi la reședința Familiei din Quogue, îl așteptau Don Domenico Clericuzio, fiii lui, Giorgio, Vincent și Petie, și nepotul Dante. Luară

masa în grădină, un prînz compus din mezeluri şi brînzeturi italiene reci, un castron enorm cu salată şi pîine italienească, lungă şi crocantă. Pe masă se găsea castronelul cu brînză rasă pentru Don. În timp ce mîncau, Don i se adresă pe un ton degajat:

– Croccifixio, am auzit că ai intrat în industria filmului.

Făcu o pauză, ca să soarbă din vinul roşu. Apoi luă o lingură de parmezan italian ras.

– Da, confirmă Cross.

– E adevărat că ai investit o parte din procentele tale din Xanadu ca să finanţezi un film?

– Am acest drept, răspunse Cross. În definitiv, sînt Bruglione al vostru pe Coasta de Vest, rîse el.

– Bine zis, Bruglione, interveni Dante.

Don îi aruncă nepotului său o privire dezaprobatoare.

– Te-ai implicat într-o afacere foarte serioasă, fără avizul Familiei. Nu ai avut nevoie de sfatul nostru. Iar lucrul cel mai important, ai executat o operaţiune violentă, care ar putea avea grave consecinţe oficiale. În astfel de situaţii, regula noastră este clară: ori ceri consimţămîntul Familiei, ori procedezi după capul tău şi suporţi consecinţele.

– Pe deasupra, ai folosit posesiuni ale Familiei, adăugă cu asprime Giorgio. Cabana de vînătoare din Sierra Nevada. Te-ai servit de Lia Vazzi, de Leonard Sossa şi de Pollard, cu Agenţia lui de Pază şi Protecţie. E drept că sînt oamenii noştri de pe Coasta de Vest, însă totodată sînt şi proprietatea Familiei. Din fericire, totul s-a desfăşurat fără incidente, dar dacă s-ar fi întîmplat altfel? Atunci am fi fost expuşi cu toţii.

– Ştie toate aceste lucruri, interveni nerăbdător Don Clericuzio. Întrebarea e de ce a procedat aşa. Nepoate, cu ani în urmă ai cerut să nu participi la o operaţiune necesară, pe care urma s-o execute cîţiva oameni de-ai noştri. Ţi-am îndeplinit rugămintea, deşi aveam nevoie de tine. Acum faci acelaşi lucru pentru propriile tale interese. Niciodată nu ţi-a stat în fire să procedezi astfel.

Cross înţelese că Don era de partea lui. Ştia că nu putea spune adevărul, şi anume că se lăsase sedus de frumuseţea Athenei; n-ar fi fost o explicaţie raţională, ci mai curînd insultătoare. Poate chiar fatală. Ce putea fi mai grav decît că atracţia faţă de o femeie străină cîntărise mai greu decît fidelitatea faţa de Familia Clericuzio? Vorbi, alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

– M-am gîndit că am prilejul să fac bani buni, spuse el. Că mi se oferă şansa de a iniţia un nou gen de afaceri. Pentru mine şi pentru Familie. O afacere prin care s-ar putea spăla bani. Dar a trebuit să acţionez rapid. Bineînţeles

că nu am intenționat să vă ascund faptele, dovadă că m-am folosit de posesiunile Familiei, după cum știți. Voiam să vin la voi numai o dată ce se termina totul.

Don zîmbi și îl întrebă cu blîndețe:

– Și s-a terminat?

Cross intui imediat că Don cunoștea toată povestea.

– Mai e ceva, spuse Cross și le explică noua înțelegere la care ajunsese cu Marrion. Spre surprinderea lui, Don începu să rîdă cu poftă.

– Ai procedat exact așa cum trebuie, îl lăudă el. Un proces putea însemna un dezastru. Lasă-i să-și aibă și ei victoria lor. Dar ticăloși mai sînt! Bine că ne-am ținut mereu departe de astfel de afaceri. Tăcu o clipă. Cel puțin, ai cîștigat zece milioane. O sumă frumușică.

– Nu, răspunse Cross. Cinci pentru mine și cinci pentru Familie, se înțelege de la sine. Nu cred că ar trebui să ne lăsăm descurajați așa ușor. Am unele planuri, dar Familia trebuie să mă susțină.

– Atunci e cazul să discutăm alte procente, spuse Giorgio.

„E la fel ca Bantz, se gîndi Cross. Mereu încearcă să stoarcă mai mult."

– Mai întîi prindeți iepurele și abia după aceea îl împărțim, interveni iritat Don. Ai binecuvîntarea Familiei. Atenție însă. Înainte de orice inițiativă importantă, te sfătuiești cu noi. M-ai înțeles, nepoate?

– Da, răspunse Cross.

Plecă de la Quogue cu sentimentul că i se luase o piatră de pe inimă. Don își arătase afecțiunea.

Deși trecut de optzeci de ani, Don Domenico Clericuzio continua să-și conducă imperiul. O lume creată cu mari strădanii și care-l costase scump, așadar, simțea că-i aparține.

La o vîrstă venerabilă, cînd majoritatea bărbaților sînt obsedați de păcatele inevitabile comise în viață, de regrete pentru visele spulberate și chiar de îndoieli pentru justețea propriilor acțiuni, Don se considera la fel de virtuos, ca și pe vremea cînd avea doar paisprezece ani.

Don Clericuzio era strict în principii și în judecăți. Dumnezeu crease o lume plină de primejdii, pe care omenirea o făcuse și mai periculoasă. Lumea lui Dumnezeu era o închisoare în care omul trebuia să-și cîștige pîinea cea de toate zilele și în care semenii lui erau fiare ca și el, carnivore și necruțătoare. Don Clericuzio se simțea mîndru că îi ocrotise pe cei dragi, ferindu-i de primejdii pe tot parcursul vieții sale.

Era mulțumit că la vîrsta lui înaintată încă avea voința de a-și condamna dușmanii la moarte. Bineînțeles că îi ierta, doar era creștin și avea o capelă chiar la el acasă. Dar îi ierta așa cum iartă Dumnezeu pe toți robii săi, adică condamnîndu-i la inevitabilă pieire.

În lumea creată de el, Don Clericuzio era venerat. Familia, miile de locuitori ai Enclavei Bronx, Brugliones, care guvernau teritorii şi-i încredinţau lui banii, îl rugau să intervină ori de cîte ori intrau în conflict cu societatea oficială. Ştiau că Don era un om drept. Că la vreme de nevoie, de boală sau la orice alt necaz puteau merge la el, iar el le alina durerea. Aşa că îl iubeau.

Don ştia că iubirea, oricît de profundă, nu era un sentiment pe care să te bizui. Iubirea nu însemna neapărat recunoştinţă, supunere sau armonie într-o lume plină de vicisitudini. Nimeni nu înţelegea mai bine acest lucru decît Don Clericuzio. Ca cineva să inspire iubire adevărată, trebuia să inspire şi teamă. Iubirea singură era întotdeauna demnă de dispreţ, ea nu însemna nimic dacă nu implica în egală măsură încredere şi supunere. La ce i-ar fi servit iubirea dacă nu i-ar fi confirmat puterea?

Întrucît răspundea de viaţa celorlalţi, Don era sursa bunăstării lor şi nu se putea abate de la îndatoririle sale. Trebuia să fie strict în judecata lui. Dacă cineva îl trăda, dacă prejudicia cumva integritatea lumii sale, omul acela trebuia pedepsit şi ţinut în frîu, chiar dacă acest lucru însemna condamnarea la moarte. Nu exista nici o scuză, nici o circumstanţă atenuantă, nici un apel la clemenţă. Ceea ce era de făcut, trebuia făcut. Fiul său Giorgio îi spusese o dată că era arhaic. Dar accepta că nici nu se putea altfel.

Acum avea multe lucruri la care să se gîndească. În ultimii douăzeci şi cinci de ani trecuţi de la războiul cu Familia Santadio, făcuse planuri bune. Fusese un clarvăzător, viclean, brutal la nevoie şi îndurător atunci cînd nu risca nimic. Acum Familia Clericuzio era la apogeul puterii, aparent ferită de orice atac. Curînd avea să dispară în ţesătura legală a societăţii şi să devină invulnerabilă.

Dar Don Domenico nu supravieţuise atîta timp printr-un optimism lipsit de perspectivă. Putea descoperi buruiana cea rea înainte ca aceasta să răsară din pămînt. Acum marea primejdie era internă, ascensiunea lui Dante, maturizarea lui într-un mod nu tocmai satisfăcător pentru Don.

Apoi era Cross, îmbogăţit datorită moştenirii lăsate de Gronevelt şi care, iată, făcuse un pas important, fără oblăduirea Familiei. Tînărul începuse atît de strălucit, devenind aproape un profesionist, la fel ca tatăl lui, Pippi. Mai tîrziu, la operaţiunea Virginio Ballazzo făcuse nazuri. Şi, după ce, dată fiind inima lui bună, Familia îl scutise de îndatoririle care-i reveneau, iată că revenise la aceleaşi îndeletniciri şi îl executase pe acel Skannet, pentru propriul său profit. Fără aprobarea nemijlocită a lui Don. Totuşi, pentru faptul că trecea cu vederea astfel de abateri, Don Clericuzio îşi găsea o scuză în rarele lui momente de sentimentalism. Cross încerca să evadeze dintr-o lume şi să pătrundă în alta. Deşi asemenea acţiuni sădeau sau puteau sădi sămînţa trădării, Don Clericuzio

înțelegea. Cu toate acestea, o alianță între Pippi și Cross putea reprezenta o amenințare la adresa Familiei. De asemenea, Don remarcase ura lui Dante împotriva celor doi De Lena. Pippi era prea inteligent ca să nu-și dea și el seama, or Pippi era un om periculos. Trebuia să fie cu ochii pe el, în ciuda faptului că Pippi își dovedise de atîtea ori fidelitatea.

Îngăduința lui Don se datora afecțiunii pe care le-o purta lui Cross și lui Pippi, vechiul și credinciosul lui soldat, fiul surorii lui. La urma urmei, în vinele lor curgea sîngele familiei Clericuzio. Mai curînd îl îngrijora pericolul pe care îl reprezenta pentru Familie celălalt nepot, Dante.

Don Clericuzio se purtase întotdeauna cu Dante ca un bunic devotat și iubitor. Fuseseră foarte apropiați, pînă cînd băiatul atinsese vîrsta de zece ani, după care bătrînul încercase o vagă dezamăgire. Don descoperise la copil anumite însușiri care-l nelinișteau.

La zece ani, Dante era un copil vesel, cu un umor viclean. Era un bun gimnast, foarte stăpîn pe propriul trup. Îi plăcea mult să stea de vorbă, îndeosebi cu bunicul său, și avea discuții lungi și tainice cu mama lui, Rose Marie. După această vîrstă, devenise răutăcios și crud. Se bătea cu băieții de seama lui, dînd dovadă de o violență ieșită din comun. Hărțuia fără milă fetele, cu un amestec de inocență și perversitate totodată amuzant și înfricoșător. Tortura animalele mici – lucru nu neapărat semnificativ la un copil mic, Don știa acest lucru foarte bine – dar o dată încercase să înece un băiat mai mic decît el în bazinul de înot al școlii. În cele din urmă, devenise neascultător, chiar și față de bunicul lui.

Nu că Don ar fi judecat prea aspru aceste lucruri. În definitiv, copiii erau niște mici animale, era necesar ca educația să le fie impusă cu forța în creiere și pe spinare. Existaseră copii ca Dante care cu timpul deveniseră niște sfinți. Ceea ce-l neliniștea pe Don era locvacitatea lui Dante, nesfîrșitele discuții ale băiatului cu mama lui și, mai presus de orice, micile lui acte de nesupunere față de însuși Don.

Totodată, poate că Don, care punea mare preț pe capriciile firii, era tulburat și de faptul că la vîrsta de cincisprezece ani Dante încetase să mai crească. Se oprise la înălțimea de un metru șaizeci. Familia ceruse sfatul doctorilor, care opinaseră că, în cel mai bun caz, Dante avea să mai crească încă șapte-opt centimetri, fără a atinge înălțimea caracteristică familiei Clericuzio, un metru optzeci. Don considera că statura pitică a lui Dante era un semn primejdios, la fel cum gîndea și despre gemeni. Bătrînul susținea că, deși nașterea era un miracol binecuvîntat, gemenii reprezentau o exagerare a naturii. În Enclava Bronx existase cîndva un slujitor al clanului care devenise tatăl unor tripleți; îngrozit, Don îi cumpărase o băcănie în Portland, Oregon, unde omul ducea o viață îndestulată, dar izolată. Don era superstițios și în privința stîngacilor și

bîlbîiţilor. Orice s-ar zice, aceste particularităţi nu erau semn bun. Dante era stîngaci din naştere.

Dar toate acestea la un loc nu l-ar fi făcut pe Don circumspect faţă de nepotul lui şi nici nu i-ar fi diminuat afecţiunea pe care i-o purta; toţi cei de un sînge cu el erau excepţii de la regulă. Însă pe măsură ce creştea, Dante se îndepărta tot mai mult de idealurile de viitor ale bătrînului.

La vîrsta de şaisprezece ani, Dante abandonase şcoala şi imediat îşi vîrîse nasul în afacerile Familiei. Lucrase în restaurantele lui Vincent. Era un chelner simpatic şi cîştiga bacşişuri grase, datorită faptului că era expeditiv şi plin de duh. Cînd se plictisise de această ocupaţie, lucrase două luni în biroul lui Giorgio de pe Wall Street, dar nu-i plăcuse deloc munca, pentru care nu avea nici o chemare, în pofida strădaniilor susţinute ale lui Giorgio de a-l învăţa complexităţile averii pe hîrtie. În cele din urmă, se mutase la compania de construcţii a lui Petie. Îi plăcea să lucreze cu oamenii din Enclavă. Se mîndrea cu trupul lui, care devenea din ce în ce mai musculos. Dar în urma acestor experienţe preluase, într-o oarecare măsură, unele trăsături ale celor trei unchi, fapt remarcat cu satisfacţie de Don. Dante era direct ca Vincent, detaşat ca Giorgio şi feroce ca Petie. Undeva în cursul acestei evoluţii îşi conturase propria personalitate, adevărata lui fire: vicleană, şireată, nesinceră, dar cu un simţ al umorului care putea fi încîntător. Tot atunci începuse să poarte berete renascentiste.

Beretele – nimeni nu ştia de unde şi le procură – erau confecţionate din fibre colorate şi strălucitoare; unele erau rotunde, altele dreptunghiulare şi i se potriveau pe cap ca turnate. Beretele îl făceau să pară mai înalt, mai frumos şi mai simpatic. În parte, pentru că erau caraghioase şi dezarmante, echilibrîndu-i cumva asimetria feţei. Beretele îl prindeau de minune. Îi ascundeau părul negru ca smoala şi sîrmos ca al tuturor celor din familia Clericuzio.

Într-o zi, cînd se aflau în biroul în care fotografia lui Silvio continua să ocupe un loc de onoare, Dante îl întrebase pe bunicul său:

– Cum a murit?

– Într-un accident, răspunsese scurt Don.

– A fost fiul dumitale preferat, aşa-i? insistase Dante.

Pe Don îl surprinsese întrebarea. Dante avea numai cincisprezece ani.

– De ce crezi asta? întrebase el.

– Pentru că e mort, răspunsese Dante cu un rînjet viclean.

Lui Don îi trebuise cîteva momente pînă să înţeleagă că acest copil necopt îndrăznise să facă o astfel de glumă.

Don ştia şi că Dante îi scotocea prin biroul din casă cînd el era la masă. Faptul nu-l deranja, copiii erau întotdeauna curioşi faţă de cei vîrstnici, iar Don

nu păstra nimic scris care să cuprindă vreun fel de informaţii. Într-un colţ al minţii păstra o tablă uriaşă pe care erau înscrise toate informaţiile necesare, inclusiv toate păcatele şi virtuţile celor apropiaţi.

Dar pe măsură ce devenea tot mai circumspect în privinţa lui Dante, Don îi arăta tot mai multă afecţiune, asigurîndu-l pe băiat că va fi unul dintre moştenitorii Imperiului Familiei. Reproşurile şi dojanele erau sarcina unchilor lui Dante, în primul rînd a lui Giorgio.

În cele din urmă, exasperat de posibilitatea ca Dante să se retragă într-o societate legală, Don îi dăduse permisiunea să se pregătească pentru a deveni Ciocan.

Don îşi auzi fiica, pe Rose Marie, chemîndu-l la masă în bucătărie, unde mîncau cînd nu erau decît ei doi acasă. Se duse în bucătărie, se aşeză pe scaun în faţa uriaşului castron colorat, cu fidea gătită cu roşii şi busuioc proaspăt din grădină. Ea îi puse dinainte castronelul de argint cu brînză rasă, de un galben intens, care lăsa să i se ghicească dulceaţa şi savoarea. Rose Marie veni şi se aşeză în faţa lui. Era veselă şi bine dispusă, iar bătrînul fu încîntat de veselia ei. În seara aceea avea să fie scutit de crizele ei îngrozitoare. Acum fiica lui arăta la fel cum fusese înainte de războiul cu Familia Santadio.

Ce tragedie se petrecuse atunci, fusese una dintre puţinele greşeli făcute în viaţa lui, o greşeală care dovedea că o victorie nu era întotdeauna o victorie. Dar cine ar fi crezut că Rose Marie va rămîne pentru totdeauna văduvă? Îndrăgostiţii se îndrăgosteau din nou, fusese convingerea lui dintotdeauna. În acel moment Don simţi un val de afecţiune pentru fiica lui. Ea va ierta micile păcate ale lui Dante. Rose Marie se aplecă şi mîngîie cu afecţiune creştetul încărunţit al lui Don.

El luă o lingură plină de brînză rasă, simţindu-i savoarea iute pe gingii. Sorbi din vin şi o urmări cu privirea pe Rose Marie, care tăia o pulpă de miel. Ea îi puse în farfurie trei cartofi rumeniţi şi crocanţi, lucind de grăsime. Mintea lui frămîntată îşi regăsi limpezimea. Cine era mai presus de el?

Se simţea atît de bine, încît se lăsă convins de Rose Marie să se uite împreună la televizorul din sufragerie, pentru a doua oară în acea săptămînă.

După patru ore de filme de groază, se întoarse spre Rose Marie:

– Oare e posibil să trăieşti într-o astfel de lume, în care fiecare face ce vrea? Nimeni nu-i pedepsit de Dumnezeu sau de oameni, nimeni nu trebuie să-şi cîştige existenţa în mod cinstit? Există asemenea femei, care se conduc după capriciile lor? Oare bărbaţii sînt chiar atît de slabi, încît cedează în faţa unei dorinţe neînsemnate, a unui ideal mărunt de fericire? Unde sînt soţii cinstiţi

care muncesc pentru o pîine, care se gîndesc cum să-şi apere mai bine copiii de vitregiile sorţii şi de cruzimile lumii? Unde sînt cei care înţeleg că bucata lor de brînză, paharul lor de vin şi căldura căminului sînt adevărata răsplată la sfîrşitul unei zile? Cine sînt oamenii aceştia care tînjesc după o fericire tainică? Ce zarvă fac din viaţă, ce tragedii scornesc din nimic! Don îşi bătu uşor fiica pe cap şi făcu un semn dispreţuitor către ecranul televizorului, adăugînd: N-au decît să înoate pe fundul oceanului. Apoi îi dădu un ultim sfat: Fiecare om este răspunzător de faptele lui.

În aceeaşi noapte, singur în dormitorul lui, Don ieşi pe terasă. Casele din împrejurimi erau toate luminate strălucitor; auzea vîjîitul mingilor de tenis pe teren şi vedea jucătorii sub reflectoare. Nici un copil nu se juca afară la ora aceea tîrzie. Văzu paznicii de la poartă şi din jurul casei.

Chibzui ce măsuri trebuia să ia ca să împiedice o viitoare tragedie. Simţi cum îl copleşeşte iubirea pentru fiica lui şi pentru nepot, acesta era sentimentul care-l răsplătea la bătrîneţe. Pur şi simplu, trebuia să-i ocrotească pe cît îi stătea în puteri. De ce oare se gîndea întotdeauna la tragedii? Rezolvase toate problemele cu care se confruntase în viaţă, aşa că avea s-o rezolve şi pe aceasta.

Totuşi, în mintea lui se conturau planuri după planuri. Se gîndi la senatorul Wavven. Timp de patru ani îi dăduse milioane de dolari ca să determine promulgarea legislaţiei de legalizare a jocurilor de noroc. Dar senatorul era un om alunecos. Păcat că Gronevelt nu mai era printre cei vii; Cross şi Giorgio nu aveau îndemînarea necesară ca să insiste pe lîngă el. Poate că imperiul jocurilor de noroc nu va intra în legalitate niciodată.

Apoi se gîndi la vechiul său prieten, David Redfellow, care acum locuia confortabil la Roma. Poate că sosise momentul să-l readucă în sînul Familiei. Cross nu avea decît să se arate îngăduitor faţă de asociaţii lui din Hollywood. În definitiv, era tînăr. Nu ştia că un singur semn de slăbiciune putea fi fatal. Don decise să-l cheme pe David Redfellow de la Roma, ca să rezolve cumva afacerea cu studioul.

Capitolul 11

La o săptămînă după moartea lui Boz Skannet, Cross primi prin Claudia o invitaţie la cină în casa Athenei Aquitane din Malibu.

Cross luă avionul de la Vegas la Los Angeles, închirie o maşină şi sosi la poarta păzită a Coloniei Malibu la ora la care soarele începea să se cufunde în ocean. Nu mai era necesară o pază specială, deşi aceeaşi secretară din casa de oaspeţi îi verifică identitatea şi-i anunţă sosirea apăsînd pe butonul soneriei. Cross parcurse pe jos grădina lungă, pînă la casa de pe plajă. Aceeaşi menajeră sud-americană, micuţă de statură, îl conduse pînă în salonul verde-albăstrui, lîngă care păreau să se spargă valurile Oceanului Pacific.

Athena îl aştepta, mai frumoasă decît şi-o amintea. Îmbrăcată într-o bluză verde şi pantaloni de casă, părea că se contopeşte cu ceaţa care plutea peste oceanul din spatele ei. Cross nu-şi putea lua ochii de la ea. Athena îi strînse mîna, fără să-l sărute pe obraz, după obiceiul de la Hollywood. Băuturile erau deja pregătite, şi Athena îi oferi unul din pahare. Era apă Evian cu suc de lămîie. Se aşezară în fotoliile încăpătoare, de culoarea mentei, cu faţa spre ocean. Soarele care asfinţea risipea monezi de aur în toată încăperea.

Cross era atît de conştient de frumuseţea ei, încît trebui să-şi plece capul ca să evite s-o privească. Părul auriu, pielea albă ca laptele, felul în care îşi odihnea trupul lung în fotoliu. Cîteva monezi aurii căzură în ochii ei, cu scînteieri de o clipă. Cross simţi o dorinţă nestăvilită s-o atingă, să fie mai aproape de ea, s-o posede.

Athena părea să nu observe sentimentele pe care le trezea. Sorbi din băutură şi spuse încet:

– Voiam să-ţi mulţumesc că mă păstrezi în lumea filmului.

Sunetul vocii ei adînci vraja care-l împresura pe Cross. Nu era nici pătimaş, nici chemător. Dar era atît de catifelat, atît de regesc prin siguranţa lui, şi totuşi atît de cald, încît Cross nu dorea decît s-o asculte în continuare. „Iisuse, îşi

spuse el, ce-i asta?“ Îi era ruşine de puterea Athenei asupra lui. Fără să-şi ridice fruntea, murmură:

– Am crezut că te voi putea aduce înapoi la lucru, făcînd apel la lăcomia ta.

– Printre multele mele cusururi nu se numără şi lăcomia, spuse Athena. Întoarse privirea de la ocean, ca să se poată uita drept în ochii lui. Claudia mi-a spus că studioul a revocat înţelegerea după ce soţul meu s-a sinucis. A trebuit să le cedezi filmul şi să te mulţumeşti doar cu o cotă din profit.

Cross se strădui să rămînă impasibil. Spera să se elibereze de tot ce simţea pentru ea.

– Probabil că nu mă pricep la afaceri, spuse el.

Dorea să-i lase impresia că era ineficient.

– Contractul a fost întocmit de Molly Flanders, spuse Athena. Nu există avocat ca ea. Nu trebuia să cedezi.

Cross ridică din umeri.

– E o chestiune de politică. Intenţionez să intru definitiv în industria filmului şi n-am vrut să-mi fac duşmani atît de puternici ca Studiourile LoddStone.

– Te-aş putea ajuta, se oferi Athena. Aş putea refuza să reiau filmările.

Cross simţi un fior de încîntare la gîndul că Athena ar fi fost în stare de un astfel de gest. Cîntări oferta. Studioul tot ar fi putut să-l dea în judecată. În plus, nu suporta ideea de a se îndatora faţă de Athena. Apoi îi fulgeră prin minte că, dacă Athena era frumoasă, asta nu însemna că nu era şi inteligentă.

– De ce ai face-o? întrebă tînărul.

Athena se ridică din fotoliu şi se apropie de fereastra uriaşă. Plaja era o umbră cenuşie, soarele dispăruse la orizont, iar oceanul reflecta lanţul muntos din spatele casei şi Pacific Coast Highway. Athena rămase cu privirea aţintită asupra oceanului negru-albăstrui, ale cărui valuri clipoceau discret la ţărm. Îi răspunse fără să se întoarcă spre el:

– De ce-aş face-o? Pur şi simplu, pentru că-l cunoşteam pe Boz Skannet mai bine decît oricine. Putea să fi lăsat şi o sută de scrisori de adio, Boz nu era omul care să se sinucidă.

Cross ridică din umeri.

– Tot mort se cheamă, spuse el.

– Aşa e, întări Athena. Se întoarse cu faţa la el, privindu-l drept în ochi. Ai cumpărat filmul şi Boz s-a sinucis exact la ţanc. Dacă l-a omorît cineva, atunci cred că tu eşti acela.

Deşi sever, chipul ei era atît de frumos, încît Cross nu reuşi să-şi stăpînească tremurul din glas, aşa cum ar fi vrut.

– De ce nu studioul? întrebă el. Marrion e unul dintre cei mai puternici oameni din ţară. De ce nu Bobby Bantz sau Skippy Deere?

Athena clătină din cap.

– Au înțeles ce le ceream. Așa cum ai înțeles și tu. N-au făcut-o, ți-au vîndut ție filmul. Puțin le pasă dacă aș fi fost ucisă după încheierea filmărilor, însă ție ți-a păsat. Am știut că mă vei ajuta, chiar și atunci cînd ai spus că nu poți. Cînd am aflat că ai cumpărat filmul, am știut exact ce vei face, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu mi-am închipuit că vei acționa atît de inteligent. Deodată se apropie de el, iar Cross se ridică din fotoliu. Athena îi prinse mîinile într-ale ei. Cross îi simțea parfumul trupului, îi simțea răsuflarea. E singurul lucru rău pe care l-am făcut în toată viața mea, spuse Athena. Să îndemn pe cineva să comită o crimă. A fost îngrozitor. M-aș fi simțit mai bine dacă o făceam cu mîna mea. Dar nu am fost în stare.

– De ce ai fost atît de convinsă că voi întreprinde ceva? o întrebă Cross.

– Claudia mi-a vorbit mult despre tine, răspunse Athena. Am înțeles cine ești, dar ea e atît de naivă, încă nu știe nimic. Te crede numai un tip dur și cu multă autoritate. Cross deveni foarte atent. Athena încerca să-l determine să-și recunoască fapta. Ceva ce el n-ar fi făcut nici înaintea unui preot, nici chiar înaintea lui Dumnezeu. Pe lîngă aceasta, felul în care mă priveai, continuă Athena. Mulți bărbați m-au privit așa. Nu sînt lipsită de modestie, știu că sînt frumoasă, asta mi s-a repetat de cînd eram copil. Întotdeauna am știut că am putere, dar niciodată nu mi-am înțeles-o cu adevărat. Nu mă încîntă peste măsură, dar mă folosesc de ea. E ceea ce se numește „dragoste".

Cross își eliberă mîinile dintr-ale ei.

– De ce te temeai atît de mult de soțul tău? Pentru că-ți putea distruge cariera?

În ochii ei se aprinse o scînteie de mînie.

– Nu din pricina carierei, răspunse ea. Și nu mi-a fost frică, deși știam că nu va ezita să mă ucidă. Am avut un motiv mai puternic. Tăcu, apoi adăugă: Îl pot obliga să-ți dea filmul înapoi. Pot refuza să continuu lucrul la filmări.

– Nu, răspunse Cross.

Athena zîmbi și spuse exuberantă:

– Atunci ne putem culca împreună. Te consider foarte atrăgător și sînt convinsă că ne vom simți bine.

Prima lui reacție fu una de mînie, la gîndul că ea își închipuia că-l putea cumpăra așa ușor. La gîndul că juca teatru, folosindu-și famecele feminine la fel cum un bărbat și-ar fi folosit forța fizică. Dar ceea ce-l deranja în primul rînd era că deslușise în tonul ei o umbră de batjocură. Își bătea joc de purtarea lui plină de respect și-i reducea iubirea sinceră la un simplu act sexual. Ca și cum i-ar fi declarat că dragostea lui față de ea era la fel de falsă ca și dragostea ei față de el.

– Am stat mult de vorbă cu Boz tot încercînd să ajung la o înțelegere cu el, răspunse cu răceală Cross. Spunea că pe vremea cînd erați căsătoriți se culca cu tine de cinci ori pe zi.

Se simți satisfăcut văzînd că o șocase.

– N-am numărat, dar o făceam destul de des, răspunse ea. Aveam optsprezece ani și îl iubeam sincer. Nu-i ciudat că pe urmă am dorit să-l văd mort? Se încruntă o clipă și spuse, ca din întîmplare: Despre ce ați mai vorbit?

Cross o privi mohorît.

–Boz mi-a destăinuit teribilul secret dintre voi doi. Pretinde că i-ai mărturisit că, atunci cînd ai fugit de acasă, ți-ai îngropat copilul în deșert.

Chipul Athenei deveni o mască, ochii ei verzi își pierdură strălucirea. Pentru prima oară în seara aceea Cross simți că femeia din fața lui nu juca teatru. Obrazul ei avea o paloare pe care nici o actriță n-o putea realiza.

– Chiar crezi că mi-am ucis copilul? șopti ea.

– Boz a declarat că așa i-ai spus tu, răspunse Cross.

– E adevărat că așa i-am spus, încuviință Athena. Acum te întreb din nou. Chiar crezi că mi-am ucis copilul?

Nimic nu este mai îngrozitor decît să condamni o femeie frumoasă. Cross știa că, dacă i-ar fi dat un răspuns cinstit, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Deodată o cuprinse blînd cu brațele.

– Ești prea frumoasă. Nici o femeie atît de frumoasă nu ar fi în stare de o asemenea faptă. Eterna adorație a bărbaților pentru frumusețea feminină, în ciuda oricăror evidențe. Nu, continuă el. Nu cred că ai făcut așa ceva.

Ea se trase într-o parte.

– Deși sînt vinovată de ce i s-a întîmplat lui Boz?

– Nu ești vinovată, o contrazise Cross. Boz și-a luat singur zilele. Athena îl privea cu luare-aminte. El îi luă mîinile într-ale lui. Chiar crezi că l-am ucis pe Boz? întrebă el.

Atunci Athena zîmbi, ca o actriță care înțelesese, în sfîrșit, cum trebuia să joace o scenă.

– Nu mai mult decît crezi tu că mi-am ucis copilul.

Zîmbiră amîndoi, fiecare îl proclamase pe celălalt nevinovat. Ea îl luă de mînă și spuse:

– Acum am să-ți pregătesc cina, pe urmă mergem în pat.

Îl conduse în bucătărie.

De cîte ori jucase această scenă? se întrebă Cross, chinuit de gelozie. Frumoasa regină interpretînd rolul gospodinei, ca o femeie obișnuită. Cross o urmări pregătind masa. Athena nu purta șorț și era extrem de pricepută. Discută cu el în timp ce tăie legumele, pregăti cina într-o crăticioară și puse

masa. Îl puse pe Cross să deschidă o sticlă de vin. Tot timpul îl lua de mînă sau îl atingea în treacăt. Remarcă privirea lui admirativă cînd masa fu gata după numai jumătate de oră.

– Unul dintre primele mele roluri a fost de bucătăreasă-şefă, aşa că am urmat cursuri de gătit, ca să fac totul cum trebuie. După cum scria un critic: „Cînd Athena Aquitane va juca la fel de bine pe cît găteşte, va fi o mare actriţă".

Mîncară în arcada bucătăriei, ca să poată privi oceanul. Mîncarea era delicioasă, carne de vită tăiată bucăţele, cu legume şi salată de verdeţuri. Pe masă mai era un platou cu brînzeturi şi pîini mici, calde, dolofane ca nişte porumbei. În încheiere, Athena servi cafea şi un desert uşor, o mică tartă cu lămîie.

– Ar fi trebuit să te faci bucătăreasă, o lăudă Cross. Vărul meu Vincent te-ar angaja oricînd în restaurantele lui.

– Oh, m-aş fi putut face orice, declară Athena cu prefăcută infatuare.

Pe toată durata mesei îl atinsese ca din întîmplare, cu gesturi erotice, ca şi cum ar fi căutat spiritul din trupul lui. Către sfîrşitul mesei, Cross nici nu mai simţea gustul mîncării. Într-un tîrziu, terminară de mîncat şi Athena îl luă de mînă, îl scoase din bucătărie şi-l conduse în dormitorul de la etajul al doilea. Gestul fusese graţios, aproape timid, se îmbujorase ca o fecioară în noaptea nunţii. Cross era uimit de arta ei actoricească.

Dormitorul se găsea la ultimul etaj al casei şi avea un mic balcon cu vedere spre ocean. Dormitorul era spaţios, iar pereţii erau acoperiţi cu picturi bizare, în culori vii, care păreau să lumineze întreaga încăpere.

Rămaseră pe balcon privind razele gălbui de lună aşternute pe nisipul plajei, celelalte case înşirate de-a lungul ţărmului din Malibu, fiecare avînd cîteva ferestre luminate. Păsări micuţe săgetau prin văzduh către ocean şi înapoi, parcă în joacă, ferindu-se să nu-şi ude penele.

Athena îşi puse mîna pe umărul lui Cross, apoi îl luă de gît şi-i apropie gura de a ei. Se sărutară mult timp, sub briza caldă bătînd dinspre ocean. Apoi Athena îl conduse în dormitor.

Se dezbrăcă repede, scoţîndu-şi bluza verde şi pantalonii. Trupul ei alb luci în penumbra razelor de lună. Era frumoasă, aşa cum şi-o imaginase. Sînii obraznici, cu sfîrcurile trandafirii, păreau de zahăr. Picioarele lungi, rotunjimea şoldurilor, părul blond dintre picioare, silueta ei nemişcată se profilau pe fundalul ceţos al oceanului.

Cross întinse braţul s-o cuprindă, trupul ei era catifelat, buzele aveau parfum de flori. Simpla bucurie de a o putea atinge era atît de mare, încît nu mai era în stare de nimic altceva. Athena începu să-l dezbrace. Cu gesturi blînde, mîngîindu-i trupul, aşa cum o mîngîia şi el. Apoi, sărutîndu-l, îl trase jos pe pat.

Cross făcu dragoste cu o pasiune cum nu mai cunoscuse pînă atunci şi nici nu-şi închipuise că există. Era atît de grăbit, încît Athena trebui să-i mîngîie obrazul ca să-l domolească. Nu se îndura să-i dea drumul din braţe nici după ce se eliberară. Rămaseră înlănţuiţi pînă cînd li se redeşteptă dorinţa. Ea se dovedi mai pătimaşă decît prima oară, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere unul cu altul, într-un fel de mărturisire. În cele din urmă, adormiră amîndoi.

Cross se trezi chiar cînd soarele începea să se ivească la linia orizontului. Pentru prima oară în viaţa lui îl durea capul. Gol, ieşi pe balcon şi se aşeză pe un scaun de paie. Urmări cum soarele se ridica încet din ocean, începîndu-şi ascensiunea pe boltă.

Era o femeie periculoasă. Asasină a propriului copil, ale cărui oase putrezeau acum în nisipul deşertului. În plus, era prea expertă în pat. I-ar fi putut aduce pierzania. În acel moment hotărî să n-o mai revadă niciodată.

Apoi îi simţi braţele înlănţuindu-i gîtul şi se întoarse s-o sărute. Era îmbrăcată într-un halat pufos de baie, cu părul prins în agrafe, care sclipeau ca giuvaerurile unei coroane.

– Du-te să faci un duş, iar eu am să-ţi pregătesc micul dejun înainte de plecare, îi spuse ea.

Îl conduse în baia dublă, în care se găseau două chiuvete, două policioare de marmură, două căzi şi două duşuri. Baia era plină de articole de toaletă bărbăteşti, aparate de ras, cremă de bărbierit, creme, perii şi piepteni.

După ce Cross termină duşul şi ieşi din nou pe terasă, Athena puse pe masă o tavă cu cornuri din aluat franţuzesc, cafea şi suc de portocale.

– Pot să-ţi pregătesc ouă cu şuncă, îi propuse ea.

– Nu e nevoie, răspunse Cross.

– Cînd ne mai vedem? întrebă Athena.

– Am foarte multă treabă la Vegas, explică Cross. Îţi telefonez săptămîna viitoare.

Athena îl cîntări din priviri.

– Adică îmi spui adio, nu-i aşa? întrebă ea. Să ştii că mi-a plăcut cu adevărat noaptea trecută.

Cross ridică din umeri.

– Te-ai achitat de o obligaţie, spuse el.

Ea îi zîmbi bine dispusă şi întrebă:

– Şi chiar cu uimitor entuziasm, nu crezi? Nu cu părere de rău.

Cross rîse.

– Nu, încuviinţă el.

Ea păru să-i citească gîndurile. Cu o seară în urmă se mînţiseră unul pe celălalt, dar dimineaţa minciunile îşi pierduseră puterea. Athena părea să ştie că

era prea frumoasă pentru ca el să-i poată acorda încredere. Şi că Cross se simţea pus în pericol de ea şi de păcatele ei mărturisite. Rămase pe gînduri şi mîncă în tăcere. Apoi îi spuse:

– Ştiu că eşti un om ocupat, dar trebuie să-ţi arăt ceva. Îmi poţi acorda această dimineaţă, ca să pleci cu un avion de după-amiază? E important. Vreau să te duc într-un loc.

Cross nu rezistă tentaţiei de a petrece cu ea ultimele ore, aşa că acceptă.

Plecară cu maşina Athenei, un Mercedes SL 300, şi o luară pe autostrada din sud, spre San Diego. Dar chiar înainte de a ajunge în oraş, Athena coti pe un drumeag îngust, care se pierdea printre munţi. După un sfert de oră ajunseră la un complex de clădiri împrejmuit cu sîrmă ghimpată. Dincolo de gard se vedeau şase blocuri de cărămidă roşie separate prin peluze verzi, dar legate între ele prin alei vopsite în azuriu. Pe una dintre pajişti un grup de vreo douăzeci de copii se jucau cu o minge de fotbal. Pe altă peluză alţi zece înălţau un zmeu. Un grup de trei-patru adulţi stăteau prin preajmă ca să-i supravegheze. Totuşi, ceva nu era în regulă. Cînd mingea de fotbal se ridică în aer, cei mai mulţi copii fugiră de ea, iar pe cealaltă peluză zmeele scăpară în înalturi, pierzîndu-se în cer.

– Ce-i aici? întrebă Cross.

Athena îl privi cu un aer rugător.

– Deocamdată te implor să vii cu mine. Mai tîrziu poţi să-mi pui şi întrebări.

Athena se apropie de poarta de la intrare şi prezentă paznicului o legitimaţie aurie. După ce trecu de poartă, se îndreptă spre clădirea cea mai mare şi-şi parcă maşina.

Înăuntru, la biroul de recepţie, Athena murmură ceva funcţionarei. Cross rămase un pas în urma ei, totuşi auzi răspunsul acesteia.

– Era prost dispusă, aşa că „am îmbrăţişat-o" în camera ei.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă Cross.

Athena nu-i răspunse. Îl luă de mînă şi-l conduse pe un coridor lung, pardosit cu dale sclipitoare, pînă în clădirea învecinată, într-un fel de dormitor comun.

Sora de la uşă le ceru să-şi spună numele. Schiţă un gest de încuviinţare, şi Athena îl duse pe Cross pe un alt coridor lung, cu multe uşi. În cele din urmă, deschise una dintre ele.

Intrară într-un dormitor drăguţ, mare şi luminos. Înăuntru se vedeau aceleaşi picturi ciudate, de culoare închisă, ca şi cele din casa Athenei, însă acestea erau risipite pe podea. Pe raftul de la perete se găsea un şir de păpuşi frumoase,

îmbrăcate în haine apretate, marca Amish. Pe jos mai erau alte desene şi picturi neterminate.

În încăpere se afla un pătuţ acoperit cu o pătură trandafirie şi mitoasă, cu perne albe, brodate cu trandafiri roşii. În pat nu era nici un copil.

Athena se duse la o cutie mare deschisă în partea superioară, cu fundul şi pereţii căptuşiţi cu un material moale, de culoare albastră. Cross privi înăuntru şi văzu fetiţa. Ea nu le dădu nici o atenţie. Umblă la mînerul capacului şi, sub ochii lui Cross, se forţă să-l închidă, aproape strivindu-se înăuntru.

Era o fetiţă de vreo zece ani, semănînd cu Athena ca două picături de apă, dar golită de emoţii, de orice expresie, cu ochii ei verzi la fel de morţi ca aceia ai unei păpuşi de porţelan. Totuşi, de fiecare dată cînd reuşea să se închidă în cutie, chipul ei strălucea de o linişte deplină. În rest, nu dădu nici un semn că le-ar fi remarcat prezenţa.

Athena se aplecă deasupra cutiei de lemn. Mînui mînerele astfel încît să poată scoate fetiţa din cutie. Copilul părea uşor ca un fulg.

Athena o ţinu în braţe ca pe un bebeluş şi se aplecă s-o sărute pe obraz, dar fetiţa se crispă şi se feri.

– Sînt eu, mămica ta, îi spuse Athena. Nu vrei să-mi dai un pupic?

Auzindu-i tonul, Cross simţi cum i se frînge inima. Era o implorare jalnică, însă fetiţa continua să se zbată cu disperare în braţele ei. În cele din urmă, Athena o aşeză încet pe podea. Fetiţa se ridică în genunchi şi imediat luă o cutie cu acuarele şi o foaie mare de desen. Începu să picteze, complet absentă la ce se petrecea în jur.

Rămas deoparte, Cross o privea pe Athena, care făcea apel la tot talentul ei actoricesc ca să realizeze o comunicare cu fetiţa. Mai întîi, îngenunche lîngă copil, ca un tovarăş de joacă plin de afecţiune, şi încercă să-şi ajute fiica să picteze, dar fetiţa nu-i acordă nici o aenţie.

Apoi Athena se ridică în picioare, devenind părintele încrezător, care-i vorbea copilului despre mersul lumii, însă fetiţa nu o luă în seamă nici de data aceasta. În continuare, Athena jucă rolul adultului care laudă desenele fetiţei. În tot acest timp fetiţa nu făcea decît să se tragă deoparte. Athena luă una din tre pensule şi încercă s-o ajute, dar cînd o văzu, fetiţa îi smulse pensula. Tot fără să scoată un cuvînt.

Într-un tîrziu Athena renunţă.

– Mă întorc mîine, scumpa mea, spuse ea. Am să te scot la plimbare şi am să-ţi aduc o cutie nouă cu acuarele. Vezi, adăugă ea, cu ochii în lacrimi, ţi s-a terminat roşul.

Încercă să-şi sărute fetiţa înainte de plecare, dar două mîini mici şi fru moase o ţinură la distanţă.

În cele din urmă, Athena se ridică şi-l scoase pe Cross din încăpere.

Athena îi dădu cheile maşinii, ca la întoarcere să conducă el pînă la Malibu. Cît dură călătoria, ea rămase cu obrazul ascuns în palme, plîngînd. Cross era atît de năucit, încît nu putea rosti o vorbă.

La coborîrea din maşină, Athena păru să-şi fi recăpătat stăpînirea de sine. Îl trase pe Cross după ea în casă, apoi se răsuci în loc, cu ochii în ochii lui.

– Acesta este copilul despre care i-am spus lui Boz că l-am îngropat în deşert. Acum mă crezi?

Pentru prima oară Cross o crezu că poate îl iubea cu adevărat.

Athena îl duse în bucătărie şi pregăti cafeaua. Se aşezară în arcadă să privească oceanul. În timp ce-şi beau cafeaua, Athena începu să vorbească. Vorbea pe un ton neutru, fără umbră de emoţie pe chip sau în glas.

– După ce l-am părăsit pe Boz, mi-am lăsat fetiţa la nişte veri îndepărtaţi, soţ şi soţie, care locuiau în San Diego. Părea un copil normal. La vremea aceea nu ştiam că suferă de autism şi poate nici nu suferea. Am lăsat-o acolo pentru că eram decisă să devin o mare actriţă. Trebuia să cîştig bani pentru amîndouă. Eram convinsă că am talent şi Dumnezeu mi-e martor că toată lumea îmi spunea cît sînt de frumoasă. Întotdeauna am fost încredinţată că atunci cînd voi deveni celebră, îmi voi putea lua fetiţa înapoi.

Aşadar, lucram la Los Angeles şi mergeam s-o văd la San Diego cît de des posibil. Pe urmă am început să mă fac cunoscută şi n-am mai reuşit s-o văd la fel de frecvent, poate doar o dată pe lună. În cele din urmă, cînd eram pregătită s-o iau acasă, m-am dus s-o vizitez în ziua în care împlinea trei ani şi i-am dus tot felul de daruri, dar Bethany părea să se fi refugiat într-o altă lume. Era total lipsită de reacţie. N-am putut să comunic cu ea pe nici o cale. Am crezut că-mi pierd minţile. M-am gîndit că poate avea o tumoare pe creier, mi-am amintit cum Boz o lăsase să cadă pe podea, poate avea leziuni pe creier şi urmările începeau să se arate abia acum. Luni la rînd am plimbat-o pe la diverşi medici, a fost supusă la diferite teste, am dus-o la specialişti care au controlat-o în fel şi chip. Apoi cineva, nu mai ţin minte dacă doctorul de la Boston sau psihiatrul de la spitalul de copii din Texas, mi-a spus că suferea de autism. Nu ştiam ce înseamnă această boală, dar îmi închipuiam că e un fel de retardare. „Nu", mi-a explicat doctorul. Autism însemna că fetiţa trăia într-o altă lume, fără să conştientizeze sau s-o intereseze prezenţa altor persoane, fără să aibă vreun sentiment faţă de ceva sau de cineva. Abia cînd am adus-o în clinica aceasta, ca s-o am mai aproape de mine, am descoperit că reacţiona la „cutia de îmbrăţişat" pe care ai văzut-o. Se părea că-i făcea bine, aşa că am lăsat-o acolo. Cross nu scotea nici un cuvînt, aşa că Athena continuă: Faptul că are autism înseamnă că nu mă va putea iubi niciodată. Dar doctorii mi-au

spus că unii bolnavi de autism sînt talentaţi, ba chiar geniali. Iar eu cred că Bethany are geniu. Nu numai la pictură. Încă ceva. Doctorii mi-au spus că după mulţi ani de eforturi susţinute, unii bolnavi de autism pot fi învăţaţi să aibă grijă de anumite obiecte, apoi de anumite persoane. Cîţiva reuşesc chiar să ducă o viaţă aproape normală. În prezent Bethany nu suportă muzica şi nici un fel de zgomot. La început nu suporta s-o ating, acum însă mă tolerează, deci starea ei s-a ameliorat.

Încă mă respinge, dar nu la fel de violent. A făcut unele progrese. Într-o vreme îmi spuneam că e pedeapsa mea pentru că am neglijat-o ca să devin celebră. Dar specialiştii declară că, deşi boala pare a fi ereditară, uneori poate fi dobîndită, însă nu se ştie ce anume o declanşează. Tot ei m-au asigurat că boala nu are nimic de a face cu faptul că Boz a lăsat-o să se lovească la cap sau că eu am părăsit-o, dar nu sînt foarte convinsă. Medicii încearcă mereu să mă asigure că nu e vina noastră, că această boală e unul dintre misterele existenţei, că poate aşa i-a fost sortit. Au insistat că nimic nu ar fi reuşit să împiedice apariţia ei şi nimic nu va putea schimba situaţia. Dar îţi repet că în adîncul sufletului refuz să cred.

Încă de cînd am descoperit primele simptome, m-am gîndit mult la această boală. Am fost nevoită să iau unele decizii dureroase. Ştiam că nu am nici o şansă s-o salvez dacă nu cîştigam mulţi bani. Aşa că am internat-o la clinică şi m-am dus s-o vizitez cel puţin o dată pe lună, în week-end, şi uneori în zilele de lucru. În cele din urmă, am devenit bogată şi celebră, pentru mine n-a mai contat nimic din lucrurile pe care le socotisem importante. Tot ce-mi doream era să fiu cu Bethany. Chiar dacă nu se întîmplau toate acestea, oricum aveam de gînd ca după Messalina să renunţ la carieră.

– De ce? întrebă Cross. Ce intenţionai să faci?

– În Franţa există o clinică de specialitate la care lucrează un doctor renumit, îi explică Athena. Voiam ca după terminarea filmului să plec acolo. Pe urmă a reapărut Boz şi am înţeles că nu va ezita să mă ucidă, situaţie în care Bethany ar fi rămas singură pe lume. De aceea am acceptat tacit să fie lichidat. Fetiţa nu mă are decît pe mine. Foarte bine, voi trăi cu acest păcat pe suflet. Făcu o pauză, apoi zîmbi spre Cross. E mai rău decît în serialele de duzină, nu-i aşa? întrebă ea cu o umbră de surîs.

Cross continua să rămînă cu privirea aţintită asupra oceanului. În lumina soarelui apa era de un albastru sclipitor. Îi veni în minte fetiţa, cu chipul ei inexpresiv, ca o mască, un chip care nu se va deschide niciodată înspre lume.

– Ce era cutia în care se ascundea? întrebă el.

Athena rîse:

– Asta-i şi speranţa mea, spuse ea. E trist, nu? O „cutie de îmbrăţişat". Mulţi copii bolnavi de autism o folosesc atunci cînd sînt deprimaţi. Ca şi cum cineva i-ar strînge în braţe, dar fără ca ei să intre în relaţii cu altă fiinţă omenească. Răsuflă adînc şi spuse: Cross, într-o bună zi voi lua locul acelei cutii. Acesta este principalul scop al vieţii mele. Singurul lucru care dă existenţei mele un sens. Nu-i aşa că-i straniu? Cei de la studio îmi spun că primesc mii de scrisori de la oameni care mă iubesc. Cînd apar în public, toţi vor să mă atingă. Bărbaţii îmi declară neîncetat că mă iubesc. Toată lumea în afară de Bethany, singura fiinţă de a cărei afecţiune am nevoie.

– Te voi ajuta pe cît îmi stă în puteri, spuse Cross.

– Atunci telefonează-mi săptămîna viitoare, îl rugă Athena. Să fim împreună cît mai mult posibil pînă cînd se termină filmările la Messalina.

– Am să-ţi telefonez, făgădui Cross. Eu nu-ţi pot dovedi că sînt nevinovat, dar te iubesc mai mult decît orice pe lume.

– Şi chiar eşti nevinovat? îl întrebă Athena.

– Da, răspunse Cross.

Acum, că ea îşi dovedise nevinovăţia, Cross nu ar fi suportat să-i destăinuie adevărul.

Se gîndi la Bethany, la chipul parcă pictat al fetiţei, la trăsăturile ei inteligente, la privirea impenetrabilă ca o oglindă: iată una dintre puţinele făpturi omeneşti complet lipsite de păcate.

Athena îl cîntărise şi ea pe Cross. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoştea, era singurul care o văzuse pe fetiţa ei după ce Bethany primise diagnosticul de autism. Athena îl pusese pe Cross la încercare.

Unul dintre marile şocuri ale vieţii ei fusese să descopere că, deşi era atît de frumoasă, de talentată (de blîndă, de generoasă, îşi spunea ea cu autoironie), cei mai buni prieteni, bărbaţii care o iubeau, rudele care o adorau, toţi se bucurau de necazurile ei.

Cînd Boz îi învineţise ochiul, deşi toţi îl etichetaseră drept un „ticălos şi un nemernic", Athena surprinsese în privirea fiecăruia un licăr de satisfacţie. La început îşi închipuise că i se părea, că era prea susceptibilă. Dar cînd Boz îi umflase ochiul pentru a doua oară, din nou descoperise scînteia satisfacţiei. Se simţise teribil de nefericită. Pentru că de astă dată înţelesese perfect.

Bineînţeles că o iubeau, nu avea nici o îndoială. Dar se pare că nimeni nu-şi putea stăpîni o uşoară pornire răutăcioasă. Orice formă de măreţie trezea invidie.

Unul dintre motivele pentru care o iubea pe Claudia era că la ea nu descoperise niciodată o astfel de privire.

De aceea o ţinea pe Bethany departe de viaţa ei cotidiană. Nu suporta ideea că oameni care-i erau dragi ar fi avut în ochi aceeaşi sclipire de satisfacţie, la gîndul că fusese pedepsită pentru frumuseţea ei.

Deşi era conştientă de această putere şi se folosea de ea, Athena îşi dispreţuia frumuseţea. Tînjea după ziua în care chipul ei perfect avea să fie brăzdat de riduri, cîte unul pentru fiecare alegere din viaţă, pentru fiecare experienţă căreia îi supravieţuise; ziua în care trupul avea să i se împlinească, pierzîndu-şi tonusul şi cîştigînd în greutate, ca ea să poată aduce alinare celor pe care-i va strînge în braţe şi-i va îngriji; ziua în care ochii ei vor fi mai lăcrimoşi, din milă pentru toate suferinţele întîlnite şi pentru toate lacrimile pe care nu le vărsase niciodată. În jurul gurii aveau să se formeze riduri, de cît va rîde de propria-i persoană şi de viaţă. Ce liberă se va simţi atunci cînd nu se va mai teme de consecinţele frumuseţii fizice, dimpotrivă, va fi fericită s-o piardă, pe măsură ce o va înlocui cu o seninătate de durată.

Aşadar, îl urmărise cu atenţie pe Cross De Lena în clipa în care acesta dăduse cu ochii de Bethany, remarcase că în primul moment avusese o uşoară crispare, dar nici o altă reacţie. Ştia că tînărul era îndrăgostit nebuneşte de ea şi nu observase în privirea lui nici un licăr de satisfacţie la aflarea nenorocirii lui Bethany.

Capitolul 12

Claudia era decisă să profite de pe urma experienței ei sexuale cu Eli Marrion; intenționa să-l determine pe acesta să-i cedeze lui Ernest Vail procentele cerute pentru roman. Nu avea prea mari speranțe, totuși era dispusă să facă un compromis principiilor ei. Bobby Bantz ținea morțiș la cota din profitul brut, dar Eli Marrion era imprevizibil și avea o slăbiciune pentru Claudia. În plus, în cinematografie exista obiceiul onorabil ca o relație sexuală, oricît de scurtă, să aducă după sine o anumită răsplată materială.

Motivul acestei întîlniri era amenințarea lui Vail că se va sinucide. Dacă o punea în practică, drepturile asupra romanului i-ar fi revenit fostei soții și copiilor, iar Molly Flanders ar fi obținut o cotă avantajoasă pentru ei. Nimeni nu lua în serios amenințarea, nici chiar Claudia, dar Bobby Bantz și Eli Marrion, care știau ce ar fi ei în stare să facă pentru bani, aveau în permanență un motiv de îngrijorare.

Cînd Claudia, Ernest și Molly sosiră la LoddStone, îl găsiră în biroul directorial numai pe Bobby Bantz. Acesta nu părea să fie în largul lui, deși încercă să-și mascheze atitudinea în spatele unei primiri entuziaste, mai ales față de Vail.

– Comoara noastră națională, declară el, strîngîndu-l la piept pe Ernest cu afecțiune și respect.

Molly deveni imediat circumspectă.

– Unde-i Eli? întrebă ea. E singurul care poate lua decizia finală în problema noastră.

Bantz răspunse pe un ton liniștitor.

– Eli e la spital, la Cedar Sinai. Nimic grav, un consult de rutină. Dar rămîne între noi. Acțiunile Studioului LoddStone cresc sau scad în funcție de starea lui de sănătate.

– Are peste optzeci de ani, orice poate fi grav, replică sec Claudia.

– Nu, nu, protestă Bantz. Zilnic lucrăm împreună la spital. Ba chiar are mintea mai limpede. Prin urmare, spuneţi-mi despre ce e vorba şi eu am să-i relatez lui Eli cînd merg să-l vizitez.

– Nu, refuză scurt Molly.

Dar Ernest Vail era de altă părere.

– Să discutăm cu Bobby, propuse el.

Îi prezentară situaţia. Bantz era amuzat, dar se abţinu să le rîdă în nas.

– Multe am auzit eu în acest oraş, dar asta le întrece pe toate. Am stat de vorbă cu avocaţii mei, care mi-au spus că moartea lui Vail nu ne afectează drepturile. E o problemă juridică mai complicată.

– Vorbeşte cu cei de la relaţii cu publicul, îi sugeră Claudia. Dacă Ernest se sinucide şi se află toată povestea, LoddStone va apărea într-o lumină foarte proastă. Lui Eli n-o să-i placă deloc. El are mai mult simţ moral.

– Decît mine? întrebă politicos Bobby Bantz. În sinea lui fierbea de furie. De ce nu înţelegea lumea că Marrion aproba orice măsură luată de el? Se întoarse către Ernest şi spuse: Şi cum ai vrea să te omori? Cu pistolul, cu cuţitul sau te arunci de la fereastră?

– Harakiri pe biroul tău, Bobby, rînji Vail.

Toţi rîseră.

– Aşa nu ajungem nicăieri, spuse Molly. De ce nu mergem toţi la spital, ca să vorbim cu Eli?

– Eu nu merg la căpătîiul unui om bolnav ca să mă cert pentru bani, declară Vail.

Toţi îl priviră compătimitor. Sigur, în termeni convenţionali părea un gest lipsit de inimă. Dar existau oameni bolnavi care puneau la cale crime, revoluţii, fraude, escrocherii la adresa studioului. Un pat de spital nu era chiar un sanctuar. În plus, toţi ştiau că protestul lui Vail era în esenţă o convenţie romantică.

– Ţine-ţi gura, Ernest, dacă vrei să rămîi clientul meu, îi spuse cu răceală Molly. De pe patul lui de spital, Eli a înfundat zeci de persoane. Bobby, hai să cădem la o învoială rezonabilă. Pentru LoddStone, continuările la film sînt o mină de aur. Vă puteţi permite să-i cedaţi lui Ernest cîteva procente din venitul brut, ca asigurare.

Bantz era scandalizat. O sabie de foc îi fulgeră prin măruntaie.

– Din venitul brut? urlă el, fără să-şi creadă urechilor. Niciodată!

– Bine, declară Molly. Dar cinci la sută din venitul net? Fără taxe de publicitate, fără dobînzi şi fără procentele plătite actorilor.

– Asta înseamnă aproape brut, replică dispreţuitor Bantz. Toţi ştim că Ernest nu se va sinucide. E o tîmpenie, iar el e prea inteligent.

De fapt, voia să spună că Vail nu avea curajul necesar.

– De ce să mergem pe presupuneri? interveni Molly. Am studiat cifrele. Intenționezi să faci cel puțin trei continuări. Asta înseamnă minimum jumătate de miliard, închirierea filmului atît în țară, cît și peste hotare, fără să mai punem la socoteală casetele video și televiziunea. Și Dumnezeu știe cîți bani scot niște tîlhari ca voi din videocasete! Atunci, de ce să nu-i cedați lui Ernest o cotă, un ciuruc de douăzeci de milioane? Atît plătiți unei actrițe de mîna a doua.

Bantz își făcu socoteala în gînd. Apoi își luă un aer binevoitor.

– Ernest, spuse el, ca romancier ești o comoară națională. Nimeni nu te respectă mai mult decît mine. Eli ți-a citit toate cărțile. Pur și simplu, te adoră. Prin urmare, vrem să ajungem la o înțelegere.

Claudia se simți jenată văzînd că Ernest înghițise momeala pe nemestecate, deși, spre lauda lui, se crispase puțin auzind cuvintele „comoară națională".

– Vorbește mai la obiect, spuse el.

Claudia se simți mîndră de el.

Bantz se întoarse către Molly.

– Ce-ai zice de un contract pe cinci ani, cu zece mii pe săptămînă, ca să elaboreze scenariile originale, plus unele rescrieri ale originalelor cărora noi le facem doar o primă lectură? Pentru fiecare rescriere ar primi alte cincizeci de mii pe săptămînă. În cinci ani ar putea aduna zece milioane.

– Dublează suma, ceru Molly. Pe urmă stăm de vorbă.

În acest moment Vail își pierdu răbdarea sa aproape angelică.

– Nici unul dintre voi nu mă ia în serios, declară el. Vă pot face niște calcule elementare. Bobby, oferta ta valorează numai două milioane și jumătate. Niciodată nu vei cumpăra de la mine un scenariu original și nici nu voi scrie vreunul. Niciodată nu-mi veți da să rescriu alte scenarii. Dar dacă turnați șase continuări? Atunci cîștigați un miliard. Vail începu să rîdă, sincer amuzat. N-am ce face cu cele două milioane și jumătate ale voastre.

– De ce dracu' rîzi? întrebă Bobby.,

Vail rîdea cu lacrimi.

– În viața mea nu mi-am visat să am nici măcar un milion și iată că acum nu-mi e de nici o trebuință.

Claudia cunoștea ce fel de simț al umorului avea Vail.

– De ce nu-ți e de nici o trebuință?

– Pentru că voi continua să fiu în viață, răspunse Vail. Familia mea are nevoie de cota cuvenită. Au avut încredere în mine și eu le-am înșelat încrederea.

Ceilalți s-ar fi arătat impresionați, pînă și Bantz, dacă tonul lui Vail nu ar fi fost atît de fals și de infatuat.

– Să mergem să vorbim cu Eli, spuse Molly.

Vail își ieși complet din fire și se năpusti pe ușă afară, strigînd:

– Cu voi nu pot trata! N-am să cer bani cuiva care se află într-un pat de spital!

După plecarea lui, Bobby Bantz spuse:

– Pentru asta vreți să garantați voi două?

– De ce nu? i-o întoarse Molly. Am reprezentat un tip care își omorîse mama și pe cei trei copii. Ernest nu-i mai rău decît el.

– Dar tu ce scuză ai? o întrebă Bantz pe Claudia.

– Noi, scriitorii, trebuie să fim solidari, răspunse ea cu viclenie.

Rîseră toți.

– Cam asta-i tot, conchise Bobby. Eu mi-am dat toată silința. Adevărat?

– Bobby, de ce nu-i poți ceda un procent sau două? întrebă Claudia. E un tîrg cinstit.

– Pentru că în decursul anilor a escrocat sute de scenariști, vedete și regizori. E o chestiune de principiu, răspunse Molly în locul lui.

– Recunosc, confirmă Bobby. Iar atunci cînd le dă mîna, ne escrochează ei. Așa-i în afaceri.

– Eli se simte bine? îl întrebă Molly pe Bantz cu prefăcută îngrijorare. Nimic grav?

– E bine, răspunse Bantz. Nu te grăbi să-ți vinzi acțiunile.

Molly ochi direct la țintă.

– Atunci ne poate primi.

– Oricum, eu vreau să-l văd, insistă și Claudia. Țin sincer la Eli. El mi-a oferit prima șansă.

Bantz nu le luă în seamă pe nici una.

– Dacă Ernest se omoară, te-ai ars! îl avertiză Molly. Continuările valorează mai mult decît am spus. Am rotunjit cifrele de dragul tău.

– Tăntălăul ăla n-o să-și ia zilele, declară disprețuitor Bantz. Nu are curajul s-o facă.

– Întîi „comoară națională" și apoi „tăntălău", spuse gînditoare Claudia.

– Fără îndoială că tipul e nițel țicnit, interveni Molly. Poate da ortul popii și dintr-o simplă neglijență.

– Consumă droguri? întrebă Bantz, ușor îngrijorat.

– Nu, răspunse Claudia, dar Ernest e un om plin de surprize. E un excentric autentic, care nici măcar nu-și dă seama că-i excentric.

Bantz chibzui o clipă asupra celor auzite. Argumentul lor nu era chiar lipsit de importanță. În plus, Bantz nu dorea să-și facă inutil dușmani. Nu voia ca Molly Flanders să-i poarte ranchiună. Femeia asta era o fiară.

– Daţi-mi voie să-i telefonez lui Eli, propuse el. Dacă el îşi dă acordul, vă iau la spital.

Era convins că Marrion va refuza.

Spre surprinderea lui, Marrion spuse:

– Să vină să mă vadă neapărat.

Plecară spre spital cu limuzina lui Bantz, cu şase portiere, dar cîtuşi de puţin luxoasă. Era dotată cu fax, computer şi telefon celular. Lîngă şofer stătea o gardă de corp a Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. În urma lor venea o altă maşină de escortă, cu doi bărbaţi.

Ferestrele fumurii ale limuzinei lăsau să se vadă oraşul într-o singură culoare, bejul filmelor cu cowboy de altădată. Pe măsură ce se apropiau de centru, clădirile deveneau tot mai înalte, ca şi cum maşina ar fi pătruns în inima unei păduri de piatră. Pe Claudia o uimea întotdeauna cum, în decurs de numai zece minute, putea trece de la o pajişte bucolică de provincie la o metropolă din sticlă şi beton.

La Spitalul Cedars Sinai, coridoarele erau la fel de uriaşe ca într-un aeroport, însă tavanul era jos, ca un cadru bizar luat dintr-un film impresionist german. Îi întîmpină supraveghetoarea spitalului, o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un taior sobru, dar elegant, care-i amintea Claudiei de „gazdele“ hotelurilor din Vegas.

Femeia îi însoţi pînă la ascensorul special, care-i duse direct la rezervele de la ultimul etaj.

Acestea aveau uşi uriaşe din stejar sculptat, înalte pînă în tavan şi prevăzute cu clanţe lucitoare de alamă. Uşile se deschideau ca nişte porţi, către rezerva în sine, compusă dintr-un dormitor de spital care se prelungea cu o încăpere mai mare, dotată cu masă şi scaune, o canapea, fotolii şi o nişă de secretariat, cu computer şi fax. Mai existau o mică bucătărie şi o baie de oaspeţi, în afară de cea a pacientului. Tavanul era foarte înalt, iar absenţa unor pereţi între nişa bucătăriei, sufragerie şi birou dădea întregii încăperi aspectul unui decor de film.

Pe patul alb de spital, cu aşternuturi apretate, era lungit Eli Marrion. Citea un scenariu cu coperte portocalii. Pe noptiera de lîngă el se vedeau dosare de afaceri cu bugetele filmelor în curs de realizare. O secretară tînără şi drăguţă şedea de cealaltă parte a patului şi lua notiţe. Lui Marrion îi plăcea întotdeauna să aibă în preajmă femei atrăgătoare.

Bobby Bantz îl sărută pe obraz şi spuse:

– Eli, arăţi grozav, pe cinstea mea.

Molly şi Claudia îl sărutară şi ele pe obraz. Claudia insistase să-i aducă flori, pe care le puse pe pat. Asemenea familiarităţi aveau o scuză, acum că marele Eli Marrion era bolnav.

Claudia memoră toate detaliile, ca şi cum s-ar fi documentat pentru un scenariu. Din punct de vedere financiar, dramele din lumea medicală mergeau aproape la sigur.

De fapt, Eli Marrion nu arăta chiar „grozav, pe cinstea mea". Avea în jurul buzelor un contur albăstrui, parcă desenat cu cerneală. Cînd vorbea, gîfîia din lipsă de aer. Din nări îi ieşeau două canule verzi care se uneau într-un tub subţire de plastic, înfipt într-o sticlă cu apă agăţată de perete, toate conectate la un tub de oxigen ascuns înăuntru.

Marrion îi prinse privirea.

– Oxigen, explică el.

– Numai temporar, se grăbi să adauge Bobby Bantz. Ca să respire mai uşor.

Molly Flanders nu le acordă nici o atenţie.

– Eli, spuse ea, i-am explicat situaţia lui Bobby, dar are nevoie de acordul tău.

Marrion părea să fie în toane bune.

– Molly, răspunse el, întotdeauna ai fost cea mai necruţătoare avocată din oraş. Ai de gînd să mă hărţuieşti şi pe patul de moarte?

Claudia se întristă.

– Eli, Bobby ne-a spus că te simţi bine. Şi chiar doream să te vedem.

Se vedea atît de limpede că îi era ruşine, încît Marrion ridică mîna în semn de acceptare şi binecuvîntare.

– Înţeleg toate argumentele, spuse el.

Făcu un semn secretarei, care părăsi încăperea. Infirmiera particulară care era de gardă – o femeie frumoasă, cu figură severă, citea o carte în sufragerie. Marrion îi făcu şi ei semn să plece. Infirmiera îl privi şi clătină din cap. Apoi îşi reluă lectura.

Marrion rîse, un rîs gros şi hîrîit.

– E Priscilla, le spuse el celorlalţi, cea mai bună infirmieră din California. Lucrează la terapie intensivă, de aceea e atît de severă. Doctorul meu a chemat-o special pentru mine. Ea e şefa. Priscilla îi salută cu o înclinare a capului şi-şi văzu mai departe de lectură. Sînt dispus să-i fixez cota la maximum douăzeci de milioane. Ca măsură de precauţie. De ce să riscăm? De ce să fim incorecţi?

– Nu sîntem incorecţi, protestă supărat Bantz. A semnat un contract.

– Du-te dracului, Bobby, îl repezi Molly.

Marrion nu le dădu nici o atenţie.

– Claudia, tu ce părere ai?

Claudia avea păreri despre multe lucruri. Era limpede că Marrion se găsea într-o stare mai gravă decît recunoşteau ceilalţi. Era cumplit să forţeze mîna unui om care făcea eforturi chiar şi cînd vorbea. Ar fi vrut să spună că voia să plece, dar îşi aminti că Eli nu i-ar fi primit cu nici un chip dacă nu ar fi urmărit un scop al lui.

– Ernest e în stare de gesturi imprevizibile, spuse Claudia. E decis să-şi întreţină familia. Dar e scriitor, Eli, şi ţie ţi-au plăcut întotdeauna scriitorii. Consideră că faci o donaţie în folosul artei. Ce dracu', ai donat douăzeci de milioane Muzeului Metropolitan! De ce să nu-i dai şi lui Ernest?

– Ca să ne punem în cap toţi impresarii? interveni Bantz.

Eli Marrion respiră adînc şi canulele verzi părură să pătrundă şi mai profund în nasul lui.

– Molly, Claudia, trebuie să rămînă între noi. Îi voi da lui Vail două procente din venitul brut, maximum douăzeci de milioane. Un milion acont. Acum sînteţi mulţumite?

Molly cîntări propunerea. Două procente din toate filmele însemna minimum cincisprezece milioane, poate chiar mai mult. Era cel mai bun tîrg la care putea ajunge şi o mira că Marrion oferise atît. Dacă se mai tîrguia, Eli era în stare să-şi retragă oferta.

– E minunat, Eli, mulţumesc. Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Mîine îţi trimit contractul la birou. Şi, Eli, sper să te însănătoşeşti cît mai curînd.

Claudia nu-şi putea înfrîna emoţia. Apucă mîna lui Eli într-ale ei. Observă petele maronii de pe pielea lui şi răceala care vestea apropierea morţii.

– I-ai salvat viaţa lui Ernest.

În acel moment în rezervă intră fiica lui Eli Marrion, împreună cu cei doi copii ai ei. Infirmiera, Priscilla, se ridică de pe scaun ca o pisică adulmecînd mirosul şoriceilor şi se îndreptă către copii, aşezîndu-se între ei şi patul bolnavului. Fiica era divorţată de două ori şi nu se afla în relaţii bune cu tatăl ei, însă avea o companie de producţie în cadrul Studiourilor LoddStone, pentru că Eli îşi iubea mult nepoţii.

Claudia şi Molly îşi luară rămas-bun. De la spital se duseră la biroul lui Molly, de unde îi telefonară lui Ernest ca să-i dea vestea cea bună. El insistă să le invite la cină în oraş, ca să sărbătorească.

Fiica lui Marrion şi cei doi copii nu zăboviră mult. Totuşi, îndeajuns ca fata să obţină promisiunea tatălui că îi va cumpăra un roman foarte scump pentru filmul pe care urma să-l producă.

Bobby Bantz şi Eli Marrion rămaseră singuri.

– Azi eşti inimă largă, îi spuse Bantz.

Marrion era conştient de slăbiciunea propriului trup, care primea aer prin tuburi.În prezenţa lui Bobby se putea destinde, faţă de el nu trebuia să joace teatru. Erau împreună de mult timp, împărţiseră puterea, cîştigaseră războaie, călătoriseră şi făcuseră proiecte în întreaga lume. Fiecare putea citi gîndurile celuilalt.

– Se poate face un film din romanul pe care îl cumpăr pentru fata mea? întrebă Marrion.

– Cu bani puţini, răspunse Bantz. Fiica ta produce filme „serioase", bazate pe succesiuni de citate.

Marrion schiţă un gest obosit.

– De ce trebuie întotdeauna să plătim pentru bunele intenţii ale celorlalţi? Dă-i un scriitor bun, dar nu actori de mîna întîi. Aşa va fi fericită şi nici nu va pierde prea mulţi bani.

– Chiar ai de gînd să-i cedezi lui Vail o parte din venitul brut? întrebă Bantz. Avocatul nostru e de părere că, dacă Vail moare, putem cîştiga procesul.

– Dacă mă pun pe picioare, răspunse zîmbind Marrion. Dacă nu, totul va cădea pe umerii tăi. Tu vei fi şeful.

Pe Bantz îl surprinse sentimentalismul lui.

– Ai să te faci bine, Eli, sînt convins că ai să te faci bine.

Vorbise cît se poate de sincer. Nu nutrea nici cea mai mică dorinţă de a-i lua locul lui Eli Marrion, ba chiar se temea de ziua în care acest lucru avea să survină în mod inevitabil. Putea face orice atîta timp cît avea aprobarea lui Marrion.

– Totul va depinde de tine, Bobby, repetă Marrion. Adevărul este că de data asta nu mai scap. Doctorii mi-au spus că am nevoie de un transplant de inimă, dar eu am hotărît să nu-l fac. Cu inima mea bolnavă voi mai trăi poate şase luni, poate un an, poate mult mai puţin. În plus, sînt prea bătrîn ca să mai suport un transplant.

Bantz era năucit.

– Nu se poate face un by-pass? întrebă el. Cum Marrion clătină din cap, Bantz continuă: Nu fi caraghios, bineînţeles că-ţi poţi face un transplant. Doar ai construit jumătate din spital, trebuie să ţi se dea o inimă. Aşa ai cîştiga zece ani buni. Tăcu o clipă. Eşti obosit, Eli, mai vorbim despre asta şi mîine.

Dar Marrion deja aţipise. Bantz plecă să discute cu medicii, ca să le spună să înceapă demersurile pentru o inimă nouă destinată lui Eli Marrion.

Ernest Vail, Molly Flanders şi Claudia De Lena sărbătoreau victoria luînd cina la restaurantul La Dolce Vita din Santa Monica. Era restaurantul preferat

al Claudiei. Își amintea cum, pe vremea cînd era copil, tatăl ei o aducea aici, unde era tratată împărăteşte. Nu uitase sticlele de vin roşu şi alb aşezate în toate arcadele ferestrelor, în spatele banchetelor şi în orice locşor disponibil. Clienţii întindeau mîna şi-şi luau cîte o sticlă, ca şi cum ar fi cules un strugure.

Ernest Vail era bine dispus şi Claudia se întrebă din nou cum de-l putea crede cineva în stare să se sinucidă. Era încîntat la culme că ameninţarea lui îşi făcuse efectul. Iar vinul roşu de bună calitate le crease tuturor o stare de bună dispoziţie, uşor lăudăroasă. Erau foarte mulţumiţi de ei. Mîncarea consistentă, specific italienească, le împrospăta energia.

– Problema la care trebuie să ne gîndim acum, spuse Vail, este dacă două procente sînt de ajuns sau trebuie să cerem trei?

– Nu fi lacom, îl potoli Molly. Negocierile s-au încheiat.

Vail îi sărută mîna ca un actor de cinema şi spuse:

– Molly, eşti un geniu. Un geniu necruţător, e foarte adevărat. Cum aţi putut teroriza voi două un bolnav pe patul de spital?

Molly îşi înmuie pîinea în sosul de roşii.

– Ernest, spuse ea, n-ai să înţelegi niciodată cum e cu oraşul ăsta. Aici nu există îndurare. Nici cînd eşti beat, drogat, îndrăgostit sau falit. De ce am face o excepţie pentru bolnavi?

– Skippy Deere mi-a spus cîndva că, dacă vrei să cumperi, duci pe cineva la un restaurant chinezesc, iar dacă vrei să vinzi, te duci la unul italienesc, interveni Claudia. Voi înţelegeţi cum vine asta?

– Skippy e producător, răspunse Molly. Probabil că a citit fraza pe undeva. Fără context, nu are sens.

Vail mînca cu pofta unui criminal graţiat. Comandase trei feluri diferite de paste numai pentru el, dar le invitase şi pe cele două femei să guste, apoi le ceruse părerea.

– Cea mai bună mîncare italienească din afara Romei, declară el. Cît despre Skippy, fraza are sens cumva în cinematografie. Mîncarea chinezească e ieftină, coboară preţul, cea italienească te trage la somn şi-ţi leneveşte simţurile. Mie îmi plac amîndouă. Nu-i nostim să ştim că Skippy complotează întotdeauna?

Vail comandă trei deserturi. Nu că le-ar fi mîncat pe toate trei, dar dorea să guste mai multe feluri diferite în cursul aceleiaşi mese. La el, gestul nu părea excentric. Nici modul în care se îmbrăca, de parcă hainele nu ar fi avut decît menirea să-i apere pielea de soare sau de vînt. Nici bărbieritul neglijent, cu un perciune tăiat mai scurt decît celălalt. Nici ameninţarea cu sinuciderea nu părea bizară sau ilogică. Nici sinceritatea lui brutală şi copilărească, prin care-i ofensa

adesea pe ceilalți. Claudia era obișnuită cu excentricitățile. Hollywood-ul era plin de excentrici.

– Știi, Ernest, tu ești făcut pentru Hollywood. Ești suficient de excentric, spuse ea.

– Nu sînt excentric, o contrazise Vail. Nu sînt chiar atît de sofisticat.

– Vrei să spui că nu-i excentric să amenințî că te omori din pricina unei neînțelegeri legate de bani? exclamă Claudia.

– A fost o reacție extrem de rațională la civilizația noastră, explică Vail. Mă săturasem să fiu un nimeni.

– Cum poți să-ți închipui așa ceva? îl dojeni Claudia, pierzîndu-și răbdarea. Ai scris trei cărți, ai cîștigat Premiul Pulitzer. Ești un scriitor de renume internațional.

Vail golise cele trei farfurii cu paste și cerceta platoul cu antreuri, trei felii lucioase de carne de vițel ornate cu felii de lămîie. Luă o furculiță și un cuțit.

– Totul e egal cu zero, declară el. Nu am bani. A trebuit să ajung la cincizeci și cinci de ani ca să învăț că, dacă nu ai bani, ești un gunoi.

– Nu ești excentric, ești nebun, interveni Molly. Și nu te mai văicări atîta că nu ești bogat. Nici sărac nu ești. Altfel, nu ne-am găsi aici. Nu suferi din cale-afară pentru arta ta.

Vail puse deoparte furculița și cuțitul. Apoi o bătu ușurel pe Molly cu palma pe braț.

– Ai dreptate, încuviință el. Tot ce spui tu e adevărat. Eu mă bucur de viață clipă de clipă. Ceea ce mă deprimă e arcul dintre clipe. Își goli paharul de vin și continuă pe un ton neutru: Am renunțat la scris, anunță el. Scriind romane nu ajungi nicăieri, e ca și cum ai fi fierar. Acum cinematograful și televiziunea înseamnă totul.

– Ce tîmpenie! se supără Claudia. Oamenii vor citi întotdeauna.

– De fapt, ți-e lene, interveni Molly. Găsești orice scuză ca să nu scrii. Iată adevăratul motiv pentru care voiai să te omori.

Rîseră toți trei. Ernest le oferi carne de vițel din farfuria lui și cîte o porție de desert. Singurele lui momente de curtoazie erau în timpul mesei, îi plăcea să hrănească pe alții.

– E adevărat, încuviință el. Însă un romancier nu poate cîștiga bani buni decît dacă scrie romane ieftine. Dar nici așa nu ajunge nicăieri. Un roman nu poate fi niciodată la fel de simplu ca un film.

– De ce ponegrești filmele? îl apostrofă Claudia. Te-am văzut plîngînd la filme bune. Acelea înseamnă artă.

Vail se distra de minune. În definitiv, cîștigase lupta cu studioul și-și obținuse procentele.

– Claudia, sînt întru totul de acord, spuse el. Filmele înseamnă artă. Mă plîng din invidie. Filmele fac ca romanele să nu mai aibă nici o importanță. Ce rost are să scrii un pasaj liric despre natură, să descrii lumea scăldată într-o lumină roșietică, un apus frumos, un lanț de munți înzăpeziți, valurile impresionante ale oceanului? Vorbea pe un ton teatral, gesticulînd. Ce poți să scrii despre pasiune și despre frumusețea femeilor? Ce rost au toate acestea cînd le poți vedea tehnicolor pe ecran? Femei misterioase, cu buze roșii și pline, cu ochi seducători – le poți vedea în fundul gol, cu sfîrcurile sînilor la fel de îmbietoare ca un mușchi Wellington în sînge. Toate cu mult mai reușite decît în realitate, ca să nu mai vorbim de proză. Cum să scriem despre uimitoarele fapte de vitejie ale eroilor, care omoară sute de dușmani, care învinge destinul potrivnic și ispita, cînd poți avea totul în fața ochilor, bălți de sînge, chipuri torturate și chinuite de dureri, toate pe ecran. Actorii și aparatele de filmat fac aceeași muncă, fără să mai treacă nimic prin creier. Vicleanul Stallone în rolul lui Ahile din Iliada. Ei bine, singurul lucru pe care nu-l poate face filmul este să pătrundă în mintea personajelor, să reproducă procesul de gîndire, complexitatea vieții. Tăcu un moment, apoi continuă plin de nostalgie: Știți însă care-i lucrul cel mai rău din toate? Sînt un elitist. Am vrut să devin artist ca să fiu ceva deosebit. Deci ceea ce detest eu este faptul că cinematograful e o artă atît de democratică. Oricine poate face un film. Ai dreptate, Claudia. Am văzut filme care m-au mișcat pînă la lacrimi și știu precis că cei care le-au făcut sînt tîmpiți, lipsiți de sensibilitate, inculți și fără pic de moralitate. Scenaristul e analfabet, regizorul egoist, producătorul un demolator al moralității, iar actorii dau cu pumnul în pereți sau în oglindă, ca să arate spectatorilor că sînt prostdispuși. Și totuși, filmul prinde la public. Cum e posibil? Pentru că filmul se creează cu ajutorul sculpturii, picturii, muzicii, al trupurilor omenești și al tehnologiei, în timp ce romancierul nu are la îndemînă decît cuvinte, tipărite negru pe alb. Și, la drept vorbind, nu-i chiar atît de îngrozitor. Acesta e progresul. Și marea artă nouă. O artă democratică. O artă fără suferință. Nu trebuie decît să cumperi aparatul potrivit și să te întîlnești cu prietenii. Vail zîmbi larg spre cele două femei. Nu-i așa că-i minunat? O artă care nu necesită talent adevărat. Cîtă democrație, cîtă terapie, să poți face tu singur un film! O activitate care va înlocui sexul. Vin la tine să-ți văd filmul, apoi vii tu să-l vezi pe al meu. O eră care va schimba lumea în bine. Claudia, fii fericită că lucrezi în domeniul unei arte de viitor.

– Ești un dobitoc și un înfumurat, interveni Molly. Claudia a luptat pentru tine, ți-a luat apărarea. Eu am avut mai multă răbdare cu tine decît cu oricare dintre asasinii pe care i-am apărat. Iar tu ne inviți la masă ca să ne insulți.

Vail părea sincer uimit.

– Nu vă insult. Încerc să dau o definiție. Vă sînt recunoscător și vă iubesc pe amîndouă. Tăcu o clipă, apoi adăugă umil: N-am vrut să spun că vă sînt superior.

Claudia izbucni în rîs.

– Ernest, tare mai faci pe nebunul! exclamă ea.

– Numai în viața de toate zilele, precizâ îndatoritor Vail. Acum putem discuta puțin despre afaceri? Molly, dacă aș muri și familia mea și-ar recăpăta integral drepturile, atunci LoddStone ar plăti cinci procente?

– Cel puțin cinci, răspunse Molly. Ai de gînd să te omori pentru cîteva procente în plus? Pe mine să nu mai contezi!

Claudia îl privea tulburată. Buna lui dispoziție nu-i inspira încredere.

– Ernest, tot ești nemulțumit? Ai făcut un tîrg excelent. M-am bucurat enorm.

– Claudia, îi spuse afectuos Vail, habar n-ai ce înseamnă lumea în realitate. De aceea ești omul cel mai potrivit ca să scrii scenarii. Ce dracu' contează dacă sînt mulțumit? Omul cel mai fericit de pe pămînt va trece în viață prin momente îngrozitoare. Tragedii cumplite. Acum, uită-te la mine. Pur și simplu, am obținut o victorie importantă, nu mai sînt nevoit să mă sinucid. Savurez acest meniu, mă bucur de compania a două femei frumoase, inteligente și sufletiste. Și sînt încîntat că soția și copiii mei vor fi asigurați din punct de vedere material.

– Atunci de ce mama dracului te smiorcăi? îl luă la rost Molly. De ce strici seara?

– Pentru că nu pot să scriu, răspunse Vail. Ceea ce nu e chiar o tragedie. Pentru mine nu mai e la fel de important, dar e singurul lucru la care mă pricep. Continuînd să vorbească, termină cele trei deserturi cu o plăcere atît de vizibilă, încît cele două femei izbucniră în rîs. Vail le zîmbi larg. Zău că l-am păcălit pe batrînul Eli, spuse el.

– Prea iei în serios problema scriitorului, spuse Claudia. Ia niște pastile.

– Scenariștii nu suferă din acest motiv, pentru că ei nu scriu, explică Vail. Eu nu pot să scriu, pentru că nu am nimic de spus. Acum haideți să vorbim despre ceva mai interesant. Molly, niciodată n-am înțeles cum de pot avea zece procente din profitul unui film, care aduce o sută de milioane de dolari și a cărui realizare costă numai cincisprezece, ca, de fapt, să nu văd nici un ban. E unul dintre misterele pe care aș vrea să le dezleg înainte de a muri.

Întrebarea lui o făcu pe Molly să-și recapete buna dispoziție; îi plăcea să explice chițibușuri avocățești. Scoase din poșetă un carnet și mîzgăli în grabă cîteva cifre.

– E cît se poate de legal, spuse ea. Studioul respectă contractul, contract pe care, de fapt, nici n-ar fi trebuit să-l semnezi. Să luăm, de pildă, profitul brut de o sută de milioane. Cinematografele primesc jumătate, deci studioul rămîne cu numai cincizeci de milioane, ceea ce se numeşte taxă de locaţie. Bun, deci studioul scade cele cincisprezece milioane de dolari, cît costă filmul. Rămîn treizeci şi cinci. Dar în termenii contractului tău şi ale celor mai multe contracte încheiate cu studiouri, studioul ia treizeci la sută din taxele de închiriere, drept cheltuieli de distribuire a filmului. Asta înseamnă că bagă în buzunar alte cincisprezece milioane. Rămînem deci cu douăzeci. De aici se scade costul afişelor, al clipurilor publicitare, care se ridică uşor la alte cinci milioane. Mai rămîn cincisprezece. Aici e partea cea mai frumoasă. Prin contract, studioul obţine douăzeci şi cinci la sută din bugetul pentru cheltuieli interne, facturi telefonice, curent electric, studiouri de sunet şi altele. Ai rămas cu unsprezece milioane. Bun, zici tu. Iei unsprezece milioane. Dar megastarul ia cel puţin cinci la sută din taxele de locaţie, regizorul şi producătorul alte cinci procente. Aşadar, alte cinci milioane. Rămîi cu şase. Pînă la urmă tot primeşti ceva. Nu te grăbi. După aceea ţi se impută toate cheltuielile de distribuire, cincizeci de mii pentru trimiterea afişelor pe piaţa engleză, alte cincizeci pentru Franţa sau Germania. În final, se percepe dobînda la cele cincisprezece milioane pe care le-au împrumutat ca să facă filmul. De aici nu mai ştiu nici eu. Dar dispar şi ultimele şase milioane. Iată ce se întîmplă dacă nu m-ai luat pe mine avocat. Eu îţi scriam un contract care să-ţi asigure o parte concretă din comoară. Ca scenarist, nu puteai avea pretenţii la un procent din venitul brut, dar puteai obţine o cotă satisfăcătoare din venitul net. Acum înţelegi?

Vail rîdea.

– Nu chiar, răspunse el. Cum rămîne cu banii cîştigaţi din televiziune şi casete?

– De la televiziune mai ciupeşti ceva, răspunse Molly. Nimeni nu ştie însă cît se cîştigă din videocasete.

– Dar contractul meu cu Marrion se referă la venitul brut? întrebă Vail. Nu mă vor escroca din nou?

– Aşa cum am să redactez eu contractul, nu, răspunse Molly. Se va avea în vedere numai venitul brut.

– Atunci s-a zis cu necazurile, spuse jalnic Vail. Nu voi mai avea nici o scuză ca să nu scriu.

– Zău că eşti excentric, spuse Claudia.

– Nu, nu, se apără Vail. Nu sînt decît cîrpaci. Excentricii recurg la bizarerii ca să distragă atenţia oamenilor de la ceea ce fac sau sînt ei. Le e ruşine. De aceea cei din domeniul cinematografiei sînt excentrici.

Cine şi-ar fi închipuit că aşteptarea morţii putea fi atît de plăcută, că puteai fi atît de liniştit şi netemător? Şi, mai presus de orice, că ai dezlegat marele mit al omenirii?

În ceasurile lungi de noapte petrecute pe patul de spital Eli Marrion respira prin tub şi reflecta la viaţa lui. Infirmiera particulară, Priscilla, care lucra în două schimburi, citea lîngă lumina palidă a lămpii în celălalt capăt al salonului. Eli o vedea cum ridica scurt privirea, apoi cum o cobora din nou asupra cărţii, de parcă l-ar fi controlat după fiecare rînd citit.

Marrion se gîndea cît se deosebea această scenă de modul cum ar fi fost redată într-un film. Filmul ar fi creat o mare tensiune prin faptul că el se zbătea între viaţă şi moarte. Infirmiera ar fi stat aplecată deasupra patului, doctorii ar fi fost într-un permanent du-te vino. Fără îndoială, ar fi fost multă zarvă, multă agitaţie. Dar el se găsea într-o încăpere cufundată în linişte, infirmiera citea, iar el respira uşor prin tubul de plastic.

Ştia că la acest etaj existau doar astfel de rezerve uriaşe pentru pacienţi extrem de importanţi. Politicieni influenţi, miliardari din domeniul afacerilor imobiliare, celebrităţi pe cale să dispară din lumea spectacolului. Toţi regi atotputernici, care noaptea, în spital, se închinau în faţa morţii. Zăceau singuri şi neajutoraţi, încurajaţi de mercenari, în timp ce puterea lor se risipea. Cu tuburi vîrîte în trup, cu alte tuburi în nas, aşteptînd ca bisturiul chirurgului să le cureţe inima suferindă sau, cum era cazul lui, să li se pună în piept o inimă nouă. Se întrebă dacă şi ceilalţi erau la fel de resemnaţi ca el.

Dar de unde această resemnare? De ce le spusese că nu voia să i se facă un transplant, că prefera să trăiască scurtul răgaz îngăduit de inima lui bolnavă? Îşi spuse că, har Domnului, încă era în stare să ia decizii inteligente, lipsite de sentimentalism.

Totul îi era limpede, ca şi cum ar fi încheiat o înţelegere pentru un film: calcularea cheltuielilor, procentul de cîştiguri, valoarea drepturilor decurgînd de aici, posibilele capcane în care-l puteau atrage actorii şi regizorii, cheltuielile suplimentare.

Unu: avea optzeci de ani şi nu se simţea chiar în formă. Un transplant de inimă l-ar fi scos din activitate pentru cel puţin un an. Fără îndoială că nu va mai conduce niciodată Studiourile LoddStone. Fără îndoială că cea mai mare parte a puterii lui în lumea pe care o crease va dispărea.

Doi: viaţa fără putere era intolerabilă. La urma urmei, ce-ar putea face un om bătrîn ca el chiar şi cu o inimă nouă? Nu mai putea face sport, nu mai putea umbla după femei, nu se mai putea bucura de mîncare şi de băutură. Nu, singura plăcere a unui om în vîrstă era puterea, ce era rău în asta? Puterea putea fi pusă în slujba binelui. Nu se arătase generos cu Ernest Vail, împotriva oricărei prudenţe, împotriva prejudecăţilor lui de o viaţă? Nu le spusese medicilor că nu voia să lipsească un copil sau un tînăr de şansa de a trăi o nouă viaţă, luînd o inimă în locul lor? Acesta nu era tot un mod de a folosi puterea în slujba unui bine suprem?

Dar în lunga lui viaţă Eli avusese de a face cu ipocrizia, aşa că o recunoştea acum în propria-i persoană. Refuzase o inimă nouă pentru că nu era un tîrg rentabil; o decizie finală. Îi acordase lui Ernest Vail procentele pentru că-şi dorea afecţiunea Claudiei şi respectul lui Molly Flanders – dovadă de sentimentalism. Ce era rău dacă voia să lase în urmă imaginea unui om bun?

Era mulţumit de viaţa pe care o dusese. Se ridicase prin forţe proprii de la sărăcie la avere, devenind stăpîn peste ceilalţi. Se bucurase de toate plăcerile vieţii, iubise femei frumoase, locuise în case luxoase, purtase mătăsurile cele mai fine. Ajutase creaţia artistică. Cîştigase o putere uriaşă şi o avere fabuloasă. Încercase să facă bine semenilor săi. Contribuise cu zeci de milioane la construcţia spitalului în care se afla. Dar cel mai mult îi plăcuse să lupte împotriva celorlalţi. Ce era rău în asta? Cum altfel să cîştigi puterea de a face bine? Chiar şi acum, regreta ultimul gest de clemenţă faţă de Ernest Vail. Nu puteai pur şi simplu să cedezi altuia prăzile obţinute prin luptă, mai ales sub ameninţare. Dar Bobby se va ocupa de asta. Bobby se va ocupa de toate.

Bobby va da publicităţii versiunile necesare, explicînd că Eli refuzase transplantul în favoarea cuiva mai tînăr. Bobby va recupera toate procentele din venitul brut. Bobby se va descotorosi de compania de producţie a fiicei lui, care mergea în pierdere pentru LoddStone. Bobby va lua vina asupra lui.

Auzi în depărtare un clinchet, apoi zornăitul ca de şarpe cu clopoţei al faxului care transmitea reţetele de casă înregistrate la New York. Ţăcănitul monoton îngîna ca un ecou bătăile inimii lui bolnave.

Sosise momentul adevărului. Se săturase de viaţă bună. Nu trupul îl trădase în ultimă instanţă, ci mintea.

Momentul adevărului. Era dezamăgit de oameni. Văzuse prea multe trădări, prea multe slăbiciuni vrednice de milă, prea multă sete de bani şi glorie. Falsitatea dintre amanţi, soţi şi soţii, taţi, fii, mame, fiice. Mulţumi lui Dumnezeu că filmele pe care le făcuse dădeau oamenilor speranţă; mulţumi lui Dumnezeu pentru nepoţii lui şi pentru faptul că nu va apuca să-i vadă crescînd şi încadrîndu-se în rînduiala lumii.

Faxul tăcu şi Marrion îşi simţi pîlpîirile inimii lui şubrede. Lumina zorilor pătrundea în cameră. Văzu cum infirmiera stinge lampa şi închide cartea. Se simţea nespus de singur, dîndu-şi sufletul în acest salon, în prezenţa unei singure persoane străine, cînd îl iubeau atîţia oameni influenţi. Apoi infirmiera îi deschise pleoapele şi-i lipi stetoscopul de piept. Uşile uriaşe ale rezervei se deschiseră ca porţile imense ale unui templu antic şi Eli auzi zăngănitul farfuriilor pe tăvile cu micul dejun.

Apoi încăperea se umplu de lumini strălucitoare. Simţi cum e lovit cu pumnii în piept şi se întrebă de ce făceau asta. Mintea i se înceţoşă, parcă învăluită într-un abur. Ca prin ceaţă auzi voci strigînd. În creierul lui însetat de oxigen îşi făcu loc o replică dintr-un film: „Oare aşa mor zeii?"

Simţi şocurile electrice, masajul cu pumnii, tăietura făcută pentru a-i masa inima cu mîna goală.

Tot Hollywood-ul avea să-l deplîngă, dar nimeni atît de mult ca infirmiera din schimbul de noapte, Priscilla. Făcuse două schimburi pentru că trebuia să întreţină doi copii mici şi nu-i convenea că Marrion murise în timp cît era ea de serviciu. Se mîndrea cu faptul că era considerată una dintre cele mai pricepute infirmiere din California. Ura moartea. Dar cartea pe care o citea o entuziasmase în asemenea măsură, încît se gîndise să-l întrebe pe Marrion dacă nu putea fi ecranizată. Doar nu era să rămînă infirmieră o veşnicie, în particular scria şi scenarii. Nu renunţă la speranţă nici acum. Ultimul etaj al spitalului, cu uriaşele lui saloane, primea cele mai importante personalităţi de la Hollywood şi pe viitor avea să-i ocrotească întotdeauna în faţa morţii.

Dar toate acestea se petrecuseră în mintea lui Marrion în clipele dinaintea morţii, o minte saturată de miile de filme pe care le vizionase.

În realitate, infirmiera venise lîngă patul lui la vreo cincisprezece minute după deces, atît de uşor plecase dintre cei vii. Vreo treizeci de secunde femeia se gîndise dacă să cheme ajutoare sau să încerce să-l readucă în simţiri. Era obişnuită cu moartea, deci ştia ce e îndurarea. De ce să-l cheme înapoi la chinul luptei pentru viaţă? Se duse la fereastră şi privi soarele răsărind şi porumbeii păşind ţanţoşi pe dalele de piatră. Priscilla fusese puterea supremă care hotărîse soarta lui Marrion... şi, totodată, cel mai îndurător judecător al lui.

Capitolul 13

Senatorul Wavven avea veşti bune, veşti pentru care Familia Clericuzio trebuia să-i plătească cinci milioane de dolari. Aşa îi declarase mesagerul lui Giorgio. Pentru aceasta era nevoie de o mulţime de formalităţi. Cross trebuia să scoată cinci milioane din seiful cazinoului şi să întocmească o lungă evidenţă care să justifice absenţa banilor.

Cross mai primise un mesaj de la Claudia şi Vail. Amîndoi se aflau în hotel şi locuiau în acelaşi apartament. Doreau să-l vadă cît mai repede. Era vorba despre ceva urgent. Mai primi un telefon de la cabana de vînătoare, din partea lui Lia Vazzi. Lia cerea să se întîlnească personal cu Cross cît mai curînd posibil. Nu mai fusese nevoie să specifice că era ceva urgent, orice solicitare din partea lui Vazzi era urgentă, altfel n-ar fi telefonat. Aşadar, se afla deja în drum spre Vegas.

Cross începu să lucreze actele pentru transferul celor cinci milioane către senatorul Wavven. Banii în sine nu încăpeau nici într-o valiză, nici într-un sac de voiaj mai mare. Sună la magazinul de suveniruri al hotelului, îşi amintise că acolo văzuse de vînzare un vechi cufăr chinezesc, suficient de încăpător pentru a adăposti banii. Cufărul era verde închis, decorat cu dragoni roşii şi pietre false, tot verzi , şi avea o încuietoare rezistentă.

Gronevelt îl învăţase cum să completeze actele, astfel ca banii să pară scoşi din cazinou în mod legal. Era o muncă îndelungată şi anevoioasă, care implica transferul unor bani în diverse conturi, plata mai multor furnizori de alimente şi băuturi, proiecte speciale de instruire, clipuri publicitare şi un număr de jucători inexistenţi, rămaşi datori faţă de cazinou.

Cross munci o oră la aceste acte. Senatorul Wavven trebuia să sosească abia a doua zi, urmînd ca cele cinci milioane să-i fie înmînate pînă la plecarea sa, în dimineaţa zilei de luni. Într-un tîrziu nu se mai putu concentra şi se văzu nevoit să ia o pauză.

Formă numărul apartamentului în care locuiau Claudia şi Vail. Îi răspunse Claudia.

– Nu mă mai înţeleg cu Ernest, se plînse ea. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

– Bine, acceptă Cross. Ce-ai zice să mergeţi amîndoi în sala de joc, vin să vă iau de la masa de zaruri peste o oră. Făcu o pauză. Pe urmă putem lua masa toţi trei, ca să-mi spuneţi ce necaz aveţi.

– Nu putem juca, răspunse Claudia. Ernest şi-a depăşit creditul şi tu n-ai vrut să-mi mai dai pe credit decît zece mii de dolari amărîţi.

Cross oftă. Însemna că Ernest Vail datora cazinoului o sută de mii, care nu valorau mai mult decît hîrtia igienică.

– Lasă-mi o oră şi pe urmă veniţi în apartamentul meu. Luăm masa acolo.

Cross mai avea de dat un telefon, şi anume lui Giorgio, ca acesta să-i confirme plata către senator. Nu că mesagerul ar fi fost suspect, dar era un obicei adînc înrădăcinat. Se înţeleseră prin codul verbal prestabilit. Numele era exprimat în numere aranjate arbitrar, banii în litere ale alfabetului aranjate tot arbitrar.

Cross încercă să-şi continue lucrul la acte. Dar gîndul îi zbură din nou. Pentru suma de cinci milioane, senatorul Wavven deţinea probabil o informaţie importantă. Iar dacă Lia bătea atîta cale pînă la Vegas însemna că se confrunta cu probleme grave.

Se auzi soneria. Paznicul îi adusese pe Claudia şi pe Ernest în apartament. Cross o îmbrăţişă pe Claudia mai afectuos decît de obicei, ca sora lui să nu-şi închipuie cumva că era supărat pe ea fiindcă pierduse bani la cazinou.

În sufrageria apartamentului le întinse meniul oferit de serviciul la cameră, apoi comandă în numele lor. Claudia se aşeză înţepată pe canapea, Vail se tolăni lîngă ea cu un aer indiferent.

– Cross, începu Claudia, Vail e într-o stare disperată. Trebuie să facem ceva pentru el.

Tînărul nu avea impresia că starea lui Vail era chiar atît de disperată. Scriitorul părea relaxat cu adevărat, cu ochii pe jumătate închişi, cu un zîmbet satisfăcut pe buze. Atitudinea lui îl irită pe Cross.

– Bineînţeles, primul lucru pe care am să-l fac va fi să-i sistez orice credit în acest oraş. Aşa va economisi bani, e cel mai nepriceput jucător pe care l-am întîlnit vreodată.

– Nu-i vorba de joc, preciză Claudia.

Îi relată fratelui ei cum Marrion îi promisese lui Vail o parte din venitul brut pe toate continuările la cartea sa, dar între timp murise.

– Şi? întrebă Cross.

– Acum Bobby Bantz refuză să onoreze promisiunea, răspunse Claudia. De cînd a devenit directorul Studiourilor LoddStone, lui Bobby i s-a urcat puterea la cap. Încearcă din răsputeri să fie la fel ca Marrion, dar nu are nici inteligența, nici aura lui. Așa că Ernest a rămas din nou cu buzele umflate.

– Și ce dracu' crezi că pot face eu? întrebă Cross.

– Ești asociat cu studioul la Messalina, spuse Claudia. Nu se poate să nu ai un cuvînt de spus. Vreau să-i ceri lui Bobby Bantz să respecte promisiunea făcută de Marrion.

Existau momente în care Claudia îl aducea la exasperare. Bantz n-ar fi cedat niciodată, făcea parte din meseria și din caracterul lui.

– Nu, răspunse Cross. Ți-am mai explicat și altă dată. Nu pot lua o atitudine decît acolo unde știu că răspunsul va fi afirmativ. Aici n-am nici o șansă.

Claudia se încruntă.

– N-am înțeles niciodată cum vine asta, spuse ea. Tăcu o clipă. Ernest nu glumește, se va sinucide, astfel ca familia lui să capete ceea ce i se cuvine.

În acel moment, Vail deveni brusc interesat.

– Claudia, prostuțo, nu pricepi cum e cu fratele tău? Dacă cere cuiva ceva și persoana îl refuză, atunci trebuie s-o lichideze.

Îi zîmbi lui Cross cu gura pînă la urechi.

Cross era furios la culme că Vail îndrăznise să vorbească astfel de față cu Claudia. Din fericire, chiar atunci sosi serviciul la cameră cu măsuțele pe rotile și masa fu aranjată în salon. În timp ce se așezară toți trei la masă, Cross se străduí să se stăpînească, totuși nu se putu abține să nu spună cu un zîmbet rece:

– Ernest, din cîte înțeleg, dacă te omori îți rezolvi toate problemele. Te-aș putea ajuta. Te pot muta într-un apartament de la etajul al zecelea și nu-ți rămîne decît să sari pe fereastră.

De data aceasta, se înfurie Claudia.

– Asta nu-i glumă, spuse ea. Ernest e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Iar tu ești fratele meu care susține mereu că mă iubește și că va face orice pentru mine.

Avea ochii în lacrimi.

Cross se ridică și veni lîngă ea s-o îmbrățișeze.

– Claudia, nu pot face nimic. Nu sînt vrăjitor.

Ernest Vail savura cina. Nu avea cîtuși de puțin aerul cuiva pe cale să-și ia zilele.

– Ești prea modest, Cross, spuse el. Uite, n-am curajul să mă arunc de la fereastră. Am prea multă imaginație, pînă aș ajunge jos aș muri de o sută de ori numai gîndindu-mă cum voi zăcea împrăștiat pe tot trotuarul. Ba aș risca

să cad şi peste un sărman nevinovat. Sînt prea fricos ca să-mi tai venele, nu suport să văd sînge şi mi-e o frică de moarte de arme, cuţite şi circulaţie. Nu vreau să rămîn infirm, fără să realizez ce mi-am propus. Nu vreau ca ticăloşii de Bantz şi Deere să rîdă de mine şi să-şi păstreze banii care mi se cuvin. Există un singur lucru pe care-l poţi face: plăteşte pe cineva să mă omoare. Nu-mi spune cînd. Fă-o şi atît.

Cross începu să rîdă. O bătu uşurel pe Claudia cu palma pe creştet, ca s-o liniştească, şi se înapoie la locul lui.

– Crezi că aici ne jucăm de-a filmul? i se adresă el lui Ernest. Crezi că a ucide pe cineva e o glumă? Cross se ridică de la masă şi se duse la masa de lucru din biroul lui. Descuie sertarul şi scoase dinăuntru un săculeţ cu jetoane negre. Îi aruncă săculeţul lui Ernest şi spuse: Ai aici zece mii. Mai fă o încercare la masa de joc, poate de data asta ai noroc. Şi nu mă mai insulta în faţa surorii mele.

Lui Vail îi revenise veselia.

– Hai, Claudia, o chemă el. Fratele tău nu are de gînd să mă ajute.

Puse săculeţul cu jetoane negre în buzunar. Părea nerăbdător să joace.

Claudia era cu gîndul în altă parte. Cîntărea în minte toate faptele, dar refuza să accepte concluzia. Se uită la chipul frumos şi senin al fratelui ei. Cross nu putea fi aşa cum spusese Vail. Îşi sărută fratele pe obraz.

– Iartă-mă, dar sînt îngrijorată pentru Ernest, se scuză ea.

– Nu i se va întîmpla nimic, o linişti Cross. Prea îi plac jocurile de noroc ca să se omoare. Pe deasupra, e un geniu, nu?

Claudia rîse.

– Tot timpul repetă asta şi eu sînt de acord, răspunse ea. Dar e un mare laş.

Vorbind, întinse mîna către Vail cu un gest plin de afecţiune.

– Atunci de ce dracu' umbli cu el? o întrebă Cross. De ce locuiţi în acelaşi apartament?

– Pentru că sînt cea mai bună prietenă a lui şi, totodată, ultima, replică supărată Claudia. Şi pentru că-mi plac cărţile lui.

După plecarea celor doi, Cross petrecu restul nopţii completînd actele necesare transferului celor cinci milioane către senatorul Wavven. Cînd termină, îl sună pe directorul cazinoului, unul dintre membrii de seamă ai Familiei Clericuzio, şi-i ceru să aducă banii în apartamentul lui.

Banii fură transportaţi în doi saci uriaşi, aduşi chiar de director şi de doi oameni de pază, tot din clanul Clericuzio. Cei trei îl ajutară pe Cross să îndese banii în cufărul chinezesc. Directorul cazinoului îi zîmbi lui Cross.

– Frumos cufăr! spuse el.

După plecarea celor trei, Cross luă cuvertura cea mare de pe patul lui şi acoperi cufărul cu ea. Apoi comandă să i se aducă în cameră două porţii de mic dejun. După cîteva minute omul de pază îi telefonă ca să-l anunţe că Lia Vazzi aştepta să fie primit. Cross ceru ca Lia să fie condus pînă la el.

Îl îmbrăţişă pe Lia. Întotdeauna îi făcea plăcere să-l vadă.

– Veşti bune sau proaste? întrebă el, după ce serviciul la cameră le aduse micul dejun.

– Proaste, răspunse Lia. E vorba despre detectivul care m-a oprit în holul hotelului Beverly Hills cînd eram cu Skannet. Jim Losey. A venit la cabana de vînătoare şi m-a întrebat în ce relaţii eram cu Skannet. Am reuşit să scap de el. Partea proastă e alta: cum de ştia cine sînt şi unde să mă găsească? Nu figurez în evidenţa poliţiei. Nu am avut niciodată necazuri. Asta înseamnă că există un informator.

Vestea îl şocă pe Cross. Trădătorii erau rari în Familia Clericuzio, care îi extermina fără milă.

– Am să-l anunţ direct pe Don, decise Cross. Dar tu? Vrei să pleci în vacanţă în Brazilia pînă ne lămurim ce se întîmplă?

Lia mîncă foarte puţin. Îşi turnă coniac şi luă o havană din cutia oferită de Cross.

– Nu sînt speriat, nu încă, spuse Lia. Aş dori doar să am acordul tău ca să mă apăr de acest om.

Cross intră în panică.

– Lia, nu poţi face aşa ceva, spuse el. În America e foarte riscant să ucizi un poliţist. Aici nu-i Sicilia. Mai trebuie să-ţi dezvălui un lucru, pe care, de fapt, n-ar trebui să-l ştii. Jim Losey e pe statul de plată al Familiei Clericuzio. Primeşte bani buni. Cred că şi-a vîrît nasul, pur şi simplu, cu gînd să pretindă o sumă, ca să te lase în pace.

– Bine, acceptă Vazzi. Dar ideea rămîne. Cineva trădează.

– Am să mă ocup de asta, făgădui Cross. Nu-ţi face griji pentru Losey.

Lia pufăi din trabuc.

– E un individ periculos. Fii cu ochii în patru.

– Am să fiu, îl asigură Cross. Dar nici tu să nu faci ceva pripit, înţelegi?

– Bineînţeles, răspunse Lia. Părea ceva mai relaxat. Apoi întrebă ca din întîmplare: Ce ai sub cuvertură?

– Un mic cadou pentru cineva important, răspunse Cross. Vrei să rămîi peste noapte la hotel?

– Nu, răspunse Lia. Mă întorc la cabană. Cînd ai o clipă liberă, dă-mi de veste ce-ai mai aflat. Totuşi, sfatul meu e să scapi de Losey fără întîrziere.

– Am să discut cu Don, promise Cross.

La ora trei după-amiază senatorul Warren Wavven şi suita lui de trei aghiotanţi fură găzduiţi în vila lor de lîngă hotelul Xanadu. Ca de obicei, senatorul venise într-o limuzină neoficială, fără escortă. La ora cinci îl chemă pe Cross la vilă.

Cross ordonase la doi paznici să suie cufărul înfăşurat în cuvertură în spatele căruciorului motorizat de golf. Unul din paznici conduse căruciorul, în timp ce Cross şedea pe bancheta din spate, cu ochii la cufărul aşezat în spaţiul de bagaje, unde de regulă se puneau crosele de golf şi apă la gheaţă. Drumul de la Xanadu pînă la complexul special amenajat şi păzit, compus din cele şapte vile, nu dura decît cinci minute.

Lui Cross îi plăcea de fiecare dată să privească vilele, care-i dădeau sentimentul puterii. Mici palate Versailles, fiecare cu o piscină de forma unui diamant, sclipind ca smaraldul, dispuse în jurul unui careu în care se afla cazinoul de forma unei perle, destinat exclusiv ocupanţilor celor şapte vile.

Cross duse personal cufărul în interiorul vilei. Unul dintre aghiotanţii senatorului îl conduse în sufragerie, unde senatorul şi ceilalţi doi însoţitori savurau un bogat sortiment de hrană rece şi limonadă la gheaţă. Senatorul renunţase la alcool.

Senatorul Wavven era la fel de frumos şi binevoitor ca altădată. Se ridicase în funcţii înalte, făcea parte din consiliile politice ale ţării, era preşedintele mai multor comitete importante şi un candidat însemnat la viitoarele alegeri prezidenţiale. Wavven sări în picioare ca să-l întîmpine pe Cross.

Cross luă cuvertura de pe cufăr şi-l aşeză pe podea.

– Un mic dar din partea hotelului, domnule senator, anunţă el. Vă dorim un sejur agreabil.

Senatorul strînse mîna lui Cross cu amîndouă mîinile. Avea mîini catifelate.

– Ce dar încîntător! exclamă el. Mulţumesc, Cross. Acum pot vorbi ceva cu tine între patru ochi?

– Desigur, răspunse Cross şi-i înmînă cheia cufărului.

Wavven o strecură în buzunarul pantalonilor. Apoi se întoarse către aghiotanţii săi şi spuse:

– Vă rog să duceţi cufărul în dormitorul meu şi unul din voi să rămînă să-l păzească. Acum aş dori să rămîn singur cu prietenul meu Cross pentru cîteva minute.

Cei trei ieşiră şi senatorul începu să se plimbe prin încăpere. Îşi încruntă sprîncenele şi spuse:

– Bineînţeles că am veşti bune, dar am şi o veste proastă.

Cross încuviinţă din cap şi răspunse binevoitor:

– Aşa se întîmplă întotdeauna.

Se gîndea că, la preţul de cinci milioane, vestea cea bună trebuia s-o întreacă mult în importanţă pe cea proastă.

Wavven chicoti.

– Nu-i aşa? Mai întîi vestea cea bună. Iat-o. În ultimii cîţiva ani mi-am concentrat toate eforturile în direcţia susţinerii unei legislaţii care să legalizeze jocurile de noroc pe tot cuprinsul Statelor Unite. Inclusiv o clauză de legiferare a pariurilor sportive. Cred că, în sfîrşit, am obţinut numărul de voturi necesare în Senat şi în Camera Reprezentanţilor. Banii din cufăr vor cumpăra cîteva voturi cheie. Sînt cinci milioane, da?

– Cinci, confirmă Cross. Bani cheltuiţi cu socoteală. Şi-acum, care-i vestea cea proastă?

Senatorul clătină din cap cu tristeţe.

– Prietenilor tăi nu le va plăcea, spuse el. Mai ales lui Giorgio, care-i aşa nerăbdător. Dar e un tip nemaipomenit, pe onoarea mea, nemaipomenit.

– E vărul meu preferat, declară sec Cross.

Din toată Familia Clericuzio Giorgio îi plăcea cel mai puţin şi era limpede că senatorul îi împărtăşea părerea.

În clipa următoare Wavven îi anunţă bomba.

– Preşedintele mi-a spus că va vota împotriva acestei legi.

Cross fusese în culmea fericirii că planul magistral al lui Don Clericuzio reuşise, în sfîrşit. Un imperiu legitim, bazat pe jocuri de noroc admise prin lege. Acum nu mai ştia ce să creadă. Ce dracu' tot zicea acolo Wavven? Doar va exista o lege.

– Iar noi nu avem suficiente voturi pentru a contracara un vot împotrivă, explică Wavven.

Mai mult ca să aibă răgazul de a-şi veni în fire, Cross întrebă:

– Adică, cele cinci milioane sînt pentru preşedinte?

Senatorul fu şocat.

– Oh, nu, nu! protestă el. Nici măcar nu facem parte din acelaşi partid. În plus, preşedintele va fi un om foarte bogat în clipa în care se va retrage din politică. Va fi solicitat de toate comitetele de conducere ale marilor companii. Nu-i trebuie sume derizorii. Wavven îi adresă lui Cross un zîmbet satisfăcut. Lucrurile stau cu totul altfel atunci cînd eşti preşedinte al Statelor Unite.

– Deci n-am rezolvat nimic, afară de cazul că moare președintele, spuse Cross.

– Întocmai, confirmă Wavven. Trebuie să adaug că e un președinte foarte iubit, deși facem parte din partide adverse. Fără îndoială că va fi reales. Trebuie să avem răbdare.

– Cu alte cuvinte, trebuie să așteptăm cinci ani, în speranța că vom avea un președinte care nu va vota împotrivă?

– Nu chiar, spuse senatorul, șovăind puțin. Trebuie să fiu cinstit cu tine. În cinci ani componența Congresului s-ar putea schimba, e posibil să nu mai dispun de voturile pe care contez acum. Făcu o altă pauză. Există multe lucruri imprevizibile. Cross nu mai înțelegea nimic. Ce dracu' voia, de fapt, să spună Wavven? Apoi senatorul îi lămuri secretul. Desigur, dacă i se întîmplă ceva președintelui, vicepreședintele va semna legea. Așadar, oricît de urît ar suna, trebuie să sperați că președintele va suferi un infarct, un accident de avion sau va paraliza. E foarte posibil. Toți sîntem muritori. Senatorul îi zîmbea radios, și deodată în mintea lui Cross se făcu lumină. Îl năpădi un val de mînie. Nemernicul îi transmitea un mesaj pentru clanul Clericuzio: senatorul își îndeplinise misiunea, acum Familia trebuia să-l ucidă pe președintele Statelor Unite ca legea să poată fi votată. Wavven era nespus de viclean și de alunecos, nu se implicase concret în nici un fel. Cross era convins că Don nu va accepta, în caz contrar Cross era decis să iasă din Familie. Situația pare fără ieșire, dar nu se știe niciodată, continuă binevoitor Wavven. Ar putea interveni capriciul sorții, iar vicepreședintele mi-e bun prieten, deși facem parte din partide diferite. Știu sigur că-mi va aproba proiectul de lege. Trebuie doar să așteptăm și să vedem ce se întîmplă.

Lui Cross nu-i venea să-și creadă urechilor. Senatorul Wavven era personificarea politicianului virtuos, pe placul tuturor americanilor, cu toată slăbiciunea lui recunoscută pentru femei și golf. Avea o figură frumoasă și onestă, un glas de patrician. Părea să fie unul dintre oamenii cei mai agreabili de pe glob. Și iată că lansa ideea ca Familia Clericuzio să-l asasineze pe președintele țării sale. „Mare lichea!" se gîndi Cross. Senatorul ciugulea de pe platourile de pe masă.

– Nu rămîn decît o noapte, spuse el. Sper că aveți cîteva dansatoare dispuse să ia masa cu un boșorog ca mine.

Întors în biroul lui, Cross îl sună pe Giorgio ca să-l anunțe că a doua zi sosea la Quogue. Giorgio îi spuse că șoferul familiei va veni să-l ia de la aeroport. Nu-i puse nici un fel de întrebare. Cei din clanul Clericuzio nu discutau niciodată afaceri la telefon.

Cînd sosi la reşedinţa din Quogue, Cross constată cu surprindere că era aşteptat de întreaga familie. În biroul fără ferestre se găseau nu numai Don, ci şi Pippi, apoi cei trei fii ai lui Don, Giorgio, Vincent şi Petie, ba chiar şi Dante, care purta o beretă renascentistă de culoare azurie.

În birou nu era nimic de mîncare, masa urma să fie servită mai tîrziu. Ca de obicei, Don îi obligă pe toţi să se uite la fotografia lui Silvio şi la cea din ziua în care fuseseră botezaţi Cross şi Dante, amîndouă aşezate pe consola şemineului.

– Ce zi fericită! repeta de fiecare dată Don.

Se aşezară toţi în fotolii şi pe canapele. Giorgio servi fiecăruia de băut, iar Don îşi aprinse trabucul italienesc răsucit şi negru.

Cross le dădu un raport amănunţit: cum îi predase cele cinci milioane senatorului Wavven, apoi discuţia avută cu acesta, cuvînt cu cuvînt.

Se aşternu o lungă tăcere. Nici unul dintre cei de faţă nu avea nevoie de explicaţiile lui Cross. Vincent şi Petie păreau cei mai îngrijoraţi. Acum, că-şi avea lanţul lui de restaurante, Vincent era mai puţin dispus să rişte. Deşi rămînea şeful oamenilor din Enclava Bronx, principala preocupare a lui Petie era enormul lui trust de construcţii. Nici unuia din ei nu-i convenea o asemenea misiune în acest punct al existenţei lor.

– Dobitocul acela de senator e nebun de-a binelea, spuse Vincent.

Don i se adresă lui Cross:

– Eşti sigur că acesta e mesajul pe care ni-l transmite senatorul? Că trebuie să-l asasinăm pe şeful statului, colegul lui la guvernarea ţării?

– Din cîte spune senatorul, nu fac parte din acelaşi partid, preciză Giorgio cu răceală.

– Senatorul nu s-ar implica niciodată, îi răspunse Cross lui Don. Nu a făcut decît să prezinte faptele. Cred că-şi închipuie că vom acţiona pe această bază.

Vorbi şi Dante. Era entuziasmat de idee, de glorie, de profit.

– Dar am putea legaliza toată afacerea cu jocurile de noroc. Ar merita riscul. Nici că se poate o recompensă mai mare.

Don se întoarse către Pippi.

– Tu ce părere ai, Martello al meu? întrebă el cu afecţiune.

Pippi era vizibil supărat.

– Treaba nu se poate face şi nici nu trebuie făcută.

– Vere Pippi, i se adresă Dante pe un ton provocator, dacă tu nu poţi s-o faci, eu pot.

Pippi îl privi dispreţuitor.

– Tu eşti măcelar, nu strateg. N-ai putea plănui o astfel de operaţiune nici într-un milion de ani. Riscul e prea mare. Prea multă bătaie de cap. Prea greu de dus la îndeplinire. Din aşa ceva nu scapi.

– Bunicule, spuse arogant Dante, încredinţează-mi mie această misiune. Am s-o duc la bun sfîrşit.

Don i se adresă nepotului pe un ton plin de respect:

– Sînt convins că ai reuşi, spuse el. Iar avantajele ar fi enorme. Dar Pippi are dreptate. Consecinţele ar putea fi dezastruoase pentru Familie. Omul poate face greşeli, dar nu o greşeală fatală. Chiar dacă am izbuti şi ne-am atinge scopul, fapta aceasta ne-ar apăsa pentru totdeauna. E o crimă mult prea mare. În plus, aici nu-i vorba de o situaţie care ne pericliteză existenţa, ci doar de un mijloc pentru a atinge un scop. Un scop care poate fi atins cu răbdare. Între timp avem o poziţie confortabilă. Tu, Giorgio, îţi ai sediul pe Wall Street. Vincent, tu ai restaurantele, iar tu Petie, trustul de construcţii. Cross, tu ai hotelul, iar noi doi, Pippi, sîntem bătrîni, ne putem retrage să ne petrecem în tihnă anii care ne-au mai rămas. Nepoate Dante, trebuie să ai răbdare, într-o zi imperiul jocurilor de noroc îţi va aparţine, va fi moştenirea ta. Din acel moment va trebui să-l stăpîneşti fără ca asupra ta să plutească umbra unei mîrşăvii. În concluzie... senatorul n-are decît să înoate pe fundul oceanului.

Toţi cei aflaţi în încăpere se destinseră, încordarea se risipi; cu excepţia lui Dante, toţi erau mulţumiţi de hotărîre. Toată lumea era de acord cu blestemul lui Don ca senatorul să se înece. Pentru că îndrăznise să-i pună într-o dilemă periculoasă.

Numai Dante părea să fie de altă părere.

– Ştii că ai tupeu să mă faci pe mine măcelar? Dar tu cine-mi eşti, Florence Nightingale?

Vincent şi Petie rîseră. Don clătină din cap dezaprobator.

– Încă ceva, spuse Don Clericuzio. Cred că pentru moment trebuie să păstrăm relaţiile cu senatorul. Nu-i port pică pentru cele cinci milioane, dar consider o insultă la adresa noastră faptul că ne socoteşte în stare să-l ucidem pe preşedintele ţării pentru a ne asigura o afacere. De asemenea, ce alte interese îl presează? Ce foloase ar trage el dintr-un asemenea deznodămînt? Încearcă să ne manipuleze. Cross, cînd vine la hotelul tău măreşte-i contul. Fă tot ce poţi ca să se distreze cît mai bine. E un individ prea periculos ca să ni-l facem duşman.

Problema era rezolvată. Cross şovăia să aducă în discuţie o altă chestiune delicată. Pînă la urmă, le relată întîmplarea cu Lia Vazzi şi Jim Losey.

– Ar putea exista un informator printre membrii Familiei, încheie Cross.

– A fost operaţiunea ta, te priveşte personal, i se adresă cu răceală Dante.

Don clătină din cap hotărît.

– Nu poate exista nici un informator, spuse el. Detectivul a descoperit întîmplător ceva şi vrea o recompensă ca să sisteze investigaţiile. Giorgio, ocupă-te tu de asta.

– Alte cincizeci de mii, mormăi Giorgio cu acreală. Cross, a fost problema ta. Va trebui să dai tu banii, din încasările hotelului.

Don îşi aprinse din nou trabucul.

– Acum, că sîntem toţi aici, mai există şi alte probleme? Vincent, cum îţi merge afacerea cu restaurantele?

Trăsăturile ca de granit ale lui Vincent se îmblînziră.

– Urmează să deschid încă trei, răspunse el. Unul la Philly, unul la Denver şi un altul la New York. Categoria întîi. Poţi să crezi, tată, că preţul unei porţii de spaghete e şaisprezece dolari? Cînd le pregătesc acasă, calculez costul la jumătate de dolar o farfurie. Oricît mă străduiesc, nu-mi iese mai mult de atît. Am pus la socoteală pînă şi preţul usturoiului. Pe urmă, perişoarele. Nu ştiu de ce, dar restaurantele mele sînt singurele localuri italieneşti de categoria întîi care servesc perişoare, eu le vînd cu opt dolari. Şi nici nu sînt prea mari. Pe mine mă costă optzeci de cenţi.

Ar fi ţinut-o tot aşa, dar Don îl întrerupse. Se întoarse către Giorgio şi întrebă:

– Giorgio, dar la tine pe Wall Street cum merge?

– Cînd sus, cînd jos, răspunse circumspect Giorgio. Însă comisioanele pe care le primim pentru tranzacţii sînt la fel de bune ca cele luate de cămătarii de pe străzi, dacă ne intensificăm suficient de mult activitatea. În plus, noi nu sîntem nevoiţi să batem străzile şi nici nu riscăm să ajungem la închisoare. Ar cam trebui să renunţăm la toate celelalte afaceri ale noastre, poate cu excepţia jocurilor de noroc.

Lui Don îi făcea plăcere să primească astfel de veşti, ţinea mult la succesele obţinute pe cale legală.

– Dar tu, Petie, continuă el, cum te descurci cu trustul de construcţii? Am auzit că mai deunăzi ai avut necazuri...

Petie ridică din umeri.

– Am de lucru pînă peste cap. Toată lumea îşi construieşte cîte ceva, în plus avem monopolul construcţiilor rutiere. Toţi oamenii mei sînt pe statele de plată ale Familiei şi cîştigă bine. Dar acum o săptămînă pe cel mai mare şantier al meu a venit un dobitoc. Adusese cu el vreo sută de negrotei, cu tot felul de lozinci despre drepturile cetăţeanului. L-am luat la mine în birou, unde s-a făcut blînd ca un mieluşel. Mi-a declarat că nu-mi cerea decît să angajez zece la sută negri şi să-i dau lui şpagă douăzeci de mii.

Dante nu se putu stăpîni.

– Recrutezi soldaţi? chicoti el. Pentru Familia Clericuzio?

– Am încercat să gîndesc ca tata, continuă Petie. De ce să nu cîştige şi ei o pîine? Aşa că i-am dat dobitocului cele douăzeci de mii şi i-am spus că voi angaja cinci la sută din oamenii lui.

– Ai procedat bine, îl aprobă Don. Ai evitat ca o problemă minoră să se transforme într-una majoră. În definitiv, cine e familia Clericuzio ca să nu contribuie la propăşirea altor oameni şi a civilizaţiei în sine?

– Eu l-aş fi lichidat pe negrotei, mîrîi Dante. Acum va veni din nou şi va pretinde mai mult.

– Iar noi îi vom da mai mult, replică Don. Atîta timp cît se arată rezonabil. Se întoarse către Pippi şi întrebă: Dar tu ce necazuri ai?

– Nici unul, răspunse Pippi. Atîta doar că Familia aproape a renunţat la operaţiuni, aşa că sînt şomer.

– Norocul tău, replică Don. Te-ai spetit destul. Ai scăpat din multe primejdii, acum trăieşte-ţi în tihnă bătrîneţea.

Dante nu mai aşteptă să fie întrebat.

– Eu sînt în aceeaşi situaţie, îi spuse el lui Don. Şi sînt prea tînăr ca să ies la pensie.

– Joacă golf, aşa cum fac Brugliones, îl sfătui cu răceală Don. Fii liniştit, viaţa oferă întotdeauna muncă şi probleme. Între timp, ai răbdare. Mă tem că va sosi şi vremea ta. Aşa cum va sosi şi a mea.

Capitolul 14

În dimineața înmormîntării lui Eli Marrion, Bobby Bantz urla la Skippy Deere.

– E o ţicneală, aici e buba în cinematografie! Cum mama dracului ai lăsat să se întîmple aşa ceva?

Flutură prin faţa ochilor lui Deere un teanc de pagini prinse cu agrafe.

Deere se uită la ele. Era schema de deplasare pentru un film care se turna la Roma.

– Da, şi ce-i cu asta? întrebă el.

Bantz spumega de furie.

– Toţi cei care joacă în film au rezervare la clasa întîi în avionul de Roma... echipa de filmare, rolurile secundare, cele episodice, trepăduşii, studenţii practicanţi. Cu o singură excepţie. Ştii cine? Contabilul trimis de studio la Roma ca să verifice cheltuielile. E singurul care a făcut economii.

– Bun, şi ce-i cu asta? repetă Deere.

Bantz îşi dădu frîu liber furiei.

– În plus, bugetul filmului mai include o şcoală pentru copiii tuturor celor care lucrează la film. La care se adaugă închirierea unui iaht pe două săptămîni. Tocmai am terminat de citit cu atenţie scenariul. Există doisprezece actori şi actriţe care apar în film poate două-trei minute. Iahtul e închiriat pentru două zile de filmări. Explică-mi şi mie cum de-ai aprobat aşa ceva.

Skippy Deere îi zîmbi larg.

– Desigur, răspunse el. Regizorul filmului e Lorenzo Tallufo. El a insistat ca oamenii să călătorească la clasa întîi. Rolurile secundare şi cele episodice au fost trecute în scenariu, fiindcă interpreţii se culcă cu actorii principali. Iahtul a fost închiriat pe două săptămîni, deoarece Lorenzo vrea să meargă la festivalul de film de la Cannes.

– Tu eşti producătorul, discută cu Lorenzo, îi ceru Bantz.

– Nu eu, precizã Deere. Lorenzo a fãcut patru filme cu încasãri de o sutã de milioane de dolari şi are douã Premii Oscar. Eu am sã-l pup în fund cînd am sã-i dau mîna ca sã urce pe iaht. Vorbeşte tu cu el.

Bantz nu rãspunse. În ierarhia industriei filmului, directorul de studio era cea mai înaltã funcţie. Producãtorul era cel care asambla toate elementele, care supraveghea bugetul şi dezvoltarea scenariului. În realitate, dupã începerea filmãrilor ultimul cuvînt aparţinea regizorului. Mai ales dacã avea la activ şi alte filme de succes.

Bantz clãtinã din cap.

– Nu pot vorbi cu Lorenzo, nu acum cînd nu-l mai am pe Eli ca sã mã susţinã. Lorenzo o sã mã trimitã la dracu', şi atunci pierdem filmul.

– Pe drept cuvînt, întãri Deere. Ce naiba, Lorenzo subtilizează de fiecare datã cîte cinci milioane la un film. Toţi fac aşa. Acum calmează-te, ca sã putem merge la înmormîntare.

Dar Bantz studia altã facturã de cheltuieli.

– La filmul tãu, continuã el, existã o facturã de cinci sute de mii de dolari pentru hranã chinezeascã la pachet. Nimeni, nimeni, nici mãcar nevastã-mea, nu poate cheltui jumãtate de milion pe mîncare chinezeascã. Franţuzeascã, poate. Dar chinezeascã? Şi la pachet?

Skippy Deere trebuia sã gãseascã repede o justificare. De data aceasta, Bobby îl prinsese cu mîţa în sac.

– E un restaurant japonez la care se serveşte sushi. E cea mai scumpã mîncare din lume.

Bantz se linişti ca prin farmec. Lumea se plîngea întotdeauna de sushi. Directorul unui studio cu care se afla în concurenţã îi spusese cã invitase un investitor japonez sã ia cina într-un restaurant specializat în sushi. „Douã persoane, o mie de dolari pentru douãzeci de capete de peşte amãrîte!" exclamase el. Bantz fusese impresionat.

– Bine, i se adresã el lui Skippy Deere, dar trebuie sã mai reduci din cheltuieli. La urmãtorul film încearcã sã iei mai mulţi studenţi practicanţi.

Studenţii lucrau gratis.

Înmormîntarea lui Eli Marrion la Hollywood era un eveniment mai important chiar decît cea a unei mari vedete a ecranului. Eli fusese respectat de directorii de studiouri, de producãtori, de impresari, respectat şi uneori iubit chiar de marile vedete, de regizori şi de scenarişti. Aceste sentimente fuseserã inspirate de manierele lui şi de covîrşitoarea inteligenţã cu care rezolvase multe probleme din lumea filmului. Totodatã avusese reputaţia de om corect, în limite rezonabile.

În ultimii ani devenise un ascet, nu fãcuse abuz de putere şi nici nu pretinsese favorurile sexuale ale actriţelor de mîna a doua. De asemenea, LoddStone

realizase mai multe filme mari decît oricare alt studio, or nimic nu era mai important în ochii unor oameni de film.

Președintele Statelor Unite își trimise șeful de cabinet să țină o scurtă alocuțiune. Din partea Franței venise ministrul culturii, deși acesta era un adversar al producțiilor hollywoodiene. Vaticanul trimisese un reprezentant al Papei, un tînăr cardinal, destul de frumos ca să primească oferte de roluri episodice. Ca prin farmec apăruse și un grup de directori japonezi. Cei mai importanți președinți de corporații cinematografice din Olanda, Germania, Italia și Suedia veniseră să prezinte omagiile lor lui Eli Marrion.

Începură discursurile. Întîi vorbi un celebru actor, apoi o cunoscută actriță, după ea un regizor de categoria A; vorbi chiar și un scenarist, Benny Sly. Urmă discursul șefului de cabinet al președintelui Statelor Unite. În continuare, ca ceremonia să nu pară prea pompoasă, doi mari comici ai ecranului făcură glume despre puterea și competența în afaceri a lui Eli Marrion. În final, vorbiră Bobby Bantz, fiul lui Eli, Kevin și fiica lui, Dora.

Fiica lui Eli Marrion, Dora, ținu discursul cel mai poetic, scris de Benny Sly. Un discurs elocvent, spiritual, care scotea în evidență calitățile și realizările lui Eli Marrion, pe un ton ce îmbina respectul și umorul.

– Mi-am iubit tatăl mai mult decît pe oricare alt bărbat din viața mea, dar sînt bucuroasă ca nu am fost niciodată în situația de a negocia cu el, spuse fata. Nu a trebuit să tratez decît cu Bobby Bantz, pe el am reușit să-l duc de nas.

Asistența rîse, apoi veni rîndul lui Bobby Bantz. În adîncul sufletului îl deranjase gluma Dorei.

– Am petrecut treizeci de ani ca să ridic Studiourile LoddStone împreună cu Eli Marrion, declară el. A fost omul cel mai inteligent și mai cumsecade pe care l-am cunoscut vreodată. În subordinea lui, acești treizeci de ani de muncă au fost cei mai fericiți pe care i-am trăit. Voi continua să-i duc mai departe idealurile. Mi-a arătat încredere lăsîndu-mă în locul lui pentru următorii cinci ani și nu-l voi dezamăgi. Nu pot spera să egalez realizările lui Eli. El a dăruit vise miliardelor de oameni din întreaga lume. Și-a împărțit averea și iubirea cu familia și cu tot poporul american. A fost cu adevărat „un magnetit".

Cei veniți să asiste la înmormîntare știau că Bobby Bantz își scrisese singur discursul, pentru că transmisese un mesaj important întregii cinematografii. Timp de cinci ani el avea să fie în fruntea Studiourilor LoddStone și dorea să i se acorde același respect de care se bucurase Eli Marrion. Bobby Bantz nu mai era Omul Numărul Doi, acum devenise Numărul Unu.

La două zile după înmormîntare Bantz îl chemă pe Skippy Deere la studio și-i oferi postul de șef de producție, deținut pînă atunci de el. Acum preluase de la Marrion funcția de președinte. Avantajele oferite lui Deere erau irezistibile.

Deere urma să primească o parte din profitul realizat de fiecare film făcut de studio. Avea libertatea să aprobe orice producție cinematografică cu un buget sub treizeci de milioane. Putea fuziona cu studioul în calitate de companie independentă, al cărei director îl putea numi el însuși.

Skippy Deere era uluit de generozitatea ofertei. O traduse ca pe un semn de nesiguranță din partea lui Bantz. Bantz se știa vulnerabil în domeniul creativității și conta pe Deere să-i acopere spatele.

Deere acceptă oferta și o numi pe Claudia De Lena director al companiei sale de producție. Nu numai pentru spiritul ei creator, nu numai pentru că înțelegea ce înseamnă să faci un film, ci pentru că o știa prea cinstită ca să-i submineze autoritatea. Cu Claudia, nu mai era nevoit să-și ferească spatele. În plus – și nu era puțin lucru în meseria lor – îi plăcea întotdeauna compania ei, buna ei dispoziție. Iar relația lor sexuală era de mult de domeniul trecutului.

Deere era în culmea fericirii, gîndindu-se cît de bogați vor fi cu toții. Era suficient de vechi în meserie ca să știe că pînă și celebritățile ajungeau uneori să-și trăiască bătrînețea aproape în sărăcie. Deere era deja foarte bogat, dar considera că există zece niveluri de bogăție, el găsindu-se abia la primul. Fără îndoială, ar fi putut trăi în lux pînă la sfîrșitul zilelor, dar nu-și putea permite un avion personal, nici patru locuințe cu personalul aferent. Nu-și putea permite un harem. Nu-și putea permite să fie un jucător înveterat. Nu-și putea permite alte cinci divorțuri. Nu-și putea permite să țină o sută de servitori. Nu-și putea permite nici măcar să-și finanțeze la nesfîrșit propriile filme. Și nu-și putea permite o valoroasă colecție de artă, un tablou celebru de Monet sau de Picasso, cum își cumpărase Eli. Acum însă, avea șanse ca într-o bună zi să se ridice pînă la treapta a cincea. Trebuia să muncească din greu, să dea dovadă de multă inteligență și, mai presus de orice, să-l observe pe Bantz cu mare atenție.

Bantz îi descrise planurile sale și Deere rămase surprins cît erau de îndrăznețe. Se vedea limpede că Bantz era decis să-și ocupe locul în lumea puterii.

Pentru început, intenționa să încheie un contract cu Melo Stuart, prin care acesta să acorde Studiourilor LoddStone întîietatea asupra tuturor talentelor reprezentate de agenția lui de impresariat.

– Asta se rezolvă, îl asigură Deere. Am să-i dau a înțelege că are mînă liberă pentru proiectele lui favorite.

– Mă interesează în mod deosebit s-o avem pe Athena Aquitane în următorul film, spuse Bobby Bantz.

„Aha", îşi spuse Deere. Acum, că Bantz conducea Studioul LoddStone, spera ca Athena să-i cadă la pat. Deere se gîndi că, în calitate de şef de producţie, avea şi el dreptul să facă o încercare.

– Am să-i spun Claudiei să înceapă deja lucrul la un proiect pentru ea, anunţă Deere.

– Excelent, se bucură Bantz. Ţine minte, eu am ştiut întotdeauna ce ar fi vrut să facă Eli, dar n-a reuşit pentru că era prea îngăduitor. Ne vom descotorosi de companiile de producţie conduse de Dora şi de Kevin. Întotdeauna merg în pierdere şi, în plus, nu-i vreau în studioul meu.

– În problema asta trebuie să fii foarte atent, îl sfătui Deere. Dora şi Kevin deţin acţiuni în companie.

Bantz rînji.

– Da, dar Eli mi-a dat pe mînă studioul vreme de cinci ani. Aşa că tu vei fi ţapul ispăşitor. Vei refuza să le aprobi proiectele. Presupun că după un an sau doi amîndoi vor pleca scîrbiţi, dînd vina pe tine. Asta a fost stratagema lui Eli. Eu eram ţapul lui ispăşitor.

– Cred că o să ai de furcă pînă să-i faci să plece, îşi dădu cu părerea Deere. Studioul e pentru ei a doua casă, au crescut aici.

– Eu încerc, spuse Bantz. Încă ceva. În noaptea dinaintea morţii Eli a acceptat să-i dea lui Ernest Vail o parte din profitul brut, plătindu-i un avans, pentru toate filmele pe care le-am turnat după romanul lui idiot. Eli s-a învoit numai pentru că Molly Flanders şi Claudia au făcut presiuni asupra lui pe patul de moarte, lucru foarte urît din partea lor. Am anunţat-o în scris pe Molly că nu am nici o obligaţie, legală sau morală, să respect acea promisiune.

Deere chibzui asupra celor auzite.

– Vail nu se va sinucide, dar în următorii cinci ani ar putea muri de moarte bună. Ar trebui să ne luăm măsuri de precauţie şi pentru această eventualitate.

– Nu, răspunse Bantz. Eli şi cu mine ne-am consultat avocaţii, care ne-au spus că Molly va pierde cauza în instanţă. Voi negocia o sumă, dar nu din profitul brut. Asta înseamnă să ne ia şi pielea de pe noi.

– Ei, şi Molly ţi-a răspuns? întrebă Deere.

– Da, obişnuita scrisoare avocăţească, plină de tîmpenii, explică Bantz. I-am spus să se ducă în mă-sa. Bantz ridică receptorul şi-i telefonă psihanalistului său. Soţia lui îl sfătuia de ani de zile să urmeze şedinţe de psihoterapie, ca să se facă mai agreabil. Voiam să confirm programarea pentru ora patru după-amiază, vorbi Bantz în receptor. Da, despre scenariu discutăm săptămîna viitoare.

Puse receptorul în furcă şi-i zîmbi viclean lui Deere.

Deere știa că Bantz avea întîlnire cu Falene Fant în vila de lîngă hotelul Beverly, proprietate a studioului. Deci psihiatrul lui Bobby era doar o acoperire, întrucît studioul optase pentru un scenariu original al medicului despre un psihiatru ucigaș în serie. Gluma era că Deere citise scenariul și considera că din el se putea face un film destul de bun, fără cheltuieli prea mari, deși Bantz nu dădea doi bani pe el. Deere urma să realizeze filmul, iar Bantz credea că Skippy îi face, de fapt, o favoare.

În continuare Bantz și Deere discutară despre motivele pentru care timpul petrecut cu Falene Fant îi făcea atît de fericiți. Amîndoi erau de acord că era o copilărie din partea unor persoane importante ca ei. Dar, în același timp, recunoșteau că a face sex cu Falene era foarte plăcut, pentru că fata era amuzantă și nu le crea nici un fel de obligații. Desigur, existau obligații implicite, dar Falene avea talent și, la momentul potrivit, urma să i se acorde o șansă.

– Ceea ce mă neliniștește e faptul că, dacă va deveni o actriță relativ cunoscută, distracția noastră ar putea lua sfîrșit, spuse Bantz.

– Mda, încuviință Deere. Așa reacționează talentele. Dar ce dracu', în acest caz ne va aduce o grămadă de bani.

Amîndoi verificară planul de producție și lansare de filme. Messalina urma să fie terminat în două luni, devenind „locomotiva" perioadei de Crăciun. Mai aveau în lucru o continuare la romanul lui Vail, programat să aibă premiera în următoarele două săptămîni. Aceste două producții ale Studiourilor LoddStone puteau aduce în total un miliard de dolari din încasările realizate în întreaga lume, inclusiv din videocasete. Bantz avea să primească o bonificație de douăzeci de milioane de dolari. Deere, probabil cinci milioane. Bobby urma să fie salutat drept un geniu încă din primul său an de activitate ca succesor al lui Marrion. Lumea îl va recunoaște drept Numărul Unu.

– Păcat că trebuie să-i plătim lui Cross cincisprezece la sută din profitul brut rotunjit la Messalina. De ce nu-i dăm înapoi banii cu dobîndă? Dacă nu-i convine, n-are decît să ne dea în judecată. E clar că-l deranjează ideea de a ajunge la tribunal.

– Nu umblă zvonul că ar fi mafiot? întrebă Bantz.

„Mare canalie", gîndi Deere.

– Îl cunosc pe Cross, răspunse el cu voce tare. Nu-i un tip violent. Dacă ar fi fost un om periculos, sora lui, Claudia, m-ar fi avertizat. Singura care mă neliniștește e Molly Flanders. Escrocăm simultan doi dintre clienții ei.

– Foarte bine, spuse Bobby. Doamne, dar știu că azi am lucrat bine. Am economisit douăzeci de milioane de la Ernest și poate zece de la De Lena. Așa ne ies și primele. Vom fi niște eroi.

– Da, încuviinţă Deere. Se uită la ceas. Vezi că-i aproape ora patru. N-ar trebui să pleci la întîlnirea cu Falene?

În acel moment, uşa de la biroul lui Bobby Bantz se izbi de perete şi în prag se ivi Molly Flanders. Era în uniformă de luptă: pantaloni, jachetă şi bluză albă de mătase. Purta tocuri joase. Tenul ei frumos era stacojiu de furie. Avea lacrimi în ochi, şi totuşi niciodată nu arătase mai frumoasă. Tonul ei avea o veselie răutăcioasă.

– Bravo, javre ce sînteţi! Ernest Vail e mort! Am procură din partea lui să vă interzic să difuzaţi ultima continuare la cartea pe care a scris-o. Acum, idioţilor, aveţi de gînd să staţi jos ca să cădem la învoială?

Ernest Vail ştia că, în cazul sinuciderii, marea sa problemă era cum să evite violenţa. Era mult prea laş ca să apeleze la metodele cele mai răspîndite. Armele de foc îl speriau, cuţitele şi otrăvurile erau prea directe şi nu foarte sigure. Cuptorul cu gazul deschis sau moartea în maşină prin asfixie cu monoxid de carbon nu ofereau nici ele garanţie. Tăierea venelor de la mînă însemna sînge. Nu, voia să moară într-un fel plăcut, rapid, sigur, astfel ca trupul să-i rămînă neatins şi demn.

Ernest se mîndrea că luase o decizie raţională, care avea să fie în avantajul tuturor, cu excepţia Studiourilor LoddStone. Era, pur şi simplu, o chestiune de cîştig financiar personal şi de satisfacere a orgoliului rănit. Avea să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi: ideea îi stîrnea rîsul. Încă o dovadă că rămăsese în toate minţile: îşi păstrase simţul umorului.

Să se piardă în largul oceanului prea era „ca la cinematograf", să se arunce în faţa autobuzului, prea dureros şi oarecum umilitor, ca şi cum ar fi fost un amărît de vagabond. Pentru scurt timp îi reţinu atenţia o variantă. Tableta de somnifer, care nu mai era la modă, supozitorul pe care îl introduceai în rect. Dar şi această metodă era lipsită de demnitate şi nu absolut sigură.

Ernest le respinse pe toate, continuînd să caute ceva care să-i aducă un sfîrşit sigur şi fericit. Căutarea îi ridică atît de mult moralul, încît aproape renunţă la idee. Acelaşi efect îl avea şi scrierea unor ciorne pentru scrisori de adio. Voia să-şi folosească întregul talent, fără să pară că-şi plînge singur de milă sau că-i acuză pe alţii. Mai presus de orice, dorea ca sinuciderea lui să fie recunoscută ca un gest absolut raţional, nu ca un act de laşitate.

Începu prin a scrie un bilet către prima soţie, pe care o considera singura lui iubire adevărată. Se străduia ca întîia propoziţie să fie obiectivă şi practică.

„De îndată ce găseşti acest bilet, ia legătura cu avocata mea, Molly Flanders. Îţi va da o veste importantă. Vă mulţumesc, ţie şi copiilor, pentru anii mulţi şi fericiţi pe care mi i-aţi oferit. Nu vreau să credeţi că gestul meu e un

reproș la adresa voastră. Ne plictisisem unul de celălalt încă înainte de a ne despărți. Te rog să nu-ți închipui că gestul meu e motivat de o minte bolnavă sau de nefericire. E un gest complet rațional, după cum îți va explica avocata mea. Spune-le copiilor că îi iubesc."

Ernest împinse foaia deoparte. Mai avea nevoie de o mulțime de retușuri. Scrise cîte o scrisoare pentru a doua și a treia soție, pe un ton care pînă și lui îi părea rece, anunțîndu-le că le lăsase mici părți din averea lui; le mulțumi pentru fericirea pe care i-o dăruiseră și le asigură că nu purtau nici o vină pentru gestul lui. După toate aparențele, nu era într-o stare de spirit prea afectuoasă. Așadar, îi scrise lui Bobby Bantz un scurt bilet, compus doar din cîteva cuvinte: „Du-te-n mă-ta!"

Apoi îi scrise lui Molly Flanders un mesaj cu următorul conținut: „Învață-i minte pe ticăloși!"

Lui Cross De Lena îi scrise: „În sfîrșit, am făcut ce trebuie." Ghicise disprețul lui De Lena față de tergiversarea lui.

În final, își deschise inima și-i scrise Claudiei:

„Tu mi-ai oferit cea mai frumoasă perioadă din viața mea și nici măcar n-am fost căsătoriți. Cum îți explici asta? Și cum se întîmplă că tot ce ai făcut tu în viață a fost bine și tot ce am făcut eu a fost greșit? Pînă în acest moment. Te rog să uiți ce ți-am spus despre felul tău de a scrie și criticile la adresa muncii tale, a fost numai invidia unui bătrîn romancier, la fel de demodat ca un fierar. Îți mulțumesc că ai luptat pentru drepturile mele, deși pînă la urmă fără rezultat. Te iubesc pentru faptul că ai încercat."

Puse una peste alta scrisorile așternute pe hîrtie galbenă. Sunau îngrozitor, dar avea de gînd să le rescrie. Rescrierea era întotdeauna marele secret.

Dar, concepînd scrisorile, își trezise la viață subconștientul. În cele din urmă, îi veni în minte metoda perfectă de a se sinucide.

Kenneth Kaldone era cel mai mare dentist de la Hollywood, la fel de renumit ca orice megastar în acea societate nu prea numeroasă. Era extrem de priceput în meserie, amuzant și îndrăzneț în viața sa particulară. Detesta portretele în literatură și filmele despre dentiști, socotindu-le teribil de burgheze, așa că făcea totul pentru a dovedi contrariul.

Era fermecător prin modul lui de a se îmbrăca și de a vorbi, luxosul său cabinet stomatologic avea un raft cu o sută dintre cele mai bune reviste publicate în America și Anglia. Exista și un raft mai mic cu reviste în limbi străine, germană, italiană, franceză și chiar rusă.

Pe pereții sălii de așteptare erau agățate tablouri moderne de cea mai bună calitate, iar cînd intrai în labirintul sălilor de tratament, coridoarele erau

împodobite de fotografiile cu autograf ale unora dintre cei mai mari actori ai Hollywoodului. Pacienţii lui.

Era întotdeauna de o veselie debordantă şi uşor efeminat, într-un fel oarecum derutant. Îi plăceau femeile, dar nu accepta în ruptul capului ca un bărbat să-şi lege viaţa de o femeie. Nu acorda sexului mai multă importanţă decît unei cine bune, unui vin de calitate sau unei muzici frumoase.

Singurul lucru în care credea Kenneth era arta stomatologică. În meseria lui era un artist, la curent cu toate progresele din tehnica şi cosmetica dentară. Refuza să confecţioneze punţi mobile clienţilor săi, insista să le facă implanturi de oţel pe care puteau fi ataşaţi dinţi permanenţi. Ţinea comunicări la congrese de stomatologie, era o asemenea autoritate în materie, încît fusese solicitat să trateze dinţii unui vlăstar al familiei regale din Monaco.

Nici un pacient al lui Kenneth Kaldone nu trebuia să-şi pună noaptea dantura într-un pahar cu apă. Nici un pacient al lui nu trebuia să îndure dureri pe sofisticatul scaun stomatologic. Kenneth folosea cu generozitate medicamentele, îndeosebi „aerul dulce", o combinaţie de protoxid de azot şi oxigen, inhalat de pacient printr-o mască de cauciuc şi care amorţea complet nervii, cufundînd pacientul într-o stare de semi-conştienţă aproape la fel de plăcută ca şi cea creată de opiu.

Ernest şi Kenneth se împrieteniseră încă de la prima vizită a lui Vail la Hollywood, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Ernest suferise o cumplită durere de dinţi în timpul cinei oferite de un producător, care încerca să-i cumpere drepturile de ecranizare pentru una dintre cărţile lui. Producătorul îi telefonase lui Kenneth la miezul nopţii şi stomatologul se dusese val-vîrtej la petrecere şi îl transportase pe Ernest cu maşina la cabinetul său, ca să-i trateze dintele infectat. Apoi îl condusese la hotel, rugîndu-l să se prezinte la cabinet a doua zi.

Mai tîrziu Ernest îi spusese producătorului că, probabil, se bucura de multă influenţă din moment ce-l făcuse pe stomatolog să vină la el acasă în toiul nopţii. Producătorul îi răspunsese că aşa era Kenneth Kaldone. În ochii lui, un om cu dureri de dinţi nu se deosebea de unul care se îneacă, adică trebuia salvat. Kaldone citise toate cărţile lui Ernest şi-i admira creaţia.

A doua zi Ernest se dusese la cabinetul lui Kenneth, arătîndu-se nespus de recunoscător. Kenneth ridicase mîna, cerîndu-i să tacă, şi-i spusese:

– Eu încă nu m-am achitat pentru plăcerea oferită de cărţile dumitale. Acum dă-mi voie să-ţi povestesc despre implanturile de oţel.

Îi ţinuse o lungă prelegere, argumentînd că dantura trebuia îngrijită încă de foarte timpuriu. Îi spusese lui Ernest că în curînd avea să-şi piardă alţi cîţiva

dinți, iar implanturile de oțel îl scuteau de grija de a-și ține noaptea dantura în pahar.

– Am să mă mai gîndesc, răspunsese Ernest.

– Nu, refuzase Kenneth. Nu pot trata un pacient care nu-mi împărtășește părerea în privința muncii mele.

Ernest rîsese.

– Noroc că nu ești romancier, spusese el. S-a făcut.

Deveniseră prieteni. Vail îl invita la masă de fiecare dată cînd venea la Hollywood, ba uneori chiar făcea o călătorie la Los Angeles anume pentru a fi tratat cu „aer dulce". Kenneth analiza cu multă perspicacitate cărțile lui Ernest și se pricepea la literatură aproape la fel de bine ca la stomatologie.

Lui Ernest îi plăcea aerul dulce. Niciodată nu simțea durerea și unele dintre cele mai grozave idei îi veneau tocmai cînd se afla în stare de semiconștiență. În următorii cîțiva ani, între el și Kenneth se legase o prietenie atît de strînsă, încît Ernest se lăsase convins să-și facă o nouă dantură cu implanturi de oțel, pe care s-o ducă cu el în mormînt.

Dar principalul interes al lui Ernest față de Kenneth era să și-l ia ca model pentru un personaj de roman. Ernest nutrise întotdeauna convingerea că în fiecare ființă omenească există o singură perversitate șocantă. Kenneth și-o dezvăluise pe a lui, aceasta fiind de natură sexuală, dar nu în obișnuitul stil pornografic.

Întotdeauna conversau cîteva minute pînă să înceapă tratamentul, înainte ca dentistul să-i administreze lui Ernest „aer dulce". Kenneth îi povestise că prietena lui de suflet făcea sex și cu cîinele ei, un uriaș ciobănesc german.

Ernest, care tocmai începea să simtă efectul inhalației, își scosese masca de cauciuc și întrebase fără să se gîndească:

– Adică te culci cu o femeie care face amor cu cîinele? Chestia asta nu te pune pe gînduri?

Se referise la complicațiile psihologice și de natură medicală.

Kenneth nu sesizase sensul întrebării.

– De ce să mă pună pe gînduri? replicase el. Cîinele nu-i un rival.

În primul moment, Ernest își închipuise că glumește. Apoi își dăduse seama că Kenneth vorbise serios. Ernest își pusese din nou masca pe față și se cufundase în starea de somnolență creată de amestecul de protoxid de azot și oxigen; mintea lui, stimulată ca de obicei, făcuse o analiză completă a personalității dentistului.

Kenneth nu concepea iubirea ca pe un exercițiu spiritual. Scopul primordial era plăcerea, pentru care era nevoie de o dexteritate similară cu priceperea

lui de a amorți durerea. Trupul trebuia controlat în timp ce te bucurai de plăcerile lui.

În seara aceea luaseră cina împreună și, în linii mari, Kenneth îi confirmase analiza.

– Sexul e mai bun decît protoxidul de azot, îi spusese Kenneth. Dar, ca și în cazul protoxidului, trebuie ca amestecul să conțină cel puțin treizeci la sută oxigen. Îi aruncase lui Ernest o privire șireată. Ernest, tare îți mai place aerul dulce. Ție îți administrez concentrație maximă, șaptezeci la sută, și văd că suporți bine.

– E riscant? întrebase Ernest.

– Nu chiar, răspunsese Kenneth. Numai să nu ții masca zile la rînd, și poate nici atunci. Bineînțeles că protoxidul de azot pur te-ar putea ucide în cincisprezece sau treizeci de minute. De fapt, cam o dată pe lună organizez o mică petrecere în cabinetul meu, cu „oameni frumoși", aleși pe sprînceană. Toți sînt pacienții mei și le cunosc reacțiile. Toți sînt sănătoși. Protoxidul de azot îi excită. N-ai simțit excitație sexuală în timp ce te găseai sub efectul gazului?

Ernest rîse.

– Cînd trece pe lîngă mine una dintre tehnicienele tale, îmi vine s-o ciupesc de fund.

– Sînt convins că te-ar ierta, îl asigurase cu un umor șiret dentistul. Ce-ai zice să vii și tu la cabinet mîine la miezul nopții? E o distracție pe cinste. Observă expresia scandalizată de pe chipul lui Ernest și adăugă: Protoxidul de azot nu-i cocaină. Cocaina face femeile să se simtă neputincioase. Protoxidul le ajută să se dezlănțuie. Tu vino ca la un cocteil oarecare. Nu ești obligat să participi cu nimic.

„Oare vin și cîini?" gîndise răutăcios Ernest. Apoi făgăduise că va fi acolo. Își găsise o justificare, spunîndu-și că nu făcea decît să se documenteze pentru un roman.

La petrecere nu se distrase și nici nu participase propriu-zis. Adevărul era că protoxidul de azot îi stimula spiritul, nu instinctul sexual, ca și cum ar fi fost o licoare sacră, folosită numai pentru adorarea unui Dumnezeu îndurător. Acuplarea invitaților era atît de animalică, încît pentru prima oară înțelesese indiferența lui Kenneth față de relația amantei lui cu ciobănescul ei german. Actul sexual era atît de lipsit de conținut uman, încît devenea plictisitor. Kenneth nu participa personal, era prea ocupat să acționeze gazul.

Acum însă, după atîția ani, Ernest își dădu seama că găsise un mod de a-și lua viața. Avea să fie la fel ca o intervenție stomatologică fără dureri. Nu va

suferi, nu va fi desfigurat, nu-i va fi frică. Va pluti dinspre această lume spre cealaltă, într-un nor de gînduri frumoase. Sau, cum suna zicala, va muri fericit.

Problema era cum să pătrundă noaptea în cabinetul lui Kenneth şi cum să afle modul de funcţionare al aparatului...

Fixă o programare la Kenneth pentru un control. În timp ce Kenneth îi studia radiografiile, Ernest îi spuse că în noul său roman apărea un medic stomatolog şi-l rugă să-i arate cum funcţiona aerul dulce.

Kenneth era un pedagog înnăscut, aşa că-i arătă cum se acţionau butoanele pentru rezervorul de protoxid de azot şi pentru cel de oxigen, repetîndu-i proporţiile şi explicîndu-i neobosit.

– Dar nu-i totuşi riscant? întrebă Ernest. Dacă te-ai îmbăta şi ai încurca butoanele? M-ai putea ucide.

– Nu, aparatul are reglare automată, aşa că întotdeauna primeşti cel puţin treizeci la sută oxigen, îi răspunse Kenneth.

Ernest şovăi o clipă, încercînd să simuleze nedumerirea.

– Să ştii că mi-a plăcut petrecerea ta cu ani în urmă. Am o prietenă care face pe timida. Aş avea nevoie de un mic ajutor. Mi-ai putea împrumuta cheia de la cabinetul tău, ca s-o aduc aici într-o seară? Protoxidul îi va îndepărta reţinerile.

Kenneth studia cu atenţie radiografiile.

– Ai o dantură excelentă, declară el. Zău că sînt un mare stomatolog.

– Cum rămîne cu cheia? insistă Ernest.

– E frumoasă? întrebă Kenneth. Anunţă-mă cînd vii şi am să fiu aici, ca să umblu la butoane.

– Nu, nu, protestă Ernest. Tipa nu se droghează. Dacă ai fi de faţă, ar refuza şi protoxidul. Făcu o pauză. E oarecum de modă veche.

– Nu zău! exclamă Kenneth, privindu-l drept în ochi pe Ernest. Apoi spuse: Mă întorc imediat. Ieşi din cabinet. Se întoarse cu o cheie în mînă. Du-te cu ea la o lăcătuşerie şi fă-ţi o dublură, îl îndemnă Kenneth. Spune-le neapărat cine eşti. Pe urmă vino înapoi şi lasă-mi cheia.

Ernest era surprins.

– Dar nu-mi trebuie chiar imediat.

Kenneth puse radiografiile deoparte şi se întoarse către Ernest. De cînd se cunoşteau, era una dintre rarele ocazii cînd chipul dentistului nu mai păstra nici urmă de veselie.

– Cînd poliţia te va găsi mort pe scaunul meu, spuse Kenneth, nu vreau să fiu implicat în nici un fel. Nu vreau să-mi periclitez prestigiul profesional şi nici să-mi pierd pacienţii. Poliţia va găsi dublura, apoi atelierul care a

executat-o. Vor presupune că mi-ai furat cheia. Bănuiesc că vei lăsa şi o scrisoare.

Ernest rămase năucit, apoi îl copleşi ruşinea. Nu se gîndise că îi făcea un rău lui Kenneth. Kenneth îl privea cu un surîs plin de reproş, în care se ghicea o undă de tristeţe. Ernest luă cheia de la Kenneth şi, într-o rară efuziune sentimentală, îl strînse timid în braţe.

– Deci înţelegi, spuse el. Nu mi-am pierdut minţile de tot.

– Sigur că înţeleg, încuviinţă Kenneth. Şi eu m-am gîndit adesea să recurg la această soluţie cînd voi îmbătrîni sau dacă soarta îmi va deveni potrivnică. Zîmbi vesel şi adăugă: Moartea nu-i o rivală.

Rîseră amîndoi.

– Ştii şi motivul? întrebă Ernest.

– Îl ştie tot Hollywood-ul, răspunse Kenneth. Skippy Deere a venit la o petrecere şi cineva l-a întrebat dacă într-adevăr intenţiona să facă filmul. El a răspuns: „Desigur, afară de cazul în care îngheaţă iadul sau se sinucide Ernest Vail."

– Deci nu mă crezi ţicnit? întrebă Ernest. Faptul că o fac pentru banii pe care nu voi ajunge să-i cheltuiesc...

– De ce nu? replică Kenneth. E mai inteligent decît să te omori din dragoste. Dar procedeul nu-i chiar atît de simplu. Trebuie deconectat acest furtun din perete, care transportă oxigenul şi care scoate din funcţiune regulatorul, ca să poţi spori concentraţia la peste şaptezeci la sută. Fă-o vineri noaptea, după ce pleacă femeile de serviciu, astfel vei fi găsit abia luni. Există întotdeauna o şansă de a fi readus la viaţă. Firește, dacă foloseşti protoxid pur, s-a terminat cu tine în treizeci de minute. Zîmbi din nou, uşor întristat. Cît am muncit la dinţii tăi şi acum se alege praful. Mare păcat!

Două zile mai tîrziu, într-o sîmbătă dimineaţă, Ernest se trezi foarte devreme în camera sa de la hotelul Beverly Hills. Soarele de abia se ridica la linia orizontului. Făcu duş, se bărbieri, îşi puse tenişi, un tricou şi o pereche de blugi comozi. Pe deasupra îmbrăcă un bluzon de pînză cafenie. În toată camera erau împrăştiate ziare şi haine, dar nu avea nici un rost să facă ordine.

De la hotel pînă la cabinetul lui Kenneth avea de mers pe jos jumătate de oră. Ernest ieşi din hotel cu un sentiment de libertate. La Los Angeles nimeni nu mergea pe jos. Îi era foame, dar se temea să mănînce, ca nu cumva să vomite în timp ce inhala protoxid de azot.

Cabinetul se găsea la etajul al cincisprezecelea al unui bloc cu şaisprezece niveluri. În hol nu era decît un singur om de pază în civil, iar în ascensor nu întîlni pe nimeni. Ernest răsuci cheia în broască şi intră în cabinetul stomatologic. Încuie uşa după el şi puse cheia în buzunarul bluzonului. În apartament

era o liniște de mormînt, geamul de la ghișeul de recepție sclipea în lumina soarelui de dimineață, iar computerul era întunecat și tăcut, ca o prezență de rău augur.

Ernest deschise ușa care dădea spre cabinetul propriu-zis. Mergînd pe coridor, trecu pe lîngă fotografiile megastarurilor. Erau șase săli de tratament, cîte trei de fiecare parte a coridorului. În capăt se găsea biroul lui Kenneth și sala de consiliu în care stătuseră de vorbă în atîtea rînduri. Cabinetul lui Kenneth se afla în încăperea alăturată. Acolo era și scaunul hidraulic special, pe care dentistul își trata pacienții cei mai importanți.

Scaunul era deosebit de luxos, moale și acoperit cu piele mai fină decît cele obișnuite. Pe măsuța mobilă de alături se vedea masca de aer dulce. Consola, cu furtunul atașat la rezervoarele de protoxid și oxigen ascunse vederii, avea cele două butoane de control date la zero.

Ernest potrivi butoanele ca să obțină un amestec de jumătate oxigen și jumătate protoxid. Apoi se instală pe scaun și-și puse masca pe față. Se relaxă. La urma urmei, de data aceasta Kenneth nu mai trebuia să-i înfigă instrumente ascuțite în gingii. Îi dispăru orice urmă de durere, mintea-i începu să hoinărească prin întreaga lume. Se simțea minunat, era ridicol să se gîndească la moarte. Îi veniră în gînd idei pentru viitoarele sale romane, analiză multe persoane cunoscute, pe nici una cu răutate: iată ce-i plăcea în primul rînd la protoxid. La dracu', uitase să rescrie scrisorile de adio și acum își dădea seama că, în ciuda bunelor lui intenții și a limbajului ales, în esență toate erau insultătoare.

Acum se afla într-un balon uriaș și multicolor. Plutea pe deasupra lumii pe care o cunoscuse. Se gîndi la Eli Marrion, care-și urmase destinul, ajungînd să dețină o putere uriașă și să fie privit cu respect pentru inteligența necruțătoare cu care mînuise această putere. Totuși, cînd apăruse cea mai bună carte a lui Ernest – cea care-i adusese Premiul Pulitzer – iar studioul cumpărase dreptul de ecranizare, Eli venise la petrecerea dată de editori în cinstea scriitorului.

Eli îi întinsese mîna și spusese:

– Ești un mare scriitor.

Prezența lui la petrecere făcuse mare vîlvă la Hollywood. Tot marele Eli Marrion îi dăduse o ultimă și deplină dovadă de respect atunci cînd îi cedase o cotă din cîștigul brut. Chiar dacă Bantz revocase decizia după moartea lui Marrion.

Iar Bantz nu era un ticălos. Goana lui neobosită după profit era urmarea experienței într-o lume specială. La drept vorbind, Skippy Deere era mai rău, pentru că Deere, cu inteligența, farmecul, energia lui primitivă și înclinația lui instinctivă spre înșelătorie în interesul personal era mult mai periculos.

În mintea lui Ernest se strecură altă idee. De ce denigrase întotdeauna Hollywood-ul şi filmele, de ce îşi bătuse joc de ele? Din gelozie. Filmul era acum cea mai respectată formă de artă, iar lui îi plăceau filmele, cel puţin cele de calitate. Dar invidia, în primul rînd, relaţiile necesare pentru realizarea unui film. Distribuţia, echipa de filmare, regizorul, megastarurile şi chiar „tipii la costum", directorii obtuzi, păreau să formeze o familie unită, chiar dacă nu de-a pururi iubitoare – cel puţin pînă la terminarea filmului. Îşi ofereau unul altuia daruri, se sărutau, se îmbrăţişau şi-şi jurau prietenie veşnică. Ce sentiment minunat trebuie să fi fost acesta! Îşi aminti cum atunci cînd scrisese primul său scenariu împreună cu Claudia, îşi închipuise că ar putea fi primit în această familie.

Dar cum să fie acceptat cu o personalitate ca a lui, cu umorul lui răutăcios, cu nelipsita-i ironie? Totuşi, sub influenţa protoxidului de azot nu se putea judeca cu asprime nici măcar pe sine însuşi. Avea anumite drepturi, scrisese cărţi mari (Ernest reprezenta o ciudăţenie în lumea romancierilor, pentru că îşi iubea sincer cărţile) şi meritase să fie tratat cu mai mult respect.

Saturat de protoxid dătător de iertare, Ernest decise că, de fapt, nu voia să moară. Banii nu erau chiar atît de importanţi, Bantz se va lăsa înduplecat sau poate că Molly şi Claudia vor găsi o soluţie.

Apoi îşi aminti de toate umilinţele îndurate. Nici una dintre soţii nu-l iubise cu adevărat. De fiecare dată el cerşise iubirea, niciodată nu se bucurase de iubire împărtăşită. Cărţile lui fuseseră respectate, dar niciodată nu treziseră acea adoraţie care însemna adevărata bogăţie a unui scriitor. Unii critici îl copleşiseră cu insulte, iar el se prefăcuse că nu pune la inimă. În definitiv, nu era recomandabil să te pui rău cu criticii, ei nu-şi făceau decît meseria. Dar observaţiile lor dureau. Iar prietenii, deşi uneori se simţeau bine în compania lui, deşi îi apreciau umorul şi corectitudinea, niciodată nu se legaseră prea mult de el, nici chiar Kenneth. În timp ce Claudia îi purta o afecţiune sinceră, ştia că Molly Flanders şi Kenneth îl compătimeau. Întinse mîna şi închise butonul aerului dulce. În cîteva minute mintea i se limpezi şi se duse să se aşeze în biroul lui Kenneth.

Îl copleşi din nou deprimarea. Se lăsă pe spate în fotoliul lui Kenneth şi urmări soarele care răsărea peste Beverly Hills. Era atît de furios că studioul îl escrocase de banii care i se cuveneau, încît nu se putea bucura de nimic. Ura răsăritul care vestea o nouă zi, noaptea lua somnifere şi încerca să doarmă cît mai mult posibil... Cum să se lase umilit de asemenea oameni, oameni pe care îi disprețuia. Acum nu mai putea nici să citească, plăcere pe care şi-o păstrase întotdeauna. Şi, bineînţeles, nu mai putea să scrie. Proza lui elegantă, adesea lăudată, era acum falsă, pompoasă, pretenţioasă. Nu-i mai plăcea să scrie.

De multă vreme se trezea în fiecare dimineață temîndu-se de o nouă zi, prea istovit ca să se bărbierească și să facă duș. În plus, nu avea bani. Cîștigase milioane și le risipise pe jocuri de noroc, femei și băutură. Sau îi dăruise. Nu pusese niciodată preț pe bani pînă în acest moment.

În ultimele două luni nu reușise să trimită copiilor alocația și nici soțiilor pensia de întreținere. Spre deosebire de cei mai mulți bărbați, Ernest se simțea fericit cînd trimitea acele cecuri. De cinci ani nu publicase nici o carte, devenise mai antipatic ca persoană, chiar și pentru sine însuși. Tot timpul se plîngea de soarta lui. Era ca un dinte cariat în falca societății. Însăși această imagine îl deprima. Ce căuta această metaforă răsuflată la un scriitor de valoarea lui? Îl năpădi un val de melancolie, era absolut neputincios.

Sări în picioare și se duse în sala de tratamente. Kenneth îi spusese ce trebuia să facă. Scoase cablul atașat la cele două rezervoare, unul de protoxid de azot, celălalt de oxigen. Apoi conectă cablul numai la unul din ele. La protoxid. Se așeză pe scaunul stomatologic, întinse mîna și răsuci butonul. În același moment își spuse că, fără îndoială, exista un sistem de a primi măcar zece la sută oxigen, așa că moartea nu era chiar atît de sigură. Luă masca și și-o puse pe față.

Protoxidul pur îi invadă tot trupul și trăi o clipă de extaz în care îi dispăru orice durere, făcîndu-l să se simtă ca în vis. Gazul îi inundă creierul, golindu-l de orice conținut. Înainte de a trece în neființă, mai trăi un singur moment de plăcere pură, în care se încredință că Dumnezeu și Raiul existau.

Molly Flanders se năpusti asupra lui Bobby Bantz și Skippy Deere. S-ar fi purtat mai cu mănuși dacă Eli Marrion ar mai fi fost în viață.

– Vă pregătiți să lansați o nouă continuare la romanul lui Ernest. Voi cere ca filmul să fie blocat. Acum tot avutul lui Vail aparține moștenitorilor săi. Desigur, puteți oricînd nesocoti dispoziția și difuza filmul, dar atunci vă dau în judecată. Dacă voi cîștiga, moștenitorii lui Ernest vor deveni proprietarii filmului și ai celei mai mari părți din încasări. Fiți convinși că vă putem împiedica să turnați alte continuări pe baza personajelor din cărțile lui Vail. Totuși, există o cale de a evita asemenea necazuri și de a scuti ani de plimbări prin tribunale. Plătiți cinci milioane avans și zece la sută din profitul brut al fiecărui film. În plus, vreau o evidență reală și verificată a încasărilor din videocasete.

Deere era scandalizat, iar Bantz turbat de furie. Ernest Vail, un simplu scriitor, să aibă parte de o cotă mai mare din profituri decît primise vreodată cineva, inclusiv megastarurile. Era strigător la cer.

Bantz îl chemă imediat pe Melo Stuart și pe consilierul șef al Studiourilor LoddStone. După o jumătate de oră toată lumea se adunase în sala de ședințe.

Prezența lui Melo era necesară, pentru că el asambla elementele necesare filmării continuărilor și primea comision de pe urma megastarurilor, regizorului și persoanei care rescria scenariul, Benny Sly. În conjunctura creată se impunea ca Melo să renunțe la cîteva procente.

– Am analizat situația atunci cînd domnul Vail a amenințat pentru prima oară studioul, spuse consilierul-șef.

– Voi numiți sinuciderea o amenințare la adresa studioului? izbucni furioasă Molly Flanders.

– Așa numim noi orice șantaj, răspunse calm consilierul. Am studiat întreaga legislație pentru astfel de cazuri, care e plină de chițibușuri. Dar încă de pe atunci am comunicat studioului opinia mea că ne putem susține cauza în tribunal, cu șanse de a cîșiga procesul. În cazul de față, dreptul de proprietate nu revine moștenitorilor.

– Ce garanții oferiți? îl întrebă Molly pe consilier. Aveți o certitudine de nouăzeci și cinci la sută?

– Nu, răspunse consilierul. În justiție nimic nu este sigur.

Molly era în culmea încîntării. Cu onorariul încasat la cîștigarea acestui proces putea ieși liniștită la pensie. Se ridică și spuse:

– Dracu' să vă ia pe toți, ne vedem la tribunal.

Bantz și Deere erau atît de speriați că nu scoteau o vorbă. Bantz își dorea din tot sufletul ca Eli Marrion să fi fost încă în viață.

Melo Stuart se ridică și o liniști pe Molly, îmbrățișînd-o afectuos și rugător.

– Ei, nu facem decît să negociem, îi spuse el. Poartă-te cum trebuie.

O conduse pe Molly înapoi la locul ei și observă că jurista avea ochii în lacrimi.

– Putem ajunge la o înțelegere, voi renunța la cîteva procente din comision.

– Vrei să riști să pierzi tot? îl întrebă ea liniștită pe Bantz. Îți garantează consilierul tău că vei cîștiga procesul? Bineînțeles că nu. Ești cumva un nenorocit de afacerist sau un jucător degenerat? Ești dispus să riști să pierzi un miliard, ca să economisești între douăzeci și patruzeci de milioane?

Încheiară tîrgul. Moștenitorii lui Ernest urma să primească patru milioane avans și opt la sută din profitul brut pentru filmul care avea să fie difuzat. De asemenea, urma să obțină două milioane și zece la sută din profitul brut rotunjit pentru orice alte continuări. Cele trei foste soții și copiii lui Ernest aveau să se umple de bani.

Replica de despărțire a lui Molly fusese următoarea:

– Dacă aveți impresia că am fost dură, așteptați să afle Cross De Lena cum l-ați escrocat!

Molly își savura victoria. Își aminti cum într-o seară, cu ani în urmă, îl luase pe Ernest la ea acasă după o petrecere. Băuse destul de mult și se simțea foarte singură, iar Ernest era un om spiritual și inteligent, așa că se gîndise că ar fi plăcut să-și petreacă noaptea împreună. Cînd ajunseseră la ea acasă, ceva mai dezmeticiți după drumul cu mașina, Molly îl dusese în dormitor, apoi se uitase în jur cuprinsă de disperare. Ernest era teribil de scund, vizibil timid din punct de vedere sexual și deloc atrăgător. În astfel de situații nici măcar nu vorbea.

Dar Molly era o femeie prea cumsecade ca să-i dea papucii într-un moment atît de critic. Se îmbătase din nou și se urcaseră în pat. Pe întuneric nu fusese chiar așa de rău. Lui Ernest îi plăcuse atît de mult, încît Molly se simțise flatată și-i adusese micul dejun la pat.

El îi zîmbise cu șiretenie.

– Mulțumesc, îi spusese. Îți mulțumesc de două ori.

Ea își dăduse seama că el îi înțelesese perfect sentimentele din noaptea precedentă și îi mulțumea nu numai fiindcă îi adusese micul dejun, ci și pentru actul ei de caritate sexuală. Molly regretase întotdeauna că nu se pricepea mai mult să joace teatru, dar ce dracu', doar era avocată. Acum își achita și datoria sufletească față de Ernest Vail.

Dottore David Redfellow primi mesajul lui Don Clericuzio la Roma, unde participa la o întrunire importantă. Îl consilia pe primul-ministru al Italiei în problema unei noi legislații bancare conform căreia urma să fie aplicate pedepse severe funcționarilor corupți din bănci. Bineînțeles, îl sfătuia să nu promulge legea. Imediat își încheie argumentația și luă avionul spre America.

În cei douăzeci și cinci de ani de exil în Italia, David Redfellow prosperase și se schimbase mai mult decît în visele lui cele mai îndrăznețe. La început, Don Clericuzio îl ajutase cumpărîndu-i o mică bancă la Roma, după care, cu averea adunată din comerțul cu droguri și depusă în băncile elvețiene, își cumpărase alte bănci și posturi de televiziune. Totuși, prietenii din Italia ai lui Don Clericuzio fuseseră cei care îl îndrumaseră și-l ajutaseră să-și construiască imperiul, să cumpere reviste, ziare și posturi de televiziune, pe lîngă rețeaua de bănci.

Dar David Redfellow era mulțumit în egală măsură de ceea ce realizase prin propriile lui puteri. O schimbare totală de caracter. Căpătase cetățenie italiană, se însurase cu o italiancă, avea copii italieni, tradiționala amantă italiancă, precum și un doctorat onorific(la prețul de două milioane) la o universitate din Italia. Se îmbrăca în costume Armani, petrecea zilnic cîte o oră la frizer, își formase un cerc de amici la cafenea(cumpărată tot de el) și intrase în

politică în calitate de consilier al cabinetului ministerial şi al primului-ministru. Cu toate acestea, făcea anual un pelerinaj la Quogue, gata să îndeplinească orice dorinţă a mentorului său, Don Clericuzio. Prin urmare, faptul că fusese chemat îl umplea de nelinişte.

Cînd sosi la reşedinţa Quogue, masa îl aştepta, iar Rose Marie se întrecuse pe sine, întrucît Redfellow ridica mereu în slăvi restaurantele din Roma. Întregul clan Clericuzio se adunase să-l întîmpine: Don în persoană, fiii lui, Giorgio, Petie şi Vincent, nepotul Dante, Pippi şi Cross De Lena.

Îl primiră ca pe un erou. David Redfellow, care renunţase la colegiu, ca să devină regele drogurilor, excentricul cu cercel în ureche, hiena înfometată de sex, se transformase într-un stîlp al societăţii. Familia se mîndrea cu el. Mai mult decît atît, Don Clericuzio se simţea dator faţă de Redfellow. Redfellow era cel care-i dăduse o importantă lecţie de morală.

În tinereţe Don Clericuzio fusese neobişnuit de sentimental. Era convins că, în general, reprezentanţii legii nu puteau fi corupţi în materie de droguri.

În 1960 David Redfellow, în vîrstă de douăzeci de ani şi student, începuse să comercializeze pentru prima oară droguri, nu pentru profit, ci, pur şi simplu, pentru ca el şi amicii lui să se poată aproviziona ieftin şi cu regularitate. Treabă de amator, numai cocaină şi marijuana. Într-un an afacerea luase asemenea amploare, încît el şi colegii de clasă care-i erau asociaţi dispuneau de un mic avion care aducea marfa de peste graniţa mexicană şi sud-americană. Bineînţeles, curînd începuseră să aibă necazuri cu legea, moment în care David îşi demonstrase pentru prima oară geniul. Cei şase asociaţi cîştigau bani frumoşi, iar David Redfellow oferise mite atît de consistente, încît curînd pe statul lui de plată ajunseseră să figureze o sumedenie de şerifi, procurori districtuali, judecători şi sute de poliţişti de pe întreaga Coastă de Est.

David susţinea întotdeauna că operaţiunea era extrem de simplă. Nu trebuia decît să afli salariul funcţionarului respectiv şi să-i oferi de cinci ori mai mult.

După aceea însă îşi făcuse intrarea în scenă cartelul columbienilor, mai cruzi decît cei mai cruzi indieni din filmele cu Vestul Sălbatic, pentru că nu luau numai scalpul, ci capul cu totul. Patru dintre asociaţii lui Redfellow fuseseră ucişi, iar Redfellow intrase în legătură cu Familia Clericuzio, căreia îi solicitase protecţia, oferind în schimb cincizeci la sută din profiturile sale.

Petie Clericuzio şi un grup de oameni din Enclava Bronx deveniseră gărzile lui de corp, aranjament rămas în vigoare pînă în 1965, cînd Don Clericuzio îl exilase pe Redfellow în Italia. Comerţul cu droguri devenise o afacere mult prea riscantă.

Toţi cei adunaţi la cină îl felicitară pe Don pentru înţeleapta lui decizie luată în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Dante şi Cross aflau pentru prima oară povestea lui Redfellow. Redfellow era un bun povestitor şi-l ridica în slăvi pe Petie.

– Ce luptător! exclamă el. Dacă n-ar fi fost el, n-aş mai fi apucat să ajung în Sicilia. Se întoarse către Dante şi Cross şi le spuse: A fost chiar în ziua în care aţi fost botezaţi voi doi. Îmi amintesc că nici n-aţi clipit cînd v-au scufundat în apă sfinţită, mai-mai să vă înece. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că vom face afaceri împreună, ca între adulţi.

– Nu vei face afaceri cu ei, ci numai cu mine şi cu Giorgio, preciză sec Don Clericuzio. Dacă ai nevoie de ajutor, iei legătura cu Pippi De Lena. Am hotărît să continuu afacerea despre care ţi-am vorbit. Giorgio îţi va explica motivul.

Giorgio îi relată lui David ultimele evenimente, anunţîndu-l că Eli Marrion murise, că Bobby Bantz preluase conducerea studioului şi că îi luase înapoi lui Cross procentele deţinute de acesta la Messalina, înapoindu-i banii cu dobîndă.

Lui Redfellow îi plăcu povestea.

– E un tip isteţ. Ştie că nu vrei să mergi în tribunal, de aceea ţi-a luat banii. Se pricepe la afaceri.

Dante, care îşi bea cafeaua, se uită la Redfellow cu dezgust.

Rose Marie, aşezată alături de el, îi puse mîna pe braţ.

– Ţi se pare nostim? îl întrebă Dante pe Redfellow.

Redfellow îl studie un moment pe Dante. Îşi luă o expresie foarte serioasă.

– Numai fiindcă ştiu că, în astfel de situaţii, e o greşeală să te arăţi prea deştept.

Don remarcă schimbul lor de replici, care păru să-l amuze. În orice caz, avea chef de glumă, stare de spirit foarte rară, pe care fiii lui o recunoşteau şi care le făcea plăcere întotdeauna.

– Atunci, nepoate, îl întrebă el pe Dante, tu cum ai rezolva problema?

– L-aş trimite să înoate pe fundul oceanului, răspunse Dante, iar Don îi zîmbi.

– Dar tu, Croccifixio? Tu cum ai proceda în această situaţie? întrebă Don.

– Aş accepta-o, răspunse Cross. Mi-ar fi o lecţie. M-am lăsat tras pe sfoară, pentru că nu mi-am închipuit că vor avea curajul s-o facă.

– Dar voi, Petie şi Vincent? întrebă iar Don. Cei doi fraţi refuzară să răspundă. Ştiau ce urmărea tatăl lor. Nu poţi trece cu vederea ce ţi-au făcut, i se adresă Don lui Cross. Toţi te vor lua drept un naiv şi vei pierde respectul unor oameni din întreaga lume.

Cross îl luă în serios pe Don.

– În casa lui Eli Marrion au rămas tablourile, care valorează cam douăzeci sau treizeci de milioane. Le-am putea fura, cerînd apoi răscumpărare.

– Nu, răspunse Don. Așa ceva te-ar expune, ți-ar dezvălui puterea și, oricît de prudent ai lucra, tot ar fi riscant. În același timp, e prea complicat. Tu ce-ai face, David?

David pufăi gînditor din trabuc.

– Aș cumpăra studioul, spuse el. O afacere absolut civilizată. Cu băncile și companiile noastre de comunicații, cumpărați studioul.

Lui Cross nu-i venea să creadă.

– LoddStone e cel mai vechi și mai bogat studio din lume. Chiar dacă ați oferi zece miliarde, tot ar refuza să-l vîndă. E, pur și simplu, imposibil.

– David, prietene, interveni Petie pe tonul lui glumeț, poți pune mîna pe zece miliarde? Tu, omul căruia i-am salvat viața? Care spunea că-mi va rămîne dator cît va trăi?

Redfellow făcu un gest cu mîna.

– Nu înțelegi cum funcționează asemenea sume. Sînt ca frișca, ai o sumă mică și o umfli apoi prin obligațiuni, împrumuturi, acțiuni. Banii nu sînt o problemă.

– Problema e cum să ne descotorosim de Bantz, interveni Cross. El conduce studioul și, cu toate defectele lui, respectă dorințele lui Marrion. N-ar accepta niciodată să vîndă studioul.

– Mă duc pînă acolo și-l sărut, se oferi Petie.

Don luă o hotărîre.

– Îndeplinește ce ți-ai propus, i se adresă el lui Redfellow. Fă treaba. Dar cu mare prudență. Pippi și Croccifixio vor fi la comanda ta.

– Încă ceva, îi spuse Giorgio lui Redfellow. Conform testamentului lăsat de Eli Marrion, Bobby Bantz are puteri supreme asupra studioului pentru următorii cinci ani. Dar fiul și fiica lui Marrion dețin mai multe acțiuni ale companiei decît Bantz. Bantz nu poate fi dat afară, dar, dacă studioul va fi vîndut, noii proprietari va trebui să-l pună pe liber. Iată problema pe care trebuie să o rezolvi.

David Redfellow zîmbi și pufăi din trabuc.

– Exact ca pe vremuri. Don Clericuzio, nu am nevoie decît de ajutorul dumitale. Unele bănci din Italia ar putea ezita să riște într-o asemenea afacere. Nu uita că va trebui să plătim o sumă considerabilă peste valoarea actuală a studioului.

– Nu-ți face griji, răspunse Don. Am o groază de bani în băncile acelea.

Pippi De Lena urmărise scena cu o privire circumspectă. Ceea ce-l punea pe gînduri era caracterul deschis al întrunirii. După tradiție, ar fi trebuit să fie

de față numai Don, Giorgio și David Redfellow. Pippi și Cross puteau primi fiecare în parte ordin să-l ajute pe Redfellow. De ce fuseseră făcuți părtași la aceste taine? Lucru și mai important, de ce erau de față Dante, Petie și Vincent? Nu stătea în firea lui Don Clericuzio să procedeze astfel, el păstra întotdeauna secretul planurilor sale.

Vincent și Rose Marie îl ajutară pe Don să urce scara, ca să meargă la culcare. Bătrînul refuzase categoric să i se instaleze un scaun mobil, atașat la balustradă.

De îndată ce dispărură la etaj, Dante se întoarse către Giorgio.

– Și cine va deveni proprietarul studioului după ce îl vom cumpăra? izbucni el furios. Cross?

David Redfellow îl întrerupse cu răceală.

– Eu voi fi proprietarul studioului. Eu îl voi administra. Bunicul tău va avea un interes finaciar. Totul va fi consemnat în acte.

Giorgio se declară de acord.

– Dante, spuse Cross, rîzînd, nici tu, nici eu nu știm să conducem un studio de film. Nu sîntem destul de duri.

Pippi îi studie pe toți. Știa să adulmece pericolul. De aceea trăise atît de mult. Dar, de data aceasta, nu înțelegea. Poate că Don îmbătrînise.

Petie îl conduse pe Redfellow la aeroportul Kennedy, unde îl aștepta avionul său particular. Cross și Pippi veniseră cu un charter de la Las Vegas. Don Clericuzio interzisese categoric ca hotelul Xanadu sau oricare altă antreprizã a sa să achiziționeze un avion particular.

Cross conduse mașina închiriată pînă la aeroport. Pe drum Pippi îi spuse:

– Mai rămîn puțin la New York. Cînd ajungem la aeroport, păstrez mașina.

Cross își dădu seama că tatăl său era neliniștit.

– Nu prea m-am descurcat la întrunire, spuse el.

– Te-ai descurcat foarte bine, îl asigură Pippi. Dar Don a avut dreptate. Nu te poți lăsa escrocat de două ori. Cînd ajunseră la aeroportul Kennedy, Cross coborî și Pippi trecu pe scaunul șoferului. Își strînseră mîna prin geamul portierei. Pippi ridică privirea spre chipul frumos al fiului său și se simți copleșit de o afecțiune fără margini. Încercă să zîmbească și, bătîndu-și ușor fiul pe obraz, spuse: Fii cu băgare de seamă.

– La ce? întrebă Cross, în timp ce ochii lui negri căutau să prindă privirea tatălui.

– La tot, răspunse Pippi. Apoi, spre surprinderea lui Cross, adăugă: Poate ar fi trebuit să te las să stai cu mama ta, dar am fost egoist. Aveam nevoie să rămîi cu mine.

Cross îl urmări cu privirea cum se îndepărta și, pentru prima oară, își dădu seama cîte griji își făcea tatăl lui și ce mult îl iubea.

Capitolul 15

Spre marea lui dezamăgire, Pippi De Lena luase hotărîrea să se însoare, nu din dragoste, ci din nevoia de a avea pe cineva alături. E drept că îl avea pe Cross, îşi avea prietenii de la Xanadu, avea Familia Clericuzio şi un mare număr de rubedenii. E drept că avea trei amante, că mînca bine şi cu mare poftă; îi plăcea jocul de golf, la care era foarte bun, şi încă îi plăcea să danseze. Dar, după cum s-ar fi exprimat Don, putea ajunge pe lumea cealaltă în paşi de dans.

Aşadar, la aproape şaizeci de ani, sănătos tun, cu un temperament sangvin, bogat şi parţial retras din afaceri, tînjea după un cămin şi, poate, după alţi copii. De ce nu? Ideea îi surîdea din ce în ce mai mult. Lucru surprinzător, dorea să fie din nou tată. I-ar fi plăcut să crească o fată, o iubise pe Claudia cînd era mică, deşi ulterior rupsese relaţiile cu ea. Fetiţa fusese extrem de inteligentă şi corectă şi se realizase în viaţă, ajungînd o scenaristă de succes. Şi, cine ştie, poate într-o bună zi aveau să se împace. În anumite privinţe, fata era la fel de încăpăţînată ca şi tatăl ei, aşa că Pippi o înţelegea şi o admira pentru felul în care îşi apăra principiile.

Cross pierduse afacerea pe care încercase s-o încheie în lumea filmului, dar viitorul lui era, oricum, asigurat. Încă avea Xanadu, iar Don îl va ajuta să se refacă după riscul asumat prin ultima lui iniţiativă. Era un băiat bun, dar încă prea tînăr, iar tinerilor le stătea în fire să rişte. Aşa era viaţa.

După ce-l lăsă pe Cross la aeroport, se duse cu maşina la New York, ca să petreacă vreo cîteva zile cu amanta lui de pe Coasta de Est. Era o brunetă atrăgătoare, secretară juridică la un mare avocat newyorkez şi, totodată, o bună dansatoare. E adevărat că era rea de gură şi că-i plăcea să arunce cu banii, ar fi fost o soţie cam costisitoare. Însă era prea bătrînă, trecută de patruzeci şi cinci de ani. Şi prea independentă, calitate importantă la o amantă, nu însă şi în genul de căsnicie pe care şi-o dorea Pippi.

Petrecu un week-end agreabil alături de ea, deşi jumătate din ziua de duminică femeia citi ziarul Times. Mîncară la cele mai selecte restaurante, merseră să danseze în cluburi de noapte, făcură dragoste în apartamentul ei. Dar Pippi avea nevoie de o existenţă mai tihnită.

Luă avionul spre Chicago. Amanta de aici era echivalentul sexual al acestui oraş al încăierărilor de stradă. Bea cam mult, se distra cam zgomotos, trăia la voia întîmplării şi era foarte amuzantă. În acelaşi timp, era puţin cam leneşă şi neglijentă. Lui Pippi îi plăcea să aibă casa curată. În plus, ea era prea în vîrstă ca să întemeieze o familie; din cîte spunea, avea cel puţin patruzeci de ani. Dar ce dracu'? Mai era el în stare să se zbenguie cu o fată tînără? După două zile petrecute la Chicago, Pippi o şterse şi pe aceasta de pe listă.

În ambele cazuri ar fi avut probleme cu stabilirea lor în Vegas. Erau femei trăite la oraş, iar Vegas – în adîncul sufletului Pippi era silit să recunoască acest lucru – rămînea un oraş de cowboy mocofani, în care cazinourile înlocuiseră vitele. Iar Pippi n-ar fi putut locui în altă parte decît la Vegas, pentru că la Vegas nu exista noapte. Luminile de neon alungau toate vedeniile, noaptea oraşul strălucea ca un diamant trandafiriu în plin deşert, iar de îndată ce se iveau zorii, soarele fierbinte ardea toate duhurile care supravieţuiseră neonului.

Cea mai bună alegere era amanta din Los Angeles şi Pippi era încîntat că fusese atît de inspirat din punct de vedere al amplasării geografice. Nu exista riscul unor întîlniri întîmplătoare, nu-şi frămînta mintea să aleagă între ele. Toate trei serveau unui anumit scop şi nu aveau cum să se interfereze cu alte legături amoroase ocazionale. Într-adevăr, privind în urmă, Pippi era mulţumit de felul în care îşi organizase viaţa. Îndrăzneţ, dar prudent, curajos, dar nu necugetat, loial faţă de membrii Familiei şi răsplătit de ei. Singura lui greşeală era că se însurase cu o femeie ca Nalene, dar chiar şi în acest caz, care altă femeie l-ar fi făcut mai fericit vreme de unsprezece ani? Şi care bărbat se putea lăuda că nu comisese decît o singură greşeală în viaţa lui? Cum spunea Don, în viaţă puteai greşi, cu condiţia să nu comiţi o greşeală fatală.

Hotărî să meargă direct la Los Angeles, fără să se mai oprească în Vegas. Telefonă ca s-o anunţe pe Michelle că era în drum spre ea, dar îi refuză oferta de a-l aştepta la aeroport.

– Tu fii pregătită pentru cînd ajung, îi spuse Pippi. Mi-a fost dor de tine. Trebuie să-ţi spun ceva important.

Michelle era destul de tînără, treizeci şi doi de ani, şi era mai tandră, mai generoasă, cu nervii mai stăpîniţi, poate pentru că se născuse şi crescuse în California. În acelaşi timp, era şi bună la pat, nu că celelalte două n-ar fi fost, aceasta fiind principala lor însuşire în ochii lui Pippi. Dar era o fire lipsită de

asperități, nu i-ar fi creat probleme. Era puțin bizară, credea în prostiile cu Noua Eră, în așa-zisele canale de energie, în posibilitatea de a comunica cu spiritele, vorbea despre viețile pe care le trăise, dar putea fi și amuzantă. Ca multe frumuseți californiene, visase să devină actriță, însă ideea îi ieșise din minte. Acum era pasionată de yoga, de canalele de energie, de sănătatea trupului, motiv pentru care făcea jogging și se ducea la sala de gimnastică. În plus, îl complimenta mereu pe Pippi pentru karma lui. Desigur, nici una dintre cele trei femei nu-i cunoștea adevărata meserie. Pentru ele Pippi nu era decît un simplu funcționar în administrația hotelurilor din Vegas.

Da, cu Michelle ar fi putut rămîne la Vegas, ar fi putut locui împreună într-un apartament din Los Angeles, iar cînd s-ar fi plictisit, ar fi putut lua avionul care făcea patruzeci de minute pînă la Los Angeles, unde ar fi rămas cîteva săptămîni. Pentru a-i da o ocupație, poate i-ar fi cumpărat un magazin de suveniruri în cadrul hotelului Xanadu. Putea fi o căsnicie reușită. Dar dacă ea spunea nu?

Îl fulgeră o amintire: Nalene citind Cîrlionți-de-Aur și cei trei ursuleți cînd copiii erau mici. El semăna cu Cîrlionți-de-Aur. Amanta din New York era prea dură, cea din Chicago prea îngăduitoare, însă cea din Los Angeles era exact ce-i trebuia. Gîndul îi făcu plăcere. Desigur, în viața reală nimic nu era „exact ce trebuie".

Coborînd din avion la Los Angeles, își umplu plămînii cu aerul înmiresmat al Californiei, fără să ia în seamă smogul. Închirie o mașină și se duse mai întîi pe Rodeo Drive. Îi plăcea să-i ducă lui Michelle mici cadouri, îi plăcea să se plimbe pe strada cu magazine selecte, în care se vindeau cele mai luxoase mărfuri din lume. Cumpără un ceas extravagant din magazinul Gucci; o poșetă de la Fendi, deși i se păru urîtă; o eșarfă Hermes și un parfum într-un flacon scump, care arăta ca o sculptură. Cînd cumpără o cutie cu lenjerie de lux, se simți atît de bine dispus, încît glumi cu vînzătoarea, o blondă tînără, spunîndu-i că lenjeria era pentru el. Fata îi aruncă o singură privire și răspunse „Bine..."

Se înapoie la mașină ușurat de trei mii de dolari și porni către Santa Monica, după ce pusese cumpărăturile pe scaunul din dreapta, înghesuite într-o pungă Gucci în culori vesele. La Brentwood opri la Brentwood Mart, unul dintre locurile lui preferate. Îi plăceau magazinele alimentare în care se găsea un locșor în aer liber, cu mese de picnic, la care puteai mînca și bea ceva răcoritor. Mîncarea din avion fusese îngrozitoare și lui Pippi îi era foame. Michelle nu avea niciodată mîncare în frigider, pentru că, în permanență, ținea cură de slăbire.

Într-unul din magazine cumpără doi pui la cuptor, o duzină de antricoate la grătar şi patru hot dogs cu garniturile respective. În alt magazin luă o franzelă proaspătă şi pîine de secară. La un alt stand cumpără un pahar uriaş de Coca şi se aşeză la una dintre mesele de picnic, savurînd o clipă de singurătate. Mîncă doi hot dogs, jumătate de pui la cuptor şi cîţiva cartofi pai. În viaţa lui nu gustase ceva atît de bun. Şedea în lumina aurie a după-amiezii tîrzii de California, cu obrazul răcorit de aerul parfumat. Nu se îndura să plece, dar îl aştepta Michelle. O va găsi îmbăiată, parfumată şi puţin ameţită, iar ea îl va conduce imediat în pat, fără ca el să apuce măcar să-şi spele dinţii. Înainte de a face dragoste, el o va cere în căsătorie.

Punga în care se găsea mîncarea era decorată cu un text care povestea ceva despre mîncare, o pungă pentru intelectuali, potrivită cu clientela de la Mart. Cînd o puse în maşină, citi doar primul rînd: „Fructele sînt cele mai vechi produse consumate de om. În Grădina Edenului..." „Iisuse", gîndi Pippi.

Porni către Santa Monica şi opri în faţa complexului de vile în care locuia Michelle, o serie de clădiri cu două etaje, în stil spaniol. Coborî din maşină ducînd din obişnuinţă amîndouă pungile cu mîna stîngă, ca să aibă dreapta liberă. Tot din obişnuinţă cercetă strada în sus şi în jos. Era foarte frumoasă, fără maşini parcate, iar stilul spaniol oferea alei confortabile şi o seninătate aproape religioasă. Cei care făceau jogging pe alei erau ascunşi privirii de flori şi de iarbă, în timp ce ramurile dese ale copacilor formau un paravan în calea soarelui care cobora spre asfinţit.

Acum Pippi trebuia să parcurgă o alee ale cărei garduri de lemn vopsite în verde erau îmbrăcate în tufe de trandafiri. Apartamentul lui Michelle era în spate, reminiscenţă a vechiului oraş Santa Monica, la fel de bucolic ca odinioară. Vilele erau construite din imitaţie de lemn vechi şi fiecare piscină era înconjurată de banchete albe.

Pe margine, tocmai în celălalt capăt al aleii, Pippi auzi motorul unei maşini care staţiona. Zgomotul îl puse în alertă, Pippi era întotdeauna în alertă. În aceeaşi clipă, văzu un bărbat ridicîndu-se de pe o bancă. Fu atît de surprins, încît exclamă:

– Ce dracu' faci acolo?

Omul nu-i întinse mîna şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, Pippi înţelese. Ştia ce avea să se întîmple. Creierul lui prelucra atît de multe informaţii, încît nu putu să reacţioneze. Văzu cum omul scoate arma, extrem de mică şi inofensivă, văzu încordarea de pe chipul ucigaşului. Pentru prima oară înţelese expresia de pe feţele celor pe care-i omorîse, acea uimire supremă că viaţa lor se încheia. Înţelese că, în sfîrşit, trebuia să plătească pentru existenţa pe care o

dusese. Ba chiar îi trecu prin minte că planul asasinului nu era bun, el ar fi procedat altfel.

Făcu ceea ce-i mai stătea în putință, știind că nu va exista îndurare. Aruncă cele două pungi și se aplecă în față, ducînd mîna la pistol. Bărbatul veni în întîmpinarea lui, iar Pippi se îndreptă cu un aer triumfător. Şase gloanțe îi proiectară trupul în aer, azvîrlindu-l într-un strat de flori de lîngă gardul verde. Simți în nări parfumul lor. Ridică privirea către bărbatul aplecat deasupra lui și spuse:

– Santadio blestemat!

Ultimul glonț îi zdrobi craniul. Pippi De Lena încetă să mai existe.

Capitolul 16

În dimineaţa zilei în care lui Pippi De Lena îi era sortit să moară, Cross veni s-o ia pe Athena de la locuinţa ei din Malibu şi amîndoi plecară la San Diego s-o viziteze pe fiica Athenei, Bethany.

Bethany fusese pregătită de infirmiere şi îmbrăcată pentru plimbare. Cross observă că fetiţa era copia palidă a mamei şi destul de înaltă pentru vîrsta ei. Figura şi privirea erau la fel de inexpresive, iar trupul părea inert. Avea trăsăturile oarecum nedefinite, parcă diluate, ca o bucată de săpun folosit. Purta şi acum şorţul roşu de plastic cu care îşi proteja îmbrăcămintea atunci cînd picta. Picta peretele încă din zorii zilei. Nu dădu nici un semn că le-ar fi remarcat prezenţa şi primi îmbrăţişarea şi sărutările mamei cu o crispare a trupului şi a feţei.

Athena nu ţinu seamă de reacţia ei şi o strînse mai puternic.

În ziua aceea urma să meargă la picnic lîngă un lac din apropiere, în mijlocul pădurii. Athena pregătise un coş cu gustarea de prînz.

În scurtul răstimp cît dură călătoria cu maşina, Bethany şezu între ei, Athena fiind la volan. Athena îi atingea mereu părul şi-i mîngîia obrazul, dar Bethany rămînea cu privirea aţintită drept înainte.

Cross se gîndi că, la sfîrşitul zilei, el şi Athena se vor întoarce la Malibu şi vor face dragoste. Îşi imagina trupul ei gol, întins pe pat şi trupul lui deasupra.

Deodată Bethany vorbi, adresîndu-i-se lui. Pînă în clipa aceea îl ignorase cu desăvîrşire. Îl privi fix cu ochii ei verzi şi goi, apoi întrebă:

– Tu cine eşti?

Răspunse Athena, perfect sigură pe ea, ca şi cum întrebarea fetiţei ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Îl cheamă Cross şi este cel mai bun prieten al meu.

Bethany păru să n-o audă şi se refugie din nou în lumea ei.

Athena parcă maşina la cîţiva metri de lacul din pădure, care scînteia orbitor, ca un mic safir pe o nesfîrşită pînză verde. Cross luă coşul cu mîncare

şi Athena îl despachetă pe o faţă de masă roşie, pe care o aşternuse pe iarbă. Puse pentru fiecare şerveţele apretate, furculiţe şi linguri. Faţa de masă era brodată cu instrumente muzicale, care reţinură atenţia fetiţei. Apoi Athena puse pe faţa de masă un vraf de sandvişuri diferite, învelite în foiţă. Adusese castronele de sticlă cu salată de cartofi şi fructe tăiate felii. O farfurie cu prăjituri cu frişcă. Un platou cu pui prăjit. Pregătise totul cu priceperea unui furnizor profesionist, ştiind că fetiţei îi plăcea să mănînce.

Cross se înapoie la maşină şi aduse din portbagaj o ladă cu apă minerală. În coş se găseau pahare, şi Cross turnă apă minerală pentru toţi trei. Athena îi oferi un pahar lui Bethany, dar fetiţa îi împinse mîna deoparte. Nu se uita decît la Cross. El o privi în ochi. Chipul fetiţei era atît de împietrit, încît părea mai curînd o mască, nu carne omenească, dar ochii ei prinseseră viaţă. Ca şi cum ar fi rămas prizonieră într-o peşteră ascunsă, în care se sufoca, fără să poată striga după ajutor; ca şi cum ar fi avut pielea plină de băşici şi nu ar fi suportat să fie atinsă.

Mîncară, iar Athena îşi jucă rolul, susţinînd o conversaţie lipsită de emoţii şi încercînd s-o facă pe Bethany să rîdă. Cross se minuna de arta ei actoricească, de purtarea ei voit agasantă şi plictisitoare, ca şi cum comportamentul autist al fetiţei ar fi fost perfect normal; o trata pe Bethany ca pe un interlocutor, deşi fetiţa nu-i răspundea niciodată. Era un monolog de mare talent, pe care Athena îl crease ca să-şi mai aline suferinţa.

În cele din urmă, veni rîndul desertului. Athena desfăcu foiţa de pe o prăjitură cu frişcă şi i-o oferi fetiţei, dar ea refuză. Îi întinse una lui Cross, care clătină din cap. Devenea din ce în ce mai neliniştit întrucît, deşi Bethany mîncase cît şapte, se vedea limpede că era foarte supărată pe mama ei. Ştia că şi Athena sesizase acest lucru.

Athena mîncă prăjitura şi exclamă entuziasmată cît era de bună. Despachetă alte două şi le puse în faţa lui Bethany. De regulă, fetiţei îi plăceau mult dulciurile. Bethany le luă de pe faţa de masă şi le puse în iarbă. În cîteva minute fură acoperite de insecte. Atunci Bethany le luă pe amîndouă şi vîrî una în gură. Pe cealaltă i-o întinse lui Cross. Fără să şovăie nici o clipă, Cross vîrî prăjitura în gură. Simţi furnicături în cerul gurii şi pe gingii. Luă repede cîteva înghiţituri de sifon, ca să-şi clătească gura. Bethany se uită la Athena.

Athena avea încruntătura studiată a actriţei care se pregăteşte să joace o scenă dificilă. Apoi izbucni în rîs, un rîs minunat şi molipsitor, şi bătu din palme.

– Ţi-am spus eu că-i delicioasă, spuse ea.

Despachetă încă o prăjitură, dar Bethany o refuză, la fel şi Cross. Athena aruncă prăjitura în iarbă şi, luînd şerveţelul, şterse la gură fetiţa, apoi pe Cross. Se pare că se amuza copios.

La întoarcere, pe drumul spre spital, îi vorbi lui Cross cu aceleași inflexiuni ale vocii pe care le folosea cu Bethany. Ca și cum ar fi suferit și el de autism. Bethany o cercetă cu atenție, apoi întoarse capul, privindu-l țintă pe Cross.

Cînd coborîră din mașină la spital, Bethany apucă mîna lui Cross pentru o clipă.

– Ești frumos, murmură ea, dar cînd Cross vru s-o sărute de despărțire, fetița își feri capul.

Apoi o luă la fugă.

În drum spre Malibu Athena exclamă entuziasmată:

– A reacționat față de tine, e un semn foarte bun.

– Pentru că sînt frumos, răspunse Cross.

– Nu, îl contrazise Athena, pentru că poți mînca gîngănii. Eu sînt cel puțin la fel de frumoasă ca tine, și totuși mă urăște... Zîmbea veselă și, ca de fiecare dată, frumusețea ei îl amețea și-l neliniștea pe Cross. Te crede la fel ca ea, spuse Athena. Crede că ești autist.

Cross rîse, îi plăcea ideea.

– Poate că are dreptate, încuviință el. Poate ar trebui să mă internezi împreună cu ea.

– Nu, răspunse, zîmbind, Athena. Atunci n-aș mai dispune de trupul tău oricînd doresc. Oricum, după ce termin Messalina o iau la mine.

Cînd ajunseră la casa ei din Malibu, Cross o urmă înăuntru. Aranjaseră să petreacă noaptea împreună. Între timp, tînărul învățase s-o cunoască pe Athena: cu cît era mai volubilă, cu atît era mai tulburată.

– Dacă ești tristă, mă pot întoarce la Las Vegas, spuse el.

Ea se întristă de-a binelea. Cross se întrebă cînd o iubea mai mult: cînd era de o veselie lîrească, atunci cînd era serioasă și neînduplecată sau cînd era melancolică. Chipul ei își schimba frumusețea într-un mod atît de miraculos, încît Cross constata de fiecare dată că sentimentele lui le oglindeau pe ale ei.

– Ai avut o zi îngrozitoare, îi spuse ea cu tandrețe, acum trebuie să-ți primești răsplata.

În tonul ei se ghicea o undă de ironie, dar Cross înțelese că ironia se adresa propriei ei frumuseți. Athena știa că farmecul ei era doar de suprafață.

– N-am avut o zi îngrozitoare, răspunse Cross.

Era adevărat. Bucuria pe care o simțise în ziua aceea, cînd șezuseră toți trei lîngă lacul din pădurea cea deasă, îi amintea de copilărie.

– Îți plac prăjiturile cu furnici... spuse cu tristețe Athena.

– N-au fost chiar rele, răspunse Cross. Există șansa ca Bethany să-și mai revină?

– Nu știu, dar voi continua să încerc pînă în momentul în care voi afla răspunsul, spuse Athena. Voi avea un week-end liber, cînd nu se va filma la Messalina. Voi pleca în Franța cu Bethany. La Paris există un doctor renumit, vreau să-i cer și lui părerea.

– Și dacă îți spune că nu există nici o speranță? întrebă Cross.

– Poate n-am să-l cred. Nu contează, răspunse Athena. O iubesc. Voi avea grijă de ea.

– O veșnicie? întrebă Cross.

– Da, răspunse Athena. Bătu din palme și ochii ei verzi sclipiră. Pînă atunci, hai să ne distrăm. Să ne ocupăm și de noi. Mergem sus, facem un duș și ne urcăm în pat. Facem dragoste cu o patimă nebună vreo cîteva ore. Iar la miezul nopții pregătesc cina.

Cross se simțea din nou ca pe vremea cînd era copil și se trezea știind că-l așteaptă o zi plină de bucurii. Micul dejun pregătit de mama lui, jocurile cu prietenii, partidele de vînătoare cu tatăl său, apoi cina în familie, Claudia, Nalene și Pippi. Urma jocul de cărți. La fel de inocent era și sentimentul de acum. Avea să facă dragoste cu Athena în lumina asfințitului, să privească de pe terasă soarele cufundîndu-se în Pacific și cerul în nuanțe minunate de roșu și trandafiriu. Avea să atingă pielea ei caldă și mătăsoasă. Îi va săruta buzele și obrazul frumos. Zîmbi și o trase în sus pe scări.

Telefonul din dormitor începu să sune și Athena o luă înainte pe scări ca să răspundă. Acoperi receptorul cu palma și spuse cu uimire în glas:

– E pentru tine. Un bărbat pe nume Giorgio. Pînă atunci Cross nu primise nici un telefon în casa ei. Nu putea fi decît ceva rău, își spuse Cross, așa că făcu un lucru de care nu se crezuse niciodată în stare. Clătină din cap. Nu-i aici... vorbi Athena în receptor. Da, am să-i spun să sune de îndată ce sosește. Închise telefonul și întrebă: Cine-i Giorgio?

– O rudă, răspunse Cross.

Era șocat de ceea ce făcuse și de motivația gestului său: nu putea renunța la o noapte cu Athena. Era o greșeală gravă. Apoi se întrebă de unde știuse Giorgio că el va fi acolo și ce dorea de la el. „Trebuie să fie ceva important, se gîndi el. Indiferent ce-ar fi, poate aștepta pînă mîine dimineață." Mai mult decît orice pe lume își dorea ceasurile de dragoste cu Athena.

Sosise momentul pe care-l așteptaseră amîndoi toată ziua, toată săptămîna: își scoaseră hainele, apoi făcură duș împreună și Cross nu rezistă tentației de a o îmbrățișa, cu trupurile încă transpirate după picnic. Apoi ea îl luă de mînă și-l trase sub jetul dușului.

Se șterseră unul pe altul cu prosoape mari și portocalii, după care, înfășurați în ele, rămaseră pe terasă să privească soarele dispărînd încet la orizont. După aceea intrară în dormitor și se urcară în pat.

În timp ce făcea dragoste cu ea, Cross avu senzația că toate celulele din trupul și din creierul lui se dispersează, lăsîndu-l într-o stare de visare febrilă: era un duh al cărui abur se umplea de extaz, un duh care pătrundea în carnea ei. Își pierdu orice urmă de prudență sau de judecată, nici măcar nu-i cercetă expresia, să vadă dacă juca teatru sau dacă îl iubea cu adevărat. Acele clipe părură să dureze o veșnicie, pînă adormiră unul în brațele celuilalt. Se treziră tot îmbrățișați, sub raze de lună mai strălucitoare decît soarele. Athena îl sărută și-l întrebă:

– Chiar ți-a plăcut Bethany?

– Da, răspunse Cross. E o parte din ființa ta.

– Crezi că starea ei se poate ameliora? Crezi că o pot ajuta să-și mai revină?

În clipa aceea Cross se gîndi că și-ar fi dat și viața ca s-o însănătoșească pe fetiță. Simțea pornirea de a se sacrifica pentru femeia pe care o iubea, sentiment pe care-l încercau mulți bărbați, dar care pînă atunci fusese străin de el.

– Cred că amîndoi putem încerca s-o ajutăm, spuse Cross.

– Nu, refuză Athena. Trebuie s-o fac eu singură.

Adormiră din nou. Cînd sună telefonul, aerul era încețoșat de zorii zilei care se năștea. Athena ridică receptorul, ascultă, apoi îi spuse lui Cross:

– E paznicul de la poartă. Spune că te caută patru bărbați într-o mașină.

Pe Cross îl săgetă un fior de spaimă. Luă receptorul și vorbi cu paznicul.

– Dă-mi la telefon pe unul dintre ei.

Vocea pe care o auzi era cea a lui Vincent.

– Cross, e și Petie cu mine. Avem vești proaste.

– Bine, dă-mi-l pe paznic, ceru Cross, apoi îi spuse acestuia: Lasă-i să intre.

Uitase cu desăvîrșire de telefonul lui Giorgio. „Iată ce face iubirea din om, gîndi cu dispreț. Dacă o țin tot așa, nu mai apuc să trăiesc nici măcar un an."

Se îmbrăcă în grabă și coborî în fugă scările. Mașina deja trăgea în fața casei. Soarele, încă pe jumătate ascuns la orizont, arunca primele raze de lumină.

Vincent și Petie coborîră dintr-o limuzină lungă. Cross văzu că înăuntru mai erau șoferul și încă un bărbat în dreapta lui. Petie și Vincent veniră pe lunga alee pînă la ușă, unde le deschise Cross.

Deodată Athena își făcu apariția lîngă el, îmbrăcată în pantaloni de casă și pulover, fără nimic altceva pe dedesubt. Petie și Vincent rămaseră cu ochii la ea. Niciodată nu arătase mai frumoasă.

Athena îi pofti pe toţi în bucătărie şi puse cafeaua la fiert. Cross îi prezentă pe cei doi bărbaţi ca fiind verii lui.

– Cum aţi ajuns aici? întrebă Cross. Azi-noapte eraţi la New York.

– Giorgio ne-a închiriat un avion, explică Petie.

În timp ce făcea cafeaua, Athena îi studie pe cei doi bărbaţi. Nici unul din ei nu trăda vreo emoţie. Păreau fraţi, amîndoi bine clădiţi, însă Vincent era cenuşiu la faţă ca granitul, în timp ce chipul mai supt al lui Petie era îmbujorat de aer sau de băutură.

– Aşadar, care-i vestea cea proastă? întrebă Cross.

Se aştepta să afle că murise Don sau că Rose Marie îşi pierduse minţile de-a binelea sau că Dante făcuse ceva atît de îngrozitor, încît Familia dăduse de necaz.

Vincent îi răspunse laconic ca de obicei.

– Trebuie să vorbim între patru ochi.

Athena le turnă cafea.

– Eu îţi spun ţie toate veştile mele rele, zise ea. Ar trebui s-o aud şi eu pe a ta.

– Va trebui să plec cu ei, îi spuse Cross.

– Nu te purta ca un străin, îl dojeni Athena. Îndrăzneşte numai să pleci.

La aceste vorbe, Vincent şi Petie reacţionară imediat. Chipul de granit al lui Vincent se înroşi stînjenit, iar Petie îi zîmbi Athenei cu un aer meditativ, ca şi cum ar fi gîndit că nu trebuia scăpată din ochi. Remarcînd scena, Cross rîse şi spuse:

– Bine, să auzim.

Petie încercă să atenueze şocul.

– S-a întîmplat ceva cu tatăl tău, spuse el.

Vincent interveni necruţător.

– Pippi a fost împuşcat de un vagabond şi tîlhar de drumul mare. E mort. La fel şi vagabondul. Un poliţist pe nume Losey a tras în el cînd a fugit de la locul faptei. E nevoie de tine la Los Angeles, ca să identifici cadavrul şi să rezolvi formalităţile. Tata vrea să-l înmormîntezi la Quogue.

Lui Cross i se tăie răsuflarea. Se clătină o clipă, tremurînd sub o vijelie nevăzută, apoi simţi cum Athena îi strînge mîna cu amîndouă palmele.

– Cînd s-a întîmplat? întrebă Cross.

– Aseară pe la opt, răspunse Petie. Giorgio te-a căutat la telefon.

„În timp ce eu făceam dragoste, tata zăcea la morgă", gîndi Cross. Îl năpădi un dispreţ copleşitor pentru momentul lui de slăbiciune, o ruşine fără margini.

– Trebuie să plec, îi spuse el Athenei.

Ea îi privi chipul răvăşit. Niciodată nu-l văzuse aşa.

– Îmi pare rău, murmură. Telefonează-mi.

Așezîndu-se pe bancheta din spate a limuzinei, Cross îi auzi pe ceilalți doi bărbați adresîndu-i condoleanțe. Își dădu seama că erau soldați din Enclava Bronx. În timp ce ieșeau pe poarta Coloniei Malibu și se angajau pe Pacific Ocean Highway, Cross simți o oarecare încetineală în viteza de deplasare a mașinii. Limuzina în care se aflau era blindată.

Cinci zile mai tîrziu, la Quogue, avu loc înmormîntarea lui Pippi. Pe domeniul lui Don se afla un cimitir particular, la fel cum vila avea și o capelă particulară. Pippi fu îngropat chiar lîngă Silvio, ca semn de respect din partea lui Don.

Erau de față numai clanul Clericuzio și cei mai prețuiți oameni din Enclava Bronx. La rugămintea lui Cross, Lia Vazzi venise și el de la cabana de vînătoare din munții Sierra. Rose Marie nu participa. Aflînd despre moartea lui Pippi, făcuse iar o criză și fusese internată la clinica de psihiatrie.

Însă venise Claudia De Lena. Luase avionul, ca să-l poată consola pe Cross și ca să-și ia rămas-bun de la tatăl ei. Ceea ce nu făcuse atîta timp cît trăise Pippi simțea că trebuia să facă după moartea lui. Voia să-și revendice și ea o parte din acest om, să demonstreze clanului Clericuzio că Pippi nu era numai un membru al familiei lor, ci și tatăl ei.

Pajiștea din fața reședinței Clericuzio era ornată cu o gigantică coroană de flori de mărimea unui panou publicitar. Pe iarbă se vedeau mese cu bufet rece, iar ospătarii și barmanul de la tejgheaua improvizată așteptau să servească invitații. Era o zi de doliu, în care nu se discutau afaceri de Familie.

Claudia plînse cu lacrimi amare pentru toți anii cît fusese nevoită să trăiască fără tatăl ei, însă Cross primi condoleanțele cu o expresie demnă și liniștită, fără să-și trădeze în nici un fel durerea.

În seara următoare se așeză pe balconul apartamentului său de la Xanadu, cu ochii la luminile multicolore și la neonul care scălda întregul Strip. Chiar și de aici, de sus, putea auzi sunetul muzicii, larma jucătorilor care se înbulzeau pe Strip în căutarea unui cazinou norocos. Totuși, era îndeajuns de liniște ca să poată analiza cele întîmplate în decursul ultimei luni. Și ca să reflecteze la moartea tatălui său.

Cross nu crezuse nici o clipă că Pipi fusese împușcat de un tîlhar de drumul mare. Un profesionist nu putea să aibă un asemenea sfîrșit.

Trecu în revistă tot ce aflase. Tatăl lui fusese împuşcat de un vagabond negru pe nume Hugh Marlowe. Individul avea douăzeci şi trei de ani şi figura în evidenţa poliţiei pentru comerţ cu droguri. În timp ce fugea de la locul crimei, Marlowe fusese împuşcat de către detectivul Jim Losey, care-l urmărea într-un caz legat de droguri. Marlowe avusese în mînă un pistol, pe care îl îndreptase spre Jim Losey, aşa că acesta fusese nevoit să-l împuşte, ţintind cu precizie chiar în osul nasului. Făcînd unele cercetări, Losey îl descoperise pe Pippi De Lena şi imediat îl anunţase pe Dante Clericuzio. Înainte de a chema poliţia. De ce procedase astfel, chiar dacă era pe statul de plată al Familiei? Ce ironie a sorţii – Pippi De Lena, omul cel mai competent, Ciocanul Numărul Unu al clanului Clericuzio vreme de peste treizeci de ani, asasinat de un vagabond zdrenţăros şi traficant de droguri!

Atunci de ce îi trimisese Don pe Vincent şi Petie să-l aducă într-o limuzină blindată şi de ce-l păzise pînă la înmormîntare? De ce luase Don asemenea măsuri de precauţie? În timpul înmormîntării, îi pusese bătrînului această întrebare. Dar Don se mărginise să-i răspundă că era mai înţelept să se arate prudenţi pînă cînd se lămureau lucrurile. Adăugase că şi el făcuse cercetări complete şi că, după toate aparenţele, aşa se petrecuseră lucrurile în realitate. Un găinar oarecare făcuse o greşeală şi iată că se întîmplase o tragedie absurdă. De fapt, adăugase Don, cele mai multe tragedii erau absurde.

Durerea lui Don nu putea fi pusă la îndoială. Întotdeauna îl tratase pe Pippi la fel ca pe cei trei fii ai lui, ba chiar manifestase o oarecare preferinţă pentru el.

– Tu vei deţine în Familie locul pe care l-a ocupat tatăl tău, îi spusese el lui Cross.

Acum însă, stînd pe balconul cu vedere către Vegas, Cross chibzui la problema esenţială. Don nu credea niciodată în coincidenţe, or aici exista o coincidenţă bătătoare la ochi. Detectivul Jim Losey era în solda Familiei şi, dintre miile de detectivi şi poliţişti din Los Angeles, tocmai el fusese cel care descoperise crima. Care era probabilitatea? Dar chiar făcînd abstracţie de acest amănunt, fapt şi mai important, Don Domenico Clericuzio ştia foarte bine că era cu neputinţă ca un vagabond de pe stradă să se apropie atît de mult de Pippi De Lena. Pe urmă, care vagabond ar fi tras şase gloanţe înainte de a o lua la fugă? Don Clericuzio n-ar fi crezut nici în ruptul capului o asemenea poveste.

Deci se punea întrebarea: hotărîse clanul Clericuzio că cel mai important om al lor devenise un pericol pentru ei? Care era motivul? Oare puteau uita aşa uşor fidelitatea şi devotamentul lui Pippi, afecţiunea pe care i-o purtau? Nu, Familia nu avea nici un amestec. Cea mai puternică dovadă în favoarea lor era

că el, Cross, trăia. Don nu l-ar fi lăsat în viață dacă Pippi ar fi fost ucis de ei. Însă Cross își dădea seama că și el era, probabil, în pericol.

Se gîndi la tatăl lui. Îșiiubise sincer părintele, iar Pippi suferise că Claudia refuzase să-i adreseze cuvîntul cît timp fusese în viață, i-ar fi făcut plăcere să se împace cu ea. Totuși, Claudia hotărîse să asiste la înmormîntare. De ce? Fiindcă era sora lui și voia să-i fie alături? Nu putea fi unicul motiv. Purtase prea mult timp în suflet vrajba mamei, refuzase să aibă vreo legătură cu clanul Clericuzio. Oare pentru că-și amintise cît de bun fusese Pippi cu amîndoi înainte ca familia lor să se destrame?

Se gîndi la ziua aceea îngrozitoare în care alesese să rămînă lîngă tatăl lui, înțelegînd cine era el în realitate; știa că, într-adevăr, ar fi putut-o ucide pe Nalene dacă îi lua amîndoi copiii. Dar Cross făcuse un pas înainte și-și luase tatăl de mînă, nu pentru că-l iubea, ci pentru că văzuse spaima din privirea Claudiei.

Cross își considerase întotdeauna tatăl o pavăză împotriva lumii în care trăiau, îl socotise mereu invulnerabil. Un om care aducea, nu primea moartea. Acum trebuia să se ferească singur de dușmani, poate chiar și de Familia Clericuzio. La urma urmei, era bogat, deținea jumătate de miliard din valoarea hotelului Xanadu, existau motive ca să-și piardă viața.

În continuare, gîndul îi zbură la existența pe care o ducea. În ce scop? Să îmbătrînească la fel ca tatăl lui, să-și asume toate riscurile, ca pînă la urmă să fie ucis? Firește, Pipi se bucurase de viața pe care o ducea, de putere, de bani, dar acest fel de viață îi părea acum lui Cross lipsit de sens. Tatăl lui nu cunoscuse niciodată bucuria de a fi iubit de o femeie ca Athena.

Avea numai douăzeci și opt de ani, își putea croi un nou drum în viață. Se gîndi la Athena și la faptul că a doua zi avea s-o vadă pentru prima oară la lucru, avea să-i vadă viața simulată și toate măștile pe care le putea purta. Cît ar fi iubit-o Pippi, el iubea toate femeile frumoase. Apoi își aduse aminte de soția lui Virginio Ballazzo. Pippi ținuse mult la ea, mîncase la masa ei, o strînsese în brațe, dansase cu ea, jucase boccie cu bărbatul ei, ca pe urmă să pună la cale asasinarea ambilor soți.

Oftă și se ridică să intre în cameră. Se crăpa de ziuă și zorii învăluiau în ceață luminile neonului, agățate peste Strip ca o uriașă cortină de teatru. Dacă privea în jos, putea vedea toate drapelele marilor hoteluri-cazinou, Sands, Caesars, Flamingo, Desert Inn și vulcanul în erupție de la Mirage. Xanadu era mai mare decît toate celelalte. Privi drapelele fluturînd deasupra vilelor hotelului Xanadu. Ce vis trăise aici și acum totul se destrăma. Gronevelt murise, iar tatăl lui fusese asasinat.

Se înapoie în cameră și, ridicînd receptorul, îl invită pe Lia Vazzi să ia micul dejun cu el. După înmormîntare, călătoriseră împreună de la Quogue la Vegas. Apoi comandă micul dejun pentru două persoane. Își aminti că lui Lia Vazzi îi plăceau grozav clătitele, deși pentru Cross rămîneau un desert exotic chiar și după atîția ani petrecuți în America. Omul de pază îl aduse pe Vazzi exact cînd sosea și micul dejun. Mîncară în bucătăria apartamentului.

– Tu ce părere ai? îl întrebă Cross pe Lia.

– Cred că ar trebui să-l lichidăm pe acest Losey, răspunse Lia. Ţi-am spus asta mai de mult.

– Deci nu crezi ce se spune? întrebă Cross.

Lia își tăia clătitele fîșii.

– Povestea asta e o rușine, declară el. Un profesionist ca tatăl tău nu putea lăsa un netrebnic ca acela să se apropie atît de mult de el.

– Don crede că-i adevărat, spuse Cross. A făcut cercetări.

Lia întinse mîna să-și ia o havană și paharul de coniac pregătite de Cross anume pentru el.

– Nu l-aș contrazice niciodată pe Don Clericuzio, spuse el. Totuși, dă-mi voie să-l aranjez pe Losey, pentru orice eventualitate.

– Dar dacă în spatele lui e mîna Familiei Clericuzio? întrebă Cross.

– Don e un om de onoare, declară Lia. Un om de modă veche. Dacă l-ar fi ucis pe Pippi, te-ar fi ucis și pe tine. Te cunoaște. Înțelege că-ți vei răzbuna părintele și el e un om prudent.

– La o adică, insistă Cross, tu de partea cui ai alege să lupți? A mea sau a Familiei Clericuzio?

– Nu-i nevoie să aleg, răspunse Lia. Am fost prea apropiat de tatăl tău și sînt prea apropiat de tine. Dacă tu cazi, nu mă vor lăsa în viață nici pe mine.

Pentru prima oară Cross bău și el coniac la micul dejun împreună cu Lia.

– Poate că-i numai o întîmplare absurdă, spuse el.

– Nu, îl contrazise Lia. A fost Losey.

– Dar nu are nici un motiv, insistă Cross. Cu toate acestea, va trebui să ne lămurim. Vreau să alcătuiești o echipă de șase oameni, cei mai devotați față de tine, nici unul din Enclava Bronx. Pregătește-i și așteaptă ordinul meu.

Lia era neobișnuit de rezervat.

– Iartă-mă, spuse el. Niciodată nu ți-am discutat ordinele. Dar, de astă dată, te rog mult să te sfătuiești cu mine pentru planul de ansamblu.

– Bine, încuviință Cross. În week-end-ul următor am de gînd să plec în Franța două zile. Între timp află tot ce poți despre Losey.

Lia îi zîmbi lui Cross.

– Pleci cu logodnica ta?

Pe Cross îl amuză politeţea lui.

– Cu ea şi cu fetiţa ei.

– Cea căreia îi lipseşte un sfert din creier? întrebă Lia.

Nu avusese intenţia să fie jignitor. Folosise o expresie din limba italiană care se referea chiar şi la oameni foarte inteligenţi, dar uituci.

– Da, răspunse Cross. În Franţa e un doctor care ar putea s-o ajute.

– Bravo, exclamă Lia. Vă doresc tuturor mult noroc. Femeia aceea e la curent cu treburile Familiei?

– Ferească Dumnezeu! răspunse Cross şi amîndoi rîseră.

Dar Cross se întrebă cum de cunoştea Lia atît de multe amănunte despre viaţa lui particulară.

Capitolul 17

Pentru prima oară, Cross urma s-o vadă pe Athena lucrînd pe platoul de filmare, interpretînd emoţii care nu erau ale ei, devenind o cu totul altă persoană. O întîlni pe Caudia în biroul ei de la Studioul LoddStone; stabiliseră să asiste împreună la filmare. În birou mai erau două femei, pe care Claudia i le prezentă.

– Fratele meu Cross. Regizoarea filmului, Dita Tommey. Şi Falene Fante, care participă la filmarea de astăzi.

Tommey îl măsură cu o privire scrutătoare, spunîndu-şi că tînărul era îndeajuns de frumos ca să lucreze în cinematografie, numai că nu avea flacără, pasiune, pe ecran ar fi fost rece ca o stană de piatră. Îşi pierdu orice interes.

– Tocmai plecam, anunţă ea, strîngînd mîna lui Cross. Îmi pare foarte rău de tatăl dumitale. Apropo, eşti binevenit pe platou. Claudia şi Athena garantează pentru dumneata, deşi eşti unul dintre producători.

Cross îşi îndreptă atenţia către cealaltă femeie. Avea o piele ciocolatie, o expresie extrem de îndrăzneaţă şi un corp magnific, pus în valoare de costum. Falene se arătă mai puţin oficială decît Tommey.

– N-am ştiut că Claudia are un frate aşa frumos... şi bogat, din cîte se aude. Dacă ai nevoie de cineva care să-ţi ţină de urît la cină, dă-mi un semn, spuse Falene.

– Aşa am să fac, răspunse Cross.

Nu-l surprindea invitaţia. Multe cîntăreţe şi dansatoare de la Xanadu fuseseră la fel de directe. Falene era o fată înclinată către flirturi, conştientă de frumuseţea ei şi deloc dispusă să renunţe la un bărbat care-i plăcea, numai de dragul convenienţelor.

– Tocmai îi dădeam Falenei ceva mai mult de făcut în film, explică Claudia. Dita crede că fata e talentată, iar eu sînt de aceeaşi părere.

Falene zîmbi larg spre Cross.

– Da, acum dau din fund de zece ori în loc de şase. Şi trebuie să-i spun Messalinei: „Toate femeile din Roma te iubesc şi speră să ieşi victorioasă." Tăcu cîteva clipe, apoi adăugă: Am auzit că eşti unul dintre producători. Poate-i convingi să mă lase să dau din fund de douăzeci de ori.

Cross intui la ea ceva, ceva ce fata încerca să ascundă, în ciuda volubilităţii.

– Eu sînt unul dintre cei care dau banii, explică Cross. Toată lumea trebuie să dea din fund cîndva în viaţă. Zîmbi şi-i spuse cu o simplitate dezarmantă: În orice caz, îţi doresc noroc.

Falene se aplecă şi-l sărută pe obraz. El îi simţi parfumul, greu şi erotic, apoi se lăsă îmbrăţişat pentru bunăvoinţă. Ea se retrase.

– Trebuie să vă spun ceva, ţie şi Claudiei, dar rămîne între noi. Nu vreau să dau de bucluc, mai ales acum.

Claudia, care stătea în faţa computerului, se încruntă şi nu răspunse. Cross făcu un pas înapoi. Nu-i plăceau surprizele.

Falene remarcă reacţia lor. Vorbi cu un uşor tremur în glas.

– Îmi pare rău pentru tatăl vostru, repetă ea. Dar trebuie să ştiţi un lucru. Marlowe, tipul despre care se presupune că l-ar fi ucis, a fost tovarăşul meu de joacă din copilărie şi-l cunoşteam foarte bine. Se pare că acel detectiv, Jim Losey, l-a împuşcat pe Marlowe, care, chipurile, l-ar fi ucis pe tatăl vostru. Dar eu ştiu că Marlowe nu a avut niciodată o armă. Se temea de arme ca de dracu'. Marlowe se droga din cînd în cînd şi cînta la clarinet. Dar era un fricos tare simpatic! Jim Losey şi colegul lui, Phil Sharkey, îl mai ridicau din cînd în cînd şi-l plimbau cu maşina prin oraş, ca să le semnaleze şi alţi comercianţi de droguri. Lui Marlowe îi era o teamă cumplită de închisoare, aşa că devenise informatorul poliţiei. Şi iată că, dintr-o dată, ajunge tîlhar şi criminal. Îl cunoşteam pe Marlowe, n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Claudia nu scoase un cuvînt. Falene îi făcu semn cu mîna şi ieşi, apoi se întoarse din uşă. Ţineţi minte, adăugă ea. Rămîne între noi.

– Am şi uitat ce-ai spus, o asigură Cross cu zîmbetul lui cel mai convingător. Iar povestea ta, oricum, nu va schimba nimic.

– Pur şi simplu, a trebuit să-mi descarc sufletul. Marlowe era un băiat tare cumsecade, explică ea şi plecă.

– Ce părere ai? îl întrebă Claudia pe Cross. Ce mama dracului mai înseamnă şi asta?

Cross ridică din umeri.

– Drogaţii sînt întotdeauna plini de surprize. A avut nevoie de bani pentru droguri, a încercat să dea o lovitură şi a avut ghinion.

– Probabil, încuviinţă Claudia. Iar Falene e atît de bună la suflet, încît crede orice. Totuşi, e o ironie a sorţii ca tatăl nostru să sfîrşească astfel.

Cross o privi cu chipul împietrit.

– Fiecare are ghinion o dată în viaţă.

Tot restul după-amiezii urmări scenele care se filmau. Una îl înfăţişa pe eroul principal luptînd cu mîna goală şi învingînd trei bărbaţi înarmaţi. Se simţi jignit, era ridicol. Un erou nu trebuia niciodată pus într-o situaţie atît de disperată. Nu dovedea decît că era prea prost pentru a fi erou. Apoi o urmări pe Athena interpretînd o scenă de dragoste şi una de scandal. Rămase oarecum dezamăgit, ea nu părea să facă prea multă actorie, ceilalţi actori o depăşeau. Cross era prea lipsit de experienţă ca să ştie că jocul Athenei urma să apară mult mai convingător pe peliculă şi că aparatul de filmat avea să împlinească miracolul.

Dar n-o descoperi pe Athena cea adevărată. Ea filma doar pentru intervale foarte scurte, după care urmau pauze lungi. Nu vedeai nimic din scînteia pe care o aprindea ecranul. Athena părea mai puţin frumoasă cînd juca înaintea camerei de filmat.

Nu-i pomeni nimic din toate acestea în noaptea pe care o petrecură împreună la Malibu. După ce făcură dragoste şi ea se apucă să pregătească cina de la miezul nopţii, Athena îi spuse:

– Azi n-am fost prea grozavă, nu-i aşa? Îi adresă zîmbetul ei alintat, care-l făcea pe Cross să simtă un fior de plăcere în tot trupul. N-am vrut să-ţi arăt de ce sînt în stare, adăugă ea. Ştiam că vei sta acolo, încercînd să-ţi faci o părere despre mine.

El rîse. Întotdeauna îl amuza felul în care ea îi ghicea caracterul.

– Nu, n-ai fost prea grozavă, încuviinţă el. Vrei să vin cu tine vineri la Paris?

Athena fu surprinsă. Cross îşi dădu seama după ochii ei. Expresia feţei nu se schimbase deloc, reuşise să se stăpînească. Athena chibzui asupra propunerii.

– Mi-ai fi de mare ajutor, mărturisi ea. În plus, am putea vizita Parisul împreună.

– Ne întoarcem luni? întrebă Cross.

– Da, răspunse Athena. Marţi dimineaţă am filmare. Nu mai sînt decît cîteva săptămîni pînă la încheierea filmărilor.

– Şi pe urmă? întrebă Cross.

– Pe urmă mă voi retrage să mă ocup de fetiţa mea, răspunse Athena. Oricum, nu vreau să mai păstrez mult timp secretul asupra ei.

– Doctorul de la Paris va avea ultimul cuvînt? întrebă Cross.

– Nimeni nu are ultimul cuvînt, replică Athena. Nu în astfel de probleme.

Vineri seară zburară la Paris cu un avion special închiriat. Athena se deghizase, punîndu-şi o perucă, iar machiajul îi estompa frumuseţea, dîndu-i o

înfățișare obișnuită. Purta haine largi, care-i ascundeau silueta, făcînd-o să pară chiar corpolentă. Cross era uimit. Își schimbase pînă și mersul.

În avion Bethany era fascinată de priveliștea pămîntului de sub ea. Colinda tot avionul, vrînd să privească pe toate hublourile. Părea puțin uimită, iar figura ei inexpresivă devenise aproape normală.

De la aeroport se duseră la un mic hotel în apropiere de Georges Mandel Avenue. Închiriară un apartament cu două dormitoare separate, unul pentru Cross și unul pentru Athena și Bethany, între ele fiind sufrageria. Era ora zece dimineața. Athena își scoase peruca, se demachie și-și schimbă hainele. Nu suporta ideea de a nu fi frumoasă la Paris.

La amiază toți trei se prezentară la clinica doctorului, un mic castel aflat pe un domeniu particular, împrejmuit cu gard de fier. La poartă era un paznic, care le verifică numele, apoi îi lăsă să intre.

La ușă îi întîmpină o menajeră, care îi conduse într-un salon uriaș, încărcat de mobilă. Aici îi aștepta doctorul.

Doctorul Ocell Gerard era un om voinic, îmbrăcat elegant într-un costum frumos croit, cu dungulițe cafenii, cămașă albă și cravată de mătase asortată. Avea o față rotundă, la care ar fi trebuit să poarte barbă, ca să-și ascundă fălcile proeminente. Buzele groase erau de un roșu întunecat. Medicul se prezentă în fața Athenei și a lui Cross, fără a da nici o atenție copilului. Atît Cross cît și Athena simțiră o aversiune instinctivă față de el. Înfățișarea lui nu se potrivea defel cu meseria delicată pe care o profesa.

Pe o măsuță se găseau ceai și prăjituri. O servitoare se ocupă de ei. Veniră și două asistente, fete tinere, îmbrăcate în uniforma profesiei lor, cu bonete albe, bluze și fuste de culoarea fildeșului. Cît timp băură ceaiul, cele două asistente o studiară cu atenție pe Bethany.

Doctorul Gerard i se adresă Athenei.

– Doamnă, țin să vă mulțumesc pentru extrem de generoasa dumneavoastră contribuție la Institutul Medical pentru Copiii Bolnavi de Autism. V-am respectat dorința ca vizita să rămînă confidențială, de aceea voi face consultația aici, la clinica mea particulară. Acum spuneți-mi exact ce doriți de la mine.

Vocea lui profundă de bas era hipnotică. Sunetul ei atrase atenția fetiței, care îl fixă cu privirea, dar doctorul nu-i acordă nici o atenție.

Athena era agitată, omul îi era de-a dreptul antipatic.

– Aș dori să faceți o apreciere. Dacă e posibil, aș vrea ca fiica mea să poată duce o existență cît de cît normală. Pentru aceasta sînt gata de orice sacrificiu. Aș dori s-o primiți la institutul dumneavoastră. Sînt dispusă să mă stabilesc în Franța și să contribui la educarea ei.

Vorbise cu un amestec încîntător de tristeţe şi speranţă, cu asemenea spirit de sacrificiu, încît cele două asistente o priviră aproape cu adoraţie. Cross îşi dădea seama că Athena se folosea de tot talentul ei actoricesc ca să-l convingă pe doctor s-o accepte pe Bethany în institutul lui. O văzu cum întinde braţul şi cum prinde mîna fetiţei cu un gest plin de tandreţe.

Numai doctorul Gerard nu părea deloc impresionat. Nici nu se uită la Bethany. Se adresă direct Athenei:

– Oricîtă dragoste i-aţi oferi copilului, tot nu-l puteţi ajuta. I-am studiat fişa şi pot să afirm cu certitudine că suferă de autism total. Nu este capabilă să vă răspundă la iubire. Nu trăieşte în lumea noastră. Nici măcar în lumea animalelor. Trăieşte pe cu totul altă planetă, pe care se găseşte absolut singură. Nu-i vina dumneavoastră, continuă medicul. Şi cred că nici a tatălui. E una dintre acele taine inexplicabile ale condiţiei umane. Iată ce pot face eu. O pot consulta şi testa în amănunt. Apoi vă voi spune ce putem şi ce nu putem realiza aici la institut. Dacă nu vă putem ajuta, va trebui s-o luaţi acasă. Dacă putem, o veţi lăsa cu mine în Franţa vreme de cinci ani. Îi spuse ceva în franţuzeşte uneia din asistente şi femeia ieşi, apoi se înapoie aducînd un album uriaş cu reproduceri după picturi celebre. Asistenta îi dădu albumul lui Bethany, dar era prea mare ca fetiţa să-l poată ţine pe genunchi. Pentru prima oară doctorul Gerard i se adresă direct. Îi vorbi în franţuzeşte. Bethany puse imediat cartea pe masă şi începu să întoarcă paginile. Curînd se cufundă în studiul picturilor. Doctorul părea stînjenit. Nu vreau să vă jignesc, spuse el. Dar e în interesul fetiţei. Ştiu că domnul De Lena nu este soţul dumneavoastră, dar ar putea fi cumva tatăl copilului? În acest caz, aş dori să-l examinez şi pe dumnealui.

– Nici nu-l cunoşteam la vremea cînd s-a născut fetiţa mea, răspunse Athena.

– Bon, încuviinţă doctorul. Ridică din umeri. Astfel de lucruri sînt oricînd posibile.

– Poate că domnul doctor a remarcat simptomele la mine, rîse Cross.

Doctorul îşi ţuguie buzele roşii şi surîse politicos.

– Într-adevăr, prezentaţi unele simptome. Există în fiecare dintre noi. Cine ştie? Un centimetru mai la dreapta sau mai la stînga şi toţi am putea suferi de autism. Acum trebuie să consult cu atenţie fetiţa şi s-o supun unor teste. Totul va dura cel puţin patru ore. Ce-ar fi ca dumneavoastră să faceţi o plimbare în doi prin frumosul nostru Paris? Sînteţi aici pentru prima oară, domnule De Lena?

– Da, răspunse Cross.

– Eu vreau să rămîn cu fiica mea, declară Athena.

– Cum doriți, doamnă, încuviință doctorul, apoi se întoarse către Cross: Plimbare plăcută. Eu detest Parisul. Dacă ar exista un oraș de autiști, atunci acela ar fi Parisul.

Chemă un taxi și Cross se înapoie în camera de la hotel. Nu simțea nici un îndemn să viziteze Parisul fără Athena și avea nevoie de odihnă. În plus, venise la Paris ca să-și limpezească mintea, să cugete la anumite lucruri.

Se gîndi la cele dezvăluite de Falene. Își aminti cum Losey venise la Malibu singur, de regulă polițiștii lucrau în echipă. Înainte de a pleca la Paris, îl rugase pe Vazzi să facă unele investigații.

La ora patru, Cross se întoarse în sala de așteptare a clinicii. Ceilalți îl așteptau. Bethany privea concentrată albumul cu picturi. Athena era palidă, singura expresie pe care Cross știa că ea nu avea cum s-o simuleze.Bethany se îndopa cu prăjituri de pe o farfurioară, dar medicul i-o luă din față și-i spuse ceva în franțuzește. Bethany nu protestă. Apoi veni o asistentă care o duse în camera de joacă.

– Iertați-mă, îi spuse doctorul lui Cross. Dar trebuie să vă pun cîteva întrebări.

– Orice doriți, încuviință Cross.

Doctorul se ridică de pe fotoliul lui și începu să se plimbe prin încăpere.

– Am să vă spun exact ce i-am spus și doamnei, continuă el. În astfel de cazuri, nu există miracole, pur și simplu, nu există. În unele situații, cu un tratament îndelungat s-ar putea obține o ameliorare considerabilă, dar sînt cazuri rare. Însă la fetiță există anumite limite. Trebuie să rămînă în Institutul meu de la Nisa cel puțin cinci ani. Acolo avem profesori care pot explora toate posibilitățile. În acest interval ne vom da seama dacă va fi capabilă să ducă o viață apropiată de normal. Sau dacă trebuie internată pentru totdeauna într-o clinică. La aceste vorbe, Athena începu să plîngă. Ținea la ochi o batistă mică de mătase albastră și Cross îi simți parfumul. Doctorul o privi impasibil. Doamna a fost de acord. Va veni și dumneaei la Institut ca profesoară... Asta este. Se așează față în față cu Cross. Există cîteva semne foarte îmbucurătoare. Are un real talent la pictură. Anumite simțuri sînt treze, nu amorțite. A reacționat cînd i-am vorbit în franțuzește, limbă pe care nu o înțelege, dar o intuiește. Un semn foarte bun. În această după-amiază a dat semne că îi era dor de dumneavoastră, deci are sentimente față de altă ființă omenească, sentimente ce pot fi dezvoltate. Se întîmplă foarte rar, dar explicația nu-i cîtuși de puțin un mister. Cînd am deschis discuția, mi-a spus că ești frumos. Nu trebuie să vă simțiți jignit, domnule De Lena. I-am pus întrebarea numai din motive medicale, ca s-o ajut, nu ca să vă acuz. Ați stimulat sexual fetița în vreun fel, fie și neintenționat?

Cross fu atît de surprins, încît izbucni în rîs.

– Nici n-am ştiut că reacţionează faţă de mine. Şi nu i-am oferit nimic la care să reacţioneze.

Athena era roşie la faţă de mînie.

– E ridicol, protestă ea. Cross n-a rămas niciodată singur cu fetiţa.

Doctorul insistă.

– Aţi mîngîiat-o vreodată? Nu mă refer la o strîngere de mînă, o mîngîiere pe păr sau o sărutare pe obraz. Fetiţa e în pragul adolescenţei, ar putea avea o reacţie pur fizică. N-aţi fi primul bărbat tentat de asemenea inocenţă.

– Poate ştie despre relaţia mea cu mama ei, sugeră Cross.

– Nu-i pasă de mama ei, răspunse doctorul. Iertaţi-mă, doamnă, e un lucru pe care trebuie să-l acceptaţi. N-o interesează nici frumuseţea, nici celebritatea mamei. Pentru ea, mama, pur şi simplu, nu există. Dumneavoastră sînteţi cel spre care se deschide. Gîndiţi-vă. Poate aţi avut vreun gest de tandreţe nevinovată, neintenţionată.

Cross îl privi cu răceală.

– Dacă aş fi avut, v-aş spune. Dacă acest lucru ar ajuta-o.

– Simţiţi afecţiune pentru acest copil? întrebă docotrul.

Cross se gîndi o clipă.

– Da, răspunse el.

Doctorul Gerard se rezemă de spătarul fotoliului, împreunîndu-şi mîinile.

– Vă cred, spuse el. Şi asta îmi dă mari speranţe. Dacă fetiţa reacţionează faţă de dumneavoastră, atunci poate fi ajutată să reacţioneze şi faţă de alţii. Într-o bună zi, şi-ar putea tolera mama, ceea ce ar fi suficient pentru dumneavoastră, adevărat, doamnă?

– Oh, Cross! exclamă Athena. Sper că nu eşti supărat.

– Cîtuşi de puţin, o asigură Cross.

Doctorul Gerard îl studie cu aenţie.

– Nu vă simţiţi jignit? întrebă el. Majoritatea bărbaţilor se înfurie. Tatăl unui pacient chiar m-a lovit. Dar dumneavoastră nu sînteţi supărat. Spuneţi-mi de ce.

Nu-i putea explica acestui om, nici măcar Athenei, cît îl impresionase priveliştea fetiţei în „cutia de îmbrăţişat". Ce mult îi amintise de Tiffany şi de toate fetele cu care făcuse dragoste şi care-l lăsaseră golit de orice simţăminte. Cum relaţia lui cu clanul Clericuzio şi chiar cu tatăl său îi crease un sentiment de singurătate şi de disperare. În sfîrşit, cum toate victimele pe care le lăsase în urmă păreau desprinse dintr-o lume de coşmar, care devenea reală numai în visele lui.

Cross îl privi pe doctor drept în ochi.

– Poate pentru că și eu sînt autist, spuse el. Sau poate pentru că am de ascuns păcate și mai grave.

Doctorul se lăsă pe spate și exclamă satisfăcut:

– Ah! Făcu o pauză și, pentru prima oară, zîmbi. Nu vreți să vă facem niște teste? Rîseră amîndoi. Și acum, doamnă, continuă doctorul Gerard, înțeleg că mîine dimineață aveți un avion către America. De ce nu lăsați fetița cu mine? Infirmierele mele sînt foarte pricepute și vă asigur că micuța nu vă va duce dorul.

– Dar mie îmi va lipsi, replică Athena. Aș putea s-o țin cu mine astă-seară și s-o aduc mîine dimineață? Avionul nostru e închiriat, așa că putem pleca oricînd dorim.

– Desigur, încuviință doctorul. Veniți cu ea aici mîine dimineață. Voi da dispoziții asistentelor mele s-o însoțească pînă la Nisa. Aveți numărul de telefon al institutului, deci mă puteți suna oricît de des doriți.

Se ridicară, gata de plecare. Într-o pornire impetuoasă, Athena îl sărută pe doctor pe obraz. Doctorul se îmbujoră. Cu toată înfățișarea lui de căpcăun, nu rămăsese indiferent la frumusețea și celebritatea Athenei.

Athena, Bethany și Cross își petrecură restul zilei plimbîndu-se pe străzile Parisului. Athena cumpără hăinuțe noi pentru Bethany, o garderobă completă. Îi cumpără cele necesare pentru pictură și o valiză uriașă, în care să încapă toate lucrurile noi. Trimiseră cumpărăturile la hotel.

Luară masa într-un restaurant de pe Champs-Élyseés. Bethany mîncă cu poftă, îndeosebi prăjiturile. Toată ziua nu scosese o vorbă și nici nu reacționase la dovezile de afecțiune ale Athenei.

Cross nu văzuse niciodată manifestări de iubire ca cele ale Athenei față de fetița ei. Poate doar în copilărie, cînd mama lui, Nalene, peria părul Claudiei.

În timpul mesei, Athena o ținu pe Bethany de mînă, îi șterse firimiturile de pîine de la gură și-i spuse că, după o lună, se va înapoia în Franța și va rămîne cu ea la școală vreme de cinci ani.

Bethany nu-i acordă nici o atenție.

Plină de entuziasm, Athena îi spuse fetiței cum vor învăța franceză împreună, cum vor merge amîndouă la muzee să vadă tablouri celebre și cum Bethany va putea picta după pofta inimii. Îi zugrăvi viitoarele lor călătorii prin Europa, în Spania, în Italia și în Germania.

Atunci Bethany rosti primele cuvinte în ziua aceea:

– Vreau mașina mea.

Ca de fiecare dată, Cross avu sentimentul dumnezeirii. Fetiţa cea frumoasă amintea de o copie după un portret celebru, din care însă lipsea sufletul artistului, ca şi cum trupul ei ar fi fost lăsat pustiu, pentru Dumnezeu.

Cînd se înapoiară la hotel, deja se înserase. Bethany mergea între ei şi cei doi adulţi îşi luară avînt şi o ridicară în aer, iar ea nu protestă, ba chiar îi plăcu atît de mult, încît continuară jocul, depăşind intrarea în hotel.

În acele momente, Cross trăi acelaşi sentiment de fericire pe care-l încercase la picnic. Pentru simplul fapt că toţi trei erau împreună, ţinîndu-se de mîini. Propriul sentimentalism îl umplu de uimire şi de spaimă.

În cele din urmă, se întoarseră la hotel. Athena o culcă pe Bethany, apoi veni în salon, unde o aştepta Cross. Se aşezară unul lîngă celălalt, mînă în mînă, pe canapeaua de culoarea lavandei.

– Doi amanţi la Paris, zîmbi Athena. Şi nici măcar n-am apucat să facem dragoste într-un pat franţuzesc.

– Te îngrijorează faptul că o laşi pe Bethany aici? întrebă Cross.

– Nu, răspunse Athena. Nu ne va simţi lipsa.

– Cinci ani, spuse Cross. E foarte mult. Chiar eşti dispusă să renunţi la cinci ani de viaţă şi la cariera ta?

Athena se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră.

– Îmi fac un titlu de glorie din faptul că mă pot lipsi de actorie, declară ea pătimaş. În copilărie visam să fiu o mare eroină, Maria Antoaneta în drum spre ghilotină, Ioana d'Arc arzînd pe rug, Marie Curie salvînd omenirea de o boală necruţătoare. Şi, mai ridicol decît toate, visam să renunţ la tot, din dragoste pentru un bărbat celebru. Visam să trăiesc o viaţă de erou, eram convinsă că voi ajunge în Rai. Că voi fi curată la minte şi la trup. Detestam ideea de a face ceva care să mă compromită, mai ales de dragul banului. Eram decisă să nu fac rău cu nici un chip altei fiinţe omeneşti. Toată lumea avea să mă iubească, inclusiv eu. Ştiam că sînt inteligentă, toţi îmi spuneau că sînt frumoasă şi m-am dovedit a fi nu numai pricepută, dar chiar talentată. Şi pînă la urmă ce s-a ales? M-am îndrăgostit de Boz Skannet. M-am culcat cu bărbaţi, nu pentru că-i doream, ci ca să-mi pot face o carieră. Am dat naştere unei făpturi care s-ar putea să nu iubească niciodată, nici pe mine şi nici pe altcineva. Am pus la cale sau am cerut din umbră uciderea soţului meu. Numai că n-am întrebat: „Cine-l va lichida pe soţul meu, care acum îmi pune viaţa în pericol?" Strînse mîna lui Cross. Pentru aceasta, îţi mulţumesc.

– N-ai făcut nimic din cîte spui, o liniști Cross. Așa a fost destinul tău, cum se spune la mine în familie. Cît despre Skannet, îți stătea ca o pietricică în pantof, altă zicală de familie, așa că de ce să nu scapi de el?

Athena îl sărută fugar pe buze.

– Acum am scăpat, cavalerule rătăcitor, spuse ea. Necazul e că nu te mărginești să ucizi balauri.

– Dacă după cinci ani doctorul va spune că nu poate realiza nici un progres, ce ai de gînd? întrebă Cross.

– Puțin îmi pasă ce spun alții, declară Athena. Întotdeauna există o speranță. Voi rămîne alături de Bethany pînă la sfîrșitul zilelor.

– Și nu-ți va fi dor de munca ta? întrebă el.

– Sigur că-mi va fi dor, așa cum îmi va fi dor de tine, spuse Athena. Dar pînă la urmă voi face ceea ce cred eu că se cuvine, nu voi rămîne doar un personaj de film. Vorbise pe un ton amuzat. Apoi adăugă cu glas lipsit de intonație: Vreau ca Bethany să mă iubească, e tot ce-mi doresc.

Se sărutară, urîndu-și noapte bună, și se duseră la culcare, fiecare în dormitorul său.

A doua zi de dimineață o duseră pe Bethany la clinică. Athenei îi venea nespus de greu să-și ia rămas-bun de la fetiță. O strînse în brațe și plînse, dar Bethany îi refuză gestul. Își îmbrînci mama, pregătindu-se să-l respingă și pe Cross, dar el nu-și manifestă intenția de a o îmbrățișa.O clipă Cross se înfurie că Athena era atît de neputincioasă în prezența fiicei ei. Remarcîndu-i reacția, doctorul îi spuse Athenei:

– Cînd vă întoarceți, veți avea nevoie de multă pregătire ca să vă puteți descurca cu acest copil.

– Mă voi întoarce cît mai curînd posibil, răspunse Athena.

– Nu-i nevoie să vă grăbiți, spuse doctorul. Fetița trăiește într-o lume în care nu există timpul.

În avionul care-i ducea înapoi la Los Angeles Cross și Athena se înțeleseră ca el să-și continue drumul pînă la Las Vegas, fără s-o mai conducă pe Athena la Malibu. În timpul călătoriei trăiră un singur moment critic. Vreme de o jumătate de oră Athena își lăsă capul pe genunchi și plînse fără un cuvînt. Apoi se liniști.

La despărțire Athena îi spuse lui Cross:

– Îmi pare rău că n-am reușit nici o dată să facem dragoste la Paris.

Dar tînărul înțelese că ea încerca doar să-l îmbuneze. Că în prezent îi repugna gîndul de a face dragoste. Și că, asemenea fiicei ei, Athena trăia în afara realității.

La aeroport pe Cross îl aştepta o limuzină lungă condusă de un om de la cabana de vînătoare. Pe bancheta din spate se afla Lia Vazzi. Lia ridică paravanul de sticlă, astfel ca şoferul să nu audă ce vorbeau.

– Detectivul Losey a venit din nou la cabană să mă vadă, spuse el. Prima dată cînd mai calcă acolo, va fi şi ultima.

– Nu-ţi pierde răbdarea, îl sfătui Cross.

– Cunosc semnele, de asta să fii sigur, adăugă Lia. Şi încă ceva. O echipă din Enclava Bronx a fost deplasată la Los Angeles. Nu ştiu din al cui ordin. Părerea mea e că ai nevoie de pază de corp.

– Încă nu, refuză Cross. I-ai adunat pe cei şase oameni din echipa ta?

– Da, răspunse Lia. Dar nu vor acţiona direct împotriva Familiei Clericuzio.

La Xanadu pe Cross îl aştepta un raport din partea lui Pollard, cu date complete despre Jim Losey, date care promiteau să fie foarte interesante. Exista şi o informaţie în baza căreia se putea acţiona fără întîrziere.

Cross scoase din seiful cazinoului o sută de mii de dolari, numai în bancnote de o sută. Îl anunţă pe Lia că plecau la Los Angeles. Lia urma să conducă maşina, Cross nu voia să ia o a treia persoană. Îi arătă lui Vazzi raportul lui Pollard. A doua zi luară avionul spre Los Angeles şi închiriară o maşină cu care să ajungă la Santa Monica.

Phil Sharkey tundea gazonul din faţa casei. Cross coborî din maşină împreună cu Lia şi se prezentă ca fiind un prieten al lui Pollard venit să ceară o informaţie. Lia studie cu atenţie chipul lui Sharkey. Apoi se înapoie la maşină.

Phil Sharkey nu era la fel de impozant ca Jim Losey, totuşi era destul de solid. În plus, arăta ca şi cum anii petrecuţi în poliţie i-ar fi topit orice urmă de încredere în semenii săi. Avea agerimea, gravitatea şi suspiciunea caracteristice poliţiştilor cu multă experienţă. Dar se vedea limpede că nu era un om fericit.

Sharkey îl pofti pe Cross în casă, de fapt o cabană cu interiorul sumbru şi vetust, cu aspectul părăsit al căminului lipsit de o femeie şi copii. Primul lucru pe care îl făcu Sharkey fu să-i telefoneze lui Pollard, ca să i se confirme identitatea vizitatorului. Apoi, fără nici un gest de ospitalitate, fără să-l invite să ia loc sau să bea ceva, îi spuse lui Cross:

– Poftim, întrebă-mă.

Cross îşi deschise servieta-diplomat şi scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari.

– Ai aici zece mii, spuse el. Asta doar ca să mă asculţi. Dar te previn că va dura ceva timp. Ce-a zice să-mi oferi o bere şi să mă inviţi să iau loc?

Chipul lui Sharkey se destinse într-un zîmbet larg. Deveni neobișnuit de îndatoritor, ca și cum dintre cei doi parteneri el ar fi fost polițistul cel cumsecade, se gîndi Cross. Sharkey îndesă nepăsător banii în buzunarul pantalonilor.

– Îmi ești simpatic, declară el. Ești băiat isteț. Știi că banii dezleagă limba, nu umbli cu prostii.

Se așezară la o măsuță rotundă, pe terasa din spatele căsuței, cu vedere spre Ocean Avenue, spre plajă și spre ocean, și-și băură berile direct din sticlă. Sharkey se bătu ușor peste buzunar, ca să se asigure că banii erau la locul lor.

– Dacă primesc răspunsuri cinstite, te mai așteaptă douăzeci de mii. După aceea, dacă îți ții gura și nu sufli o vorbă că am fost pe aici, mă întorc peste două luni cu încă cincizeci de mii.

Sharkey rînji din nou, de astă dată ușor răutăcios.

– Peste două luni n-o să-ți mai pese la cine ciripesc, așa-i?

– Da, răspunse Cross.

Sharkey redeveni serios.

– Nu-ți spun nimic care să pună pe cineva sub acuzare.

– Înseamnă că nu știi cine sînt, de fapt, replică Cross. Poate ar fi bine să-l suni din nou pe Pollard.

– Știu cine ești, răspunse scurt Sharkey. Jim Losey m-a avertizat că întotdeauna trebuie să mă port bine cu tine. Pînă la capăt.

Își luă expresia îngăduitoare a omului care ascultă, ținea de meseria lui.

– Tu și Jim Losey ați fost parteneri în ultimii zece ani și amîndoi ați cîștigat bani buni în afară de salariu. După aceea te-ai retras. Aș vrea să știu de ce.

– Deci Jim te interesează, înțelese Sharkey. E foarte riscant. Jim e cel mai curajos și mai deștept polițist din cîți cunosc.

– Dar cu cinstea cum stă? întrebă Cross.

– Amîndoi eram polițiști, și încă la Los Angeles, răspunse Sharkey. Știi ce însemna asta? Dacă ne făceam meseria pe bune și-i snopeam pe macaronari și pe negrotei, riscam să ajungem după gratii și să ne pierdem slujba. Singurii pe care-i puteam aresta fără să dăm de bucluc erau idioții albi cu bani. Uite ce e, eu n-am prejudecăți, dar de ce să vîr albi după gratii dacă nu pot să-i vîr pe ceilalți? Nu-i cinstit.

– Parcă știam că Jim are pieptul plin de medalii, spuse Cross. Și tu ai primit cîteva.

Sharkey ridică din umeri a lehamite.

– În orașul nostru n-ai cum să nu fii polițist erou, dacă ești cît de cît bărbat. Mulți nu știau că-și puteau vedea de afaceri dacă vorbeau frumos. Unii dintre ei

erau asasini în toată regula. Așa că am fost nevoiți să ne apărăm și am luat cîteva medalii. Dar crede-mă că niciodată n-am căutat scandalul cu lumînarea.

Cross nu credea o vorbă din ce-i îndruga Sharkey. Jim Losey era un bătăuș înnăscut, cu toată vestimentația lui elegantă.

– Voi doi ați fost parteneri la toate? întrebă Cross. Știați tot ce se petrece?

Sharkey rîse.

– Jim Losey? El era întotdeauna șeful. Uneori eu nici nu înțelegeam ce facem. Nu știam nici cu cît urma să fim plătiți. Era treaba lui Jim, el îmi dădea cît socotea de cuviință. Tăcu o clipă. Jim își avea principiile lui.

– Deci cum ați cîștigat bani? întrebă Cross.

– Eram în solda unor mari sindicate ale jocurilor de noroc, răspunse Sharkey. Uneori mai pica și cîte o șpagă de la cei cu drogurile. Un timp, Jim Losey a refuzat să primească bani de la traficanții de droguri, dar cînd toți polițiștii din lume au început să ia, am acceptat și noi.

– Tu și cu Losey v-ați folosit vreodată de un negru tînăr, pe nume Marlowe, ca să-i depistați pe vînzătorii de droguri? întrebă Cross.

– Sigur, răspunse Sharkey. Marlowe. Un puști simpatic, care se temea și de umbra lui. Mereu ne foloseam de el.

– Înseamnă că te-a surprins să afli că a fost împușcat de Losey atunci cînd a fugit din locul în care omorîse un om, cu gînd să-l jefuiască? întrebă din nou Cross.

– Nu, ce dracu'! răspunse Sharkey. Cei care se droghează învață și ei cîte ceva. Dar sînt tare nepricepuți, de fiecare dată o fac de oaie. Iar în asemenea situații Jim nu somează, așa cum cere regulamentul. Pur și simplu, trage.

– Totuși, nu-i o coincidență? insistă Cross. Să li se încrucișeze astfel drumurile?

Pentru prima oară chipul lui Sharkey își pierdu asprimea, luînd un aer trist.

– E cam dubios, spuse el. Toată povestea e cam dubioasă. Cred însă că-i momentul să-ți spun ceva. Jim Losey era un tip curajos, iubit de femei și respectat de bărbați. Eu i-am fost partener și-i port aceleași sentimente. Dar adevărul e că întotdeauna a fost un tip cam dubios.

– Deci e posibil să fi fost un fel de înscenare? întrebă Cross.

– Nu, nu, răspunse Sharkey. Trebuie să înțelegi. Meseria te face să accepți șpagă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să devii și asasin. Jim Losey n-ar face niciodată așa ceva. Nu pot să cred nici în ruptul capului.

– Atunci de ce te-ai retras? întrebă Cross.

– Pentru că Jim începea să mă streseze, răspunse Sharkey.

– L-am cunoscut pe Losey la Malibu acum cîteva luni, spuse Cross. Era singur. Acționează adesea fără tine?

Sharkey rînji din nou.

– Cîteodată, răspunse el. Atunci se dusese să-şi încerce norocul cu actriţa. Nici nu-ţi închipui de cîte ori i-a reuşit figura, cu mari vedete ale ecranului. Uneori lua masa cu oameni de vază şi nu voia să fiu şi eu de faţă.

– Încă ceva, spuse Cross. Jim Losey e rasist? Îi urăşte pe negri?

Sharkey îi aruncă o privire uimită şi amuzată.

– Bineînţeles că da. Eşti un liberal cu idei năstruşnice, aşa-i? Îţi închipui că-i mare tragedie? Du-te şi stai un an în meseria asta. După aceea ai să votezi să fie toţi închişi într-o grădină zoologică.

– Mai am o întrebare, spuse Cross. L-ai văzut vreodată în tovărăşia unui tip scund, cu o beretă caraghioasă?

– Un italian, răspunse Sharkey. Am luat prînzul împreună, apoi Jim mi-a spus să-mi iau tălpăşiţa. Un individ bizar.

Cross vîrî mîna în servieta-diplomat şi scoase alte două teancuri de bancnote.

– Ai aici douăzeci de mii, spuse el. Şi nu uita, ţine-ţi gura şi ai să mai primeşti cincizeci de mii. Bine?

– Ştiu cine eşti, răspunse Sharkey.

– Bineînţeles că ştii, replică Cross. Doar eu i-am cerut lui Pollard să te pună în temă.

– Ştiu cine eşti cu adevărat, preciză Sharkey cu rînjetul lui strîmb. De aceea nu-ţi golesc servieta acum, pe loc. Şi tot de aceea am să-mi ţin gura încă două luni. Nu ştiu cine o să-mi facă mai repede de petrecanie, tu sau Losey.

Cross De Lena înţelegea că se confruntă cu probleme uriaşe. Ştia că Jim Losey era în solda Familiei Clericuzio. Că primea cincizeci de mii pe an şi prime pentru operaţiunile speciale, dar nici una dintre ele nu includea crima. Pentru Cross era suficient să poată trage concluzia finală. Dante şi Losey îi uciseseră tatăl. Nu-i fusese greu să ajungă la această concluzie, nu era obligat să aducă probe în instanţă. În plus, toată experienţa acumulată alături de clanul Clericuzio îl ajutase să dea verdictul de vinovăţie. Cunoştea firea şi priceperea tatălui său. Nici un tîlhar de drumul mare nu s-ar fi putut apropia de el. Dar în egală măsură cunoştea firea şi priceperea lui Dante, precum şi ura pe care i-o purta lui Pippi.

Întrebarea esenţială era dacă Dante acţionase pe cont propriu sau la ordinul lui Don. Dar Familia Clericuzio nu avea nici un motiv, tatăl lui îi slujise cu credinţă timp de peste patruzeci de ani şi contribuise decisiv la propăşirea Familiei. El fusese marele general în războiul împotriva clanului Santadio. Cross se întrebă, pentru a suta oară, de ce nimeni nu-i relatase vreodată

amănunte despre acel război, nici tatăl său, nici Gronevelt, nici Giorgio, nici Petie, nici Vincent.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît își întărea convingerea: Don nu avea nici un amestec în uciderea lui Pippi. În afaceri Don Domenico era un tradiționalist. Răsplătea devotamentul, nu-l pedepsea. Era extrem de corect, pînă la cruzime. Dar argumentul cheie era următorul: dacă l-ar fi ucis pe Pippi, nu l-ar fi lăsat în viață nici pe Cross. Aceasta era dovada nevinovăției lui Don.

Don Domenico credea în Dumnezeu, uneori și în Destin, însă nu credea în coincidențe. Fără îndoială că Don nu accepta coincidența ca Jim Losey să-l fi împușcat pe vagabondul care-l omorîse pe Pippi. Fără îndoială că Don făcuse propriile sale cercetări și descoperise relația dintre Dante și Losey. Probabil era la curent nu numai cu vinovăția lui Dante, ci și cu motivul acțiunii lui.

Dar Rose Marie, mama lui Dante? Ea ce știa? Cînd aflase de moartea lui Pippi, suferise cea mai gravă criză de pînă atunci, urlase cuvinte fără sens, plînsese fără încetare, așa că Don o trimisese la clinica de psihiatrie din East Hampton, fondată de el cu ani în urmă. Rose Marie avea să rămînă internată cel puțin o lună.

Din ordinul lui Don, nimănui nu-i era permis s-o viziteze pe Rose Marie la clinică, în afară de Dante, Giorgio, Vincent și Petie. Dar Cross îi trimitea adesea flori și coșuri cu fructe. Atunci ce dracu' o tulburase atît de mult pe Rose Marie? Oare cunoștea fapta lui Dante, îi înțelegea motivul? În același moment, Cross își aminti că Don spusese că Dante va fi moștenitorul lui. Avu o presimțire funestă. Hotărî s-o viziteze pe Rose Marie la clinică, în ciuda interdicției lui Don. Se va duce cu flori, cu fructe, cu bomboane de ciocolată și cu brînzeturi, cu sinceră afecțiune, dar și cu scopul de a o face să-și trădeze fiul.

Două zile mai tîrziu Cross păși în holul clinicii de psihiatrie din East Hampton. La ușă erau doi oameni de pază, iar unul din ei îl conduse la ghișeul de informații.

Femeia de la informații era între două vîrste și îmbrăcată elegant. Cînd Cross îi spuse ce dorea, ea îi adresă un surîs încîntător și-l anunță că trebuia să aștepte o jumătate de oră, întrucît Rose Marie tocmai era supusă unei proceduri medicale de rutină. Funcționara promise să-l anunțe de îndată ce pacienta era gata.

Cross luă loc în sala de așteptare din imediata apropiere a holului de la intrare, prevăzută cu mese și fotolii confortabile. Luă un exemplar din revista Hollywood. Răsfoind-o, dădu peste un articol despre Jim Losey, detectivul erou din Los Angeles. Articolul povestea în amănunt isprăvile lui Losey, toate culminînd cu uciderea hoțului și asasinului Marlowe. Pe Cross îl amuzau două

lucruri. Despre tatăl său se spunea că ar fi fost proprietarul unei agenţii financiare şi prototipul victimei lipsite de apărare în faţa unui criminal violent. Apoi subtitlul articolului, care comenta că, dacă ar exista mai mulţi poliţişti ca Jim Losey, criminalitatea străzii ar putea fi ţinută sub control.

O infirmieră îl bătu pe umăr. Deşi era o femeie voinică şi impunătoare, îi spuse cu un zîmbet binevoitor:

– Vă conduc la etaj.

Cross luă cutia cu bomboane de ciocolată şi florile pe care le adusese, apoi urcă cele cîteva trepte şi porni în urma asistentei pe coridorul lung cu uşi de o parte şi de alta. În dreptul ultimei uşi infirmiera scoase o cheie şi descuie. Îi făcu semn lui Cross să intre şi închise uşa după el.

Rose Marie, îmbrăcată într-un halat de culoare cenuşie, cu părul împletit îngrijit, se uita la un televizor micuţ. Dînd cu ochii de Cross, sări de pe canapea şi se aruncă la pieptul lui. Plîngea. Cross o sărută pe obraz şi-i oferi bomboanele şi florile.

– Oh, ai venit să mă vezi! exclamă ea. Credeam că mă urăşti pentru ce i-am făcut tatălui tău.

– Nu i-ai făcut nimic tatălui meu, o linişti Cross, conducînd-o înapoi la canapea. Închise televizorul şi îngenunche lîngă sofa. Eram îngrijorat pentru tine.

Ea întinse mîna şi-l mîngîie pe păr.

– Întotdeauna ai fost tare frumos, spuse ea. Uram ideea că erai fiul tatălui tău. M-am bucurat că a murit. Dar am ştiut întotdeauna că se vor petrece grozăvii. Pentru el am otrăvit cerul şi pămîntul. Crezi că tata mă va ierta?

– Don e şi el un om ca toţi ceilalţi, spuse Cross. Nu te va acuza niciodată.

– Te-a păcălit şi pe tine, aşa cum i-a păcălit pe toţi, continuă Rose Marie. Niciodată să nu te încrezi în el. Şi-a trădat propria fiică, şi-a trădat nepotul, l-a trădat pe fiul surorii lui, pe Pippi... Iar acum te va trăda pe tine.

Vorbea cu glas din ce în ce mai ascuţit şi Cross se temea ca nu cumva să facă o nouă criză.

– Linişteşte-te, mătuşă Roe, îi spuse el. Spune-mi ce te-a tulburat în asemenea măsură, că a trebuit să te întorci aici.

O privi în ochi şi se gîndi cît de frumoasă trebuia să fi fost în tinereţe, privirea ei păstra aceeaşi puritate de atunci.

– Cere-le să-ţi povestească despre războiul cu Santadio, îi şopti ea, atunci vei înţelege tot.

Privi undeva peste creştetul lui Cross, apoi îşi acoperi capul cu mîinile. Cross întoarse ochii. Uşa era deschisă. În prag stăteau Vincent şi Petie, fără un cuvînt. Rose Marie sări jos de pe canapea, alergă în dormitor şi trînti uşa după ea.

Chipul de granit al lui Vincent luă o expresie disperată și compătimitoare.

– Iisuse Hristoase! murmură el.

Se duse la ușa dormitorului și bătu în ea, apoi spuse:

– Roe, deschide ușa. Sîntem frații tăi. Nu-ți facem nici un rău...

– Ce coincidență să ne întîlnim aici! exclamă Cross. Și eu am vrut s-o văd pe Rose Marie.

Vincent nu-și pierdea niciodată vremea cu fleacuri.

– N-am venit în vizită. Don îți cere să te duci la Quogue.

Cross cîntări situația. Era limpede că funcționara de la informații vorbise la telefon cu cineva de la Quogue. Era limpede că așa proceda întotdeauna. Și era la fel de limpede că Don nu voia ca el să stea de vorbă cu Rose Marie. Faptul că-i trimisese pe Vincent și Petie nu era o simplă întîmplare, bătrînul nu și-ar fi expus fiii cu atîta imprudență. Vorbele lui Vincent îi confirmară bănuiala.

– Cross, eu merg cu tine în mașina ta. Petie poate veni cu a lui.

În Familia Clericuzio o lichidare nu se făcea niciodată de către un singur om.

– N-o putem lăsa pe Rose Marie în starea asta, spuse Cross.

– De ce să nu putem? replică Petie. Asistenta îi va face o injecție care o s-o calmeze.

În timp ce conducea mașina, Cross încercă să lege o conversație.

– Dar repede ați mai ajuns aici, Vincent.

– Petie a fost la volan. E un maniac al vitezei. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton îngrijorat: Cross, cunoști regulile, cum se face că ai venit s-o vizitezi pe Rose Marie?

– Cum așa? se miră Cross. În copilărie Rose Marie era una dintre mătușile mele preferate.

– Lui Don nu-i place ce faci, spuse Vincent. E foarte supărat. Zice că nu-ți stă în fire să procedezi așa. El știe mai bine.

– Am să-i explic, spuse Cross. Dar eram sincer îngrijorat pentru sora voastră. Cum se mai simte?

Vincent oftă.

– De data asta, s-ar putea să rămînă aici. Știi că în copilărie era îndrăgostită de tatăl tău. Dar cine să-și închipuie că vestea uciderii lui Pippi o va tulbura în așa hal?

Cross sesiză nota de prefăcătorie din vocea lui Vincent. Unchiul lui știa ceva.

– Tata a ținut întotdeauna foarte mult la Rose Marie, se mărgini Cross să răspundă.

– În ultimii ani ea nu l-a mai iubit la fel de mult, continuă Vincent. Mai ales cînd făcea cîte o criză. Atunci să fi auzit ce spunea despre el!

– Şi tu ai luat parte la războiul împotriva Familiei Santadio, spuse ca din întîmplare Cross. Cum se face că nici unul dintre voi nu-mi povesteşte niciodată ce s-a petrecut atunci?

– Pentru că niciodată nu discutăm despre operaţiunile noastre, replică Vincent. Tata ne-a învăţat că astfel de discuţii nu au nici un rost. Tu vezi-ţi de ale tale. Şi-aşa avem destule necazuri pe cap.

– Dar tata a fost un mare luptător, e adevărat? întrebă Cross.

Vincent zîmbi numai o clipă şi chipul lui împietrit aproape se îmblînzi.

– Tatăl tău a fost un geniu, răspunse el. Putea pune la cale o operaţiune la fel ca Napoleon. Cînd făcea el planul, nu exista să dăm greş. Poate o dată sau de două ori, cînd am avut ghinion.

– Deci el a făcut planurile pentru războiul cu Santadio? întrebă Cross.

– Pune-i aceste întrebări lui Don, îl îndemnă Vincent. Acum să vorbim despre altceva.

– Bine, se învoi Cross. Am să fiu şi eu lichidat ca tata?

Vincent, de regulă rece şi cu expresia împietrită, reacţionă violent. Apucă volanul şi-l obligă pe Cross să tragă la marginea şoselei.

– Ai înnebunit? rosti el cu vocea gîtuită de emoţie. Crezi că Familia Clericuzio ar face aşa ceva? În vinele tatălui tău curgea sîngele nostru. A fost cel mai destoinic om pe care l-am avut, ne-a salvat pe toţi. Don îl iubea ca pe copilul lui. Iisuse Hristoase, cum poţi să pui o asemenea întrebare?

– Pur şi simplu, m-aţi speriat cînd aţi apărut ca din pămînt, răspunse Cross cu un aer umil.

– Treci înapoi pe şosea, îi ordonă scîrbit Vincent. Tatăl tău, Giorgio, Petie şi cu mine am luptat împreună în vremuri foarte grele. Cu nici un chip nu ne-am putea întoarce unul împotriva altuia. Pippi a avut ghinionul să dea peste cioroiul ăla ţicnit.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

La Quogue erau aceiaşi paznici, doi la poartă şi unul pe terasă. Nimic nu părea să indice o activitate ieşită din comun.

Don Clericuzio, Giorgio şi Petie îi aşteptau în birou. Pe măsuţa bar se găsea o cutie de havane şi o cană cu trabucuri italieneşti negre şi răsucite.

Don Clericuzio şedea într-unul din uriaşele fotolii de piele cafenie. Cross se duse să-l salute şi rămase surprins cînd Don se ridică în picioare cu o agilitate care îi dezminţea vîrsta şi îl strînse în braţe. Apoi îi făcu semn să treacă la masa mare de cafea, pe care se găseau platouri cu brînzeturi şi mezeluri.

Cross simți că Don nu era încă pregătit să vorbească. Își făcu un sandviș cu brînză mozzarella și jambon. Acestea erau felii subțiri de carne de un roșu închis, cu o margine de grăsime albă și foarte fragedă. Mozzarella era atît de proaspătă, încît din ea mai picurau stropi de lapte. Boțul de brînză era strîns deasupra ca o sfoară înnodată. Lucrul cu care îi plăcea lui Don să se laude mai mult era că niciodată nu mînca mozzarella mai veche de treizeci de minute.

Vincent și Petie se serviră la rîndul lor, în timp ce Giorgio făcea pe barmanul, aducînd vin pentru Don și băuturi nealcoolice pentru ceilalți. Don nu mîncă decît mozzarella suculentă, lăsînd-o să i se topească în gură. Petie îi întinse un trabuc și i-l aprinse. „Ce stomac extraordinar avea bătrînul!" se minună în sinea lui Cross.

– Croccifixio, i se adresă pe neașteptate Don, orice încerci să afli de la Rose Marie, pot să-ți spun eu. Bănuiești că ceva nu-i în regulă cu moartea tatălui tău. Te înșeli. Am cerut să se facă cercetări, povestea e adevărată. Pippi a avut ghinion. Era omul cel mai prudent din breasla lui, dar uneori se întîmplă astfel de accidente ridicole. Dă-mi voie să te liniștesc. Tatăl tău îmi era nepot, făcea parte din familia Clericuzio și mi-a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni.

– Povestește-mi despre războiul cu Santadio, îi ceru Cross.

CARTEA A ŞAPTEA

Războiul împotriva Clanului Santadio

Capitolul 18

– E periculos să te arăţi îngăduitor faţă de proşti, spuse Don Clericuzio, sorbind din paharul cu vin. Îşi puse deoparte trabucul. Fii foarte atent. E o poveste lungă şi unele fapte nu au fost ceea ce păreau a fi. S-a întîmplat în urmă cu treizeci de ani... Făcu un semn către cei trei fii. Dacă uit ceva important, ajutaţi-mă voi. Cei trei bărbaţi zîmbiră la gîndul că tatăl lor ar fi putut uita ceva important. Lumina pătrundea în birou ca o ceaţă fină, aurie, împletită cu fumul de trabuc. Pînă şi aroma de mîncare era atît de pătrunzătoare, încît părea să schimbe lumina. De aceste lucruri m-am convins după războiul cu Santadio... Făcu o pauză, ca să soarbă din vin. A fost o vreme cînd clanul Santadio era la fel de puternic ca al nostru. Dar ei îşi făcuseră prea mulţi duşmani, atrăgeau prea mult atenţia autorităţilor şi nu aveau simţul dreptăţii. Îşi creaseră o lume lipsită de valori, şi o lume fără simţul dreptăţii nu poate supravieţui.

Am venit cu numeroase propuneri. Le-am făcut concesii, am vrut să trăim în pace. Dar pentru că erau puternici, aveau un sentiment al puterii caracteristic firilor violente. Credeau că puterea înseamnă totul. Aşa se face că am ajuns să ne războim cu ei.

– De ce trebuie neapărat ca Cross să cunoască povestea? îl întrerupse Giorgio. La ce-i foloseşte lui sau nouă?

Vincent evită să se uite la Cross. Petie îl fixa, cu capul lăsat puţin pe spate, cîntărindu-l din priviri. Nici unul dintre fii nu voia ca Don să spună povestea.

– Pentru că le datorăm acest lucru lui Pippi şi lui Croccifixio, răspunse Don. Apoi i se adresă direct lui Cross. Poţi să crezi ce vrei despre istoria asta, dar eu şi fiii mei nu sîntem vinovaţi de crima pe care o bănuieşti. Pippi mi-a fost ca un fiu, la fel cum şi pe tine te socotesc nepotul meu. Amîndoi aveţi sîngele neamului Clericuzio.

– Nu ne aduce nici un serviciu, insistă Giorgio.

Don Clericuzio îşi flutură iritat braţul, apoi se întoarse către fiii lui:

– E adevărat ce am spus pînă acum?

Cei trei încuviinţară din cap, apoi Petie spuse:

– Ar fi trebuit să-i stîrpim de la bun început.

Don ridică din umeri şi i se adresă lui Cross:

– Fiii mei erau tineri, tatăl tău era tînăr, nici unul dintre ei nu împlinise încă treizeci de ani. Nu voiam să le risc viaţa într-un război de proporţii. Don Santadio, Dumnezeu să-i odihnească sufletul în pace, avea şase băieţi, pe care îi considera mai mult soldaţi decît fiii lui. Jimmy Santadio era cel mai mare şi lucra cu vechiul nostru prieten Gronevelt, Dumnezeu să-l odihnească şi pe el. Pe atunci clanul Santadio stăpînea jumătate din hotel. Jimmy era cel mai cumsecade dintre toţi, singurul care înţelegea că pacea era soluţia cea mai profitabilă pentru toată lumea. Însă bătrînul şi ceilalţi fii ai lui erau însetaţi de sînge.

Eu nu aveam nici un interes ca războiul să fie sîngeros. Aveam nevoie de timp ca să apelez la raţiune, să-i conving de justeţea propunerilor mele. Voiam să le ofer monopolul drogurilor, iar ei să-mi cedeze monopolul jocurilor de noroc. Îmi doream jumătatea care le revenea din acţiunile hotelului Xanadu, urmînd ca ei să controleze în totalitate comerţul cu droguri în America, afacere murdară, în care era nevoie de fermitate şi violenţă. O propunere foarte rezonabilă. Drogurile aduceau un cîştig mult mai însemnat şi nu necesitau o strategie pe termen lung. O afacere murdară cu multe operaţiuni. Toate acestea ar fi contribuit la sporirea puterii Familiei Santadio. Voiam ca clanul Clericuzio să aibă controlul exclusiv al jocurilor de noroc, mai puţin riscante decît drogurile, mai puţin rentabile, dar care, administrate cu inteligenţa, în perspectivă s-ar fi dovedit mai valoroase. În acest fel ar fi crescut şi puterea Familiei Clericuzio. Întotdeauna mi-am dorit ca într-o bună zi să pot face parte din societate, iar jocurile de noroc puteau deveni o mină de aur absolut legală, lipsită de riscurile cotidiene şi de operaţiuni murdare. Timpul a dovedit că aveam dreptate.

Din păcate, Familia Santadio voia să acapareze totul. Absolut tot. Gîndeşte-te, nepoate, că era o perioadă primejdioasă pentru noi toţi. Între timp, FBI-ul aflase de existenţa Familiilor şi de colaborarea dintre ele. Statul, cu resursele şi tehnologia de care dispunea, a lichidat multe Familii. Zidul legii omertà începea să se fisureze.

Cei mai tineri, născuţi în Statele Unite, cooperau cu autorităţile, ca să-şi scape pielea. Din fericire, am înfiinţat Enclava Bronx, în care am adus forţe proaspete din Sicilia, ca să-mi fie soldaţi.

Un singur lucru nu l-am putut pricepe niciodată: cum se face că femeile sînt aducătoare de belele? Fiica mea Rose Marie avea pe atunci optsprezece ani. Cum de a ajuns să se îndrăgostească nebuneşte de Jimmy Santadio?

Spunea că ei doi sînt ca Romeo şi Julieta. Cine au fost Romeo şi Julieta? Pentru numele lui Dumnezeu, cine au mai fost şi ăştia? Cu siguranţă că nu italieni. Cînd am aflat, mi-am călcat pe inimă. Am reînceput negocierile cu Familia Santadio. Mi-am redus pretenţiile, astfel ca cele două clanuri să poată coexista. În prostia lor, cei din Familia Santadio au luat gestul meu drept un semn de slăbiciune. Aşa a început tragedia ale cărei urmări le resimţim de treizeci de ani încoace.

Ajuns în acest punct al povestirii, Don făcu o pauză. Giorgio îşi turnă un pahar de vin, îşi tăie o felie de pîine şi-şi luă o bucată din brînza mustind de lapte. Apoi rămase în picioare în spatele lui Don.

– De ce tocmai astăzi? întrebă el.

– Pentru că nepotul meu se întreabă cum a murit tatăl lui şi pentru că trebuie să-i risipim bănuielile pe care le-ar putea avea faţă de noi.

– N-am nici o bănuială faţă de dumneata, Don Domenico, declară Cross.

– Fiecare are bănuieli în cîte o privinţă, replică Don. Aşa-i firea omului. Dar să continuu. Rose Marie era tînără, nu cunoştea rînduiala lumii. La început, cînd Familiile s-au opus căsătoriei, a cuprins-o disperarea. Dar ea nu înţelegea cauza. Aşa că s-a hotărît să ne împace, îşi închipuia că iubirea poate învinge orice obstacol, aşa mi-a povestit mai tîrziu. Pe atunci era o fire foarte iubitoare. Era lumina vieţii mele. Soţia mea a murit de tînără şi nu m-am recăsătorit niciodată, pentru că n-aş fi suportat ideea de a împărţi afecţiunea fiicei mele cu o străină. Nu-i refuzam nici o plăcere şi-mi făceam mari speranţe pentru viitorul ei. Dar nu puteam concepe o căsătorie cu un Santadio. I-am interzis categoric. Şi eu eram tînăr. Mi-am închipuit că pentru copiii mei ordinele mele erau lege. Voiam ca Rose Marie să meargă la colegiu, să se mărite cu un băiat din alt mediu. Era necesar ca Giorgio, Petie şi Vincent să mă sprijine în lumea noastră, aveam nevoie de ajutorul lor. Dar speram ca fiii lor să se poată integra într-o lume mai bună. La fel şi fiul meu cel mic, Silvio. Don arătă spre fotografia de pe consola şemineului. Cross nu se uitase niciodată cu atenţie la fotografie, nu-i cunoştea povestea. Poza înfăţişa un tînăr de douăzeci de ani care aducea mult cu Rose Marie, numai că avea un aer mai blajin, ochi mai închişi la culoare şi privire mai inteligentă. Chipul lui oglindea atîta bunătate, încît Cross se întrebă dacă fotografia nu fusese retuşată. Aerul din încăpere începea să devină înţepător din cauza fumului de trabuc. Giorgio aprinsese o havană uriaşă. Pe Silvio îl răsfăţam mai mult decît pe Rose Marie, spuse Don Clericuzio. Era mai bun la suflet decît oricine. Primise o bursă la universitate. Avea viitorul în faţă. Dar era prea neştiutor într-ale lumii.

– Era lipsit de experienţă, spuse Vincent. Nici unul dintre noi nu s-ar fi dus. Nu aşa cum s-a dus el, complet lipsit de apărare.

Giorgio preluă firul povestirii.

– Rose Marie şi Jimmy Santadio locuiau împreună în motelul Commack. Rose Marie s-a gîndit că, dacă Jimmy şi Silvio ar fi stat de vorbă împreună, ar fi reuşit să împace cele două Familii. I-a telefonat lui Silvio şi el a plecat la motel, fără să sufle o vorbă nimănui. Acolo toţi trei au făurit fel şi fel de planuri. Silvio o alinta întotdeauna pe Rose Marie cu numele de „Roe". Ultimele lui cuvinte faţă de ea au fost: „Totul va fi bine, Roe. Tata va pleca urechea la cuvîntul meu."

Dar lui Silvio nu-i era dat să mai vorbească vreodată cu tatăl său. Din păcate, doi dintre fraţii Santadio, Fonsa şi Italo, stăteau de pază pe lîngă fratele lor, Jimmy.

Paranoici cum erau, cei doi Santadio şi-au închipuit că Rose Marie urmărea să-l atragă pe Jimmy într-o cursă. Sau, dacă nu, atunci să-l ademenească într-o căsătorie care să slăbească puterile Familiei lor. La rîndul ei, Rose Marie îi înfrunta cu un curaj feroce, hotărîtă să se mărite cu fratele lor. Îşi sfida pînă şi tatăl, pe marele Don Clericuzio. Nu se dădea în lături de la nimic.

Cei doi l-au recunoscut pe Silvio la ieşirea din motel şi pe Robert Moses Causeway i-au organizat o ambuscadă şi l-au împuşcat. I-au luat portofelul şi ceasul, ca să pară un act de tîlhărie. Gest tipic pentru mentalitatea clanului Santadio, actul lor fusese un act de sălbăticie.

Don Clericuzio nu s-a lăsat amăgit nici o clipă. Atunci Jimmy Santadio a venit la priveghi, singur şi neînarmat, şi a cerut să discute între patru ochi cu Don.

– Don Clericuzio, a început el, durerea mea e aproape egală cu a dumitale. Dacă socoteşti că familia Santadio e vinovată, viaţa mea îţi stă la dispoziţie. Am stat de vorbă cu tatăl meu, el nu a dat un astfel de ordin. În plus, m-a împuternicit să te anunţ că va reconsidera toate propunerile dumitale. Am îngăduinţa lui să mă însor cu Rose Marie.

Rose Marie a venit şi l-a prins de braţ pe Jimmy. Chipul ei avea o expresie atît de înduioşătoare, încît pentru o fracţiune de secundă Don s-a înduplecat. Durerea şi teama dădeau figurii ei o frumuseţe tragică. Ochii ei erau tulburători, întunecaţi şi scăldaţi de lacrimi. Pe faţă i se citea surprinderea şi nedumerirea.

Şi-a întors privirea de la Don şi s-a uitat la Jimmy Santadio cu atîta adoraţie, încît pentru unul dintre rarele momente din viaţa sa Don s-a simţit ispitit să arate îndurare. Cum să mîhnească o fiică aşa frumoasă?

– Jimmy s-a îngrozit la gîndul că dumneata ai putea acuza familia lui, a spus Rose Marie. Ştiu bine că ai lui nu au nici un amestec. Jimmy mi-a făgăduit că familia Santadio va cădea la învoială.

Dar Don Clericuzio deja pronunţase sentinţa împotriva clanului Santadio. Nu avea nevoie de dovezi. Însă clemenţa era cu totul altceva.

– Te cred şi te accept, a declarat el. Şi chiar credea în nevinovăţia lui Jimmy, deşi acum faptul nu mai avea nici o importanţă. Rose Marie, ai îngăduinţa mea să te căsătoreşti, dar nu în această casă şi nimeni din familie nu va asista la nuntă. Jimmy, spune-i tatălui tău că după nuntă vom sta de vorbă amîndoi despre afaceri.

– Îţi mulţumesc, a spus Jimmy Santadio. Înţeleg. Nunta va avea loc în casa noastră din Palm Springs. Peste o lună toată familia mea va fi acolo. Eşti invitat şi dumneata, împreună cu toată familia. Dumneata hotărăşti dacă veniţi sau nu.

Don s-a simţit jignit.

– Atît de curînd? a întrebat el, făcînd semn spre sicriu.

Atunci Rose Marie s-a aruncat în braţele tatălui ei. Don a ghicit că era înfricoşată.

– Sînt însărcinată, i-a şoptit ea.

– Ah! a exclamat Don.

Apoi i-a zîmbit lui Jimmy Santadio.

– Am să-l botez Silvio, a şoptit ea în continuare. Va semăna cu Silvio.

Don a mîngîiat-o pe părul negru şi a sărutat-o pe obraz.

– Bine, a spus el. Bine. Dar eu tot n-am să vin la nuntă.

Rose Marie şi-a recăpătat curajul. Şi-a ridicat fruntea către el şi l-a sărutat pe obraz.

– Tată, a spus ea. Cineva tot trebuie să vină. Cineva trebuie să mă conducă la altar.

Don s-a întors către Pippi, care se afla lîngă el.

– Pippi va reprezenta Familia la nuntă. E nepotul meu şi-i place să danseze. Pippi, tu o vei conduce pe verişoara ta la altar, după aceea poţi dansa pînă ajungi pe fundul oceanului.

Pippi s-a aplecat şi a sărutat-o pe Rose Marie.

– Voi fi acolo, a asigurat-o el. Iar dacă nu apare Jimmy, atunci fugim în lume amîndoi.

Rose Marie a ridicat înspre el o privire recunoscătoare şi s-a aruncat în braţele lui.

O lună mai tîrziu, Pippi De Lena se afla în avionul care făcea cursa între Vegas şi Palm Springs, unde urma să aibă loc nunta. Petrecuse acea lună la vila Quogue, împreună cu Don Clericuzio, discutînd cu Giorgio, Vincent şi Petie.

Don dăduse instrucțiuni clare ca Pippi să conducă operațiunea. Indiferent care ar fi fost ordinele lui, ele trebuia executate ca și cum ar fi venit direct de la Don.

Numai Vincent a îndrăznit să-i pună tatălui său o întrebare.

– Și dacă nu clanul Santadio l-a ucis pe Silvio?

– Nu contează, a răspuns Don, dar prostia lor miroase de la o poștă, pe viitor ne va pune și pe noi în primejdie. Vom fi nevoiți să-i înfruntăm cu altă ocazie. Bineînțeles că ei sînt vinovați. Însăși reaua-credință înseamnă crimă. Dacă Familia Santadio nu-i vinovată, atunci trebuie să acceptăm că însăși soarta e împotriva noastră. Voi ce înclinați să credeți?

Pippi a observat că pentru prima oară în viața lui Don era mîhnit. Petrecea ore nesfîrșite în capela de la subsolul vilei. Mînca foarte puțin, bea mai mult vin, ceea ce nu-i stătea în obișnuință. Vreme de cîteva zile pusese fotografia lui Silvio în camera lui. Într-o duminică îl rugase pe preotul care ținea liturghia să-i primească spovedania.

În ajunul nunții Don s-a întîlnit între patru ochi cu Pippi.

– Pippi, i s-a adresat Don, este o operațiune foarte delicată. Situația ar putea fi de așa natură, încît la un moment dat să se pună problema dacă Jimmy Santadio trebuie cruțat. Nu-l cruța. Dar nimeni nu trebuie să știe că ordinul vine de la mine. Vina trebuie să cadă asupra ta. Nu asupra mea sau a fiilor mei, Giorgio, Vincent și Petie. Ești dispus să iei totul asupra ta?

– Da, a răspuns Pippi. Doar nu vrei ca fiica dumitale să te urască sau să-ți facă reproșuri. Și nici frații ei.

– S-ar putea întîmpla ca viața fetei mele să fie în primejdie, a adăugat Don.

– Da, a confirmat Pippi.

Don a oftat.

– Fă tot ce-ți stă în putere ca să-mi aperi copiii, a spus el. Tu trebuie să iei deciziile finale. Dar nu uita, eu nu ți-am dat niciodată ordin să-l ucizi pe Jimmy Santadio.

– Și dacă Rose Marie află... a vrut să întrebe Pippi.

Don l-a privit pe Pippi De Lena drept în ochi.

– E fiica mea și sora lui Silvio. Nu ne va trăda niciodată.

Reședința Santadio din Palm Springs avea patruzeci de camere, dispuse pe numai trei etaje, și era construită în stil spaniol, potrivit cu deșertul din jur. Un zid de cărămidă o separa de nesfîrșita întindere de nisip. În interiorul zidului nu se găsea numai casa, ci și o uriașă piscină, un teren de tenis și unul de popice.

Cu ocazia nunții aici fuseseră amenajate un grătar gigantic, un podium pentru orchestră și un ring de dans din lemn, întins peste peluză. De jur-împrejurul ringului de dans erau dispuse mese lungi de banchet. Lîngă enormele porți de bronz se vedeau parcate trei camioane mari care făceau aprovizionarea.

În acea sîmbătă dimineață Pippi De Lena a sosit devreme, ținînd în mînă o valiză cu hainele de nuntă. I s-a dat o cameră la etajul al doilea, prin ferestrele căreia pătrundea lumina aurie și strălucitoare a soarelui de deșert. Pippi a început să despacheteze.

Ceremonia religioasă urma să aibă loc la Palm Springs peste numai o jumătate de oră. Ritualurile bisericești erau programate să înceapă pe la amiază. După aceea oaspeții aveau să se înapoieze la vilă, la ospăț.

Cineva a bătut la ușă, apoi în cameră a intrat Jimmy Santadio. Radiind de fericire, l-a îmbrățișat strîns pe Pippi. Încă nu-și pusese hainele de nuntă și arăta foarte frumos în pantaloni albi, largi și cămașă de mătase gri cu argintiu. Ținea mîinile lui Pippi într-ale sale în semn de afecțiune.

– Mă bucur grozav că ai venit, a spus Jimmy. Roe e încîntată că tu ai s-o conduci la altar. Înainte de începerea ceremoniei, tatăl meu vrea să te cunoască.

Continuînd să-l țină de mînă, Jimmy l-a condus la primul etaj, apoi pe un coridor lung, pînă în camera lui Don Santadio. Don Santadio stătea lungit în pat, îmbrăcat într-o pijama albastră de bumbac. Era mult mai dărîmat decît Don Clericuzio, dar avea aceeași privire ageră, același mod atent de a asculta; avea un cap pleșuv și rotund ca o minge. Bătrînul i-a făcut semn lui Pippi să se apropie și a deschis brațele, ca Pippi să-l îmbrățișeze.

– Ce bine că ai venit! a exclamat bătrînul cu voce răgușită. Contez pe tine că vei face ca Familiile noastre să se îmbrățișeze, așa cum am făcut noi doi. Tu ești porumbelul păcii de care avem nevoie. Fii binecuvîntat. Fii binecuvîntat. S-a prăbușit la loc pe pat și a închis ochii. Ce zi fericită pentru mine!

În cameră mai era o infirmieră între două vîrste. Jimmy a prezentat-o ca fiind verișoara lui. Infirmiera le-a spus în șoaptă că era cazul să plece și că Don își economisea forțele, ca mai tîrziu să participe la ospăț. Pippi a chibzuit o clipă. Era limpede că Don Santadio nu mai avea mult de trăit. După aceea Jimmy urma să devină capul Familiei. Lucrurile se puteau aranja. Dar Don Clericuzio nu se va împăca niciodată cu ideea uciderii fiului său, Silvio, între cele două Familii nu va exista niciodată o pace reală. În orice caz, Don îi dăduse instrucțiuni ferme.

Între timp, doi dintre frații Santadio, Fonsa și Italo, scotoceau prin camera lui Pippi, în căutare de arme și aparatură de comunicare. Mașina închiriată cu care venise Pippi fusese și ea cercetată minuțios.

Familia Santadio pregătise o masă îmbelşugată pentru nunta prinţului lor. În toată casa fuseseră aşezate uriaşe coşuri împletite pline cu flori exotice. Fuseseră ridicate pavilioane multicolore pentru barmanii care serveau şampanie. Era şi un bufon în costum medieval, care făcea fel şi fel de giumbuşlucuri pentru copii, iar difuzoarele trimiteau sunetele muzicii pe toată întinderea domeniului. Fiecare invitat primise un bilet la tombolă, premiul de douăzeci de mii de dolari urmînd a fi tras la sorţi mai tîrziu. Ce putea fi mai minunat?

Pe pajiştea tunsă cu grijă fuseseră montate corturi în culori vii, care să apere oaspeţii de arşiţa deşertului. Verzi pentru ringul de dans, roşii pentru orchestră. Albastre peste terenul de tenis, unde se găseau şi darurile de nuntă. Printre acestea se numărau un Mercedes argintiu pentru mireasă şi un mic avion particular pentru mire, amîndouă oferite de însuşi Don Santadio.

Slujba din biserică a fost simplă şi scurtă, apoi invitaţii s-au înapoiat pe domeniul Santadio, unde orchestra deja începuse să cînte. În corturile muzicanţilor fuseseră aduse mese cu mîncare şi trei baruri separate, unul decorat cu scene reprezentînd vînători pe urmele unor mistreţi sălbatici, altul cu pahare înalte pline cu băuturi din fructe tropicale.

Tinerii căsătoriţi au deschis dansul, singuri pe ring. Dansau la umbra cortului, iar soarele roşu al deşertului pătrundea pe la colţuri, poleindu-le chipurile fericite de fiecare dată cînd paşeau în insulele de lumină. Pe feţele lor se citea atît de limpede cît erau de îndrăgostiţi, încît mulţimea invitaţilor îi aclama şi îi aplauda. Rose Marie nu arătase niciodată atît de frumoasă, nici Jimmy Santadio atît de tînăr.

Cînd orchestra a terminat melodia, Jimmy l-a tras pe Pippi deoparte şi l-a prezentat celor peste două sute de nuntaşi.

– Cel care a condus-o pe mireasă la altar este Pippi De Lena, el reprezintă aici Familia Clericuzio. Pippi îmi este cel mai scump prieten. Prietenii lui sînt şi prietenii mei. Duşmanii lui îmi sînt duşmani şi mie. A ridicat paharul şi a adăugat: Să bem toţi în cinstea lui Pippi. Lui i se cuvine primul dans cu mireasa.

În timp ce dansau, Rose Marie l-a întrebat în şoaptă pe Pippi:

– Ai să aduci împăcarea între Familii, aşa e, Pippi?

– E floare la ureche, a răspuns Pippi, învîrtind-o pe ring.

Pippi s-a dovedit sufletul petrecerii, nici că se pomenise un nuntaş mai vesel. Nu scăpa un dans, era mai sprinţar decît toţi nuntaşii mai tineri decît el. A dansat cu Jimmy, apoi cu ceilalţi fraţi, Fonsa, Italo, Benedict, Gino şi Louis. A dansat cu copiii şi cu femeile măritate. A valsat cu şeful orchestrei şi a cîntat împreună cu instrumentiştii cîntece deocheate în dialect sicilian. A mîncat şi a băut cu atîta poftă, încît şi-a pătat smochingul cu sos de roşii, suc de fructe de

la cocteil şi cu vin. Arunca mingile de popice cu atîta elan, încît timp de o oră terenul de sport a devenit atracţia petrecerii.

După popice, Jimmy Santadio l-a chemat deoparte.

– Mă bizui pe tine să aduci lucrurile pe făgaşul lor normal, i-a spus el. Dacă familiile noastre se unesc, nimic nu ne va mai sta în cale. Mie şi ţie.

Jimmy Santadio era mai fermecător decît oricînd.

Pippi şi-a luat cea mai sinceră expresie cu putinţă şi a răspuns:

– Aşa va fi. Aşa va fi.

Se întreba dacă Jimmy Santadio era sincer pe cît părea. Fără îndoială, între timp aflase că omorul fusese înfăptuit de cineva din familia lui.

Jimmy a părut să-i citească gîndurile.

– Îţi jur, Pippi. Eu n-am avut nici un amestec. A luat mîna lui Pippi într-a lui. Noi n-am avut nici un amestec în uciderea lui Silvio. Nici unul. Îţi jur pe capul tatălui meu.

– Te cred, a răspuns Pippi, strîngînd mîinile lui Jimmy.

A avut o clipă de ezitare, dar acum nu mai conta. Era prea tîrziu.

Soarele roşu al deşertului pălise către asfinţit şi pe tot domeniul s-au aprins luminile. Era semnalul pentru cina festivă. Toţi fraţii, Fonsa, Italo, Gino, Benedict şi Louis, au rostit cîte un toast în cinstea mirilor.Au băut pentru o căsnicie fericită, pentru calităţile deosebite ale lui Jimmy, pentru Pippi De Lena, noul şi bunul lor prieten.

Bătrînul Santadio era prea bolnav ca să se dea jos din pat, totuşi a transmis cele mai bune urări, pomenind şi de avionul pe care-l dăruia fiului său, anunţ la care toată lumea a izbucnit în aplauze. Apoi mireasa a tăiat cu mîna ei o felie uriaşă din tortul de nuntă şi i-a dus-o bătrînului în dormitor. Dar acesta adormise, aşa că tinerii i-au lăsat-o infimierei, care a făgăduit că i-o va da bătrînului de îndată ce se va trezi.

În cele din urmă, către miezul nopţii, petrecerea a luat sfîrşit. Jimmy şi Rose Marie s-au retras în camera nupţială, după ce au anunţat că a doua zi de dimineaţă plecau în voiaj de nuntă prin Europa şi că aveau nevoie de odihnă. Auzindu-i, invitaţii au început să fluiere şi să facă glume deşucheate. Toţi erau veseli şi bine dispuşi.

Sutele de maşini au părăsit vila, pornind în viteză prin deşert. Camioanele furnizorilor au încărcat totul, personalul a demontat corturile, a strîns mesele şi scaunele, apoi a demontat ringul de dans şi a curăţat în grabă peluza, nu cumva să fi rămas gunoaie. În sfîrşit, au terminat treaba, restul rămînînd de făcut a doua zi.

La rugămintea lui Pippi, fusese stabilită o întîlnire oficială cu cei cinci fraţi Santadio, întîlnire care urma să aibă loc după plecarea oaspeţilor. Cu această

ocazie urma să se facă schimb de daruri, în cinstea noii prietenii dintre cele două Familii.

La miezul nopții toți s-au adunat în uriașa sufragerie a reședinței Santadio. Pippi adusese o valiză plină cu ceasuri Rolex(veritabile, nu imitații). În afară de ele mai era un kimono japonez cu scene erotice pictate de mînă, care reprezentau moduri de a face dragoste la orientali.

– Să i-l ducem chiar acum lui Jimmy! a strigat în gura mare Fonsa.

– Prea tîrziu, a replicat vesel Italo. Jimmy și Rose Marie au ajuns deja la runda a treia.

Toți au izbucnit în rîs.

Luna de deasupra deșertului învăluia casa într-o lumină albă și înghețată. Lanternele chinezești agățate de pereți lăsau cercuri roșii în razele ei alburii.

Un camion uriaș, care avea scris pe o parte cu litere argintii CATERING[1], s-a apropiat, huruind, de poarta reședinței Santadio.

Unul dintre oamenii de pază a venit spre camion și șoferul i-a spuse că se întorseseră să ia un generator pe care îl uitaseră.

– La ora asta? s-a mirat paznicul.

Nici nu și-a terminat bine vorbele că omul din dreapta șoferului a sărit din camion și s-a îndreptat spre celălalt paznic. Amîndoi paznicii erau moleșiți după mîncarea și băutura de la nuntă.

Simultan s-au petrecut două lucruri. Șoferul s-a aplecat și a luat dintre picioare un pistol cu amortizor, cu care a tras trei focuri chiar în obrazul primului paznic. Ajutorul șoferului l-a înșfăcat pe celălalt paznic cu brațul pe după gît și, cu o mișcare fulgerătoare, i-a tăiat beregata cu un cuțit ascuțit.

Amîndoi zăceau morți. S-a auzit torsul discret al unui motor și platforma mare de metal din spatele camionului a coborît rapid; dinăuntru au sărit douăzeci de oameni ai Familiei Clericuzio. Toți cu ciorap pe față, toți în negru și dotați cu arme cu amortizor; conduși de Giorgio, Vincent și Petie, s-au răspîndit pe tot domeniul. O echipă specială a tăiat firele de telefon. O alta s-a împrăștiat punînd stăpînire pe proprietate. Zece oameni mascați, în frunte cu Giorgio, Vincent și Petie, au năvălit în sufragerie.

Frații Santadio erau cu paharele în mînă, ciocnind în cinstea lui Pippi. Pippi s-a tras deoparte. Totul s-a petrecut fără un cuvînt. Intrușii au deschis focul și cei cinci Santadio s-au prăbușit secerați de o ploaie de gloanțe. Unul dintre oamenii mascați, Petie, s-a aplecat deasupra fiecăruia și le-a dat lovitura de grație, un glonț sub bărbie. Podeaua scînteia de sticlă spartă.

---

[1] Serviciu la domiciliu (n.tr.)

Alt om mascat i-a întins lui Pippi o mască, un pantalon și un tricou de culoare neagră. Pippi s-a îmbrăcat în grabă, apoi și-a aruncat celălalt rînd de haine în sacoșa adusă de alt invadator mascat.

Neînarmat, Pippi i-a condus pe Giorgio, Petie și Vincent pe coridorul cel lung pînă în dormitorul lui Don Santadio. Aici a dat ușa de perete.

Don Santadio se trezise, în sfîrșit, și tocmai mînca tortul de nuntă. A aruncat o privire spre cei patru bărbați, apoi și-a făcut semnul crucii și și-a pus o pernă pe față. Farfuria cu tort a căzut pe podea.

Infirmiera citea într-un colț al încăperii. Petie s-a năpustit asupra ei ca un tigru, i-a vîrît un căluș în gură și a legat-o de un scaun cu un fir subțire de nailon.

Giorgio s-a apropiat de pat. A întins încet brațul și a luat perna de pe capul lui Don Santadio. A șovăit o clipă, apoi a tras două gloanțe, unul în ochi, celălalt în sus, pe sub bărbie, după ce-i ridicase capul rotund și chel.

Cei patru s-au regrupat. În sfîrșit, Vincent l-a înarmat pe Pippi, dîndu-i o frînghie lungă și argintie.

Pippi i-a scos din dormitor și i-a condus pe coridorul cel lung, apoi pe scări pînă la etajul al treilea, unde se găsea camera tinerilor căsătoriți. Coridorul era plin de flori și coșuri cu fructe.

Pippi s-a proptit în ușa de la camera mirilor. Era încuiată. Petie și-a scos mănușa și a luat din buzunar un șperaclu. A descuiat ușa fără efort și a izbit-o de perete.

Rose Marie și Jimmy stăteau lungiți în pat. Tocmai făcuseră dragoste și trupurile lor vibrau de senzualitate. Cămașa transparentă a lui Rose Marie era ridicată pînă deasupra taliei, iar bretelele îi lunecaseră pe umeri, dezgolindu-i sînii. Își ținea mîna dreaptă în părul lui Jimmy, în timp ce stînga se odihnea pe pîntecele lui. Jimmy era gol pușcă, dar de cum a dat cu ochii de cei patru bărbați, a sărit în picioare și s-a înfășurat în cearșaf ca într-un halat. A înțeles din prima clipă.

– Nu aici, afară! le-a cerut tînărul, venind spre ei.

O fracțiune de secundă, Rose Marie nu a priceput ce se întîmpla. Cînd Jimmy a pornit spre ușă, fata s-a agățat de el, dar el a respins-o. A ieșit pe coridor, înconjurat de Giorgio, Petie, Vincent, toți mascați. Atunci s-a auzit glasul lui Rose Marie:

– Pippi, Pippi, te rog, nu!

Abia în momentul în care cei trei bărbați s-au întors s-o privească, și-a dat seama că erau frații ei.

– Giorgio, Petie, Vincent! Nu! Nu!

Pentru Pippi, acesta a fost momentul de cumpănă. Dacă Rose Marie ar fi vorbit, Familia Clericuzio ar fi fost pierdută. Era de datoria lui să o ucidă. Dar Don nu-i dăduse ordine exprese în acest sens, cum l-ar fi putut ierta bătrînul dacă-i ucidea propria fiică? Oare fraţii ei i-ar fi executat ordinul? Cum de-i recunoscuse Rose Marie? Pippi a luat decizia. A închis uşa în urma lui, rămînînd pe coridor cu Jimmy şi cu cei trei fraţi ai lui Rose Marie.

Pentru situaţia de faţă Don dăduse ordine explicite. Jimmy Santadio trebuia sugrumat. Poate în semn de clemenţă, ca cei dragi să nu plîngă un trup sfîrtecat. Poate din tradiţie, care cerea ca uciderea cuiva drag să se săvîrşească fără vărsare de sînge.

Deodată, Jimmy Santadio a dat drumul cearşafului şi, întinzînd mîinile, i-a smuls lui Pippi masca de pe faţă. Giorgio l-a prins de un braţ, Pippi, de celălalt. Vincent s-a lăsat în jos şi i-a imobilizat picioarele. Pippi i-a trecut frînghia în jurul gîtului şi l-a silit să se aplece la podea. Jimmy îl fixa pe Pippi cu un surîs strîmb, straniu şi compătimitor. Ca şi cum fapta lui avea să fie răzbunată de soartă sau de o zeitate misterioasă.

Pippi a smucit funia. Petie a încercat să-l ajute şi toţi trei s-au lăsat în jos pe podeaua coridorului, unde cearşaful cel alb a primit trupul lui Jimmy Santadio, ca un linţoliu. În camera de nuntă, Rose Marie a început să ţipe...

Don terminase de istorisit. Îşi aprinse un alt trabuc şi sorbi din vin.

– Pippi a pus la cale întreaga operaţiune, spuse Giorgio. Noi n-am fost suspectaţi de nimic, iar Familia Santadio a fost rasă de pe suprafaţa pămîntului. A fost o operaţiune strălucită.

– Aşa s-a rezolvat totul, adăugă Vincent. De atunci n-am mai avut nici un fel de necazuri.

Don Clericuzio oftă.

– A fost decizia mea şi am greşit. Dar de unde să ştim că Rose Marie îşi va pierde minţile? Ne aflam într-o situaţie critică şi era singura noastră ocazie de a da o lovitură decisivă. Nu uita că pe atunci eu nu împlinisem nici şaizeci de ani. Aveam o părere mult prea bună despre puterea şi inteligenţa mea. Mi-am spus că, fără îndoială, pentru Rose Marie va fi o tragedie, dar văduvele nu jelesc o veşnicie. Iar ei îmi omorîseră băiatul, pe Silvio. Cum puteam să-i iert, indiferent ce se întîmpla cu fiica mea? Dar am învăţat un lucru. Cu proştii nu poţi ajunge la o soluţie rezonabilă. Ar fi trebuit să-i stîrpesc de la bun început. Înainte ca cei doi tineri să se îndrăgostească. Mi-aş fi salvat şi băiatul, şi fata. Tăcu o clipă. Aşa că, vezi tu, Dante e fiul lui Jimmy Santadio. Iar tu, Cross, ai stat cu el în cărucior cînd erai bebeluş, în prima vară pe care ai petrecut-o în această casă. În toţi aceşti ani am încercat să-l consolez pe Dante pentru pierderea tatălui său. Am încercat

să-mi ajut fiica să-şi revină după suferinţa îndurată. Dante a fost crescut ca un Clericuzio şi, împreună cu fiii mei, va fi moştenitorul meu.

Cross încerca să înţeleagă ce se petrece. Tot trupul îi tremura de repulsie faţă de neamul Clericuzio şi de lumea în care trăiau. Se gîndi la tatăl lui, Pippi, care jucase rolul lui Satan, ademenindu-i pe cei din clanul Santadio în capcana morţii. Cum de un asemenea om putea fi tatăl lui? Apoi se gîndi la scumpa lui mătuşă, Rose Marie, care trăise atîţia ani cu inima frîntă şi mintea rătăcită, conştientă că soţul îi fusese ucis de către tatăl şi fraţii ei. Că propria-i familie o trădase. Se gîndi pînă şi la Dante, cu oarecare milă; acum vina lui Dante fusese dovedită. Apoi începu să-şi pună întrebări despre Don. Cu siguranţă, nu credea că Pippi fusese ucis de un vagabond. Atunci de ce părea să accepte povestea, el, care nu credea niciodată în coincidenţe? Ce semnificaţie avea acest lucru?

Cross nu reuşea niciodată să ghicească gîndurile lui Giorgio. Oare el credea versiunea cu tîlhăria? Era limpede că Vincent şi Petie o credeau. Abia acum înţelegea legătura specială dintre tatăl lui şi Don, cu cei trei fii ai lui. Împreună înfăptuiseră masacrul Familiei Santadio. Iar tatăl lui o cruţase pe Rose Marie.

– Deci Rose Marie n-a suflat o vorbă? întrebă Cross.

– Nu, răspunse sarcastic Don. A făcut un lucru şi mai bun. Şi-a pierdut minţile. În glasul lui se ghicea o undă de mîndrie. Am trimis-o în Sicilia şi am adus-o înapoi, exact la timp ca Dante să se nască pe pămînt american. Cine ştie, poate că într-o zi va fi preşedintele Statelor Unite. Am avut gînduri mari cu puştiul, dar combinaţia dintre sîngele familiei Clericuzio şi cel al familiei Santadio a fost prea mult pentru el. Ştii care-i partea cea mai cumplită? i se adresă Don lui Cross. Tatăl tău, Pippi, a făcut o greşeală. N-ar fi trebuit s-o cruţe pe Rose Marie, deşi l-am iubit pentru că a făcut-o. Oftă. Sorbi din vin şi, privindu-l pe Cross drept în ochi, spuse: Fii cu băgare de seamă. Lumea este aşa cum este. Iar tu eşti ceea ce eşti.

În avionul care-l ducea înapoi la Las Vegas, Cross întoarse pe toate părţile vorbele enigmatice ale bătrînului. De ce pînă la urmă Don îi povestise despre războiul împotriva clanului Santadio? Ca să-l împiedice s-o viziteze pe Rose Marie şi să audă o altă versiune? Sau îl avertizase să nu răzbune uciderea tatălui său, pentru că era amestecat şi Dante? Intenţiile lui Don erau de nepătruns. Totuşi, Cross putea fi sigur de un lucru. Dacă Dante îi ucisese tatăl, atunci era nevoit să-l ucidă şi pe el. Fără îndoială că şi Don Clericuzio ştia acest lucru.

Capitolul 19

Dante Clericuzio nu avea nevoie să audă povestea. Mama lui, Rose Marie, i-o şoptise la ureche încă de cînd avea doi ani; de fiecare dată cînd făcea o criză, de fiecare dată cînd îi revenea durerea pentru dragostea pierdută a soţului şi pentru fratele ei Silvio, de fiecare dată cînd o copleşea spaima de Pippi şi de fraţii ei.

Dar numai în crizele acute îşi acuza şi tatăl, pe Don Clericuzio, de uciderea soţului ei. Don negase întotdeauna că el ar fi dat ordinul, la fel cum nega şi că masacrul ar fi fost înfăptuit de fiii lui şi de Pippi. Dar după ce ea îl acuzase de două ori, Don o internase într-o clinică timp de o lună. Din acel moment, Rose Marie se mărginise să delireze şi să vorbească fără noimă, fără să-l mai acuze direct.

Dar Dante nu uitase niciodată ceea ce-i şoptise ea. În copilărie, îşi iubise bunicul şi crezuse în nevinovăţia lui. Însă uneltise împotriva celor trei unchi, deşi aceştia se purtaseră întotdeauna frumos cu el. Dar mai presus de orice, visa să se răzbune pe Pippi şi, deşi totul se petrecea numai în imaginaţia lui, nutrea aceste gînduri de dragul mamei lui.

În perioadele de normalitate, Rose Marie se îngrijea de Don Clericuzio, rămas văduv, arătîndu-i cea mai profundă afecţiune. Cu fraţii ei era ocrotitoare ca o soră. Însă faţă de Pippi se purta cu răceală. Pentru că pe atunci avea un chip fermecător, îi era greu să-şi ia un aer încruntat. Osatura feţei, conturul gurii, ochii căprui şi blînzi îi dezminţeau ura. Faţă de fiul ei, Dante, manifesta o nevoie nepotolită de a dărui iubirea pe care n-o mai putea simţi faţă de nici un bărbat. Dragostea o făcea să-l copleşească cu daruri, la fel cum procedau bunicul şi unchii, dintr-un sentiment mai puţin curat, un fel de amestec de afecţiune şi vinovăţie. Cînd Rose Marie era lucidă, nu-i pomenea lui Dante despre vechea poveste.

Dar cînd intra în criză, devenea spurcată la gură şi revărsa un potop de blesteme. Pînă şi figura ei se transforma într-o mască schimonosită de furie.

Dante era de fiecare dată uluit. La vîrsta de şapte ani în mintea lui începuse să încolţească îndoiala.

– De unde ştii că au fost Pippi şi unchii mei? întrebase el.

Rose Marie chicotise de bucurie. Lui Dante i se păruse că avea în faţă o vrăjitoare pogorîtă din cărţile lui cu basme.

– Îşi închipuie că sînt tare deştepţi, spusese ea. S-au gîndit la toate, aveau măşti, haine speciale, fesuri. Ştii ce au uitat? Pippi rămăsese încălţat cu pantofii de dans. Piele veritabilă şi şireturi negre. Iar unchii tăi obişnuiau să se grupeze într-un anumit fel. Giorgio stătea mereu în faţă, Vincent ceva mai în urma lui şi Petie totdeauna în dreapta. După aceea, felul în care se uitau la Pippi, să vadă dacă el va da ordin să fiu ucisă. Pentru faptul că-i recunoscusem. Şovăiala lor, aproape au bătut în retragere. Dar m-ar fi ucis fără doar şi poate. Propriii mei fraţi.

Ajunsă în acest punct al povestirii, izbucnea într-un plîns nepotolit, care-l umplea de spaimă pe Dante.

Deşi nu avea decît şapte ani, încerca să-i aline durerea.

– Unchiul Petie nu ţi-ar face niciodată rău, spunea el. Poate că bunicul i-ar fi omorît pe toţi, dacă s-ar fi atins de tine.

Nu era prea sigur de unchiul Giorgio şi nici chiar de unchiul Vinnie. Dar în inima lui de copil, Pippi era cel pe care nu putuse să-l ierte niciodată.

Pe la zece ani Dante învăţase să recunoască apropierea unei crize, aşa că, de fiecare dată cînd mama lui îi făcea semn să vină lîngă ea ca să-i povestească iarăşi despre războiul cu Santadio, copilul se grăbea s-o conducă în dormitorul ei, unde era în siguranţă, ca unchii şi bunicul lui să n-o audă.

Ajuns la maturitate, Dante devenise prea inteligent ca să se lase amăgit de aparenţele din Familia Clericuzio. Avea un umor atît de răutăcios, încît nu se sfia să arate bunicului şi unchilor că ştia tot adevărul. Îşi dădea seama că unchii lui nu-l simpatizau din cale-afară. Dante era sortit să-şi facă intrarea în societatea guvernată de legi, poate chiar să preia locul lui Giorgio şi să înveţe subtilităţile financiare, însă nu manifesta nici cel mai mic interes. Ba chiar îşi sfidase unchii, afirmînd că nu-l preocupa partea cuminte a afacerilor Familiei. Giorgio îl ascultase cu o răceală care pentru o clipă îl înfricoşase pe adolescentul de şaisprezece ani.

– Bine, declarase unchiul Giorgio, atunci n-ai să faci asta.

În glasul lui se ghicea tristeţea şi o undă de mînie.

După ce renunţase la ultimul an de liceu, Dante fusese trimis să lucreze la trustul de construcţii al lui Petie din Enclava Bronx. Dante muncea cu sîrg şi-şi dezvoltase musculatura prin munca grea şi istovitoare de pe şantiere. Petie îl

repartizase în echipele de soldaţi din Enclava Bronx. Cînd băiatul împlinise vîrsta potrivită, Don decretase că va rămîne soldat la ordinele lui Petie.

Don ajunsese la această decizie pe baza unor rapoarte ale lui Giorgio privind firea lui Dante, precum şi în urma unor acte săvîrşite de băiat. Dante fusese acuzat că ar fi violat o colegă frumuşică şi că ar fi atacat cu cuţitul un coleg de vîrsta lui. Dante îşi implorase unchii să nu-i spună bunicului şi ei îi promiseseră că vor păstra secretul, însă, bineînţeles, îl puseseră pe bătrîn la curent fără întîrziere. Problema fusese rezolvată prin mari sume de bani, înainte ca Dante să fie dat în judecată.

Tot în anii adolescenţei sporise şi invidia lui faţă de Cross De Lena. Cross se făcuse un băiat înalt şi nespus de frumos, cu maniere de om în toată firea. Toate femeile din clanul Clericuzio îl adorau şi se îmbulzeau în jurul lui. Verişoarele flirtau cu el, lucru pe care nu-l făceau niciodată cu nepotul lui Don. Dante, cu beretele lui renascentiste, cu umorul lui viclean , cu trupul lui scund şi extrem de musculos, le inspira un sentiment de teamă. Dante era prea inteligent ca să nu-şi dea seama.

Cînd fusese dus la cabana de vînătoare din munţii Sierra, îi plăcuse mai curînd să pună capcane decît să tragă cu arma. Cînd se îndrăgostise de una dintre verişoare – lucru perfect firesc în cercul închis al Familiei Clericuzio – îi făcuse avansuri prea directe. Era prea familiar cu fiicele soldaţilor clanului, care locuiau în Enclava Bronx. În cele din urmă, Giorgio, preluînd rolul părintelui care educă şi pedepseşte, îl dusese să lucreze la patronul unui bordel de lux din New York, ca să-l mai potolească.

Datorită curiozităţii fără margini şi inteligenţei lui viclene, Dante era singurul din generaţia sa care ştia cu adevărat cu ce se îndeletnicea Familia. Aşadar, se hotărîse ca tînărul să fie pregătit pentru a lua parte la operaţiuni.

Pe măsură ce trecea timpul, Dante se simţea tot mai detaşat de familie. Don îl iubea la fel de mult ca întotdeauna şi-i dădea limpede a înţelege că el va moşteni Imperiul; cu toate acestea, nu-i mai împărtăşea nepotului gîndurile lui, nu-i mai dădea sfaturi, micile lui perle de tainică înţelepciune. În plus, Don nu sprijinea sugestiile şi ideile de strategie ale lui Dante.

Nici unchii săi, Giorgio, Vincent şi Petie, nu mai erau afectuoşi ca în copilărie. E drept că Petie se arăta ceva mai prietenos, de altfel lui îi revenise sarcina de a-l instrui pe Dante.

Dante era îndeajuns de inteligent ca să-şi pună problema că poate vina o purta chiar el, fiindcă lăsase să se înţeleagă că ştia despre masacrul familiei Santadio şi despre tatăl său. Mai mult decît atît, îl întrebase pe Petie despre Jimmy Santadio, iar unchiul îi spusese cît de mult îl respectase clanul Clericuzio pe tatăl lui şi cît îi îndurerase moartea acestuia. Nimeni nu vorbea

deschis, nimeni nu recunoştea direct, dar Don Clericuzio şi fiii lui înţelegeau că Dante ştia adevărul şi că, în timpul crizelor, Rose Marie îi destăinuise secretul. Voiau să se răscumpere într-un fel, întotdeauna îl tratau ca pe un mic prinţ.

Dar ceea ce contribuise în primul rînd la formarea caracterului lui Dante era mila şi dragostea faţă de mama lui. În timpul crizelor, Rose Marie îi insufla ură faţă de Pippi De Lena, dar îşi ierta tatăl şi fraţii.

Toate aceste elemente îl determinaseră pe Don Clericuzio să ia decizia finală, pentru că Don putea citi gîndurile nepotului la fel de uşor cum îşi citea cartea de rugăciuni. Don apreciase că Dante nu va reuşi niciodată să se încadreze în societate. Amestecul sîngelui Santadio cu (Don era un om corect) sîngele Clericuzio era o combinaţie prea feroce. Prin urmare, Dante avea să rămînă în societatea lui Giorgio, Vincent, Petie şi Pippi De Lena. Toţi aveau să dea împreună asaltul final.

Dante se dovedi un bun soldat, deşi imposibil de stăpînit. Avea o fire independentă, care-l făcea să nesocotească legile Familiei, ba uneori nu se conforma nici unor ordine exprese. Ferocitatea lui era utilă în momentul în care un Bruglione neglijent sau un soldat nedisciplinat încălca regulile Familiei şi trebuia expediat într-o lume cu mai puţine complicaţii. Dante nu se supunea nimănui, cu excepţia lui Don, însă, în mod inexplicabil Don refuza să-i aplice personal pedeapsa.

Dante se temea pentru viitorul mamei lui. Acest viitor depindea de Don şi cum crizele ei deveneau tot mai frecvente, Dante îşi dădea seama că Don începea să-şi cam piardă răbdarea. Mai ales cînd Rose Marie părăsea încăperea cu un aer maiestuos, după ce trasa un cerc cu piciorul şi scuipa în mijloc, urlînd că nu va mai pune în veci piciorul în casa aceea. Asta se întîmpla cînd Don o trimitea din nou la clinică pentru cîteva zile.

Aşa că Dante o lua cu binişorul, ajutînd-o să iasă din criză şi să revină la blîndeţea şi afecţiunea ei firească. Dar întotdeauna exista teama că, pînă la urmă, n-o va mai putea apăra. Decît dacă devenea la fel de puternic ca însuşi Don.

Singurul om din lume căruia Dante îi ştia de frică era bătrînul Don, teamă născută din experienţa copilăriei trăite alături de bunicul său. Şi din sentimentul că cei trei fii ai lui Don Clericuzio se temeau de el la fel de mult pe cît îl iubeau. Faptul îl uimea pe Dante. Don trecuse de optzeci de ani, nu mai avea forţă fizică, pleca arareori de acasă şi se gîrbovise. De unde această teamă?

E drept că mînca bine, avea o înfăţişare impunătoare, singura deteriorare fizică survenită în timp era o slăbire a danturii, aşa încît regimul său se limita

la paste făinoase, brînză rasă, legume fierte şi supe. Carnea o mînca tăiată fîşii şi înăbuşită în sos de roşii.

Totuşi, bătrînul Don nu mai avea mult de trăit, în consecinţă urma să aibă loc un transfer de putere. Dar dacă Pippi devenea mîna dreaptă a lui Giorgio? Dacă Pippi prelua puterea prin forţă? În acest caz, Cross ar fi ajuns la o poziţie înaltă, mai ales că devenise nespus de bogat prin acţiunile deţinute la Xanadu.

Deci existau şi motive de ordin practic, se consolase Dante, nu numai ura lui faţă de Pippi, care îndrăznise să-l critice în faţa propriei Familii.

Dante îl întîlnise pentru prima oară pe Jim Losey atunci cînd Giorgio hotărîse ca nepotul lui să primească o sarcină de răspundere şi-l desemnase să-i înmîneze lui Losey salariul plătit de Familie.

Bineînţeles, erau necesare unele măsuri de precauţie pentru Dante, în eventualitatea că Losey ar fi trădat. Fuseseră semnate contracte în care Losey figura drept consultant pentru o corporaţie de protecţie controlată de Familie. Contractul prevedea păstrarea secretului şi plata salariului lui Jim Losey în bani gheaţă. Dar în registrele de taxe ale corporaţiei sumele respective erau trecute la cheltuieli, în timp ce Losey primea banii ca salariat al corporaţiei, pe un nume fictiv.

Dante îl plătise separat pe Losey ani la rînd înainte de a intra într-o relaţie mai strînsă. Nu-l intimida reputaţia lui Losey, ghicise în el pe omul aflat într-o postură în care încerca să adune cît mai mulţi bani pentru anii bătrîneţii. Losey se implica în toate. Proteja comercianţii de droguri, primea bani de la clanul Clericuzio, ca să protejeze jocurile de noroc, folosise chiar şi forţa, silind pe unii vînzători cu amănuntul ceva mai influenţi să plătească o taxă suplimentară de protecţie.

Dante îşi pusese tot farmecul la bătaie ca să-i facă o impresie bună lui Losey; umorul lui pervers şi răutăcios şi dispreţul faţă de principiile morale general acceptate îi plăcuseră lui Losey. Dante reacţiona extrem de bine la povestirile pătimaşe ale detectivului despre războiul dus împotriva negrilor care distrugeau civilizaţia occidentală. Dante nu avea prejudecăţi rasiale. Negrii nu aveau nici o influenţă asupra vieţii lui, iar dacă aşa ceva s-ar fi întîmplat, i-ar fi eliminat fără milă.

Dante şi Losey aveau o înclinaţie comună. Amîndoi erau preocupaţi de propria înfăţişare, amîndoi aveau o tendinţă de dominaţie sexuală asupra femeilor. Nu atît ca erotism, cît ca expresie a puterii. Începuseră să-şi petreacă timpul împreună de fiecare dată cînd Dante venea pe Coasta de Vest. Luau cina împreună şi colindau cluburile de noapte. Dante nu îndrăznise niciodată să-l ducă la Vegas şi la Xanadu; de altfel, nici n-ar fi slujit scopului pe care-l urmărea.

Lui Dante îi plăcea să-i povestească lui Losey cum mai întîi curta femeile umil şi insistent, lăsîndu-se dominat de frumuseţea lor. Apoi cum îşi savura puterea, aducîndu-le în asemenea situaţii, încît erau nevoite să-i cedeze împotriva voinţei lor. Uşor dispreţuitor faţă de şiretlicul lui Dante, Losey istorisea cum, prin virilitatea lui, supunea femeile din prima clipă şi apoi le umilea.

Amîndoi declarau că niciodată nu vor face sex cu o femeie care nu le răspundea la avansuri.

Amîndoi erau de acord că Athena Aquitane ar fi fost o pradă de zile mari, dacă li se oferea vreodată şansa. Cînd băteau împreună cluburile din Los Angeles, ca să agaţe femei, îşi comparau impresiile şi rîdeau de înfumuratele care îşi închipuiau că puteau merge pînă aproape de momentul culminant, ca apoi să refuze să cedeze. Uneori ele protestau prea vehement şi atunci Losey le prezenta insigna, avertizîndu-le că le va aresta pentru prostituţie. Cum multe dintre ele se mai ocupau şi cu aşa ceva din cînd în cînd, stratagema dădea rezultate.

Petreceau serile ca doi buni prieteni, la iniţiativa lui Dante.

Cînd nu istorisea povestiri cu „negrotei", Losey încerca să clasifice prostituatele.

În primul rînd, erau prostituatele sută la sută, care întindeau o mînă după bani şi cu cealaltă te apucau de penis. Pe urmă erau cele care se simţeau atrase de un bărbat şi se culcau cu el la modul amical, ca a doua zi la despărţire să ceară un cec cu care să-şi achite o parte din chirie.

Existau şi prostituate care iubeau un bărbat, dar, în acelaşi timp, mai iubeau şi pe alţii, întreţinînd relaţii pe termen lung, cu bijuterii făcute cadou în fiecare vacanţă, inclusiv de Ziua Muncii. Veneau la rînd liberele profesioniste gen secretare cu program nouă-cinci, stewardese, vînzătoare din magazine de lux, care, după o masă la un restaurant select, te invitau la o cafea, apoi îţi făceau vînt în stradă fără să te lase să te atingi de ele nici măcar cu mîna. Acestea erau preferatele lor. Actul sexual cu ele era incitant, dramatic şi înlăcrimat, cu proteste şi rugăminţi şoptite de a avea răbdare, din care rezulta un act trupesc mai bun decît dragostea.

Într-o noapte, după ce luaseră cina la Le Chinois, restaurant din Veneţia, Dante îi propusese lui Losey să facă o plimbare pe stradă. Se aşezaseră pe o bancă şi priviseră trecătorii, fete frumoase pe patine cu rotile, proxeneţi de toate culorile adresîndu-le în gura mare îndemnuri ademenitoare, tîrfuliţe care vindeau tricouri cu inscripţii de neînţeles pentru cei doi bărbaţi. Călugări mendicanţi întinzînd cutia după bani, grupuri de cîntăreţi bărboşi cu chitare, familii cu aparate de fotografiat şi, oglindindu-i pe toţi, întinderea neagră a Pacificului,

pe plajele căruia perechile se ascundeau pe sub pături, închipuindu-şi că nimeni nu-i vedea împreunîndu-se.

– Aş putea băga la zdup pe oricare dintre ei, pentru un motiv plauzibil, spusese, rîzînd, Losey. Ce menajerie!

– Chiar şi pe fetişcanele alea drăguţe pe patine cu rotile? întrebase Dante.

– Pe ele le-aş închide pentru port de armă periculoasă: păsărica! răspunsese Losey.

– Nu văd prea mulţi cioroi, remarcase Dante.

Losey se întinsese pe plajă şi vorbise, imitînd cu succes accentul celor din sud:

– Cred că am fost prea aspru cu fraţii mei de culoare. Cum spun întotdeauna liberalii, totul li se trage de la faptul că au fost sclavi. Dante aştepta să audă poanta. Losey îşi pusese palmele sub cap, lăsînd să se vadă tocul armei de sub pulpana desfăcută a hainei, ca să-i descurajeze pe eventualii derbedei. Nimeni nu le acorda vreo atenţie, toţi îl mirosiseră că era poliţist, din clipa în care pusese piciorul pe trotuar. Sclavia, continuase Jim Losey. Ce demoralizant! Pentru ei era o viaţă preau şoară, aşa că i-a făcut prea dependenţi. Libertatea s-a dovedit a fi prea dificilă. Pe plantaţii cineva avea grijă de ei, trei mese pe zi, casă gratis, haine, îngrijire medicală adecvată, pentru că reprezentau o proprietate valoroasă. Nu se îngrijeau nici de copiii lor. Închipuie-ţi. Proprietarii de plantaţii le regulau fiicele, apoi le ofereau o slujbă pentru toată viaţa. Sigur că munceau, dar cîntau tot timpul, deci de unde atîta trudă? Pun prinsoare că cinci albi puteau face munca a o sută de cioroi.

Dante era amuzat. Oare Losey vorbea serios? Nu conta, îşi exprima un punct de vedere sufletesc, nu unul raţional; ceea ce spunea era principiul lui de bază.

Se simţeau bine, era o seară înmiresmată, lumea pe care o studiau le dădea sentimentul plăcut al siguranţei. Astfel de persoane nu prezentau niciodată un pericol pentru ei.

Apoi Dante spusese:

– Aş dori să-ţi fac o propunere cu adevărat importantă. Ce vrei să afli mai întîi, răsplata sau riscurile?

Losey îi zîmbise.

– Mai întîi răsplata, ca întotdeauna.

– Două sute de mii bani gheaţă drept acont. Peste un an, postul de şef al serviciului de pază la hotelul Xanadu. Cu o leafă de cinci ori mai mare decît primeşti acum. Cont de cheltuieli. Limuzină, casă, masă şi femei după pofta inimii. Vei putea verifica toate dansatoarele hotelului. Plus beneficii, cum obţii şi acum. În plus, nu mai rişti să apeşi tu pe trăgaci.

– Sună prea frumos, spusese Losey. Totuşi, cineva trebuie să fie împuşcat. Acesta-i riscul, adevărat?

– Pentru mine, răspunsese Dante. Eu voi apăsa pe trăgaci.

– De ce nu eu? întrebase Losey. Am insignă şi mă pot servi de acoperirea legii.

– Pentru că după aceea n-ai mai apuca să trăieşti nici şase luni, replicase Dante.

– Atunci ce trebuie să fac? întrebase Losey. Să-i gîdil fundul cu o pană?

Dante îi explicase întreaga operaţiune. Losey fluierase în semn de admiraţie pentru o idee atît de inteligentă şi de îndrăzneaţă.

– De ce tocmai Pippi De Lena? întrebase el.

– Pentru că-i pe cale să ne trădeze, îl lămurise Dante. Losey tot nu părea prea convins. Era prima oară cînd ar fi comis o crimă cu sînge rece. Dante hotărîse să-i mai ofere ceva. Îţi aminteşti de sinuciderea lui Boz Skannet? întrebase el. A fost mîna lui Cross, nu în persoană, ci cu ajutorul unui anume Lia Vazzi.

– Cum arată? întrebase Losey. După ce Dante i-l descrisese pe Vazzi, Losey îşi dăduse seama că era chiar bărbatul care-l însoţea pe Skannet cînd îi oprise în holul hotelului. Unde-l pot găsi pe acest Vazzi? Dante chibzuise cîteva momente. Era pe cale să facă un lucru care încălca singura lege cu adevărat sacră a Familiei. A lui Don. Dar trebuia să se descotorosească de Cross, or după moartea lui Pippi, avea toate motivele să se teamă de Cross. Nu voi spune nimănui de unde am informaţia, îl liniştise Losey.

Dante mai rămăsese o clipă pe gînduri, apoi spusese:

– Lia Vazzi locuieşte într-o cabană de vînătoare a Familiei, în munţii Sierra. Dar nu lua nici o măsură înainte de a termina cu Pippi.

– Bineînţeles, îl asigurase Losey. Oricum, avea de gînd să procedeze după bunul lui plac. Deci primesc pe loc avansul de două sute de mii, da?

– Da, răspunsese Dante.

– Grozav! se bucurase Losey. Încă ceva. Dacă mă miros cei din clanul Clericuzio, să ştii că le spun tot.

– Nu-ţi face griji, îl liniştise prietenesţe Dante. Dacă aflu că ai făcut aşa ceva, pe tine te ucid primul. Acum trebuie să punem la punct detaliile.

Totul se petrecuse conform planului.

În clipa în care Dante trăsese cele şase gloanţe în Pippi De Lena, iar Pippi murmurase cuvintele „Santadio blestemat!“, pe Dante îl năpădise o bucurie cum nu mai trăise pînă atunci.

Capitolul 20

Pentru prima oară Lia Vazzi nesocotea cu bună ştiinţă ordinul şefului său, Cross De Lena.

Nu avea încotro. Detectivul Jim Losey venise din nou la cabana de vînătoare şi îi pusese întrebări legate de moartea lui Skannet. Lia negase că l-ar fi cunoscut pe Skannet şi susţinuse că se afla în holul hotelului din pură întîmplare. Losey îl bătuse pe umăr, apoi îl lovise uşor cu palma peste obraz.

– Bine, nemernicule, spusese el. Pun eu mîna pe tine.

În sinea lui, Lia îl condamnase la moarte pe Losey. Indiferent ce se va întîmpla – şi Lia ştia că viitorul lui era în pericol – va scăpa mai întîi de Losey. Însă trebuia să acţioneze cu atenţie. Familia Clericuzio avea reguli foarte stricte. Era interzis să te atingi de un poliţist.

Lia îşi aminti cum îl dusese pe Cross la întîlnirea cu Phil Sharkey, partenerul lui Losey, care se lăsase de meserie. Nu crezuse nici un moment că Sharkey îşi va ţine gura în schimbul celor cincizeci de mii pe care urma să-i primească după un timp. Acum era convins că Sharkey îl informase pe Losey despre întîlnire şi că probabil îl văzuse şi pe Vazzi aşteptînd în maşină. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci el şi Cross se aflau în primejdie. În adîncul sufletului nu avea încredere în aprecierea lui Cross; poliţiştii erau la fel de solidari ca mafioţii. Îşi aveau şi ei omerta lor.

Lia chemă doi dintre soldaţii lui şi le ceru să-l ducă cu maşina de la cabana de vînătoare pînă la Santa Monica, la casa lui Phil Sharkey. Era convins că după o discuţie cu Sharkey va afla dacă acesta îl informase pe Losey despre vizita lui Cross. În împrejurimile casei nu se zărea nimeni, pe pajişte nu era decît maşina de tuns iarba, uitată acolo. Dar uşa garajului era deschisă şi înăuntru se vedea o maşină. Lia se duse pe aleea asfaltată şi, ajuns în faţa uşii, sună la sonerie. Continuă să ţină degetul apăsat pe buton. Încercă clanţa, uşa nu era încuiată; nu avea de ales. Oare trebuia să intre sau să plece imediat?

Şterse cu cravata amprentele de pe clanţă şi de pe sonerie. Apoi păşi în micul hol de la intrare şi strigă numele lui Sharkey. Nu primi nici un răspuns.

Lia umblă prin toată casa, cele două dormitoare erau pustii; se uită prin debarale şi pe sub paturi. Se duse în salon, căută sub canapea şi printre perne. Apoi se duse în bucătărie şi se apropie de masa din curtea interioară: pe ea se găseau un vas cu lapte şi o farfurie de carton cu un sandviş mîncat pe jumătate, pîine albă cu maioneză uscată pe margini.

În bucătărie exista o uşă de scînduri maronie. Lia o deschise şi constată că ducea într-un subsol puţin adînc, cu numai două trepte, un fel de cameră ceva mai joasă şi fără ferestre.

Coborî cele două trepte şi se uită în spatele unei grămezi de biciclete uzate. Deschise uşile uriaşe ale unui dulap. Înăuntru se aflau o uniformă de poliţist, o pereche de pantofi negri şi butucănoşi, iar deasupra lor un chipiu de poliţist, împodobit cu fireturi. Atît şi nimic mai mult.

Se apropie de un cufăr aflat pe podea şi săltă capacul. Era ciudat de uşor. Cufărul era plin cu pături cenuşii împăturite cu grijă.

Urcă din nou scările şi se opri în curtea interioară, cu ochii la ocean. Era riscant să îngropi un cadavru în nisip, aşadar, respinse ideea. Poate că cineva venise şi-l luase de acolo pe Sharkey. Dar un asasin nu şi-ar fi permis să fie văzut. În acelaşi timp, Sharkey nu era un om pe care să-l ucizi cu una, cu două. Prin urmare, îşi spuse el, dacă tipul era mort, atunci trebuia să fie undeva în casă. Imediat se înapoie la subsol şi scoase toate păturile din cufăr. Bineînţeles, pe fundul cufărului apăru mai întîi un cap mare, apoi un trup slăbănog. În locul ochiului drept Skarkey avea o gaură, peste care se formase o crustă subţire de sînge închegat ca o monedă roşie. Pielea feţei, ca de ceară, din cauza intervalului mare scurs de la deces, era punctată cu pete de culoare închisă. În calitatea lui de profesionist, Lia ştia exact ce înseamnă acest lucru. Cineva de încredere se putuse apropia suficient de mult, încît să poată trage drept în ochi; punctele erau urme de praf de puşcă.

Cu mare grijă, împături cuverturile, acoperi din nou cadavrul cu ele şi ieşi din casă. Nu lăsase amprente, dar îşi dădea seama că avea pe haine fire din cuverturi. Trebuia să le distrugă în întregime. La fel şi pantofii. Ceru oamenilor săi să-l ducă înapoi la aeroport şi, în timp ce aştepta avionul cu care urma să zboare pînă la Vegas, cumpără un schimb de haine, precum şi o pereche de pantofi noi din magazinul de pe aeroport. Cumpără şi un sac de voiaj, în care îşi puse vechiul rînd de haine.

La Vegas luă o cameră la hotelul Xanadu şi lăsă un mesaj pentru Cross. Apoi făcu un duş lung şi-şi puse hainele cele noi. Se aşeză să aştepte telefonul lui Cross.

Cînd Cross îl sună, Lia îl anunţă că urcă pînă la el. Luă cu el vechiul rînd de haine şi primele cuvinte pe care i le adresă lui Cross fură următoarele:

– Ai economisit cincizeci de mii.

Cross îl privi zîmbind. Lia, de obicei atît de pedant la îmbrăcăminte, îşi cumpărase o cămaşă înflorată, pantaloni albaştri de pînză şi un bluzon subţire, tot albastru. Arăta ca un client al cazinourilor din lumea interlopă.

Lia îi povesti despre Sharkey. Încercă să se scuze pentru iniţiativa sa, dar Cross nu-l luă în seamă.

– Eşti implicat la fel ca mine şi trebuie să te aperi. Dar ce dracu' înseamnă asta?

– E foarte simplu, răspunse Lia. Sharkey era singurul care putea confirma legătura între Losey şi Dante. Altfel, afirmaţia ta ar fi rămas o vorbă în vînt. Dante l-a convins pe Losey să-şi ucidă fostul coleg.

– Cum dracu' a putut Sharkey să fie atît de naiv? se miră Cross.

Lia ridică din umeri.

– Şi-a închipuit că poate scoate bani şi de la Losey, dat fiind că, oricum, avea să primească de la tine cei cincizeci de mii. Bănuia că Losey joacă o partidă mare, din pricina sumei pe care i-ai oferit-o tu. La urma urmei, a fost poliţist vreme de douăzeci de ani, înţelegea astfel de lucruri. Nici o clipă nu şi-a imaginat că Losey, fostul lui coleg, îl va ucide. Nu ştia de ce e în stare Dante.

– Au întrecut măsura, spuse Cross.

– În astfel de situaţii nu-ţi permiţi un jucător în plus, continuă Lia. Trebuie să-ţi mărturisesc că sînt surprins că Dante a sesizat pericolul. Probabil că el l-a convins pe Losey, care altfel nu şi-ar fi lichidat un fost asociat. Fiecare om îşi are sentimentalismele lui.

– Aşa că, în prezent, Dante îl are pe detectiv la-mînă, spuse Cross. Îl credeam mai tare pe Losey.

– Vorbeşti despre două categorii de creaturi total deosebite, îl atenţionă Lia. Losey e formidabil, Dante e nebun.

– Deci Dante ştie că eu am descoperit că el e vinovatul, conchise Cross.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să acţionez foarte rapid, îl completă Lia.

Cross încuviinţă din cap.

– Trebuie să fie o Împărtăşanie, spuse el. E necesar ca amîndoi să dispară.

Lia rîse.

– Crezi că Don Clericuzio se va lăsa înşelat de aparenţe? întrebă el.

– Dacă plănuim operaţiunea ca la carte, nimeni nu ne va putea acuza, spuse Cross.

În următoarele trei zile, Lia rămase alături de Cross, ca să pună la cale operaţiunea. Între timp îşi arsese cu mîna lui hainele vechi în crematoriul

hotelului. Cross se antrena de unul singur la optsprezece găuri pe terenul de golf, însoţit numai de Lia, care conducea căruciorul de golf. Lia nu putea pricepe popularitatea acestui joc în rîndul tuturor Familiilor. Pentru el era o aberaţie de neînţeles.

În noaptea celei de a treia zile se aşezară pe terasa apartamentului lui Cross. Cross aduse coniacul şi havanele. Amîndoi priveau în jos la mulţimea de pe Strip.

– Oricît ar fi ei de deştepţi, moartea mea la scurt timp după uciderea tatălui meu îi va compromite pe Dante şi pe Don, spuse Cross. Cred că mai putem aştepta.

Lia pufăi din trabuc.

– Nu prea mult. În prezent ei ştiu că ai vorbit cu Sharkey.

– Trebuie lichidaţi amîndoi o dată, spuse Cross. Nu uita, e necesar să fie o Împărtăşanie. Cadavrele nu trebuie descoperite.

– Începi cu sfîrşitul, îl dojeni Lia. Mai întîi, să ne asigurăm că-i putem ucide.

Cross oftă.

– Va fi foarte greu. Losey e un individ periculos şi prudent. Dante ştie să se lupte. Trebuie să-i izolăm undeva. Treaba se poate face în Los Angeles?

– Nu, răspunse Lia. Oraşul e teritoriul lui Losey. Aici e prea puternic. Va trebui să-l aranjăm la Vegas.

– Şi să încălcăm regulile, adăugă Cross.

– Dacă e o Împărtăşanie, atunci nimeni nu va şti unde au fost ucişi, spuse Lia. Oricum, încălcăm regulile, din moment ce omorîm un poliţist.

– Cred că ştiu cum să-i aduc pe amîndoi la Vegas, vorbi Cross.

Îi explică lui Lia planul său.

– Va trebui să folosim o momeală mai mare, îi spuse Lia lui Cross. Să fim siguri că Dante şi Losey vor veni atunci cînd vom vrea noi.

Cross mai bău un coniac.

– Bine, uite încă o momeală. Îi spuse lui Lia la ce se gîndise şi Lia încuviinţă din cap. Dispariţia lor va fi salvarea noastră, adăugă Cross. Şi nimeni nu va ghici adevărul.

– Afară de Don Clericuzio, preciză Lia. El e singurul de care trebuie să ne temem.

CARTEA A OPTA

Împărtăşania

Capitolul 21

Din fericire, moartea lui Steve Stallings surveni abia după ce fusese filmată şi scena lui finală din Messalina. Reluarea filmărilor ar fi costat milioane de dolari.

Ultima scenă era una de luptă, care, de fapt, figura undeva în mijlocul filmului. La şaptezeci şi cinci de kilometri de Las Vegas, în plin deşert, fusese ridicat un oraş, reprezentînd sediul armatelor persane care urma să fie nimicite de împăratul Claudius (Steve Stallings) şi de soţia lui, Messalina (Athena).

La sfîrşitul zilei, Steve Stallings se retrase în camera sa din hotelul orăşelului. Îşi luase cocaină, băutură şi două femei care să-i ţină companie peste noapte. Avea de gînd să-i înveţe minte pe toţi, era furios la culme. În primul rînd, rolul lui fusese redus la un simplu personaj, în loc de erou principal. Îşi dădea seama că începea să treacă pe planul al doilea, destinul inevitabil al celebrităţilor care înaintau în vîrstă. În al doilea rînd, pe timpul filmărilor Athena se purtase cu răceală, or el sperase la mai mult. În plus – şi era conştient că-i o copilărie – cu ocazia petrecerii de încheiere a filmărilor, cînd urma să fie prezentat montajul preliminar, nu i se mai acordase atenţia cuvenită unei vedete, nu mai primise una dintre faimoasele vile ale hotelului Xanadu.

După atîţia ani de cinematografie, Steve Stallings ştia cum funcţionează structura puterii. Cînd fusese megastar, îşi putuse impune punctul de vedere faţă de oricine. Teoretic, directorul studioului era şeful, el aproba producerea unui film. Un producător renumit care aducea studioului „o idee" era tot un şef, el asambla elementele necesare – actori, regizor, scenarist – el supraveghea dezvoltarea scenariului şi tot el încasa bani de la persoane considerate producători asociaţi, dar care nu aveau nici o autoritate. În acest stadiu, producătorul era şeful.

Dar din momentul în care începeau filmările, regizorul prelua şefia. Cu condiţia să fie regizor de categoria A sau chiar un nume celebru, care să atragă

publicul încă din primele săptămîni după lansare şi, totodată, să convingă vedetele să joace în filmul său.

Regizorul răspundea de film în totalitate. Totul trecea prin mîna lui. Costume, muzică, decoruri, interpretarea actorilor. În acelaşi timp, sindicatul regizorilor era cel mai puternic din industria filmului. Nici un regizor de renume nu ar fi acceptat să înlocuiască un altul.

Dar oricît de puternici ar fi fost aceşti oameni, şi ei erau nevoiţi să se încline în faţa stelelor ecranului. Un regizor care avea două vedete într-un singur film se găsea în situaţia unui om călare pe doi cai sălbatici. Risca să-şi împrăştie fundul în cele patru zări.

Steve Stallings făcuse parte din această categorie de actori şi îşi dădea seama că în prezent nu mai era cel de odinioară.

Filmările din ziua aceea fuseseră deosebit de obositoare şi Steve Stallings simţea nevoia de odihnă. Făcu un duş, mîncă o friptură mare şi, după ce sosiră cele două fete, talente de prin partea locului şi deloc urîte, le oferi cocaină şi şampanie. O dată în viaţă renunţă la orice prudenţă; în definitiv, ajunsese la apusul carierei şi nu mai era nevoie să-şi ia măsuri de precauţie. Aşadar, luă o doză zdravănă de cocaină.

Cele două fete purtau tricouri cu inscripţia ÎL PUPĂM ÎN FUND PE STEVE STALLINGS, în semn de omagiu adus fundului său, admirat de fanii lui din întreaga lume, atît bărbaţi, cît şi femei. Fetele erau căzute în extaz şi abia după cocaină îşi scoaseră tricourile şi se cuibăriră lîngă el. Asta îl mai înveseli puţin. Mai luă o priză de cocaină. Fetele îl mîngîiară şi-i scoaseră şortul şi cămaşa. În timp ce ele îl pipăiau, Stallings se lăsă în voia închipuirilor, atingerea lor îi dădea o senzaţie de relaxare.

A doua zi, la petrecerea de încheiere a filmărilor, urma să-şi întîlnească toate fostele cuceriri. Se culcase cu Athena Aquitane, se culcase cu Claudia, care scrisese scenariul filmului, se culcase chiar şi cu Dita Tommey, cu mulţi ani în urmă, cînd încă nu era sigură de înclinaţiile ei sexuale. Se culcase cu soţia lui Bobby Bantz şi cu cea a lui Skippy Deere, deşi cea din urmă nu mai conta acum, fiindcă murise. De fiecare dată cînd mergea la un dineu, încerca un sentiment de împlinire privind în jur la toate acele femei aşezate cuminţi lîngă soţii lor. Cu fiecare trăise clipe de intimitate.

Ceva îl trezi din visare. Una din fete îşi vîrîse un deget în anusul lui, gest care-l enerva întotdeauna. Avea hemoroizi. Se ridică din pat şi mai priză puţină cocaină, apoi trase un gît zdrăvăn de şampanie, dar băutura îi căzu greu la stomac. Îl năpădi o senzaţie de greaţă şi de ameţeală. Nu-şi mai dădea seama unde se află.

Dintr-o dată simţi o oboseală ca de plumb: picioarele i se muiară, paharul îi căzu din mînă. Era uluit. Auzi ca prin vis ţipătul unei fete şi se enervă. Ultimul lucru pe care îl mai simţi fu un fulger care-i explodă în cap.

Ce se întîmplase în continuare nu se putea datora decît unei combinaţii de răutate şi prostie. Una din fete ţipase pentru că Steve Stallings se prăbuşise peste ea în pat şi rămăsese înţepenit, cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi; era atît de evident că murise, încît amîndouă fetele intrară în panică, începînd să urle ca din gură de şarpe. Ţipetele alarmară personalul hotelului şi o parte din oamenii care jucau în micul cazinou în care se găseau doar jackpoturi, o masă de zaruri şi alta mare şi rotundă pentru pocher. Toţi aceştia urcară treptele, alergînd în direcţia din care veneau ţipetele.

În dreptul uşii de la camera lui Steve Stallings, acum larg deschisă, se vedeau două-trei persoane care se holbau la trupul lui gol, întins pe pat. În numai cîteva minute se formă o mulţime de sute de oameni sosiţi din oraş. Toţi se îmbulziră în cameră, fiecare vrînd să-i atingă trupul.

La început atingerea lor păstră respectul faţă de bărbatul de care se îndrăgostiseră femei din lumea întreagă. Apoi cîteva femei îl sărutară, altele îi atinseră testiculele, penisul, una chiar scoase din poşetă o foarfecă şi-i tăie o şuviţă groasă din părul negru şi strălucitor, dînd astfel la iveală firele încărunţite de dedesubt.

Răul îşi croi drum înăuntru în persoana lui Skippy Deere, care, deşi sosit printre primii, scăpă din vedere să anunţe imediat poliţia. Urmări primul val de femei apropiindu-se de cadavrul lui Steve Stallings. Din locul unde se găsea îl vedea bine. Stallings rămăsese cu gura căscată, ca şi cum moartea l-ar fi surprins cîntînd, iar chipul lui oglindea o uimire fără margini. Prima femeie care ajunse lîngă el – Deere o văzu limpede – îi închise încet pleoapele şi gura, apoi îl sărută uşor pe frunte. Dar fu împinsă la o parte de celelalte, care nu erau la fel de rezervate. Deere încercă o satisfacţie răutăcioasă, îl usturau coarnele pe care i le pusese Stallings cu ani în urmă, aşa că lăsă mulţimea să dea năvală în continuare. Stallings se lăuda cîndva că nici o femeie nu-i rezistă şi, fără îndoială, nu se înşelase. Chiar şi după moarte, femeile îi mîngîiau trupul.

Abia cînd dispăru o bucată din urechea mortului, iar trupul cuprins de paloarea morţii fu întors pe o parte, ca să se vadă fesele celebre, Deere chemă, în sfîrşit, poliţia şi preluă controlul, urmînd să rezolve toate problemele. Astfel de lucruri cădeau în sarcina producătorilor. Era punctul lor forte.

Skippy Deere întreprinse demersurile necesare pentru ca trupul să fie supus imediat autopsiei, apoi expediat la Los Angeles, unde peste trei zile urma să aibă loc înmormîntarea.

Autopsia dezvălui că Stallings murise de anevrism cerebral: în clipa în care se spârseseră vasele de sînge, suferise o hemoragie cerebrală.

Deere le căută pe cele două fete care fuseseră cu Stallings; le făgădui că nu vor fi arestate pentru consum de cocaină şi că vor primi mici roluri în filmul produs de el. Timp de doi ani urma să le plătească o mie de dolari pe săptămînă. Exista însă o clauză morală, prin care contractul putea fi anulat în caz că fetele ar fi suflat vreo vorbă despre felul cum murise Stallings.

În continuare, Deere îi telefonă lui Bobby Bantz la Los Angeles şi-i relată tot ce realizase. Apoi o sună pe Dita Tommey, ca să-i dea vestea şi să-i ceară să anunţe întreaga echipă de la Messalina, actori şi realizatori, să participe neapărat la prima vizionare de la Vegas şi la petrecerea de încheiere a filmărilor. După aceea, mai şocat decît era dispus să recunoască, înghiţi două somnifere şi se duse la culcare.

Capitolul 22

Moartea lui Steve Stallings nu afectă nici vizionarea, nici petrecerea de la Vegas. Grație măiestriei lui Skippy Deere. Şi structurii sufletești din industria filmului. E drept că Stallings fusese o celebritate, dar încetase să mai fie un megastar. E drept că făcuse dragoste cu multe femei în realitate, și imaginar cu alte milioane, dar dragostea lui nu însemnase mai mult decît plăcere reciprocă. Chiar femeile care lucrau la film, Athena, Claudia, Dita Tommey și celelalte trei femei din rolurile feminine erau mai puțin îndurerate decît și-ar fi închipuit firile romantice. Toți erau de acord că Steve Stallings ar fi vrut ca vizionarea să aibă loc, nimic nu l-ar fi întristat mai mult decît să știe că petrecerea și vizionarea fuseseră amînate din pricina morții lui.

În industria cinematografică, la sfîrșitul unei filmări cei mai mulți amanți își luau rămas-bun la fel de politicos cum se despărțeau cîndva partenerii de dans la un bal. Skippy Deere susținea că el venise cu ideea de a ține petrecerea la hotelul Xanadu, ocazie cu care urma să fie prezentată și o primă versiune a filmului. Ştia că în următoarele zile Athena va pleca din țară și voia să se asigure că nu va fi nevoie să reia anumite scene în care juca ea.

În realitate, propunerea ca cele două evenimente să aibă loc la Xanadu îi aparținea lui Cross. De fapt, ceruse o favoare.

– Pentru Xanadu, înseamnă o mare publicitate, îi explicase Cross lui Deere. Iată ce voi face pentru voi. Voi oferi tuturor celor care au lucrat la film, precum și tuturor invitaților voștri de o noapte cazare, masă și băutură gratuit. Tu și Bantz veți primi o vilă. La fel și Athena. Serviciul de pază se va îngriji ca nici un nepoftit, cum ar fi presa, să nu aibă acces la vizionarea montajului preliminar. De ani întregi îmi împuiați capul că vreți o vilă.

Deere chibzuise asupra propunerii.

– Numai pentru publicitate? întrebase el.

Cross îi zîmbise larg.

– În plus, îmi veți aduce sute de oameni plini de bani. Cazinoul va avea de profitat.

– Bantz nu-i amator de jocuri de noroc, precizase Deere. Eu da. Ai să mă scuturi de bani.

– Îți ofer un credit de cincizeci de mii, spusese Cross. Dacă pierzi, nu te vom grăbi să-ți achiți datoria.

Argumentul se dovedise hotărîtor.

– S-a făcut, se învoise Deere. Dar ideea trebuie să pară a mea, altfel nu am cum să-i conving pe cei de la studio.

– Bineînțeles, acceptase Cross. Skippy, noi doi am făcut o mulțime de afaceri împreună. De fiecare dată eu am ieșit în pagubă. De data asta, este altfel. De data asta, trebuie să te descurci. Îi zîmbise lui Deere. De data asta, nu mă poți dezamăgi.

Fusese una dintre rarele ocazii din viața lui cînd Deere simțise un fior de teamă, fără a ști de ce. Cross nu-l amenințase. Părea bine dispus, pur și simplu exprimase o realitate.

– Fii pe pace, îi spusese Skippy Deere. Peste trei săptămîni terminăm filmările. Fă-ți planurile pentru acea dată.

În continuare, Cross trebui să se asigure că Athena va fi de acord să vină la petrecere și să asiste la prima vizionare.

– Am nevoie de prezența ta, pentru hotel. În același timp, e o ocazie de a ne revedea, îi spuse el.

Ea se învoi. Lui Cross îi mai rămînea să se asigure că Dante și Losey vor veni și ei la petrecere.

Îl invită pe Dante la Vegas ca să discute despre proiectul Studioului LoddStone și al lui Losey de a turna un film bazat pe isprăvile detectivului în cadrul departamentului de poliție. De acum toți știau că Dante și Losey erau prieteni la cataramă.

– Vreau să pui o vorbă bună pentru mine la Jim Losey, îi spuse Cross lui Dante. Aș dori să fiu coproducător la acest film, sînt dispus să investesc jumătate din buget.

Pe Dante îl amuză ideea.

– Tu chiar ai luat-o în serios cu cinematografia, exclamă el. De ce?

– Se cîștigă bani buni, îi explică Cross. Ca să nu mai pomenesc de tipe.

Dante rîse.

– Dar tu ai deja și bani, și femei, spuse el.

– Nu stilate. Bani buni și tipe stilate, precizează Cross.

– Cum se face că pe mine nu mă inviți la petrecere? întrebă Dante. Și de ce nu primesc niciodată o vilă?

– Pune o vorbă bună la Losey, repetă Cross, şi vei avea parte de amîndouă. Adu-l şi pe Losey. Iar dacă vrei o tipă, pot aranja să te întîlneşti cu Tiffany. Ai văzut-o în spectacol.

Pentru Dante, Tiffany era întruchiparea desăvîrşită a iubirii carnale, cu sînii ei plini, cu chipul prelung şi smead, cu buzele cărnoase, gura mare, trupul zvelt, picioarele lungi şi frumoase. Pentru prima oară se arătă entuziasmat.

– Pe bune? exclamă el. E de două ori mai înaltă decît mine. Îţi dai seama? Batem palma.

Era cam bătător la ochi, însă Cross conta pe faptul că interzicerea violenţei în Vegas prin consemnul tuturor Familiilor îi va da lui Dante un sentiment de siguranţă.

Apoi Cross adăugă ca din întîmplare:

– Vine pînă şi Athena. Ea e principalul motiv pentru care vreau să rămîn în industria filmului.

Bobby Bantz, Melo Stuart şi Claudia ajunseră la Vegas cu avionul studioului. Athena şi restul actorilor se înapoiară de la filmări cu maşinile lor personale, la fel ca Dita Tommey. Senatorul Wavven urma să reprezinte statul Nevada, împreună cu guvernatorul, pe care însuşi Wavven îl invitase cu această ocazie.

Dante şi Losey urma să primească două apartamente într-o vilă. Lia Vazzi şi oamenii lui aveau să ocupe celelalte patru apartamente.

Senatorul Wavven, guvernatorul şi suita lor erau cazaţi în altă vilă. Cross le aranjase o cină intimă în compania unor dansatoare alese pe sprînceană. Spera ca prezenţa lor să atenueze viitoarele anchete asupra a ceea ce urma să se întîmple. Spera ca ei să-şi folosească influenţa politică pentru a evita publicitatea şi urmărirea în justiţie.

Cross încălca toate regulile. Athena primea apartament într-o vilă, alte trei fiind ocupate de Claudia, Dita Tommey şi Molly Flanders. În ultimele două fuseseră instalaţi patru dintre oamenii lui Vazzi, care trebuia să asigure paza Athenei.

A patra vilă era repartizată lui Bantz şi Skippy Deere, cu însoţitorii lor. Ultimele trei vile erau ocupate de douăzeci de oameni ai lui Lia, care urma să preia paza hotelului. Totuşi, nici una dintre echipele lui Vazzi nu avea să se implice în acţiunea propriu-zisă; nimeni nu cunoştea adevăratul scop al lui Cross. Lia şi Cross erau unicii executanţi.

Cross închise pentru două zile Cazinoul Perla din complexul de vile. Majoritatea oaspeţilor de la Hollywood, oricît de celebri, nu-şi permiteau să joace pe mizele de aici. Magnaţii care deja îşi reţinuseră camere primiră

înştiinţarea că vilele se aflau în curs de reparaţie şi renovare şi că nu li se putea asigura cazarea.

Planul elaborat de Cross şi Lia Vazzi prevedea ca Cross să-l lichideze pe Dante, iar Lia pe Losey. Dacă Don îi găsea vinovaţi şi ajungea la concluzia că Lia l-ar fi ucis pe Dante, era posibil să elimine întreaga familie a lui Vazzi. Dar, o dată cunoscut adevărul, bătrînul nu şi-ar fi extins răzbunarea şi asupra Claudiei. La urma urmei, în vinele ei curgea sîngele neamului Clericuzio.

Pe de altă parte, Lia avea de plătit lui Losey o datorie personală. Detesta pe toţi reprezentanţii legii şi nu vedea de ce să nu-şi facă o mică plăcere personală în cadrul unei operaţiuni atît de riscante.

Adevărata problemă era cum să-i izoleze pe cei doi şi cum să ascundă cadavrele. Dintotdeauna existase o regulă pentru toate Familiile din Statele Unite, ca nici o execuţie să nu aibă loc la Vegas, ca publicul să nu se revolte împotriva jocurilor de noroc. Don era un înfocat susţinător al acestei reguli.

Cross spera că Dante şi Losey nu vor mirosi capcana. Nu ştiau că Lia descoperise cadavrul lui Sharkey şi că le cunoştea intenţiile. Cealaltă problemă era cum să se pregătească pentru atacul lui Dante împotriva lui Cross. Atunci Lia infiltră un spion în tabăra lui Dante.

În ziua petrecerii Molly Flanders sosi devreme, avea de discutat afaceri cu Cross. Adusese cu ea un judecător de la Curtea Supremă de Justiţie din California şi un prelat de la dioceza catolica din Los Angeles. Aceştia urma să fie martori cînd Cross va semna testamentul redactat şi adus de ea. Cross ştia că nu avea prea multe şanse de a rămîne în viaţă şi se gîndise bine cui să lase cele cincizeci de procente din Xanadu. Partea lui valora cinci sute de milioane de dolari, sumă deloc neglijabilă.

Testamentul prevedea pentru soţia şi copiii lui Lia o substanţială pensie viageră. Restul averii se împărţea între Claudia şi Athena, aceasta din urmă fiind împuternicită să administreze banii în numele fiicei sale, Bethany. Cross constatase cu uimire că nu exista nimeni altcineva pe lume la care să ţină îndeajuns de mult, încît să-i lase averea.

Cînd Molly, judecătorul şi prelatul urcară în apartamentul de pe terasă, judecătorul îl felicită pe Cross pentru simţul lui de prevedere de a-şi face testamentul atît de timpuriu. Prelatul privea cu răceală luxul încăperii, ca şi cum ar fi cîntărit preţul păcatului.

Amîndoi erau buni prieteni cu Molly, care lucrase benevol pentru ei. Îi solicitase la rugămintea expresă a lui Cross, tînărul avea nevoie de martori care să nu poată fi corupţi sau intimidaţi de Familia Clericuzio.

Cross le oferi băuturi, după care urmă semnarea testamentului. Cei doi bărbaţi plecară; deşi fuseseră invitaţi, nu voiau ca prestigiul lor să fie întinat de participarea la o petrecere hollywoodiană, în iadul jocurilor de noroc de la Las Vegas. În definitiv, nu erau oficialităţi de stat.

Cross şi Molly rămaseră singuri în apartament. Molly îi înmînă originalul testamentului.

– Ai şi tu o copie, da? o întrebă Cross.

– Bineînţeles, răspunse Molly. Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost surprinsă să primesc instrucţiunile tale. Habar nu aveam că tu şi Athena sînteţi atît de apropiaţi. În plus, ea e, oricum, foarte bogată prin meseria ei.

– Ar putea avea nevoie de mai mulţi bani decît dispune, explică Cross.

– Pentru fiica ei? întrebă Molly. Cunosc problema. Ai dreptate, Bethany ar putea avea nevoie de aceşti bani. Îmi făcusem altă părere despre tine.

– Zău? se miră Cross. Cum aşa?

– Credeam că tu i-ai făcut de petrecanie lui Boz Skannet, răspunse liniştită Molly. Te socoteam un mafiot lipsit de inimă. Îmi amintesc de celălalt puştan pe care l-am făcut scăpat de o acuzaţie de crimă. Cel despre care ai adus vorba. Mi-am amintit că, din cîte se presupunea, fusese lichidat în cursul unei tranzacţii cu droguri.

– Vezi bine că te-ai înşelat, zise zîmbind Cross.

Molly îl privi cu răceală.

– De asemenea, am fost foarte surprinsă cînd l-ai lăsat pe Bobby Bantz să te escrocheze de partea de profit care ţi se cuvenea la filmul Messalina.

– Era o nimica toată, se justifică Cross, gîndindu-se la Don şi la David Redfellow.

– Athena pleacă poimîine în Franţa, îl vesti Molly. Va lipsi cîtva timp. Te duci cu ea?

– Nu, răspunse Cross. Am prea multe de făcut aici.

– Bine, spuse Molly. Atunci ne vedem la petrecere şi la vizionare. Poate că, după montajul preliminar, vei avea idee cam cît ţi-a furat Bobby.

– Nu contează, spuse Cross.

– Ştii, Dita a introdus un anunţ la începutul filmului. O dedicaţie pentru Steve Stallings. Pe Bantz o să-l apuce pandaliile.

– De ce? întrebă Cross.

– Pentru că Steve s-a culcat cu toate femeile pe care Bantz n-a reuşit să pună mîna, îi explică Molly. Ce javre sînt bărbaţii! adăugă ea şi ieşi.

Cross se duse să se aşeze pe balcon. Strada de la picioarele lui era aglomerată, o mare de oameni se înghesuiau să intre în hotelurile-cazinou aflate de o parte şi de alta. Firmele luminoase aruncau fulgere de neon: Caesars, Sands,

Mirage, Aladdin, Desert Inn, Stardust – purpuriu, roşu şi verde, un curcubeu multicolor care se întindea cît vezi cu ochii, pînă cînd îţi ridicai privirea spre deşertul şi munţii de dincolo de el. Nici soarele fierbinte al după-amiezii nu reuşea să le întreacă în strălucire.

Echipa de realizatori ai filmului Messalina urma să înceapă să sosească abia pe la ora trei, iar dacă planul dădea greş, avea să fie ultima oară cînd o vedea pe Athena. Ridică receptorul telefonului de pe balcon şi sună la vila în care îl cazase pe Lia Vazzi, rugîndu-l pe acesta să urce pînă în apartamentul lui, ca să mai treacă o dată planul în revistă.

Filmările la Messalina se încheiară la amiază. Dita Tommey voise să mai filmeze o dată soarele răsărind peste scena îngrozitorului masacru săvîrşit pe cîmpul de luptă al romanilor. Cu Athena şi Steve Stallings privind undeva în jos. Filmă dublura lui Stallings, dar îi lăsă chipul ascuns în umbră. Abia către ora trei după-amiază îşi făcură intrarea în Vegas carul de filmare, uriaşele rulote mobile care slujeau de locuinţă la locul de filmare, camioanele cu costume şi vehiculele în care se găseau arme dinainte de Hristos. În urma lor veneau şi altele, întrucît Cross organizase evenimentul în stilul Hollywood-ului de altădată.

Asigurase tuturor celor care lucrau la Messalina – de la primul pînă la ultimul – casă, masă şi băutură gratis. Studiourile LoddStone prezentaseră o listă cu peste trei sute de nume. Fără îndoială, era o dovadă de generozitate, un mijloc de a le cîştiga bunăvoinţa. Dar cei trei sute de invitaţi urma să-şi lase o bună parte din lefuri în seiful cazinoului. Cross învăţase lecţia de la Gronevelt: „Cînd oamenii sînt bine dispuşi, cînd vor să sărbătorească, practică jocuri de noroc".

Prima vizionare a filmului Messalina urma să aibă loc la ora zece seara, dar fără muzică şi fără efecte speciale. După vizionare începea petrecerea. Uriaşa sală de bal a hotelului Xanadu, în care se ţinuse şi petrecerea în cinstea lui Big Tim, fusese împărţită în două. Într-o parte urma să aibă loc vizionarea, în cealaltă fuseseră amplasate bufetul şi orchestra.

Pe la patru după-amiază toată lumea era instalată în hotel şi în vile. Nimeni nu-şi permitea luxul de a refuza o asemenea invitaţie: totul gratis, la întîlnirea a două lumi de vis, Hollywood şi Las Vegas.

Presa era furioasă din pricina măsurilor stricte de securitate. Accesul la vile şi în sala de bal fusese interzis. Jurnaliştii nu aveau voie să fotografieze vedetele. Nici pe actori, pe regizor, pe senator, pe guvernator, pe producător sau pe directorul studioului. Dădeau tîrcoale în jurul cazinoului, oferind sume uriaşe

jucătorilor din personalul tehnic, în schimbul legitimațiilor care permiteau accesul în sala de bal. Unii chiar reușiră.

Patru membri ai echipei de cineaști, doi cascadori fără scrupule și două femei de la aprovizionare, își vîndură legitimațiile unor reporteri contra sumei de o mie de dolari bucata.

Dante Clericuzio și Jim Losey se bucurau de luxul vilei în care fuseseră instalați. Losey clătină din cap uluit.

– Un spărgător ar putea trăi fără griji un an de zile numai cu aurul din baie, spuse el.

– Ba n-ar putea, îl contrazise Dante. Ar da ortul popii în șase luni.

Ședeau în sufrageria din apartamentul lui Dante. Nu comandaseră nimic în cameră, întrucît uriașul frigider din bucătărie era ticsit de platouri cu sandvișuri și felii subțiri de pîine cu caviar, precum și de sticle cu bere străină și cele mai alese vinuri.

– Deci ne-am aranjat, exclamă Losey.

– Mda, răspunse Dante. După ce terminăm treaba, am să-i cer bunicului meu să-mi dea hotelul. Atunci ne-am aranjat pe toată viața.

– Lucrul cel mai important e să-l aducem aici singur, spuse Losey.

– Fii liniștit, de asta mă ocup eu, îl asigură Dante. În cel mai rău caz, îl duc cu mașina în deșert.

– Cum vrei să-l aduci aici, la vilă? întrebă Losey. Aici e problema-cheie.

– Am să-i spun că Giorgio a venit în taină cu avionul și că vrea să-l vadă, îl lămuri Dante. Pe urmă rezolv treaba, iar tu îmi ștergi urmele. Cunoști ce înseamnă o scenă a crimei și știi ce fel de indicii va căuta poliția. Cel mai bine ar fi să-l abandonez undeva în deșert, spuse el gînditor. Sînt șanse să nu fie descoperit în vecii vecilor. Făcu o scurtă pauză. Știi, Cross a evitat să discute cu Giorgio în noaptea în care a murit Pippi. Nu va îndrăzni să repete figura.

– Dar dacă totuși o repetă? întrebă Losey. Atunci am să-l aștept degeaba toată noaptea, ca un labagiu?

– Vila Athenei e chiar alături, îi sugeră Dante. Bate la ușă și încearcă-ți norocul.

– E prea mare aglomerație, spuse Losey.

– O putem duce și pe ea în deșert, o dată cu Cross, propuse, rînjind, Dante.

– Te-ai țicnit, protestă Losey.

În clipa următoare își dădu seama că era o idee bună.

– De ce nu? insistă Dante. De ce să nu ne distrăm și noi puțin? Deșertul e destul de mare ca să ascunzi în el două cadavre.

Losey se gîndi la trupul Athenei, la figura ei frumoasă, la vocea ei, la aerul ei maiestuos. Oh, el şi Dante se vor distra pe cinste! Oricum, devenise ucigaş, de ce nu s-ar preta şi la viol? Marlowe, Pippi De Lena şi fostul său coleg, Phil Sharkey. Avea trei crime la activ şi se temea să comită un viol. Începea să semene cu idioţii pe care-i aresta de o viaţă. Şi încă pentru o femeie care-şi vindea trupul unei lumi întregi. Dar javra asta de pitic, cu beretele lui caraghioase, era, într-adevăr, mare pramatie.

– Am să încerc, decise Losey. O invit să bea ceva şi, dacă acceptă, înseamnă că şi-o face cu mîna ei.

Pe Dante îl amuză raţionamentul lui Losey.

– Fiecare şi-o face cu mîna lui, spuse el. Pînă şi noi.

Discutară încă o dată detaliile, apoi Dante se înapoie în apartamentul lui. Îşi umplu cada, voia să încerce esenţele scumpe de la vilă. În timp ce şedea în apa fierbinte şi parfumată, cu părul negru ca de cal, caracteristic familiei Clericuzio, săpunit şi adunat într-un mănunchi alb pe creştet, se gîndi cum avea să se schimbe viaţa lui. După ce el şi Losey vor arunca în deşert cadavrul lui Cross, la kilometri întregi de Vegas, va începe partea cea mai grea a operaţiunii. Trebuia să-şi convingă bunicul că nu avea nici un amestec. În cel mai rău caz, îi putea mărturisi că tot el îl ucisese şi pe Pippi, atunci bunicul l-ar fi iertat. Don îi purtase întotdeauna o afecţiune deosebită.

În plus, acum Dante era Ciocanul Familiei. Va cere să fie numit Bruglione pe Coasta de Vest şi să preia administraţia hotelului Xanadu. Giorgio se va împotrivi, dar Vincent şi Petie vor rămîne neutri. Erau mulţumiţi să-şi cîştige existenţa din afacerile lor legale. Bătrînul nu putea trăi o veşnicie, Giorgio era om de afaceri. Va veni o vreme cînd războinicul va cîrmui Imperiul. El nu se va refugia în societate. Va conduce Familia spre gloria de odinioară. Nu va renunţa niciodată la puterea care-i dădea drept de viaţă şi de moarte.

Dante ieşi din baie şi făcu un duş, ca să-şi clătească de săpun părul sîrmos. Îşi parfumă trupul cu apă de colonie din flacoanele scumpe, îşi aranjă părul cu geluri aromatice din tuburi delicate, după ce citi cu atenţie instrucţiunile. Apoi se duse la valiza în care îşi ţinea beretele renascentiste şi luă una de forma unui castron, încrustată cu pietre preţioase. Era ţesută cu fir auriu şi purpuriu. În valiză părea caraghioasă, dar cînd şi-o puse pe cap, Dante rămase încîntat. Îl făcea să arate ca un prinţ. Mai ales şirul de smaralde cusute în partea din faţă. Aşa avea să-l vadă în acea seară Athena sau dacă nu ea, atunci Tiffany. La nevoie însă, amîndouă puteau să mai aştepte.

În timp ce termina cu îmbrăcatul, Dante se gîndi din nou la viaţa lui viitoare. Va locui într-o vilă luxoasă ca un palat. Va avea în permanenţă femei frumoase, un harem întreţinut prin muncă, alcătuit din fetele care cîntau şi

dansau la cabaretul hotelului Xanadu. Va putea mînca la şase restaurante diferite, cu şase specificuri naţionale. Va putea ordona uciderea unui duşman, recompensarea unui prieten. Va fi un fel de împărat roman din vremurile moderne. Numai Cross îi mai stătea în cale.

Rămas, în sfîrşit, singur în apartamentul său, Losey contemplă cursul pe care îl luase viaţa sa. În prima parte a carierei fusese un poliţist destoinic, un adevărat cavaler medieval care lupta să apere societatea. Nutrise o ură profundă împotriva infractorilor, îndeosebi faţă de negri. Treptat însă se schimbase. Îl deranjau acuzaţiile din presă, cum că poliţiştii ar fi brutali. Se simţea atacat de însăşi societatea pe care o apăra de ticăloşi. Superiorii lui, cu uniformele lor cu trese aurite, cot la cot cu politicienii care mîncau rahat în faţa populaţiei. Tot soiul de tîmpenii cum că nu se cuvenea să-i urăşti pe negri. Ce era atît de rău în asta? Cele mai multe nelegiuiri erau comise de negri. În plus, nu era un american liber, nu avea dreptul să urască pe oricine poftea? Negrii erau un fel de gîndaci care aveau să devoreze întreaga civilizaţie. Refuzau să muncească, refuzau să înveţe, pentru ei „a lucra pînă tîrziu" era o glumă, afară de cazul cînd însemna „a consuma opiu" la lumina lunii. Atacau cetăţeni neînarmaţi, îşi prostituau femeile şi manifestau un dispreţ intolerabil faţă de lege şi apărătorii ei. Meseria lui era să-i protejeze pe bogaţi de răutatea săracilor. La rîndul lui, visa să se îmbogăţească. Îşi dorea haine, maşini, mîncare, băutură şi, mai presus de orice, femeile pe care şi le permiteau oamenii cu bani. Fără îndoială, era o dorinţă tipic americană.

Începuse să ia mită în schimbul protecţiei jocurilor de noroc, apoi să fabrice dovezi împotriva unor traficanţi de droguri, ca să-i oblige să-i plătească taxă de protecţie. Se mîndrise cu faima lui de „poliţist erou", cu aprecierea de care se bucura pentru curajul lui, totuşi nu beneficia şi de satisfacţii materiale. Îşi cumpăra tot haine ieftine, trebuia în continuare să-şi drămuiască banii cu atenţie, ca să-i ajungă leafa. El, care-i apăra pe cei bogaţi de cei săraci, nu primea nici o răsplată, ba chiar făcea parte din rîndul sărăcimii. Dar ultima picătură fusese faptul că opinia publică îi socotea pe poliţişti mai prejos de infractori. Cîţiva prieteni ai lui, apărători ai legii, fuseseră judecaţi şi condamnaţi la închisoare pentru că-şi făcuseră datoria. Alţii îşi pierduseră slujba. Violatorii, spărgătorii, ucigaşii de drumul mare, tîlharii înarmaţi care atacau ziua în amiaza mare aveau mai multe drepturi decît poliţiştii.

În decursul anilor, Losey se convinsese de adevărul opiniilor sale. Presa şi televiziunea îi înfierau pe apărătorii legii. În plus, blestematele de drepturi în faţa legii şi nenorocita de ACLU[1]! Ia să fi patrulat şi avocaţii străzile vreo şase luni, să vezi cum ar fi instituit din nou linşajul.

În definitiv, el recurgea la vicleşuguri, bătăi şi ameninţări pentru a-i determina pe nişte ticăloşi să-şi mărturisească fărădelegile, ca să-i trimită într-un loc unde nu mai puteau să facă rău societăţii. Dar Losey nu se putea lăsa cumpărat cu totul, era un poliţist prea bun. Nu se putea lăsa cumpărat ca să devină ucigaş.

La naiba, va fi bogat. Îşi va arunca insigna şi diplomele de merit în obrazul guvernului şi al opiniei publice. Va fi şef al serviciului de pază al hotelului Xanadu, cu o leafă de zece ori mai mare şi, din acest Paradis crescut în inima deşertului, va privi cu satisfacţie oraşul Los Angeles îngenuncheat sub asaltul infractorilor pe care el va înceta să-i mai vîneze. În seara aceasta avea să vizioneze filmul Messalina şi să participe la petrecerea cineaştilor. Poate chiar să-şi încerce norocul cu Athena. Aici gîndurile îi îngheţară, chiar dacă trupul îl durea la ideea de a exercita o asemenea putere sexuală. La petrecere îi va propune lui Skippy un film inspirat din cariera lui, cel mai mare detectiv al departamentului de poliţie din Los Angeles. Dante îi spusese că Cross intenţiona să investească, ceea ce i se părea chiar nostim. De ce să ucidă un om dispus să dea bani pentru un film cu el? Răspunsul era simplu. Fiindcă ştia că Dante l-ar fi lichidat dacă bătea în retragere. Cu toată experienţa lui, Losey ştia că nu-l putea omorî pe Dante. Cunoştea prea bine Familia Clericuzio.

O clipă se gîndi la Marlowe, un negru cumsecade, chiar simpatic, mereu vesel şi cooperant. Întotdeauna îi plăcuse Marlowe, uciderea lui era singurul lucru pe care-l regreta.

Jim Losey mai avea de aşteptat cîteva ore bune pînă la începerea vizionării şi a petrecerii. Se putea duce să joace în cazinoul cel mare, dar jocurile de noroc intrau în obiceiurile delincvenţilor. Hotărî să se abţină. Îl aştepta o noapte de pomină. Mai întîi, filmul şi petrecerea, apoi la trei dimineaţa îl va ajuta pe Dante să-l ucidă pe Cross De Lena şi să-l îngroape în deşert.

Bobby Bantz îi invitase pe principalii realizatori ai filmului Messalina în vila sa la ora cinci după-amiază, ca să bea ceva în cinstea încheierii filmărilor: Athena, Dita Tommey, Skippy Deere şi, de convenienţă, pe Cross De Lena. Însă Cross refuzase, pretextînd că avea multe treburi la hotel într-o noapte specială ca aceea.

Bantz îşi adusese ultima „cucerire", o fată tînără, după toate aparenţele nouă în meserie, pe nume Johanna, descoperită de un căutător de talente într-un orăşel din Oregon. Fata semnase un contract pe doi ani cu cinci sute de dolari pe săptămînă. Frumoasă, dar total lipsită de talent, îşi luase un aer atît de feciorelnic, încît puritatea ei constituia o atracţie în plus. Totuşi, cu o viclenie ieşită din comun pentru anii ei, refuzase să se culce cu Bobby pînă cînd aces-

ta nu-i făgăduise că o va lua cu el la Vegas, pentru vizionarea filmului Messalina.

Skippy Deere, care își avea apartamentul în aceeași vilă cu Bantz, hotărîse să joace rolul intrusului în locuința acestuia, împiedicîndu-l astfel s-o trîntească repede la pat pe Johanna, motiv pentru care Bantz era un pachet de nervi. Skippy tocmai își expunea o idee de film artistic la care ținea enorm. Obsesia pentru idei era una dintre laturile firești ale meseriei de producător.

Deere îi povestea lui Bantz despre Jim Losey, cea mai proeminentă figură a poliției din Los Angeles, un tip înalt și frumos, care putea interpreta personal rolul titular, întrucît filmul urma să relateze povestea vieții lui. Era una dintre acele măreție povești „adevărate", în care puteai să pui orice îți trecea prin cap, numai de dragul acțiunii.

Atît Bantz cît și Deere știau că Losey, pe post de interpret al propriului personaj, era ceva de domeniul fanteziei, o idee menită să-l convingă să-și vîndă ieftin povestea și care, totodată, ar avea mare priză la public.

Skippy Deere îi schiță înflăcărat povestea. Nimeni n-ar fi vîndut mai bine o idee inexistentă. Într-un moment de entuziasm ridică receptorul și, înainte ca Bantz să protesteze, îl invită pe detectiv la cocteilul de la ora cinci. Losey întrebă dacă putea veni cu încă cineva, iar Skippy îl asigură că da, presupunînd că era vorba de o prietenă. În calitate de producător, lui Skippy Deere îi plăcea să adune în jurul lui persoane aparținînd unor lumi deosebite. Întotdeauna puteai avea surprize.

Cross De Lena și Lia Vazzi se găseau în apartamentul de pe terasa hotelului Xanadu, ca să revadă o dată în plus detaliile operațiunii pe care urma s-o execute în noaptea aceea.

– Toți oamenii mei sînt la posturi, anunță Lia. Complexul de vile e sub controlul meu. Nici unul dintre ei nu știe ce urmează să facem tu sau eu, nu vor fi amestecați în nici un fel. Dar mi s-a spus că o echipă adusă de Dante din Enclava Bronx sapă pentru tine o groapă în deșert. La noapte trebuie să fim cu ochii în patru.

– Pe mine mă îngrijorează ce va urma după această noapte, replică Cross. Atunci va trebui să-l înfruntăm pe Don Clericuzio. Crezi că va înghiți povestea?

– Nu prea, răspunse Lia. Dar e singura noastră speranță.

Cross ridică din umeri.

– Nu am de ales. Dante mi-a ucis tatăl, așa că va fi nevoit să mă ucidă și pe mine. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Sper că Don nu a fost din capul locului de partea lui. Altfel, nu avem nici o șansă.

– Am putea renunța la toate planurile, ca să-i mărturisim lui Don ce avem pe suflet. Să-l lăsăm pe el să decidă și să ia măsuri, spuse din prudență Lia.

– Nu, se opuse Cross. Nu poate lua o hotărîre împotriva nepotului său.

– Bineînțeles că ai dreptate, întări Lia. Cu toate acestea, Don a devenit cam prea îngăduitor. I-a lăsat pe tipii de la Hollywood să te tragă pe sfoară, ceea ce în tinerețea lui nu ar fi acceptat cu nici un chip. Nu pentru bani, ci pentru lipsa lor de respect.

Cross umplu din nou paharul lui Lia și-i aprinse trabucul. Nu-i spuse nimic de David Redfellow.

– Cum îți place camera ta? îl întrebă el pe un ton glumeț.

Lia pufăi din trabuc.

– Ce întrebare! E foarte frumoasă. Dar la ce bun? La ce-i trebuie cuiva să trăiască în așa o ambianță? E prea mult. Luxul te moleșește. Trezește invidie. Nu-i bine să-i insulți așa pe cei săraci, altfel ce te mai miri că vor să te omoare? În Sicilia tatăl meu era un om bogat, dar niciodată n-a trăit în lux.

– Nu înțelegi America, Lia, îi spuse Cross. Fiecare sărac care dă cu ochii de interiorul vilei se bucură. În adîncul sufletului știe că într-o zi va locui și el într-un asemenea palat.

În același moment sună telefonul privat din apartament. Cross ridică receptorul. Simți cum îi tresaltă inima. Era Athena.

– Ne putem vedea înainte de vizionare? întrebă ea.

– Numai dacă vii în apartamentul meu, răspunse Cross. Nu pot pleca de aici.

– Cîtă galanterie! comentă cu răceală Athena. Atunci ne putem vedea după petrecere. Voi pleca devreme și poți veni tu la vila mea.

– Îți jur că nu pot, insistă Cross.

– Mîine dimineață plec la Los Angeles, îl anunță Athena. Poimîine zbor cu avionul la Paris. Nu ne vom mai întîlni între patru ochi decît cînd vei veni în Franța... dacă vei mai veni.

Cross se uită la Lia, care clătină din cap și se încruntă. Cross vorbi din nou în receptor:

– Poți veni acum la mine? Te rog.

Se așternu o lungă tăcere, apoi ea spuse:

– Da, dă-mi răgaz o oră.

– Trimit o mașină și oameni de pază după tine, îi spuse Cross. Te vor aștepta în fața vilei. Puse receptorul în furcă și se întoarse către Lia: Trebuie să stăm cu ochii pe ea. Dante e suficient de nebun ca să fie în stare de orice.

Cocteilul din vila lui Bantz se desfășura sub semnul frumuseții.

Melo Stuart era însoțit de o tînără actriță renumită în teatru și pe care el și Skippy Deere plănuiau s-o distribuie în principalul rol feminin din filmul cu povestea vieții lui Jim Losey. Frumusețea ei avea un pronunțat caracter egiptean, cu trăsături bine desenate și un fel de a fi imperios. Bantz venise cu noua lui descoperire, Johanna – numele de familie nu i se cunoștea – fecioara cea nevinovată. Athena, care niciodată nu arătase mai strălucitoare, era înconjurată de prietene: Claudia, Dita Tommey și Molly Flanders. Athena era neobișnuit de tăcută, totuși Johanna și actrița de teatru, Liza Wrongate, o priveau cu invidie și aproape cu venerație. Amîndouă veniră la Athena, regina căreia sperau să-i ia locul.

– Nu l-ai invitat și pe fratele meu? îl întrebă Claudia pe Bobby Bantz.

– Ba da, răspunse acesta. Dar era prea ocupat.

– Îți mulțumesc că ai cedat familiei lui Ernest procentele care i se cuveneau, adăugă Claudia, zîmbind larg.

– Molly m-a jefuit, mîrîi Bantz. Întotdeauna o simpatizase pe Claudia, poate pentru că și Marrion o plăcuse, așa că nu-l deranjase gluma. Mi-a pus un tun la tîmplă.

– Puteai să te ții tare, spuse Claudia. Marrion te-ar fi aprobat.

Bantz o fixă cu o privire lipsită de expresie. Dintr-o dată simți cum îi dau lacrimile. Niciodată nu avea să ajungă ce fusese Marrion. Eli îi lipsea teribil.

Între timp Skippy Deere o încolțise pe Johanna și-i povestea despre noul lui film, în care exista un rol magnific, cel al unei tinere violate brutal și apoi ucise de un traficant de droguri.

– Ești exact figura potrivită pentru rol. Nu prea ai experiență, dar, dacă îl conving pe Bobby, poți veni să dai o probă. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton afectuos și confidențial: Cred că ar trebui să-ți schimbi numele. Johanna e prea nesemnificativ pentru cariera ta.

Cu alte cuvinte, o aștepta celebritatea.

Observă că fata se îmbujorase la față; era de-a dreptul înduioșător cît de convinse se arătau fetele tinere de frumusețea lor, cît își doreau să fie vedete, cu aceeași patimă cu care tinerele din epoca Renașterii visau să ajungă niște sfinte. Îi veni în minte surîsul cinic al lui Ernest Vail. „N-are decît să rîdă cît poftește", își spuse Deere. Dorința lui rămînea de ordin spiritual. În ambele cazuri ar fi dus mai curînd la martiriu decît la glorie, dar asta făcea parte din meserie. Într-o bună zi avea să realizeze un film mare.

După cum era de așteptat, Johanna se duse să discute cu Bantz. Deere se apropie de Melo Stuart și de prietena lui, Liza. Deși talentată în teatru, Skippy avea dubii în privința viitorului ei ca vedetă a ecranului. Camera era prea neiertătoare pentru acest gen de frumusețe. Iar inteligența o făcea nepotrivită

pentru un mare număr de roluri. Totuși, Melo insistase ca fata să primească rolul principal din filmul cu Jim Losey și existau momente cînd Melo nu putea fi refuzat. Unde mai pui că personajul feminin era o tîmpenie, un fel de ajutor de băgător de seamă.

Deere o sărută pe Liza pe amîndoi obrajii.

– Te-am văzut la New York, îi spuse el. Minunat spectacol! Făcu o pauză, apoi adăugă: Sper să accepți rolul din noul meu film. Melo e de părere că va fi marea ta șansă de a te afirma în cinematografie.

Liza îi zîmbi cu răceală.

– Trebuie să văd scenariul, răspunse ea.

Pentru o secundă Deere simți un fulger de mînie, așa cum i se întîmpla de fiecare dată. Îi ofereai șansa vieții ei și ea voia să vadă un nenorocit de scenariu. Remarcă zîmbetul amuzat al lui Melo.

– Bineînțeles, răspunse Deere. Dar te rog să mă crezi că nu ți-aș trimite un scenariu care să nu fie pe potriva talentului tău.

Melo, care era întotdeauna mai puțin pătimaș ca amant decît ca om de afaceri, spuse:

– Liza, îți garantăm rolul principal feminin dintr-un film de categoria A. Scenariul nu-i un text intangibil ca în teatru. Poate fi schimbat, astfel încît să te mulțumească.

Liza îi adresă un zîmbet ceva mai cald.

– Și tu crezi tîmpenia asta? Piesele de teatru sînt rescrise. Ce îți închipui că facem atunci cînd le jucăm de probă în provincie?

Înainte ca cei doi bărbați să-i dea vreun răspuns, în apartament își făcură apariția Jim Losey și Dante Clericuzio. Deere se repezi să-i întîmpine și să-i prezinte celorlalți invitați.

Losey și Dante erau o pereche aproape comică. Losey înalt, frumos, îmbrăcat impecabil – cămașă încheiată la toți nasturii și cravată, cu toata arșița de la Vegas. Lîngă el, Dante, mic de statură, cu mușchii proeminenți bombați pe sub tricou, cu bereta lui renascentistă cu pietre sclipitoare așezată peste părul negru și sîrmos. Toți ceilalți oaspeți, experți în crearea aparențelor, știau că cei doi nu erau o ficțiune, în ciuda înfățișării lor bizare. Chipurile lor erau prea reci și inexpresive. Asemenea figuri nu se puteau crea prin arta machiajului.

Losey se duse imediat la Athena și-i spuse că aștepta cu nerăbdare s-o vadă în Messalina. Renunțase la felul lui de a fi autoritar și se purta aproape cu slugarnicie. Femeile îl găsiseră întotdeauna încîntător, Athena de ce să fi făcut excepție?

Dante își luă de băut și se așeză pe canapea. Nimeni nu veni la el, în afară de Claudia. În decursul anilor se întîlniseră cel mult de trei ori; singurul lucru care îi lega erau amintirile din copilărie. Claudia îl sărută pe obraz. Cînd erau mici, el o chinuise, totuși fata îi păstrase întotdeauna o anumită afecțiune.

Dante se ridică s-o îmbrățișeze.

– Cugina, cît de frumoasă te-ai făcut! Dacă ai fi fost la fel și în copilărie, zău că nu te-aș fi bătut atît de des.

Claudia îi scoase bereta renascentistă.

– Cross mi-a povestit despre beretele tale. Îți stau foarte bine. Își puse bereta pe cap. Nici Papa nu are ceva atît de elegant.

– Papa, care are o mulțime de tichii? întrebă Dante. Cine ar fi crezut că vei deveni o figură atît de importantă în lumea filmului?

– Tu cu ce te mai ocupi? îl întrebă Claudia.

– Conduc o rețea de măcelării, răspunse Dante. Aprovizionăm hoteluri. Zîmbi, apoi întrebă: Ascultă, mă poți prezenta frumoasei voastre vedete?

Claudia îl conduse la Athena, care continua să fie reținută de Jim Losey, mai fermecător decît oricînd. Athena zîmbi văzînd bereta lui Dante. Dante își luă un aer de un comic dezarmant.

Losey continuă cu complimentele.

– Sînt convins că Messalina va fi un mare film, îi spuse el Athenei. După petrecere poate ai să-mi permiți să te însoțesc pînă la vilă, în chip de pază de corp. După aceea am putea să bem ceva împreună.

Juca rolul polițistului de treabă.

Athena încercă să refuze cît mai politicos cu putință.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea. Dar rămîn la petrecere numai o jumătate de oră și n-aș vrea să te privez de ea. Mîine la prima oră trebuie să prind avionul, în continuare plec în Franța. Pur și simplu, am prea multe lucruri de făcut.

Dante era în culmea admirației. Vedea limpede că Athena îl detesta pe Losey și că se temea de el. Dar îl lăsa să creadă că avea totuși o șansă.

– Pot veni cu tine la Los Angeles, se oferi Losey. La ce oră ai avion?

– Ești foarte drăguț, răspunse Athena. E un mic avion închiriat și toate locurile sînt ocupate.

O dată ajunsă înapoi la vilă, unde se găsea în siguranță, îi telefonă lui Cross și-l anunță că pornea spre el.

Primul lucru pe care-l remarcă Athena era paza. Existau oameni de pază la ascensorul care ducea la apartamentul de pe terasa hotelului Xanadu. Ascensorul avea o cheie specială. În tavanul cabinei erau camere de supraveghere, iar ușile

se deschideau într-o anticameră în care se găseau cinci oameni. Unul era postat la uşă, ca s-o întîmpine. Un altul şedea la biroul izolat pe care se aflau mai multe monitoare, alţi doi jucau cărţi într-un colţ al încăperii. Al cincilea şedea pe canapea citind Sports Illustrated.

Toţi îi adresară o privire admirativă şi uşor uimită, pe care o întîlnise de atîtea ori şi care lăsa să se înţeleagă că frumuseţea ei era de o factură cu totul aparte. Dar astfel de aprecieri încetaseră de mult să-i mai trezească orgoliul; acum nu făceau decît s-o avertizeze de existenţa unui pericol.

Omul de la birou apăsă pe un buton, care deschidea uşa apartamentului în care locuia Cross. Athena păşi înăuntru şi uşa se închise în urma ei.

Se afla în birou. Cross îi ieşi în întîmpinare şi o conduse în locuinţa propriu-zisă. O sărută fugar pe buze, apoi o duse în dormitor. Fără un cuvînt, amîndoi se dezbrăcară şi, goi, se îmbrăţişară. Cross trăia o asemenea senzaţie de relaxare, strîngîndu-i trupul în braţe şi privindu-i chipul fericit, încît scoase un suspin.

– Aş sta să te privesc o viaţă întreagă, spuse el.

Drept răspuns, ea îl mîngîie, îi lipi buzele de ale ei, apoi îl trase pe pat. Simţea că acest bărbat o iubea cu adevărat, că ar fi făcut tot ce-i cerea şi că şi ea i-ar fi îndeplinit orice dorinţă. Pentru prima oară după multă vreme Athena reacţionă atît cu trupul cît şi cu mintea. Îl iubea sincer şi-i plăcea să facă dragoste cu el. Totuşi, ştiuse întotdeauna că era un om periculos, într-un fel chiar şi pentru ea.

După o oră se îmbrăcară şi ieşiră pe balcon.

Las Vegas era scăldat în lumini de neon, soarele după-amiezii inunda străzile şi hotelurile multicolore într-un şuvoi de aur. Aici, sus, se găseau parcă în afara timpului; drapelele verzi ale vilelor atîrnau încremenite, neatinse de nici o adiere.

Athena îl ţinea strîns de mînă.

– Ne vedem la vizionare şi la petrecere? întrebă ea.

– Îmi pare rău, dar nu pot veni, răspunse Cross. Însă ne vom vedea în Franţa.

– Am observat că-i foarte greu să ajung pînă la tine, spuse ea. Ascensorul e încuiat şi ai mulţi paznici.

– Numai pentru cîteva zile, o linişti Cross. Există prea mulţi străini în oraş.

– L-am cunoscut pe vărul tău, Dante, îi povesti Athena. Detectivul pare să-i fie bun prieten. Fac un cuplu nemaipomenit. Losey s-a interesat îndeaproape de soarta şi de programul meu. Dante şi-a oferit şi el serviciile. Erau preocupaţi să ajung cu bine la Los Angeles.

Cross îi strînse mîna.

– Vei ajunge cu bine, o asigură el.

– Claudia mi-a spus că tu şi Dante sînteţi veri, adăugă Athena. De ce poartă tot timpul beretele alea caraghioase?

– Dante e un tip simpatic, răspunse Cross.

– Tot Claudia mi-a povestit că voi doi v-aţi duşmănit încă din copilărie, insistă Athena.

– Aşa e, încuviinţă binevoitor Cross. Dar asta nu înseamnă că nu-i un tip de treabă.

Tăcură amîndoi; străzile de la picioarele lor erau ticsite de maşini şi de oameni care mergeau la diverse hoteluri, ca să ia cina şi să joace jocuri de noroc. Un vis al plăcerii plin de riscuri.

– Deci e ultima oară cînd ne vedem, spuse Athena şi-l strînse de mînă, ca şi cum ar fi vrut să-şi retragă cuvintele.

– Ţi-am spus că ne vedem în Franţa, repetă Cross.

– Cînd? întrebă Athena.

– Nu ştiu, răspunse Cross. Dacă nu vin, înseamnă că am murit.

– Situaţia e chiar atît de gravă? întrebă Athena.

– Da, răspunse Cross.

– Nu-mi poţi spune despre ce e vorba? întrebă ea.

Cross tăcu o clipă.

– Vei fi în siguranţă, o linişti el. Cred că şi eu. Mai mult de atît nu-ţi pot spune.

– Am să te aştept, declară Athena.

Îl sărută, apoi ieşi din dormitor şi părăsi apartamentul. El o urmări cu privirea, pe urmă se duse pe balcon şi o văzu ieşind din hotel şi oprindu-se la colonade. Văzu maşina cu oamenii lui, care aveau s-o ducă înapoi la vilă. Apoi ridică receptorul şi-i telefonă lui Lia Vazzi, cerîndu-i să întărească paza în jurul Athenei.

Către ora zece seara jumătatea sălii de bal destinată proiecţiei se umpluse. Spectatorii se adunaseră şi aşteptau să vizioneze montajul preliminar al filmului Messalina. Exista un rînd de locuri pentru invitaţii de onoare, cu fotolii moi, între care se găsea o măsuţă cu un telefon. Era şi un fotoliu gol, pe care fusese pusă o coroană de flori cu numele lui Steve Stallings. În celelalte fotolii şedeau Claudia, Dita Tommey, Bobby Bantz şi prietena lui, Johanna, Melo Stuart şi Liza. Skippy Deere trecu imediat la telefon.

Athena sosi ultima, fiind întîmpinată cu ovaţii de echipa de filmare şi de cascadorii din personalul auxiliar. Principalii realizatori, restul actorilor din distribuţie şi toţi cei care şedeau în rîndul de fotolii aplaudară şi o sărutară pe

obraz, în timp ce ea își croia drum către fotoliul din mijloc. Apoi Skippy Deere ridică receptorul și-i spuse operatorului să înceapă proiecția.

Pe fundalul întunecat apărură cuvintele „În memoria lui Steve Stallings" și spectatorii aplaudară discret și respectuos. Bobby Bantz și Skippy Deere se împotriviseră acestei introduceri, însă Dita Tommey își impusese punctul de vedere, „Dumnezeu știe de ce", comentase Bantz. Dar ce dracu', nu era decît un montaj preliminar și, în definitiv, sentimentalismul va contribui la publicitate.

Apoi începu filmul.

Athena era fascinantă, mai senzuală pe ecran decît în viața cea de toate zilele și de o inteligență care nu surprindea pe nimeni dintre cei care o cunoșteau îndeaproape. Într-adevăr, Claudia scrisese replicile tocmai pentru a-i pune în valoare această calitate. Nu se făcuse economie la fonduri, iar principalele scene erotice erau realizate cu bun gust.

Fără îndoială că, în ciuda avatarurilor sale, filmul Messalina avea să fie un mare succes. Chiar și fără muzica din final și fără efectele speciale. Dita Tommey era în extaz, în sfîrșit, devenise o regizoare de categoria B. Melo Stuart calcula cît să ceară pentru viitorul film al Athenei; Bantz, care nu părea prea fericit, își punea exact aceeași problemă. Skippy socotea cîți bani va cîștiga; în sfîrșit, își va putea permite un avion particular.

Claudia era cea mai fericită dintre toți. Creația ei văzuse lumina ecranului. Meritul era numai al ei, scrisese un scenariu original. Datorită lui Molly Flanders beneficia de o cotă din venitul brut. Bineînțeles, scenariul mai fusese rescris pe ici-pe colo de către Ben Sly, dar nu îndeajuns cît să fie socotit coautor.

Toți se adunară în jurul Athenei și al Ditei Tommey, ca să le felicite. Molly rămăsese cu ochii la unul dintre cascadori. Cascadorii erau niște nebuni, aveau trupuri vînjoase și erau grozavi la pat.

Coroana lui Steve Stallings căzuse pe podea și lumea o călca în picioare. Molly o văzu pe Athena ieșind din mulțime și ridicînd-o, ca s-o pună înapoi pe scaun. Athena prinse privirea lui Molly și amîndouă înălțară din umeri, Athena zîmbind timid, ca și cum ar fi vrut să spună „Așa-i în lumea filmului".

Publicul se duse în cealaltă parte a sălii de bal. Aici cîntau cîțiva instrumentiști, însă toți dădură năvală asupra bufetului rece. Apoi începu dansul. Molly se duse la cascador, care privea încruntat în jurul lui; la astfel de petreceri cascadorii erau extrem de vulnerabili. Aveau impresia că munca lor nu era apreciată și îi călca pe nervi cînd slăbănogul din rolul principal trebuia să-i snopească în bătaie pe ecran, cînd, în realitate, ei l-ar fi putut face una cu pămîntul. „Ca orice cascador, e deja în erecție", gîndi Molly în timp ce el o conducea către ringul de dans.

Athena nu rămase la petrecere decît o oră. Primi felicitările cu grație și, totodată, conștientă de propria-i amabilitate, lucru pe care-l detesta. Dansă cu „șeful" și cu alți băieți din echipa de filmare, apoi cu un cascador a cărui agresivitate o determină să se retragă.

Rolls-ul hotelului Xanadu o aștepta, cu un șofer înarmat și doi oameni de pază. Cînd coborî din limuzină în față vilei, rămase surprinsă dînd cu ochii de Jim Losey, care ieșea din vila alăturată. Losey veni spre ea.

– Ai fost extraordinară în filmul de astă-seară, spuse el. În viața mea n-am văzut un corp mai reușit. Mai ales fundul.

Athena s-ar fi arătat ceva mai circumspectă, dar șoferul și cei doi oameni de pază deja coborîseră din mașină, gata să intervină. Din experiența ei în teatru recunoștea tactica de blocare a scenei prin pozițiile ocupate de actori. Observă că însoțitorii ei se postaseră în așa fel, încît nici unul să nu se afle în bătaia armei celorlalți. Mai observă și că Losey îi urmărea cu o privire ușor disprețuitoare.

– Nu era fundul meu, răspunse Athena. Oricum, îți mulțumesc, zîmbi ea.

Deodată Losey o apucă de mînă.

– Ești cea mai frumoasă femeie din cîte am cunoscut vreodată, declară el. De ce nu vrei un bărbat adevărat, în locul partenerilor tăi de film homosexuali și ipocriți?

Athena își retrase mîna.

– Și eu sînt actriță. Nu sîntem ipocriți. Noapte bună.

– Pot intra să bem ceva? întrebă Losey.

– Îmi pare rău, îl refuză Athena și sună la soneria vilei.

Îi deschise un majordom pe care nu-l mai văzuse pînă atunci.

Losey făcu un pas, vrînd să intre împreună cu ea. Spre surprinderea Athenei, majordomul ieși și o împinse repede înăuntru. Cei trei oameni de pază blocară accesul lui Losey către ușă.

Losey îi privi disprețuitor.

– Ce dracu' înseamnă asta? mîrîi el.

Majordomul rămăsese în dreptul ușii.

– Sîntem paznicii domnișoarei Aquitane. Trebuie să plecați.

Losey își scoase legitimația de polițist.

– Vedeți bine cine sînt, spuse el. Am să vă snopesc în bătaie și apoi am să vă arunc după gratii.

Majordomul studie legitimația.

– Ești din Los Angeles, spuse el. Aici nu-i jurisdicția dumitale. Își scoase și el legitimația. Eu sînt din districtul Las Vegas.

Athena Aquitane se oprise în prag. O mira că noul majordom era detectiv, dar acum începea să înțeleagă.

– Nu exagerați, spuse ea și închise ușa.

Losey și majordomul își puseră legitimațiile în buzunar.

Losey îi sfredeli pe rînd cu o privire neagră.

– Am să vă țin minte, băieți, amenință el.

Nici unul dntre ei nu reacționă.

Losey le întoarse spatele. Avea lucruri mai importante de făcut. În următoarele două ore Dante Clericuzio urma să-l aducă la vilă pe Cross De Lena.

Dante Clericuzio, purtînd pe cap bereta lui renascentistă, se distra de minune la petrecere. Distracția îl ajuta să se pregătească pentru operațiunea cea serioasă. Atenția îi fusese atrasă de o fată de la aprovizionare, dar aceasta nu-l încurajă, fiindcă pusese ochii pe unul dintre cascadori. Cascadorul îi arunca lui Dante priviri amenințătoare. „Norocul lui că astă-seară am alte treburi", își spuse Dante. Se uită la ceas, poate că amicul Jim reușise s-o atragă în cursă pe Athena. Tiffany nu-și făcuse apariția, deși îi fusese promisă. Dante hotărî să înceapă operațiunea cu jumătate de oră mai devreme. Îi telefonă lui Cross la numărul secret, cerîndu-l prin centrală.

La celălalt capăt al firului auzi vocea lui Cross.

– Trebuie să te văd chiar acum, îi spuse Dante. Sînt în sala de bal. Grozavă petrecere!

– În acest caz, vino la mine, îl invită Cross.

– Nu, răspunse Dante. Așa sună ordinele. Nu la telefon și nu în apartamentul tău. Coboară tu.

Se așternu o lungă tăcere. Apoi Cross răspunse:

– Bine, cobor.

Dante se postă în așa fel, încît să-l poată vedea pe Cross cum își croiește drum prin sala de bal. Nu părea să aibă gardă de corp. Dante își turti ușor bereta și se gîndi la copilăria petrecută împreună. Cross fusese singurul băiat care-i inspirase teamă, adesea se bătuse cu el tocmai fiindcă îi era frică. Dar îi plăcea înfățișarea lui Cross, de multe ori îl invidiase. Îi invidiase încrederea în sine. Păcat...

După ce-l ucisese pe Pippi, Dante își dăduse seama că nu-l putea lăsa în viață pe Cross. În viitor trebuia să-l înfrunte pe Don. Dar Dante nu se îndoise niciodată că bunicul lui îl iubea, bătrînul îi arătase întotdeauna afecțiune. Poate că Don nu va fi de acord cu fapta lui, dar niciodată nu s-ar folosi de temuta lui putere ca să-și pedepsească nepotul iubit.

Cross se opri în faţa lui. Mai rămînea să-l convingă să vină la vila în care aştepta Losey. Restul era simplu. Îl va împuşca pe Cross şi-i vor transporta cadavrul în deşert, unde îl vor îngropa. Fără prea multă fantezie, după cum îndemna adesea Pippi De Lena. Maşina era deja parcată în spatele vilei, gata de transport.

– Ce este? îl întrebă Cross, fără alte introduceri. Nu părea bănuitor, nici măcar circumspect. Frumoasă bereta asta nouă, adăugă el şi zîmbi.

Dante îi invidiase întotdeauna zîmbetul, ca şi cum vărul lui i-ar fi citit de fiecare dată gîndurile.

Dante vorbi fără grabă, cu glas coborît. Îl luă de mînă pe Cross şi-l scoase afară, în faţa uriaşei marchize colorate pentru care hotelul Xanadu cheltuise zece milioane de dolari. Fulgerul de lumini albastre, roşii şi purpurii le scălda siluetele în neon, decolorat de razele lunii de deasupra deşertului.

– Giorgio a venit cu avionul, îi şopti Dante, e la vila mea. Strict secret. Vrea să te vadă imediat. De aceea n-am putut să-ţi spun nimic la telefon. Remarcă satisfăcut că Cross părea îngrijorat. Mi-a atras atenţia să nu-ţi spun, dar e supărat. Cred că a descoperit ceva în legătură cu tatăl tău.

La aceste vorbe, Cross îl săgetă pe Dante cu o privire sumbră, aproape dezgustată. Apoi spuse:

– Bine, să mergem.

Îl conduse pe Dante prin parcul hotelului către grupul de vile.

Cei patru oameni de pază de la poarta complexului de vile îl recunoscură pe Cross şi le făcură semn să treacă.

Dante deschise uşa cu un gest larg şi-şi scoase bereta.

– După tine, spuse el cu un zîmbet viclean, care-i dădea o expresie ştrengărească.

Cross păşi înăuntru.

Furios la culme, Jim Losey plecă de lîngă paznicii Athenei şi porni către vila în care locuia. Totuşi, într-un ungher al minţii cîntărea situaţia, în care ghicea un semnal de alarmă. Ce era cu toţi acei oameni de pază? La dracu', Athena era o stea de cinema şi experienţa cu Boz Skannet probabil o înspăimîntase de moarte.

Descuie uşa şi intră în vilă, care părea pustie, toată lumea era la petrecere. Avea la dispoziţie mai mult de o oră ca să se pregătească să-l întîmpine pe Cross. Se duse la valiză şi o deschise. Înăuntru strălucea pistolul său Glock, şters de vaselină. Deschise cealaltă valiză, care avea un compartiment secret. Acolo se găsea un încărcător plin cu gloanţe. Puse încărcătorul în pistol, îşi

prinse pe umăr tocul și vîrî arma în el. Era gata. Observă că nu era emoționat, niciodată nu avea trac în astfel de situații. De aceea era un bun polițist.

Ieși din dormitor și se duse în bucătărie. Vila avea o mulțime de coridoare. Luă din frigider o sticlă de bere străină și un platou cu sandvișuri micuțe. Ronțăi unul. Caviar. Scoase un suspin de plăcere, niciodată nu gustase ceva atît de delicios. Asta da viață! De acum încolo așa avea să trăiască, icre negre, balerine, poate într-o bună zi chiar Athena. Nu trebuia decît să-și îndeplinească misiunea din această seară.

Luă platoul și sticla, apoi trecu în salonul cel uriaș.

Primul lucru care-i atrase atenția era că podeaua și mobilierul fuseseră acoperite cu folii de plastic, dînd întregii încăperi o culoare albă, spectrală. Așezat într-un fotoliu învelit în folie de plastic îl aștepta un bărbat, care fuma un trabuc subțire și ținea în mînă un pahar cu rachiu de piersici. Era Lia Vazzi.

„Ce mama dracului înseamnă asta?" se întrebă Losey. Puse platoul și sticla pe măsuța de cafea și i se adresă lui Lia:

– Te-am căutat.

Lia pufăi din trabuc și sorbi o înghițitură de rachiu.

– Și iată, ai dat de mine, răspunse el. Se ridică în picioare. Acum mă poți palmui din nou.

Losey avea prea multă experiență ca să nu adulmece primejdia. În mintea lui lucrurile începură să se lege. Se mirase că celelalte apartamente ale vilei rămaseseră neocupate, i se păruse bizar. Își descheie haina ca din întîmplare și-i zîmbi larg lui Lia. „De data asta n-ai să te alegi numai cu o palmă", se gîndi el. Mai rămînea o oră pînă cînd Dante îl va aduce pe Cross, îi putea aștepta fără să stea cu mîinile încrucișate. Acum, că era înarmat, nu se temea să-l aibă în fața lui pe Lia.

Deodată încăperea se umplu de bărbați. Ieșiseră din bucătărie, din holul de legătură, din salonul cu video și televizor. Toți erau mai solizi decît Jim Losey. Numai doi dintre ei își scoseseră armele.

– Știți că sînt polițist? îi întrebă Losey.

– Toți știm asta, îl liniști Lia. Se apropie de Losey. În același timp, cei doi bărbați îi înfipseră în spate țevile pistoalelor. Lia vîrî mîna sub sacoul lui Losey și-i luă revolverul. Îl înmînă unuia dintre bărbați, apoi îl bătu scurt cu palma pe umăr. Ei bine, îi spuse Lia. Mereu aveai de pus întrebări. Acum sînt aici. Întreabă-mă.

Lui Losey încă nu-i era frică. Se simțea doar îngrijorat că Dante va veni cu Cross. Nu putea să creadă că un om ca el, care avusese norocul să scape cu viață din atîtea situații riscante, fusese pînă la urmă învins.

– Ştiu că tu l-ai aranjat pe Skannet, spuse Losey. Mai curînd sau mai tîrziu tot am să pun mîna pe tine.

– Atunci fă-o mai curînd, replică Lia. Nu va exista un „mai tîrziu". Da, ai dreptate, acum poţi muri fericit.

Lui Losey încă nu-i venea să creadă că cineva ar îndrăzni să ucidă cu sînge rece un poliţist. Desigur, mai făceai un schimb de focuri cu traficanţii de droguri, se mai găsea cîte un negrotei ţicnit care să tragă în tine cînd îi arătai insigna, la fel şi spărgătorii de bănci care fugeau cu prada, dar nici un individ de soiul lor n-ar fi avut curajul să lichideze un poliţist. Ar fi ieşit prea mare tărăboi.

Întinse braţul să-l împingă deoparte pe Lia, cu gînd să domine situaţia. Deodată însă un bici de foc îi şfichiui stomacul şi Losey se clătină pe picioare. Îşi îndoi încet genunchii. Ceva greu îl izbi în cap şi fierbinţeala din ureche îl împiedică să audă. Căzu în genunchi şi covorul îi păru o pernă uriaşă. Ridică privirea. Lia Vazzi stătea aplecat deasupra lui, ţinînd în mînă o frînghie subţire de mătase.

Lia Vazzi pierduse două zile întregi ca să coase cei doi saci în care avea să pună cadavrele. Erau confecţionate din pînză groasă de culoare cafeniu-închis şi se puteau strînge la gură cu un şiret. În fiecare încăpea un om solid. Pînza groasă împiedica sîngele să curgă şi, o dată trasă sfoara, îi puteai căra pe umăr ca pe nişte raniţe soldăţeşti. Losey nu observase cei doi saci de pe canapea. Bărbaţii aflaţi în încăpere vîrîră cadavrul lui într-unul din saci şi Lia îl legă cu sfoara. Puse sacul în picioare, sprijinindu-l de canapea. Dădu ordin oamenilor săi să încercuiască vila, dar să nu-şi facă apariţia decît la chemarea lui. După aceea ştiau ce au de făcut.

De la poarta complexului, Cross şi Dante se îndreptară cu paşi mari spre vila acestuia din urmă. Aerul nopţii era apăsător din pricina căldurii acumulate de deşert în timpul zilei. Amîndoi erau transpiraţi. Dante observă că Cross era îmbrăcat cu pantaloni, o cămaşă descheiată la gît şi o haină prinsă în nasturi, deci putea fi înarmat...

Cele şapte vile, cu drapelele lor verzi fluturînd alene la cîte o adiere, ofereau o priveliştе magnifică în lumina lunii din deşert. Balcoanele, tendele cu volane de culoare verde de la ferestre, uşile mari şi albe cu ornamente din aur le făceau să pară construcţii din alt secol. Dante îl prinse de braţ pe Cross.

– Ia priveşte! exclamă el. Nu-i aşa că-i frumos? Am auzit că te culci cu tipa aia de milioane din film. Felicitări. Cînd te plictiseşti de ea, dă-mi de ştire.

– Sigur, răspunse binevoitor Cross. Îi eşti simpatic, cu bereta ta.

Dante își scoase bereta și spuse cu însuflețire:

– Tuturor le plac beretele mele. Chiar a spus ea că-i sînt simpatic?

– Ai încîntat-o, răspunse sec Cross.

– Am încîntat-o, repetă gînditor Dante. Ce chestie grozavă!

O clipă se întrebă dacă Losey reușise s-o aducă pe Athena în vila lor, ca să bea ceva. Ar fi fost frișca de pe tort. Era mulțumit că reușise să-i distragă atenția lui Cross, remarcase unda de iritare din vocea vărului său.

Ajunseră la ușa vilei. Nu părea păzită. Dante apăsă pe butonul soneriei, așteptă, apoi apăsă din nou. Cum nici de data aceasta nu răspunse nimeni, scoase cheia și descuie ușa. Intrară în apartamentul lui Losey.

„Poate că Losey e ocupat cu Athena", gîndi Dante. Al dracului mod de a executa o operațiune, dar, în locul lui, și Dante ar fi procedat la fel.

Dante îl conduse pe Cross în salon și rămase uluit văzînd pereții și mobilierul acoperite cu folii curate de plastic. Sprijinit de canapea era un sac mare și cafeniu. Pe canapea se vedea un sac identic, gol. Totul acoperit cu plastic.

– Iisuse Hristoase, ce dracu înseamnă asta? exclamă Dante.

Se întoarse cu fața către Cross. Cross ținea în mînă un pistol foarte mic.

– Ca să nu se mînjească mobila de sînge, explică el. Trebuie să-ți spun că niciodată nu mi-au plăcut beretele tale și că n-am crezut o clipă că tata a fost ucis de un borfaș. „Unde dracu' e Losey?" se întrebă Dante. Îl strigă cu glas tare, spunîndu-și că un pistol de calibru atît de mic nu prezenta un pericol. Toată viața ta ai fost un Santadio, spuse Cross.

Dante se răsuci într-o parte, ca să ofere o țintă redusă, și se aruncă asupra lui Cross. Șiretlicul îi reuși, totuși un glonț îl nimeri în umăr. O fracțiune de secundă îl copleși fericirea, fiind convins că va învinge, apoi glonțul explodă, pulverizîndu-i jumătate din braț. Atunci înțelese că nu avea nici o șansă. Făcu un gest care-l surprinse pe Cross. Cu brațul rămas teafăr, sfîșie plasticul de pe podea, adunîndu-l la un loc. Cu trupul șiroind de sînge, cu brațele încărcate cu folii de plastic și clătinîndu-se pe picioare, încercă să se tragă deoparte din fața lui Cross, apoi ridică foliile ca pe un scut argintiu.

Cross făcu un pas înainte. Ochi cu luare-aminte și trase prin plastic, o dată și încă o dată. Gloanțele explodară și obrazul lui Dante se acoperi aproape în întregime cu fragmente mici de plastic înroșite. Coapsa lui stîngă păru să se desprindă de corp. Cross trase din nou. Dante se prăbuși, pe covorul alb se vedeau cercuri concentrice de culoare purpurie. Cross îngenunche lîngă Dante, îi înfășură capul în plastic și trase din nou. Bereta renascentistă de pe creștetul lui Dante sări în aer, apoi îi căzu din nou pe cap. Cross își dădu seama că era

prinsă cu o agrafă, numai că acum era agățată de un craniu deschis. Părea că plutește.

Cross se ridică în picioare și-și puse pistolul în tocul de la spate. În același moment Lia intră în salon. Se priviră unul pe celălalt.

– Treaba e făcută, spuse Lia. Du-te să te speli la baie și înapoiază-te la hotel. Distruge hainele. Eu mă ocup de armă și de curățenie.

– Cum rămîne cu covoarele și cu mobilierul? întrebă Cross.

– Mă ocup eu de tot, îl asigură Lia. Spală-te și du-te la petrecere.

După plecarea lui Cross, Lia își luă un trabuc de pe masa cu tăblie de marmură, pe care o cercetă să vadă dacă avea pete de sînge. Era perfect curată. În schimb, canapeaua și covorul erau îmbibate. Asta era situația.

Înfășură cadavrul lui Dante în folii de plastic și, ajutat de doi dintre oamenii săi, îl vîrî în sacul de pînză rămas liber. Apoi adună toate foliile de plastic din încăpere și le îndesă în același sac. Cînd termină, legă strîns sfoara de la gura sacului. Mai întîi, cărară sacul cu Losey pînă în garajul vilei și-l aruncară în furgonetă. Mai făcură un drum cu cadavrul lui Dante.

Furgoneta fusese adaptată de către Lia Vazzi. Avea două rînduri de podele, între care exista un spațiu gol. Lia și oamenii lui împinseră cele două cadavre în golul dintre podele, apoi o traseră pe cea de deasupra.

În calitatea lui de profesionist, Lia se gîndise la toate. În furgonetă erau două bidoane cu benzină. Le duse chiar el în vilă și le turnă pe podea și peste mobilă. Aprinse un fitil, care îi lăsa cinci minute ca să fugă. Se urcă în furgonetă și porni în lunga călătorie spre Los Angeles.

Înaintea și în urma lui veneau oamenii din echipă. În zori trase pe chei în fața iahtului care-i aștepta. Descărcă cei doi saci și-i cără la bord. Iahtul se desprinse de țărm.

Către amiază, urmări cum cușca de fier în care se găseau cele două cadavre era coborîtă încet în apele oceanului. Cei doi își primiseră ultima Împărtășanie.

Molly Flanders dispăru împreună cu cascadorul în camera lui de la hotel, nu la vilă, pentru că, în ciuda ataşamentului ei față de cei lipsiți de influență în societate, Molly păstra un grăunte de snobism, nu voia să se afle că se culca cu un bărbat care-i era inferior.

Către ziuă, invitații la petrecere începură să se retragă; soarele se ridica roșu și rău prevestitor, cînd o șuviță subțire de fum albăstrui îi ieși în întîmpinare.

Cross își schimbase hainele, făcuse un duș și se dusese la petrecere. Acum ședea împreună cu Claudia, Bobby Bantz, Skippy Deere și Dita Tommey,

sărbătorind succesul filmului Messalina. Deodată, în exterior răsunară strigăte de spaimă. Grupul de la Hollywood alergă afară, urmat de Cross.

O flacără subțire se înălța triumfătoare peste luminile de neon de pe Strip, apoi se desfăcea într-un nor gros roșu-vinețiu, profilat pe munții de culoarea nisipului.

– Oh, Doamne! murmură Claudia, apucîndu-l strîns de braț pe Cross. E una dintre vilele tale.

Cross tăcea. Privea cum drapelul verde de pe acoperișul vilei era mistuit de flăcări și de fum, auzea mașinile de pompieri venind pe Strip cu șuier de sirene. Douăsprezece milioane de dolari făcuți scrum, ca să ascundă sîngele vărsat de el. Lia Vazzi era un OM Competent, nu se uita la bani, nu risca niciodată.

Capitolul 23

Întrucît detectivul Jim Losey era oficial în concediu, dispariţia lui fu remarcată abia după cinci zile de la incendiul survenit la Xanadu. Desigur, dispariţia lui Dante Clericuzio nici măcar nu fu adusă la cunoştinţa autorităţilor.

În urma investigaţiilor, poliţia găsi cadavrul lui Phil Sharkey. Bănuiala căzu asupra lui Losey şi se presupuse că acesta fugise, ca să se sustragă cercetărilor.

Detectivii din Los Angeles veniră să-i pună întrebări lui Cross, dat fiind că Losey fusese văzut ultima oară la hotelul Xanadu. Dar nu exista nici un element care să stabilească o legătură între cei doi bărbaţi. Cross povesti că îl văzuse numai cîteva minute în seara petrecerii.

Cu toate acestea, Cross nu-şi făcea griji din pricina oamenilor legii. El aştepta să primească un semn de la Don Clericuzio.

Fără îndoială, Don Clericuzio aflase de dispariţia lui Dante, cu siguranţă ştia că ultima oară fusese văzut la hotelul Xanadu. Atunci de ce nu-i cereau informaţii? Era oare cu putinţă ca totul să fie trecut cu vederea atît de uşor? Cross nu credea acest lucru nici în ruptul capului.

Continuă să administreze zi de zi hotelul, ocupîndu-se de planurile de reconstrucţie a vilei care arsese. Într-adevăr, Lia Vazzi se ocupase de petele de sînge.

Claudia veni să-l viziteze. Radia de fericire. Cross dădu dispoziţii ca cina să le fie adusă în apartamentul lui, ca să poată sta de vorbă între patru ochi.

– Nici n-o să-ţi vină să crezi, îi spuse ea lui Cross. Sora ta va fi directorul Studiourilor LoddStone.

– Felicitări, se bucură Cross, strîngînd-o frăţeşte în braţe. Întotdeauna am spus că eşti cea mai tare din tot neamul Clericuzio.

– Am venit la înmormîntarea tatei de dragul tău. Am spus-o clar la toată lumea, se încruntă ea.

Cross rîse.

– Așa e, și pe toți i-ai scos din sărite, cu excepția lui Don, care a spus: „Să-și vadă de filmele ei și Dumnezeu s-o aibă în pază."

Claudia ridică din umeri.

– Puțin îmi pasă de ei. Dar să-ți povestesc ce s-a întîmplat, pentru că e, într-adevăr, ciudat. După ce am plecat toți din Las Vegas cu avionul lui Bobby, totul părea în regulă. Însă cînd am aterizat la Los Angeles, s-a dezlănțuit iadul. Poliția l-a arestat pe Bobby. Ghici de ce.

– Pentru că face filme proaste, o tachină Cross.

– Nu, ascultă, zău că-i bizar, insistă Claudia. Îți amintești de fata aceea, Johanna, pe care Bantz a adus-o cu el la petrecere? Ții minte cum arăta? Ei bine, a reieșit că avea numai cincisprezece ani. L-au acuzat pe Bobby de viol și de trafic de carne vie, pentru că a trecut-o dintr-un stat în altul. Claudia vorbea cu ochii măriți și cu sufletul la gură. Dar a fost o înscenare. Erau prezenți și părinții Johannei, furioși nevoie mare că sărmana lor fiică fusese violată de un bărbat cu patruzeci de ani mai vîrstnic decît ea.

– Zău că nu arăta de cincisprezece ani, o întrerupse Cross. Dar se vedea limpede că umblă după agățat.

– Era cît pe ce să izbucnească un mare scandal, continuă Claudia. Dar a intervenit bătrînul Skippy. L-a scos pe Bantz basma curată din necazul acesta. L-a scăpat de arestare și a făcut în așa fel, încît povestea să nu ajungă în presă. Prin urmare, se pare că lucrurile s-au aranjat. Cross zîmbea. Se vede treaba că bătrînul David Redfellow nu-și pierduse îndemînarea. Nu-i deloc amuzant, îl dojeni Claudia. Bietul Bobby a fost victima unei înscenări. Fata s-a jurat că, la Vegas, Bobby a silit-o să întrețină raporturi sexuale cu el. Părinții Johannei s-au jurat că nu aveau nevoie de bani, dar că, pe viitor, voiau să descurajeze alți violatori de fete tinere și inocente. La studio a fost un tămbălău pe cinste. Dora și Kevin Marrion au fost aît de supărați, încît au pus problema vînzării studioului. Pe urmă a intervenit tot Skippy. A încheiat contract cu fata pentru rolul principal într-un film cu buget modest, urmînd ca scenariul să fie scris de tatăl ei. Pe bani frumoși. După aceea, l-a pus pe Benny Sly să rescrie scenariul într-o singură zi și l-a plătit regește. Nu-i rău. Apropo, într-un fel, Benny e un geniu. Treaba se aranjase. Și iată că din senin, procurorul districtului Los Angeles s-a trezit că voia să-l dea pe Bobby în judecată. Același procuror pe care LoddStone l-a ajutat să fie reales, cel pe care Eli Marrion l-a tratat împărătește. Skippy chiar i-a oferit o slujbă în cadrul studioului, la departamentul afaceri, un contract pe cinci ani plătit cu un milion pe an, dar el a refuzat. A insistat ca Bobby Bantz să fie demis din postul de director al studioului. Abia atunci ar fi dispus să discute. Nimeni nu înțelege de ce e așa pornit.

– Un funcționar public incoruptibil, comentă Cross, ridicînd din umeri. Se mai întîmplă.

Se gîndi din nou la David Redfellow. Redfellow ar fi negat vehement existența unei asemenea specii. Cross își imagină cum procedase Redfellow. Probabil îi spusese procurorului: „Cum așa, te mituiesc ca să-ți faci datoria?" Cu siguranță că Redfellow nu se zgîrcise la bani. Douăzeci, presupuse Cross. Față de cifra de afaceri de zece miliarde a studioului, ce contau douăzeci de milioane? În plus, procurorul nu risca nimic. El urma să acționeze strict în conformitate cu legea. Într-adevăr, fusese o mînă de maestru.

Claudia continuă să vorbească plină de însuflețire:

– Oricum, Bantz a fost nevoit să-și dea demisia, povesti ea. Dora și Kevin au fost bucuroși să vîndă studioul. La acesta se adaugă aprobarea pentru cinci filme de ale lor, un miliard de dolari bani gheață în buzunarul lor. După puțin timp și-a făcut apariția o mogîldeață de italian, care a convocat o ședință și ne-a anunțat că el era noul proprietar. Apoi, pe nepusă masă, m-a numit pe mine director de studio. Așa că acum eu sînt șefa. Ce zici de zăpăceala asta? Cross se mărgini s-o privească amuzat, apoi zîmbi. Deodată, Claudia se trase înapoi și-și privi fratele. Privirea ei era mai întunecată, mai sfredelitoare, mai inteligentă decît oricînd. Dar chipul continua să-i rămînă zîmbitor. Exact ca un bărbat, Cross. Acum am reușit exact ca un bărbat. Și nici n-a fost nevoie să mă culc cu cineva...

Cross era uimit.

– Ce s-a întîmplat, Claudia? întrebă el. Credeam că ești fericită.

Claudia îi surîse.

– Chiar sînt. Atîta doar că nu sînt o naivă. Și pentru că-mi ești frate, te iubesc. Vreau să știi însă că pe mine nu mă duci. Se apropie de el și se așeză alături pe canapea. Te-am mințit cînd ți-am spus că am venit la înmormîntarea tatei doar de dragul tău. Am venit pentru că voiam să mă simt parte din ceva din care el făcuse parte și din care făceai parte tu. Am venit pentru că nu mai puteam rămîne izolată. Însă urăsc tot ce reprezintă ei, Cross. Atît Don, cît și ceilalți.

– Asta înseamnă că nu vrei să conduci studioul? întrebă Cross.

Claudia rîse zgomotos.

– Nu, sînt dispusă să recunosc că am rămas o Clericuzio. Vreau să fac filme bune și să cîștig mulți bani. Filmele sînt importanți factori de nivelare, Cross. Pot face un film bun despre femei celebre... Să vedem ce se întîmplă cînd utilizez talentele Familiei în scopuri bune, nu rele.

Rîseră amîndoi.

Cross o îmbrățișă, apoi o sărută pe obraz.

– Cred că e nemaipomenit, zău așa, spuse el.

Se referea în egală măsură la amîndoi. Dacă Don Clericuzio o numise director al studioului, însemna că nu făcuse legătura între Cross şi dispariţia lui Dante. Planul reuşise.

Terminaseră masa şi vorbiseră ore întregi. Cînd Claudia se ridică să plece, Cross scoase din birou un săculeţ cu jetoane negre.

– Încearcă-ţi norocul la masa de joc. Eşti invitata mea, spuse el.

Ea îl bătu uşor peste obraz şi răspunse:

– Numai să nu faci din nou pe fratele mai mare şi să mă dojeneşti ca pe un copil. Ultima oară mi-a venit să te strîng de gît.

El o îmbrăţişă, era nespus de bine s-o aibă alături. Într-o clipă de slăbiciune spuse:

– Ştii, în caz că se întîmplă ceva, ţie îţi las o treime din averea mea. Sînt foarte bogat. Aşa că poţi da dracului studioul oricînd ai chef.

Ea îi răspunse cu ochii strălucind:

– Cross, apreciez că îmi porţi de grijă, dar îi pot da dracului şi fără averea ta... Deodată pe chipul ei se aşternu îngrijorarea. S-a întîmplat ceva? Eşti bolnav?

– Nu, nu, protestă Cross. N-am vrut decît să ştii.

– Har Domnului! răsuflă uşurată Claudia. Acum că am intrat eu în joc, poţi să ieşi tu. Te poţi desprinde de Familie. Poţi fi liber.

Cross rîse.

– Sînt liber, răspunse el. Nu peste mult timp voi pleca din ţară, voi locui în Franţa împreună cu Athena.

În după-amiaza celei de a zecea zi, Giorgio Clericuzio veni la Xanadu ca să-l întîlnească, şi Cross simţi un junghi în stomac. Înţelese că va intra în panică dacă nu se stăpînea.

Giorgio îşi lăsă garda de corp la intrarea apartamentului, lîngă paznicii hotelului. Dar Cross nu-şi făcea iluzii, oamenii lui de pază ar fi executat orice ordin dat de Giorgio. Nu-l linişti nici înfăţişarea lui Giorgio. Acesta părea mai slab şi era tras la faţă. Pentru prima oară, lui Cross îi făcea impresia că Giorgio nu mai controla situaţia.

Tînărul îl întîmpină plin de entuziasm.

– Giorgio, exclamă el, ce plăcere neaşteptată! Dau imediat un telefon să ţi se pregătească o vilă.

Giorgio îi zîmbi obosit şi spuse:

– Nu reuşim să dăm de urma lui Dante. Făcu o scurtă pauză. Parcă a intrat în pămînt, ultima oară a fost văzut aici, la Xanadu.

– Iisuse! se miră Cross. Asta-i grav. Dar îl cunoşti pe Dante, totdeauna a fost greu de stăpînit.

De data aceasta, Giorgio nu-şi mai dădu osteneala să zîmbească.

– Era cu Jim Losey, care, de asemenea, a dispărut.

– Făceau o pereche ciudată, spuse Cross. M-a mirat relația dintre ei.

– Erau amici, explică Giorgio. Tatei nu-i prea plăcea, dar Dante îi plătea leafa lui Jim.

– Te voi ajuta în măsura în care îmi stă în putere, se oferi Cross. Voi sta de vorbă cu toți angajații hotelului. Știi însă că Dante și Losey nu erau înregistrați oficial. Așa procedăm întotdeauna cu cei cazați la vile.

– Asta poți face cînd te întorci, spuse Giorgio. Don vrea să te vadă personal. A închiriat și un avion, ca să te ducă la el.

Cross făcu o pauză lungă.

– Mă duc să-mi iau cîteva lucruri, spuse el. Giorgio, e chiar atît de grav?

Giorgio îl privi drept în ochi.

– Nu știu, răspunse el.

În avionul închiriat care-i ducea la New York, Giorgio se adînci în studiul unei serviete pline de acte. Cross nu insistă să intre în vorbă cu el, deși tăcerea lui era semn rău. Oricum, Giorgio nu i-ar fi dat nici o informație.

Avionul era așteptat de trei mașini închise, cu șase soldați ai Familiei Clericuzio. Giorgio urcă într-o mașină și-i făcu semn lui Cross să urce în alta. Alt semn rău. Începea să se lumineze de ziuă cînd mașinile trecură de poarta păzită a domeniului Quogue, proprietatea Familiei Clericuzio.

Ușa casei era păzită de doi bărbați. Alți oameni patrulau printre clădiri, dar nu se vedeau nici femei, nici copii.

– Unde dracu' s-au dus toți, la Disneyland? îl întrebă Cross pe Giorgio.

Dar Giorgio se făcu că nu aude gluma.

Primul lucru remarcat de Cross în sufrageria de la Quogue fu un grup de opt bărbați, în mijlocul căruia discutau foarte amical alți doi. Simți cum îi zvîcnește inima în piept. Cei doi erau Petie și Lia Vazzi. Vincent îi urmărea din priviri cu un aer furios.

Petie și Lia păreau cei mai buni prieteni din lume. Dar Lia era îmbrăcat doar în pantaloni și cămașă, fără sacou sau cravată. De regulă, Lia se îmbrăca sobru, ceea ce însemna că fusese percheziționat și dezarmat. Într-adevăr, părea un șoricel glumeț, încercuit de pisici vesele și amenințătoare. Lia îl salută pe Cross dînd din cap cu un aer trist. Petie nu-i aruncă nici o privire. Dar cînd Giorgio îl conduse pe Cross în biroul din spate, Petie plecă de lîngă Lia și veni în urma lor, la fel și Vincent.

În birou îi aștepta Don Clericuzio. Așezat într-un fotoliu uriaș, fuma unul dintre trabucurile lui răsucite. Vincent se duse și-i oferi un pahar cu vin luat din bar. Nimic pentru Cross. Petie rămase în picioare lîngă ușă. Giorgio se așeză pe canapea lîngă Don și-i făcu semn lui Cross să ia loc alături.

Chipul lui Don, supt de bătrînețe, nu trăda nici urmă de emoție. Cross îl sărută pe obraz. Don îl privi și expresia i se îmblînzi, parcă de tristețe.

– Așa deci, Croccifixio, începu el. Ai lucrat inteligent. Acum însă trebuie să ne explici motivul. Sînt bunicul lui Dante, fiica mea e mama lui. Bărbații aceștia îi sînt unchi. Trebuie să dai socoteală în fața noastră a tuturor.

Cross încercă să-și păstreze calmul.

– Nu înțeleg, răspunse el.

– E vorba despre Dante, interveni cu asprime Giorgio. Unde e?

– Dumnezeule, de unde să știu eu? exclamă Cross, silindu-se să pară uimit. Mie nu mi-a dat raportul niciodată. Ar putea fi în Mexic, la distracții.

– Nu înțelegi, îi reteză vorba Giorgio. Nu mai face pe prostul. Deja ai fost găsit vinovat. Unde l-ai aruncat?

La bar Vincent întoarse capul, ca și cum i-ar fi fost greu să-l privească în ochi. Cross auzi pașii lui Petie în spate, apropindu-se de canapea.

– Ce dovezi aveți? întrebă Cross. Cine v-a spus că l-aș fi omorît pe Dante?

– Eu. Cel care vorbise era Don. Trebuie să înțelegi. Te-am declarat vinovat. O sentință fără drept de apel. Te-am adus aici ca să obții clemență, trebuie să justifici uciderea nepotului meu.

Auzindu-i glasul și tonul măsurat, Cross înțelese că totul se sfîrșise. Atît pentru el cît și pentru Lia Vazzi. Dar Vazzi știa deja. Citise în ochii lui.

Vincent se întoarse către Cross, îmblînzindu-și obrazul de granit.

– Spune-i tatei adevărul, Cross. E unica ta șansă.

Don încuviință din cap.

– Croccifixio, spuse el, tatăl tău mi-a fost mai mult decît nepot, purta în vine sîngele neamului Clericuzio, ca și tine. Tatăl tău mi-a fost cel mai devotat prieten. Așadar, sînt gata să-ți ascult motivele.

Cross se pregăti să vorbească.

– Dante mi-a ucis tatăl. L-am declarat vinovat, așa cum ați făcut și voi cu mine. Mi-a ucis tatăl din răzbunare și din ambiție. În adîncul sufletului rămăsese un Santadio. Don nu-i răspunse. Cum să nu-mi răzbun tatăl? continuă Cross. Cum să uit că tata mi-a dat viață? La fel ca tata, respect prea mult Familia Clericuzio ca să-mi închipui că ați avut vreun amestec. Totuși, cred că ați știut că vinovatul era Dante, dar nu ați întreprins nimic. Atunci cum să apelez la voi ca să îndreptați răul?

– Dovada, ceru Giorgio.

– Un om ca Pippi De Lena n-ar fi fost niciodată luat prin surprindere, răspunse Cross. Iar faptul că Jim Losey se întîmpla să fie acolo chiar atunci era mai mult decît o coincidență. Nici unul dintre cei prezenți aici nu crede în coincidențe. Toți știați că Dante era vinovat. Don Domenico, dumneata însuți mi-ai povestit războiul cu Familia Santadio. Cine poate ști ce intenții avea

Dante după ce mă lichida pe mine, cum, fără îndoială, ştia că trebuie să o facă? Urmau unchii lui. Cross nu îndrăzni să se refere şi la Don. Se bizuia pe afecţiunea dumitale, i se adresă el bătrînului.

Don îşi pusese trabucul deoparte. Expresia lui rămînea de nepătruns, totuşi pe chip i se citea o umbră de tristeţe.

Atunci vorbi Petie. Petie fusese cel mai apropiat de Dante.

– Unde ai aruncat cadavrul? îl întrebă din nou pe Cross.

Cross nu-i putu răspunde, nu reuşea să articuleze cuvintele.

Se lăsă o tăcere lungă; într-un tîrziu, Don ridică fruntea către toţi cei de faţă şi vorbi:

– Înmormîntările oamenilor tineri sînt pierdere de vreme, spuse el. Ce au realizat ei ca să merite omagii? Ce au făcut ca să inspire respect? Tinerii nu cunosc nici mila, nici recunoştinţa. Fiica mea e şi aşa nebună, de ce să-i sporim durerea, luîndu-i orice şansă de însănătoşire? Îi vom spune că fiul ei a fugit, vor trece ani întregi pînă să afle adevărul.

Toţi cei din încăpere se destinseră. Petie se apropie şi se aşeză pe canapea lîngă Cross. În spatele măsuţei-bar Vincent ridică un pahar de coniac la buze, ca pentru un toast.

– Totuşi, fie că ai avut sau nu dreptate, ai comis o crimă împotriva Familiei, spuse Don. Trebuie să primeşti o pedeapsă. Tu vei plăti cu bani, Lia Vazzi cu viaţa.

– Lia nu a avut nici un amestec în uciderea lui Dante, îi explică Cross. Cu Losey e altă poveste. Dă-mi voie să-l răscumpăr. Deţin jumătate din hotelul Xanadu. Îţi transfer jumătate din proprietate drept răscumpărare pentru mine şi pentru Vazzi.

Don Clericuzio chibzui asupra propunerii.

– Eşti un om loial, spuse el. Se întoarse către Giorgio, apoi către Vincent şi Petie. Dacă voi trei sînteţi de acord, atunci sînt şi eu. Fiii lui nu răspunseră. Don oftă, ca şi cum i-ar fi părut rău. Vei ceda jumătate din averea ta, dar trebuie să pleci din lumea noastră. Vazzi se va întoarce în Sicilia împreună cu familia... sau poate să rămînă, după dorinţa lui. Mai mult de atît nu pot să fac. Tu şi Vazzi nu veţi mai vorbi niciodată unul cu celălalt. În prezenţa ta, ordon fiilor mei să nu-şi răzbune nepotul. Ai o săptămînă ca să-ţi pui la punct afacerile, să semnezi actele necesare pentru Giorgio. Don îşi îmblînzi tonul. Te asigur că nu am cunoscut intenţiile lui Dante. Acum mergi cu bine şi nu uita că întotdeauna l-am iubit pe tatăl tău ca pe copilul meu.

După plecarea lui Cross, Don Clericuzio se ridică de pe fotoliu şi-i spuse lui Vincent:

– Vreau să merg în pat.

Vincent îl ajută să urce scările, pe Don îl cam lăsaseră picioarele. În cele din urmă, vîrsta începea să-şi spună cuvîntul.

EPILOG

Nisa, Franţa, Quogue

În ultima zi pe care o petrecu la Vegas, Cross De Lena se aşează pe balconul apartamentului său de la ultimul etaj şi privi în jos la Strip, scăldat în razele soarelui. Marile hoteluri – Caesars Palace, Flamingo, Desert Inn, Mirage şi Sands – sfidau strălucirea soarelui cu reclamele lor de neon.

Don Clericuzio fusese foarte categoric în privinţa exilului. Cross nu va mai pune piciorul în Vegas. Ce fericit fusese aici tatăl lui, Pippi, Gronevelt făcuse din oraş propria sa Valhalla[1], însă Cross nu avusese niciodată parte cu adevărat de tihna lor. E drept că se bucurase de plăcerile Vegas-ului, dar acestea păstraseră întotdeauna răceala oţelului.

Drapelele verzi ale celor şapte vile atîrnau nemişcate în aerul încremenit al deşertului, afară de cel agăţat de clădirea care arsese, un schelet înnegrit, ca şi cum ar fi fost strigoiul lui Dante. Dar Cross nu avea să mai întîlnească asemenea privelişti.

Iubise Xanadu, îşi iubise tatăl, pe Gronevelt şi pe Claudia. Totuşi, într-un fel, îi trădase. Pe Gronevelt, prin faptul că nu fusese devotat hotelului Xanadu; pe tatăl său, pentru că nu se arătase fidel faţă de clanul Clericuzio; pe Claudia, pentru că ea îl credea curat la suflet. Acum se eliberase de toţi. Era pe punctul de a începe o viaţă nouă.

Ce-i putea aduce dragostea lui pentru Athena? Fusese avertizat asupra riscurilor iubirii de către Gronevelt, de către tatăl său, ba chiar şi de bătrînul Don. Iubirea era slăbiciunea fatală a oamenilor influenţi care exercitau controlul asupra lumii lor. Atunci de ce nesocotea acele sfaturi? De ce îşi încredinţa soarta în mîinile unei femei? Era foarte simplu: prezenţa ei, vocea ei, felul în care se mişca, fericirea şi durerea ei, toate erau izvorul lui de fericire. Alături de ea, lumea devenea frumoasă şi strălucitoare. Hrana era delicioasă, razele soarelui îi încălzeau oasele şi îl cuprindea acea dulce foame de ea care-i binecuvînta viaţa. Iar cînd dormea alături de Athena, nu se temea niciodată de coşmarurile dinaintea zorilor.

Trecuseră trei săptămîni de la ultima întîlnire cu Athena, dar îi auzise glasul în aceeaşi dimineaţă. Îi telefonase în Franţa, ca s-o anunţe că venea s-o vadă şi din glasul ei ghicise cît era de fericită că el trăia. Poate îl va iubi cîndva. În mai puţin de douăzeci de ore avea s-o revadă.

Cross era încrezător că, într-o bună zi, ea îl va iubi cu adevărat, îl va răsplăti pentru dragostea lui, nu-l va judeca în nici un fel şi, la fel ca un înger, îl va salva de chinurile Iadului.

Athena Aquitane era poate singura femeie din Franţa care se machia şi se îmbrăca pentru a-şi ascunde frumuseţea. Nu că ar fi încercat să se urîţească, nu era masochistă, dar ajunsese să-şi considere frumuseţea exterioară prea periculoasă pentru universul ei interior. Detesta puterea pe care i-o dădea asupra altor oameni. Detesta orgoliul care încă îi întina sufletul. Frumuseţea era un obstacol în calea a ceea ce Athena socotea a fi realizarea ei de o viaţă.

În prima zi de lucru la Institutul pentru Copiii Bolnavi de Autism, de la Nisa, încercase să arate la fel cu copiii, să meargă ca ei. O obseda sentimentul identificării. În ziua aceea îşi relaxase muşchii feţei, dîndu-le o seninătate golită de sentimente, şi şchiopătase în felul ciudat şi asimetric al copiilor cu deficienţe motorii.

Doctorul Gerard observase amănuntul şi spusese sarcastic:

– Foarte bine, numai că aţi greşit direcţia. Apoi îi luase mîinile într-ale sale şi-i spusese cu blîndeţe: Nu trebuie să vă identificaţi cu suferinţa lor. Trebuie să luptaţi cu această suferinţă.

Athena înţelesese dojana şi se ruşinase. Din nou se lăsase călăuzită de orgoliul de actriţă. Dar, îngrijind aceşti copii, sufletul i se umplea de linişte. Lor nu le păsa că franceza ei nu era perfectă, oricum, nu pricepeau sensul cuvintelor.

Nici unele realităţi cutremurătoare nu o descurajau. Uneori copiii deveneau distrugători, nu recunoşteau regulile societăţii. Se băteau între ei sau cu asistentele, mînjeau pereţii cu fecale, urinau unde aveau chef. Uneori erau de-a dreptul înfricoşători în ferocitatea lor, în repulsia faţă de lumea exterioară.

Singurul moment în care Athena se simţea neputincioasă era noaptea, în micul apartament închiriat la Nisa, cînd studia registrele institutului. Existau acolo relatări despre evoluţia copiilor, descrieri absolut înspăimîntătoare. Atunci se strecura în aşternut şi plîngea. Spre deosebire de filmele în care jucase, majoritatea acestor poveşti aveau un sfîrşit nefericit.

Cînd primise telefonul lui Cross, care o vestea că va veni s-o vadă, o năpădise un val de bucurie şi speranţă. Cross trăia şi o va ajuta. Apoi însă fusese cuprinsă de nelinişte. Ceruse sfatul doctorului Gerard.

– Cum credeţi că ar fi mai bine? întrebase ea.

– I-ar putea fi de mare ajutor lui Bethany, opinase doctorul. Sînt foarte curios să văd ce relaţie va stabili cu el pe o perioadă mai îndelungată. Ar putea fi şi în avantajul dumneavoastră. Mamele nu trebuie să devină martire pentru copiii lor.

Cu gîndul la vorbele doctorului, Athena se îndrepta spre aeroport, ca să-l întîmpine pe Cross.

La aeroport, Cross trebui să meargă pe jos de la avion pînă la terminalul înclinat. Aerul era plăcut şi înmiresmat, nu arşiţa cu miros de sulf de la Vegas. Pe bordura de beton a sălii de aşteptare creşteau o mulţime de flori exotice roşii şi purpurii.

Acolo o văzu pe Athena şi se minună de geniul cu care era capabilă să-şi schimbe înfăţişarea. Nu-şi putea ascunde în totalitate frumuseţea, dar o putea masca. Ochelari întunecaţi cu rame de aur îi modificau culoarea ochilor din verde strălucitor în cenuşiu. Hainele pe care le purta păreau mai groase şi mai grele. Părul blond era adunat sub o pălărie de doc albastru cu boruri late, care-i umbreau obrazul. Simţi un fior de bucurie la gîndul că numai el ştia cît de frumoasă era în realitate.

În timp ce Cross se îndrepta spre ea, Athena îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul bluzei. El zîmbi, remarcînd acest gest spontan de vanitate.

În mai puţin de o jumătate de oră erau în apartamentul hotelului Negresco, în care Napoleon se culcase cu Josefina. Cel puţin, aşa pretindea broşura publicitară a hotelului, afişată la intrare. Un chelner bătu la uşă şi aduse o tavă pe care se găseau o sticlă cu vin şi un platou delicat, cu sandvişuri miniaturale. Puse tava pe masa din balconul cu vedere spre Marea Mediterană.

La început se purtară nefiresc unul cu celălalt. Athena îl ţinea de mînă încrezătoare, ca şi cum l-ar fi condus, iar atingerea acelei palme fierbinţi trezi în el un val în dorinţă. Totuşi, Cross îşi dădea seama că ea nu era încă pregătită.

Apartamentul era frumos mobilat, mai luxos decît oricare dintre vilele de la Xanadu. Patul avea un baldachin roşu de mătase, draperiile de aceeaşi culoare erau ornate cu flori de crin brodate cu fir de aur. Mesele şi scaunele aveau o eleganţă pe care lumea Vegas-ului nu ar fi atins-o niciodată. Athena îl luă afară pe balcon, iar Cross o sărută fugar pe obraz. Apoi nici ea nu se mai

stăpîni, luă șervetul umed de bumbac în care era înfășurată sticla de vin și-și șterse fața de machiajul care o desfigura. Obrazul îi sclipea de stropi de apă, pielea rămăsese trandafirie și strălucitoare. Puse o mînă pe umărul lui Cross și-l sărută ușor pe buze.

De la balcon puteau vedea casele de piatră ale Nisei, păstrînd amintirea palidă a nuanțelor de verde și albastru în care fuseseră zugrăvite cu sute de ani în urmă. Jos, locuitorii orașului se plimbau agale pe Promenade des Anglais; pe plaja bolovănoasă bărbați și femei aproape în pielea goală se zbenguiau în apa verde-albăstruie, în timp ce copiii se jucau pe nisipul plin de pietricele. În larg, iahturi albe și iluminate pluteau la linia orizontului ca niște păsări de pradă.

Cross și Athena tocmai gustaseră vinul cînd auziră un vuiet îndepărtat. În peretele digului, o țeavă ca de tun – în realitate conducta principală de canalizare pentru partea de est a orașului – revărsa un val mare de apă maronie în albastrul pur al mării.

Athena întoarse capul.

– Cît timp ramîi? îl întrebă ea pe Cross.

– Cinci ani, dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse el.

– E o prostie, se încruntă Athena. Ce-ai să faci aici?

– Sînt bogat, răspunse Cross, poate îmi cumpăr un mic hotel.

– Ce s-a întîmplat cu Xanadu? vru să știe Athena.

– Am fost nevoit să-mi vînd partea mea, spuse el. Tăcu o clipă. Nu va fi cazul să ne facem griji cu banii.

– Eu am bani, declară Athena. Trebuie să înțelegi. Intenționez să rămîn aici cinci ani, apoi vreau s-o duc acasă. Puțin îmi pasă ce va spune lumea, niciodată n-am s-o mai internez într-o clinică. Voi avea grijă de ea cît va trăi. Iar dacă i se întîmplă ceva, voi continua să trăiesc printre copii ca ea. Vezi bine că niciodată nu vom putea avea o viață a noastră.

Cross o înțelegea perfect. Îi luă mult timp să cîntărească în minte răspunsul ei.

Cînd vorbi, glasul îi sună ferm și hotărît:

– Athena, singurul lucru de care sînt sigur în această clipă este că vă iubesc pe tine și pe Bethany. Trebuie să mă crezi. Nu va fi ușor, știu bine, dar ne vom da silința. Vrei s-o ajuți pe Bethany, nu să fii martiră. Iată de ce trebuie să facem o ultimă încercare. Te voi ajuta pe cît îmi stă în puteri. Vom fi la fel ca jucătorii din cazinoul meu. Sorții sînt împotriva noastră, dar există întotdeauna o șansă unică de a cîștiga. Cross o văzu că șovăie și continuă: Să ne căsătorim, propuse el. Să avem și alți copii, să ne trăim viața ca niște oameni normali.

Împreună cu copiii noştri să încercăm să îndreptăm ceea ce ni se pare strîmb în lumea noastră. Toate familiile au necazuri, să facem tot posibilul să trecem peste al nostru. Sînt convins că vom reuşi. Mă crezi?

În cele din urmă, Athena îl privi în ochi.

– Numai dacă şi tu mă crezi că te iubesc cu adevărat, spuse ea.

Cînd făcură dragoste în dormitor, fiecare avea încredere în celălalt; Athena era convinsă că Cross o va ajuta s-o salveze pe Bethany, iar Cross ştia că Athena îl iubea din toată inima. Într-un tîrziu, Athena se răsuci spre el şi-i murmură:

– Te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Cross îşi aplecă fruntea şi o sărută. Te iubesc cu adevărat, repetă ea, şi Cross gîndi: „Care bărbat de pe pămînt ar refuza s-o creadă?"

Singur în dormitorul său, Don îşi trase cearşaful rece pînă sub bărbie. Moartea era aproape, iar el era mult prea viclean ca să n-o simtă cum îi dădea tîrcoale. Totul se desfăşurase după planurile lui. Ah, cît era de simplu să-i duci de nas pe tineri!

În ultimii cinci ani văzuse în Dante marele pericol pentru planul lui măreţ. Dante s-ar fi împotrivit integrării Familiei Clericuzio în societate. Cu toate acestea,ce putea face Don? Să ordone uciderea băiatului fiicei sale, a propriului său nepot? Oare Giorgio, Petie, Vincent s-ar fi supus unui asemenea ordin? Şi chiar dacă l-ar fi executat, nu l-ar fi socotit pe tatăl lor un monstru? Teama faţă de el ar fi devenit mai puternică decît iubirea? Dar Rose Marie, ce s-ar fi întîmplat cu mintea ei, căci, fără îndoială, ar fi intuit adevărul.

O dată cu uciderea lui Pippi De Lena, zarurile fuseseră aruncate. Don ghicise imediat adevărul, aflase de relaţia lui Dante cu Losey şi ajunsese la o concluzie.

Îi trimisese pe Petie şi Vincent să-l păzească pe Cross, cu o maşină blindată şi toate cele necesare. Apoi, ca să-l prevină pe Cross, îi povestise despre războiul cu Familia Santadio. Ce dureros era să îndrepţi mersul lumii! Dar după moartea lui, cine va mai lua asemenea decizii înfricoşătoare? Hotărî ca Familia Clericuzio să se retragă o dată pentru totdeauna.

Vinnie şi Petie se vor ocupa doar de restaurante şi de trustul de construcţii. Giorgio va cumpăra firme pe Wall Street. Retragerea va fi totală. Nici chiar Enclava Bronx nu va mai primi noi oameni. Familia Clericuzio va fi, în sfîrşit, în siguranţă şi va lupta împotriva noilor răufăcători care se ridicau pe tot cuprinsul Americii. Nu-şi făcea reproşuri pentru greşelile trecutului, pentru fericirea

pierdută a fiicei sale şi pentru moartea nepotului. În definitiv, îl ajutase pe Cross să-şi cîştige libertatea.

Înainte să adoarmă, Don avu o viziune. Se făcea că-i era dat să trăiască o veşnicie, că sîngele Clericuzio avea să curgă la infinit în vinele omenirii. Şi numai el, el singur, crease această descendenţă, era meritul său. Dar vai, cît rău exista într-o lume care împingea fiinţa omenească spre păcat!

AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ✱ *Întâlnire cu moartea* ✱ *O crimă anunțată* ✱ *Ucigașul ABC* ✱ *Mâna ascunsă* ✱ *Cei cinci purceluși* ✱ *Crimă la vicariat* ✱ *Moarte pe Nil* ✱ *Crima din Mesopotamia*
ANDREAS ALBES	*Comoara*
ANDY MCNAB	*Misiune specială*
ANNE RICE	*Interviu cu un vampir* (vol. 1 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Vampirul Lestat* (vol. 2 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Regina damnaților* (vol. 3 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Ora vrăjitoarelor* (vol. 1 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Vampirul Vittorio* ✱ *Povestea hoțului de trupuri* (vol. 4 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Lusher* (vol. 2 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Mumia*
ANTOINE B. DANIEL	*Prințesa soarelui* (vol. 1 – „Inca") ✱ *Aurul din Cuzco* (vol. 2 – „Inca") ✱ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* (vol. 3 – „Inca") ✱ *Dansul zeilor* (vol. 1 – „Regina din Palmyra") ✱ *Lanțurile de aur*
ANTONY HOROWITZ	*Un banc criminal*
BEN ELTON	*Popcorn* ✱ *Crimă în direct*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ✱ *Potirul otrăvit* ✱ *Căutările coronerului John* ✱ *Înfricosătoarea taină*
BRIAN LOWRY	*Nu vă încredeți*
CANDANCE BUSHNELL	*Totul despre sex*
CHRIS CARTER	*Francezul* ✱ *Gheena* ✱ *Înfruntă viitorul*
CHRISTIAN JACQ	*Nefer cel Tăcut* (vol. 1 – „Piatra luminii") ✱ *Femeia înțeleaptă* (vol. 2 – „Piatra luminii") ✱ *Paneb cel Zelos* (vol. 3 – „Piatra luminii") ✱ *Locașul Adevărului* (vol. 4 – „Piatra luminii") ✱ *Arborele Vieții* (vol. 1 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Uneltirile Răului* (vol. 2 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Calea de Foc* (vol. 3 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Marele Secret* (vol. 4 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Afacerea Tutankhamon* ✱ *Din dragoste pentru Philae* ✱ *Ce dulce e viața la umbra palmierilor!* ✱ *Marele Magician* (vol. 1 – „Mozart"), *Fiul Luminii* (vol. 2 – „Mozart")
CLIVE BARKER	*Cabal* ✱ *Everville*
CLIVE CUSSLER	*Sahara* ✱ *Aurul incașilor*
COLIN FORBES	*Fără cruțare* ✱ *Furia sângelui* ✱ *Rinocerul* ✱ *Înfruntarea* ✱ *Pe muchie de cuțit*
DAN BROWN	*Fortăreața digitală* ✱ *Conspirația* ✱ *Codul lui da Vinci*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mâniei*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ✱ *Verișoara mea Rachel*
DAVID BALDACCI	*Ultima secundă* ✱ *Ultimul supraviețuitor* ✱ *Putere absolută*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
DEAN KOONTZ	*Unicul supraviețuitor*
DIDIER CONVARD	*Triunghiul secret*
DOMINICK DUNNE	*Un anotimp în purgatoriu*
DOUGLAS PRESTON	*Codicele*
EMILI ROSALES	*Orașul invizibil*
FRANCISCO MUNOZ GUERRERO	*Colinele Edenului*
FREDERIC LENOIR & VIOLETTE CABESOS	*Promisiunea îngerului*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ✱ *Dosarul Odessa* ✱ *Răzbunătorul* ✱ *Alternativa diavolului*
GIORGIO FALETTI	*Eu ucid* ✱ *Cu ochii altcuiva*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
IAN FLEMING	*Bărbatul cu pistolul de aur* ✱ *Doar pentru ochii tăi* ✱ *Operațiunea Thunderball* ✱ *În Serviciul Secret al Majestății Sale* ✱ *Spionul care m-a iubit* ✱ *Trăiești numai de două ori* ✱ *Caracatița și alte povestiri*
IGNACIO GARCÍA-VALIÑO	*Cele două morți ale lui Socrate*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morții* ✱ *A 2-a șansă* ✱ *Al 3-lea caz* ✱ *4 Iulie*
JAMES TWINING	*Vulturul cu două capete*
JANET FITCH	*Leandrul alb*
JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ✱ *O duzină de tertipuri* ✱ *O chestiune de onoare* ✱ *În linie dreaptă*
JOHN CASE	*Întâiul călăreț al Apocalipsei* ✱ *A opta zi*
JOHN GRISHAM	*Ultimul jurat* ✱ *Moștenitorii* ✱ *Mediatorul* ✱ *Partenerul* ✱ *Avocatul străzii* ✱ *... Și vreme e ca să ucizi* ✱ *Firma* ✱ *Cazul Pelican* ✱ *Clientul* ✱ *Maestrul* ✱ *Camera morții*

JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră* ✱ *Războiul lui Hart* ✱ *Ziua răfuielii* ✱ *Analistul* ✱ *Povestea unui nebun*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret* ✱ *Omul nostru din Panama* ✱ *Spionul care a ieșit din joc* ✱ *Casa Rusia* ✱ *Cărțița*
JOHN LESCROART	*Audierea* ✱ *Justiție exemplară* ✱ *Vinovăția*
JOHN SAUL	*Umbra* ✱ *Creatura* ✱ *Mâna dreaptă a diavolului* ✱ *Prezența* ✱ *Chinuiește-i pe copii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui* ✱ *Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale*
JORGE MOLIST	*Inelul*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge* (vol. 1 – „Crucea Occidentului") ✱ *Parisul în rugăciune* (vol. 2 – „Crucea Occidentului")
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morți*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată* (vol. 1 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Răzbunarea lui Isabeau* (vol. 2 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Slujitorii regelui* (vol. 1 – „Femeia pirat") ✱ *Jocul umbrelor* (vol. 2 – „Femeia pirat")
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ✱ *Fabrica de spioni* ✱ *Spencerville* ✱ *Fica generalului* ✱ *Coasta de aur* ✱ *Căderea nopții* ✱ *Odiseea lui Talbot*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe* ✱ *Nunta* ✱ *O plimbare de neuitat* ✱ *Miracolul*
NOEL BARBER	*Plâns și râs* ✱ *Tăcerea*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89* ✱ *Planuri și dorințe*
PAUL LEVINE	*Solomon* vs. *Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului* ✱ *Moarte în Sfântul Ordin* ✱ *Gustul morții* ✱ *Păcatul originar*
PETER MAYLE	*Viață de câine* ✱ *Un an în Provence* ✱ *Din nou în Provence*
RALPH PETERS	*Flăcări din cer*
RICHARD DOETSCH	*Hoții paradisului*
ROBERT DUGONI	*Stăpânul juriului*
ROBERT FINN	*Inițiatul*
ROBERT JORDAN	*Ochiul lumii* ✱ *În căutarea cornului*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
ROBIN COOK	*Răpirea* ✱ *Risc asumat*
SCOTT SMITH	*Un plan simplu*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare*
STEPHEN BOOTH	*Sălașul morții*
SUE GRAFTON	*A de la alibi* ✱ *B de la bandit*
SUE MONK KIDD	*Viața secretă a albinelor* ✱ *Jilțul sirenei*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului* ✱ *Assassini*
THOMAS HARRIS	*Hannibal în spatele măștii*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	*Supraviețuitorii* (vol. 1 – „Supraviețuitorii") ✱ *Armata pătimirilor* (vol. 2 – „Supraviețuitorii") ✱ *Nicolae* (vol. 3 – „Supraviețuitorii") ✱ *Pecetluirea sfinților* (vol. 4 – „Supraviețuitorii") ✱ *Apollyon* (vol. 5 – „Supraviețuitorii") ✱ *Cavalerii Apocalipsei* (vol. 6 – „Supraviețuitorii") ✱ *Posedatul* (vol. 7 – „Supraviețuitorii")
TOM CLANCY	*Centrul de comandă V – Echilibru de forțe* ✱ *Furtuna roșie* ✱ *Ordine prezidențiale* (2 vol.) ✱ *Vânătoarea lui Octombrie Roșu* ✱ *Centrul de comandă VI – Stare de asediu* ✱ *Dezbină și cucerește*
TONY PARSONS	*Copil și bărbat* ✱ *Bărbat și soție* ✱ *Spiritul familiei* ✱ *Lecții de viață*
WILBUR SMITH	*Festinul leilor* ✱ *Sunetul tunetului* ✱ *Sanctuarul* ✱ *Războinicii Nilului* ✱ *Țărmul în flăcări*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad* ✱ *Eureka*
WILLIAM GORDON	*Vasele chinezești*

Vă recomandăm la RAO

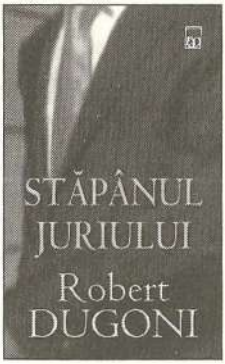

ROBERT DUGONI
Stăpânul juriului

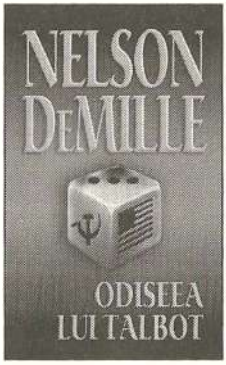

NELSON De MILLE
Odiseea lui Talbot

WILLIAM C. GORDON
Vasele chinezești

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRŢII RAO
are un regulament de funcţionare mai modern,
mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa
de înscriere. Principala inovaţie o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preţ
în achiziţionarea cărţilor.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteţi informa din broşurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, Bucureşti;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia